

Giới thiệu Tiểu Anh Đào

Văn án

Đang chơi trò chơi, Thẩm Chi Châu cả người đều toát ra vẻ soái khí kinh người, ngón tay bay nhanh trên bàn phím, nhanh đến không rõ ảnh.

Kết thúc trò chơi, màn hình hiện ra -- Đại cát đại lợi, ăn gà buổi tối.

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên, nhìn thấy người gọi là ông nội::

"Chi Châu, con gái của bạn cùng lớp của con trai dì ba con đang đến thành phố A học đại học. Quan hệ giữa hai nhà vốn rất tốt, người ta đem khuê nữ giao phó cho chúng ta. Chỉ có cháu sống ở thành phố A, cháu phải chăm sóc con bé thật tốt, chỉ vài ngày thôi nha.. "

"..."

Thẩm Chi Châu không quan tâm liền treo điện thoại.

.....

Ngày hôm sau, "Đinh Đông" chuông cửa vang lên.

Thẩm Chi Châu vận mình, đẩy cửa ra, lười biếng mở mắt. Một cô bé liếm kem đứng ngoài cửa. Đôi mắt nai to tròn và sáng rực, mái tóc rối ngẫu nhiên được kéo ra sau gáy.

Lạc Anh nhiệt tình chào hỏi, mỉm cười nhẹ nhàng: "Em chào anh "

Chi Châu dứt hai tay vào túi, nhìn cô một lúc, trong lòng run lên.

【 Nam thần thể thao điện tử lãnh khốc, lười biếng x cô gái nhỏ mềm mại đến ở nhờ 】

Tiểu kịch trường:

Lạc Anh ngậm quả dâu tây trong miệng, chậm rãi nhai nuốt xuống bụng, đột nhiên bước tới hôn anh. Vị dâu tây phong phú tràn ngập môi và răng của anh, Thẩm Chi Châu hơi nghiêng đầu.

Chậm rãi nói: "Bảo bối, anh đang phát sóng trực tiếp."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Wattpad cavien6666

Cuối hè, những đám mây chạm nhẹ vào bình minh màu hồng.

Đêm qua rơi xuống một trận mưa, làm tăng thêm một chút mát mẻ cho thành phố nóng bức này.

Nhà ga đường sắt cao tốc chật cứng người, nơi nơi đều là người kéo theo hành lý hoặc chạy xe về phía lối vào.

Lạc Anh đeo cặp sách màu trắng sữa, mặc váy xếp li và áo sơ mi trắng, tất quá gối quần lấy đôi chân thon dài xinh đẹp. Bắp đùi lộ ra một ít da thịt, trắng nõn như đậu phụ.

Cô thở dài một tiếng, duỗi năm ngón tay che ở trên mắt, chặn lại ánh sáng màu cam từ mặt trời.

Kéo cánh tay Lạc Bình Sinh, nhỏ giọng phản kháng:

"Ông à, cháu có thể tự mình tìm một khách sạn không? Đây rất xấu hổ, cháu không biết tên kia, làm sao có thể ở trong nhà hẳn được?"

Hơn nữa, cô không biết người đàn ông đó là nhân vật nào.

Có phải là một người đàn ông cơ bắp với làn da ngăm đen, trong nhà có một mớ lớn hỗn độn. Con otaku đầu dầu trên ngực...

Quá đáng sợ, cô sẽ bị dọa ngù không yên.

Ông gõ nhẹ vào đầu cô, không hài lòng nói: "Cái gì tên kia tên kia, không lịch sự... Đến đó, đừng có gọi bậy, người ta so với cháu lớn hơn sáu tuổi, phải gọi anh trai nhớ chưa "

"Anh trai gì chứ!?" Lạc Anh không vui, "Cháu không quen anh ta, anh ta có quan hệ huyết thống với chúng ta không?"

Ông ngẩng mặt lên: "Không có thì không thể gọi à? Không cùng huyết thống thì có thể không lễ phép hả?"

Lạc Anh: "Cháu không có ý đó. Cháu chỉ nghĩ cháu chưa gặp anh ấy trước đây. Lần đầu tiên gặp mặt liền vào ở trong nhà, còn gọi anh trai, thật kỳ quái!"

"Ông biết ông biết..."

Chuyến tàu mà Lạc Anh đi đã bắt đầu kiểm tra vé, đài phát thanh đường sắt liên tục thông báo.

Ông Sinh không biết lấy túi ở đâu, nhét nó vào cặp cô, chiếc cặp nhỏ phồng lên trên lưng.

Mặt trời chậm rãi đi lên, hơi nóng dần trời nổi trong không khí.

Trán ông thấm ra một dòng mồ hôi, đem khóa cặp sách của Lạc Anh kéo lên, nói chậm rãi: "Tiểu Anh, con gái... Cha mẹ đã không ở bên cháu từ khi còn nhỏ, ông ngoại vẫn luôn chăm sóc con..."

Lạc Anh thở ra vài hơi nóng, dùng tay xoa mặt. Khuôn mặt nhỏ nhắn điềm tĩnh và lạnh nhạt, thanh tú nhu thuận, mang theo chút mềm mại, gật đầu nghiêm túc, lắng nghe ông nói.

Người không biết sẽ bị lừa bởi vẻ ngoài của cô, lầm tưởng rằng đó là một nàng tiên nhỏ với những năm tháng tốt đẹp.

Từ khi còn nhỏ, không có sự chăm sóc của cha mẹ, ông ngoại giống như cha của cô.

Cho nên, có đôi khi Lạc Bình Sinh thích gọi Lạc Anh là "con gái".

Một tiếng con gái, cô chỉ biết lại bắt đầu rồi.

"Đây là lần đầu tiên cháu xa nhà, cháu có chuyên ngành mà cháu muốn học, cháu muốn đến một trường đại học xa hơn. Ông ngoại không có ý kiến gì. Nhưng ông yêu cầu cháu sống ở nhà anh Chi Châu trước khi bắt đầu đi học là muốn tốt cho cháu. Nhân tiện, ông đã thảo luận với bên hàng xóm. Năm ngoái ông ra nước ngoài gặp mẹ cháu, đứa trẻ đó đến đón ông. Ông có vài ngày ở chung với hân, đứa nhỏ rất sạch sẽ và tự kỷ luật. "

"Hân lúc nhỏ, ông còn chăm sóc hân nữa. Cháu chắc chắn đã quên, năm cháu ba bốn tuổi, lúc nào cũng chạy sau mông hân mỗi ngày, thành cái đuôi nhỏ. Người ta đuổi đi, cháu còn không vui. Giờ... "

Lạc Bình Sinh lẩm bẩm căn nhắc còn nói rất nhiều điều.

Nói tóm lại, nơi này rất an toàn, cháu phải sống.

Lạc Anh vẫy tay chào ông, quẹt thẻ căn cước vào nhà ga đường sắt cao tốc, lúc xếp hàng để kiểm tra vé, dường như còn nghe thấy câu nói kích động của ông ngoại bên tai

"Hôm nay là sinh nhật của cháu, không nghĩ tới vừa tròn mười tám tuổi, cháu liền rời khỏi ông. Ban đầu, ông muốn làm một bữa ăn ngon tại nhà, chúc mừng cháu. Không nghĩ tới về lâu chỉ dư hôm nay, cháu chỉ có thể rời đi hôm nay. Đi ra ngoài phải học cách tự bảo vệ mình, có rảnh nhớ gọi điện thoại về nhà hoặc quay về gặp ông. "

Lạc Anh thành công soát vé lên tàu, kéo chiếc vali nhỏ cồng kềnh, một bên xem vé một bên tìm vị trí, cuối cùng ngồi xuống bên cửa sổ.

Gửi tin nhắn báo bình an cho ông ngoại.

Lập tức, cô nâng cằm, nghiêng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, không nhận được mắt ẩm ướt.

Chiếc xe đang di chuyển rất thoải mái, khung cảnh bên ngoài cửa sổ giống như một khung hình hoạt hình màu, như ảnh trôi qua.

Năm phút trước khi đến nhà ga, Lạc Anh lười biếng duỗi lưng, xoa xoa đôi mắt buồn ngủ.

Sau khi giấy dựa qua, cô lấy di động ra cùng một mảnh giấy trắng chứa chữ số Ả Rập ông đưa cho trước khi rời đi, nhanh chóng nhập số, chỉnh sửa nội dung, không tình nguyện gửi đi.

Lạc Anh: [Anh ơi, làm thế nào em có thể đến nhà anh? Anh đến đón em, hay em tự đi một mình?]

Lạc Anh tự nhận cô coi như lễ phép, sẽ không khiến người khác cảm thấy khó chịu.

Sau khoảng hai phút, bên kia chỉ trả lời hai từ: [Không rảnh]

"..."

&%#@ (.

WHAT???

Lạc Anh tròn mắt: [?]

Tin nhắn vẫn bản lại nhảy ra một đoạn khá dài

【Tự mình đi đến số 28 phố Tề Minh để lấy chìa khóa, sau đó đến số 3 đường Liễu Nguyên căn hộ 501, phòng bên trái là của cô. Đừng chạm vào bất cứ thứ gì ngoại trừ những thứ trong phòng của cô. 】

Đây là có ý để cô tức?

Lạc Anh cảm thấy nhẹ nhõm, không cần ngại ngùng khi gặp mặt ngay lập tức, cả người đều thoải mái rất nhiều.

Sự bối rối và khó chịu biến mất ngay lập tức.

Cô giống như một chú chim cánh cụt nhỏ, kéo một chiếc vali, chặn một chiếc taxi, dưới ánh mặt trời thiêu đốt của Thành phố A, túi lớn túi nhỏ, chạy nhanh đến số 28 phố Tề Minh.

Đây là một phần của khu dân cư cao cấp. Tòa nhà liền kề ba mảnh với thiết kế toàn kính có một vài ký tự lớn được viết trên đỉnh [Cơ sở chi nhánh NG Club PUBG].

PUBG là "tuyệt địa cầu sinh ", gọi tắt là ăn gà.

Lạc Anh không xa lạ gì với thể thao điện tử. Ông của cô cũng nói với cô rằng "người anh" không có quan hệ huyết thống này ở thành phố A đang tham gia thể thao điện tử.

Nhưng đến gần một cơ sở đào tạo thể thao điện tử như vậy, cô không tránh khỏi có chút rung động.

Lạc Anh đội một chiếc mũ rom nhỏ, đột ngột kéo hành lý vào trong quầy tiếp tân, vừa nói ra ba từ "Thẩm Chi Châu".

Chị gái ở quầy lễ tân đỏ mặt, duỗi thẳng eo, lên lên xuống xuống tới tới lui lui, khá có thâm ý đánh giá cô một phen.

Nhìn đến cả người Lạc Anh nổi da gà.

May mắn, chị gái nhận ra sự thất lễ của mình.

Nhớ tới phân phó của đội trưởng, lấy ra một chiếc chìa khóa từ ngăn kéo và đưa nó cho Lạc Anh.

Lạc Anh lau mồ hôi, đi đến nhà của Thẩm Chi Châu, mở cửa, thay giày ở lối vào, đem hành lý kéo vào.

Ngôi nhà gọn gàng và sạch sẽ bất ngờ, thiết kế trắng đen đơn giản, ở cửa vào là phòng khách, có ba phòng bên trong, một phòng được đóng chặt, một phòng khác cửa mở ra một khe nhỏ.

Lạc Anh tò mò, đi qua nhìn vài lần.

Rèm cửa sổ bởi vì gió thổi nhẹ nhàng lay động.

Những tia sáng màu vàng ấm áp bên ngoài cửa sổ chiếu vào màn hình máy tính, phản chiếu ánh sáng trắng.

Đồ nhiều như vậy?

Bốn máy tính ngồi với nhau, chỗ này là một tiệm net đi?

Cô không suy nghĩ nhiều, bước vào phòng bên trái, nhìn một vòng, bên trong cái gì cũng không có.

Một cái giường, hai cái tủ và một cái bàn.

Nó giống hệt như phòng mẫu.

Lạc Anh mang hành lý vào phòng, trong vài phút, đem hành lý mở ra, bày biện các thứ, làm cho căn phòng trở nên ấm áp hơn.

Sau đó bật máy ảnh, nghe lời chụp ảnh, gửi cho ông ngoại một tin nhắn an toàn.

[Đã đến. [Hình ảnh]]

[Giống như khách sạn, bên ngoài cũng chụp một cái]

"..."

Thật rắc rối, niềm tin cơ bản giữa người với người đâu rồi.

Lạc Anh đáp ứng yêu cầu của ông, phòng khách và nhà bếp bên ngoài mọi góc đều chụp toàn bộ.

Đại công cáo thành.

Cô nhớ đã hẹn với Thỏ xám, nằm trên giường, lướt điện thoại lật qua lật lại, chỉ thấy một tin nhắn WeChat gửi vài phút trước nằm trong danh sách.

Thỏ xám: [Tao còn lên bình luận. Máy lấy vé mà tao đã đặt, đứng ở hội trường một lúc, đừng chạy lung tung. Xong việc đến tìm mày. Được không được không.]

Lạc Anh: [Được rồi.]

Lạc Anh thay một chiếc áo hoodie rộng rãi và quần short ngắn, bôi kem chống nắng cẩn thận, đội mũ lưỡi trai liền đi ra ngoài.

.....

Thịnh tế minh châu, địa điểm thi đấu thể thao điện tử lớn nhất thành phố A, nằm ở ven sông, và được chia thành bốn quận. Thế giới thậm chí các cuộc thi thể thao điện tử lớn và nhỏ trên toàn quốc đã được tổ chức tại đây.

Khi Lạc Anh đến bằng taxi, bên ngoài không có nhiều người.

Bầu trời xanh như một ly rượu vang bạc hà, nhẹ nhẹ đám mây đan vào làm nền.

Trận đấu đã bắt đầu. Cô đội mũ hoodie lên, lại kéo xuống mũ lưỡi trai, thân hình mỏng và nhỏ, giống như một con chuột nhỏ, xoát vé, khom lưng, đi đến vị trí được sắp xếp trên vé.

Người từ xa nhìn lại, chỉ thấy một cô gái nhỏ với mái tóc đen dài, chiếc mũ chặn khuôn mặt to bằng bàn tay, dường như không mặc quần, lộ ra hai chân trắng xinh đẹp, lén lút, đi vào khán phòng.

Có hàng chục ngàn người có mặt tại hiện trường của cuộc thi, âm thanh sôi trào liên tục.

Nhiều người hâm mộ trên sân đã giương biểu ngữ và đèn để cổ vũ cho các thần tượng thể thao điện tử của họ.

Ngoài ra còn có Thỏ Xám ngồi trên ghế bình luận, bộ dạng sạch sẽ và tươi mới, đeo tai nghe thiếu nữ

Lạc Anh nhìn vào màn hình lớn một cách khó hiểu, có những cảnh bụi cỏ quen thuộc, ngay cả những kẻ ngốc thường không chơi game, cũng biết đây là một trận "tuyệt địa cầu sinh".

Các nhân vật trên màn hình được mặc những bộ đồ bảo hộ, nằm trên bãi cỏ cách hộp airdrop không xa, mang theo súng bắn tia im lặng, nhắc súng ngắm, chờ người tự chui đầu vào lưới.

Cuối cùng còn lại hai người, ăn gà thành công.

Thao tác rất lợi hại.

Không biết sao, phía sau có người thở dài.

Fan A liếc nhìn đội NG sắp lên sân khấu và lẩm bẩm: "Một, hai, ba, bốn... vừa khéo bốn người. Ah?? Pluto không lên chơi sao? Không phải vé của tôi đã mua vô ích sao? Có phải những người đầu cơ đã nói rằng Pluto sẽ đến hôm nay không?"

Fan A còn chưa kịp buồn bã vài phút.

Người bạn đồng hành bên cạnh mở điện thoại, ngay lập tức bùng nổ: "Tôi dựa vào tôi dựa vào tôi dựa vào! Weibo nói Pluto ở đây không phải vì trận đấu, mà vì hội nghị beta công khai trò chơi di động CF bên cạnh."

Fan A chửi thề: "Cái quái gì vậy! Vé ở đây đều vì Pluto bán với giá trên trời, cuối cùng, chúng ta thậm chí còn bị lừa bởi những kẻ đầu cơ!"

Fan C khóc không ra nước mắt: "Tôi nên nghĩ đến, P thần chúng ta là nhà vô địch CF đã giành được WCG ba năm, người đàn ông có tên ở Hội trường danh vọng WCG. Trò chơi di động CF chắc chắn sẽ tìm anh ấy phát ngôn! Tôi hận!!! "

Lạc Anh lắng nghe những người hâm mộ ở phía sau, tâm tình cũng rơi xuống theo.

Mặc dù cô thực sự muốn xem người đàn ông huyền thoại trong thể thao điện tử trông như thế nào, nhưng cô cũng không nhiệt tình đến mức có thể trở thành fan.

Đã không tới, thì quên đi.

Lạc Anh không có quá nhiều hứng thú với trò chơi, cô ngồi vào vị trí và nhìn nó một cách nhàm chán.

Lúc trên tàu uống quá nhiều nước, giờ đột nhiên thấy khát, thực sự không thể nhịn được, cắn răng, khom lưng, rời khỏi khán phòng.

Giày converse màu cam để mềm đi lang thang trong thịnh tế mình châu.

Lạch cạch lạch cạch...

Phát ra từng đợt tiếng vang thanh thúy.

Lạc Anh bắt lấy một nhân viên công tác, lễ phép chào hỏi, thấp giọng: "Xin hỏi, nhà vệ sinh ở chỗ nào?"

Nhân viên công tác tương đối mê thể thao điện tử và cũng là một fan hâm mộ của Thỏ xám. Thoáng chốc cảm thấy cô gái trước mặt hơi quen, nửa ngày cũng không nghĩ ra là ai, tận tình nói: "Phía trước, đi thẳng, quẹo trái, đi đến cuối cùng, lại rẽ phải"

"OK, cảm ơn."

Lạc Anh oán thầm một phen toilet chỗ này đúng là thâm tàng bất lộ. Hèn gì cô không thể tìm thấy nó.

Chân như đạp nước, chạy nhanh.

Đi thẳng, rẽ trái.

Là một hành lang dài không người.

Cô nhìn thấy tấm biển chỉ dẫn toilet được treo rục rờ.

Cô xem nhẹ ánh sáng đỏ tươi ở cuối chỗ rẽ, và hơi thở thuốc lá nhẹ và lạ trôi trong không khí.

Bước chân của Lạc Anh không hề chậm lại, nhanh chóng đi đến cuối hành lang và rẽ phải

"Phanh" một tiếng

Cô lùi lại một bước.

Đâm vào một bức tường thịt.

Chóp mũi bị đau vô cùng, chiếc mũi gần như bị vẹo.

Đáng sợ hơn nữa là tàn thuốc lá đỏ tươi ở đầu ngón tay của người đàn ông cọ vào mu bàn tay trắng và sạch của cô, tiếp xúc khoảng cách gần, cô bị bóng đột ngột.

Sau hai giây...

Cùng với tiếng kêu của cô gái, người đàn ông đã nhanh chóng đập tắt điều thuốc và ném nó vào thùng rác bên cạnh.

Theo bản năng, cô nắm lấy tay mình và kiểm tra nó nhiều lần.

Sự cố đột ngột này.

Lạc Anh bị hoảng sợ tim đập nhanh, lông mi run rẩy.

Bất kể ai đúng ai sai, theo bản năng, cất giọng nhẹ nhàng, trước đã mở miệng: "Tôi xin lỗi..."

Mất theo bản năng nhìn xuống.

Ánh vào trong mắt là một đôi giày da đẹp đẽ, mắt cá chân mỏng manh tinh xảo.

Và, hai chân dài bị quần tây bao vây.

Chỉ nhìn vào nửa người liền cảm thấy khí chất người đàn ông rất tốt.

Lạc Anh chậm lại một chút, tầm mắt hướng lên trên, nhìn qua nét mặt của người đàn ông.

Bóng chiếu xuống loang lổ, mang theo ánh sáng, thêm một chút bí ẩn cho anh ta.

Anh ta mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản và gọn gàng. Vài sợi tóc phân tán trên trán. Da trắng gần như trong suốt, mũi cao ngất, đôi môi mỏng nhẹ.

Hơi hơi cúi đầu, mang theo chút tùy ý như nam chính trong truyện tranh.

Có lẽ vì vậy.

Bàn tay to với khớp xương rõ ràng nắm lòng bàn tay trắng và mềm mại của cô, ngón tay lạnh lẽo xoa nhẹ mu bàn tay cô, lại hình thành một loại ái muội.

Lạc Anh chớp mắt một cách máy móc, nhìn chăm chăm vào vị trí mà hai lòng bàn tay của hai người chạm vào nhau, sửng sốt, mí mắt co rút dường như nháy một cái.

Tim đập nhanh thỉnh thoảng, mặt bắt đầu nóng lên, động tác lớn, thoát khỏi tay hắn.

Dừng lên phòng bị.

.....

Không khí yên lặng, cảnh tượng rất xấu hổ.

Cô mở miệng, cổ họng không biết giải thích thế nào.

May thay, người đàn ông không quan tâm, nghiêng đầu, khẽ mỉm cười, bắt gặp ánh mắt của cô, chỉ hỏi ba từ.

"Còn đau không?"

□□□□

Tiểu kịch trường

Tiểu Anh chóng nạnh:" anh nói cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Wattpad cavien6666

Thẩm Chi Châu hỏi ra ba chữ kia không được trả lời.

Lạc Anh gian nan hít thật mạnh.

Người đàn ông đang đứng thẳng, dựa vào cửa toilet để hút thuốc, khói lượn lờ, mùi khói xung quanh anh ta quá nồng.

Vừa rồi không nhận ra, lúc này đến gần, mùi gay nồng tràn vào mũi cô.

Cô nghẹn đến khó chịu.

Cô che miệng, ho khan vài tiếng, vẫy tay và nhanh chóng bước vào nhà vệ sinh nữ bên trái.

Ở bên trong một lúc.

Việc khẩn cấp đã giải quyết xong.

Khi bước ra lần nữa, thân ảnh ở chỗ rẽ đã biến mất.

Bèo nước gặp nhau.

Chẳng qua đối tượng gặp gỡ lần này dễ nhìn hơn một chút thôi.

Chắc chắn...

Lạc Anh không quan tâm lắm, đôi tay mảnh khảnh chạm vào vòi, vặn nước rửa sạch tay.

Nhưng vết đỏ nhỏ trên mu bàn tay bị nước chảy qua, như ẩn như hiện, hợp với làn da mịn màng, nổi lên một vết phồng rộp nhỏ.

Không có lúc nào là không xoát cảm giác tồn tại, nhắc nhở cô sự cố nhỏ kia có xảy ra.

Lạc Anh dùng ngón tay chọc chọc, còn chưa có vỡ, cô đã đau đến hít một ngụm khí lạnh.

Quên đi.

Cô rất nhanh bỏ cuộc.

Vẫy vẫy tay, mặc nó tự sinh tự diệt...

....

"Thỏ xám", tên thật là Uyển Vu, là một bình luận viên xinh đẹp chạm tay có thể bỏng trong giới thể thao điện tử.

Cũng là bạn tốt nhất của Lạc Anh.

Uyển Vu vừa bình luận xong trận đấu đã vội vã rời đi.

Vô tình nhìn thấy mu bàn tay của Lạc Anh, lo lắng hỏi:

"Anh đào, tay mày làm sao đấy?"

Lạc Anh lắc lắc tay, không để tâm: "Không có gì, không cần thận trọng một chút."

"Bỏng một chút?" Đầu Uyển Vu đầy dấu chấm hỏi. Nghĩ tới nghĩ lui vẫn không nghĩ ra chỗ này có thể bị cái gì đốt.

"Làm sao mà tự nhiên bị bỏng? Có muốn đến hiệu thuốc để mua thuốc mỡ không? Nó không để lại sẹo chứ? "

"Không cần, cũng không phải vết bỏng quá nghiêm trọng. Tao rửa nó bằng nước lạnh rồi. Đúng rồi, tiếp theo bọn mình đi đâu?"

Sợ Lạc Anh đợi lâu, Uyển Vu từ trên đài xuống còn chưa kịp thay quần áo, mặc một chiếc váy ngắn dài đến đầu gối và đeo túi đeo vai cổ điển.

Lộ ra một đôi chân dài, khí chất lạnh lạnh.

Cho đến nay, con đường mà công ty đã đưa cho cô là phong cách tươi mát tự nhiên trên bàn bình luận thể thao điện tử, vì vậy, son môi không phải là màu đỏ phổ biến trên đường phố, mà nghiêng về màu của tiểu nữ sinh xinh đẹp.

Uyển Vu không có tiểu tâm tư gì, là người đơn thuần.

Lạc Anh ném một câu hỏi ra, trực tiếp chuyển đề tài.

Uyển Vưu: "Tiếp theo..."

"Ừ? Đi đâu...?"

Những ngón tay của Lạc Anh chạm vào vành mũi, chứng ám ảnh cường chế khiến cô kéo thẳng nó ra, đầu cúi xuống, lông mi mềm mại rũ xuống, mắt nhìn thẳng xuống đất.

Hơi giật mình.

Dường như có một mảnh giấy.

_____ đó là mảnh in hình người đàn ông trên tấm áp phích bị rơi trên mặt đất. Người đàn ông trên tấm áp phích đang mặc đồng phục đội, đeo tai nghe, thần sắc lạnh nhạt, trong mắt cất giấu vẻ kiệt ngạo cùng ngang ngược.

Trông rất quen.

Còn không nhớ là nhân vật nào...

"Đúng rồi!!!" Uyển Vưu đột nhiên nhớ ra một điều rất quan trọng, đưa tay lên siết chặt khuôn mặt của Lạc Anh.

"Tiểu anh đào, hôm nay là sinh nhật của mày, phải không?" "

Lạc Anh lấy lại tinh thần, ngược mắt lên.

Uyển Vưu ôm vai cô, kéo cô ra ngoài.

"Sinh nhật lần thứ mười tám! Trưởng thành rồi. Đi thôi, lâu rồi không gặp, chúng ta đi ăn trước, sau đó tao sẽ đưa mày đi xem cuộc sống về đêm của người lớn. "

"..."

oooooooo

Ở phía bên kia.

Hội nghị beta công khai trò chơi di động CF đang diễn ra sôi nổi.

Fan bên này so với bên cạnh một chút cũng không thiếu, đám đông dưới sân khấu, làn sóng hô hào và tiếng còi ngày càng cao.

Người dẫn chương trình, cầm micro, đề nặng tâm tình kích động, tiếp tục chủ trì phần tiếp theo: "Cuộc họp báo hôm nay, chúng tôi đã long trọng mời người phát ngôn của trò chơi di động này. Các bạn có đoán ra là ai không?"

Không cần đoán.

Khán giả tinh mắt đã nhận thấy một dáng người cao, gầy ở bên trái sân khấu, áo sơ mi trắng quần tây, đưa lưng về phía khán đài, hơi cúi đầu xuống, ngón tay của anh đặt trên cổ áo, chắc là sửa cà vạt.

Người trợ lý đưa áo khoác tây trang cho anh, anh khéo léo từ chối.

Hơi quay người lại, lộ ra một nửa sườn mặt. Hội trường ở đây vừa hay là bán lộ thiên, hoàng hôn phía sau rải rác sau lưng anh ta, giống như một tấm nền mỏng.

Mái tóc xù mượt mà phát sáng nhẹ dưới ánh mặt trời, làn da nhợt nhạt, hàm hợp với cổ, đường cong mượt mà.

Không nhìn ra một điểm xấu.

Fan trong khán phòng trở nên điên cuồng, liên tục hét lớn: "Ah, ah, ah, ah, Pluto!!! Thực sự Pluto!!! Tôi đã thấy Pluto sống!!!!!! Ah ah ah ah ah ah!!!!!! "

"Anh, em yêu anh!!!!!!"

"P thần, luôn luôn tuyệt vời!!!"

Sau đó, người dẫn chương trình nói đùa một câu, giây tiếp theo lại nghiêm túc: " Xem ra mọi người đến đây đều biết rõ rồi. Tôi cũng không thừa nước đục thả câu nữa, sớm mời ra cho mọi người nhìn đã mắt."

"Vâng. Sau bốn năm, nhà vô địch của chúng ta đã trở lại. Ba năm vinh quang, không quên ý định ban đầu."

"Anh ta một nắng hai sương, lòi cuốn phong trần, mệt mỏi mà đến. Anh ta cũng là ánh sáng của chúng tôi. Lần này, trò chơi di động CF của chúng tôi đã mời đến người phát ngôn là Pluto."

Ngay khi Thẩm Chi Châu vừa bước lên sân khấu, fan tại hiện trường không thể chịu nổi sự phấn khích.

Tiếng hét âm trời.

Một số trong số họ thậm chí đã đồng hành cùng Pluto, chứng kiến quá trình Pluto trưởng thành đã rơi nước mắt.

Lúc đó chưa từng có trong tiền lệ một cậu bé đoạt quán quân, rút đi hơi thở thiếu niên, mặc vào bộ đồ trang trọng, bước lên vũ đài đầu tiên.

Nhắc micro và nói với mọi người: "Tôi là Pluto".

- ----- Cũng là truyền kỳ trong miệng mọi người.

Khi CF chính thức được đưa vào Cuộc thi WCG World Esports năm 2011, tất cả họ đều biết rằng thể thao điện tử không liên quan gì đến người Trung Quốc, quán quân đều không đến lượt.

Thế nên những người hâm mộ thể thao điện tử Trung Quốc thường theo dõi trận đấu với tâm lý Phật giáo, họ không quan tâm ai thắng hay thua, đẹp mắt là được.

Cho đến năm đó, một đội tên Paradise đã xuất hiện, như hắc mã giết chết tất cả các đội nước ngoài, mang theo vô hạn nhiệt huyết và vinh quang, người mặc cờ đỏ năm sao, giành chức vô địch CF trong ba năm.

Trong năm thứ ba của cuộc thi WCG, xạ thủ Pluto đã tạo ra kỷ lục liên tục giết 46 người trong một lượt chơi. Kỹ thuật của súng bắn tỉa thật đáng kinh ngạc.

Thành công trùng cử ba ghế hàng đầu trong Hội trường danh vọng WCG.

Thành công đứng top1 thể giới.

Thật không may, vào năm 2014, WCG đã dừng lại mà không có lý do, không có trận đấu.

Pluto cũng rời khỏi tầm nhìn của công chúng trong im lặng.

Thoáng một cái đã bốn năm

Làn sóng thể thao điện tử đã chuyển từ đợt này sang đợt khác.

Thời đại được cập nhật và thay thế cực kỳ nhanh chóng.

Mọi người đều nghĩ rằng nhà vô địch của năm đó sẽ không quay trở lại, có lẽ anh ta đã thành gia lập nghiệp, tốc độ tay đã giảm, đánh không lại một tân binh thể thao điện tử.

Cho đến nửa năm trước.

Blog chính thức của NG Club bất ngờ tuyên bố động thái mới, một vài từ ngắn gọn

"Chào mừng trở lại, vinh quang của chúng ta. @Pluto

#WCG tuyệt địa cầu sinh# "

Thoáng chốc một mảnh sôi trào.

Có những nghi ngờ, có cổ vũ, và nhiều hơn nữa là chờ mong.

.....

Sau khi kết thúc buổi họp báo, Thẩm Chi Châu gỡ mái tóc ngắn sạch sẽ của mình, cho tay vào túi quần và đi thẳng vào nhà vệ sinh phía sau màn.

Anh đứng ở giữa bồn rửa, khẽ cúi đầu xuống và rửa mặt bằng nước sạch. Những giọt nước trong vắt chảy xuống hàm dưới và hội tụ ở xương quai xanh.

Đêm qua thức quá khuya, hôm nay luôn luôn ở trạng thái không tốt.

Anh quét mắt nhìn trong gương dưới mí mắt có quầng thâm nhàn nhạt, nhẹ nhàng kéo khóe miệng, nhéo nhéo mũi.

Lấy điều thuốc đến nửa chừng, liền nghĩ đến sự kiện bối rối trước buổi họp báo.

_____ Ở ngay chỗ rẽ này.

Cô bé đội mũ lưỡi trai chỉ mặc một chiếc áo hoodie trắng lớn và không mặc quần...

Làn da rất trắng, bị anh làm bong một chút.

Chân rất nhỏ, rất xinh đẹp.

Không biết tại sao, có vẻ hơi sợ anh.

.....

Đêm xuống, ánh đèn giao nhau.

Lạc Anh và Uyên Vưu đến một quán bar gần đó có đánh giá tốt, gọi một ly rượu vang đá.

Lạc Anh vừa qua ngày đầu, gọi một cốc Sprite.

Hai người quen nhau được hai năm, kết duyên bởi một lời mời chụp ảnh hai năm trước.

Vào thời điểm đó, Lạc Anh và Uyên Vưu đều là những cô gái ít được biết đến, thỉnh thoảng phát Weibo để ghi lại cuộc sống của họ. Trong lúc vô tình được phát hiện, mời chụp một nhóm ảnh đồng phục học sinh, hai cô gái trẻ trung mặc đồng phục học sinh màu xanh và trắng ngồi trên đường băng màu cam, cười vui vẻ, thanh xuân dào dạt.

Một lần liền nổi tiếng

Uyên Vưu là một cô gái nghiện internet, thích thể thao điện tử. Cô đã tận dụng cơ hội này để ký hợp đồng với công ty và trở thành bình luận viên thể thao điện tử.

Lạc Anh, là người có nhiệt lượng rõ ràng nhất vào thời điểm đó, nhưng có vẻ rất an tĩnh, Weibo ít khi hoạt động, một tháng mới khó được một lần đăng ảnh tự sướng, fan gấp đến độ ngao ngao kêu to.

Đang nói chuyện trên trời dưới đất, đột nhiên đi đến một đầu tóc vàng, mái tóc ngắn nóng bỏng như lá thiếc, không đứng đắn "U oa " một tiếng, đặt tay lên vai Uyên Vưu cười: "Tiểu thỏ thỏ, đến quán bar?"

Uyên Vưu đẩy anh ta: "Ai tên là thỏ thỏ? Lịch sự một chút được không?"

"Là ai ta, ai là thỏ thỏ."

Nồng nặc mùi rượu tỏa ra khắp nơi, Lạc Anh nhú mày.

Vô cớ bị đùa giỡn, Uyên Vưu tức giận đến mức nhặt chai rượu lên muốn ném anh ta: "Hoàng mao, anh có tật xấu có phải hay không?"

Người đàn ông rõ ràng là say rượu, nhắm mắt lại, miết miệng: "Thỏ thỏ rất yếu, thỏ thỏ không thể đánh người."

Uyên Vưu quả thật muốn nôn.

Vừa vặn, có người đến túm tóc vàng đi, nói xin lỗi với Thỏ xám, nhân cơ hội đề nghị: "Này, thỏ xám, chúng tôi có một phòng riêng, ngay trước mặt, có muốn chơi cùng nhau không? *ma sói, xúc xắc, đánh bài đều được, uống bất kỳ loại rượu nào..." "

[*Luật chơi: Mỗi người chơi được chỉ định một danh tính, mỗi danh tính có một vai trò khác nhau. Trò chơi chủ yếu được chơi bằng thẻ]

Uyên Vưu liếc nhìn tóc vàng say bất tỉnh, không muốn đi.

Thanh niên đeo kính một cước đá vào mũi tóc vàng, không khách khí nói: "Đừng sợ, chúng tôi sẽ ném hân vào trong toilet, đóng cửa khóa chó."

Anh ta còn làm cừ chỉ khóa cửa.

Như vậy, Uyên Vưu không dễ từ chối, liền nhìn về phía Lạc Anh hỏi ý kiến.

Lạc Anh nhìn ra được Thỏ xám và nhóm nam sinh khá quen thuộc, nếu đã mời, cũng phải chừa cho chút mặt mũi, gật gật đầu.

Cùng đi qua...

Nhanh chóng bước vào phòng riêng, vẫn không nhận được bên tai Uyên Vưu, nhỏ giọng hỏi "Họ là ai?"

Uyên Vưu: "Đội NG."

Ồ, NG...

Nghe có vẻ quen tai?

oooooooooooo

Tiểu kịch trường

Tiểu Anh: Không mặc quần???

Tiểu Châu:...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Wattpad cavien6666

Sau khi tiến vào phòng.

Lạc Anh phát hiện trong phòng cũng không loạn như trong tưởng tượng của cô. Ngoài mùi rượu mạnh và mùi khói, không có hình ảnh nào không phù

hợp với trẻ em

Chỉ là bình thường vài cậu bé mới lớn vây quanh một chỗ uống rượu chơi bài vui đùa ầm ĩ mà thôi.

Tổng cộng có năm hoặc sáu người trong nhóm đó, có đủ cao, thấp, béo và gầy. Cô không biết ai trong số họ.

Uyển Vưu kiên nhẫn giới thiệu từng người bên trong cho cô, nhưng Lạc Anh vẫn không nhớ tên của họ.

Cô chỉ biết người đàn ông say rượu bị nhốt trong nhà vệ sinh, biệt danh là "hoàng mao".

Người đeo mắt kính dày cộm, da trắng có chút bệnh trạng gọi là "đần đần".

Còn có một người cao gầy tóc húi cua, nhìn đặc biệt khó đối phó được gọi là "thú thú"...

Uyển Vưu kéo Lạc Anh vào phòng, ngồi lên ghế sofa, mở một lon nước trái cây cho cô uống.

Ngón tay tinh tế của Lạc Anh nắm lấy thân lon, uống vài ngụm. Nhìn trước mắt chầm sáng đầy màu sắc thay đổi, hình ảnh ca múa ầm ĩ có chút phóng túng, chớp mắt, hơi khó thích nghi.

May mắn, các thành viên của đội NG da mặt dày lại tự quen thuộc, Đần Đần mắt lóe sáng đánh giá cô gái nhỏ mặc áo hoodie rộng phía sau Thỏ xám, đây đây mắt kính, mặt đỏ lên, ấp úng tới: "Uh... tôi... em..."

"Làm cái gì? Lấp ba lấp bắp, có việc nói chuyện thôi, có được không vậy?" Thú Thú nhắc chân đạp cậu ta một phát, không khách khí vạch trần, neho mắt trêu đùa.

"Đi đi đi!"

Đần Đần trừng anh ta một cái, quay lại tiếp tục hướng Lạc Anh nói:

"Không biết tên của em là gì, luôn cảm thấy em hơi quen mắt, lại không nhớ ra." Hấn gãi gãi đầu "Em gái Hoodie, em muốn chơi gì?"

Lạc Anh giống như một báu vật nhỏ đột nhiên lao vào phòng. Mọi người trong phòng riêng đều nhìn về phía cô. Ngay cả một vài chàng trai trong góc cũng quay đầu tò mò, vụng trộm đánh giá cô.

Lạc Anh không quen bị nhiều người nhìn như vậy, hơi khó chịu.

Cô ho khan hai tiếng, trả lời thành thật: "Xúc xắc lớn, giết người sói, trời tối nhắm mắt, bàn xoay của Nga...? Đều biết một chút... Đi...?"

Đần Đần ha ha cười hai tiếng: "Không sao đâu, biết chơi là được. Chúng ta có thể cùng nhau chơi, em không vội về nhà chứ?"

Nhà....

Lạc Anh không biết giải thích thế nào, chỉ nói đơn giản: "Không vội."

Trở về quá sớm, ngược lại có chút xấu hổ.

Thú Thú lấy xúc xắc, phân từng con một, tạo thành một vòng, tốc độ ánh sáng bắt đầu chơi.

"Chơi xúc xắc trước."

Lạc Anh nghĩ chỉ là tùy tiện chơi đùa mà thôi, hơn nữa các cô là con gái, chắc chắn sẽ được nhường.

Không nghĩ tới, nhóm đàn ông này đầu óc như thanh sắt, cứng hơn thép, căn bản không có khái niệm nào là "nhường con gái".

Không chỉ càng chơi càng hăng, còn đánh bạc ăn tiền.

Cách duy nhất để "xúc xắc nói lớn" giành chiến thắng là nói loạn, nói dối, hơn nữa dám điểm số.

Lạc Anh hiếm khi nói dối, chơi liền thua.

Số tiền mang đến rất nhanh thua sạch.

Khi cô nhìn chằm chằm vào đồng Nhân dân tệ khổng lồ trên bàn Thú Thú và Đần Đần, nghĩ cách lấy lại, thì "chi nha" một tiếng, cánh cửa phòng riêng mở ra sau lưng cô, và nhanh chóng đóng lại.

Dường như có người bước vào.

Thú Thú ngồi đối diện với Lạc Anh cắn điều thuốc lá không ngót, ngẩng đầu lên, quán tính hô lớn: "Lão đại".

Đàn Đàn nghiêng đầu, liếc mắt một cái: "Yo, lão đại đã được kim chủ ba ba cho ra ngoài? Lần này phí đại ngôn của lão đại là bao nhiêu?"

Thú Thú chắc một tiếng: "Này, này, đến ông. Làm cái quái gì vậy? Phí đại ngôn của lão đại đến lượt ông tính hả?"

"Tôi liền hỏi một chút, có thể rơi được hả?"

Bên này, hai người đang cãi nhau không ngừng.

Phía sau người đàn ông lặng không tiếng động, ngay cả nói một câu cũng lười mở miệng, đi vào phòng, rút điều thuốc ngậm vào miệng, bật lửa, vừa muốn châm.

Chú ý tới phòng có con gái.

Hạ tay xuống.

Lạc Anh đắm chìm bên trong trò chơi, không ngoảnh lại để xem ai vừa bước vào.

Chỉ nghe thấy tiếng động rất nhẹ, người nọ kéo một chiếc ghế qua và ngồi xuống phía sau cô.

Người đàn ông sắc mặt u ám, chân dài gác lên.

Tự nhiên vươn cánh tay dài ra, ngón tay sắt qua vai nàng nhảy đến mặt bàn, có ý lấy một lon bia chưa mở trên bàn.

Ánh sáng trong phòng quá mờ, người đàn ông không nhìn thấy rõ, ngón tay đi qua, trực tiếp cầm lên lon hoa quả uống dở của Lạc Anh.

Động tác vô thức.

..... Anh ta cầm nó trong tay và lắc nó.

"..."

"..."

Cả hai đều sững sờ.

Phốc.

Lạc Anh cắn môi cười trộm, không cần nhìn cũng có thể đoán được biểu cảm xấu hổ của người phía sau.

Không biết có nên quay đầu lại, chào hỏi hần một câu hay là cho hần cái bậc thang?

Lạc Anh sắp xếp ngôn ngữ trong lòng, nhưng cô không biết mở miệng như thế nào...

Thú Thú gõ gõ bàn, cười tủm tỉm nhắc nhở: "Em gái Hoodie, đến lượt em. Cần thận một chút, nếu không anh thắng được tiền của em cũng rất xấu hổ. Hay là tiếp theo không chơi trò này. Chơi cái gì em giỏi?"

Lạc Anh chớp mắt, hồi phục tinh thần, tiếp tục chơi trò chơi trước.

Cô vừa tùy ý báo một điểm ngẫu nhiên, liền nghe thấy người đàn ông đằng sau cô xì khê một tiếng.

Tầm mắt nhìn thẳng vào người cao nhất trên bàn, giọng nói lạnh lùng: "Đánh bạc?"

Giọng anh không lớn, nhưng thắng ở chỗ tiếng nói được công nhận. Giọng anh lười biếng và trầm thấp, hai chữ đơn giản ép xuống khiến vài cậu trai không dám cử động.

"Ừ." Đàn Đàn không cảm thấy có gì sai, bình thường bọn họ vẫn chơi như thế này.

"À?" Thú Thú sờ soạn đầu húi cua, không thể tin. "Không phải chứ, anh. Anh cũng muốn chơi à? Anh mà vào, bọn em thua ngay cả đồ lót cũng không có"

Thẩm Chi Châu đứng dậy, nhú mày, nhìn vào tiền mặt trên bàn, biết rõ còn có hỏi, "Không phải rất nhiều sao? Đến đây, một người cũng đừng mong trốn. Tôi không đến, tôi chơi cho cô ấy."

"Chết tiệt." Đàn Đàn không vui, "Này với anh chơi có gì khác nhau? Đây không phải là thắng bọn em lấy niềm vui của em gái Hoodie sao?"

"Em gái Hoodie..." Giọng nói của người đàn ông trở nên lạnh hơn, khinh thường nhìn Lạc Anh, đặt lon nước trái cây lại trên bàn.

...

Thế nào nằm không cũng trúng đạn???

Lạc Anh một mặt mê man, thậm chí có chút buồn bực.

Là ngòi nổ của cuộc cãi vã này, cô đang suy nghĩ có nên đứng lên giơ tay để can thiệp, trở thành một người hòa giải hay gì đó.

Nhưng cô thật khó, không có can đảm.

Sau một lúc, Lạc Anh quay đầu lại, liếc nhìn nguồn âm thanh phía sau, giả vờ vô tình, nhìn lên.

Thật trùng hợp, chạm phải đôi mắt mờ mịt của anh ta trong không khí. Phút chốc, dường như có một số yếu tố không thể giải thích được bùng nổ trong không khí, ánh lửa bắn ra bốn phía.

Cô cả kinh đến nỗi không thể hoàn hồn.

Một giây sau, trực tiếp cố định tại chỗ.

Lông mi rung động, thân mình dường như cứng đờ.

Nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra...

Trên đời làm sao có duyên phận như vậy, người đàn ông buổi chiều đã làm bỏng tay cô bằng tàn thuốc, giờ phút này lại xuất hiện phía sau cô.

Chỉ cách nhau vài centimet, ngay cả mùi thuốc lá quen thuộc trên người anh ta cũng có thể ngửi thấy rõ.

Lạc Anh liếm môi, mặt cô nóng bừng, không dám nhìn anh nữa, rồi mắt khỏi cảm người đàn ông, cuộc cãi vã tiếp tục...

Đàn Đàn cố gắng giả vờ: "Lão đại, đừng mà. Bọn em nhận tội không được sao? Anh chơi trò chơi, thủ pháp thực sự quá bẩn, anh không bắt nạt người khác không được à?"

Người đàn ông xoa tóc, khề nhưn mảy, kéo chiếc ghế lại gần bàn, còn nói với cô gái bên cạnh "Cho anh một chỗ, hả?"

Lạc Anh thậm chí còn không biết tại sao cô lại tìm thấy một đại lý đào tạo miễn phí: "?????"

Ngay khi vị trí thay đổi, trò chơi đã bắt đầu.

Một vòng kết thúc, khóc lóc khắp nơi

"Mẹ ơi, lão đại mẹ nó vô sỉ, phân không rõ thật giả, cho rằng anh nói dối đi, chết tiệt này là đúng, nghĩ rằng lương tâm anh trời dậy nói sự thật, lại mẹ nó bị lừa gớm. "

"Đừng có mẹ nó mẹ nó, quần cái miệng ông. Có thể chơi trò chơi một cách nghiêm túc không?"

"Buồn cười, ông không thua mất nhiều tiền à? Còn nói tôi, sao ông không lên trời luôn đi?"

"Hai người có thể ngừng cãi nhau không? Làm cho tôi não đều đau. Khó trách trên mạng đều nói các người trẻ con."

"Đàn nhi, ông thật trẻ con."

Thú Thú cười cười không nói chuyện.

Đàn Đàn cầm lon trống rỗng ném qua: "... Mẹ kiếp!"

Thỏ xám là một cô gái xuất thân từ gia đình giàu có. Một cái túi tiền mấy vạn, căn bản không care số tiền nhàn rỗi này.

Nghe những người này một bên chơi một bên cãi nhau, cười đến nghiêng ngả.

Chỉ có Lạc Anh không hiểu thấu nhìn người đàn ông bên cạnh giúp cô thắng tiền. Không biết là vui hay buồn.

Cô chỉ có thể ngoan ngoãn mở một lon nước trái cây khác, im lặng ngồi bên người hấn, xem thủ pháp lừa tiền mà Đàn Đàn cùng Thú Thú gọi là "bắn".

Cuối cùng, ngay cả Thỏ Xám cũng thua.

Liếc nhìn người đàn ông ưu tú, chống đầu, lăm bằm: "P thần, anh quá tàn nhẫn."

Lạc Anh chính xác bắt giữ xưng hô, nhỏ giọng lặp lại một lần: "P thần...? Khó khăn... Có phải.. Pluto...?"

Giọng của Lạc Anh cực kỳ nhỏ, vốn nghĩ hẳn sẽ không nghe thấy.

Vài giây sau, người đàn ông dùng động tác lắc con xúc xắc trong tay, biểu cảm bất cần lại nhàn tản, hơi cúi xuống, quay đầu chống lại tầm mắt cô, âm cuối dài, một âm tiết nhẹ nhàng từ cổ họng tràn ra.

"Hả?"

"..."

Lạc Anh giật mình, có chút hoảng, cắn vào miệng lon nước trái cây, âm thanh nghiền răng rất nhỏ. Để che giấu sự xấu hổ, cô chớp mắt, nhắc nhở anh: "Đến lượt anh."

Thẩm Chi Châu nghe vậy nhếch miệng, còn chưa có cười ra tiếng, nhưng ngả người ra sau, tiền mặt trên bàn trả lại cho Thỏ Xám.

Anh rút điện thoại ra và thản nhiên nói: "Không chơi nữa."

"..."

Thú Thú và Đản Đản nhẹ nhàng thờ ra, nhìn chăm chăm người nhàn rỗi nào đó, ánh mắt phảng phất như muốn đâm thủng anh ta, ở trong lòng giằng co một trận, vì tiền, quyết định kéo lấy thương hại, cho dù quỳ trên mặt đất cũng được.

"Cái kia... Cái kia lão đại..."

Người đàn ông không ngẩng đầu, dựa vào lưng ghế xem điện thoại, không nói lời nào.

"Lão đại, kỳ thực, tiền cá cược của bọn em chỉ là một niềm phấn khích mới. Bọn em thật sự không muốn. Khi trò chơi kết thúc, bọn em sẽ trả lại tiền từng người một. Ai biết được chơi một nửa, anh đã đến rồi. " Đản Đản đẩy mắt kính, cảm thấy lời giải thích của mình rất yếu, nhưng vẫn kiên trì nói " Vậy,... tiền... bọn em có thể lấy lại được không? Lão đại? "

Thú Thú duỗi tay chạm vào góc của đồng Nhân dân tệ, mắt thấy sắp thành công.

Thẩm Chi Châu khẽ ngẩng đầu lên, một tay nâng đầu, nheo mắt, âm trầm nói, "Tất nhiên rồi."

Thú Thú hai mắt sáng lên, nắm chặt tiền trong tay, không muốn buông.

Giấy lát----

"Sau khi trở về, WeChat hoặc Alipay chuyển khoản cho tôi."

"..." Cái gì... cái gì!?"

Hai người khóc không ra nước mắt.

Bên này, Thẩm Chi Châu ngón tay nhanh chóng gõ vào điện thoại, mở Meituan, tùy tiện đảo qua, nhìn vào một cửa hàng bánh khá ngon, đưa màn hình điện thoại quay sang cô bé mặc áo hoodie, hạ mắt nhìn đôi chân tinh tế của cô, chậm rì rì nói:

"Tiền thắng là của em, giờ không có cửa hàng nào mở. Tùy tiện chọn cái bánh ngọt để người ta đưa đến, hả? Hay là không thích bánh ngọt?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Wattpad cavien6666

Cho đến khi chiếc bánh được đưa đến, Lạc Anh vẫn như nằm mộng.

Vừa mới cô nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại di động của Thẩm Chi Châu. Đủ loại bánh trang trí như một tác phẩm nghệ thuật.

Người đàn ông thấy cô chậm chạp không mở miệng, suy nghĩ một chút, hỏi: "Em không thích nó à?"

"Hay muốn tiền?"

"Đưa số cho anh."

"Anh chuyển qua cho em "

Lạc Anh: "..."

Lạc Anh cảm thấy sự phát triển này hơi nhanh, cần lon nước trái cây, mắt to trừng lớn, đầu óc nhanh chóng vận chuyển, vẫn không nói lời nào.

Những người còn lại trong chiến đội mắt to trừng mắt nhỏ nhìn lão đại nhà mình, sử dụng phương thức đơn giản nhất để "dụ dỗ" cô bé, nhìn thế nào cũng... cảm thú.

Chỉ có Uyển Vu cầm điện thoại di động không biết đang trò chuyện với ai, vừa cười vừa gõ chữ, thuận miệng nói: " Anh Đào, nếu không chọn một cái bánh ngọt? Hôm nay là sinh nhật mày, vừa rồi chúc mừng còn chưa ăn bánh, coi như bọn họ chúc mừng sinh nhật mày. "

Người đàn ông hơi nhướn mày, khoe miệng một bên gọi lên,xem nàng khăn trương, lại có điểm muốn cười.

"Không bằng như vậy,hả?"

Thẩm Chi Châu tùy tay đặt mua một hộp bánh ngọt hoạt hình màu trắng sữa khá xinh xắn, mặt trên vẽ ra hình mặt cười bằng cafe.

Tầm mắt của Lạc Anh rơi trên vị trí đầu ngón tay anh. Nghiêm túc nhìn một lát, mắt rũ xuống, do dự, gật đầu.

Cứ quyết định như vậy.

Lúc này, cô đang ngồi trong góc phòng, cầm hộp bánh ngọt mà Thẩm Chi Châu giành cho cô, đảo nó bằng một cái thìa nhỏ, ăn từng chút một, lặng lẽ nhìn Thỏ xám và người của đội NG uống rượu nhảy múa.

Thẩm Chi Châu đang ngồi bên cạnh cô, bởi vì nhàm chán, luôn chơi điện thoại di động, cũng không hút thuốc, lười nhác dựa vào ghế sofa, đôi chân nhàn nhã cong lên.

Thình thoảng, anh nghiêng đầu, liếc nhìn cô gái đang ăn bánh.

Gần hơn, có thể ngửi thấy mùi thơm nhẹ của sữa ngọt ngào trên người cô.

Anh hạ mắt: "Có ngon không?"

Lạc Anh sững người một lúc, liếm khoe miệng, thành thật gật đầu.

Không biết có liên quan đến giá của nó không, bánh này quả thật ăn rất ngon. Từ nhỏ đến lớn, miệng cô rất vụng về, có nhiều thứ cô không thích ăn, nhưng chiếc bánh này đủ để tạo ra dư vị cho cô bất kể giá trị hay hương vị của nó, ngon hơn tất cả những chiếc bánh cô đã ăn ở thành phố B.

Ngón trỏ của Thẩm Chi Châu cử động một chút, ngừng đầu đề cổ: "Anh nghe nói hôm nay là sinh nhật của em?"

"Vâng."

"Em bao nhiêu tuổi?"

"..."

Mặc dù hỏi câu hỏi này không thân thiện với các cô gái, Lạc Anh không bận tâm chút nào.

"Mười tám."

"Chúc mừng sinh nhật."

"Chà?" Cô mỉm cười, đôi chân trắng ở ghế sofa đưa qua đưa lại, dùng thìa đưa miếng bánh cuối cùng vào miệng, nghiêng đầu " Chúc phúc cho em? Cảm ơn."

Hai người câu được câu không nói chuyện,cuối cùng, Lạc Anh không hỏi ra câu:

"Anh là Pluto sao?"

Phải thì thế nào, không phải thì thế nào.

Ông ngoại nói rằng những người đàn ông gặp ở quán bar không thể thân cận, vì vậy Lạc Anh từ nhỏ đã bị giáo huấn có một loại quan niệm kỳ thị, đàn ông trong bar tám phần là căn bã.

Mà trước mặt chỉ là một con gió bị giới hạn bởi mùa hè, cô sẽ không bao giờ gặp gỡ lại nữa.

Thỏ xám đã ở trong vòng tròn này được hai năm, am hiểu việc xã giao. Lúc này, cô nàng và Đản Đản, Thú thú đã say. Dùng tia lý trí cuối cùng, xách túi, say khướt hô lên: "Anh Đào, đi thôi."

"Ừ"

Lạc Anh nói lời tạm biệt với những người trong phòng. Thấy Uyển Vưu say lao đảo, gót chân đều không ổn định, cô đi lên để giúp cô nàng.

Nhưng, cô vẫn chưa chạm vào tay cô nàng...

Uyển Vưu vẫy vẫy tay: "Chờ một chút."

Đỡ tường, ngã trái ngã phải vào toilet nôn điên cuồng.

Lạc Anh lấy một chai nước khoáng lo lắng đi vào, vừa vặn gặp Hoàng mao bị ném vào toilet đi ra.

Hoàng Mao liếc nhìn cô một cách kỳ quái, không nói gì, chạy đến đập Đản Đản vừa ném anh vào toilet.

Uyển Vưu nôn mửa trong toilet một vòng, trạng thái tốt hơn nhiều và không quá khó chịu, nhưng cô ấy muốn ngủ ngay khi chạm vào ghế sofa, đầu cô ấy choáng váng.

Bệnh nghề nghiệp, còn thích nói lung tung, phút chốc nghiêm nghị, ngồi dậy, lấy tư thế mở miệng: "Xin chào, mọi người, bạn đang xem truyền hình trực tiếp trận chung kết PVA tuyệt địa cầu sinh PUBG PUBG tôi... Tôi... là bình luận viên xám... xám... tôi là ai? "

"..."

Lạc Anh:???

Đây có phải là ở bình luận không?

Lạc Anh: "Mày còn rất chuyên nghiệp. Nhưng bây giờ không phải là lúc để bình luận, mày uống say, tao đưa mày về, đi."

Dù sao đi nữa, Uyển Vưu hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của riêng mình. Cô ấy hoàn toàn không nghe thấy lời của Lạc Anh. Cô ấy tự bình luận về những sự kiện lớn mà cô đã tưởng tượng trong tâm trí của mình.

"Trận đấu đã rất căng thẳng cho đến bây giờ. Nghe âm thanh là rất quan trọng tại thời điểm này, đặc biệt là kiểm tra khả năng phân biệt âm thanh của họ."

"..."

"Ah!!! Overlord vào viện dưỡng lão, vị trí của anh ta là ban công của viện dưỡng lão."

"Overlord đã nổ súng!!!"

"Overlord đang tìm kiếm cơ hội!!!"

Nghe id của mình, Hoàng mao đột nhiên bắt đầu nhìn xung quanh, "Ai, ai đang gọi tôi?"

Phòng, một mảnh hỗn loạn.

Thảm Chi Châu nhéo nhéo mũi cao, quay ra ngoài cầm tách cà phê đưa cho Lạc Anh: "Cái này có thể tỉnh táo, cho cô ấy uống."

"Ah?" Lạc Anh quay lại theo bản năng, liếc nhìn anh.

"Cầm"

"... Cảm ơn anh."

Ngón tay của Lạc Anh siết chặt một chút, lấy cà phê từ tay anh, đầu ngón tay cọ lên lòng bàn tay anh, hơi ngứa.

"Thỏ xám! Thỏ xám?" Lạc Anh nâng Uyển Vưu lên, "Mau uống cái này, đừng ngủ, tao đưa mày về nhà."

Uyển Vưu vừa mới nôn, bây giờ đang khát nước. Cô ấy cầm lấy cà phê của Lạc Anh, uống một ngụm, bị sặc, khó chịu ho khan: "Cái gì vậy? Đáng quá. Tao không uống, Tao chưa giải thích xong, tao sẽ tiếp tục giải thích..."

"Này, đừng có nằm xuống nữa." Lạc Anh lo lắng kéo cô lại, "Mày không về hả? Say này thì về kiểu gì."

Sau khi Thẩm Chi Châu giao cả phê cho Lạc Anh, anh đi vào toilet một chuyến.

Đi ra thấy cô bé chưa rời đi, đôi bàn tay trắng và mềm mại miễn cưỡng nắm lấy tai của Uyển Vưu, ngồi trên ghế sofa và trò chuyện với Uyển Vưu say xín.

Dáng ngồi quái dị, cô quỳ trên ghế sofa giữa chừng, vạt áo hoodie rộng mở ra một chút, để lộ đôi chân tuyết và chiếc quần nhỏ nóng bỏng, đẹp đến chói mắt.

Hai cô bé không coi ai ra gì đang đùa giỡn trong phòng.

Đùa giỡn trong phòng...

Chiếc mũ của Lạc Anh vô tình bị Uyển Vưu kéo xuống, tình tứ mái tóc dài, buộc đuôi ngựa hai bên, đen sẫm mềm mại.

Lạc Anh xoa xoa mũi bị đánh đỏ, lầm bầm: "Ma men, đầy mùi rượu. Nào, tao đưa mày về, rồi tự về sau."

Thẩm Chi Châu đến gần, vừa khéo nghe được, không nghĩ nhiều, trực tiếp nói: "Anh chở em về."

Giọng nói trầm khàn đột nhiên vang lên phía sau Lạc Anh.

Cô bất ngờ đến phát hoảng, quay đầu lại, cô thấy người đàn ông lấy chìa khóa từ mặt bàn và nhét nó vào túi quần.

"Đi thôi. Sắp một giờ rồi, buổi tối không an toàn."

Người đàn ông cầm túi quần, đi đến cửa phòng, dựa vào cửa đợi cô.

Lạc Anh bấm điện thoại và liếc nhìn thời gian. Hiện tại là 0 giờ 45 phút sáng, ban đêm không im ắng. Thành phố A phồn vinh hơn nhiều so với Thành phố B, dân cư đông đúc, đường phố nhộn nhịp vào đêm khuya.

Ông nói với cô rằng khi cô đến Thành phố A, cô không nên chạy lòng vòng vào ban đêm. Chuyện ngoài ý muốn đều có khả năng phát sinh.

Lạc Anh không già mồm cãi láo, cô cảm ơn Thẩm Chi Châu, kéo Uyển Vưu lên xe cùng nhau và báo địa chỉ cho anh.

Uyển Vưu ngủ lạng lẹ bên cửa sổ xe.

Lạc Anh kéo điện thoại di động của mình một cách nhàm chán, rử mắt ngẩn người, rồi rầm không biết nói thế nào với vị "anh trai" kia một tiếng muốn tới nay về hoặc không quay về.

Ngón tay cô chỉnh sửa vô số lần trên điện thoại, xóa và viết...

Phía trước là đèn đỏ, xe dừng lại trước vỉa hè.

Những ngón tay của Thẩm Chi Châu vô thức gõ vào vô lăng và liếc nhìn vào gương chiếu hậu.

Tình cờ thấy cô gái nhỏ mím chặt môi, khuôn mặt trông như sắp chết, ngập ngừng một lúc rồi thở ra, không biết bấm cái gì trên điện thoại.

Cả người trở nên căng thẳng hơn.

"Tình" một tiếng vang lên, màn hình điện thoại sáng lên.

Thẩm Chi Châu lấy điện thoại di động ra khỏi túi quần và nhìn

Số + 152xxxxxxx đã gửi cho anh một tin nhắn văn bản.

[Anh ơi, tối nay em không về được không?]

Một câu vừa mơ hồ vừa triu mến.

Nó rất giàu trí tưởng tượng...

Thẩm Chi Châu cau mày, không biết xuất phát từ tâm lý gì, sợ cô bé ngồi ghế sau sẽ nhìn thấy màn hình di động, không kịp suy nghĩ, liền đem di động úp xuống, khóa màn hình.

Những ngón tay thon dài cào vào mái tóc đen mỏng manh, giọng nói trầm, rõ ràng đột nhiên vang lên trong xe.

Anh hỏi một cách tự nhiên, "Có phải phía trước quẹo trái không?"

Lạc Anh không hiểu đường giao thông của thành phố A: "Anh không biết đi như thế nào hả? Em thấy anh không mở chỉ đường còn nghĩ anh biết

đường."

"Ở đây không quen lắm, nhưng anh vẫn có một số ấn tượng."

Lạc Anh mỉm môi và ân cần đề nghị: "Vậy, vậy anh đưa cho em đi động của anh, em giúp anh bật chỉ đường, tìm đường?"

Thắm Chi Châu vừa định sờ vào đi động, đột nhiên nhớ tới tin nhắn văn bản đó, phát hiện bản thân tự đào một cái hố to, bình tĩnh ho khan hai tiếng: "Điện thoại hết pin rồi".

"Nhưng em đang chờ đợi tin tức, cũng không thể đưa điện thoại ra phía trước." Lạc Anh cảm thấy hơi khó xử. "Không bằng... Em dùng điện thoại của mình mở chỉ đường. Đi như nào thì em nói lại với anh, được không?"

Thắm Chi Châu sờ sờ mũi không tiếng động chấp nhận kế hoạch này.

Hình ảnh tiếp theo là---

Cô gái nhỏ khung xương gầy yếu, nhỏ nhỏ ngồi ở ghế sau, cầm điện thoại di động không ngừng nói, hướng dẫn nói một câu, cô chậm rì rì mở miệng, nói lại cho anh nghe.

Giọng nói nhẹ nhàng và thanh nhã phát ra, mềm yếu nhu nhu.

【Chuẩn bị rời đi, rẽ trái vào đường chính. Toàn bộ hành trình mất hai mươi phút, bản đồ gd tiếp tục hướng dẫn bạn.】

【Rẽ trái tại đèn giao thông 100 mét phía trước】

"Rẽ trái một trăm mét phía trước."

【Lái xe bên trái, chuẩn bị rẽ trái.】

"Lái xe bên trái, rẽ trái, rẽ trái."

【Đi thẳng một km, rẽ phải vào đường Bảo thúy.】

"Rẽ phải một km vào đường Bảo thúy, đường Bảo thúy."

【Chú ý đến tốc độ.】

"Hãy chú ý đến tốc độ."

Thắm Chi Châu: "..."

Phía trước lại có đèn đỏ sáng lên, Thắm Chi Châu đỗ xe ở ngã tư, còn chưa nói lời nào.

Tạm dừng một lát.

Giọng nữ lạnh lùng và máy móc ở ghế sau lại vang lên: 【Có đèn giao thông phía trước cùng hình ảnh vi phạm.】

Lạc Anh rút điện thoại, mở tin nhắn văn bản, nhìn chăm chăm vào tin nhắn vừa được gửi không người để ý, phồng má, có chút tức giận.

Mềm nhẹ a một tiếng: "Có đèn giao thông trước mặt bạn và hình ảnh vi phạm, chú ý đến các quy định giao thông."

"..."

Những lời Thắm Chi Châu chuẩn bị thốt ra, lại nuốt nó xuống, trực tiếp ngậm miệng.

Nếu người ngoài xe nghe thấy hai giọng nói buồn cười này, không chừng cho rằng anh nuôi con vẹt nhỏ trong xe....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Hai mươi phút sau, xe đứng giờ đến khu chung cư của Uyên Vưu.

Lạc Anh đánh thức Uyên Vưu, đỡ cô ấy loạng choạng bước xuống xe. Nghĩ đêm khuya phải tốn bao nhiêu sức lực đưa cô ấy lên phòng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Anh nhăn lại với nhau, tự cổ vũ bản thân.

Thẩm Chi Châu ra khỏi xe, chân dài đi về phía cô, từ trên cao nhìn xuống.

Anh đứng dưới ánh đèn đường.

Có một mảnh ánh sáng nhỏ rải rác trên đỉnh đầu, phủ lên người anh một quang sáng.

Người đàn ông mày rậm mắt sáng.

Anh một tay nghịch điện thoại, dựa vào xe, lười biếng hỏi: "Muốn anh đợi không?"

Hàm ý là cô đưa cô ấy lên, xuống dưới...

Anh đưa cô về nhà.

Lạc Anh mím môi, ngập ngừng, nghĩ đến tin nhắn vừa được gửi mà không có phản hồi gì cả, nghĩ rằng "anh trai" khẳng định đã ngủ, miễn cho quay về gây động tĩnh quá nhiều đến hân.

Ngay lập tức, cô vẫy tay, dứt khoát nói: "Không cần, đã quá muộn. Em sẽ ở đây với Thỏ xám tối nay, ngày mai tự về."

"Chắc chắn?"

Lạc Anh: "Ừ?"

Thẩm Chi Châu: "Được "

"Vây anh đi đây." Khóe miệng hân không mẫn không nhạt gọi lên, nhìn cô vài giây trước khi rời đi, giả bộ lơ đãng chạm nhẹ cô, ngồi vào trong xe, môi khẽ nhếch, ý vị thâm trường phun ra một câu.

Âm tiết thật nặng, âm thanh thật nhỏ.

"Tiểu vô lương tâm."

Lạc Anh không nghe thấy, không biết anh ta đang nói cái gì. Khóe miệng hơi cong, vẫy tay với anh ta: "Tạm biệt, chú ý an toàn."

Xoay ngườì, kéo Uyên Vưu vào trong tiểu khu.

Ánh trăng thưa thớt một đêm ngủ ngon.

.....

Khi bắt đầu thành lập Câu lạc bộ NG, có một quy tắc đặc biệt vô nhân đạo.

[Không phải ngày lễ lớn, không được say rượu]

Không được say rượu, không phải không uống rượu.

Thỉnh thoảng, tâm trạng tốt. Uống một chút rượu tâm tình vẫn là có thể, miễn không uống say, câu lạc bộ cũng không quản.

Dù sao người đàn ông nào không thích uống rượu?

Nhưng say rượu, là điều cấm kỵ trong chiến đội.

Một khi say, ngày hôm sau chắc chắn không thể dậy luyện tập đúng giờ. Ngay cả khi thức dậy và bắt đầu tập luyện trước máy tính, tình trạng không tốt, cả người đần độn, ảnh hưởng nghiêm trọng đến hiệu quả đào tạo của đội.

Tối nay, ngoại trừ Thẩm Chi Châu, hầu như tất cả mọi người trong đội NG đều uống say.

Thẩm Chi Châu lái xe về nhà, quả nhiên em gái đến đây hôm nay không có ở đó. Căn phòng tối om. Anh đổi giày ở lối vào.

Bước vào phòng khách, bật đèn trong nhà, dưới ánh sáng rực rỡ đánh giá xung quanh vài lần. Không có gì thay đổi quá mức rõ ràng.

Anh kéo kéo cổ áo tây trang

Áo sơ mi trắng trên người, một viên một viên đem cúc áo tháo ra, cởi áo.

Thân trên trần trường có chút gầy, gãi mái tóc ngắn sạch sẽ, thân nhiên đi ra ban công.

Vừa mới bước một chân ra ban công...

Cả người đứng lại đó, nét mặt không biết nên dùng từ ngữ gì để hình dung.

"..."

Gậy phơi quần áo ngoài ban công...

Một chiếc áo sơ mi trắng và váy xếp li dành riêng cho bé gái treo lủng lẳng bên trái quần áo thay đổi của anh.

Đêm vắng, vài con gió thổi vào, chiếc váy nhỏ khẽ rung lên theo làn gió, đung đưa, thỉnh thoảng chà xát quần áo vải sẫm màu của anh, gây ra một chút gọn sóng.

Hình ảnh đánh sâu vào thị giác, cứ như thế đập vào mắt anh.

Thẩm Chi Châu hoảng thần trong giây lát, trong đầu không thể giải thích được hiện ra cô bé mặc áo hoodie đứng trước mặt anh bộ dáng xinh đẹp đáng yêu.

Càng nghĩ càng không thích hợp, thậm chí còn cảm thấy hơi vô lý.

Anh áp lưỡi vào khoe miệng, phiền chán chặc lưỡi, lấy quần từ ban công, thuận tay đóng cửa lại, đi thẳng vào phòng tắm tắm rửa.

Ở bên trong hơn mười phút...

Sau khi ra ngoài, không ngoài ý muốn thấy ba vị Phật ngồi trong phòng khách, ngã trái ngã phải nằm trên ghế sofa.

Nồng đậm mùi rượu tràn ngập bên trong, mùi hỗn hợp của rượu và nicotine trong không khí rất hăng.

Cậu bé thay thế vừa được tuyển dụng trong đội, kéo theo ba người say rượu, giờ phút này đang đứng một bên lưng cuống, sợ hãi nhìn Thẩm Chi Châu.

Thẩm Chi Châu đi vào bếp rót một ly nước. Khoe miệng nhẹ nhàng nâng lên, khẽ cười hỏi: "Vào bằng cách nào?"

Cậu bé tự bơm hơi cho mình, can đảm nói: "Đội trưởng, em đem ba anh ấy trước ở nơi này. Anh cũng biết quy tắc trong đội, không thể uống say, họ uống như thế này, lỡ... lỡ em đưa họ trở lại câu lạc bộ chắc chắn bị phê bình, còn trừ tiền lương. Ah? em có thể vào vì anh Hoàng Mao có chìa khóa nhà của anh, em lấy từ túi của anh ấy. "

"Đội trưởng, em biết anh rất tốt." Cậu bé gãi đầu. "Mặc dù bình thường nhìn lạnh như băng, nhưng chắc chắn sẽ không bắt cận nhân tình, hơn nửa đêm còn đuổi bọn họ đi."

Sau khi cậu bé nói xong, mỉm cười hồn nhiên, lộ ra hàm răng trắng chói mắt.

Không cần hắn nói, Thẩm Chi Châu hiểu mục đích hắn đưa ba tên ma men đến đây.

.....

Một em gái hàng xóm nhà ông nội, ba tên trong đội.

Nhà anh là khách sạn à?

Cậu bé mỉm cười hạnh phúc.

Thật không may,

Chưa đầy hai phút, cửa căn hộ đã đóng lại.

Ba thành viên của đội NG, cùng với cậu bé thay thế, đã bị ném ra ngoài.

Vào mùa hè, thời tiết ở thành phố A bất định.

Buổi sáng mặt trời chói chang, lúc này vừa qua một cơn mưa lớn, không khí trong lành và mát mẻ.

Cậu bé lau mồ hôi, mở cửa căn phòng trong một khách sạn gần đó, kéo Thú Thú và Đản Đản vào.

Chỉ còn một thân hơn 1m8, coi như cao lớn Hoàng Mao lẻ loi hiu quạnh bị vút lại ngoài cửa.

May mắn, Hoàng Mao là người duy nhất trong đội có chìa khóa cửa của lão đại. Ý thức mơ hồ cậu ta bò lên khỏi mặt đất, run rẩy, một lần nữa mở cửa, sờ soạn tiến về phía sofa mềm và ngủ ngay lập tức.

.....

Sáng hôm sau, thời tiết có sương mù.

Lạc Anh tỉnh dậy từ ghế sofa trong phòng của Uyển Vưu và chạy chân trần vào phòng tắm để rửa mặt, thu thập một chút.

Sau khi tỉnh táo, cô đưa tay nhận lấy bánh mì nhỏ từ Uyển Vưu, ăn chậm từng chút từng chút một.

"Mày thức dậy lúc mấy giờ? Tối qua không phải mày say sao? Sao dậy sớm hơn cả tao."

"Vừa mới dậy, thói quen." Uyển Vưu vừa mới tắm xong, mặc một chiếc váy ngủ bằng lụa màu xanh nhạt, đầy mùi sữa tắm, nghiêng chân, nói: "Tối qua mày có tắm không? Có muốn tắm ở đây xong rồi về không?"

Lạc Anh cúi đầu, chớp mũi sát vào áo hoodie và ngửi thấy mùi bia nhạt, cô có chút ghét bỏ.

"Tao không có quần áo ở nhà mày. Quên đi, tao đi giờ đây, về rồi tắm sau."

"Là cái nhà của anh trai không quan hệ huyết thống với mày?" Uyển Vưu nhấp một ngụm sữa, khuôn mặt nhỏ nhắn lại gần, ái muội nói, "Chà, anh ấy có đẹp trai không?"

"Nghĩ cái gì?" Lạc Anh rời xa cô. "Tao còn chưa gặp anh ta, làm sao tao biết được."

Uyển Vưu: "Không sao, mày trở về nhìn cái là biết."

Lạc Anh nuốt miếng bánh mì cuối cùng, đi đến lối vào, xỏ giày, vẫy tay: "Không nói với mày nữa, tao phải về. Hôm qua tao đi ra khỏi nhà anh ấy mà quên lấy chìa khóa. Tao vừa đến nhà anh ấy thật sự quá nóng, ra một thân mồ hôi, liền thay quần áo. Không biết chìa khóa có rơi vào túi quần áo."

Trước khi ra ngoài, Lạc Anh chạm vào mái tóc dài tán loạn sau đầu, thuận miệng nói: "Dây buộc tóc của tao, dây buộc tóc rơi đâu rồi?"

Uyển Vưu tìm thấy một cái trên mặt đất và ném nó cho cô: "Có một cái ở đây."

"Cảm ơn, tạm biệt."

Lạc Anh ánh mắt cong cong xinh đẹp liếc nhìn cô một cái, mái tóc rối bù tùy ý kéo ra sau gáy, sôi nổi ra khỏi cửa.

Buổi sáng mặt trời chói lọi, đang thiêu đốt dữ dội, đốt người tâm phiền ý loạn.

Lạc Anh tùy tay ngăn chiếc xe, dựa vào trí nhớ đi đến tiểu khu của anh trai kia. Vì chột dạ và bối rối sắp gặp mặt, cô bước đi khó khăn, giống như một con ốc sên bị mắc kẹt trên mặt đất. Mặt trời sắp đem cô nướng tan chảy, vẫn không vội không nóng nảy bước đi.

Tòa nhà ở ngay trước mặt, Lạc Anh hít một hơi thật sâu.

Nhìn thoáng qua một cửa hàng tiện lợi bên cạnh, đôi mắt cô sáng lên, không biết nghĩ đến cái gì, bước vào.

Cắn đầu ngón tay, nán lại kệ hàng một hồi lâu. Cô lấy hai ổ bánh mì, một phần cá viên lớn, lấy cho mình một cây kem có hương vani từ tủ đông bên ngoài.

Thanh toán hoàn tất.

Lạc Anh cầm một túi thức ăn lớn, dùng tay quạt quạt trên mặt, sợ kem tan chảy. Sau khi vào tòa nhà, cô xé tờ giấy gói bên ngoài của cây kem trong khi chờ thang máy.

Đầu lưỡi hồng nhô ra và liếm nhẹ nhàng, liếm đi phần bị tan chảy, vui vẻ liếm khỏe miệng một cách thỏa mãn.

Thang máy mở ra.

Lạc Anh đang ăn kem một cách vô tâm, từ từ tiến đến cánh cửa căn hộ, một bước hai bước, ngón tay thon dài đi lên, nhấn chuông cửa một cách bất an.

Cùng lúc, cô ngậm một ngụm kem trong miệng và nuốt nó từ từ, nghĩ cách làm sao cười đủ tự nhiên, để anh trai kia có ấn tượng tốt về bản thân.

Lạc Anh nghĩ ra một vài lựa chọn và luyện tập nhiều lần ở cửa, nhưng cánh cửa vẫn không mở.

Có phải là vẫn chưa rời giường?

Cô suy nghĩ cẩn thận, lại liếm thêm một ngụm kem.

Chưa kịp ngẩng đầu lên, "chỉ" một cái cánh cửa bị kéo ra từ bên trong.

Dường như có một cơn gió nhẹ thổi qua, nhấc lên một làn sóng.

Lạc Anh sợ đến nỗi kem gần như rơi ra ngoài. Cô nhanh chóng thu thập cảm xúc, quá muộn để suy nghĩ, nỗ lực ngẩng đầu mỉm cười, để lộ hai vòng xoáy lệ nhỏ.

Giọng nói ngọt ngào, nhẹ nhàng nói "Em chào anh"

"..."

"..."

Tuy nhiên, giây tiếp theo, sau khi nhìn thấy người tới, cô sững sờ tại chỗ.

Lạc Anh: "?"

oooooooo

Tiểu kịch trường

Tiểu Châu: Không nghĩ tới.....không nghĩ tới.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

cavien6666

Hầu như tất cả những người chơi thể thao điện tử là những con cú đêm, và thói quen làm việc và nghỉ ngơi của họ là vô cùng không lành mạnh.

Mỗi ngày buổi sáng thức dậy vào khoảng 12 giờ để ăn, và bắt đầu tập luyện vào lúc hai giờ chiều, mãi cho đến tối hai hoặc ba giờ là thời gian để câu lạc bộ tập trung vào tập luyện. Không loại trừ sau khi đào tạo một nhóm người đi kiếm thức ăn như người về đêm, cuối cùng nằm xuống và đi ngủ về cơ bản phải hoạt động đến bốn giờ sáng.

Tại thời điểm này, không có ai ở trong căn hộ.

Khi chuông cửa trong phòng khách vang lên hàng chục giây, Thẩm Chi Châu mới đàn độn lật người, miễn cưỡng mở mắt, nửa ngồi dậy.

Rèm cửa trong phòng khép chặt, căn phòng tối, không có ánh sáng.

Anh chạm vào điện thoại và liếc nhìn...

Mới chín giờ rưỡi.

Đối với họ, nó tương đương với năm hoặc sáu giờ tối.

Rời giường kháng định sinh khí. Thẩm Chi Châu một chân bước xuống giường, chạm vào sàn nhà lạnh lẽo, không biết có thứ mềm mại và ấm áp gì đó anh thân nhiên bước lên.

Thứ đó kêu lên dữ dội, đột nhiên nhảy dựng lên, và nhanh chóng nhảy lên giường, một mặt oán giận nhìn anh ta.

Thẩm Chi Châu kéo rèm cửa ra, nắng nhanh chóng đổ vào, căn phòng sáng hơn phân nửa.

Một con mèo tròn to đôi mắt màu lam, cọ góc chân hần, một bên liếm móng vuốt, một bên liếc nhìn anh ta một cách cao quý với đôi mắt "Ta mới là chủ nhân", meo meo, xoát cảm giác tồn tại.

Đáng tiếc, chủ nhân không chú ý đến nó, tùy ý khoác áo, đi ra ngoài để mở cửa.

"..." TvT

.....

Lạc Anh liếm kem, gấp cửa không mở.

Đang nghĩ, đến cửa hàng tiện lợi ngồi xuống rồi quay lại sau. Dù sao, cá viên không ăn sẽ nguội. Nguội rồi ăn không ngon như lúc còn nóng.

Cô nghĩ nó thật hoàn hảo, trong khi cô chuẩn bị thực hiện nó, cánh cửa căn hộ mở ra trước mặt cô mà không báo trước.

Người đàn ông cao lớn đứng ứ rù trong khe cửa, ngón tay đỡ khung cửa, đôi môi mỏng khẽ mím lại, trông có vẻ lười biếng và mệt mỏi.

Đôi môi mỏng của Lạc Anh khẽ mở: "Đây...?"

Người đàn ông mở mắt, kinh ngạc trong chớp mắt.

Lạc Anh nuốt nước bọt. Cả người choáng váng, có chút không hiểu. Cô dường như nhận ra điều gì đó nhưng rất nhanh xua tan ý tưởng.

Chỉ có thể nhìn vào nhà qua khe cửa tò mò: "Anh... Anh... Anh trai em đâu? Tại sao anh lại ở đây?"

Bên trong thực sự có người, một đầu tóc vàng rối xù, cong vẹo nằm trên ghế sofa, là lá thiếc tối hôm qua.

Cô gọi anh trai?

Thẩm Chi Châu liếc mắt đánh giá hai người, nghĩ cái gì đó. Trong vài giây, anh cau mày, lặng lẽ di chuyển cơ thể, chặn tầm nhìn của cô, do dự hỏi: "Cậu ta là anh trai của em?"

"Ah?" Lạc Anh bối rối, có chút mơ hồ "Em... em không biết."

"Không biết em gọi cái gì?" Thẩm Chi Châu dường như có chút rõ ràng về tình hình hiện tại. Cánh cửa vẫn chỉ mở một nửa, thân mình đi qua một chút, thành thạo đùa giỡn trẻ con.

"..."

"Không biết em gọi cái gì, hả?" Gặp Lạc Anh không nói, anh hỏi lại.

Lạc Anh trừng mắt nhìn hấn một cái, tức giận: "Anh hung dữ cái gì? Em lại không gọi anh trai anh. Hơn nữa, em gọi ai là anh trai, liên quan gì tới anh?"

"Bé con, em tốt nhất làm rõ ràng, hiện tại ai có thể cho em vào cửa." Anh thẳng người, gõ vào khung cửa bằng các khớp ngón tay, tiến lại gần, "Đặc tội tôi, em không chiếm được thứ tốt nào đâu."

"..."

Đe dọa?

Lạc Anh còn không tin: "Anh là ai? Tại sao anh lại đứng đây, anh trai em đâu? Đặc tội anh thì sao? Chẳng lẽ anh là chủ sở hữu của căn hộ này, anh có phải là anh trai em không?"

Không khí đóng băng trong một giây, giống như được rắc chất keo tụ.

Lạc Anh trừng mắt nhìn hấn, không nói chuyện.

Thẩm Chi Châu lông mi giật giật, liếc lên xuống nhìn cô, khóe miệng không mặn không nhạt gọi lên, phút chốc mỉm cười.

Lạc Anh nhìn chăm chăm vào mặt hấn, khẽ cau mày và đột nhiên có một linh cảm rất xấu trong lòng.

Quả nhiên, trong vài giây, nghe thấy anh ta nói.

"Ừ."

"..."

"..."

Ngày cầu.

Lạc Anh vẫn có chút hoài nghi: "Anh gạt em!"

Thẩm Chi Châu: "Có cần thiết không?"

"..." dường như không cần thiết.

Lạc Anh thở ra, nhanh chóng thay đổi từ sốc sang chấp nhận và hít một hơi dài.

Nheo mắt lại, không dấu vết mỉm cười, như một con mèo sữa nhỏ vô hại, ngược nhìn anh, chớp mắt ngoan ngoãn, không nói chuyện.

Bộ dáng đáng thương vô tội còn xảo quyệt hơn hồ ly.

Khóe miệng của Thẩm Chi Châu thẳng tắp, lặng lẽ thở ra, di chuyển cơ thể và mở cửa cho cô.

Cô bé gì cũng chưa nói, thức thối lùi vào.

Thẩm Chi Châu: "Tiền đồ."

.....

Lạc Anh bước vào phòng khách, ngồi trên ghế, đặt túi lên bàn trà, lấy ra bánh mì ăn nhẹ cô mua và phần cá viên lớn, mở ra.

"Hoàng mao", tên thật là Lâm Y, ngoài một chút tóc rối bù, giá trị nhan sắc vẫn rất cao, một chút gọn gàng, có thể được coi là một đại soái ca.

Anh ta vừa bị đánh thức bởi tiếng ồn đóng cửa nặng nề của Thẩm Chi Châu, lúc này anh ta đang ngồi trên ghế sofa nhắm mắt dưỡng thần, vẫn không nhúc nhích.

Lạc Anh cắn cá viên, nhìn chăm chăm vào anh ta trong vài giây, xác định anh ta là người đùa giỡn Thỏ xám đêm qua, chưa cho anh ta sắc mặt tốt.

Thẩm Chi Châu rót cho cô một cốc nước, nặng nề đặt nó lên bàn.

Lạc Anh nhai nhỏ cá viên, nuốt nó xuống, vừa định nói cảm ơn, một từ "cảm ơn" chưa được nói ra.

Thẩm Chi Châu thấy cô ăn má phồng lên: "... cẩn thận nghẹn."

Lạc Anh: "Cảm ơn anh!"

Thẩm Chi Châu: "Không khách khí."

"..."

Người này không biết xấu hổ.

Người đàn ông ngồi xuống bên cạnh cô, ánh mắt khó chịu liếc về ai đó đang nhắm mắt dưỡng thần trên ghế sofa, vài giây im lặng, cuối cùng từ bỏ một số hành vi bạo lực đuổi người trước mặt trẻ con.

Nghiêng đầu, "Tôi qua... tại sao không quay lại?"

"Tôi qua?" Lạc Anh nhớ tới tin nhắn văn bản, rút điện thoại ra và liếc nhìn nó một lần nữa. Thẩm Chi Châu nhìn thấy trình bảo vệ màn hình của điện thoại di động là Thủy thủ mặt trăng, màu hồng dịu dàng. "Tôi qua gửi tin nhắn hỏi anh, anh không trả lời."

"Anh đang lái xe."

"À? Phải rồi!" Lạc Anh nhớ lại, "Nhưng tôi qua em không biết đó là anh, anh không để ý đến em. Em nghĩ anh đã ngủ, nên em không dám trở về gõ cửa, vì em quên mang chìa khóa."

Thẩm Chi Châu: "Em không thể gọi?"

"..."

Bệnh thần kinh! Buổi tối khuya, không quen biết, cũng không phải là vấn đề lớn, ai sẽ gọi?

Lạc Anh không biết anh đang rời cái gì, chẳng phải chỉ một đêm không về sao?

Lâm Y cảm nhận bầu không khí căng thẳng, ngay lập tức mở mắt ra, "A," một tiếng. "lão đại, khi nào trong nhà anh có một em gái? Ai vậy? Bạn gái? Cây vạn tuế ra hoa?"

"..."

"..."

Lạc Anh cắn cá viên, gần như nghẹn, vội vàng uống một ngụm nước.

Thẩm Chi Châu nhặt một ổ bánh mì, quơ quơ, thấy cô bé gật đầu đồng ý, mới mở gói và cắn một miếng, chậm rì rì nói: "Tình có thể lẫn, em gái tôi."

"Em gái ông?" Giọng nói của Lâm Y âm áp và trong trẻo, hoàn toàn vắng bóng sự không đứng đắn của đêm qua. Anh ta dùng tay chải mái tóc vàng rồi bụ, đứng dậy và nói, "Chào em gái. Tên của em gái là gì? Năm nay bao nhiêu tuổi? Trông thật nhỏ đi? Vẫn đang học? Đại học hay trung học? "

Một chuỗi vấn đề liên tục được đặt ra như đại bác liên thanh, Lạc Anh không có thời gian để nói chuyện.

Thẩm Chi Châu liếc anh ta.

Lâm Y thức thời cầm miệng, lấy trộm ổ bánh mì, phất phất tay, làm một động tác chuẩn bị thoát khỏi cuộc trò chuyện: "Đi đây, cảm ơn lão đại thu lưu, phòng lão đại quả nhiên ngủ thoải mái, ghế sofa của lão đại rất mềm mại, em đi thôi. Lão đại nhớ huấn luyện! "

Ngay khi giọng nói của anh ta rơi xuống, anh ta bật tung cánh cửa và bước ra khỏi căn hộ.

Thực ra, Lâm Y không dám nói nửa câu sau.

"Lão đại nhớ huấn luyện... Đừng vì tán gái mà quên trận đấu!!!"

Lại còn nói là em gái, lừa trẻ ba tuổi? Ai tin? Cha lão đại đã ly thân, là con một ở Thẩm gia, kéo ở đâu ra một cái em gái.

"Anh ấy có phải trong đội của anh không?"

Sau khi Hoàng mao rời đi, Lạc Anh sợ bầu không khí xấu hổ và ngay lập tức tìm thấy một chủ đề.

"Ừ." Thẩm Chi Châu nói, "Thế nào? Em quan tâm cậu ta?"

"... không quan tâm "

Lạc Anh nhìn chằm chằm vào anh ta vài giây, tự hỏi tại sao người này lại trò chuyện như thế này, đem câu chuyện chết như thế!

Ngay cả ngồi cạnh anh cũng cảm thấy không khí giảm hai mươi độ.

"À, đúng rồi. Tối qua quá muộn để quay trở về. Em đã không tắm. Em có thể mượn phòng tắm của anh không?"

Lạc Anh chạy ra ban công, thu vảy, ôm nó trong lòng, vào phòng lấy đồ ngủ, hỏi một câu tượng trưng.

Thẩm Chi Châu đang cúi đầu dọn dẹp đồng rác trên bàn, chà xát bàn nhiều lần như một bệnh nhân mang chứng khiết phích, gật đầu.

Lạc Anh mỉm cười với anh, tản ra mái tóc dài và đi vào nhà tắm.

Thẩm Chi Châu nghe người ta châm chọc bảo con gái đi tắm rất lâu. Trước đây anh không có khái niệm gì, hôm nay cuối cùng cũng được lĩnh hội.

Lạc Anh vừa đến từ Thành phố B ngày hôm qua, chạy một ngày, rồi đi đến quán bar, lúc này đang đứng dưới vôi hoa sen lau người nhiều lần, gội đầu, rửa mặt, thề tẩy sạch sẽ mùi rượu khó ngửi trên người.

Thẩm Chi Châu cử chỉ điên rồ, cầm ly nước, lúc ẩn lúc hiện qua lại trong phòng khách, nghe tiếng nước chảy róc rách trong phòng tắm, nhìn thấy nhu yếu phẩm hàng ngày của cô gái trong phòng bên trái phòng ngủ của anh.

Giống như hai người hoàn toàn khác nhau, đột nhiên bị nhét vào một không gian hẹp. Không đến vài ngày, anh nắm rõ sinh hoạt của cô trong lòng bàn tay.

Trong nháy mắt này, tất cả sự chán nản đêm qua đã bị cuốn đi, trái tim dường như được lấp đầy bởi một cái gì đó.

Đặc biệt là khi thấy bóng dáng cô gái xoa mái tóc ướt và bước ra khỏi phòng tắm, bắt tri bất giác, liền gọi lên khoe miệng.

Lạc Anh không biết bản thân cảnh giác cái gì, dừng lại động tác, cau mày và nhìn anh: "Anh đang cười cái gì vậy?"

Thẩm Chi Châu ý cười không giảm, không nhìn vào mặt cô, đảo mắt xuống một chút, đáp xuống nhân vật hoạt hình trên T-shirt áo ngủ của cô, nhẹ nhàng thuận miệng nói, "Áo ngủ, xấu xí."

"..."

Lạc Anh quay đầu lại nhìn anh, cảm thấy sự nóng nảy dữ dội của cả đời này là do anh chọc đi lên, và ngay cả con gấu trên áo ngủ của cô cũng vấy tay giặt dử, "Nó xấu ở đâu? Không phải là một con gấu sao? "

Lạc Anh nhớ rõ rằng bộ đồ ngủ của cô là được ông của cô mua. Cô không nghĩ thẩm mỹ của mình có vấn đề, căn bản là anh không có việc gì tìm việc.

Mặc dù ông của cô đã yêu cầu cô xem người này là anh trai của mình, Lạc Anh không hề thấy anh trông như một người lớn.

Đây chỉ là ngày đầu tiên cô đến đây. Anh khắp nơi khó xử. Để chứng tỏ rằng mình không nóng nảy, Lạc Anh gian nan nghẹn ngào, động tác nhỏ nghiêng răng, gặm lên:

"Thẩm Chi Châu, đừng có quá đáng!!!"

"..."

Ngay cả tên và họ cũng được hét lên. Thẩm Chi Châu cảm thấy bản thân cũng quá đáng. Anh bước vài bước, lấy khăn giúp cô xoa tóc. Nhân tiện vuốt mái tóc mượt mà." Người trông đẹp mắt không phải được?"

Nhưng mà, cô gái căn bản không cảm kích, bỏ tay anh ra, chớp tóc bất ổn rơi vài giọt nước lên cổ áo của bộ đồ ngủ, bỗng chốc ẩm một mảnh.

Cô gái mười tám tuổi, không nghĩ tới phát dục rất tốt, bộ đồ ngủ rộng không thể ngăn được đường cong tình tế của cô.

Dưới xương quai xanh mỏng manh và nhỏ, làn da trắng sáng.

Anh nhớ rõ rằng anh đã nhìn thấy Lạc Anh khi anh còn nhỏ. Lúc đó, cô bé khoảng ba hoặc bốn tuổi. Cô có tính cách sôi nổi và đặc biệt tình nghịch. Cô gầy và nhỏ, như một con khi.

Cô bé tóc khô và gầy hoàn toàn khác với cô gái nhỏ đang đứng trước mặt anh trắng như sứ.

Thẩm Chi Châu lại nhìn cô chăm chăm.

Lạc Anh quệt miệng, lực lớn đẩy cửa vào phòng để chăm sóc da.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

cavien6666

Mặc dù, cô là blogger nổi tiếng trên mạng cũng không đăng gì nhiều, nhưng không thể phủ nhận mạng xã hội đã cho cô một nơi để trút giận.

Bên trên đều có các tiểu thiên sứ. Khi bạn không vui, họ sẽ đưa ra rất nhiều bình luận để dỗ dành bạn.

Ví như bây giờ, Lạc Anh tự chụp một bức, đăng nó lên Weibo và chụp ảnh chú gấu Pooh trên bộ đồ ngủ của cô.

【Ahhhhh, phiền chết!!! Trên thế giới làm sao có người phiền phức như vậy? Bộ đồ ngủ này có xấu không? Nó có xấu không? Xấu không? 】

Bình luận:

Mười một khóa anh đào: [xấu (đầu chó)]

Mumu: [hum hum anh đào thật đẹp, này thực sự là không trang điểm hả? 】

Xin hãy lược cho tôi miếng thịt này: [Chúa ơi, ai nói bộ đồ ngủ của nàng xấu, không biết nó đáng yêu hơn bộ đồ ngủ của dì tôi bao nhiêu lần!!!! Mười phút tôi muốn biết người này là ai!!!! 】

Thỏ xám: [Cho nên, người nói mày xấu, đẹp trai không? [Nháy mắt]]

P thân là ba tôi, trả lời Thỏ xám: [Ai??? 】

Người đàn ông nghiêm túc làm mọi thứ, trả lời Thỏ xám: [Ai??? 】

Anh đào 777, trả lời Thỏ xám: [??? 】

Lạc Anh vỗ một ít nước lên mặt, đeo mặt nạ và nằm trên giường trò chuyện với Uyển Vưu.

Bên kia gửi nhắn kích động: [Không nghĩ tới, người sống chung với mày lại là Pluto. Về sau mỗi ngày đều nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai, sống cùng với nam thần thể thao điện tử có hàng triệu người hâm mộ nữ. Tâm tình thế nào? 】

Lạc Anh: [Cái gì sống chung? Tao vài ngày nữa sẽ chuyển không phải tốt sao? Ai muốn sống với anh ta? 】

Uyển Vưu: [Mày còn lừa tao! Cùng P thân ở chung một chỗ, trong lòng rất cao hứng đi. 】

Lạc Anh: [Không. Tao giờ phút này... tâm không gọn sóng tao còn muốn ra ngoài đập anh ta một trận. Nếu không phải biết chắc chắn không đánh lại anh ta, tao đã sớm ra tay. 】

Uyển Vưu: [Thế nào? Anh ta bắt nạt mày? Hay là người này quá lạnh lùng, quá nhàm chán? 】

Uyển Vưu: [Mày chịu đựng một chút đi. Người xuất sắc, đặc biệt là những người xuất sắc còn đẹp, thường tỏ ra lạnh lùng. Không nói chuyện với mày nữa, có công việc. 】

Lạc Anh thoát khỏi WeChat, còn đang nghĩ xem Thẩm Chi Châu chỗ nào xuất sắc, chỗ nào đẹp, liền có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng bên ngoài.

Một âm thanh đặc biệt rõ ràng.

Cô liếc qua đó và hỏi, "Có chuyện gì vậy?"

"... đi ra."

"..."

"... Làm gì? Em còn có việc, anh đợi chút." Lạc Anh thực sự có việc phải làm. Cô mở ra Taobao và tìm kiếm trong hộp tìm kiếm, so sánh các bình luận và giá cả, chọn xong gửi đơn.

Cô lẩm bẩm trong lòng Thẩm Chi Châu lại làm cái quỷ gì, bước chầm chậm để mở cửa.

"Có chuyện gì vậy?"

Lạc Anh mới tắm xong đôi mắt ngập nước nhìn anh chăm chú.

Đột nhiên, một thứ lông tơ cọ xát vào chân, Lạc Anh liếc xuống, một con mèo đang đứng dưới chân cô, lăn lộn làm nũng.

Lông dày màu xám rất mượt, mặt tròn tròn, chóp mũi phiểm hồng, đôi mắt xanh xinh đẹp.

"Meo " một tiếng mềm mại.

Lạc Anh không thể chống cự, ngồi xổm xuống điên cuồng vuốt, xoa bóp móng vuốt thịt và ngạc nhiên: "Oa!! Mèo xinh quá, anh thực sự nuôi một con mèo, mèo trông rất đẹp. Ô ô làm sao đáng yêu như thế. "

Chú mèo con vừa tròn hai tuổi, bụng tròn xoe tròn xoe, cân nặng không thể khinh thường.

Lạc Anh gian nan ôm lấy nó, ngược mắt lên và hỏi người đàn ông gọi cô ra, "Có chuyện gì vậy? Kêu em ra ngoài làm gì?"

Thẩm Chi Châu không biết khi nào đã thay quần áo, đem bản thân thu thập sạch sẽ, đang cầm túi quần, nhưong mày ý bảo cô nhìn về hướng bếp.

Lạc Anh nhìn theo tầm mắt của anh.

Có một số túi trên bồn rửa, các túi dường như chứa một số loại rau và thịt tươi.

Lạc Anh lúc đầu còn nghi hoặc, nửa ngày suy nghĩ cẩn thận. Cùng mèo đồng loạt quay đầu nhìn anh, hỏi một cách không chắc chắn: "Anh... muốn em.. nấu cơm?"

"Ừ."

"..."

Không phải là, Lạc Anh đầu óc có chút theo không kịp.

"Làm sao anh chắc chắn em sẽ làm?"

"Cha của bạn cùng lớp của bố tôi, là hàng xóm của ông tôi - ông của em nói."

"..." Lạc Anh nhìn chằm chằm vào mắt anh trong vài giây, thấy anh nghiêm túc nói, không có tiếng cười nào cả. Cô chịu đựng, hít một hơi thật sâu.

Không kìm được hỏi lại: "Mấy đồ này là vừa mua ở ngoài?"

"Nhân tiện." Thẩm Chi Châu lắc cốc bia lạnh trong tay, tiếng bia sủi bọt trong cốc vang lên.

"..."

Lạc Anh không nói nên lời.

Sớm tinh mơ, đúng là rất hương thụ.

Lạc Anh nghiêm túc suy nghĩ một lúc, do dự vài phút trước khi chấp nhận số phận của mình và quyết định thử.

Rất cuộc, cô chỉ ăn một que kem, một vài viên cá viên và một miếng bánh mì vào buổi sáng, vừa mới chơi trong phòng rất lâu. Bây giờ đã gần trưa, đúng là rất đói.

Hơn nữa, ăn nhờ ở đậu, cũng phải làm gì đó.

"Vậy thì... em sẽ thử. Nếu không ngon, đừng có trách em."

Người đàn ông không nói, miễn cưỡng ho khan hai tiếng, gật đầu.

Lạc Anh đặt con mèo con xuống, đi vào bếp rửa tay, rồi lật cái túi chứa khoai tây, củ cải, cà chua, thịt nạc và vài miếng chân lợn.

"..." Được rồi, có thể làm mì và sau đó nấu canh hay gì không?

Trên thực tế, Lạc Anh cũng không chắc chắn, vì cô chưa bao giờ nấu ăn. Chỉ có khi còn bé, vì chán và không muốn làm bài tập về nhà. Cô thường chạy vào bếp với đôi tay nhỏ bé của mình phụ xung quanh ông thôi.

Nhìn nhiều, chắc là có thể làm được.

"Nhà anh có mì không?"

"Tủ lạnh."

"Ồ." Lạc Anh lật một vài túi mì ống trong tủ lạnh, bật nồi trước, sau đó rửa cà chua và cà rốt.

Sau khi uống bia lạnh, Thẩm Chi Châu chân dài rào bước vào bếp, đi vòng sau lưng cô, lấy một quả đào trong tủ lạnh và rửa sạch.

Tiếng nước chảy róc rách vang lên bên tai cô, dòng nước trắng sáng nhỏ giọt trên bàn tay khớp xương rõ ràng của anh.

Lạc Anh vô tình liếc nhìn, đường nét rõ ràng, năm ngón tay uốn cong, các khớp vừa phải, bàn tay thon dài lại trắng nõn.

Bàn tay này có thể được mô tả bằng từ xinh đẹp.

Chỉ có một bồn rửa trong bếp. Lạc Anh đứng cạnh bồn rửa và cắt cà rốt, chỉ cách anh vài cm. Vì quá cao, anh phải cúi xuống một chút khi rửa, và một chân dài hơi cong.

Một nửa thân thể nghiêng về phía cô, mùi bạc hà lẫn với mùi bia trên người anh tràn ngập trong không khí.

Giống như có lông vũ trên người cô cong đến cong đi, câu cho lòng cô ngứa ngáy.

Lạc Anh liếc anh.

Người đàn ông như rồng mây, cắn trái đào và bước đi.

"..." thực sự là muốn đập!

Thẩm Chi Châu quay trở lại phòng máy tính trong nhà và ngồi lên ghế, dựa lưng vào ghế, một tay cầm quả đào ăn, bên khác chỉ dùng khớp ngón tay gõ vào mặt bàn.

Màn hình máy tính phản chiếu ánh sáng trắng sáng, trong hộp tìm kiếm chói lọi đánh một dòng chữ.

[Con gái hoặc em gái tôi không chịu ra khỏi phòng làm sao bây giờ?]

Trả lời: Nên hướng dẫn trẻ tham gia các hoạt động ngoại khóa, để trẻ làm việc nhà đúng cách và giảm thời gian chơi điện thoại di động.

Thẩm Chi Châu cảm thấy rằng những gợi ý trên khá hiệu quả.

Sau khi ăn một quả đào, anh quay trở lại nhà bếp, gặp cô bé đang luống cuống tay chân, tìm thấy mấy cái nồi anh sử dụng cả trăm năm, hơi nóng lượn lờ, sắp tràn ra ngoài.

"Em đang làm gì vậy?"

"Nấu canh." Lạc Anh liếc nhìn anh, nhanh chóng thu hồi tầm mắt, lấy điện thoại di động tìm kiếm cách nấu món canh này.

Thẩm Chi Châu lấy ra một cái ly thủy tinh, rót nước và nhấp một ngụm, dựa vào bồn rửa, nghiêng đầu đánh giá cô: "Em làm được không? Em chưa làm bao giờ hả?"

Lạc Anh "A" một tiếng, chột cả kinh, vồ ột một cái.

Thẩm Chi Châu?

"Khoai tây! Đúng, khoai tây, quên mất." Cô kéo kéo góc áo anh, hỏi cẩn thận, "Ồi, anh có rảnh không? Anh có biết gọt khoai tây không? Giúp em gọt

đi, em không kịp, em muốn làm xong mì, nếu không sẽ hỏng mất. "

Lúc này, trán của Lạc Anh đã được phủ một tầng mồ hôi mỏng.

Thắm Chi Châu uống nước hầu kết lẫn lộn, đột nhiên phát hiện số lượng công việc nhà đã sắp xếp cho cô có phải quá lớn.

Mặc dù anh chưa làm qua gọt khoai tây, nhưng xem ra cũng không khó.

"Có thể."

"Được, có một con dao ở đây, anh dùng nó để gọt hơn." Lạc Anh quay lại và tiếp tục mảy mò với mì ống của mình, để Thắm Chi Châu một mình, cầm một củ khoai tây và một con dao không biết xuống tay như thế nào.

Sau năm phút, cô gái xử lý tốt mì ống, cách khăn mở vung ra, đầu nhỏ cúi xuống nhìn chăm chăm trong nồi canh.

Cô không nhìn lại, trực tiếp hỏi: "Thế nào? Gọt xong chưa? Xong rồi thì rửa đi, em sẽ cắt nó."

"..."

???

Đôi mắt của Thắm Chi Châu mở to, nhìn chăm chăm vào củ khoai tây gần như hoàn chỉnh chỉ gọt được một ít, thắm mắt một câu.

Lo sợ bị phát hiện, anh luôn chú ý cô gái nhỏ có nhìn về phía anh không, không nghĩ nhiều, chỉ cần cắt nó xuống và bỏ đi.

"Xong rồi sao?" Lạc Anh xoay người, tầm mắt đảo qua.

"Tê"

Một tiếng hút khí rất nhỏ.

Thắm Chi Châu một dao đi xuống, trên tay xinh đẹp tạo ra một vết máu, màu đỏ tươi chảy ra từ khe ngón tay.

"..."

Lạc Anh chớp mắt, thật lâu chưa hoàn hồn: "Anh... Anh...?"

Lạc Anh không biết dùng từ gì để diễn tả cảm xúc vào lúc này, chỉ có thể cái gì cũng không nói. Tất bếp trước, kéo tay Thắm Chi Châu, đưa anh đến ghế sofa ngồi xuống, chạy vào phòng lấy ra hộp thuốc nhỏ từ thành phố B mang đến.

Ánh nắng ấm áp chiếu vào từ ban công, rũ mắt xuống, chăm sóc vết thương cẩn thận và tỉ mỉ.

May mắn, vết thương không sâu lắm, không tính là dài, không chảy máu nhiều, khử trùng, bôi iodophor, dán băng cá nhân là được.

Lo lắng duy nhất là vị trí của vết cắt vừa khéo ở đốt ngón tay thứ nhất và thứ hai của ngón trỏ trái, điều này chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến sự linh hoạt của ngón tay.

Lạc Anh tìm thấy băng cá nhân, cúi đầu xuống và nhẹ nhàng xé một lớp bề mặt, che phủ khu vực bị thương và chảy máu.

Cô bé cắn môi làm việc nghiêm túc, tỉ mỉ, đột nhiên không biết chạm vào điểm cười ở đâu, không nhận được bả vai run run.

"..."

Cách vài giây, lại rung động vài cái.

Giống như một con sóc, cúi đầu, nhẹ nhàng cười trộm.

Có thể là nghĩ mĩ mai rõ ràng hơn, ngược mắt lên một lần nữa, cô nhướn mày, ngay cả xưng hô cũng gọi ra.

Mỗi một chữ đều lộ ra điểm hoạt bát.

"Anh trai, anh không biết gọt vỏ khoai tây à?"

"..."

oooooooo

Tác giả có chuyện muốn nói

Ông chủ Thẩm cuối cùng cũng nghe được tiếng gọi anh trai (mặc dù là cười nhạo)

Ông chủ Thẩm: Vậy là đủ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

cavien6666

Lúc đầu, Thẩm Chi Châu cảm thấy hai mươi mấy tuổi đầu mà không biết gọt khoai tây, chuyện này rất xấu hổ.

Nhưng khi nghe tiếng cô phát âm, tình nghịch nói ra hai chữ "anh trai". Cả người anh như được cố định tại chỗ, mí mắt anh co giật, cổ họng hơi khô.

Lạc Anh giúp anh xử lý vết thương, đặt rượu thuốc khử trùng và iodophor vào hộp thuốc từng cái một, dặn dò: "Trong những ngày này, cố gắng không chạm vào nước bằng tay này, để vết thương nhanh lành hơn, tắm rửa cũng nên chú ý đến nó. Đúng rồi, gần nhất có trận đấu nào không? Nó có ảnh hưởng đến trận đấu của anh không? "

Thẩm Chi Châu nhìn chăm chăm vào băng cá nhân dễ thương trên ngón tay, không nói gì.

Lạc Anh tiếp tục nói: " Em nhớ lần đầu tiên gặp, anh làm bỏng mu bàn tay của em. Mặc dù em không nói nhưng nó thực sự rất đau. Vẫn còn một vết sẹo rất nhỏ. Lần này em hại anh bị thương, coi như đền nhau, chúng ta không ai nợ ai, anh cũng ít bắt nạt em.. "

Cô âm cuối ngân dài, rất có ý làm nũng.

"..." Thẩm Chi Châu nhìn chăm chăm vào khuôn mặt xinh đẹp của cô, không thể nhìn cười.

"Cười cái gì?" Lạc Anh nhìn anh, đứng dậy và cầm hộp thuốc trở lại phòng, nhưng vẫn chưa bước vào cửa.

"Lạc Anh."

Người đàn ông nhẹ nhàng gọi cô, cả tên và họ.

Ngũ quan của anh rất thuần khiết, đôi mắt màu hổ phách khi nhìn gần, mắt đen nhìn thẳng vào cô. Khí chất cô độc ban đầu cũng hơi mềm mại vì bầu không khí không thể giải thích này.

Lạc Anh quay lại, nhìn anh không rõ ràng, nghiêng đầu: "Có chuyện gì vậy?"

Thẩm Chi Châu nhìn chăm chăm vào cô trong vài giây, rồi khẽ rời mắt, đứng dậy và đi vào bếp để rót một ly nước một lần nữa.

"Không có gì."

Anh vô tình nhìn thấy đĩa mì ống đã chuẩn bị trong bếp: "Không ăn cái này liền hỏng mắt."

"... chỉ thứ này thôi à? Anh không thể đợi à? Hay là anh lấy nó ra trước." Lạc Anh khịt mũi và trở về phòng để cất hộp thuốc.

Không ai thấy, sau khi cô gái quay lại và bước vào phòng, hàng mi dài của người đàn ông rũ xuống, đáy mắt dần dần tràn ra ý cười.

Nó rực rỡ hơn trăng sáng.

Lạc Anh nhanh chóng quay trở lại nhà bếp, cắt khoai tây và ném chúng vào nồi.

Sau đó bê mì ống ra bàn trà, đặt nó lên, liền như vậy ngồi trên sàn cùng Thẩm Chi Châu mặt đối mặt ăn.

Không thể không nói: "Sao nhà anh không có bàn ăn? Thật bất tiện khi ăn trên bàn trà."

Người đàn ông ngồi trên ghế sofa, nhấp một ngụm, dừng một chút, nuốt xuống, "Không ai đến chỗ này ăn cơm."

"..." Lạc Anh kêu lên, " Anh không phải là người à? Anh không cần ăn à? Anh không thấy phiền khi ăn trên bàn trà mỗi ngày à?"

Thẩm Chi Châu ngẩn người, kỳ thực, anh thường ăn ở câu lạc bộ, nơi đó có nhà ăn, chỉ cần dùng thẻ thức ăn để ăn trực tiếp, không phiền phức như vậy.

"Rất tốt"

"..." Lạc Anh bị sốc trong một giây, "Ồ."

Thẩm Chi Châu liếc nhìn cô, thấy cô đang ăn rất vui vẻ, nhưng chủ đề thứ hai mà anh mong đợi đã không bắt đầu.

Cô không phải thích trò chuyện à? Cô không phải rất giỏi nói chuyện sao? Thế nào không tiếp tục?

Anh cau mày, bổ sung hai từ cứng nhắc.

"Không phiền."

Lạc Anh:?

Lạc Anh cố tình không nói mà chỉ phát ra một âm điệu: "Ồ."

"..."

Sau khi ăn xong, vì Thẩm Chi Châu bị thương ở ngón tay, không thuận tiện cho anh chạm vào nước, Lạc Anh siêng năng vào bếp để rửa bát.

Lại mang ra một bát canh cho anh uống.

Thẩm Chi Châu vượt chuốt, cầm chiếc bát trong tay kia, nhấp một ngụm, gần như phun ra, hít một hơi thật sâu, nói, "Em muốn nóng chết anh à?"

Lạc Anh ôm hai cánh tay, nhìn chăm chăm vào giao diện trò chơi trong máy tính của anh, "Ừ" một tiếng, khiêu khích: "Em muốn nóng chết anh đấy, thế nào?"

Thẩm Chi Châu không ngờ rằng cô sẽ trả lời theo cách này. Sau một lúc, không hiểu hỏi, "Tại sao?"

Lạc Anh vừa mới là nhất thời buột miệng, không thể quay lại.

Cô suy nghĩ lý do một cách cẩn thận, nói một cách nghiêm túc: "Em nghĩ hôm đó anh làm em bỏng, không thể bỏ qua."

"..."

"Ngón tay của anh bị thương vì anh để em nấu ăn, mới bị thương. Nếu anh không cho em nấu ăn, anh không cần phải gọt khoai tây, cũng không phát sinh chuyện gì, hơn nữa anh cũng có phần ăn trong này. "

"Cho nên, em liền muốn làm anh nóng một chút?" Thẩm Chi Châu bị sốc bởi một loạt đạo lý từ cô.

Lạc Anh sờ sờ mũi nói: "Anh nghĩ vậy cũng không sai."

"Được rồi được rồi." Thẩm Chi Châu lười cùng cô so đo, lưu loát nâng bát lên, cứ như vậy uống xuống, hết hơn phân nửa.

Lạc Anh sững sờ: "Ồi không phải... Đây... Anh uống không nóng hả? Cứ uống như vậy?"

Cô không hiểu sao có chút áy náy, sớm biết vậy không nói đùa.

Anh vậy mà thực sự uống hết.

Lạc Anh cau mày: "Em không ép anh uống, anh có thể để nguội rồi uống."

Thẩm Chi Châu đưa cho cô cái bát trống, hầu kết hoạt động. Anh liếm liếm khóe miệng, đầu lưỡi chống lên má.

Như lên án lại như không.

Từng chữ một, âm cuối vang lên nói: " Bé con, còn rất so đo."

"Bây giờ, có thể bỏ qua vụ làm bỏng em chưa?"

"..."

Thẩm Chi Châu nói chuyện luôn mang theo tiếng rung tự nhiên, âm cuối vang lên theo không khí truyền vào màng nhĩ của cô, hòa quyện với nhịp tim của cô.

Dường như có rất nhiều khúc mắc nhỏ trong tim, thế nào cũng không bình tĩnh được.

Cô ấp úng nói, "... Em chỉ nói đùa, Ai bảo anh nghiêm túc vậy?"

Tại sao lại nghiêm túc như vậy? Ai so đo?

Lạc Anh cầm bát lên và chuẩn bị đi ra ngoài. Tâm sự trùng trùng. Mỗi bước chậm hơn bình thường.

Thẩm Chi Châu đeo tai nghe lên, âm thanh rầu rĩ phát ra từ phía sau: " Bé con, giúp anh trai đóng cửa lại."

"..."

Lạc Anh sững sờ, nhìn lại anh ta, muốn hỏi, lại thấy anh ta đã điều khiển chuột và bàn phím, chuẩn bị bắt đầu luyện tập, nên không dám làm phiền.

Bước chân nhẹ nhàng đóng cánh cửa phòng máy tính, bước đến phòng khách và thở ra nặng nề.

Con mèo nhỏ màu xám cứ dụi vào chân cô không ngừng kêu, cơ thể mịn màng đang lăn trên mặt đất không ngừng quay cuồng, nó dường như thực sự đói.

Lạc Anh tìm kiếm trong phòng khách và không tìm thấy bữa trưa của mình. Cuối cùng, cô mở tủ lạnh và thấy có hai lon mèo con trên tầng cao nhất, lấy xuống và mở ra để nó tự liếm.

Mèo con ăn rất nhanh, ăn không tính là quá nhiều. Sau khi no, nó nhảy thẳng lên bồn rửa với thân hình mập mạp và ngồi xồm xuống bồn để uống nước.

Sau đó, chạy ra ban công tiếp tục ngủ.

Lạc Anh nằm chán ngồi trên ghế sofa chơi điện thoại, một lát vào Weibo, một lát lại vào Taobao, mua rất nhiều nhu yếu phẩm hàng ngày có thể được sử dụng ở trường.

Tính toán kỹ lưỡng, có gần sáu hoặc bảy cái chuyển phát nhanh.

Cô đứng thẳng dậy, khép hai lòng bàn tay lại và cầu nguyện: " Hy vọng những chuyển phát này sẽ không được giao cùng nhau... Làm ơn, làm ơn, làm ơn."

Ngày nóng như vậy, cửa bảo vệ ở rất xa, cô chắc chắn sẽ bị hư thoát hoặc say nắng.

Lạc Anh bật TV của Thẩm Chi Châu, dùng điều khiển từ xa tùy ý ấn, tình cờ đi đến một chương trình tạp kỹ mà cô quan tâm. Lạc Anh lấy ra một gói khoai tây chiên từ trong phòng, xé gói, chân trần ngồi xếp bằng trên ghế sofa và nhìn lên.

Tiếng cười của Lạc Anh truyền qua tấm cửa mỏng và truyền vào tai của Thẩm Chi Châu.

Người đàn ông lắc đầu.

Điện thoại đặt trên mặt bàn, vừa khéo có tin tức mới.

Thẩm Chi Châu cầm điện thoại bằng một tay, dựa vào lưng ghế, khẽ liếc xuống.

Lão Lí: [Pluto, đến câu lạc bộ lúc 2 giờ chiều.]

Lão Lí: [Ba ngày nữa là đến All Start, chúng ta thảo luận về nó.]

Thẩm Chi Châu chặc một tiếng, vẫn hạ mắt, ánh sáng lơ mơ trong mắt, không biết đang nghĩ gì.

Anh trực tiếp hỏi: [Không cần, tôi đã nghiên cứu qua, tôi huấn luyện tại nhà.]

Chưa đầy một phút, bên kia đã trả lời rất nhanh, câu nói hơi thẳng thừng: [Cậu không tin tôi à?]

Thẩm Chi Châu: [Không có.]

Lão Lí: [Cậu nói thật cho tôi, nếu không tin được tôi, tôi có thể rời đi, dù sao cũng chưa vào chiến đội bao lâu. Nếu mọi người không hạnh phúc với nhau, ở cùng nhau sẽ đau khổ.]

Lão Lí: [Tôi không yếu đuối như vậy, cậu nói đi. Hoặc là cậu đến chúng ta gặp mặt nói chuyện.]

Thẩm Chi Châu: [Tôi đã nói, thực sự không có.]

Lần này, Lão Lí không gõ nữa mà gửi giọng nói trực tiếp: "Vì không có, nên hãy đến đây, muộn nhất là 2 giờ. Dù bây giờ cậu có nổi tiếng đến đâu, cậu vẫn là thành viên của câu lạc bộ. Nếu có ý kiến có thể gặp và nói chuyện. "

"..."

"Không có ý kiến, chúng ta hãy thảo luận về trò chơi All-Star trong một vài ngày. Tầm quan trọng của trò chơi này đối với cậu, không cần tôi nói thêm? Đây là cuộc thi solo cá nhân đầu tiên của cậu để tham gia vào các lần xuất hiện công khai. Đánh giá giá trị cạnh tranh và hướng dẫn dư luận đều đóng một vai trò quan trọng..."

Thẩm Chi Châu không thể không đi. Lúc 1 giờ 30 phút chiều, anh đổi một thân rộng rãi T-shirt màu đen. Mái tóc ngắn đẹp đẽ của anh rối tung trên trán. Đeo tai nghe, mang khẩu trang, chuẩn bị ra ngoài.

Lạc Anh cắn miếng khoai tây, thấy anh ta đứng ở lối vào để thay giày, bước tới thuận miệng hỏi: "Anh ra ngoài à?"

"Câu lạc bộ."

Lạc Anh không biết nhiều về thể thao điện tử. Phải mất một lúc mới hiểu anh sẽ đi đâu: "Ồ."

Thẩm Chi Châu đi giày, thấy cô luôn luôn ăn, hàm răng trắng ngà như một con sóc cắn khoai tây chiên, duỗi tay, xoa mái tóc dài mềm mại của cô.

Đôi mắt của Lạc Anh mở to, hất tay ra, buộc chặt quai hàm, phụng phịu nói "Anh đang làm gì vậy?"

"Đợi anh trở lại."

"?"

.....

Chạng vạng, ánh nắng chiều thưa dần, từng mảnh từng mảnh bầu trời bị cháy đỏ.

Lạc Anh không biết khi nào Thẩm Chi Châu sẽ quay lại. Cô chỉ có thể gọi món mang đến, giải quyết bữa tối trong khi xem phim.

Sau đó, cầm đồ ngủ và khăn lông đi vào phòng tắm tắm rửa.

Tắm rửa xong, xoa xoa tóc ra khỏi phòng tắm, một tiếng rung phát ra từ điện thoại trên mặt bàn

Lạc Anh đi qua nhìn.

+ 86132xxxxxxx: [Đêm nay không trở về]

Không trở về?

Lạc Anh mừng thầm, hào hứng lấy ra một túi đồ ăn nhẹ và nằm tổ trên ghế sofa xem phim.

Hoàn toàn bỏ qua sự thân mật quá mức trong việc báo hành trình của Thẩm Chi Châu.

.....

Đêm khuya, yên tĩnh trống rỗng, trăng sáng sao mờ.

Cô bé mặc bộ đồ ngủ màu hồng trắng, cánh tối lửa tắt đèn, cô lơ mơ trên ghế sofa cắn một *dải tôm. Màn hình đối diện lấp lánh ánh sáng trắng, ánh sáng nhoáng lên một cái nhoáng lên một cái.

Cô buồn ngủ đến nỗi mắt cô nhắm nghiền.

Lạc Anh không chú ý đến điện thoại rung vài lần.

Mười phút sau, khóa cửa căn hộ chuyển động, cạch một tiếng.

Không mất vài giây.

Ba bốn cậu trai lần lượt đi vào, nguyên bản đang cãi nhau âm ỉ, nhìn thấy tình huống trong phòng, nháy mắt cầm thanh.

.....

* dải tôm

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Chương 9

cavien6666

Thẩm Chi Châu đi câu lạc bộ kỳ thực cũng không có chuyện lớn gì, anh ngồi vắt chéo chân lười biếng dựa vào ghế, một bên điều khiển chuột và bàn phím để luyện tập súng, một bên giải thích tất cả mọi thứ.

Nói rõ ràng anh thực sự không có bất kỳ ý kiến nào về hấn, và anh cũng rất vui khi nghiên cứu và thảo luận với hấn về sự hiểu biết sâu sắc hơn và nhận thức về PUBG.

Mặc dù vậy, không thể tránh khỏi có một cuộc cãi vã.

Lão Lí nhìn chằm chằm ngón tay thanh niên đột nhiên xuất hiện bằng cá nhân quá quá đáng yêu, bực mình: "... này... này... đây... cái này là sao?"

"..."

"P thần, đạo đức cơ bản của những người chơi thể thao điện tử chuyên nghiệp là gì? Hãy tự bảo vệ đôi bàn tay của mình. Tôi nhắc cậu bao nhiêu lần, trận đấu này rất quan trọng với cậu, tại sao cậu lại không nghe?"

"..."

Thú Thú đang ngồi ở ghế bên cạnh, chen một câu: "Lão đại, lần này anh thực sự sai. Anh... Anh còn không đến một tuần sẽ thi đấu, tên Vô Ngạn kia thực sự rất mạnh, anh không có kinh nghiệm chơi PUBG, em sợ anh không thể đánh lại anh ta."

"Lão tặc Vô Ngạn kia, không chỉ mạnh, mà còn rất đen tối." Hoàng Mao dường như nhớ một số ký ức tồi tệ, cười mỉa mai.

Đản Đản đẩy kính: "Lão đại, vết thương có sâu không? Chắc không ảnh hưởng lớn đi?"

Hoàng Mao: "Ai biết được, trận đấu, đặc biệt là trận đấu cao cấp hàng đầu, so sánh tốc độ tay trong vài phần mười giây."

"Ai. Chuyện đó không có cách nào, hy vọng nó không ảnh hưởng đến lão đại. Vô Ngạn đen tối, lão đại của chúng ta có thể sạch đến đâu? Đến lúc đó chỉ so xem hai người họ ai ra sát chiêu nhiều hơn thôi, đừng nghĩ nhiều." Đản Đản duỗi thắt lưng, cố gắng kích hoạt bầu không khí.

Lão Lí cũng thờ dài nói: "Quên đi--" hẳn không nói câu tiếp theo.

Thẩm Chi Châu âm thanh khàn khàn nói: "Được rồi, việc đã đến nước này, lần này tính cho tôi. Lần sau sẽ chú ý."

Lão Lí không quan tâm quá nhiều: "Thế là tốt. Cậu không còn là người mới nữa. Cậu có những cân nhắc riêng. Vừa rồi là tôi không đúng, cảm xúc quá thật rất kích động, tôi không tốt. Mọi chuyện cũng đã xảy ra, nghĩ xem giải quyết thế nào đi.... "

Thẩm Chi Châu đeo tai nghe cùng ngồi trước máy tính với Lão Lí. Một bên xem lại trận đấu tập luyện vài ngày trước, một bên ghi lại những sai lầm của mình.

Anh nghiên cứu đến xuất thần, mấy người chiến đội dần dần có chút đói bụng, đặt đồ ăn và trà sữa để người ta đưa đến.

Đản Đản là em út trong đội. Thấy mọi người đi qua bắt đầu ăn, chỉ có đội trưởng vẫn ngồi ghế bất động, anh ta hét lên: "Lão đại, đến ăn gì đi!"

"Wow, có một cái đùi gà ở đây." Hoàng Mao nắm lấy một cái đùi gà, cắn một miếng. "Lão đại, để lát nữa làm sau. Đã gần mười giờ rồi. Anh còn chưa ăn tối."

Lão Lí cầm hộp cơm đi qua, còn chưa nói ra tiếng, "Đát " một tiếng vang nhỏ.

Thế giới thật yên tĩnh.

Sau vài giây, Thú Thú chớp mắt hai lần, khi mở ra lần nữa, trước mặt vẫn tối sầm.

"Tôi dựa vào, mất điện!!!!!!"

"Cái quái gì thế, câu lạc bộ bị mất điện, ngàn năm khó gặp."

"Không hay ho gì."

"Chết tiệt, điều hòa không có, nóng chết được. Ai chạm vào tôi, ra chỗ khác, nóng chết cha ông."

"Cút ngay, ai muốn chạm vào ông. Vài giây không nhìn thấy, ông, mẹ mặt dày hơn cả bức tường. Có muốn tôi vẽ cho ông một lớp sơn không?"

"..."

Lão Lí không nhìn được: "Được rồi được rồi, đừng cãi nhau. Tôi sẽ gọi điện thoại hỏi xem."

Lão Lí: "Cái gì... chỗ này chưa có điện... thế nào không báo trước? Anh biết rõ câu lạc bộ của chúng tôi ở đây không thể sống mà không có điện, không có thông báo nào... OK, đã gần nửa đêm rồi. chúng tôi tự nghĩ biện pháp... gác máy. "

Trong lúc Lão Lí gọi điện, các thành viên đã bật đèn flash bằng điện thoại của họ. Thẩm Chi Châu ngồi xuống ghế sofa dưới ánh sáng, nhanh chóng giải quyết bữa tối, lại ngồi đầu uống miếng nước.

Sau khi lấy điện thoại di động ra và gửi tin nhắn, đứng dậy lưu loát nói: "Đi, đến nhà tôi".

.....

Hoàng Mao đã gặp Lạc Anh tại nhà của Thẩm Chi Châu, nhưng chỉ nói vài lời vào sáng hôm đó. Cũng không biết tên của cô, cũng không biết cô sẽ ở nhà lão đại.

Vài cậu bé đầu rỏ xù sôi nổi đẩy cửa ra, còn chưa bước vào, liền ngăn người.

Nhìn nhau, không biết chuyện gì đang xảy ra?

Thẩm Chi Châu lạnh tay lẹ mắt, chân dài bước vào nhà, trái tay, đóng cửa lại.

"Đùng" một tiếng.

Hoàng Mao: "Này! Lão đại? Lão đại đang làm gì vậy?"

Thú Thú: "Nhót chúng ta bên ngoài là ý gì? Chúng ta cũng sẽ không làm gì!"

.....

Lạc Anh nằm trên ghế sofa một lúc, bị đánh thức một cách khó hiểu bởi tiếng đóng cửa. Cô mở mắt ra ngay lập tức và nhìn về hướng cửa. Cô chỉ thấy Thẩm Chi Châu bước vào nhà và đang đứng ở lối vào để thay giày.

Sau đó, anh bật đèn trong phòng khách, chân dài bước vài bước, cầm lấy điều khiển từ xa để tắt TV.

Lạc Anh ngáp, dụi mắt và nói một cách hỗn loạn: "Anh về rồi à?"

Giọng cô dính và nhòn, có chút mệt mỏi.

Thẩm Chi Châu hít một hơi, nói thẳng: "Trở về phòng rồi ngủ?"

"Em biết." Lạc Anh nửa mở mắt, lau bàn trà, sau đó rửa tay, đóng cửa và đi thẳng vào giường.

Cách âm trong căn hộ rất kém. Ngay cả khi cửa đóng, không đến vài giây, Lạc Anh nghe thấy một vài tiếng bước chân lười biếng và nói chuyện từ phòng khách.

Dường như có ai đó bước vào, và tiếng ồn đặc biệt lớn.

Cô quay lại, trong bóng tối nhảm chán cầm điện thoại lên. Phát hiện Thẩm Chi Châu đã gửi hai tin nhắn cho cô nửa tiếng trước.

+ 86132xxxxxxx: [Lát nữa về, có người đến.]

+ 86132xxxxxxx: [Mau trở về phòng ngủ]

Lạc Anh đọc xong tin nhắn, cách vắn cửa, chỉ nghe thấy vài tiếng bước chân ngoài cửa càng lúc càng gần, càng dựa vào càng gần...

Nhưng không ai nói chuyện, người bên ngoài bước vào phòng máy bên cạnh, vừa đi vừa lăm bằm.

Sau đó, cánh cửa đóng lại, thế giới yên lặng.

Lạc Anh đặt điện thoại di động xuống, nhắm mắt lại và ngủ thiếp đi.

Trong vài giây, bên cạnh mơ hồ truyền đến tiếng nhóm thiếu niên vui đùa nói chuyện âm ỉ, nói nói cười cười, chỉ là không nghe rõ nội dung.

Làm cho cô không thể ngủ được, còn nói những chuyện không đâu.

Thú Thú: "Nói... cô gái vừa ngủ trên ghế sofa của lão đại là ai vậy? Tôi luôn cảm thấy hơi quen."

Hoàng Mao: "À, người kia tôi đã gặp, em gái lão đại."

Thú Thú: "Em gái? Lão đại thực sự có em gái à? Thực sự? Tôi thế nào cũng không tin? Chị dâu còn không sai, kim ốc tàng kiều?"

Đàn Đàn: "Tôi cũng không tin, lão đại lấy đâu ra em gái?"

Hoàng Mao cười khúc khích: "Làm sao tôi biết? Ông có gan, ông đi hỏi lão đại đi!"

Đúng lúc, Thẩm Chi Châu vào phòng tắm rửa mặt trở về, vừa vào cửa liền liếc Hoàng Mao một cái.

Người sau rụt cổ, không khí xung quanh cảm giác đều động lại, áp suất không khí quá thấp.

Ba thành viên thức thoi cầm miệng, đeo tai nghe và bắt đầu tập luyện.

Lạc Anh cũng bình tĩnh lại vì sự im lặng đột ngột này, từ từ ngủ thiếp đi.

.....

Sáng sớm ngày hôm sau, Lạc Anh bị ánh sáng chiếu xiên từ cửa sổ chói mắt.

Cô thói quen dụi mắt, còn tưởng đang nằm trên giường lớn nhà mình, không có ký lười biếng duỗi lưng, nghiêng người, còn chưa phản ứng, rơi xuống.

"..."

May mắn, có một tấm thảm trên sàn, chỉ đập nhẹ vào cánh tay, không có gì đáng ngại.

Cô yên lặng chiêm chọc, Thẩm Chi Châu chuẩn bị cho cô cái giường quá nhỏ, không chú ý có thể lăn khỏi giường.

Cửa phòng bên phải vẫn đóng chặt, không có đôi dép nào được đặt ở lối vào, cho nên Thẩm Chi Châu vẫn đang ngủ trong phòng. Không biết đêm qua thức đến mấy giờ?

Mười giờ sáng, Lạc Anh lên Weibo, như bình thường, có vô số chấm đỏ thông báo bình luận. Cô tùy tiện bấm vào một cái thông báo.

【Ahhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh ya, anh đào trắng quá!!!! 】

[Nhưng thật sự rất đẹp:)]

【Tôi đã giúp bạn chiều hôm qua, 1 triệu người hâm mộ!!! Muốn QAQ phúc lợi】

1 triệu người hâm mộ? Phát sóng trực tiếp?

Cô không suy nghĩ nhiều, trượt chân ra khỏi giường và ngồi vào bàn học, đánh một lớp trang điểm nhẹ. Để nhìn rõ hơn, cô sử dụng một màu son đậm hơn trước, màu son đỏ càng làm mặt cô thêm nguyên khí, xinh đẹp hơn.

"Sau 10 phút, phát sóng trực tiếp cho mọi người được không? Bạn muốn xem gì?"

Mang theo một chồng giấy trắng và bút, chương trình phát sóng trực tiếp đơn giản bắt đầu.

Cô gái khẽ cúi đầu xuống, hai bím tóc đen rơi hai bên vai, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô không cố kỵ, chiếu thẳng vào màn ảnh. Thỉnh thoảng, khi nhìn thấy những thứ ngộ nghĩnh, cô khoe răng và mỉm cười dịu dàng, đôi mắt cong lên, hai núm đồng tiền nhỏ xuất hiện. Làn da trắng trẻo, người xem hâm mộ.

Các tiểu thiên sứ hỏi: [Anh đào phát trực tiếp lần này vị trí không đúng? Không có ở nhà?]

Lac Anh: "A? Vâng, tôi đang ở Thành phố A. Tôi tạm thời ở nhà của một anh trai vài ngày trước khi bắt đầu đi học."

Không biết từ khi nào, bình luận càng nhảy càng nhanh, Lạc Anh xem không kịp, số người xem truyền hình trực tiếp tăng vọt.

Đột nhiên có người nói-

[Fan hâm mộ của tiểu anh đào đang tăng rất nhanh!!!!]

[Tôi đưa vào, tôi đã thấy gì??? Pluto đang theo dõi tiểu anh đào!!!]

[Đoàn fan P thần đến ngắm cảnh càn quét!!!]

【Càn quét!! Càn quét!! 】

[P thần hiện đang theo dõi blogger nổi tiếng này. Chứ không phải đang xem trực tiếp đi!]

【Thỉnh P thần về Weibo nhà mình tiếp tục buôn bán, cảm ơn! 】

[Fan P thần ngày càng nhiều, nói chuyện không cần quá khó nghe, nói không chừng là ban bè]

.....

Lạc Anh đang vẽ thỏ. Cô vẽ một bụi cỏ, bốn hoặc năm quả cầu tuyết trắng tròn lăn bên trong, với hai cái tai to dài đứng thẳng, động tác không đồng nhất, vui vẻ.

Cô đang tập trung vào những bức tranh của mình và không nhìn vào màn hình.

Cánh cửa của căn phòng bị gõ vang.

Lạc Anh giờ hình vẽ cho người trên mạng xem, màn hình lấp đầy màu hồng trực tiếp đem đoàn fan P thân kéo xuống dưới.

"Được rồi, thời gian vừa vặn. Tôi dừng phát sóng."

Tiếng gõ cửa lại vang lên, Lạc Anh âm thầm tròn mắt.

Các tiểu thiên sứ hỏi: [Tôi thế nào nghe thấy tiếng gõ cửa?]

"Bạn nghe nhầm rồi."

Lạc Anh lưu loạt tắt máy ảnh, không kịp sửa sang lại, cứ như vậy đi mở cửa.

Người đàn ông cao lớn dựa vào cửa, mặt không biểu cảm liếc nhìn cô bé vẫn mang trang điểm.

Cô gái rõ ràng là không kiên nhẫn, ngược mắt lên, có thể nhìn thấy viên ngọc màu hồng nhạt trên hàng lông mi dài và mượt, đường kẻ mắt của cô hơi nhấc lên, giống như một con cáo nhỏ chưa trải sự đời.

Cùng bình thường không giống nhau.

Thẩm Chi Châu nhíu mày trực tiếp hỏi: "Em đang làm gì vậy?"

.....

Tác giả có chuyện muốn nói:

Sau khi xem chương trình phát sóng trực tiếp Thẩm Chi Châu bị thu hút bởi màn hóa trang trên màn hình của Lạc Anh. Có tình gõ cửa để cô ra ngoài. Còn hỏi một câu: Em đang làm gì vậy?

(Người đàn ông tự phụ nhất trong lịch sử!!!!!!!!!!)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

cavien6666

Lạc Anh chớp mắt và nhìn Thẩm Chi Châu vài lần. Tai cô hơi ngứa. Cô đưa tay ra véo dái tai. Không trả lời anh, cô hỏi, "Anh gọi em ra làm gì?"

Thẩm Chi Châu thu hồi ánh mắt rơi xuống chớp tai hồng của cô, tập trung lại trên khuôn mặt cô, một tay đút túi, tay còn lại vươn ra hướng cô ngoắc một cái.

Cùng gọi mèo giống nhau.

Không biết có ý gì.

Chiều cao của hai người rất khác nhau. Lạc Anh đứng thấp hơn anh, mỗi lần nói chuyện, đều phải ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt anh.

Điều này khiến cô hơi khó chịu, ngập ngừng trong vài giây, sốt ruột nói: "Có chuyện gì vậy? Làm gì làm gì... cuối cùng là làm gì?"

Người đàn ông trầm mặc, cuối cùng, anh liếc nhìn cái lông tơ màu xám trên ghế sofa và nói một cách uể oải: "Cho mèo ăn."

"..."

Cái gì???

"Không, chỉ cái này?"

Lạc Anh chống nạnh, nửa nheo mắt đánh giá hẩn, cau mày.

Mặc dù cho mèo ăn chỉ là một cái nhấc tay, nhưng anh ta yêu cầu... không khỏi.....quá mức đương nhiên đi?

Người đàn ông phát ra âm thanh "Ừ".

Lạc Anh nghiêng đầu, không hiểu: "Vậy, tại sao anh không tự cho ăn?"

Con mèo béo màu xám đơn thuần nằm trên ghế sofa, liếm bàn chân của nó và nhìn họ với đôi mắt to tròn, không biết chuyện gì đã xảy ra.

Thẩm Chi Châu nhướn mày.

Lạc Anh "Ừ? Ừ?" hai tiếng, đôi mắt nhìn anh đầy khiêu khích.

Để xem anh ta vì bản thân lười biếng tìm có gì.

Không khí im lặng trong một giây.

Người đàn ông thờ ơ và giờ tay trái ra để cho cô xem, bộ dáng kiêu ngạo, môi mông khê nhếch: "Bị thương, bất lực."

"..."

Lạc Anh:???

Chỉ là vết thương này?

Lạc Anh: "Ồ."

Cô thờ ra thật sâu, có chút chán nản.

Với khuôn mặt kiêu ngạo và lạnh lùng của anh ta, không biết phải nói gì trong một lúc.

Nó thực sự... có quá nhiều chỗ trống, không biết bắt đầu mắng chửi từ đâu.

Ông nói ăn nhờ ở đậu, làm chút chuyện là không sai.

"Được rồi, được rồi. Anh... xin hãy nghỉ ngơi, em sẽ làm những việc này."

Lạc Anh ngoan ngoãn lê dép đi lấy thức ăn cho mèo, ôm con mèo xuống đất, đặt thức ăn đóng hộp trước mặt và để nó từ từ tự liếm.

Người đàn ông theo dõi toàn bộ quá trình mà không có ý định trở lại phòng để tập luyện hoặc nghỉ ngơi.

Lạc Anh cảm thấy ánh mắt của anh, nhìn lại, giọng điềm tĩnh, thản nhiên nói: "Hôm nay anh không đến câu lạc bộ à?"

"Không."

Lạc Anh gật đầu không nói gì.

Sau khi im lặng một lúc, cô thấy mèo con đã ăn xong, dọn dẹp, những ngón tay trắng nõn của cô gãi cằm nó: "Tên của nó là gì?"

Thẩm Chi Châu im lặng một lúc, trực tiếp nói: "Đại hoàng."

Con mèo mồm mồm giờ móng vuốt lên, một bước xa chạy đến chân Thẩm Chi Châu: "Meow."

Phản ứng cực kỳ nhanh chóng.

Lạc Anh:????

Lạc Anh cảm thấy cả thế giới đã bị lật đổ, thật không thể tin được: "Đây không phải là mèo Anh lông ngắn màu xám sao? Tại sao lại gọi là đại hoàng?"

Nó vẫn giống như tên con chó.

"Em tự hỏi nó." Thẩm Chi Châu phớt lờ Đại hoàng, đi thẳng vào phòng máy tính để tiếp tục mày mò với trò chơi của mình.

Lạc Anh nắm lấy con mèo béo muốn dính Thẩm Chi Châu vào phòng máy tính, nhấc bàn chân trước của nó, xoa bóp, nhào nặn và nói trong thất vọng: "em, em, trông đẹp như vậy, làm sao có thể để tên kia lợi dụng, còn đặt cho em một cái tên khó chịu như vậy? "

"Đại hoàng "

"Meow."

"Đại hoàng!"

"Meow."

"Đại hoàng!!! Đại hoàng!!!"

"Meow... meo?"

"Khó nghe chết đi được!! Được rồi, tự chơi một mình đi."

"..."

Con mèo béo vẩy đuôi ra ban công sưởi nắng.

Lạc Anh không biết phải làm gì, dạo quanh trong phòng khách một vòng, vào phòng tiếp tục lướt Internet.

Tuy nhiên, không đến nửa giờ, Lạc Anh lại được Thẩm Chi Châu gọi ra.

.....

"Quét sàn nhà?" Lạc Anh khẽ liếc xuống đất, cố gắng giữ nụ cười, nói nghiêm túc, "Rất sạch sẽ? Không bẩn, vẫn được đi?"

"Sạch sẽ?" Thẩm Chi Châu chỉ vào một vật nhỏ không xác định trên mặt đất, "Đây không phải là rác sao?"

Lạc Anh cúi xuống nghi ngờ và liếc nhìn cẩn thận.

Khoai tây chiên.

Khoai tây chiên!

Đó là dư lượng khoai tây chiên mà cô vô tình đổ xuống sàn khi xem TV và ôm lấy ăn trên ghế sofa đêm qua.

Anh đã phát hiện ra điều này?

Người này, người này là chó à!?

Lạc Anh không có gì để nói, nuốt nước miếng, cầm chổi và lau nhà, đi dọn dẹp trong nhà, thậm chí cả phòng máy tính của anh.

Thẩm Chi Châu mở chân ra và ngồi lên ghế chơi game, gõ bàn phím.

Lạc Anh thấy rằng Thẩm Chi Châu rất im lặng khi chơi game, không chửi thề. Khi anh ta không hài lòng, nhiều nhất anh ta chỉ tặc lưỡi và nói một tiếng cầu nhau, cũng liền cho qua.

Kết thúc trò chơi, anh không nhanh không chậm thay đổi tư thế, khí thế mười phần, chân dài mở rộng.

Lạc Anh mím chặt môi, nhỏ giọng, "Tránh ra một chút."

Người đàn ông khẽ nhún mảy, dùng một chút lực, xoay cả người và ghế, nhường chỗ cho cô quét sàn nhà.

Đôi mắt rạng ngồi nhìn chăm chú vào cô gái đang khom lưng làm việc trong giây lát, thào tai nghe, vô tư sắp xếp cáp tai nghe của chính mình.

Ngón tay của người đàn ông thon dài, khớp xương rõ ràng lưu loát, vòng quanh cáp tai nghe màu đen mỏng, có một vẻ đẹp tuyến tính.

Đôi mắt cô rơi vào đó, dừng lại vài giây, sau đó trợn mắt, không nói một lời, bước đi.

Cái nhìn trước khi rời đi, như thể ám chỉ: Tôi không cùng tên!! Ngốc!!! So đo!!!

"..."

Sau khi quét sàn, Lạc Anh được Thẩm Chi Châu yêu cầu dọn dẹp gần như toàn bộ căn phòng. Cuối cùng, cô ngồi phịch xuống ghế sofa, cả người nằm trên ghế sofa chơi đi động.

Thỏ xám đã đi làm về sau khi quay, gọi và trò chuyện với cô, hai cô gái bắt đầu nói chuyện về thức ăn và sắc đẹp... chưa đầy vài phút, bất tri bất giác lại rơi vào trên người Thẩm Chi Châu.

Lạc Anh cắn một miếng trái cây, mơ hồ nói: "Thôi nào, đến lúc khai giảng, tao sẽ đến trường ở. Tao không muốn sống với anh ta, mệt chết tao. Không sống với anh ta một ngày, là một ngày hạnh phúc. "

"À?" Uyển Vưu ngạc nhiên, vẫn khẳng khái với những gì cô thấy, "Không phải đâu, P thần không phải là người như vậy đâu? Mặc dù tao không tiếp xúc với anh ta, nhưng tao nghe Hoàng Mao nói, P thần mặc dù hơi lạnh lùng, nhưng rất tốt. Sẽ không khó xử người, cũng không loạn sai sử người làm việc, việc của bản thân làm rất tốt.....dù sao mọi người đều nói hần rất tốt."

Lạc Anh cảm thấy người Thỏ xám nói không giống Thẩm Chi Châu, còn nói: "Các người... các người bị hần cho uống cái gì thần trí không rõ? Hay là thuốc mê? Thế nào tất cả đều hướng về anh ta? Dù sao tao không tin! "

Lạc Anh bắt đầu liệt kê tất cả những điều đã xảy ra kể từ khi cô đến nhà của Thẩm Chi Châu...

Uyển Vưu chậm vài giây, với một nụ cười đầy thâm ý: "Uh... có lẽ... có thể..."

"Có thể cái gì?"

"Không có gì... dù sao thì mày chấp nhận đi. Tao nghĩ rằng anh ta không xấu về bản chất, nhưng con trai ban đầu không biết làm thế nào để hòa hợp với các cô gái, có lẽ qua vài ngày sẽ không như vậy. Mày chịu đựng, tao vẫn nghĩ anh ấy không phải loại người này. "

Lạc Anh nghe được không hiểu ra sao: "Tao có thể chịu cái rắm! Tao mà làm việc cho anh ta một lần nữa..."

Từ "chó" ở phía sau chưa được nói.

Điện thoại đột nhiên rung lắc nhiều lần, phần mềm Taobao có một vài tin nhắn đến.

Tất cả đều là-

[Chuyển phát nhanh đơn đặt hàng của bạn đang được giao]

[Chuyển phát nhanh đơn đặt hàng của bạn đang được giao]

[Chuyển phát nhanh đơn đặt hàng của bạn đang được giao]

.....

"..."

Uyển Vưu: "Cái gì? Mày đang nói cái gì?"

"Không... không có gì." Lạc Anh dừng lại vài giây, trong lòng không biết tính toán cái gì. "Tao có việc phải làm. Nói chuyện sau."

Sau đó, nhanh chóng cúp điện thoại.

.....

Khi trận đấu đến gần, Thẩm Chi Châu đã quấy rối Lạc Anh để làm tất cả các công việc buổi sáng, cảm thấy nếu không cho cô nghỉ ngơi, con công nhỏ lại phát giận, vừa khéo hần cũng muốn chỉnh thức vào huấn luyện, không trêu chọc cô.

Nguồn điện gần đây của câu lạc bộ không ổn định. Lão Lí đã không cho anh đến câu lạc bộ để đào tạo. Rốt cuộc, đây chỉ là một trận solo, không cần hợp tác với các đồng đội của anh.

Cho nên, Thẩm Chi Châu im lặng tập luyện trong phòng máy tính của căn hộ trong vài ngày, thỉnh thoảng mệt mỏi, anh chỉ dựa lưng vào ghế, ngả cổ, giờ tay ấn hai cái, nghỉ ngơi một lúc.

Lạc Anh liếc nhìn đồng hồ treo tường trên tường, kim giờ đã chỉ vào lúc 2 giờ chiều.

Anh đã không ra ngoài trong một vài giờ.

Cô ngáp ngừng gõ cửa và thấy anh đang mang tai nghe, ngả đầu vào ghế máy tính nhắm mắt dưỡng thần.

Ngoài cửa sổ có nhỏ vụn ánh chiều tà tiến vào, phản chiếu hình bóng của người đàn ông.

Cả người tỏa ra một trận cao lãnh người lạ chó tới gần.

Lạc Anh bước tới nhìn anh ta vài lần, liếm môi, che miệng ho nhẹ hai tiếng.

Người đàn ông không phản ứng.

Cô chớp mắt, nghiêng đầu, đưa bàn tay trắng của cô ra, lắc nó trước mắt anh, khẽ nhếch môi lên, "Ồi... Ồi..." hô lên hai lần.

Thanh âm thật nhỏ, lúc này cúi đầu, mang theo nhẹ nhàng tự nhiên mềm mại, càng là không nghe thấy.

Lạc Anh thấy người đàn ông không để ý đến cô, nghĩ rằng anh đã ngủ rất say.

Phòng máy, nghĩ đến buổi sáng, nghiêng răng rất nhỏ, đâm vào không khí, thì thầm "Đi tìm chết.....ah anh."

Tuy nhiên, hai từ cuối của Lạc An chưa được nói...

Người đàn ông mở mắt và nắm lấy cổ tay cô bằng một tay. Cổ thanh lãnh trên thân người đàn ông nháy mắt bị hấn đánh tan.

Lạc Anh bị bắt ngờ. Cô chỉ muốn làm một trò đùa. Trò đùa chỉ mới một nửa, bị ngăn lại, còn bị dọa suýt nữa kinh hô ra tiếng.

Cô nhẩn nhẩn, nhẩn mày nhìn anh.

Thẩm Chi Châu cũng hơi mở mí mắt.

Tiểu hồ ly vừa mới mắng hấn, bất ngờ dịu giọng phát ra tiếng kêu: "Đau quá..."

Anh nói lỏng cổ tay gầy gò có thể bị gãy trong một giây, liếc nhìn dấu đỏ nhanh chóng xuất hiện trên cổ tay cô.

Nhiều mày, anh hỏi thẳng: "Có chuyện gì vậy?"

Lạc Anh xoa xoa cổ tay, mím môi và hỏi không đầu không đuôi: "Anh có ăn trưa không?"

"Ah? Cái gì?" Thẩm Chi Châu nghĩ rằng anh đã nghe nhầm và hỏi lại.

Lạc Anh tăng âm lượng, "Em nói, em đã gọi món mang đến. Anh có muốn ăn trưa không?"

.....

Tác giả có chuyện muốn nói:

Thẩm Chi Châu: Có chuyện tốt như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

cavien6666

Sau rất nhiều năm hoạt động chuyên nghiệp, Thẩm Chi Châu đã thành thói quen. Không ăn sáng, chờ tập luyện cho đến khi thực sự đói, mới nghĩ gọi đồ ăn đến.

Thức khuya và không ăn đúng giờ luôn là chủ đề chính của đội ngũ chuyên nghiệp của họ. Một số người thậm chí còn chế giễu rằng đánh ít một năm, có thể sống thêm năm năm nữa, nhiều hơn một nhúm tóc.

Bất kể bạn có tham gia vào ngành này hay không, bất kỳ ai có một chút hiểu biết về thể thao điện tử đều biết rằng các đội chuyên nghiệp rất khó khăn. Họ không hào nhoáng như bạn thấy trên Internet, họ luyện tập cả ngày lẫn đêm, cuối cùng thành danh, cũng chỉ có số ít người đứng trên đỉnh kim tự tháp.

Nhưng mỗi năm, hàng ngàn người sẽ giao tranh, phấn đấu, la hét, điên cuồng vì giấc mơ của họ.

Thẩm Chi Châu tháo tai nghe và bước ra khỏi phòng máy. Liếc mắt liền thấy một vài hộp cơm trưa trên bàn trà trong phòng khách. Các món ăn trông khá phong phú.

Anh nheo mắt, lông mi giật giật, khẽ kéo khóe miệng, ngồi xuống ghế sofa.

Lạc Anh kéo một chiếc ghế nhỏ ngồi đối diện anh, nhặt dưa và nói: "Em không biết anh thích ăn gì, vì vậy tùy tiện gọi một ít. Anh ăn được không?"

Có bốn món ăn trên bàn này, sườn heo giòn, lươn ngâm, khoai tây tổ ong, và một bát súp sườn heo lớn.

Hộp mang đến được đóng gói đẹp mắt, đó là nhà hàng yêu thích của Hoàng Mao nhưng lại luyến tiếc đặt hàng.

Phải tốn rất nhiều tiền...

Tùy tiện gọi đến?

Vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo.

Thẩm Chi Châu ánh mắt nhàn nhạt, anh cầm dưa ăn một miếng sườn heo, thần nhiên nói: "Không tệ."

Lạc Anh nhìn anh, nhếch môi lên, mỉm cười: "Vậy là tốt rồi... vậy là tốt rồi."

Thẩm Chi Châu cúi đầu im lặng ăn, mặc kệ cô.

Trong bữa ăn, gần 20 phút, người đàn ông không nói một lời.

Lạc Anh đều nhanh nghẹn chết. Cô ngước mắt lên, cẩn thận nhìn anh, vừa vặn, chạm phải ánh mắt anh nhìn tới.

Có lẽ ánh mắt nhìn cô quá mức nóng làm cô phát hoảng, hoặc có lẽ đôi mắt đó quá chói mắt, không bị cản trở, sáng như hắc diệu thạch, nhìn cô không tránh né.

Lạc Anh uống một ngụm canh, gần như nghẹn, khó chịu ho khan hai lần.

Thẩm Chi Châu nhướn mày, vẫn không có biểu hiện gì, đưa khăn giấy lên.

Khoảnh khắc Lạc Anh lấy khăn giấy, cô vô tình nhìn thấy khu vực ngón tay bị thương. Không có chảy máu không cần dán băng cá nhân, nhưng vết thương vẫn rõ ràng, nhìn gần còn thấy ghê người.

Sau khi Thẩm Chi Châu dùng bữa xong, cũng không thừa nước đục thả câu, hỏi trực tiếp, "Nói đi."

"À?"

"Mời anh ăn cơm, có mục đích gì?"

"..." Lạc Anh không nghĩ đến cô còn chưa nói ra vấn đề, đã bị anh nói trước, sau đó cô nói một cách khiêm tốn, "Không có việc gì, chỉ là chuyện nhỏ."

Thẩm Chi Châu: "Hả?"

"Kia, em nói " Lạc Anh khề cán môi. "Đó là, em... cái kia... có một vài chuyện phát nhanh gần phòng bảo vệ không thể di chuyển, anh có thể giúp em không?"

Thẩm Chi Châu liếc cô, không ngờ là chuyện đơn giản như vậy.

"Vài cái?"

Lạc Anh mở Taobao và đếm nó một cách cẩn thận. Cô không có ý nói, nhưng cô vẫn bẽ ngón tay và thì thầm rụt rè, "Một hai ba bốn năm... sáu..."

Thẩm Chi Châu: "...?"

"... bảy... bảy."

Thẩm Chi Châu: "???"

Thẩm Chi Châu: "Em mua nhiều thế? Có cái gì vậy?"

"Cái gì?" Lạc Anh hơi thiếu tự tin. "Đó không phải là đồ dùng thiết yếu sao? Em sử dụng nó ở trường. Huống hồ, em đến đây một mình mà không mang theo bất kỳ hành lý nào. Ông nói, thay vì để em một mình kéo quá nhiều thứ, còn không bằng đến đây mua mới... Dù sao, đi học đại học, cũng phải mua cái mới."

Khi Thẩm Chi Châu thấy giọng nói của cô ngày càng nhỏ hơn, nhìn không được cười khẽ, ngắt lời cô: "Em sợ cái gì? Anh chỉ hỏi em mua cái gì thôi."

"Chỉ là... chăn này đó, những thứ cần dùng trong ký túc xá. Nó khá nặng."

"Chấn?" Thẩm Chi châu mí mắt giật giật, phảng phất cho rằng mình nghe nhầm, anh lặp lại từ từ, "Em muốn nội trú?"

"Ừ." Lạc Anh coi đó là điều hiển nhiên, "Em không thể luôn sống với anh, phải không? Mặc dù em nhỏ hơn anh, coi như em gái anh, nhưng dù sao em cũng là một cô gái. Một nam một nữ sống cùng nhau trong một căn hộ thời gian dài. Em không quen với nó. Em sợ nếu anh... nếu anh..."

Người đàn ông đứng thẳng dậy, dự đoán những gì cô sẽ nói tiếp theo, mà không ngắt lời.

Lạc Anh tiếp tục: "Nếu anh yêu đương thì sao? Em không phải cản trở anh sao? Vì vậy, em phải sống trong trường."

"Ừ." Người đàn ông im lặng trong vài giây, không nói anh ta đồng ý di chuyển đồ đạc, cũng không nói không, đột nhiên khước miệng kéo kéo, phun ra một câu, "Làm sao em biết sẽ cản trở anh? Chỗ này rất gần với trường của em..."

"Không được." Lạc Anh lắc đầu khi nghe điều này, không có tâm tư gì nói, "Em phải sống ở trong trường, như vậy rất tốt, em không muốn bỏ lỡ bất kỳ câu lạc bộ và hoạt động nào trong lớp."

Thẩm Chi Châu không nói chuyện, anh im lặng đứng dậy và đi vào bếp lấy một miếng giẻ để dọn bàn.

Lạc Anh hoàn toàn không biết gì về bầu không khí lạnh như băng gần đó, thêm một câu: "Em chưa từng đến trường đại học, còn rất chờ mong. Em nghe nói các chàng trai và cô gái ở Đại học A rất tốt, em còn muốn làm quen nhiều bạn mới."

Thẩm Chi Châu đã giúp cô dọn dẹp xong, lau bàn sạch sẽ và không đưa ra câu trả lời chắc chắn từ đầu đến cuối. Không biết cuối cùng rốt cuộc là giúp, hay không giúp.

Lạc Anh "Uy" một tiếng: "Thẩm Chi Châu cuối cùng anh có giúp không?"

Người đàn ông vứt rác bên ngoài nhà, đóng cửa lại, dựa vào tường, im lặng ít nhất mười giây trước khi nói: "Giúp. Nhưng, anh có một điều kiện..."

Lạc Anh:?

"Giúp anh giặt đồng phục đội."

Lạc Anh:???

Lạc Anh cau mày: "Không, đây... còn có điều kiện?"

Cô bĩu môi, vừa định nói "Một bữa ăn không đủ, vẫn còn điều kiện..."

Người đàn ông trông có vẻ lười biếng, bước tới, nhìn chằm chằm vào Lạc Anh, mang theo chút nghiền ngẫm nói: "Vốn không có, hiện tại có. Không nghĩ giặt cũng được, anh cũng..."

Câu cuối cùng, như sấm sét bất ngờ giáng xuống đầu Lạc Anh.

Không giúp? Khẳng định là không được.

Nếu cô tự đi lấy chuyển phát nhanh, bốn năm chuyển cũng không hết.

Quả thực chính là, muốn mạng cô!!!

Lạc Anh ngẩng đầu cười hi hi, lặp lại, "Em biết, em hiểu! Ông chủ Thẩm!!! Anh nói cái gì liền là cái đó, không phải chỉ giặt quần áo thôi sao, không phải là vấn đề lớn. Anh đi lấy chuyển phát nhanh, giặt đồng phục cứ giao cho em!"

Thẩm Chi Châu ho hai lần, "Ừ" một tiếng, không nói gì.

Lạc Anh khó chịu thối tóc mái trước trán, nhìn không được oán thăm... từ nhỏ đến lớn chưa từng thấy người như vậy!! Chưa bao giờ!!!

Cô bước vào phòng tắm, dùng chậu lấy nước, ném bộ đồng phục đội NG qua, đổ bột giặt, chà xát nghiêm túc.

Chất liệu quần áo đặc biệt mềm mại, áo mùa hè rất mỏng. Mặt sau được nhuộm bằng chữ tiếng Anh nguệch ngoạc "NeverGiveup" màu trắng, là tên đầy đủ của đội NG. Năm chữ cái tiếng Anh trên ngực trước - Pluto, ký không điệu thấp lại giàu thiết kế.

"Pluto... Thẩm Chi Châu..."

Lạc Anh đang xoa xoa quần áo trong khi mặc niệm, suy nghĩ của cô không biết thần du ở đâu, nhìn không được cảm khái.

Thế giới này thật kỳ diệu, đầy những điểm bất ngờ.

Vài ngày trước, cô không bao giờ nghĩ tới. Sau vài ngày, cô sống trong nhà của Pluto, ăn với anh ta, cãi nhau, và giờ giặt đồng phục đội của anh?

Chỉ cái tiếng Anh Pluto không còn xa lạ với cô.

Lúc ở trường trung học cơ sở khi trò chơi CF phổ biến, các trò chơi mà mọi người chơi không có gì khác hơn là: Ma thú, CF, CS...

Cùng một bàn, bao gồm một số nam sinh trong lớp không hứng thú với việc học, họ thường cầm điện thoại di động dưới ngăn bàn để xem truyền hình trực tiếp trận đấu Pluto vào tiết tự học buổi tối.

Thình thoảng, tin tức về Pluto sẽ thổi vào tai cô.

Cô cảm thấy một mỗi khi nghe nó, đơn giản chỉ là vài cái xưng hô "xạ thủ đầu tiên trên thế giới", "nhà vô địch thế giới trẻ nhất Trung Quốc", "tay trái của trời", "ánh sáng của thể thao điện tử"...

Đồn cái gì mà chỉ có trên trời, năm ngàn năm khó gặp thiếu niên thể thao điện tử.

"... Còn không phải là tên quý tính toán chi li" Lạc Anh thoát khỏi ký ức, không hiểu thấu chằm chọc câu.

Đùng đùng

Người đàn ông dựa vào cửa phòng tắm, ngón tay gõ vào cửa hai lần, nhắc nhở cô: "Em không cần phải giặt kỹ như vậy, chỉ cần chà hai lần và cho vào máy giặt."

Lạc Anh giật mình khi thấy bóng dáng đột nhiên xuất hiện phía sau cô, tim thiếu chút nữa ngừng đập. Cô quay đầu lại và liếc anh.

Thẩm Chi Châu khẽ nhủ mày, không biết đang nghĩ gì. Đột nhiên bước về phía trước hai bước, đến gần Lạc Anh, đôi chân dài đi đến phía sau cô gái nhỏ, thậm chí còn lấy tay cầm túi quần ra.

Duỗi đến má cô, cách mặt cô chưa đến một centimet, giúp cô đem tóc rũ xuống, vuốt đến sau tai.

Động tác đột ngột và ái muội.

Động tác xoa xoa quần áo của Lạc Anh dừng lại, đôi mắt cô mở to, cô quay đầu ngậy người nhìn anh.

Nhưng Thẩm lão đại dường như có kinh nghiệm tình trường, đối với chuyện này không cảm thấy xấu hổ. Anh ta chỉ đứng sang một bên và nhìn lại cô bằng đôi mắt đen. Đôi mắt cũng toát ra một ánh sáng dịu dàng mê hoặc, đảo sẵn bấy khiến cô nhảy xuống.

Cũng đúng, người thường ra vào quán bar, có lẽ rất thành thạo loại chuyện này.

Lạc Anh nghĩ đến đây lại có chút giận, sau đó, sau khi suy nghĩ, suy nghĩ...

Hắn thành thạo, liên quan quái gì đến cô!

Lạc Anh nhặt quần áo, bình tĩnh quay lại, trừng anh một cái, nhân lúc không chú ý đá anh một cước "Tránh ra, em muốn đem đồ vào máy giặt."

"..."

Thẩm Chi Châu này không nhăn mặt một cái, thờ dài bất lực, chừa cho cô một chỗ.

Sau khi thấy cô ném quần áo, khởi động máy giặt và rửa tay, anh nói nhẹ: "Chuyển phát nhanh ở cổng nào?"

Khu vực nơi Thẩm Chi Châu sống khá rộng, có tổng cộng bốn cổng. Cổng phía đông gần nhất ở đây, cổng phía bắc và phía nam tương tự nhau, và cổng phía tây đặc biệt xa.

Lạc Anh không biết sự khác biệt giữa những cánh cửa này. Khi viết địa chỉ, cô chỉ định vị nó một cách tình cờ và chỉ đề cập đến từ "cổng".

Cô mở tin nhắn nhìn chăm chú, ngược mắt lên và nói, "Tây"

"..."

Thẩm Chi Châu mặt không thay đổi, không chút để ý tươi cười, chỉ nói hai chữ "Đi thôi".

.....

Ba giờ chiều, thời tiết vẫn rất nóng, mặt trời thiêu đốt, ve kêu trên cành.

Lạc Anh mang theo một chiếc ô gấp và đi ra ngoài với Thẩm Chi Châu.

Lúc đầu, để che cho Thần Trạch Châu, tay phải của cô không ngừng giơ cao, hai người họ tách ra một nửa không gian bên trong chiếc ô.

Thẩm Chi Châu thấy cô cảm có chút mệt mỏi, giật giật khóe miệng, buồn cười nói, "Không cần che cho anh, che mình em thôi."

"À?" Lạc Anh sững người trong giây lát, "Ồ."

Hạ ô xuống một chút, đặt cán ô trên vai của mình

Bề mặt ô lớn trực tiếp chặn cơ thể gầy gò và nhỏ bé của cô. Từ trên nhìn xuống, chỉ có thể nhìn thấy hai chân trắng thon, đi từng bước một.

Trông giống như một cây nấm lớn.

Thẩm Chi Châu chắc một tiếng, cúi xuống: "Đưa cho anh."

"..."

"Đưa anh cái ô."

Lạc Anh do dự nhìn anh.

Thẩm Chi Châu đã cầm lấy tay cầm của ô bằng một tay và đỡ cô lên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

cavien6666

Người đàn ông giúp cô cầm ô, Lạc Anh không quá mệt mỏi, và tầm nhìn của cô rộng hơn nhiều.

Cô lau những hạt mồ hôi trên trán, khóe mắt vụng trộm liếc nhìn anh, chú ý tới: "Ồi, hôm nay... tại sao anh không đeo khẩu trang khi đi ra ngoài? Anh không sợ bị nhận ra à?"

Người đàn ông không chút quan tâm, thân nhiên bước đi: "Không có ai ra ngoài vào lúc này".

"Làm sao anh biết?" Lạc Anh vô thức vặn lại, "Lỡ như bị chụp được cùng em..."

Trước khi lời tiếp theo của cô được nói ra, cô nhận ra rằng mình đã sai.

Giấu đầu lòi đuôi, đây không phải lấy đá đập chân mình?

Người đàn ông nghiêng đầu, "Hả? Cùng em làm sao?"

Lạc Anh nói một cách bình tĩnh, "Không có gì, em nói đùa."

Bây chuyển phát là quá nhiều. Thẩm Chi Châu chia thành hai chuyến. Chuyến đi thứ hai không cho Lạc Anh đi theo.

Bảo vệ trực ban tiểu khu ngồi trong phòng quá nhàm chán, lẩm nhẩm trên choker anh một câu: "Chàng trai, giúp bạn gái lấy chuyển phát à? Mua nhiều thứ cùng một lúc, có phải tốn rất nhiều tiền không? Hiếm có người đàn ông nào có thể sẵn sàng để bạn gái tiêu tiền và giúp cô ấy lấy chuyển phát nhanh. "

Lông mày của Thẩm Chi Châu buông lỏng, không biết trả lời thế nào, cuối cùng cam chịu.

Anh chỉ gạt đầu rồi bỏ đi.

.....

Lạc Anh ngồi trên sàn phòng khách, vừa mở chuyển phát nhanh, vừa nói chuyện với Thỏ xám.

Uyển Vưu: "Mọi thứ đã chuẩn bị tốt chưa? Hôm nào khai giảng?"

Lạc Anh: "Ngày mai bắt đầu khai giảng, tao sẽ đến trường vào chiều mai."

Uyển Vưu: "Ồ, vậy. Chiều mai mày được không? Rất nhiều thứ chuyển đi được sao?"

Lạc Anh nhún vai và nói một cách bất lực: "Chuyến không được cũng phải chuyến. Tao phải hỏi ông chủ Thẩm nếu có thời gian thì giúp tao vào ngày mai."

Có một tràng cười từ phía đối diện, dừng một lúc, mới nói: "Mày có độc không? Lại còn gọi ông chủ Thẩm? Fan bên ngoài mà biết thần tượng thể thao điện tử trong nhà có tiểu mỹ nhân, còn được gọi là ông chủ Thẩm, mọi người sẽ sụp đổ thành một cái hố không đáy. "

Lạc Anh bĩu môi: "Không phải vậy đâu, đó không phải là ông chủ Thẩm sao? Anh ta là ông chủ của tao, tao phải làm bất cứ điều gì anh ta muốn. Kêu chủ nhà Thẩm rất khó nghe."

Âm thanh xoay chìa khóa phát ra từ cánh cửa.

Lạc Anh dừng lại thì thầm: "Tao không nói với mày nữa, ông chủ Thẩm đã trở lại."

Phía bên kia lại cười, tiếng cười thanh thúy phát ra từ điện thoại di động: "Được được, nếu ông chủ Thẩm mai không rảnh, mày có thể hỏi tao, tao sẽ giúp mày đi chuyển mọi thứ khi tao có thời gian."

"Được."

Âm cuối vừa hạ, Thẩm Chi Châu bước vào cửa ôm gói hàng nặng nhất.

Lạc Anh lấy chuyển phát nhanh và đặt nó xuống đất, rót một ly nước cho Thẩm Chi Châu. Khi nhìn thấy anh đổ mồ hôi, áo bị mồ hôi làm ướt hơn phân nửa. Nhịn không được đề nghị: "Bên ngoài nóng quá, anh có muốn tắm không?"

Người đàn ông cầm ly uống, "Ừ" một tiếng. Anh nhặt quần áo và bước vào phòng tắm mà không nói lời nào.

Lạc Anh cảm thấy nhàm chán, tiếp tục mày mò với chuyển phát nhanh của mình. Những thứ cần được giặt nhanh chóng được cho vào máy giặt và giặt.

Sau khi Thẩm Chi Châu tắm xong đi ra, bước đến phòng máy tính với mục đích rõ ràng. Đôi mắt của Lạc Anh đuổi theo bóng lưng anh, đoán rằng anh sẽ ở trong đó một lúc lâu, vội vàng ngăn anh lại.

"Ồ, đợi đã, đợi đã... em có vài chuyện muốn nói với anh."

Thẩm Chi Châu thay đổi bộ ở nhà áo trắng quần đen, tư thế lười biếng, chống thất lưng, một nụ cười dịu dàng hiếm khi được vẽ trên khuôn mặt anh, giọng nhẹ nhàng: "Có chuyện gì vậy?"

Mặc dù Lạc Anh không biết anh ấy làm gì gần đây, nhưng cũng biết anh có vẻ bận rộn. Để tiết kiệm thời gian, chỉ có thể đi thẳng vào vấn đề: "Ngày mai anh có rảnh không? Em muốn đi trường học vào ngày mai, vì vậy..."

Khi Thẩm Chi Châu nghe thấy bốn từ "muốn đi trường học", thu hồi nụ cười: "Cho nên...?"

"Nếu anh có thời gian, anh có thể giúp em chuyển đồ đạc vào phòng ngủ không?" Thái độ thỉnh cầu của Lạc Anh rất nghiêm túc và chân thành, không có một chút đùa cợt nào. Sau đó, cô nghĩ nghĩ lại bổ sung, "Chỗ này cách trường không tính là xa, đi một lúc là đến, không đến một giờ có thể xong. "

Thẩm Chi Châu cười khẽ, giọng nói của anh có tình kéo dài: "Bé con, em cũng biết chỗ này không xa trường?"

Lạc Anh "a" một tiếng, không hiểu ý anh là gì, cúi đầu suy nghĩ nửa ngày.

Lại nghe thấy anh nói: "... vậy thì tự đi."

Lạc Anh: "....."

Thực sự là!!!!

Không!! Có!!! Tính người!!! A!!!!

Được rồi, xem như anh lợi hại!!!

Lạc Anh không dám từ bỏ, vì một mình đi rất khó khăn. Thời tiết quá nóng, phải lấy quá nhiều thứ. Tệ hơn nữa, cô không thể di chuyển tất cả những thứ này vào phòng ngủ bằng hai tay.

Cô đành lấy anh và tiếp tục hỏi, "Ah? Thực sự không rảnh sao? Rất nhanh, nó sẽ không làm chậm trễ nhiều thời gian của anh đâu."

"Không có thời gian." Giọng điệu khẳng định.

Lạc Anh nghiến răng: "Thật sao? Anh không nói dối?"

"Ừ."

"Được rồi, vậy thì." Lạc Anh im lặng gật đầu, không biết cô đang nghĩ gì, bộ dáng nhỏ bé trông thật cô đơn.

Thắm Chi Châu có chút không đành lòng nhìn cô bé bộ dáng mắt mắt đầy tiếc nuối.

Anh trầm mặc nửa ngày, tại lúc Lạc Anh xoay người chuẩn bị rời đi, anh nắm lấy mái tóc đuôi ngựa đang rối tung sau đầu và kéo nó lại.

Anh nhếch miệng và nói nhẹ nhàng: "Muốn anh rảnh cũng được."

"Hả?" Lạc Anh dừng lại và kéo bím tóc cô lại. Gặp sự tình thay đổi, mắt mở to xem xét hẳn.

Thắm Chi Châu nói một cách bình tĩnh: "Sau khi em đi nội trú... mỗi tuần một lần về nấu cho anh một bữa cơm là được."

Lạc Anh:?

Anh đứng trước mặt cô, đầu cúi xuống, đôi mắt đẹp run rẩy, chăm chú nhìn cô, với những gì anh vừa nói, không thể giải thích được có cảm giác mất phương hướng.

Giống như một con mèo con hoặc con chó con bị người khác bỏ rơi.

Rất đáng thương.

Lạc Anh không biết tại sao lại cảm thấy như vậy, cau mày, lờm anh và không trả lời.

Thắm Chi Châu mỉm cười: "Thế nào, bé con? Yêu cầu này không tính quá đáng đi? Anh trai giúp em làm việc không phải sao? Em quay lại mỗi tuần để gặp anh trai, nấu một bữa cơm cho anh trai không thể sao?"

"..."

Lạc Anh lờm hẳn một cái, luôn cảm thấy trong lời nói có trá, nở nụ cười, cũng ngọt ngào phụ họa, "Anh trai."

Thắm Chi Châu: "..."

Mẹ kiếp.

Lạc Anh: "Anh trai đề nghị của anh nghe khá hay. Em chỉ trở lại để làm cơm mà thôi không tốn tiền, tương đương với việc ăn ké bữa cơm. Thật không may..."

Thắm Chi Châu:?

Lạc Anh: "Năm nay em 18 tuổi, không phải 3 tuổi. Không dễ bị lừa như vậy."

Thắm Chi Châu: "..."

Nói xong, cô phát phát tay, nhẹ nhàng đi về phòng.

"Em vẫn đang cố gắng tìm cách mang hành lý của mình. Anh trai, áp suất không khí ở đây quá thấp. Em sợ sau khi đến trường, đã quen với ẩm áp, không muốn quay lại. Nếu em quay lại lần nữa, không chừng sẽ không gọi anh trai, mà là... cha. "

Thắm Chi Châu cười bất lực.

Cô bé này, miệng thật sắc.

Khi nói chuyện, giọng nghe rất ngọt ngào, một tiếng một tiếng anh trai.

Ngu ý chính là đang mắng người, hợp với khuôn mặt ngây thơ và vô hại của cô, đúng là so hồ ly còn xảo quyệt hơn.

- "Đại gia người!!! Ai muốn quay lại với anh? Nếu tôi đến đây một lần nữa, tôi sẽ gọi anh là cha!"

Lạc Anh bước vào phòng ngủ, buồn bã nằm trên giường nghịch điện thoại, càng nghĩ càng giận.

Không nói nên lời!!

Thật không nói nên lời!!!

Tại sao anh luôn luôn chống lại cô!!!!

Có phải kiếp trước đắc tội anh?

Hại anh hỏi đầu, là ông chú cô đơn...

Lạc Anh không nghĩ ra.

Thật trùng hợp, Thỏ xám lại gửi WeChat và hỏi: [Thế nào? Cần tao không.]

Lạc Anh: [Cần. TAT]

Uyển Vưu: [Thế nào? Anh ấy có rảnh không?]

Lạc Anh: [Ai biết anh ta, dù sao mày đến là được. Ngày mai mày có đi làm không]

Uyển Vưu: [Yên tâm đi, không có. Ngày hôm sau, sẽ có một bài bình luận về All Star ở Thượng Hải, nhưng tao không vội.]

Vào buổi trưa ngày hôm sau, Lạc Anh thu dọn đồ đạc trong phòng cả buổi sáng. Cô đói và ra ngoài lấy thức ăn.

Gõ cửa phòng đối diện, thấy không có ai trả lời, không có ai trong phòng máy tính.

Thẩm Chi Châu không ở nhà.

Tình huống này khiến cô ngây ra trong nửa phút trước khi bình phục. Cô lấy điện thoại di động ra và lo lắng gọi món, ăn một mình xong, dọn bàn trà.

Thẩm Chi Châu vẫn chưa về.

Đi đâu vậy?

Lạc Anh vào bếp rót một ly nước, vừa uống vừa mở điện thoại, và liếc vào danh sách tin nhắn. Người kia hôm nay không gửi tin nhắn cho cô, cứ vậy im hơi lặng tiếng biến mất.

Giờ này đã là một giờ rưỡi chiều.

Chưa đầy hai giờ nữa, Thỏ xám sẽ đến đây, liền đi trường học.

Lạc Anh không biết có chuyện gì với cô, rõ ràng hôm qua đã nói với anh. Cô muốn rời khỏi nơi quỷ quái này. Hôm nay, cô vậy mà hơi buồn vì không thể chính thức nói lời chia tay với anh.

Trong hộp tin nhắn chữ viết rồi lại xóa, cuối cùng vẫn không gửi đi thành công.

Vào lúc ba giờ, Uyển Vưu mang theo chiếc túi nhỏ trên lưng vội vàng tới.

Lạc Anh mở cửa cho cô, cô thở hổn hển, sợ người bên trong nghe thấy, nhẹ giọng hỏi: "P thần, có ở đó không?"

Lạc Anh lắc đầu, âm lượng bình thường trở lại: "Không."

"Ồ." Uyển Vưu thở phào nhẹ nhõm, cả người bớt co quắp. "Làm tao sợ muốn chết. May mắn anh ấy không ở đây. Tao rất sợ phải chào hỏi với anh ấy. Nhất là khi các thành viên trong nhóm của anh ấy không ở...."

Lạc Anh không hiểu: "Mày sợ cái gì? Anh ta đáng sợ như vậy?"

"Mày ỏn chứ?" Uyển Vưu dùng tay chạm vào trán cô. "Không bị sốt. Mấy ngày nay luôn chăm chọc anh ta, chán ghét anh ta cũng là mày, còn nghĩ đập anh ta cũng là mày. Ngày hôm qua không phải nói không chịu nổi muốn xử anh ta?"

"Muốn xử anh ta cùng chuyện này không quan hệ, cho nên tại sao mày lại sợ anh ta?"

"Mày dám đánh anh ta, tao không dám, lý do này đã đủ chưa?" Uyển Vưu tròn mắt.

Lạc Anh: "Ồ."

Hai cô gái trẻ chơi đùa trong phòng một lúc, mỗi người đi ra ngoài với một cái túi lớn trên tay.

Căn hộ không xa trường học và mất khoảng 20 phút đi taxi.

Lạc Anh gửi tin nhắn cho Thẩm Chi Châu trong xe và nói với anh: [Em đi rồi.]

Người đàn ông trả lời sau gần 10 phút, những lời rất cứng nhắc: [Chú ý an toàn.]

Lại không có...

Không có!!!!

Không có một câu dư thừa!!!!

Được rồi!!

Hôm qua, cô chân thành cầu xin anh giúp đỡ, nhưng anh đã từ chối một cách tàn nhẫn còn bị đùa giỡn.

Hôm nay còn không biết biến đâu mất.

Lạc Anh cảm thấy nghẹn một bụng khí, cuối cùng quá tức giận, phớt lờ anh ta.

Đến trường, cùng với Thổ xám, từng bước đăng ký và kéo hành lý vào phòng ngủ mới.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

cavien6666

Đại học A kiến trúc rộng lớn, được xếp hạng một trong số ba tòa nhà hàng đầu có khuôn viên đẹp nhất đất nước. Mặc dù nó không mang tính học thuật và chuyên sâu như hai trường đầu tiên, nhưng bởi vì các đặc điểm khác biệt của nó trong khuôn viên trường, số lượng ứng viên hàng năm đều xếp thứ nhất trong cả nước.

Các chuyên ngành ở đây tập trung vào văn hóa và nghệ thuật tự do, cộng đồng trường học rất phong phú và đa dạng. Không chỉ có rất nhiều người tài, mà ngay cả hoa hậu học đường có thể gặp ở khắp mọi nơi.

Lạc Anh đã ghi danh vào chuyên ngành thiết kế và sản xuất phim hoạt hình. Chuyên ngành này mở trong năm nay, số lượng sinh viên theo học là rất nhỏ, chỉ 56 người.

Không biết vì sao, được phân đến ký túc xá nam nữ ở chung duy nhất trong trường, nữ ở trên và nam ở tầng dưới.

Lạc Anh kéo vali nhỏ và đang tập trung vào tìm số phòng. Uyển Vưu thấy các nam sinh đi lại trong cầu thang, nói, "Vậy mà là nam nữ ở chung, buổi tối không xấu hổ à?"

Đột nhiên, một nam sinh mặc quần soóc đen và áo vest đi lên lầu, thấy cô gái tóc dài đội mũ lưỡi trai. Đôi mắt anh ta sáng lên, do dự nhiều lần.

Lạc Anh sớm phát hiện không thích hợp, kéo Uyển Vưu đi nhanh và kéo mũ của cô xuống: "Đừng nói, mày cũng không phải không biết sự nổi tiếng của mình trong giới thể thao điện tử, bây giờ ở đại học có rất nhiều con trai chơi. "

Uyển Vưu lè lưỡi, không nói gì, đi theo Lạc Anh lên tầng ba, thành công tìm thấy phòng ngủ của cô, nơi cô sẽ ở lại bốn năm tại trường đại học.

Cánh cửa phòng ngủ mở, quạt bên trong đang chạy, tạo ra tiếng động lớn. Còn chưa bước vào, liền nghe thấy một cô gái thở dài liên tục oán giận.

Một cô gái khá xinh đẹp mái tóc uốn lượn thở dài nói: "Vốn cho là chỗ này nổi danh như vậy, nói thế nào cũng là ba trường hàng đầu được công nhận nhất trên Internet, phòng nhỏ sao lại nhỏ như vậy, giường cũng nhỏ, còn không bằng trường trung học. "

Uyển Vưu sờ mũi, kề tai Lạc Anh, thì thầm: "Tao nghĩ nó ổn, không phải cái giường học có kích thước như vậy sao? Trừ khi trường cấp ba của cô ấy là một ngôi trường quý tộc."

Những người bên trong tự sắp xếp hành lý, nhưng không thấy Lạc Anh đứng ở cửa.

Một cô gái tóc ngắn khác liếc nhìn những chiếc túi LV rải rác đối diện, mỉm cười và nói, "Được rồi, được rồi. Đừng so đo nhiều như vậy. Dù sao đây cũng là trường học, làm sao so được với ở nhà?"

Vào ngày đầu tiên nhận thức, giọng điệu rõ ràng là lịch sự, nhưng nói chuyện kèm theo nụ cười kia, nhiều hơn ý tứ châm chọc.

Tóc uốn co giật miệng, giọng hơi phàn nàn và không nói nên lời: "Tôi chỉ nói một chút mà thôi, phát tiết một chút bất mãn như thế nào? Không vui còn không được nói? Huống hồ, tôi cũng không tính toán gì."

"..."

Chỉ có cô gái gần cửa với mái tóc đuôi ngựa ngồi lặng lẽ ở bàn học, nhìn xuống cuốn sách mà không tham gia vào cuộc trò chuyện của họ.

Uyển Vưu chắc một tiếng, hướng Lạc Anh thì thầm: "Có hai người trong phòng ngủ của mày, có vẻ không dễ đối phó?"

Lạc Anh nuốt nước miếng, Thỏ xám đã lẫn lộn trong vòng tròn thể thao điện tử trong một vài năm, nhìn người không sai.

Lạc Anh liếc nhìn bên trong, dĩ nhiên biết hai người mà cô đang đề cập đến.

Nhưng không có cách nào.

Việc phân ký túc xá không phụ thuộc vào cô.

Lạc Anh lịch sự gõ cửa hai lần, nâng cao âm lượng, hướng vào trong: "Xin chào, hành lý của ai để chỗ cửa vậy? Bạn có thể di chuyển vị trí không, tôi không thể vào."

Ba người bên trong nghe thấy giọng nói, lập tức nhìn về phía cửa.

Cô gái dịu dàng đọc cuốn sách nhìn vào hành lý chặn đường trên mặt đất và thốt lên: "Xin lỗi, nó là của tôi. Tôi quên mất."

Khi cô nói, cô nhanh chóng kéo hành lý của mình lại và nhường chỗ cho Lạc Anh. Cô hỏi một cách lịch sự, "Cậu đến ở trong phòng ngủ này phải không? Có phải tên cậu là Lạc Anh?"

"Cảm ơn." Lạc Anh cảm ơn và nói, "Đúng vậy, tên tôi là Lạc Anh. Làm sao cậu biết tên tôi?"

"Tên của bốn người được dán ở cửa." Cô ấy đã giới thiệu một cách thân thiện về tình hình hiện tại trong phòng ngủ. "Tên tôi là Lâm Duyệt. Cô gái có mái tóc xoắn ở giường 3 là Phó Y Đồng. Tóc ngắn trên giường 4 là..."

Cô ấy dường như không nhớ tên người đó. Sau khi suy nghĩ một lúc, cô ấy nói, "... Chu Hân. Bạn là người duy nhất còn lại ở đây, vì vậy tất nhiên biết tên của bạn là gì."

Lạc Anh mỉm cười hào phóng với cô, chào một cách lịch sự khi cô bước vào phòng ngủ.

Ngay sau khi đặt hành lý lên giường, cô gái lặng lẽ tên Lâm Duyệt bất ngờ mở to mắt và bước đến trước mặt họ trong sự ngạc nhiên. Cô ngập ngừng và hỏi với vẻ phấn khích: "Bạn... bạn là Thỏ xám sao? Phải không? Có vẻ như... bình luận tuyệt địa cầu sinh, Thỏ xám."

Uyển Vưu, bỏ mũ lưỡi trai xuống, thấy nóng hừng hực bản thân quạt gió, liếc nhìn cô nàng một cái, không quá mức kích động giống cô ấy.

Chỉ hướng về phía cô ấy, lịch sự nói: "Là tôi đây."

"Tại sao bạn lại ở đây?" Lâm Y nhìn chăm chăm vào Uyển Vưu lên xuống đánh giá, với hình ảnh yên tĩnh đọc sách khác một trời một vực.

Uyển Vưu chớp mắt, hỏi: "Bạn có đang chơi game không?"

"Ah? Tôi, tôi thường chơi game cũng xem trận đấu, vì vậy tôi biết bạn. Nhân tiện, trận đấu tôi xem lại tôi qua là do bạn bình luận. Hoàn toàn không nghĩ tới gặp bạn trong phòng ngủ của trường đại học ngày hôm nay. Bạn thật xinh đẹp!"

Điều này giống như một người hâm mộ nhỏ yêu thích thể thao điện tử gặp gỡ người bản thân thường thấy trên màn hình.

Lạc Anh mỉm cười, tập trung vào việc sắp xếp mọi thứ và để Uyển Vưu trò chuyện với họ.

Đúng lúc Phó Y Đồng sắp xếp ổn thỏa giường, đi ra ban công để rửa tay, bước vào trong khi xoa tay, liếc nhìn Uyển Vưu và hỏi Lâm Duyệt: "Có chuyện gì vậy? Bà quen biết?"

Lâm Duyệt kiềm chế sự phấn khích và giải thích với cô: "Cậu không chơi game à? Cô ấy là bình luận của tuyệt địa cầu sinh bây giờ rất nóng bỏng và xinh đẹp, Thỏ xám."

Có sự im lặng trong một giây trong không khí.

"Ồ."

Biểu cảm của Phó Y Đồng không thay đổi nhiều. Cô ta lau tay bằng khăn giấy và nói nhẹ nhàng: "Nổi tiếng trên mạng, tôi không chơi game nhiều lắm, tôi không biết."

Ý nghĩa của câu này chủ yếu là coi thường, mỗi âm mỗi từ đều có sự khinh miệt nhẹ.

Uyển Vưu có thêm kiến thức về tiểu bạch liên này, bình tĩnh không nhìn cô ta, chỉ nói với Lạc Anh: "Thế nào? Mày có thể tự làm được không? Lát nữa tao lên máy bay, không cùng mày được. Ở đây, cẩn thận."

Khi Uyên Vưu nói câu cuối cùng, cô cố tình giảm âm lượng để không ai trong phòng ngủ có thể nghe thấy.

Lạc Anh mỉm cười.

Hãy cẩn thận...

Cẩn thận với ai?

Lạc Anh nheo mắt và nói nhỏ nhẹ: "Được rồi, lần sau tìm mày chơi."

"Tạm biệt."

Uyên Vưu cũng nói lời tạm biệt với Lâm Duyệt, đeo túi rồi khỏi.

Phòng ngủ khôi phục lại sự im lặng một lần nữa, có một bầu không khí khó xử không thể tả.

Chu Hân là rất biết cách nhìn người, Thấy Phó Y Đồng không vui, cô lại gần và hỏi, "Như thế nào? Tôi không nghe rõ, người đó là ai,..."

"Còn thế nào?" Phó Y Đồng khịt mũi, vuốt tóc, nhắc điện thoại trên bàn lên, nói với cô ấy, "Tôi đi ăn cơm, bà có đi hay không?"

Chu Hân cười hỏi: "Ăn cái gì? Có đi, vừa lúc tôi đói bụng."

Phó Y Đồng liếc nhìn Lâm Duyệt và mỉm cười, "Lâm Duyệt, bà có đi không?"

"À?" Lâm Duyệt không ngờ rằng cô sẽ hỏi mình, vẫy tay và nói, "Tôi không đi, thời tiết quá nóng không muốn đi xuống cầu thang, tôi sẽ gọi ship."

Phó Y Đồng phát ra âm thanh "Oh" và đi ra ngoài với Chu Hân mà không hề hỏi Lạc Anh.

Mất khoảng một giờ để Lạc Anh chuẩn bị tốt tổ ấm nhỏ của mình, ngay ngắn chỉnh tề. Sau đó, cô mở phần mềm đặt đồ ăn, nhận thấy Uyên Vưu đã gửi cho cô một tin WeChat.

[Ha ha ha nói với mày, tao vừa nhận được bảng công tác. Ông chủ Thẩm nhà mày không ở nhà chắc là đã bay tới Thượng Hải. Sẽ có trận đấu vào chiều mai.]

Lạc Anh cau mày, chậm rãi gõ và hỏi cô: [Trận đấu gì? Tuyệt địa cầu sinh?]

Thỏ xám [Đúng vậy. Không phải là một trận đấu rất quan trọng, nhưng sự chú ý trong vòng tròn rất cao, chỉ là một trận đấu All-Star.]

Lạc Anh không biết nhiều về vòng tròn thể thao điện tử.

Cô thoát khỏi hộp trò chuyện, thấy trên diễn đàn tân sinh viên phát thông báo. Đơn giản nói ngày mai bắt đầu tập quân sự, ngày mai họp, họp xong lấy quân phục.

Ban đêm, mặt trăng treo cao, bầu trời đêm cô đơn.

Sau khi kết thúc bữa tối, Lạc Anh không có gì để làm, dự tính đi xuống cầu thang để mua sữa chua, hỏi Lâm Duyệt có muốn không, Lâm Duyệt gạt đầu, nói thêm WeChat, WeChat chuyển khoản cho cô.

Lạc Anh thêm WeChat và từ chối chấp nhận thanh toán.

Một mình đi trên đường tối, hướng quầy bán quà vặt mà đi.

Vào ngày đầu tiên đến trường, mọi người dường như rất phấn khích. Quầy bán quà vặt tụ tập một nhóm gồm ba hoặc năm học sinh. Họ nói chuyện và cười nói về những điều thú vị xảy ra trong kỳ nghỉ hè hoặc trường trung học.

Lạc Anh thân hình gầy nhỏ bước vào cửa hàng và chọn hai hộp sữa chua. Cô đơn một mình, đọc lai đọc vãng, tương phản có vẻ hơi đột ngột.

Cô đi đến quầy, trả tiền và trở lại dọc theo con đường.

Cửa hàng cách ký túc của cô khá xa, phải đi qua đường nhỏ gần cửa sau của trường trước, mới có thể trở về.

Lạc Anh một bên đá những viên đá dưới chân, vừa chậm rãi đi. Khi đến gần cửa sau, vừa vặn thấy Phó Y Đồng và Chu Hân đi vào từ cổng trường. Họ không nhìn thấy cô, họ đi về hướng phòng ngủ trong khi trò chuyện.

Ban đêm yên tĩnh, ngay cả khi không gần lắm, thanh âm của cuộc trò chuyện trước mặt vẫn có thể được nghe thấy một cách yếu ớt.

Lạc Anh chộp hộp sữa chua bằng ống hút, một bên uống sữa chua một bên chậm rãi trở về.

Ngay cả khi cô không có tâm lắng nghe, cô vẫn nghe thấy Chu Hân hỏi Phó Y Đồng một cách mơ hồ: "Ôi, tại sao lần trước bà không hỏi người đến phòng ngủ là ai chỉ bảo chúng ta đi ăn?"

"Hỏi cô ta làm gì?" Phó Y Đồng thì thầm khi chơi với điện thoại di động. "Tôi không hứng thú với việc làm quen với một số người nổi trên mạng có thể làm bất cứ điều gì vì tiền."

"Hả?" Chu Hân cau mày, "Vậy cô ta là người nổi tiếng à? Khó trách cô ta trông rất đẹp và có dáng người tốt."

"Đẹp mất?" Phó Y Đồng sắc mặt thay đổi, thêm mắm thêm muối. "Bộ dạng người nổi tiếng bà cũng dám tin? Ai biết cô ta có chỉnh sửa gì không. Tôi lần trong vòng luẩn quẩn này, không ai trong số những người nổi tiếng này không phải là có một đêm vui vẻ với nhà đầu tư hay ông chủ lớn, nói không chừng đã phẫu thuật thẩm mỹ. Ngoại hình đẹp thực sự rất ưa nhìn, nhưng chúng chỉ là vẻ bề ngoài. Nói không chừng sau lưng toàn dơ bẩn."

Chu Hân cau mày, phụ họa: "Hóa ra là vậy, một tôi còn nghĩ cô ta trông xinh đẹp."

Lạc Anh gần như nghẹn sữa chua trong cổ họng. Cô bịt miệng và ho hai lần, cố gắng không tạo ra âm thanh.

Trên mặt biểu cảm lại lạnh như băng, không có độ ẩm.

Đến ký túc, Lạc Anh bước vào cửa muộn hơn Phó Y Đồng vài phút, giả vờ không có gì xảy ra, mang theo quần áo để tắm, lên giường chuẩn bị đi ngủ.

Ngay khi tắm màn giường được kéo, cô thờ dãi trong không gian kín nhỏ của mình, bĩu môi.

Di động thông báo tin nhắn mới.

Con số đặc biệt quen thuộc, nhưng nội dung được gửi tới khiến Lạc Anh hốc mắt hơi cay.

+ 132xxxxxxx: [Ngày đầu tiên đến trường có ai bắt nạt em không? Nếu em không vui, hãy quay trở lại căn hộ. Yên tâm, anh không ở nhà, không ai kêu em làm việc.]

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

cavien6666

Lạc Anh tắt điện thoại, qua cái bóng phản chiếu từ kính màn hình, phát hiện bản thân gần như đã khóc vì những lời nói đơn giản của anh.

Lòng tự trọng cùng nội tâm thiếu nữ nảy sinh sự kiêu ngạo khiến cô chỉ đơn giản là kim nén nước mắt và lặng lẽ gỡ.

Trả lời Thẩm Chi Châu: [Làm gì có. Em ở trường rất tốt]

+ 132xxxxxxx: [Thật sao? Không lừa anh trai?]

+ 132xxxxxxx: [Bé con,có chuyện gì đừng giấu được không?]

Lạc Anh mơ hồ cảm thấy anh biết một điều gì đó, trong đầu có một tia ý niệm thoáng qua, nhưng rất nhanh bị cô xóa sạch.

Nhìn chằm chằm vào ngữ khí trong tin nhắn này, Lạc Anh luôn cảm thấy Thẩm Chi Châu đang cười nhạo cô: [Anh thật nhảm chán! Ngày mai không có trận đấu à? Còn chơi di động! Em nói không ai bắt nạt em liền không ai bắt nạt em, ai dám bắt nạt em!]

+ 132xxxxxxx: [OK, em nói không có thì không có. Ăn uống tốt ở trường.]

"..." Bệnh thần kinh!

Lạc Anh không để ý anh, ngã xuống liền ngủ.

.....

Sáng sớm hôm sau, trước tám giờ cần phải đến lớp học ở nhà A để họp.

Lạc Anh thức dậy sớm, sau khi đánh răng, ngồi lặng lẽ ở bàn học trang điểm. Cô chỉ đơn giản là vẽ lông mày và thoa son.

Sau đó, đứng trước bàn học, nhét những thứ cần thiết cho cuộc họp vào túi.

Phó Y Đồng tóc dài nhuộm màu uốn lượn, kéo khóa túi đi tới.

Cô ta trông xinh đẹp, có eo thon, mũi cao và mặc áo phong ngắn có thắt lưng. Cô ta mỉm cười với Lâm Duyệt và đưa ra lời mời: "Lâm Duyệt, cùng đi ăn sáng đi? Còn có Chu Hân..."

Lâm Duyệt đẩy kính và gạt đầu, không nói có hay không, liếc nhìn Lạc Anh: "Lạc Anh, cậu có đi không?"

Lạc Anh mỉm cười và chỉ vào mình: "Tôi?"

Lâm Duyệt gạt đầu.

Lạc Anh ngập ngừng một lúc, nghĩ đến cuộc trò chuyện mà cô vô tình nghe thấy vào ban đêm, cô bình tĩnh lắc đầu và nói: "Không, các cậu đi đi."

Sự từ chối của Lạc Anh thành công khiến Phó Y Đồng quay lại nghiêm túc nhìn cô.

Cô ta nhìn chăm chăm, sự thù địch trong mắt làm sao Lạc Anh có thể không nhìn ra, nhưng cô cũng không hề kém cạnh, trong mắt lạnh như băng hình thành một sự tương phản mạnh mẽ với vẻ ngoài của chính cô.

Chu Hân một lúc nhìn Lạc Anh một lúc lại nhìn Phó Y Đồng. Thành thật mà nói, trong phòng này hai người đều là đại mỹ nữ.

Phó Y Đồng một đầu tóc uốn nhuộm màu sô cô la, trời cho mặt trái xoan, mũi cao, đôi mắt sâu, bông tai, dây chuyền, móng tay của cô ấy hầu hết đều là nhân hiệu nổi tiếng. Vừa thấy đã biết là đại tiểu thư sinh ra đã ngâm thìa vàng.

Lạc Anh là một cô gái trẻ xinh đẹp, khuôn mặt trẻ con, làn da trắng nõn, phấn nộn như thể có thể véo ra nước. Các đặc điểm trên khuôn mặt trông thanh tú hơn nhiều so với Phó Y Đồng, cũng càng tự nhiên và linh động hơn. Đặc biệt là đôi chân gầy, trắng và thẳng, gần như trong suốt.

Thành thật mà nói, Chu Hân thực sự cảm thấy Lạc Anh xinh đẹp hơn.

Phó Y Đồng nghiêng đầu, tự tin tươi cười: "Chúng ta... dường như chưa chào hỏi qua? Tôi tên là Phó Y Đồng."

Rõ ràng, cô ta không có ý nói câu tiếp theo "Còn bạn thì sao?"

Lạc Anh liếc nhìn cô, bình tĩnh gạt đầu, tiếp tục chỉnh lý cặp sách của mình: "Ồ, Lạc Anh."

Giọng điệu này một chút cũng không giống trả lời cô ta.

Phó Y Đồng nắm chặt đầu ngón tay. Cô không ngờ một cô gái có vẻ ngoài mềm mại, thể nhưng lại làm cho người ta chán ghét như vậy.

Lạc Anh thu thập xong cặp sách của mình và đeo nó lên vai. Không bị ảnh hưởng bởi bầu không khí ngột ngạt trong phòng ngủ, trong tay cầm lấy một hộp sữa, dùng ống hút hút một ngụm.

Cô vui vẻ bước ra khỏi phòng ngủ mà không quên vẫy tay và nói: "Tạm biệt".

Phó Y Đồng tức giận đến nổi mặt tái nhợt, Chu Hân có lòng tốt khuyên nhủ: "Quên đi. Mọi người đều ở trong phòng. Ngẩng đầu không gặp cúi đầu gặp, có lẽ có cái gì hiểu lầm?"

Phó Y Đồng tức giận nói: "Có thể hiểu lầm gì? Tôi đối với cô ta thế nào? Cô ta lờ tôi đi? Cô ta dựa vào gì phớt lờ tôi?"

"..." Chu Hân nghẹn họng.

Kỳ thực, cô rất hoài nghi cuộc trò chuyện quá mức về Lạc Anh mà cô và Phó Y Đồng nói đêm qua đã bị nghe thấy.

Nhưng thấy Phó Y Đồng tức giận sắc mặt không tốt, nửa chữ cũng không dám nói.

Cuối cùng, ba người họ đi đến phòng ăn để ăn sáng. Khi họ đến cầu thang phòng học, tình cờ thấy Lạc Anh ngồi trong hàng ghế áp chót của lớp học, cúi đầu nhìn đi động, giống như đang chơi cái gì.

Lạc Anh không chú ý nhiều đến họ. Vào đầu cuộc họp, cô lấy ra cuốn sổ tay của mình và ghi lại những điểm chính của cuộc họp.

Sau đó, đi theo lớp để lấy đồng phục quân đội, đặt túi sách và đồng phục quân đội trên bàn trong phòng ngủ, và đi ăn.

Cơm chiều xong, Lạc Anh vừa nói chuyện với Uyển Vu vừa đi vào ký túc, ngạc nhiên phát hiện khóa kéo túi sách bị kéo ra một chút.

Cô ngồi xuống và kiểm tra.

Uyển Vu hỏi, "Có chuyện gì vậy? Thế nào không nói chuyện?"

Lạc Anh không tìm thấy bất cứ thứ gì bị mất, nhưng nó hơi lộn xộn, nó rõ ràng đã bị lật qua. Cô không yên lòng nói, "Không có gì."

"A, đúng rồi, có một chuyện muốn nói với mày" Uyên Vưu nhớ tới trận đấu hôm nay, sau đó nói, "Hôm nay ông chủ Thẩm nhà mày, thi đấu đứng thứ hai."

Lạc Anh: "Ồ."

"..." Uyên Vưu nhất thời nghẹn lời, "Ồi, mày không thấy hào hứng sao? Thứ hai... Anh ấy lần đầu tiên chơi PUBG trận cao cấp đứng thứ hai."

Lạc Anh cau mày, "Không phải mày luôn nói anh ta rất mạnh sao? Tao còn tưởng anh ta có thể chiếm vị trí đầu tiên."

Uyên Vưu: "Này, mày không đứng rồi. Anh ấy trước kia chơi là CF, địa hình trận đấu PUBG đó là lần đầu tiên anh ấy đánh. Đối thủ là người dẫn đầu trong những năm gần đây có kết quả như vậy đã rất tốt rồi. "

Buổi tối, đám người Phó Y Đồng không thấy trở lại.

Lạc Anh tắm xong, giặt quần áo chuẩn bị phơi đồ, Phó Y Đồng đột nhiên lao vào từ cửa.

Lạc Anh không kịp phòng bị bị đụng phải. Toàn bộ người ngã vào hành lang ban công, bị ngã đau, chiếc áo khoác vừa chuẩn bị treo lên dây, bởi vì xô đẩy, rơi xuống dưới.

Tòa nhà ba tầng, dưới lầu là con đường trường học có nhiều người đến và đi qua căng tin.

Phó Y Đồng "a " một tiếng, nhướn mày, xin lỗi nói: "Thực xin lỗi, tôi không phải cố ý."

Lạc Anh phớt lờ cô, đi xuống cầu thang lấy quần áo, giặt lại.

Thật ra, Lạc Anh rất chán nản, cô luôn cảm thấy việc hòa hợp với nhau rất đơn giản, người không phạm ta ta không phạm người.

Nhưng vài ngày sau khóa huấn luyện quân sự, cách cư xử của Phó Y Đồng khiến cô không nói nên lời.

Ví dụ.

Nước thường được chuẩn bị vào ban đêm, khi thức dậy vào ngày hôm sau, luôn phát hiện không có giọt nước nào trong cốc.

Hoặc, khi các cô gái trong lớp đi ngang qua cô, họ sẽ luôn nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ, như thể họ đang nhìn một người dơ bẩn trong ngoài không đồng nhất.

Càng quá đáng hơn là quần áo sắp khô trên ban công đột nhiên có thể vắt nước, còn kèm theo mùi hôi.

.....

Lạc Anh không phải là một con búp bê mặc người vuốt ve. Sau khi lại thấy chiếc áo khoác treo trên ban công bị ướt sũng, cô nghiêng răng và đổ đầy một chậu nước lạnh. Khi Phó Y Đồng tắm rửa xong bước ra, không nói hai lời liền hất qua.

Phó Y Đồng bị hắt nước làm cho chặt vật không chịu nổi, giờ tay đã nghiến đánh Lạc Anh, nhưng bị Lạc Anh nắm lấy cổ tay.

"Lạc Anh, cô điên rồi?"

"Phó Y Đồng, cô có bệnh không? Cô rảnh quá à? Từ khai giảng đến giờ, suốt ngày gây sự với tôi, cô có mệt không? Đây là ký túc xá, đừng tưởng còn ở nhà cô là thiên kim đại tiểu thư! "

Lâm Duyệt và Chu Hân không dám bước tới khi nhìn thấy tình huống này, nhưng họ nghĩ sẽ không tốt nếu cứ tiếp tục như vậy. Rốt cuộc, họ vẫn còn bốn năm để sống cùng nhau.

Vào một ngày sau khi khóa huấn luyện quân sự kết thúc, Lạc Anh trở lại phòng ngủ để tắm, chuẩn bị nằm xuống nghỉ ngơi hai ngày hai đêm, không hiểu sao bị Lâm Duyệt nhõng nhẽo cứng rắn kéo đến quán nước bên cạnh cổng chính của trường.

Trong quán người qua lại không tính là nhiều. Lạc Anh mất sắc, chân chưa tiến thêm một bước nữa, đã thấy Phó Y Đồng và Chu Hân ngồi ở bên trong, xoay người liền đi.

Lâm Duyệt kiên trì kéo lại: "Mọi người dù sao cũng là bạn cùng phòng. Có gì hiểu lầm giáp mặt nói chuyện."

Lạc Anh cảm thấy cô và Phó Y Đồng không có gì để nói, nhưng khi nhìn thấy Lâm Duyệt khó xử, cô cũng biết rằng cô và Phó Y Đồng trong phòng ngủ đối chọi gay gắt, chắc chắn ảnh hưởng đến người khác.

Cắn răng một cái, bước vào.

Lâm Duyệt và Chu Hân đã gọi trước đồ uống đặt trên bàn.

Lâm Duyệt chuyển ly sữa chua trong đó cho Lạc Anh, ho hai lần, cố gắng phá vỡ sự bối rối và nói: " Là như vậy. Lần này, kéo hai người tới đây..."

Lời nói của Lâm Duyệt chưa được nói xong. Ngay sau đó, có một cuộc hỗn loạn ở cửa quán nước. Một số cô gái trong cửa hàng che miệng, thì thầm, trên mặt đều là hưng phấn.

"Aaaaaaaaaaaaaa! Pluto a!!! Mau nhìn cửa!!!!"

"Thực sự là Pluto, tôi có thể gặp Pluto ở đây!!!"

" Pluto là ai? Bạn đang làm gì vậy?"

"Người rất cao và gầy kia, ở giữa bốn người đang đeo khẩu trang. Bạn thậm chí không biết Pluto? Nam thần thể thao điện tử!"

Cô gái cũng vụng trộm nhìn, liếm môi dưới: "Chơi game? Còn rất đẹp trai, tay đẹp quá."

Lạc Anh nghe thấy âm thanh, vô thức nhìn qua phía cửa, chỉ nhìn thấy anh cúi đầu xuống và ấn điện thoại di động, bị chặn bởi Thú Thú có lợi thể về chiều cao.

Lâm Duyệt là một cô gái nghiện game. Khi nhìn thấy thần tượng thể thao điện tử của mình đến đây, cô quên mất những gì định nói.

Nắm lấy cổ tay của Lạc Anh, ngập ngừng hỏi, "Ôi, Lạc Anh, cậu có biết Pluto không?"

"..."

Lạc Anh "a " một tiếng chớp mắt, chưa nói biết cũng chưa nói không biết.

Lâm Duyệt bĩu môi, tâm tình hơi phấn khích vào lúc này: "Cậu không phải là người nổi tiếng à? Cậu và Thỏ xám vẫn là bạn tốt, Thỏ xám là bình luận viên thể thao điện tử PUBG, trận đấu Pluto All-Star cuối cùng vẫn là cô ấy bình luận, cho nên, cậu chắc phải biết? Tôi nghĩ..."

Phó Y Đồng nhìn thấy thế, khịt mũi, ngắt lời: "Lâm Duyệt cậu đang mơ mộng hão huyền đấy à?"

"Cái gì? Tôi chỉ hỏi một chút, không biết thì thôi." Lâm Duyệt cau mày, cảm thấy hơi xấu hổ.

Phó Y Đồng: "cô ta không phải ở tuyến mười tám không biết nổi từ kênh vô danh nào thành người nổi tiếng sao? Mặc dù tôi không chơi game nhiều, tôi cũng biết Pluto, nói thế nào Pluto cũng là thần tượng thể thao điện tử đầu tiên trong giới thể thao điện tử của Trung Quốc dựa vào kỹ thuật và ngoại hình, cô ta cũng xứng? "

Những gì Phó Y Đồng nói ngày càng trở nên quá đáng, Chu Hân cười ngượng ngịu, điên cuồng trừng mắt nhìn Lâm Duyệt để đưa cô ấy trở lại chủ đề.

Chu Hân: "Y Đồng, thực ra, tôi nghĩ cậu là một người thẳng thắn. Khi cậu nói chuyện, nghĩ cái gì nói cái đó. Nhưng, dù sao, chúng ta là bạn cùng phòng, vì vậy..."

Phó Y Đồng: " Cùng phòng thì thế nào? Cô ta hắt tôi bằng nước lạnh sau khi tắm trong thời gian sinh lý của tôi. Tại sao cô ta không nghĩ mình là bạn cùng phòng?"

Chu Hân "A" một tiếng, không thể tin được: " Cậu đang trong kỳ kinh nguyệt? Tại sao tôi không..."

Phó Y Đồng vội vàng ngắt lời cô: "Trừ khi cô ta xin lỗi tôi, không có thương lượng."

Lạc Anh không để ý những gì Phó Y Đồng và Chu Hân nói.

Thẩm Chi Châu gọi một tách cà phê đá, anh không hề có kị ngồi xuống bên kia bàn, một bên trò chuyện với đồng đội một bên vụng trộm nhìn cô.

Ánh sáng trên đỉnh của quán nước là màu trắng mềm mại.

Không chói, kết hợp ánh sáng ngoài cửa sổ, còn đẹp hơn nữa.

Cô thấy anh chớp mắt hai lần, rất chậm.

Những ngôi sao rải rác.

Cô chưa đọc được ý nghĩa trong mắt anh.

Điện thoại trong tay cô đã kêu hai tiếng.

Mở ra nhìn thấy, ý tứ ngắn gọn, hai từ sau có ý không được phép từ chối

+ 132xxxxxxxx: [Bé con, đến đây.]

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

cavien6666

Vừa nãy Phó Y Đồng dù sáng dù tối khinh thường hoặc chửi rửa, Lạc Anh cũng ít nhiều nghe vào tai.

Trước mặt mọi người, cô không có hứng thú với việc la mắng với những người như vậy.

Bởi vì Lạc Anh biết rằng cho dù cô ta bị mắng thế nào, cô ta sẽ không bao giờ nghĩ rằng mình sai. Ghét thì vẫn ghét, thậm chí còn nghiêm trọng hơn, được một tấc lại tiến thêm một thước.

Lạc Anh uống hết sữa chua của mình mà không nói lời nào, từ từ đứng dậy, bắt đầu đi từng bước một cách chậm chạp qua.

Phó Y Đồng thấy rõ ràng động tác của cô, nhìn không được "Phốc" một tiếng, cúi đầu cười: "Giữ chứ, Lâm Duyệt hỏi cô ta có biết hay không, cô ta thực sự đi qua? Gấp gấp nhận thân không sợ bị vả mặt? Tôi chưa bao giờ thấy một người đáng xấu hổ như vậy. "

Chu Hân và Lâm Duyệt cũng nhìn Lạc Anh một cách khó hiểu, thấy cô đi đến bàn Pluto với mục đích rõ ràng. Vì tò mò, muốn xem cô cuối cùng muốn làm gì.

Phó Y Đồng thấy không có ai để ý cô ta, lại châm chọc câu: "Cô ta thực sự nghĩ rằng cô ta là *căn hành, tôi xem cô ta mặt mặt như thế nào."

*Căn hành: chỉ người quá coi trọng bản thân.

Lạc Anh mang theo điện thoại di động, xem tin nhắn bên trong, bước đến bên Thẩm Chi Châu, đứng yên.

Người đàn ông thấy cô đến, trên mặt mang theo chút kinh ngạc.

Nửa tháng không gặp, tóc của cô bé đã dài thêm một chút, khuôn mặt mồm mồm trẻ con biến mất không ít, so với trước kia gầy hơn, cả người so với trước khai giảng khác một trời một vực, trông không có tinh thần.

Anh còn chưa kịp hỏi: "Gần đây ở trường tốt không?"

Ngồi xung quanh Hoàng mao, Đan Đan, Thú Thú cũng đã nhận ra Lạc Anh, cùng hô lên.

Hoàng mao: "Em gái!? Em em em... không phải là em gái sống ở nhà lão đại sao?"

Đan Đan, Thú Thú: " Em gái hoodie???? Huh, tại sao em lại ở đây?"

Hoàng mao nghi hoặc: "Các ông thế nào cũng biết em ấy?"

"Tại sao không thể biết nhau?" Đan Đan đẩy kính và nói thầm, " Ngày đó ở quán bar, chúng ta cùng em gái hoodie chơi trò chơi cả đêm."

Hoàng mao suy nghĩ cẩn thận: "Tại sao tôi không ấn tượng?"

Thú Thú bỏ một phát: "Ông ở trong toilet ngủ, tất nhiên không ấn tượng."

"Chết tiệt!!! Chết tiệt!!!!" Hoàng mao hiểu ra đã qua, "Tại ông, thì ra là thế."

Đan Đan ban đầu ngồi bên cạnh Thẩm Chi Châu, thức thời kéo một chiếc ghế và đặt nó bên cạnh lão đại: "Đến đến đến! Em gái hoodie, ngồi đi! Em có muốn uống gì không?"

Lạc Anh ngồi xuống bên cạnh Thẩm Chi Châu, phớt lờ ánh mắt ghen tuông điên cuồng của Phó Y Đồng, vẫy tay, nói: "Không, em ở đây để tránh nạn."

"À?" Đan Đan Không hiểu ý nghĩa của câu này là gì, "Tránh nạn? Tránh cái gì nạn? Có chuyện gì vậy? Có phải bạn của em..."

Hắn liếc nhìn các cô gái vừa ngồi cùng với Lạc Anh, vừa chuẩn bị phát tán chút tư duy, đã bị lão đại cho một ánh mắt phát sợ, ngậm miệng.

Sau khi đến Thượng Hải, Thẩm Chi Châu, nửa tháng không thấy, nhìn chăm chăm vào mắt cô. Đôi mắt đen hiếm khi mang theo một chút ôn nhu cùng quan tâm, ngồi thẳng dậy, bắt đầu hỏi cô, "Có chuyện gì vậy, bé con?"

Lạc Anh cúi đầu, chân đi qua đi lại: "Không có gì. Em đùa. Tránh cái gì đâu."

Thẩm Chi Châu nghe cô nói, ngược mắt lên, liếc về phía Phó Y Đồng và Chu Hân.

Mắt anh cố định trong vài giây.

Trong lòng dần dần có đáp án.

Hôm nay Lạc Anh không buộc tóc, mái tóc đen dài mềm mại của cô nằm rải rác ở hai bên vai, đầu cúi xuống, tóc đen rũ xuống phủ lên khuôn mặt trắng nõn của cô, nhìn không ra biểu tình.

Giống như một con mèo con uể oải, vùi mặt vào bàn chân lông tơ của mình.

Thẩm Chi Châu vươn tay ra, hất tóc rũ xuống khỏi má, tỉ mỉ vuốt đến sau tai, cô bé có vẻ bị dọa đến, ngẩng đầu lên và hỏi: "Anh đang làm gì vậy?"

Thẩm Chi Châu: " Là em làm gì? Có người bắt nạt em?"

"..."

Lạc Anh không hiểu cảm xúc sa xút không thể giải thích của cô đến từ đâu. Cô rõ ràng đang có tâm trạng tốt trước khoảnh khắc nhìn thấy anh, còn chuẩn bị "chỉ" Phó Y Đồng đi một vòng, để cô ta nhìn rõ cuộc ai là người không biết xấu hổ.

Thành viên của đội NG nhìn thấy thế, không lên tiếng, cúi đầu chơi điện thoại.

Lạc Anh nhìn chăm chăm vào vẻ mặt nghiêm túc của anh, cảm thấy buồn cười, cười không kiềm chế được: "Anh làm gì nghiêm túc vậy? Em ổn, đó không phải là vấn đề lớn, chỉ là..."

"..."

Lạc Anh vòng vo, "Em hơi đói. Em đã không ăn gì từ lúc kết thúc khóa huấn luyện quân sự."

Thẩm Chi Châu thu hồi nghiêm túc, thờ dãi và thái độ bắt đầu buông lỏng, bình tĩnh nói: "Tại sao không ăn?"

"Làm gì có thời gian để ăn?" Lạc Anh bĩu môi, làm như làm nũng với anh là chuyện bình thường, "Em vừa mới tắm, chuẩn bị gọi đồ ăn thì bị kéo đến chỗ này."

Thẩm Chi Châu: " Cho nên, em là muốn anh trai đưa em đi ăn tối?"

Lạc Anh cứng đờ, nhận ra mình đã tự đào một cái hố lớn. Cô lắc đầu: "Em không có nói như vậy."

"Được."

"?"

"Anh không đưa em đi ăn tối, anh trai mời em đi ăn tối, được không?"

Nói xong, anh nắm lấy tay cô, mặc kệ vài cái bóng đèn đội viên, anh đi thẳng ra ngoài, làm mọi người giật mình.

Bao gồm Phó Y Đồng, người rất tức giận đến sắc mặt trắng bệch.

Lạc Anh không mạnh mẽ như anh, bị anh kéo ra, hô lên lo lắng, thì thầm, "Anh đang làm gì vậy? Anh nhanh chóng đeo khẩu trang, nếu không anh sẽ bị chụp ảnh. Em về phòng gọi thức ăn là được, không cần anh mời."

Người đàn ông như trước không thay đổi, vẫn kéo cô ra đường.

Trước công trường người đến và đi, tự nhiên hấp dẫn không ít tầm mắt.

Thậm chí còn có một số chàng trai. Ban đầu, muốn xem các cặp đôi khác yêu nhau như thế nào. Kết quả là, người đàn ông kéo tay cô gái càng nhìn càng thấy sai, lại nhìn lại một cách cẩn thận.

Ngay lập tức bùng nổ!!!!

"Đây không phải là..." Để ngăn đương sự nghe thấy, nam sinh nghi vấn rõ ràng đã giảm âm lượng, "P thần? Hay là tôi nhìn nhầm???"

"P thần thực sự xuất hiện ở đây, thật tuyệt vời."

"Đồ ngốc!!!!!! Câu lạc bộ NG đi vòng qua cửa sau của trường chúng ta, đi qua hai con phố mới tới. Gặp P Thần ở đây không phải rất kỳ lạ sao?"

Lạc Anh nghe những lời bình luận đó, nói với Thẩm Chi Châu: "Anh buông em ra, em tự đi. Em đi cùng anh ăn cơm, được không?"

Người đàn ông thực sự buông cô ra và đi bên cạnh cô.

Ngẫu nhiên người trên đường rất đông, vai cô vẫn có thể cọ vào ngực anh, cảm thấy nóng như thiêu đốt, sợ tới mức Lạc Anh rụt chớ lại.

Không yên lòng: "Ăn cái gì?"

Thẩm Chi Châu đi theo cô, hạ mắt xuống, nhìn chằm chằm vào đỉnh đầu bóng xù của cô và hỏi: "Em muốn ăn gì?"

Lạc Anh dừng lại trước một nhà hàng Hàn Quốc, suy nghĩ: "Chúng ta đi ăn cái này đi?"

"Được."

Sau đó, hai người đi vào nhà hàng, người phục vụ đưa họ đến một góc yên tĩnh bên cửa sổ và ngồi xuống.

Lạc Anh một bên dùng nước sôi rửa bát đĩa, một bên dự phòng nói: "Em nói anh nghe, em ra ngoài không mang theo tiền."

Thẩm Chi Châu lấy điện thoại di động ra khỏi túi quần không biết ăn cái gì, anh mỉm cười và nói: "Anh có tiền, em yên tâm."

Lạc Anh mỉm cười dưới, "a" một tiếng.

Lúc này, người đàn ông đưa điện thoại di động trong tay qua và gõ nhẹ hai lần.

Lạc Anh: "Làm gì?"

Anh ho hai lần và nói nhẹ: "Đưa cho anh WeChat của em."

Trước khi Lạc Anh hỏi tại sao, Thẩm Chi Châu đã tổ chức câu trả lời và nói một cách trôi chảy.

"Em tự mình đến Thành phố A, không có người thân hay bạn bè nào ở gần. Ông của em nhờ anh chăm sóc em. Cũng không thể không làm?"

Lạc Anh lẩm bẩm: "Em không phải là một đứa trẻ ba tuổi, em không cần anh chăm sóc."

"Anh không nói là chăm sóc em, ông của em nói." Thẩm Chi Châu dường như vẫn đang suy nghĩ về những gì anh thấy ở quán nước. Anh vẫn cảm thấy nhóm bạn cùng phòng kia không tốt. Anh chạm vào sống mũi và nói nhẹ nhàng, "Chẳng qua, bé con, về sau... Nếu không vui ở trường, hoặc ai đó bắt nạt em, em có thể nói với anh trai. Anh trai đại khái hơn em 6 tuổi, coi như nửa trưởng bối, anh có nhiều kinh nghiệm xã hội hơn em. Không vui đừng giữ nó một mình, nói với anh trai, anh trai nhất định sẽ không cười em."

Bữa tối được yêu cầu đã được phục vụ.

Lạc Anh chọc chọc đầu vào kim chi trong bát. Có vẻ như nghĩ ra gì đó. Cô muốn nói ra điều đó trong giây tiếp theo, nhưng bị kẹt trong cổ họng một lúc, thế nào cũng nói không nên lời.

Đành phải cúi đầu xuống và ngoan ngoãn trả lời: "Được rồi. Lần sau, em chắc chắn sẽ nói ra."

Hai người thêm WeChat, Thẩm Chi Châu đưa cô đến quầy bán đồ nướng gần đó và mua cho cô thứ cô muốn ăn.

Cuối cùng, khi cô đi bộ trở lại trường thì đã gần chín giờ.

Con đường trường vắng lặng không người, đêm nay không có gió, thậm chí không khí cũng có cảm giác cô đơn.

Xung quanh yên tĩnh đến mức họ có thể nghe thấy tiếng thở của nhau.

Thẩm Chi Châu đi sau Lạc Anh, theo bước chân của cô, chậm rãi đi về phía ký túc xá.

Đến dưới lầu, Lạc Anh nhớ tới một chuyện, không thể không hỏi: "Anh học trường đại học nào? Có phải đại học A không?"

Thẩm Chi Châu lắc đầu.

Lạc Anh chớp mắt và hỏi: "Đó là trường nào?"

Người đàn ông giữ im lặng trong vài giây và nói, "Anh không học ở Trung Quốc."

Lạc Anh: "Anh đi du học à?"

"Ừ."

Lạc Anh dừng lại vài giây, "Thật lợi hại."

Thành phố A là một thành phố núi tương tự như Trùng Khánh. Các con đường của thành phố rất dốc. Khu vực sinh sống được xây dựng trên một ngọn đồi ở lưng chừng núi. Phải đi qua một đoạn bậc thang mới đến.

Lạc Anh nhảy lên xuống bậc thang, nhìn thời gian, quay đầu lại và nói, "Đến đây thôi. Phía trên là chỗ của em."

Người đàn ông "Ừ" một tiếng, không thay đổi cảm xúc nhiều, anh chỉ nói "ngủ sớm" liền quay đi.

Lạc Anh kinh ngạc nhìn bóng lưng anh dần đi xa, nói điều gì đó một cách ủ rũ, nhưng cô nhanh chóng phản ứng như thể cô đã nói điều gì đó sai và lắc đầu.

Cô đi vào phòng ngủ.

Phó Y Đồng đang đợi cô trong phòng ngủ.

Ngay khi Lạc Anh bước vào cửa, cô đã thay đổi như một người khác. Cô gái vừa bị Thẩm Chi Châu trêu chọc đã biến mất ngay lập tức.

Chỉ sau khi bước vào cửa, cô nghe rõ Phó Y Đồng gọi điện thoại cho bạn thân, sáng tối khinh bỉ cô.

Sau nửa tháng huấn luyện quân sự, Lâm Duyệt và Chu Hân đã đi ngủ sớm.

Lạc Anh cũng nhanh chóng vào phòng tắm để tắm và đi ngủ.

Sau khi nằm trên giường, cô nhìn lên trần nhà, lại ngẩn người.

Vào lúc ngẩn người, Lạc Anh vô thức bấu môi, xoay người, nhớ những lời vừa lẩm bẩm lặng lẽ ở bên dưới.

"Anh ấy thế nào... không đưa mình đến tận nơi."

≡≡≡≡≡

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16-1

cavien6666

Kết thúc khóa huấn luyện quân sự, sinh viên năm nhất chỉ được nghỉ một ngày, sau đó sẽ chính thức bắt đầu vào học.

Buổi sáng mùa hè, bầu trời rực rỡ như những con sóng trắng nhảy ra khỏi biển xanh.

Lạc Anh và Lâm Duyệt đến nhà ăn để ăn sáng, sau đó đến lớp học của Bộ phận Thiết kế và Sản xuất Hoạt hình.

Khoảng cách không xa lắm. Các khoa của đại học A kiến trúc khác nhau, dụng cụ rất chuyên nghiệp đặc sắc, có thể dễ dàng tìm thấy trong vài phút.

Bây giờ là mười phút trước giờ học.

Lạc Anh bước vào lớp, lớp học chật kín người, mọi người nói nói cười cười, từng trận ồn ào, chỗ ngồi cũng không còn mấy cái.

Lạc Anh nhìn chăm chú vào bên trong, phát hiện vẫn còn hai vị trí trong hàng áp chót có thể ngồi, kéo Lâm Duyệt dọc theo lối đi.

Đùng một tiếng.

Một cây bút gel màu đen rơi xuống chân Lạc Anh.

Cô nhìn xuống và thấy một bàn tay nam trắng, mảnh khảnh được duỗi ra, cổ tay quấn quanh dây màu đỏ, nhặt bút lên, động tác lưu loát, không có hành động dư thừa nào.

Nhưng cậu ta vẫn bị bạn phía sau nhìn thấy, "Này": "Đoạn Thuần Hiền, cố tình ném bút xuống đất, bắt chuyện nữ sinh à?"

"Nói bậy bạ gì đó?" Bị kêu tên nam sinh nhũn mày, ngẩng đầu ngượng ngùng nhìn thoáng qua Lạc Anh.

Anh ta trông trắng trẻo nõn nà, còn trắng hơn so với Thẩm Chi Châu, mắt hơi nhú, một mí, không đẹp, cũng không xấu. Ngủ qua rõ ràng góc cạnh, kết hợp với đôi môi mỏng được nâng lên một cách tự nhiên.

Giá trị nhan sắc miễn cưỡng được bảy tám điểm.

Lâm Duyệt trừng mắt, nhìn chăm chăm vào chỗ ngồi mà họ vừa định đến, nhỏ giọng nhắc nhở: "Hai chỗ bị ngồi rồi, không còn nữa."

Lạc Anh theo tầm mắt của cô nhìn qua, nhìn quanh lớp học một lần, thấy thực sự không có hai ghế ngồi cạnh nhau: "Vậy chỉ có thể tách ra ngồi."

"Liên tính ngồi riêng, cũng không có nhiều chỗ. Hôm nay đông vậy, lớp học này quá nhỏ." Lâm Duyệt thở dài.

Đoạn Thần Hiền nghe cuộc trò chuyện của họ, ngáp ngừng trong vài giây, cũng nhìn theo, thực sự không có chỗ.

Anh ta ho hai lần và đề nghị:

"Hay là..."

Lạc Anh không để ý anh ta mở miệng và chuẩn bị rời đi.

Anh ta hô lên: "Bạn học, tôi có một chỗ trống bên cạnh, cậu ngồi xuống đi, tôi sẽ ngồi ở hàng sau, nhường chỗ cho hai người."

"A?" Lạc Anh đỏ mặt một lúc, không ngờ hẳn là một người tốt như vậy. "Vậy không tốt lắm."

"Không sao đâu." Anh ta cầm túi lên đứng dậy, trong lúc đó liếc nhìn Lạc Anh, thấy cô không nói chuyện, không khỏi có chút lạc lõng.

Lạc Anh sau đó nhìn anh ta, cúi đầu nói cảm ơn.

Anh ta cười hai tiếng, nói thẳng:

"Không có gì đâu."

Sau khi ngồi xuống, Lâm Duyệt lấy ra sách giáo khoa và laptop. Nghĩ đến chuyện vừa nãy, không nhịn được hướng Lạc Anh phở cập kiến thức: "Lạc Anh, cậu có biết người vừa rồi là ai không?"

"Tôi không biết." Lạc Anh mở ra sách giáo khoa nhìn vài lần, thân nhiên nói, "Có phải cậu ta ở lớp chúng ta không? Thế nào chưa gặp bao giờ."

Lâm Duyệt ngẹn lời: "Cậu ta ở lớp chúng ta. Tên là Đoạn Thần Hiền, cậu có biết Đoạn Thần Hiền không? Hội diễn quân sự, cậu ta và Phó Y Đồng đã hát thay mặt cho lớp chúng ta. Còn rất dễ nghe. "

Lạc Anh vừa nghe thấy ba chữ "Phó Y Đồng" liền mất trợn trắng: "Ồ."

"Không." Lâm Duyệt gãi trán, và tiếp tục, "Đừng có thành kiến với cậu ta vì Phó Y Đồng, cậu ta là người giỏi nhất lớp, tôi nghe nói là giỏi nhất toàn khoa hoạt hình. Cậu ta đang ngồi đằng sau chúng ta, nhìn xem, có bao nhiêu cô gái trong lớp đang nhìn trộm cậu ta. "

Lạc Anh chóng cằm và im lặng một lúc, như thể nghĩ về Đoạn Thần Hiền một cách nghiêm túc: "... nhưng tôi thực sự không nghĩ cậu ta có bao nhiêu đẹp trai."

Lâm Duyệt sợ Đoạn Thần Hiền sẽ nghe thấy, ngay lập tức che miệng Lạc Anh: "Được rồi, OK, đừng để người khác nghe thấy. Tôi biết, cậu biết P thần, tất nhiên, giá trị nhan sắc cậu ta không thể đánh bại P thần."

Sau giờ học, Lạc Anh cẩn thận sao chép các ghi chú PPT trong lớp vào sách giáo khoa một cách nghiêm túc. Đợi đến lúc cô cầm túi chuẩn bị rời đi, lớp học đã không còn ai.

Đoạn Thần Hiền nhanh chóng kêu cô lại, gọi tên cô: "Lạc Anh."

Lạc Anh không bận tâm làm sao hẳn biết tên mình, quay đầu lại: "Có chuyện gì vậy?"

"Chúng ta có thể thêm WeChat không?"

Lạc Anh:?

Đoạn Thần Hiền giải thích: "Là như này, tôi lên lớp cổ xem bộ sách khác, không nghe được nhiều. Bạn có thể gửi cho tôi một bản sao của những ghi chú bạn đã lưu không?"

Lạc Anh cảm thấy từ chối thì không tốt lắm. Dù sao, cũng là bạn cùng lớp, sớm muộn đều phải trao đổi, vì vậy gật đầu.

Quay trở lại phòng ngủ, Phó Y Đồng và Chu Hân ngồi cùng một chỗ, không biết đang nhìn ảnh gì.

Chu Hân mỉm cười và thở dài: "Tôi phát hiện, bà và Đoạn Thần Hiền đúng là rất xứng! Hai người đứng trên sân khấu, hấn cao như vậy, vừa khéo... chênh lệch chiều cao dễ thương nhất."

Lạc Anh khịt mũi, đi đến chỗ mình ngồi xuống.

Phó Y Đồng cực kỳ nhạy cảm: "Ai, Lạc Anh, cô đang cười gì vậy? Cảm thấy tôi và Đoạn Thần Hiền không xứng, cô xứng sao?"

Lạc Anh phớt lờ cô ta, mở điện thoại thấy cả Thẩm Chi Châu và Đoạn Thần Hiền tìm cô để trò chuyện.

Quyết đoán nhấp vào hộp thoại sử dụng con mèo "đại hoàng" làm hình đại diện, trả lời anh: [Ngày nào cũng hỏi vậy, anh không thấy chán à?]

Phó Y Đồng thấy Lạc Anh không để ý, càng khó chịu: "Đúng rồi, Đoạn Thần Hiền đã nói gì với cô trong lớp học sáng nay? Cô làm gì để người ta nhường vị trí cho, cô không thể đến sớm nhận chỗ sao?"

Lạc Anh bị hỏi não đều đau, liếc cô ta: "Cô quản tôi?"

"A." Phó Y Đồng ôm cánh tay, cười khế. "Đúng vậy, tất nhiên tôi không thể quản cô. Cô có hậu trường vững chắc lắm, ngoại trừ trò chơi P gì đó, có phải còn có rất nhiều kim chủ không? Tuổi còn nhỏ, đúng là không cần mặt mũi."

Lâm Duyệt khó chịu nói: "Y Đồng, đó là P thần, người ta là nhà vô địch thế giới. Lạc Anh và anh ấy chỉ là bạn bè."

Phó Y Đồng: "Chỉ có trẻ ba tuổi như cô mới tin, người ta lên giường với thần tượng cô, cô còn không biết!"

"..."

Lạc Anh đặt điện thoại xuống, không để ý Thẩm Chi Châu. Cô xoay người, liếc nhẹ cô ta, bên môi gợi lên một chút cười lạnh: "Tôi lên giường với thần tượng cô ấy, phải không? Con mắt nào của cô nhìn thấy?"

Phó Y Đồng không muốn yếu thế, tiếp tục trình võ mồm cực nhanh: "Lên hay không lên trong lòng cô không biết à?"

Lạc Anh khinh thường, khoe miệng nhếch lên, cô cười rộ lên như tu la địa ngục làm người ta sợ hãi.

Lâm Duyệt và Chu Hân lo lắng nhìn họ.

Còn chưa thở phào nhẹ nhõm, chỉ thấy Lạc Anh bước lên vài bước. Với lợi thế duy nhất về chiều cao, cô túm tóc Phó Y Đồng, kéo một đầu tóc uốn lại đằng sau, cả người bùng nổ: "Cô nói cho tôi nghe một chút, thấy tôi làm ở đâu? Cô lấy bằng chứng ở đâu? Phó Y Đồng, mỗi ngày chinh tôi mắng tôi, có vui không?"

Phó Y Đồng bị tê da đầu, gầm lên: "Lạc Anh, cô. Mẹ nó điên rồi!!!!!! Buông tôi ra!!!!"

Cô ta cố nắm lấy Lạc Anh, nhưng cánh tay không đủ dài, chỉ cào được vào da thịt.

Nhưng Lạc Anh không hề cảm thấy đau đớn gì cả, toàn thân bốc hỏa, giọng cô rất hung dữ.

Kỳ thực tính khí cô một chút cũng không tốt, chỉ cần chạm vào điểm mấu chốt, cô có thể cho hấn giống như bây giờ, chặt vật như gà sắp chết.

"Tôi, mẹ nó đúng là điên rồi!!! Cô có bệnh không? Còn phát bệnh mỗi ngày! Mỗi ngày không ở sau lưng nói tôi mắng tôi, miệng cô liền ngửa, cô không thể sống? Phó Y Đồng, cô thật đáng thương, đời này cô chỉ có thể thông qua mắng tôi, tìm cảm giác tồn tại trước mặt tôi. Bằng không, cô nghĩ cô là ai?"

Chu Hân và Lâm Duyệt muốn đến khuyên giải, bị Lạc Anh liếc qua.

Lâm Duyệt gập ghềnh nói: "Lạc Anh, đừng nháo quá lớn, đợi lát nữa quản túc đến, thì không tốt lắm."

Chu Hân phụ họa: "Đúng, Đúng. Dừng lại đi."

Lạc Anh không nghe, áp trực tiếp toàn bộ khuôn mặt cô ta lên tường ngoài ban công, đối diện với gương, làm cho cô ta nhìn thấy, bản thân chặt vật đến mức nào.

Tiếng hét của Phó Y Đồng quá lớn, không đến vài phút, vẫn mang quản túc đến đây.

Người đi quản túc là một phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi. Vừa bước vào cửa, thấy Lạc Anh trông rất tức giận, và Phó Y Đồng đang khóc.

Không phân tốt xấu, đem Lạc Anh mắng một trận, nước miếng bay tứ tung.

Lâm Duyệt muốn nói gì đó, bị di quán túc mắng ngầm miệng: "Đừng nói chuyện, phòng đánh nhau, hai người các cô sao không khuyên can? Một người hai người như xem diễn, chờ bạn cùng phòng đánh chết bạn cùng phòng, phải không? "

"..."

Lạc Anh cười khẩy.

Di quán túc lấy ra danh sách và chỉ vào Lạc Anh hỏi: "Tên của cô là gì?"

Lạc Anh không trả lời, ngay cả nhìn cũng không nhìn bà một cái, quay trở lại bàn cầm điện thoại lên.

Không có bất kỳ câu trả lời nào, di quán túc cảm thấy cực kì mất mặt.

Sinh viên năm nhất mới vào trường không coi trọng bà, không tôn trọng bà, nam sinh còn chưa tính, cố tình là cái nữ sinh.

Bà vừa định tóm lấy Lạc Anh giáo dục cô một trận...

Lạc Anh quay người lại, liền đi ra khỏi phòng, không có ý quay đầu.

Quán túc: "Này!!! Bạn học kia!!! Cô không nghe thấy tôi nói chuyện à? Dừng lại cho tôi!!!"

Lâm Duyệt nhìn bóng lưng Lạc Anh, muốn đuổi theo ra ngoài: "Lạc Anh, cậu đi đâu vậy? Tối khuya, đừng chạy loạn!"

Phó Y Đồng: "Giả vờ!"

.....

Lạc Anh rời khỏi phòng ngủ trong tầm mắt của mọi người, bước ra khỏi tòa nhà.

Cô nhìn lên bầu trời tối, không khí ngoài trời rất trong lành, ít nhất là thoải mái hơn nhiều so với phòng ngủ.

Cô thở ra, đầu óc có chút loạn.

Lúc này đã là 8 giờ tối, trời tối bên ngoài có mưa lớn. Tiếng mưa rơi róc rách, những giọt nước trong vắt chạm vào da người, không hiểu sao lại thấy ớn lạnh.

Lạc Anh quên cầm ô. Cô chạy đến quán thịt nướng bên ngoài trường, ngồi trên chiếc ghế nhựa gần người một lúc.

Bà chủ bước ra, nhìn thấy một cô bé, cô ấy ân cần hỏi cô muốn gì.

Lạc Anh liếc nhìn thực đơn do bà chủ đưa cho nói: "Mực nướng và cánh gà."

"Tốt."

Mực và cánh gà rất nhanh được mang ra, Lạc Anh ăn chậm, như thể đang nhai một món ăn nhàm chán.

Mưa vẫn chưa tạnh.

Giờ là thời gian làm việc. Có rất ít sinh viên trong nhà hàng thịt nướng, hầu hết là những người trưởng thành ra ngoài vào ban đêm ngồi một bàn, một bên chửi tục một bên uống bia.

Đột nhiên, một người đàn ông trung niên tóc húi cua ghé mắt, liếc Lạc Anh một cái.

Lạc Anh ánh mắt trốn tránh.

Không biết anh ta nói gì với người bên cạnh, bọn họ cũng đem tầm mắt ném qua đây, nhìn Lạc Anh, lắc vai cười hai tiếng, nhìn thế nào cũng đáng khinh.

Lạc Anh nhanh chóng giải quyết cá mực và cánh gà, muốn đi, lại giật mình nghĩ cô đã ra khỏi phòng ngủ, bây giờ quay lại là một mớ hỗn độn, Phó Y Đồng sẽ không bỏ qua cô, cô sẽ không được yên bình suốt đêm.

Nhưng không trở về trường học, có thể đi đâu...

Nếu không trở về trường học, đi chỗ nào cũng nguy hiểm.

Lạc Anh ngồi trong nhà hàng thịt nướng một lúc lâu, muốn đợi người đàn ông tóc húi cua bên cạnh đi trước, rồi cô mới rời đi.

Tuy nhiên, đối phương ý đồ rất rõ ràng. Ăn khuya một vòng lại một vòng, thế nào cũng không chịu rời đi. Thành thạo còn quăng ánh mắt lại, ý vị thâm

trường liếc nhìn cô một cái.

Lạc Anh nuốt nước bọt, nhắm mắt lại, trong lòng đấu tranh một phen, vẫn quyết định lấy điện thoại di động ra, gọi người nào đó----

Điện thoại reo gần nửa phút mới được nhắc máy.

Người trả lời điện thoại có vẻ ngạc nhiên, lời nói mang ý cười, nhưng giọng nói luôn lười biếng: "Lạc Anh?"

"..." Lạc Anh không biết mở miệng thế nào.

"Bé con, có chuyện gì vậy?"

Không nhận được câu trả lời, Thẩm Chi Châu dừng lại vài giây, hỏi lại, "Em nói vài lời đi, ban đêm, đừng hù dọa người. Đừng dọa anh trai, hả?"

Lạc Anh "Ừ" một tiếng, "Em không nghĩ dọa anh."

Thẩm Chi Châu: "..."

Anh nghe thấy tiếng khóc, tiếng mưa rơi cùng tiếng nói chuyện mơ hồ.

"Em đang ở đâu? Có chuyện gì vậy, nói cho anh trai. Đừng nói với anh rằng em đang ở ngoài tối nay."

Lạc Anh nhìn vào màn đêm tối sâu không thấy đáy, cúi đầu xuống, lại nhớ tới đôi mắt đáng sợ của người đàn ông trung niên. Lông mi run rẩy, như là cố lấy rất nhiều dũng khí, chậm rì rì nói: "Em ở bên ngoài, em đi một mình, em rất sợ. Anh trai, anh chăm sóc em được không?"

Anh chăm sóc em, anh quan tâm em, em không muốn ở một mình.

Thẩm Chi Châu nghe thấy âm thanh hít mũi rất nhẹ thật nhỏ, thật mỏng manh.

Cô dường như đang khóc.

Nhận thức này đọng lại trong tâm trí của Thẩm Chi Châu trong gần một phút trước khi anh hồi thần, lắng nghe tiếng thút thít của cô, trái tim anh dường như bị nước cuốn vào.

Sau khi suy nghĩ một lúc lâu, mới hiểu Lạc Anh nói "anh chăm sóc em" là nói đến bữa tối hôm đó, anh nói với cô: "Ông của em nhờ anh chăm sóc em, cũng không thể không làm."

Thẩm Chi Châu kéo khóa miệng, thở dài: "Chăm sóc em? Muốn anh trai chăm sóc em? Em đang ở đâu, Lạc Anh."

Lạc Anh chậm rãi nói, giọng cô nhỏ nhẹ và mềm mại, đôi mắt vô thức chạm phải người đàn ông tóc húi cua, cô nhanh chóng dời đi chỗ khác, nói: "Em đang ở nhà hàng thịt nướng chỗ ăn tối lần trước. Có hai người đàn ông ở đây. Họ lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào em. Em không dám đi."

Người đàn ông ngữ khí nhàn nhạt, Lạc Anh nghe thấy anh lấy chìa khóa và đi giày: "Ồ yên đấy, ngoan, ngồi ở đấy chờ anh một lát."

Sau đó, nghe thấy anh "bang" một cái đóng cửa lại, kèm theo tiếng mưa bên ngoài, vội vã chạy qua.

Lạc Anh sờ sờ cánh tay. Mặt trong cánh tay phải bị Phó Y Đồng cào vào, có vết máu dính trên đó.

Cô bùi bùi lau sạch bằng khăn giấy, vo cuộn giấy bần thành một quả bóng và ném nó vào thùng rác bên cạnh.

Cách đó không xa, người đàn ông cầm ô và sải bước về phía cô.

Anh mặc áo chữ T màu đen, mặc quần đen ở nhà. Ngũ quan rõ ràng, đôi chân dài bước một bước rất lớn, vài bước đã đến cạnh Lạc Anh.

Mưa ướt đầm một nửa quần, dán lên bắp chân gầy.

Người đàn ông này, cho dù chặt vật đến đâu, trong xương vẫn lộ ra cỗ kiệt ngạo cao ngạo, khí chất thanh lãnh nửa phần không giảm.

Những giọt nước pha lê chảy qua quai hàm anh và rơi vào chỗ trũng xương quai xanh.

Cô hơi sững sờ nhất thời không phản ứng.

Chờ cô phản ứng, người đàn ông đã đóng chiếc ô của mình lại và ngồi xổm trước mặt cô. Bàn tay trắng nõn thon dài vươn ra, không nhanh không chậm vén ống quần cô lên, cuộn lên một chút, để lộ ra mắt cá chân non mềm mỏng manh.

Anh nhìn chăm chăm vào nó một lúc, rồi đứng dậy và nói: "Trở về, hả?"

Bầu trời đột nhiên bắt đầu mưa trở lại, hạt mưa nhẹ nhàng rơi xuống, thế mưa rào rạt, mưa to giàn giụa.

Trên mặt đất người đi đường đi qua, nổi lên tầng tầng bọt nước, tích tấp.

Lạc Anh bị Thẩm Chi Châu ôm bả vai, bước trên con đường ẩm ướt và nhanh chóng lái xe trở về tiểu khu.

Suốt quãng đường đi về phía chung cư, Thẩm Chi Châu đều che cho cô bằng một chiếc ô, hầu hết nằm trên đỉnh đầu cô, gần như che kín toàn bộ cơ thể cô.

Lạc Anh mơ hồ, ngược mắt liếc anh, oán trách nói: "Sao anh không biết mang hai cái ô? Lấy ô sang một chút, anh ướt sũng rồi."

Thẩm Chi Châu thờ ơ, vẫn để lại cho cô một khu vực rộng lớn để che mưa và nói nhẹ: "Ra ngoài quá nhanh, không nghĩ nhiều như vậy."

Được rồi.

Lạc Anh mím môi, không nói nữa.

Khi cô bước vào căn hộ, đôi giày của cô đã bị ướt, bên trong thì dính, rất khó chịu.

Cô đứng ở lối vào và cởi giày ra.

Thẩm Chi Châu vừa vào cửa đã hỏi cô: "Có khó chịu không?"

Tóc của Lạc Anh hơi ướt, phần thân dưới của cô bị ẩm, đôi giày ướt sũng.

Đúng là mưa quá lớn, còn cầm theo ô, khó chịu là chắc chắn.

Tuy nhiên, tình trạng của Thẩm Chi Châu thậm chí còn tồi tệ hơn cô. Xương hàm mỏng trên mặt anh vẫn còn những giọt nước trong suốt, cả người ướt đầm, tóc vẫn còn nhỏ nước.

Anh nói: "Nhanh đi tắm rửa một cái đi, nếu không em sẽ bị cảm lạnh."

Lạc Anh gạt đầu và nhìn anh lần nữa: "Còn anh thì sao?"

Anh đi vào phòng khách tùy tay cầm lấy khăn lông xoa tóc. Anh khẽ cười, như thể cố tình trêu chọc cô: "Anh? Em muốn tắm cùng anh? Cũng không phải không được."

"..." Lạc Anh nghẹn lời

Người này không biết xấu hổ.

Anh im lặng, lại nói: "Nhưng chưa đến lúc..."

"Được rồi." Lạc Anh trừng anh, không biết nào bỏ cái gì, lỗ tai đỏ lên, quát, "Ai nói muốn tắm với anh, anh nghĩ đẹp thật!"

Nói xong, Lạc Anh lấy quần áo vào phòng tắm.

Thẩm Chi Châu nhếch miệng, tâm tình rất tốt.

"Đúng, là anh nghĩ đẹp."

.....

Lạc Anh không trở lại phòng ngủ, Lâm Duyệt lo lắng, gửi một WeChat cho cô: [Lạc Anh, mau quay lại. Ký túc xá sẽ bị khóa, bên ngoài không an toàn.]

Lạc Anh, sau khi tắm xong, xoa tóc, ngồi khoanh chân trên ghế sofa và trả lời:

[Tôi sẽ không quay lại đâu. Xin lỗi, Lâm Duyệt, chắc hẳn cậu đã không thoải mái trong phòng ngủ những ngày này. Tôi nghĩ tốt lắm, Tôi sẽ không quay lại, Tôi đã mệt mỏi rồi. Không nghĩ làm mọi người mệt mỏi, tôi nghĩ đại học không phải như thế, mặc dù tôi không biết tôi đã làm gì sai, cảm ơn cậu, Lâm Duyệt. Cậu là người duy nhất trong phòng ngủ không nói với tôi với những lời không hay.]

Lâm Duyệt: [Cậu làm sao vậy, Lạc Anh. Cậu đang làm gì vậy? Đừng làm tôi sợ.]

Lạc Anh mỉm cười và gõ từ từ: [Không sao, tôi chỉ có thể không ở trong phòng ngủ, nhưng chúng ta vẫn là bạn tốt.]

Nói xong, Lạc Anh có tâm trạng tốt hơn nhiều, ôm gối ôm ngồi trên sofa buồn ngủ.

Thẩm Chi Châu tắm xong, bước ra mặc áo khoác và quần dài, quần dài lông lè, anh bước tới trong khi đeo thắt lưng, ngồi bên cạnh Lạc Anh.

Lạc Anh liếc anh.

Thắm Chi Châu rót một ly nước uống: "Nói đi".

"?"

"Cuối cùng có chuyện gì đã xảy ra?"

Đĩ nhiên Lạc Anh biết anh đang hỏi gì, nhưng nói gì, cô nói rằng cô đã túm tóc người khác và gần như xé toạc da đầu...?

Lạc Anh không muốn nói, điều này rất tổn hại hình tượng, cô ngập ngừng hỏi, "Em có thể không nói sao?"

"Không." Thắm Chi Châu ấn trán, có vẻ mệt mỏi, nhưng vẫn giữ tinh thần, ngược nhìn cô và mỉm cười, "Bé con, em cũng quá không lương tâm rồi."

Lạc Anh chán nản: "Em làm sao?"

"Buổi tối khuya, em gọi điện cho anh trai, để anh trai chăm sóc em, quan tâm em, để anh trai đến đón em." Anh quay đầu lại, nhìn cô bằng đôi mắt đen. "Anh trai quan tâm một chút, hỏi có chuyện gì. Em cái gì cũng không nói, có hợp lý không? "

Lạc Anh bĩu môi, le lưỡi: "Không thể nói nổi."

Thắm Chi Châu: "Bắt đầu đi."

"Nhưng..." Lạc Anh cho anh một liều dự phòng, nhỏ giọng nói: "Anh không được bị dọa sợ đâu đấy?"

Thắm Chi Châu:?

"Yên tâm anh không yếu ớt như vậy."

"Được rồi." Lạc Anh cẩn thận nhớ lại nguyên nhân và hậu quả của cuộc chiến tối nay, trong lòng tổ chức ngôn ngữ. nói nhẹ, "Đó là... có một cô gái trong phòng ngủ của bọn em. Từ khi khai giảng luôn bị đặt em chửi bới em. Trước mặt em nói vậy, sau đó em tức giận, đi lên túm tóc cô ta, bắt đầu đánh một trận".

"Nói em cái gì?" Giọng của Thắm Chi Châu lạnh lùng và vẻ mặt nghiêm túc hơn. Nhìn kỹ, có thể thấy sự tức giận trong mắt anh.

Lạc Anh biết anh tức giận vì quan tâm đến bản thân mình, nhưng mối quan tâm này xuất hiện rất ít trong cuộc sống vườn trường nửa tháng này, đến nỗi nhìn thấy vẻ mặt của Thắm Chi Châu, cô nhìn không được, thiếu chút nữa nói hết ra.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, điều mà Phó Y Đồng bị đặt là cô cùng Thắm Chi Châu...

Quên nó đi.

Lạc Anh lắc đầu, nói một cách thờ ơ: "Dù sao thì, điều cô ta nói là không đúng, không cần để trong lòng. Nhưng, anh trai..."

"..." Thắm Chi Châu liếc nhìn cô, lúc này không bởi vì cô gọi "anh trai" mà mặt mày buông lỏng.

"Em có thể không quay lại trường không? trong thời gian này em sẽ sống ở đây. Em sẽ chuyển đi khi em làm quen với hoàn cảnh và tìm một nơi khác để sống."

"Không thể."

Lạc Anh không nói nên lời, bị kẹt ở đó.

Cô cảm thấy anh nên đồng ý, nhưng lời từ chối dứt khoát này khiến cô lúng túng một lúc.

"Tại sao..." chưa được hỏi

Người đàn ông đã mở miệng, nói: "Bé con, em coi anh là gì?"

"... ah?" Lạc Anh không hiểu ý anh, "là... anh trai."

"Em cũng biết anh là anh trai à?" Sắc mặt Thắm Chi Châu đột nhiên thay đổi, trở nên không dễ nhìn. "Ai đó đã bắt nạt em, tại sao em không nói với anh ngay từ đầu? Em cảm thấy anh không biết, phải không?"

Khi Lạc Anh vừa nghe, cúi đầu xuống, ngay lập tức cảm thấy nhẹ nhõm.

Cô thì thầm: "Vậy là anh đã biết..."

Thắm Chi Châu không trả lời cô, hỏi lại: "Nếu tối nay không đánh nhau nháo lớn như vậy, xấu hổ khi quay lại trường, trời lại mưa, không có nơi nào để đi. Em vốn định luôn luôn gạt anh phải không?"

Lạc Anh nghĩ nghĩ và lắc đầu: "Không phải. Em sẽ phản kích. Em cũng lấy nước hắt cô ta. Em ném cốc của cô ta và túm tóc cô ta. Em không làm đến, như cô ta cái loại.....nói xấu sau lưng. "

Thắm Chi Châu mỉm cười giận dữ, kiên nhẫn hỏi: "Cô ta có đánh em không? Có bị thương không?"

Người đàn ông nắm lấy cổ tay cô bằng bàn tay to của mình, thân mật như người yêu, nhìn chăm chú vào làn da lộ ra bên ngoài quần áo.

Làn da của Lạc Anh rất trắng. Sau một lúc, Thắm Chi Châu phát hiện ra vết thương ở bên trong cẳng tay cô.

Trong khi giúp cô điều trị vết thương, trách mắng: "Lần sau đừng đánh nhau, con gái đánh nhau không tốt, nếu ai đó bắt nạt em, hãy nói với anh đầu tiên."

"Sau đó, anh sẽ đánh cô ta cho em chứ?" Lạc Anh muốn điều chỉnh bầu không khí chán nản vào lúc này, không suy nghĩ buột miệng nói ra.

Thắm Chi Châu nhìn cô, làn da trắng sáng của cô bé tinh tế như dương chi ngọc, mặt trẻ con phỉ trướng ngổng, mắt ngọc mây ngai, đôi mắt đẹp dường như đầy ánh sáng, đẹp hơn cả những vì sao ngoài cửa sổ.

Anh nghiêng đầu, không thể nhịn cười: "Không phải là không thể."

"..."

Ban đêm, trăng đang treo.

Trước khi đi ngủ, Lạc Anh kéo Thắm Chi Châu và hỏi: "Vậy thì em sống..."

"Anh nói không được là không được "

Lạc Anh không nói nên lời: "Tại sao? Tại sao anh lại làm thế... Em sống một đoạn thời gian, em thực sự không muốn quay lại gặp cô ta một lần nữa. Em mệt mỏi ở trường những ngày này, nghĩ về cách phòng cô ta và chống trả mỗi ngày.... "

"Vậy em nói cho anh biết, cô ta nói em cái gì?"

"..." Lạc Anh nuốt nước miếng, ngập ngừng hỏi, " Anh thực sự muốn biết?"

"Ừ."

Lạc Anh đưa ra lời kháng cự cuối cùng: "Không nói không được sao?"

"Không."

"Được rồi, sau đó." Lạc Anh nhắm mắt lại, mạnh dạn mở miệng. "Em nói cho anh, anh nghe kĩ."

"Cô ta nói, cô ta, cô ta nói em... em lên giường với anh."

"..."

"..."

Đêm tối im lặng.

Không khí ngọt ngào như bị xịt chất keo tụ.

Lạc Anh cẩn thận liếc nhìn Thắm Chi Châu, muốn xem anh phản ứng như thế nào.

Khoảnh khắc dường như được phát lại trong chuyển động chậm.

Trong vài giây, cô đỏ mặt, tai nóng bỏng nóng bỏng.

Sớm biết, đánh chết cũng không nói.

Thắm Chi Châu ho hai lần, xoa đầu cô, cười ra tiếng.

Anh có vẻ rất buồn cười.

Đôi vai anh khẽ run lên, một tiếng cười nhỏ phát ra từ cổ họng anh, cười không ngấm được miệng.

Lạc Anh ngẩng đầu lên và nhìn anh một lần nữa, nghi ngờ hỏi: "Anh đang cười cái gì vậy?"

Thắm Chi Châu không trả lời, lấy lại những gì anh vừa nói: "... muốn ở thì cứ ở đi."

Lạc Anh sững sốt vài giây mới hiểu ý câu này.

Cô "Ồ " một tiếng, trở lại giường.

.....

Ở phía bên kia.

Thắm Chi Châu bật điều hòa, nằm trên giường xoay qua lộn lại, không ngủ được.

Anh đem chăn kéo cao, che lại bản thân.

Mười phút sau, ướt đầm mồ hôi, không biết đang nghĩ gì. Cả người trông lo lắng, nóng và nóng.

Cuối cùng, không thể chịu đựng được, bước vào phòng tắm.

Chẳng mấy chốc, tiếng nước vang lên bên trong, tí tách tí tách, như cơn mưa cuối mùa hè, nóng ba phần bảy phần lạnh.

Cho đến hừng đông vẫn chưa nghĩ ra.

Có phải vì từ "lên giường" mà cô nói, hay biểu hiện cô bé đêm nay khác với quá khứ, khiến anh mất ngủ suốt đêm.

.....

Sáng sớm hôm sau.

Lạc Anh thức dậy sớm hơn bình thường và cô nhanh chóng chạy vào phòng tắm để tắm rửa.

Khi bước ra, rơi vào vòng tay của ai đó, ấm áp và mềm mại.

Cô giật mình, thoát ra thật nhanh và nhìn anh chăm chăm một lúc. "Sao anh dậy sớm vậy? Anh không ngủ cả đêm à?"

"Ừ."

"..."

"Tại sao anh không ngủ?" Lạc Anh mím môi, chải tóc trước gương và chăm sóc bản thân một lúc. "Huấn luyện cũng không cần liều như vậy? Đừng thức đêm, không tốt cho sức khỏe."

Nhưng Thắm Chi Châu không nghe lời cô, trong ánh sáng ban mai, dựa vào tường cầm tay trong túi, đôi mắt nhắm lại nhìn cô.

"Khi nào chuyển đồ trở về?"

"Chuyển cái gì?" Lạc Anh nghĩ nghĩ, chậm chạp nói, "Không vội, khi nào anh rảnh thì tính."

Thắm Chi Châu: "Hôm nay đi."

"Hôm nay?" Lạc Anh ngạc nhiên, "Hôm nay anh không làm gì cả? Không đến câu lạc bộ?"

"Hơn một giờ vẫn có thể dọn được."

Lạc Anh tròn mắt, oán thăm: Lần trước anh không nói như vậy.

"Đi đi đi." Lạc Anh mở cửa và vẫy tay trước khi rời đi. "Anh đến vào khoảng năm giờ tối, sau đó gọi cho em."

Khi Lạc Anh rời khỏi ký túc xá đêm qua, cô không lấy quá nhiều thứ. Cô chỉ lấy điện thoại của mình và không lấy bất cứ thứ gì khác.

Bây giờ tay cô trống rỗng.

Cô vội vã trở lại ký túc xá và nhồi nhét vào cặp sách giáo khoa, văn phòng phẩm sẽ được sử dụng cho lớp học sáng nay.

Phó Y Đồng tình cõ đi ra khỏi phòng tắm.

Cô ta thấy Lạc Anh ngần ra một lúc, muốn tiến lên túm lấy cô, tính chuyện đêm qua.

Nhưng nghĩ đến phải tham gia các lớp học sau đó, trong trường hợp đánh nhau, trang điểm sẽ hỏng mất nhiều hơn được, cười lạnh một tiếng.

Ôm cánh tay bước về phía trước: "Ồ, cuối cùng cũng quay lại? Tối qua lại đến nhà tên đàn ông nào ở đi?"

Lạc Anh khinh thường liếc cô ta, rồi nhanh chóng bỏ qua một bên sợ làm bẩn đôi mắt: "Liên quan gì đến cô?"

"Thế nào?" Phó Y Đồng hừ nhẹ, "Bạn cùng phòng quan tâm một chút không được?"

"Cô vẫn quan tâm đến việc cô đã mất bao nhiêu tóc đêm qua đi!"

Ngay khi cô đề cập đến chuyện này, Phó Y Đồng nổi giận, dậm chân ra khỏi phòng ngủ, hét lên: "Lạc Anh!!! Tôi sẽ không bỏ qua cho cô!!!"

Lúc 4:50 chiều.

Lạc Anh quay trở lại phòng ngủ để lấy đồ sau giờ học. Đầu tiên cô nhét những thứ cô cần nhất hàng ngày vào túi sách. Những thứ khác lấy sau không vấn đề gì.

Khi cô chuẩn bị đi, vừa khéo Lâm Duyệt, Chu Hân và Phó Y Đồng ăn xong trở về.

Lâm Duyệt bước tới và hỏi, "Lạc Anh, hôm nay cậu muốn đi sao?"

"Ừ." Lạc Anh mỉm cười với cô, "Không sao đâu, chúng ta vẫn có thể gặp và trò chuyện trong lớp, wechat cũng có thể tìm tôi chơi."

"Được."

Lạc Anh phớt lờ hai người kia và rời khỏi ký túc xá với cặp trên lưng.

Thẩm Chi Châu đang đợi cô ở cổng trường. Anh lặng lẽ đeo tai nghe, đeo khẩu trang ngồi trước cửa hàng trà cạnh cổng trường để chơi trò chơi. Cao gần 1m9, chân dài không chỗ để.

Có rất nhiều cô gái đứng xếp hàng chờ mua trà sữa, lên nhìn anh, nói chuyện lặng lẽ.

Người đàn ông bên lề dường như không biết gì, những ngón tay thon dài của anh di chuyển nhanh chóng trên màn hình điện thoại, thỉnh thoảng chạm đến khóe miệng, liếm môi, tỏ vẻ không kiên nhẫn.

Lạc Anh bước tới, dưới con mắt của mọi người, cô gõ gõ bàn hân "Này" một tiếng: "Trẻ ba tuổi, tại sao ngồi đây chơi game."

Người đàn ông ngẩng đầu lên khi nghe thấy âm thanh, khẽ mỉm cười và nói: "Chơi game là trẻ con?"

Lạc Anh bĩu môi: "Chẳng lẽ không đúng?"

"Đi thôi." Thẩm Chi Châu ấn điện thoại, cầm túi trên lưng và trên tay cô bằng một tay. "Trẻ con thì trẻ con. Dù anh nhỏ thế nào, cũng lớn hơn em."

"Biến đi."

Hai người đi trên phố với vài người đi bộ. Chạng vạng có gió, hoàng hôn sắp buông xuống, có những đám mây đỏ trên đầu họ, khu vực rộng lớn trên bầu trời bị nhuộm đỏ.

Có nhiều món ăn vặt trên đường phố, Lạc Anh liếc nhìn từng cái, khó khăn nuốt nước miếng.

Thẩm Chi Châu đi bên cạnh cô, dường như không yên lòng, thường nhìn lại phía sau mỗi khi anh bước đi.

Cô liếm môi và hỏi anh: "Tối nay chúng ta sẽ ăn gì?"

Thẩm Chi Châu: "Em muốn ăn gì?"

"Uh..." Lạc Anh liếc nhìn xung quanh, đôi mắt sáng lên và nói, "Chà, chúng ta đi ăn lẩu? Thật lâu chưa được ăn lẩu."

"Được." Thẩm Chi Châu đưa Lạc Anh vào nhà hàng lẩu mà cô muốn đến, rồi ngồi xuống chỗ đó, để cô gọi món, thì thầm, "Anh đi ra ngoài."

"À?" Lạc Anh ngược nhìn anh với những dấu hỏi trên đầu, "Anh đi đâu vậy?"

"Mua một số thứ, quay lại sớm. Em gọi món em muốn ăn, không đủ thêm sau."

"Ồ."

Lạc Anh cảm thấy Thẩm Chi Châu rất kỳ lạ, nhưng không thể nói lạ như thế nào, chỉ có thể thành thật gật đầu.

Đợi anh trở lại, xem anh mua những gì.

Không lâu sau khi Thẩm Chi Châu rời đi, anh chặn Phó Y Đồng trong một con hẻm phía sau nhà hàng lẩu.

Trên thực tế, anh cũng cảm thấy khá bối rối. Tối qua Lạc Anh nói với anh rằng cô bị bắt nạt ở trường. Anh vẫn rất tức giận, suy nghĩ về việc nên cảnh báo kẻ bắt nạt hay làm gì khác.

Sau đó, nghĩ lại chuyện trẻ con, hãy để chúng tự giải quyết. Rốt cuộc, con công nhỏ bé nhà anh không phải dễ chọc.

Nhưng tối nay, anh nghi ngờ mình bị theo dõi nhiều lần, vì vậy anh tìm một cơ hội để chặn người theo dõi họ.

Con gái theo dõi con gái?

Anh thực sự không hiểu tại sao đây là...

Thẩm Chi Châu đem Phó Y Đồng ép vào góc tường, khiến cô ta không còn nơi nào để rút lui. Thân hình và khí tức làm cô ta run sợ, lưng thật lạnh, cô ta dựa vào tường và hỏi anh một cách thận trọng, "Anh đang làm gì vậy?"

Thẩm Chi Châu nghiêng đầu, ánh mắt tàn nhẫn mang theo chút vô lại, nói một cách thiếu kiên nhẫn: "Cô đang làm gì vậy? Bắt nạt em ấy ở trường không đủ, hiện tại theo dõi?"

"Ai theo dõi hai người." Phó Y Đồng bắt đầu có chút nóng nảy, tức giận, "Đừng nói lung tung."

"Tôi đang nói chuyện lung tung à? Thật sao?" Thẩm Chi Châu giật giật khóe miệng, "Từ cửa trước của trường, đến đường thịnh thông thiên kiều, và ở đây. Cô nghĩ tôi mù à?"

Khuôn mặt của Phó Y Đồng trắng bệch trong giây lát, cô ta không nghĩ mình đã bị lộ từ lâu. Cô ta cắn lại: "Vậy thì sao, tôi chỉ theo dõi, không làm gì xấu cả."

"Cô không phải là không làm điều xấu, mà là không kịp làm điều xấu đi? Cô không thể làm những điều đó ở trường? Hoặc, cô có muốn tôi gọi cảnh sát không?"

"Cảnh sát?" Phó Y Đồng cười khẩy. "Nói tôi bạo lực trong khuôn viên trường? Anh có bằng chứng không?"

"Tôi không có, vậy không gọi cảnh sát. Các phương pháp khác có thể sử dụng được, phải không?" Thẩm Chi Châu bước tới, trên môi tràn ra tia cười, ý cười không đạt đến đáy mắt, không tiếng động thâm nhập vào bóng đêm...

Cảm giác áp bức áp đảo tấn công cô ta, Phó Y Đồng mím môi lo lắng, da đầu tê cứng, nói, "Anh đang làm gì vậy? Anh đang làm gì vậy?"

Cô ta cảm nhận được cổ khí tức khó chịu lại tồi tệ, còn chưa nghĩ anh muốn làm gì, cổ tay bị siết chặt, mạnh đến nỗi có thể bẻ gãy nó.

Phó Y Đồng hét lên, nước mắt chảy ra.

Còn chưa hòa hoãn lại, toàn bộ bàn tay phải bị người nhẹ nhàng vặn ra bên ngoài, xoay tròn cánh tay, vung ra phía sau lưng, chỉ cần anh xoay thêm vài điểm nữa, cánh tay có thể dễ dàng bị Thẩm Chi Châu bẻ gãy.

"Anh đang làm gì vậy!!! Buông tôi ra!!!" Phó Y Đồng đã nổi điên, nhưng sức mạnh của cô ta không đủ lớn để thắng một người đàn ông, tay trái gà không chặt, giống như một con chuột bị gặm đạp dưới mặt đất. Cánh tay đau đến nỗi nước mắt không thể ngừng chảy, vô cùng chật vật.

"Anh... Anh đánh phụ nữ? Cẩn thận, tôi gọi cảnh sát."

Thẩm Chi Châu cười khẩy: "Bảo cảnh sát à? Ở đây không có camera, cô có bằng chứng không?"

"Anh!"

"Cô gái, làm nữ sinh liền có bộ dáng của nữ sinh, đừng khiến người ta chán ghét. Cha mẹ cô có dạy cô cách hòa thuận với bạn cùng lớp không?" Người đàn ông nhếch môi, "À, cũng đúng, cha nào con nấy. Nói không chừng cha mẹ cô cũng dơ bẩn như cô."

Phó Y Đồng ánh mắt đỏ bừng nhìn anh: "Anh dựa vào cái gì nói xấu cha tôi? Anh còn chưa nhìn thấy ông, làm sao biết là loại người gì?"

≡≡≡≡≡

Chương này dài quá, có sai sót gì nhớ góp ý, cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16-2

cavien6666

"Loại người nào? "

"Vậy cô gặp qua tôi sao?"

Thắm Chi Châu nắm giữ cổ tay cô ta, đem cánh tay cô ta thuận trở về.

Rắc một tiếng.

Phó Y Đồng cắn môi, bật khóc. Sau đó, bị người đàn ông nắm lấy cổ tay, lực lớn vung hướng mặt mình, bàn tay hạ xuống.

Bốp Bốp----hai tiếng.

Giọng âm trầm khàn khàn vang lên từ cổ họng của người đàn ông: "Chưa gặp qua. Dựa vào cái gì nói tôi với Lạc Anh? Hả?"

Thắm Chi Châu ghét bỏ buông tay Phó Y Đồng, cô ta không nói nên lời, cánh tay đau như bị chuột rút, chỉ có thể ngồi xỏm ở góc tường, run run rẩy rẩy khóc.

Tiếng khóc chói tai lại khó nghe.

.....

Sau khi ra khỏi ngõ, Thắm Chi Châu mắt chứa lệ khi bước vào nhà vệ sinh công cộng gần đó rửa tay, rửa vài lần, mới chậm rãi đi ra.

Đến cửa hàng kem trên phố, mua một cây kem. Tránh cho Lạc Anh nghi ngờ, nhanh chóng quay lại nhà hàng lẩu.

Lạc Anh nhìn phục vụ mang lên đầy bàn thịt, thịt bò, gluten và một số nguyên liệu lẩu mà cô yêu thích, lại nhìn chăm chăm vào cây kem do Thắm Chi Châu đưa qua, không nói nên lời: "Anh đi lâu như vậy chỉ để mua một cây kem? "

Thắm Chi Châu khẽ nhướn mày, "Ừ," một tiếng, "Em không thích?"

"..."

≡≡≡≡

Tác giả viết có vậy không phải 66 lười biếng đâu□

Tác giả có chuyện muốn nói

Miêu đạo:Ka-----

Hahahahahahahahaha

Cảm ơn tất cả mọi người đã ủng hộ một tuồng này!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 17

cavien6666

"Em không thích?"

"..."

Lạc Anh không biết trả lời thế nào, liếc nhìn nó, nói thầm, "Thực ra, có thể mua kem sau khi ăn."

Bây giờ tất cả đã sẵn sàng cho shabu- shabu, còn muốn cho cô liếm một cây kem, có phải không thoải mái không?

Lạc Anh nhanh chóng ăn xong kem, điên cuồng ăn thịt. Sau bữa ăn lẩu, mặt cô đỏ bừng, lông mi dài và rậm, đôi môi mềm mại, dính chút nước đỏ. Đôi mắt nai linh động lại vô tội.

Cô gái ăn xong, chống cằm, ngồi đối diện nhìn anh ăn, thỉnh thoảng liếm môi, nhìn chăm chăm vào miếng thịt trong bát anh, buồn ngủ.

Thắm Chi Châu: "..."

Quay trở lại căn hộ, Lạc Anh tắm nhanh, nằm trên ghế sofa và chơi với điện thoại di động một lúc rồi đi ngủ.

Ngày thứ hai, từng bước từng bước lên lớp học.

Kỳ lạ là Phó Y Đồng cả tuần không tìm cô, ngẫu nhiên gặp cũng chỉ hừ nhẹ một tiếng, quay đầu đi.

Lâm Duyệt nói: "Cô ấy, gần đây thực sự không có thời gian để tìm cậu, cô ấy đang theo đuổi Đoạn Thần Hiền."

Lạc Anh suy nghĩ một lúc, mới nhớ tới nhân vật này: "Đoạn Thần Hiền?"

"Ừ." Lâm Duyệt nhắc nhở, "Chính là lúc mới bắt đầu khai giảng, chúng ta ở trong lớp, anh chàng nhường vị trí cho chúng ta, học bá của khoa! Cậu không nhớ rõ sao?"

Lạc Anh: "Một chút ấn tượng. Phó Y Đồng thích cậu ta?"

"Ừ." Lâm Duyệt bĩu môi và nói, "Gần đây, cậu không ở trong ký túc xá, Phó Y Đồng mười câu không thoát khỏi hần, mặc dù nói vậy là không đúng, nhưng tôi thực sự nghĩ Phó Y Đồng không xứng với Đoạn Thần Hiền."

Lạc Anh liếc nhìn cô mà không đưa ra bất kỳ bình luận nào.

"Tôi nghĩ Đoạn Thần Hiền khá tốt. Cậu ấy có thể chơi piano và hát, viết chữ rất đẹp. Quan trọng là trông đẹp trai." Lâm Duyệt lắc đầu. "Nếu cậu cùng với Đoạn Thần Hiền, tôi nghĩ OK, nhưng Phó Y Đồng, tôi nghĩ... không ổn."

Đôi mắt của Lạc Anh mở to, lập tức làm rõ lập trường của mình: "Tha cho tôi. Nếu đây dựa với tên Phó Y Đồng thích, bốn năm đại học tôi có thể yên tĩnh?"

"Hi hi, cũng phải."

.....

Đến giờ nghỉ trưa.

Lạc Anh đi đến nhà ăn ăn cơm, sau đó ôm sách đi thẳng đến thư viện.

Gần đây, để giảm cơ hội gặp Phó Y Đồng, cũng không để mình không vui, mỗi ngày Lạc Anh sẽ dành chút thời gian trên ghế sofa thư viện vào buổi trưa, sau đó đọc một cuốn sách nhỏ hoặc làm bài tập về nhà.

Cô đang đọc một cuốn sách, xem đến nhập tâm.

Đột nhiên, một chàng trai cao gầy mặc áo sơ mi trắng ngồi xuống đối diện, sợi dây màu đỏ ở cổ tay anh ta đặc biệt dễ thấy. Da anh ta vô cùng trắng, mặc lên somi trắng quần tây, trông có vẻ gọn gàng.

Lạc Anh ngược mắt lên, liếc nhìn anh, khẽ cau mày.

Đoạn Thần Hiền mở một cuốn sách, giọng nhẹ nhàng: "Tại sao lại có biểu cảm này? Quên tôi?"

Lạc Anh muốn nói: "Không."

Anh ta mở miệng trước một bước: "Mấy ngày tôi không đến trường, đi đến một cuộc thi piano bên ngoài trường. Vừa mới trở về không kịp thay quần áo."

"Cuộc thi piano?" Lạc Anh nhìn anh ta một thân áo trắng quần tây trang trọng, dần hiểu ra.

"Ừ." Đoạn Thần Hiền tiếp tục, "Tôi nghe mọi người nói, tuần trước cậu đã đánh nhau với Phó Y Đồng trong phòng ngủ, giờ không còn sống trong phòng ngủ nữa."

Lạc Anh bủn xỉn, trong lòng oán thăm: thật đúng là.....chuyện tốt không qua cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm.

Thế nào cảm giác toàn bộ ký túc, mặc kệ nam sinh hay nữ sinh đều biết.

Đoạn Thần Hiên hỏi: "Vì sao đánh nhau? Mới khai giảng vài ngày, cho dù có mâu thuẫn giữa các cô gái, cũng sẽ không nghiêm trọng lắm. Bạn cùng phòng phải ở bên nhau bốn năm và sẽ gặp nhau mỗi ngày. Cuối cùng có bao nhiêu tức giận mới có thể ra tay đánh người? Lạc Anh cậu..."

Lạc Anh nghe hán một bộ giáo dục người, thực sự không thể nhịn được, không kiên nhẫn nói: "Cậu đến đây để giáo dục tôi phải không? Hay là, Phó Y Đồng tổ khổ với cậu, cậu bắt bớ thay cô ấy, nên đến đây để chỉ trích tôi?"

"Lạc Anh!" Giọng của Đoạn Thần Hiên nghiêm túc, lại cảm thấy không đủ tư cách, anh không thể không nhẹ giọng, nói, "Tôi chỉ muốn nói với cậu một sự thật, giữa các bạn cùng lớp..."

Lạc Anh giảm âm lượng và cố gắng nói với anh ta ở mức âm lượng mà chỉ có hai người có thể nghe thấy: "Không! Tôi không cần phải lắng nghe cậu!"

Đoạn Thần Hiên bối rối: "Cậu kích động như vậy làm gì? Hay là, cậu cũng cảm thấy bản thân không chiếm lý?"

Lạc Anh: "Tôi kích động như vậy, vì tôi chán ghét Phó Y Đồng. Cậu ở lúc tôi cần yên tĩnh, không ngừng tìm cảm giác tồn tại trước mặt tôi, nhắc đến tên cô ta khiến tôi rất chán ghét."

"..."

Lạc Anh nói xong, nhặt quyển sách lên và rời đi.

Lớp học buổi chiều.

Đoạn Thần Hiên đã gửi một tin nhắn WeChat cho Lạc Anh: [Xin lỗi, tôi biết cậu bây giờ không được bình tĩnh. Nhưng rất cuộc, cậu và Y Đồng là bạn cùng phòng. Những gì tôi nói với cậu vào buổi trưa hôm nay, chỉ muốn nói với cậu một ít đối nhân xử thế cùng với giao tiếp xã hội. Hy vọng cậu không đi sai đường.]

Đối nhân xử thế?

Không đi sai đường?

Lạc Anh không trả lời anh ta, ở trong lớp nhàn rỗi xoay bút.

Lâm Duyệt là một người lười học và cuồng di động. Trong lớp học, cô dành 80% thời gian cho điện thoại di động. Cô đọc xong các cập nhật tiểu thuyết mới nhất mà cô đã tìm thấy, bắt đầu xem weibo, xem xong weibo, cô bắt đầu nặc danh lên diễn đàn trường.

Sau một lúc, Lâm Duyệt vỗ nhẹ vào cánh tay của Lạc Anh, nhỏ giọng kêu cô nhìn: "Ồi, Lạc Anh, xem bài đăng phổ biến này, bỏ phiếu tân hoa hậu giảng đường đại học A, cậu có tên trong danh sách."

"..." Lạc Anh nghi ngờ nhìn qua, giảm âm lượng trong lớp, "Cậu đang trêu chọc tôi à? Tôi đâu có tham gia vào những thứ lộn xộn này?"

"Không phải đâu." Lâm Duyệt giải thích "Cậu không cần phải đăng ký để tham gia. Có người đăng ảnh cậu lên, bắt đầu bình chọn, không tin, chính cậu tự nhìn....."

Lạc Anh vẫn không tin điều đó. Cô nhìn chăm chăm vào Lâm Duyệt một lúc, mở trình bảo vệ màn hình điện thoại di động và nhấp vào diễn đàn của trường.

Quả nhiên, đầu đề [[chú ý] Mọi người đến nhìn một cái hoa hậu giảng đường đại học A năm nay!!!!] Bài viết nhanh chóng leo lên vị trí hàng đầu.

Có một liên kết bỏ phiếu trong bài. Mở liên kết để thấy rõ phiếu bầu và xếp hạng của mọi người.

Nam và nữ không bỏ phiếu riêng, trộn lẫn với nhau, mỗi người có thể bỏ phiếu tối đa hai phiếu.

Bây giờ, Đoạn Thần Hiên đứng đầu.

Vị trí thứ hai là Lạc Anh.

Hình ảnh đi kèm là một bức ảnh được chụp bởi ai đó.

Lúc đó, Lạc Anh đang mặc một chiếc áo phông trắng đơn giản và quần soóc, dựa vào ghế thư viện, nghiêm túc đọc sách.

Cô thậm chí còn không biết mình đã bị chụp ảnh.

Lạc Anh nhìn Lâm Duyệt, muốn hỏi cô chuyện gì đang xảy ra?

Lâm Duyệt giờ tay: "Đoạn Thần Hiên là một tài năng âm nhạc trong năm thứ nhất của chúng ta. Cậu ấy đã biểu diễn trong khóa huấn luyện quân sự và gần đây đã tham gia cuộc thi. Cậu ấy khá nổi tiếng ở trường chúng ta. Đứng đầu tiên cũng không kỳ quái."

Lạc Anh không quan tâm đến Đoạn Thần Hiên, hỏi, "Ý tôi là, làm sao lại có ảnh chụp của tôi?"

"Tôi làm sao mà biết " Lâm Duyệt nói một cách ngây thơ, "Không phải tôi đăng, có lẽ ai đó nhìn cậu xinh đẹp, chụp đăng lên?"

Lạc Anh lật xuống, phát hiện có Phó Y Đồng trong đó, nhưng bức ảnh của Phó Y Đồng rõ ràng là một bức ảnh tự chụp, đã được chỉnh sửa qua, xếp hạng gần thứ mười.

Cuộc bỏ phiếu này đã diễn ra trong năm ngày. Hôm nay là ngày cuối cùng. Ai xếp hạng cao nhất về cơ bản có thể được kết luận.

Có những bình luận khác nhau bên trong-

[Cho tôi xông lên!!! Em gái thư viện!!! Da thật trắng, nhìn qua rất ngoan, chắc chắn là một nữ thần thuần khiết!!!!]

[Má ơi, cô bé đứng thứ hai, chân thật trắng a!!! Cho tôi lên!!! Hoa hậu giảng đường ngai vàng vững chãi!!!]

[Nhìn như vậy, thứ nhất và thứ hai đúng là rất xứng. Đoạn Thần Hiên và Lạc Anh, ngay cả tên đều xứng!! Ghen tị!!]

.....

Lạc Anh tròn mắt, nghĩ: Chỗ nào xứng?

Sau giờ học.

Lạc Anh mang cặp trên lưng, đi ra từ cửa sau.

Tình cờ chạm mắt với Phó Y Đồng ngồi gần cửa sau. Trong mắt đối phương toàn là lãnh ý, đôi mắt hẹp dài chứa đầy vụn băng.

Lạc Anh không quá để ý, không suy nghĩ quá nhiều, nhấc chân liền ra khỏi lớp.

.....

Quay trở lại căn hộ.

Thẩm Chi Châu chưa về, phòng khách vắng lặng.

Lạc Anh lấy ra một gói mì ăn liền từ tủ lạnh và chuẩn bị nấu cho bữa tối.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng chìa khóa chuyển động. Trong vài giây, người đàn ông một tay đẩy cửa, cầm một túi đồ, đi vào phòng.

Lạc Anh đặt mì ăn liền lên bàn, ngược nhìn anh và mỉm cười: "Anh về rồi à?"

Thẩm Chi Châu đi giày, bước tới, nhìn chằm chằm vào mì ăn liền trên bàn, im lặng trong vài giây, đưa túi trên tay cho cô: "Tại sao em lại ăn mì tôm?"

"Em đâu phải ngày nào cũng ăn?" Lạc Anh bĩu môi, mở túi ra, hóa ra là một món ăn nóng hổi. "Em đã không ăn nó ngày hôm qua, hôm kia không ăn, nhưng hôm nay có chút thèm, muốn ăn một lần mà thôi. "

"Ăn một lần đã bị anh phát hiện?" Thẩm Chi Châu nhướn mày, dĩ nhiên là không tin lời nói vô nghĩa của cô, "Vậy thì em thật không may."

Lạc Anh quá lười biếng để tranh luận với anh, tập trung vào việc ăn uống.

Trong những ngày qua sống ở nhà của Thẩm Chi Châu, anh có vẻ rất bận rộn. Anh đến câu lạc bộ để tập luyện mỗi ngày, trở về ngủ vào một hoặc hai giờ sáng. Cho nên, Lạc Anh đều tự giải quyết bữa tối.

"Nhưng " Cô cắn cắn chiếc đũa thuận miệng hỏi, "Sao hôm nay anh lại về sớm vậy?"

Thẩm Chi Châu nói: "Hôm nay không phải huấn luyện."

Đôi mắt của Lạc Anh sáng lên vừa định nói, "Thích như vậy?"

Anh lại nói: "Trực tiếp."

"..."

"Không phải giống nhau à?" Cô tròn tròn mắt. "Làm việc đều tương tự, có gì khác biệt."

Thẩm Chi Châu không để ý cô, đi vào phòng máy tính để bắt đầu phát sóng trực tiếp.

Gần đây, nhóm NG vừa mới định cư trong một nền tảng phát sóng trực tiếp - Tinh được TV.

Đây là một trong những trang web phát sóng trực tiếp trò chơi nóng nhất hiện nay.

Trang web từng mời Pluto làm phát ngôn, nhưng Thẩm Chi Châu đã từ chối. Chỉ các hợp đồng phát sóng trực tiếp và phát sóng trực tiếp cá nhân của các thành viên khác trong nhóm được chấp nhận.

Ý tứ là: Trang web không có quyền yêu cầu hoặc hạn chế thời gian phát sóng trực tiếp của Pluto, nhưng một khi đã ký, nền tảng phát sóng trực tiếp của Pluto trong năm năm tới chỉ có thể ở đây.

Hôm qua, tinh được TV đã đưa tin tức lên trang web chính thức và thông báo vào lúc 18 giờ tối nay, Pluto sẽ phát sóng trực tiếp lần đầu tiên sau bốn năm.

Ngay lập tức thu hút vô số người hâm mộ.

Số lượng tải xuống của ứng dụng tinh được TV tăng gấp đôi.

Thẩm Chi Châu trực tiếp không lộ mặt, toàn màn hình chỉ xem được thao tác, nhưng thế giới trực tuyến luôn rất kỳ lạ, cho dù bạn lợi hại đến đâu, cũng không thể thiếu anh hùng bàn phím.

Ngữ khí chanh chua, lại tỏ vẻ khinh thường---

【Tôi cảm thấy phong cách chơi của anh ta khác với hầu hết các cầu thủ chuyên nghiệp? 】

【Đã nhìn thấy, phong cách chơi của anh ta hoàn toàn khác với Vô Ngạn. Vô Ngạn tương đối bảo thủ, có tiết tấu tốt và biết cách tiến lùi. Thảo nào không đánh lại Vô Ngạn 】

【Này!!! Những người bên trên, đây là phòng phát sóng trực tiếp của P thần, xin vui lòng không đề cập đến những người chơi chuyên nghiệp khác.!! Cảm ơn bạn rất nhiều!!! 】

【Nói một chút thì thế nào, chúng tôi chỉ là người qua đường, chân thành nghĩ rằng Pluto không tốt như Vô Ngạn. Vô Ngạn rõ ràng là ổn định hơn nhiều. Không giống như một số người khi trở lại vòng tròn thể thao điện tử chỉ nghĩ muốn kiếm tiền, đại ngôn trò chơi, phát sóng trực tiếp. Không quan tâm đến trò chơi. 】

【Đại ngôn trò chơi thì thế nào? Có thể đại ngôn là do bản thân hấn, hơn nữa hấn cũng nói tạm biệt với sự nghiệp CF trong quá khứ.】

.....

Các cuộc tấn công quá ồn ào.

Thẩm Chi Châu, chương trình phát sóng trực tiếp công khai đầu tiên, đã lường trước được điều này, nhưng anh không quan tâm lắm. Chỉ là ngẫu nhiên nhìn thấy những lời nhận xét khinh bỉ, cau mày, cho qua.

Rốt cuộc, trong thế giới thể thao điện tử, cố gắng làm cho mọi người thực sự đầu hàng không bao giờ dựa vào võ mồm, mà là thực lực.

Nhiều lời vô dụng, luôn đặt cái gai trong lòng, thật vô nghĩa.

Lạc Anh ăn xong và trở về phòng để làm bài tập về nhà một cách ngoan ngoãn. Cô không có nhiều bài tập về nhà trong trường đại học. Một bên làm bài tập, một bên tám chuyện với Lâm Duyệt.

Lâm Duyệt mười câu thì chín câu không rời khỏi Pluto đang phát sóng trực tiếp, còn đưa cho cô những chiến tích của Pluto trong trò chơi.

Nhưng cô không hiểu được.

Dứt khoát dạo weibo vài vòng, buồn chuyện.

Điều đáng sợ là.

Lạc Anh đã bị sốc ngay khi cô lên Weibo. Số lượng chấm đỏ nhỏ trong cột tin nhắn và bình luận riêng tư cao hơn hàng chục lần so với bình thường.

Trong danh sách tin nhắn riêng tư, không cần phải nhấp vào có thể thấy, ngàn vạn chửi rủa.

Làm cô cả người đại ra tại chỗ.

Uyển Vu cũng phát hiện ra, ngay lập tức gọi Lạc Anh, điên cuồng nhắc nhở cô đừng đọc Weibo, gỡ cài đặt Weibo.

Cố tình Lạc Anh là một người buồn bực. Về cơ bản, chỉ có một khả năng để dư luận mạnh mẽ như vậy đánh úp cô, đó là hot search

Cô nhấp vào cột tìm kiếm để xem-

Quả nhiên.

#Pluto sáng tỏ tình cảm lưu luyến #

#Pluto và người nổi tiếng trên Internet sống chung và đi chơi cùng nhau #

Tiểu anh đào

Đầu hot search.

Nhấp vào hot search, hình ảnh là ngày đó Thẩm Chi Châu đến trường để giúp cô lấy đồ về căn hộ, họ đi bộ trên phố ăn vặt, chuẩn bị ăn lẩu.

Bức ảnh không rõ lắm, nhưng miễn cưỡng có thể nhìn ra hình dáng. Cường đại fan quần thể thịt người, ngay lập tức tấn công Lạc Anh.

Bình luận bôi đen Pluto ào ào tiến lên, thông qua mạng, phát ra bình luận khó nghe đến cực điểm.

[Oh oh, hóa ra kỹ thuật giảm xuống, không còn tốt như trước, vì tán gái không có tâm huấn luyện?]

【Thật kinh tởm chết vòng tròn PUBG của chúng ta, ngay cả khi vượt qua CF, quay trở lại với tất cả các loại đại ngôn, phát sóng trực tiếp, điên cuồng kiếm tiền, bạn có tôn trọng trận đấu không? 】

.....

Thậm chí còn có những nhận xét khủng khiếp hơn, Lạc Anh không dám nhìn vào nó.

Rõ ràng, thô xám cũng nổi tung, hỏi trên WeChat: [mày đã đỡ Weibo chưa? Mày đã đọc chưa?]

Lạc Anh: [Đọc.]

Thô xám: [...]

Thô xám: [Đừng tin vào những lời bình luận, đó là những người ngoài cuộc, đừng nói chuyện không đầu lung. All- star là tao bình luận, tao biết rõ ràng, sự khác biệt giữa tích phân của P thần và Vô Ngạn là rất ít. Hơn nữa, P thần không có kinh nghiệm trong các sự kiện PUBG cao cấp. Mặc dù tao không biết liệu anh ấy có luận bàn với Vô Ngạn hay không, nhưng theo tao, anh ấy có rất nhiều cơ hội để cải thiện. Có lẽ anh ấy sẽ bảo vệ chức vô địch vào lần tới.]

Lạc Anh nhìn tin tức Uyển Vưu gửi cho cô, trong lòng ảm áp một nửa, nhưng tay cô vẫn hơi run.

Rõ ràng, sự bùng nổ của dư luận lần này là nhằm vào Thẩm Chi Châu.

Vô Ngạn đã ở trong vòng tròn thể thao điện tử được tám năm, phía trước luôn không người biết tới. Cho đến khi PUBG nổi lên hai năm trước, anh ấy đã ký hợp đồng với đội Wings và trở thành đội trưởng. Theo PUBG mở một đường máu, mới vất vả ở trong vòng có chút tồn tại.

Hơn nữa, trong hai năm qua, anh là người đi đầu của bộ phận thể thao điện tử này, đã tích lũy được rất nhiều fan nhan sắc và kỹ thuật.

Khi Pluto tái nhậm chức, trở lại một cách khó hiểu dưới dạng một vòng tròn chéo, khiến hầu hết mọi người không thể chịu nổi, đặc biệt là những người hâm mộ Vô Ngạn.

Những người qua đường không biết nhiều về Pluto, thường vô cảm với Pluto, thậm chí còn cảm thấy rằng đó thực sự là một tân binh.

Rốt cuộc, làm thế nào CF có thể so sánh với PUBG.

Hiện giờ, tường đồ mọi người thôi, sau khi #Pluto sáng tỏ tình cảm lưu luyến# lên hot search, ngay cả những người hâm mộ nữ của Pluto cũng không biết làm thế nào để giúp Pluto nói chuyện.

Mặc dù Lạc Anh luôn đối nghịch cãi nhau với Thẩm Chi Châu kể từ khi cô đến thành phố A, cô cũng biết rõ người đàn ông này tồn tại như thế nào trong vòng tròn thể thao điện tử.

Thậm chí, bách khoa toàn thư của Baidu đã đăng những bức ảnh màu xanh lá cây về ba chức vô địch liên tiếp trước đó của anh, phá vỡ kỷ lục vô địch của vòng tròn thể thao điện tử tại thời điểm đó.

Lạc Anh cắn môi, không biết nghĩ gì. Cô từ từ di chuyển đến cửa phòng và bước ra khỏi phòng. Cô muốn xem Thẩm Chi Châu phát sóng trực tiếp xong chưa, nói chuyện với anh.

Ai biết được, người đàn ông tắt máy tính từ lâu, ngồi trên ghế sofa và lặng lẽ xem phim.

Bộ phim này, Lạc Anh đã xem, là một bộ phim nghệ thuật nhằm chán, nhưng nó rất truyền cảm.

Cô bước tới và ngồi xuống bên cạnh người đàn ông một cách ngoan ngoãn, sắp xếp ngôn ngữ và nuốt nước bọt: "Anh..."

"Hừ."

Anh đưa ngón tay trở lên, áp nó lên môi, ý bảo cô đừng nói.

Lạc Anh sững người trong vài giây, nhìn anh nửa chừng do dự, nghĩ thầm: Anh không biết vụ trên mạng à?

Tuy nhiên, cả người Thẩm Chi Châu lộ ra một bầu không khí nhẹ nhàng không liên quan đến mình. Bầu không khí yên tĩnh ở đây trái ngược hoàn toàn với sự ồn ào trên mạng.

Lạc Anh không nói, lặng lẽ cùng anh xem phim.

Bộ phim kết thúc.

Thẩm Chi Châu rót một ly nước để uống, nghiêng người hỏi Lạc Anh: "Như thế nào? Thế nào đột nhiên chạy đến ngồi cùng anh?"

Lạc Anh nuốt nước bọt, kiên trì, ngập ngừng hỏi, "Anh trai, anh không biết... những thứ trên mạng à?"

Anh dường như suy nghĩ một lúc trước khi trả lời: "Chuyện trên mạng? Anh biết."

Thì ra là biết.

Lạc Anh cúi đầu xuống. Vừa mới luôn cảm thấy thật áy náy, muốn xin lỗi, cô chậm rãi nói với anh, "Em xin lỗi..."

Thẩm Chi Châu?

"Em làm sao lại muốn xin lỗi anh." Thẩm Chi Châu rõ ràng bị choáng váng, nhất thời không phản ứng lại, "Bé con, chuyện này không liên quan gì đến em."

Lạc Anh ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng ngời đỏ hoe và vận lại: "Tại sao không liên quan đến em? Anh quên rồi sao? Vài ngày trước trận đấu, em đã làm anh bị thương ngón tay. Em không hiểu trò chơi cũng không hiểu về thể thao điện tử, nhưng em biết cuộc thi không chỉ là về kỹ năng và tâm trí, mà còn về tốc độ tay. "

Thẩm Chi Châu thở dài: "Ngay cả khi không bị thương, anh có thể không thể chiếm vị trí đầu tiên."

Lạc Anh bướng bỉnh nói: "Nếu không có vết thương, xác suất anh chiếm vị trí đầu tiên sẽ lớn hơn nhiều. Nếu anh chiếm vị trí đầu tiên, sẽ không ai nói với anh những lời như vậy."

"Đứng đầu có gì tốt?" Thẩm Chi Châu cảm thấy bất lực. Anh nắm lấy tay cô và đặt nó lên lòng bàn tay mình thường thức một lát, cố gắng an ủi cô. "Hơn nữa, đây không phải là một trận đấu quan trọng, chỉ là một trận All-Star mà thôi. Em nghĩ xem nếu anh chiếm vị trí đầu tiên lần này, lần sau trở thành thứ hai cùng lần này anh cảm thấy hai, lần sau vẫn thứ hai, lần nào sẽ bị mắng dữ dội hơn? "

"Anh làm sao vậy?" Lạc Anh không nói nên lời. "Anh không thể nghĩ ra điều gì tốt hơn sao? Có lẽ anh là nhà vô địch vào lần tới. Liên tính chuyện này không liên quan đến em. Kìa... những bức ảnh trên mạng liên quan đến em đi? "

Nghe câu cuối cùng, Thẩm Chi Châu ngược mắt lên, không thể không liếm môi, cười khúc khích, hỏi: "Ảnh chụp làm sao?"

Lạc Anh?

"Anh không nhìn thấy ảnh chụp sao?"

Thẩm Chi Châu: "Em nói anh nghe một chút? Trên mạng nói cái gì?"

"..."

Nói, nói... chúng ta đang yêu! Nay làm sao nói?

Lạc Anh ngược mắt lên và nhìn anh nghi ngờ một lúc, luôn cảm thấy như mình đang bị lừa. Làm sao anh không nhìn thấy nó, rõ ràng chỉ là đang cố trêu chọc cô.

Thật là! Cô ân cần an ủi anh. Không nghĩ tới, anh không đặt dư luận trên mạng vào trong lòng, thậm chí còn muốn trêu chọc cô.

Dù sao, xin lỗi cũng đã nói.

Lạc Anh đứng dậy, liếc anh, bĩu môi và nói, "Không nói! Có bản lĩnh tự đi mà nhìn!"

"..."

Thẩm Chi Châu bất đắc dĩ, nhìn cô bước vào phòng.

.....

Sáng sớm hôm sau.

Lạc Anh đi xe buýt đến trường, mở Weibo, thấy Câu lạc bộ NG đã đưa ra một tuyên bố thanh minh. Tò vè: Người đàn ông trong bức ảnh thực sự là Pluto, nhưng cô gái bên người là em gái của Pluto.

Toàn bộ tuyên bố không đề cập đến tên Lạc Anh.

Cho nên, chửi bới trên Weibo của Lạc Anh dần dần chấm dứt, nhưng những người mắng Thẩm Chi Châu vẫn không dừng lại.

Lạc Anh bĩu môi, buộc mình không mở Weibo, tránh xa Internet và tập trung vào lớp học.

Lâm Duyệt cũng không đề cập đến Pluto trước mặt Lạc Anh.

Cho đến buổi chiều giờ thể dục...

Các lớp học giáo dục thể chất tại trường đại học đặc biệt lỏng lẻo. Sinh viên muốn học thể thao có thể đăng ký học miễn phí. Không học cũng không quan tâm, làm một chút vận động, chạy hai vòng liền giải tán.

Sau khi giải tán, Lạc Anh và Lâm Duyệt đi đến cửa hàng để mua nước, rồi đi chậm trong khu vườn phía sau trường.

Lúc này, giọng nói mà Lạc Anh kinh tởm nhất phát ra từ đâu đó, đôi mắt của Lâm Duyệt mở to.

Phó Y Đồng ngồi trên ghế đá trong vườn, nói với một nụ cười: "Không sao đâu, đừng nói thế, lỡ Đoàn Thần Hiến nghe thấy thì không tốt."

Bạn cô ta nở nụ cười, liếc nhìn cô ta: "Nghe được không phải vừa vặn sao? Tôi nghĩ hai người chỉ cách một lớp giấy mỏng ở giữa, dứt khoát đục thủng, không chừng ngày nào đó ở cùng nhau. Lạc Anh đứng đầu bình chọn hoa hậu giảng đường thì thế nào? Đoàn Thần Hiến thậm chí không nhìn cô ta một cái."

Lạc Anh: "....."

Cô gái tiếp tục: "Nhưng mà, tôi đang nghĩ, lần đó không phải bà chụp cô ta với Pluto sao? Sau đó, tôi qua trên mạng, nó đã gây hỗn loạn dư luận, có vẻ không tốt cho Pluto? Tôi đã xem Weibo đêm qua, thấy nhiều người qua đường mắng anh ta."

"Mắng hấn không tốt sao?" Phó Y Đồng tức giận ngay khi nghe từ tiếng Anh "Pluto", "Đó là những gì anh ta xứng đáng nhận được."

Cô gái: "Nhưng là, người ta tốt xấu gì cũng đã giành được rất nhiều danh hiệu trong vòng tròn thể thao điện tử để giúp đỡ đất nước chúng ta. Vô duyên vô cớ bôi đen người ta, tôi luôn cảm thấy không thoải mái."

Phó Y Đồng: "Không có việc gì, toàn bộ việc này là do tôi làm, nó không liên quan gì đến cậu. Tôi chinh hấn, ai bảo hấn..."

"Hấn như thế nào?"

"Quên đi, nói với cậu cũng vô dụng."

.....

Sau khi nghe toàn bộ câu chuyện.

Lâm Duyệt, người đứng sau gốc cây, cau mày. Bình thường yên tĩnh dịu dàng cô cũng nhận không được tức giận, nghiến răng: "Cô ta có biết mình đang làm gì không? Làm sao trên đời này có thể có một kẻ xấu xa như vậy?"

Lạc Anh không nói gì, tiến lên, bước chậm về phía sau Phó Y Đồng.

Lâm Duyệt muốn giữ Lạc Anh nhưng tâm tư muốn cùng Lạc Anh giáo huấn Phó Y Đồng, lần này cô ta thật sự quá đáng.

Phó Y Đồng không phát hiện ra, ngồi trên ghế đá, ôm tay, vẫn nói về "những thành tựu to lớn" của mình.

Không biết, cô bạn trước mặt trong nháy mắt Lạc Anh đi tới, cũng đã phát hiện ra Lạc Anh, ám chỉ Phó Y Đồng đừng nói.

Nhưng Phó Y Đồng không hiểu gì cả.

Vẫn nói chuyện.

Lạc Anh càng ngày càng gần hơn, lãnh ý trong mắt càng sâu.

Cô gái đặc biệt thì thầm bằng giọng khó nghe để nhắc nhở cô ta: "Y Đồng, đằng sau cậu..."

"Có chuyện gì vậy? Cái gì sau lưng tôi?" Phó Y Đồng quay lại, hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra.

Một giây tiếp theo.

Bốp-- một tiếng

Một cái tát đập mạnh vào mặt cô ta.

Mọi người sững sờ.

Nó cũng bao gồm Đoạn Thần Hiên, người vừa chơi một vòng bóng rổ và muốn đi toilet ngang qua.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

cavien6666

Phó Y Đồng không báo trước bị tát một bạt tai, tức giận đến run người.

Lạc Anh lúc này ra tay rất nặng, đánh cho cô ta nửa bên mặt tê cứng, cả người trong tình trạng choáng váng, hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Sau khi phản ứng lại, cô ta quay lại, nghiêng răng và nhìn chằm chằm vào Lạc Anh, con ngươi phóng đại, gần như hét lên: "Lạc Anh!!!!!"

"Cô. Mẹ nó lại điên rồi!!! Bệnh thần kinh gì!!!!!!!"

Lạc Anh cười lạnh, không thích nói chuyện vô nghĩa với cô ta, giơ tay, giáng một bạt tai xuống lần nữa.

Lần này, không thực sự đánh tới Phó Y Đồng.

Đoạn Thần Hiên không biết từ chỗ nào đi ra, giữ tay cô trên không trung, nắm lấy cổ tay trắng nõn của cô.

Anh ta tức giận đến nổi mặt trắng bệch, nhìn Lạc Anh với ánh mắt thất vọng, kìm nén cơn giận, quát, "Lạc Anh! Cậu đang làm gì vậy? Tại sao lại đánh người?"

"Liên quan gì đến cậu?" Lạc Anh vùng vẫy muốn rút tay ra khỏi anh ta, bực mình nói "Buông tôi ra!!!"

Đoạn Thần Hiên buông cô ra.

Khi Phó Y Đồng thấy Đoạn Thần Hiên đến, lập tức liền đổi sắc mặt, che mặt ngồi trên ghế đá khóc. Năm dấu tay rõ ràng in trên mặt trái xoan của cô ta, cực kì khó coi.

Đoạn Thần Hiên liếc nhìn Phó Y Đồng và quay sang hỏi cô: "Chuyện gì đang xảy ra?"

Phó Y Đồng một bộ như bị hại đáng thương, một bên rơi nước mắt, một bên giận dữ nói: "Làm sao tôi biết? Tôi đang trò chuyện với bạn ở đây, Lạc Anh vừa tới, liền tát vào mặt tôi. Đúng là, trước đó ở trong phòng ngủ, nháo đến khó chịu, nhưng một tuần nay tôi đâu có tìm cậu ấy gây sự? Ai biết..."

Lâm Duyệt đứng một bên nghe, không thể nghe nổi nữa, cô không nhịn được nói: "Phó Y Đồng, đừng giả vờ..."

Phó Y Đồng lườm Lâm Duyệt.

Lạc Anh lập tức cắt lời Lâm Duyệt, nhiều lời vô ích. Cô nhìn Phó Y Đồng và cười nhẹ, mặt mày dần dần trở nên mỉa mai: "Phó Y Đồng, cô có biết cô

đang làm gì không? Cô ghét tôi, nhắm vào tôi là đủ, tại sao lại muốn liên lụy người khác? Cô đúng là xấu triệt để, bất trị, cần thận gấp báo úng "

Khuôn mặt của Phó Y Đồng hơi thay đổi, cau mày và chỉ tay về phía Lạc Anh: "Ai bị báo úng? Lạc Anh, cô từ đâu chạy tới? Tắt tôi một cái, còn nguyên rủa tôi?"

Lạc Anh phớt lờ cô ta, kéo Lâm Duyệt rời đi.

Đoạn Thần Hiên giữ chặt Lạc Anh, sắc mặt trầm xuống: "Lạc Anh, cậu không giải thích à? Sau khi đánh người, nói vài câu gay gắt, không giải thích gì cứ thế bước đi? Có thấy hành động vô lễ của mình không? Cậu có xin lỗi về hành vi của mình không? "

"Vô lễ?" Lạc Anh quay sang nhìn cậu ta, dĩ nhiên, "Tôi không cảm thấy. Đoạn Thần Hiên, không liên quan đến cậu hoặc cậu không hiểu rõ, mời đừng can thiệp. Nếu không, cậu thực sự làm cho người khác khó chịu... "

Đoạn Thần Hiên: "Cậu..."

"Về phần giải thích..." Lạc Anh gạt tay anh ra, giọng nói không tốt. "Liên quan quái gì tới cậu."

Lâm Duyệt cười khúc khích, rời khỏi đây với Lạc Anh.

Chỉ có Đoạn Thần Hiên đứng lúng túng ở cùng một chỗ, đi cũng không được, không đi cũng không được.

Thấy Lạc Anh đã biến mất, đem tình huống biến thành vô cùng xấu hổ, Phó Y Đồng trực tiếp bùng nổ. Cô ta hét lên với Đoạn Thần Hiên, tỏ khờ: "Cậu nhìn đi, một điểm làm người cũng không có! Không thích tôi gây sự với tôi liền tính, ngay cả cậu cũng vậy. Bên ngoài vô cùng ngoan ngoãn, thực tế nội tâm thật kinh tởm. Thật sự nhìn rõ..." "

Đoạn Thần Hiên phục hồi tinh thần, bình tĩnh lại, hỏi: "Hai người đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Lạc Anh lại tức giận như vậy?"

Phó Y Đồng cứng đờ một lúc, rất nhanh phản ứng lại, sắp xếp câu nói của mình trong lòng. "Là như vậy. Tôi qua cậu có lên Weibo không?"

"Weibo?" Đoạn Thần Hiên lắc đầu, "Tôi không xem Weibo."

Phó Y Đồng vụng trộm câu môi, trực tiếp mở điện thoại di động, cho cậu ta xem trên Weibo: "A, thực ra, Lạc Anh là người nổi tiếng trên mạng."

Cô ta đặc biệt nhấn mạnh cách phát âm của hai từ "nổi tiếng", khoe miệng cô ta kéo ra một vòng cung châm biếm.

Đoạn Thần Hiên nhú mày: "Nổi tiếng trên mạng?"

Phó Y Đồng cố tình không giải thích một ý nghĩa khác của người nổi tiếng, để chính hấn tự bỏ não, sau đó nói: "Tôi qua, một bức ảnh cô ấy hẹn hò với một người đàn ông trong vòng tròn thể thao điện tử đã được chụp và đăng lên mạng. Mức độ nổi tiếng của người đàn ông khá cao và có khá nhiều người hâm mộ..." "

Đoạn Thần Hiên lấy điện thoại di động của Phó Y Đồng để xem, nghe những lời của cô ta, khuôn mặt anh ta hơi chìm xuống.

Phó Y Đồng tiếp tục: "Cho nên, tôi qua nhiều người tìm kiếm hot search, nhiều người đã mắng họ. Mặc dù sáng nay, công ty câu lạc bộ của người đàn ông đã đưa ra một tuyên bố để làm rõ, nhưng tôi qua bị mắng đúng là rất khủng khiếp. "

Đoạn Thần Hiên ngẩng đầu lên: "Vậy, tại sao Lạc Anh muốn đánh cậu? Có liên quan đến chuyện này không?"

"Cô ấy đánh tôi vì nghĩ chính tôi là người đã đăng ảnh lên mạng. Tôi đâu có làm? Tôi cũng không phải không khuyên cô ấy, đừng giao du với loại người không học vấn không nghề nghiệp, những người tham gia thể thao điện tử, nói dễ nghe là chơi game rất lợi hại giành được vinh quang cho đất nước. Thực ra không phải vẫn là không học vấn không nghề nghiệp sao? "

.....

Sau khi trở về căn hộ, Lạc Anh không trao đổi với Thẩm Chi Châu về việc nổi bão hôm nay, cũng chưa nói cho anh biết là do bạn cùng phòng Phó Y Đồng của cô gây ra.

Cuối tuần.

Thẩm Chi Châu khó được không cần phải đến câu lạc bộ, luôn luôn di chuyển trong nhà không biết làm gì, một lát lau TV, một lát dọn vệ sinh, dù sao chính là không ngồi yên.

Cuối cùng, thậm chí còn nấu mì cho cô, mặc dù đó chỉ là món mì cà chua trứng đơn giản nhất.

Lạc Anh ngồi trong phòng đọc sách, đột nhiên được gọi ra để ăn mì. Cô hoảng thần một lúc.

"..."

Người này gần đây xảy ra chuyện gì?

Thế nào tốt với cô như vậy?

Lương tâm trời dậy hay là có mục đích nào khác.

Lạc Anh lo lắng thật lâu, nghĩ cô nên ăn mì do Thẩm Chi Châu làm hay không, nhưng cuối cùng không nhận được bụng reo vang, đi ra phòng khách.

Thẩm Chi Châu mang mì vào phòng khách, ngồi trên ghế sofa xem cô ăn.

Lạc Anh dè dặt cắn một miếng, thấy hương vị không tệ, không mặn quá hay nhạt quá.

Anh cười: "Em có cần ăn cẩn thận như thế không? Như vậy... có vẻ làm anh trai rất mất mặt."

Lạc Anh cắn một miếng nữa, đôi môi hồng của cô bị dính dầu, đương nhiên nói: "Lần đầu tiên ăn, tất nhiên phải cẩn thận. Em lại không có cười anh."

"Em chưa từng cười nhạo anh hả?" Thẩm Chi Châu hạ thấp người xuống, đột nhiên hỏi.

Lạc Anh ngược lên: "Có sao?"

"Hả?"

Trong vài giây, Lạc Anh ngay lập tức nhớ đến lần trước gọt khoai tây, "Ồ", là lưỡi: "Anh quá keo kiệt, thù lâu nhớ dai như vậy."

Thẩm Chi Châu không để ý đến cô, đổ đầy một bát, ngồi đối diện cô ăn.

Lạc Anh đột nhiên nhớ ra một chuyện, hỏi anh: "Em có chuyện muốn nhờ anh. Gần đây không phải em không ở nội trú sao?"

"Ừ."

"Đại học A có quy định, mỗi đêm đúng giờ đi điểm danh. Nếu không ở, sẽ trực tiếp trừ điểm kỷ luật."

"..."

"Điểm của em bị trừ gần hết rồi."

Thẩm Chi Châu nhanh chóng ăn xong một bát mì, đổ đầy một bát khác.

Lạc Anh tiếp tục: "Cho nên, em muốn tìm một chút thời gian để làm thủ tục học ngoại trú. Nhưng em đã hỏi phụ đạo viên, cô ấy yêu cầu phải có cha mẹ nói chuyện với cô ấy để hiểu lý do và hoàn cảnh trước khi họ có thể hoàn thành các thủ tục..."

Thẩm Chi Châu ngẩng đầu lên, thản nhiên nói: "Ông của em đang đến à?"

"Không." Lạc Anh lắc đầu: "Em không nói với ông chuyện này. Em không muốn làm ông lo lắng, cho nên... anh có thể làm người nhà của em, đi làm các thủ tục không?"

"Người nhà?" Thẩm Chi Châu ngược mắt lên một cách vui vẻ, nở một nụ cười trên môi. Dường như muốn trêu chọc cô, cười khê, "Vậy..."

"Hả?"

"Em muốn anh làm cha em?"

"..." Lạc Anh ngồi thẳng dậy, cau mày và hét vào mặt anh với âm lượng lớn, "Thẩm Chi Châu, anh có thể nghiêm túc hơn được không!!!"

Thẩm Chi Châu cười hai tiếng, cố gắng thu lại cảm xúc: "Thôi nào, em tiếp tục."

Lạc Anh liếc nhìn anh và nói, "Ý em là, anh có thể làm anh trai của em, đi trường học để làm thủ tục ngoại trú không?"

Sau khi Thẩm Chi Châu ăn xong mì, cả người dựa vào lưng ghế, có vẻ mệt mỏi, trả lời một cách uể oải.

"Đi, tuần tới."

.....

Trong vài ngày tới, Lạc Anh đến lớp như bình thường.

Lần trước giờ thể dục ở khu vườn sau trường, làm căng với Đoạn Thần Hiền và Phó Y Đồng, Đoạn Thần Hiền không làm phiền cô nữa.

Lâm Duyệt luôn cố ý vô tình giữ khoảng cách với Phó Y Đồng, còn với Đoạn Thần Hiên, cô không còn ở trước mặt Lạc Anh nói Đoạn Thần Hiên tuyệt vời như thế nào.

Lạc Anh chán nản trong lớp, lướt điện thoại và hỏi Lâm Duyệt: " Cậu sắp sinh nhật phải không?"

"Ừ, vẫn còn nửa tháng nữa." Lâm Duyệt nghĩ về cách ăn mừng, " Đến lúc đó, mời một số người chơi thân trong lớp đi KTV là được."

Lạc Anh: " Cậu thích là tốt rồi."

Chuông tan học vang lên.

Lạc Anh đi dọc theo hành lang, đi vào nhà vệ sinh. Cô rửa tay và bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Đi vài bước liền dừng lại.

Đoạn Thần Hiên đứng ở lan can bên cạnh nhà vệ sinh, nhìn cô.

Lạc Anh làm như không thấy, nghĩ muốn đi qua, nhưng bị anh ta chặn lại.

Lạc Anh nhú mày.

Đoạn Thần Hiên nói, "Lạc Anh, chúng ta nói chuyện?"

Lạc Anh lắc lắc nước sắp rơi khỏi tay: "Không có gì để nói, tôi còn về học."

"Bài giảng kia không có kiểm tra, cậu sợ cái gì?"

Lạc Anh hôm nay mặc váy ngắn. Làn váy dừng trên đầu gối của cô, một trận gió nhẹ thổi qua, làm nổi bật đầu gối và đôi chân trắng mỏng xinh đẹp.

Đoạn Thần Hiên ngăn đón, Lạc Anh không thể rời đi.

Cô sốt ruột nhìn anh, trong ánh mắt cất giấu lửa giận rất nhỏ, thậm chí quá lười để che giấu.

Đoạn Thần Hiên thờ dãi bất lực và nói, "Lạc Anh, thực sự... Thật ra, tôi không nghĩ đối với cậu như vậy."

Lạc Anh mím môi: " Cậu muốn thế nào mới để tôi đi?"

"Y Đồng nói với tôi, cậu trên mạng có chút danh tiếng, biết nhiều người trên mạng và thường xuyên đi chơi với họ." Đoạn Thần Hiên nói, "Là bạn cùng lớp cùng bạn bè, tôi chỉ muốn nhắc nhở cậu. Bên ngoài vòng luẩn quẩn không sạch sẽ và minh bạch như cậu nghĩ, nhận xét trên Weibo, họ khen ngợi cậu chỉ là một lời tăng bốc, không biết chừng vài giây sau đổi id mắng cậu cầu huyết đầy đầu. "

"..."

"Có rất nhiều cô gái nổi tiếng trên mạng có cùng bản chất với cậu. Họ sống hỗn loạn, thường xuyên ra vào các câu lạc bộ quán bar. Một số người thậm chí không đọc sách, dựa vào khuôn mặt, phục vụ người khác, lấy lòng người khác..... "

"..." Lạc Anh nghe không nổi, trực tiếp ngắt lời, "... dựa vào khuôn mặt để phục vụ người khác, lấy lòng người khác? Đoạn Thần Hiên, ngay cả khi nó là như vậy, thì liên quan gì đến cậu? "

Đoạn Thần Hiên bị trì trệ một lúc, không nghĩ tới Lạc Anh đáp trả hần như vậy, có chút hấp tấp nói: " Lạc Anh, tôi chỉ muốn nói cho cậu biết, tránh đi nhầm đường. Còn có cậu cùng với người đàn ông chơi trò chơi, hai người không thực sự ở bên nhau đấy chứ? Cậu chỉ mới 18 tuổi, cậu vừa vào đại học, cuộc sống còn rất nhiều sự lựa chọn.... "

"Cái gì... cái gì?" Lạc Anh bị hần nói một loạt từ ngữ vô lý nào có chút đau. "Cậu đang nói về cái gì vậy? Hiện tại tôi cảm thấy nói chuyện với cậu thật lãng phí thời gian. Tôi với ai ở cùng nhau liên quan gì đến cậu? Phải để cậu đến đánh giá? "

Lạc Anh hai lần mở miệng, đều giống nhau làm cho người ta chán ghét, cố tình lại nói chen vào.

Đoạn Thần Hiên mơ hồ thể hiện một chút tức giận, hạ giọng: "Lạc Anh! Cậu không thể lắng nghe ý kiến của người khác sao? Tôi cũng không nghĩ cậu giống như bọn họ, biến thành kiểu phụ nữ ghê tởm như họ."

"Người phụ nữ ghê tởm? Cậu là tận mắt thấy cuộc sống hỗn loạn của họ, hay là đã tự mình trải nghiệm. Làm sao cậu biết tất cả những người nổi tiếng trên thế giới đều giống như những gì cậu nói?"

"Chỉ cần nổi tiếng một chút, cái nào không giống như vậy? Tin tức còn thiếu sao? Hay là, cậu cũng giống như họ, vì vậy mới tức giận? Tôi hôm đó hot search là thật đi, cậu và người đàn ông đã..." Đoạn Thần Hiên nói không được nữa.

"..." Lạc Anh không nói nên lời.

Cô nghiêm túc nhìn anh ta, sau vài giây, cô bình tĩnh hỏi: "Đoạn Thần Hiền, chúng ta trước không nói cái này. Tại sao cậu... cứ quần lấy tôi không buồn, quan tâm đến tôi? Cậu là ai? Cậu rất rảnh sao? "

Lần này, Đoạn Thần Hiền không có gì để nói: "Tôi... tôi... tôi chỉ..."

"Đừng chỉ là như vậy." Lạc Anh hoàn toàn không muốn lắng nghe. "Công việc riêng của tôi, tôi có ý thức về bản thân mình và tôi biết những gì tôi đang làm. Lời nói không xuôi tai, hiện tại.....không đến lượt cậu quản tôi."

"..."

.....

Chiều thứ sáu.

Thẩm Chi Châu hứa với Lạc Anh sẽ đến trường để giúp cô làm thủ tục.

Lạc Anh ngồi ở sân vận động đợi anh. Khuỷu tay đặt trên đùi chống cằm, lắc lư cẳng chân, một bên nhìn mọi người chạy trong sân vận động, một bên chờ người.

Hoàng hôn màu cam theo phía tây chậm rãi đi lại, chiếu vào ngọn cỏ xanh trên sân vận động, phát ra nhiều điểm sáng.

Cô thấy anh đến ngay lập tức đứng dậy và đi qua.

Người đàn ông mặc quần áo vô cùng đơn giản, đeo tai nghe, một tay xách túi, hai chân dài sải bước về phía cô.

Đường cong sườn mặt rõ ràng, mũi cao, ngũ quan tinh xảo có chút bất cần. Anh bước vào khuôn viên trường đại học thanh xuân dào dạt. Đi ngang qua nhiều chàng trai cùng tuổi với Lạc Anh, trông không hề kém cạnh, ngược lại hết sức nổi bật.

Kinh nghiệm của anh được tô điểm với một cảm giác trưởng thành tinh tế, nhưng nhiều năm không lấy đi cảm giác tuổi trẻ của anh.

Lạc Anh đứng yên trước mặt anh, nhìn thời gian: "Anh trẻ nữa tiếng rồi, sao lại lâu thế?"

"Anh xin lỗi, chiến đội có chuyện phải trì hoãn." Thẩm Chi Châu xin lỗi theo bản năng vì sự đồ lỗi của cô, sau đó nhướn mày mang theo một chút ngiên ngầm, "Chỉ nửa giờ thôi. Bé con, tại sao em lại keo kiệt như vậy?"

"Em keo kiệt à?" Lạc Anh nhìn anh chằm chằm với đôi mắt mở to và chỉ vào mình.

"Ừ." Giọng của Thẩm Chi Châu hơi cao lên, muốn xem cô bùng nổ như thế nào.

Lạc Anh nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Em ngồi ở đó, sắp bị phơi đen, mặt trời vẫn chưa lặn đâu."

"Phơi đen?" Người đàn ông có vẻ ngạc nhiên, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt cô và đôi chân gầy gò trắng trẻo, mềm mại.

Lạc Anh: "Đúng, luôn phơi như vậy, chắc chắn bị phơi đen."

Nghe thấy lời này, Thẩm Chi Châu vrun đầu ngón tay, néo néo mặt cô, hạ thấp cơ thể, cười nói: "Vậy để anh trai nhìn một chút, đen chỗ nào?"

"..."

Lạc Anh hất tay: "Đừng néo em."

Thẩm Chi Châu trở lại nghiêm túc, nghiêm mặt nói: "Bé con, văn phòng phụ đạo viên ở đâu? Không còn sớm, không đi liền tan tầm."

Lạc Anh lườm anh: "Đến muộn, anh còn biết sắp tan tầm?"

Thẩm Chi Châu liếm môi và mỉm cười, "Bé con còn rất hung."

"..." Lạc Anh không nói nên lời, "Đi thôi, ngay trước mặt, chỉ đi bộ một lúc."

Đại học A nhà hành chính không xa lắm. Trên đường đi, Lạc Anh nói với Thẩm Chi Châu rất nhiều biện pháp phòng ngừa và chuẩn bị, nói nói, bản thân cũng không thể giải thích được lo lắng.

Nhờ bị lộ thì không tốt. Giáo viên chắc chắn sẽ nghi ngờ nếu bị lộ, chắc chắn sẽ gọi cho ông cô để nói cô không sống ở trường, cô còn chưa nghĩ ra nên nói thế nào với ông.

Lạc Anh nhắc nhở Thẩm Chi Châu: "Anh trai, đừng hoảng, tự nhiên một chút."

Thẩm Chi Châu cười nói: " Anh không hoảng."

Lạc Anh nhìn anh nửa ngày, nói nhẹ: " Cũng đúng, da mặt anh dày như vậy."

"..."

" Nhưng mà, đừng nói quá nhiều, lộ thì không tốt."

Thẩm Chi Châu mỉm cười giận dữ: " Yên tâm, chắc chắn không lộ."

Lạc Anh gật đầu.

Cả hai đi vào tòa nhà hành chính, lên thang máy và đến văn phòng phụ đạo viên.

Lạc Anh đã nói với phụ đạo trước, rằng anh trai cô sẽ đến làm thủ tục vào chiều nay.

Cô gõ cửa.

"Xin mời vào."

Giọng nói của một phụ nữ trung niên phát ra rõ ràng từ bên trong.

Lạc Anh kéo vạt áo của Thẩm Chi Châu, đẩy cửa ra, bước vào, nhìn thấy Đoàn Thần Hiên bên trong.

Đoàn Thần Hiên chết lặng khi nhìn thấy cô, bao gồm cả Thẩm Chi Châu bên cạnh Lạc Anh.

Cậu ta liếc nhìn Thẩm Chi Châu một lúc, trong mắt chứa rất nhỏ địch ý, rồi đem tầm mắt dừng trên người Lạc Anh.

Bốn mắt đối diện nhau.

Bầu không khí đột nhiên ngưng tụ, văn phòng đột nhiên yên tĩnh ngay cả tiếng hít thở cũng trở nên rõ ràng.

Lạc Anh nhanh chóng thu hồi ánh mắt khỏi Đoàn Thần Hiên, lịch sự chào phụ đạo viên: "Thưa cô, đây là anh trai của em."

"Anh...?" Đoàn Thần Hiên cầm tư liệu mà phụ đạo viên vừa đưa cho cậu ta, dặt ra tại chỗ, thì thầm lặp lại những lời của Lạc Anh, trong mắt toàn là không thể tin được.

Thẩm Chi Châu cũng phát hiện ra rằng cô cứ nhìn chàng trai trước mặt, nắm lấy tay cô và vội vã đi đến bàn của phụ đạo viên: "Xin chào cô giáo, tôi là anh họ của Lạc Anh. Ông của Lạc Anh ở thành phố B, người già không thoải mái lắm, không thích đi tàu cao tốc, vì vậy để tôi thay mặt ông ấy xử lý các thủ tục cho Lạc Anh."

Lạc Anh không nói với anh những lời này, hoàn toàn là do anh bịa ra.

Anh nói một cách tự nhiên và trôi chảy, không có bất kỳ dấu hiệu dối trá nào, cộng với hơi thở thành thực của Thẩm Chi Châu khác với các bạn cùng lứa.

Phụ đạo viên không nghĩ ngờ gì, lập tức tin: "Ồ, thì ra là thế, không sao, cậu cũng có thể đến. Tôi là phụ đạo viên của khoa Lạc Anh. Cậu ngồi xuống trước, tôi có một sinh viên ở đây, tôi nói với em ấy chút chuyện. Nói xong sẽ đến lượt cậu."

Thẩm Chi Châu ngay lập tức đồng ý, "Được", kéo Lạc Anh đang ngăn người đi qua.

Đoàn Thần Hiên cũng hồi phục sau cú sốc vừa rồi, cầm tài liệu trên tay và cẩn thận lắng nghe lời giải thích của phụ đạo viên.

Trên thực tế, chỉ đơn giản nhìn bề ngoài, Đoàn Thần Hiên thực sự không tệ. Anh sinh ra trong một gia đình âm nhạc, luyện tập piano, khí chất lạnh lạnh sạch sẽ, danh hiệu giáo bá trên người hẳn, cũng không sai.

Thẩm Chi Châu ngồi ở bàn trà trong văn phòng, liếc nhìn Đoàn Thần Hiên, rồi nhìn Lạc Anh, người đang ngồi trên sofa nhìn chăm chăm vào mũi chân ngắn người, hạ giọng, hô lên: " Bé con".

Lạc Anh ngược lên và nhìn anh không rõ ràng: " Làm gì?"

Thẩm Chi Châu nhướn mày và liếc nhìn Đoàn Thần Hiên: " Có đẹp trai không?"

"... À?" Lạc Anh không hiểu tại sao Thẩm Chi Châu đột nhiên hỏi một câu như vậy, cau mày nhìn anh.

Thẩm Chi Châu cúi xuống một chút, và hỏi lại với một âm lượng mà chỉ có hai người có thể nghe thấy: "Nam sinh đó có đẹp trai không?"

"Tại sao anh lại hỏi em một câu như vậy?" Lạc Anh ngược lên nhìn anh, đôi mắt nai tròn và to của cô rất ngạc nhiên. Cuối cùng, cô nghĩ về nó một cách

ngghiêm túc và khê nói, "Không đẹp trai."

"Vậy em làm gì luôn nhìn cậu ta?" Thẩm Chi Châu ho một tiếng, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt mờ mịt của cô, hỏi câu hỏi mà anh muốn hỏi nhất, "Em... không phải chứ? Thích cậu ta?"

"..." Lạc Anh kinh ngạc một lúc, lờm anh.

Làm sao có thể!

Lạc Anh còn chưa mở miệng phản bác, phụ đạo viên đã giải quyết xong, để Đoàn Thần Hiên rời đi trước, quay lại và nói với Thẩm Chi Châu: "Đợi lâu."

Thẩm Chi Châu rời mắt khỏi khuôn mặt của Lạc Anh, khá có bộ dạng anh trai nói chuyện với phụ đạo viên trong một thời gian dài, thuyết phục thành công phụ đạo viên đồng ý cho Lạc Anh học ngoại trú.

Sau khi tất cả các thủ tục đã hoàn tất, mặt trời đã gần lặn, nhuộm một nửa ngôi trường thành màu vàng.

Lạc Anh sôi nổi đi ra tòa nhà hành chính, đang trong tâm trạng tốt.

Cô ngược lên và hỏi Thẩm Chi Châu bên cạnh: "Chúng ta đi bộ hay đi xe buýt?"

Thẩm Chi Châu không trả lời cô, nắm lấy dây đeo cặp, kéo cô lại, ngăn cô đi tiếp: "Em còn một câu chưa trả lời anh."

"Gì cơ?" Lạc Anh không để tâm hỏi.

"Em có thích nam sinh vừa nãy không?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

cavien6666

Lạc Anh bị bắt ngờ, sau đó mới phản ứng người mà anh đang nói đến là ai.

Đoàn Thần Hiên?

"Tất nhiên là không." Lạc Anh dường như sợ bị trói chặt với Đoàn Thần Hiên, dứt khoát nói, "Có thích ai cũng không thích cậu ta."

Thẩm Chi Châu nghe cô nói thế, tâm tình tốt hơn không ít.

Anh nhàn nhạt liếc nhìn cô, mấp máy môi: "Tại sao em lại khẳng định như vậy?"

Lạc Anh: "Ý em là, dù sao em cũng không thích cậu ta."

Buổi tối, trở về căn hộ, Lạc Anh kỳ diệu nhận được lời xin lỗi WeChat từ Đoàn Thần Hiên: [Lạc Anh, tôi xin lỗi. Tôi không biết anh ấy là anh trai của cậu, tôi đã hiểu lầm cậu ngày hôm đó, và nói rất nhiều điều xấu, xin lỗi.]

Lạc Anh nhìn WeChat, không có biểu hiện gì, trực tiếp trả lời: [Không sao, tôi không để trong lòng.]

Cô đúng là không đặt chuyện của Đoàn Thần Hiên trong lòng, cũng không cần vì những điều không tốt khiến bản thân khó chịu.

Chỉ là, kể từ đó, cô cố ý vô tình tránh những người mà cô không thích, dần trở nên lạnh lùng và xa lánh.

Đoàn Thần Hiên cũng nhận thấy mỗi lần muốn tìm Lạc Anh, cô sẽ luôn đưa ra nhiều lý do để tránh, ngay cả nhìn cô cũng không muốn nhìn hấn, như thể hấn là con chuột trong mương ngay cả chạm cũng không muốn chạm vào.

Điều này làm hấn rất khó chịu. Hấn rõ ràng đã xin lỗi, còn muốn hấn thế nào...

Vào ngày sinh nhật của Lâm Duyệt, cô ấy hào phóng lấy ra một nửa chi phí sinh hoạt của mình, bao phòng lớn sang trọng tại KTV gần trường. Mời các bạn cùng lớp đến ăn mừng cùng nhau.

Lạc Anh, với tư cách là bạn thân của Lâm Duyệt, không có lý do gì mà không đi, cô đặc biệt mua một món quà cho cô ấy.

Tối hôm đó, Lâm Duyệt mặc một chiếc váy hoàn toàn mới mà cô chưa từng mặc trước đây. Cô tháo kính dày ra và trang điểm một chút, khiến các chàng trai trong phòng riêng thót chột tại.

"Lâm Duyệt, cậu trang điểm lên rất đẹp mắt. Về sau đừng đeo kính nữa."

"Đúng, đúng, cặp kính đó vừa bản vừa xấu, giờ bỏ ra trông rất đẹp. Đi trên đường tí lệ quay đầu rất cao."

Lâm Duyệt ngượng ngùng cúi đầu, hỏi Lạc Anh bên cạnh cô: "Lạc Anh, cậu thấy thế nào?"

"Ừ..." Lạc Anh nhìn cô nghiêm túc và gật đầu, thành thật nói, "Bây giờ đúng là rất đẹp mắt, nhưng đeo kính hay không, vẫn tùy thuộc vào cậu, cậu thích là tốt rồi. Đúng rồi, sao Chu Hân lại đến một mình? "

Lâm Duyệt nhìn vào góc phòng riêng theo đôi mắt của Lạc Anh, cô thấy Chu Hân ngồi đó một mình, cau mày: "Tôi mới nghe nói Phó Y Đồng đã tỏ tình với Đoạn Thần Hiên vài ngày trước, nhưng Đoạn Thần Hiên đã từ chối cô ấy. Sau đó..."

Lạc Anh bóc lấy một miếng bánh nhỏ để ăn, cười lạnh: "Cô ta rất có can đảm, mắt nhìn cũng rất tốt."

Lâm Duyệt nói tiếp: "Có vẻ như cô ấy từ ngày đó liên bắt đầu cả đêm không về, hoặc là thường lên vào lúc hai hoặc ba giờ. Chu Hân nói qua với tôi, cô ấy tham gia một nhóm, bên trong có nhiều anh chị đặc biệt ăn chơi, thường đưa cô ấy đi chơi ở quán bar phía sau trường. Cụ thể, tôi không rõ lắm. "

Lạc Anh đã gửi một tin nhắn WeChat cho Thẩm Chi Châu: [Tối nay sinh nhật bạn cùng lớp, sẽ về sau.]

Người đàn ông phản ứng lãnh đạm, chỉ trả lại một tiếng [um], không còn tin nhắn nữa.

Lạc Anh bấu môi, không quan tâm anh, cầm micro và bắt đầu hát, một lát trò chuyện với mọi người, một lát ngồi trên ghế sofa uống đồ uống và nhìn xuống điện thoại.

Cả đêm, Lạc Anh đã có khoảng thời gian tuyệt vời, dường như đã rất lâu cô không được vui vẻ như vậy.

Thẩm Chi Châu gửi một WeChat hỏi cô: [Ở đâu?]

Lạc Anh cau mày, đáp: [Thiên dật KTV.]

Sau một phút, người đàn ông không trả lời.

Sau nửa giờ, Lạc Anh đi xem điện thoại của cô một lần nữa, nhưng vẫn không trả lời.

Lạc Anh không thể không hỏi: [Anh hỏi làm gì?]

Như trước không có quan tâm.

Thật sự!!! Là!!! Có độc!!!!!!!!!!

Người này có phải là chó không?

Hỏi một từ, khơi dậy sự tò mò của cô, sau đó không nói gì, khiến cô luôn luôn nghĩ...

Lạc Anh chơi không sai biệt lắm, nhìn xuống thời gian, kim giờ chỉ vào mười giờ.

Trời đã khuya.

Cô nói lời tạm biệt với Lâm Duyệt, nói rằng cô phải rời đi trước, rời khỏi KTV một mình.

Cuối hè, gió nhẹ phát phơ.

Không có nhiều người đi bộ trên đường, đèn đường màu vàng ảm áp đứng thẳng trên đường, ánh sáng mờ ảo.

Lạc Anh thấy Thẩm Chi Châu vẫn không trả lời cô, nghĩ anh đang huấn luyện trong câu lạc bộ, nên không có thời gian để xem điện thoại.

Câu lạc bộ NG cách đây không xa, đi một đoạn đường vòng phía trước sẽ đến.

Lạc Anh liếc nhìn bầu trời, màn đêm buông xuống, dòng người trên phố giảm dần.

Sau khi suy nghĩ một lúc, cô quyết định đến câu lạc bộ chờ Thẩm Chi Châu, trở về với anh để tránh mọi tai nạn bất ngờ trên đường.

Lạc Anh đi bên phải, rẽ một góc, chỉ đi được vài bước, đột nhiên một giọng nói quen thuộc phát ra từ phía sau cô.

"Lạc Anh."

Đoạn Thần Hiên không biết khi nào, đứng đằng sau, gọi cô, "Hãy cho tôi một chút thời gian, tôi có chuyện quan trọng muốn nói với cậu."

Lạc Anh bắt lực quay lại, cả người tỏ ra vô cùng thiếu kiên nhẫn. nói thẳng với anh ta: "Vừa ở KTV làm gì không nói?"

Đoạn Thần Hiên gãi đầu, giọng anh ta khàn khàn, cũng hơi ngượng: "Quá nhiều người, nên tôi xấu hổ không dám nói."

"Vậy thì nhanh lên, tôi phải quay về."

"Lạc Anh." Đoạn Thần Hiên chạm vào sợi dây đỏ trên cổ tay và chậm rãi nói, "Tại sao gần đây cậu lại phớt lờ tôi? Cậu không phải đã nói tha lỗi cho tôi sao? Tôi xin lỗi cậu lần nữa, xin lỗi. "

Đôi mắt của Lạc Anh mở to, cô không nghĩ là chuyện này: "Đoạn Thần Hiên, cậu đang làm gì vậy? Tôi đã tha thứ cho cậu, tôi không keo kiệt như cậu nghĩ, chuyện ngày hôm đó tôi không để trong lòng."

Nghe cô nói như vậy, anh ta dừng lại, ngay lập tức trút sự bất mãn của anh ta trong vài ngày qua: "Vậy tại sao gần đây cậu lại thờ ơ với tôi như vậy? Tôi muốn nói chuyện với cậu, cậu lại bỏ đi. Cậu nói không để trong lòng, nhưng thực ra vẫn ghét tôi. "

Lạc Anh cau mày: "Tôi không thờ ơ với cậu, tôi cũng không ghét cậu. Tôi chỉ không biết phải nói gì với cậu, tôi cảm thấy giữa chúng ta không có chuyện gì để nói, không can thiệp vào nhau không tốt sao? Chẳng lẽ lúc nào tôi cũng phải xoay quanh cậu? "

Đoạn Thần Hiên khí thế yếu hơn rất nhiều, ngắt lời cô: "Tôi không nghĩ cậu xoay quanh tôi..."

Lạc Anh có lòng tốt khuyên nhủ: "Thật ra, cậu không cần phải quan tâm đến ý kiến của tôi về cậu, tôi không đặt nó trong lòng. Cậu lên lớp thì lên lớp, nên luyện đàn thì luyện đàn. Cậu bên cạnh có rất nhiều bạn bè, tại sao cậu phải làm phiền tôi? Không còn sớm, tôi phải về. "

Đoạn Thần Hiên cúi đầu, đột nhiên hụt hơi: "Tôi cũng nghĩ như cậu nói, không cần quan tâm, không cần để ý....."

Sau đó, Đoạn Thần Hiên bỗng đưa tay ra và nắm lấy cổ tay của Lạc Anh, không để cô đi, khàn khàn nói, "Nhưng tôi không làm được bởi vì... bởi vì... Lạc Anh, tôi thích cậu."

"..."

Nghe bốn từ cuối, Lạc Anh hơi bối rối, không biết phải trả lời thế nào, chật vật một chút, "Đoạn Thần Hiên, cậu đang làm gì vậy? Buông tôi ra!!!"

Cô điều chỉnh hơi thở hết mức có thể và nói với giọng bình tĩnh: "Tôi xin lỗi, tôi không thích cậu."

Đôi mắt của Đoạn Thần Hiên đỏ hoe, anh ta dường như uống một ít rượu trong phòng riêng: "Tại sao? Lạc Anh, cậu vẫn còn giận tôi à? Tôi đã xin lỗi cậu rồi, cậu còn muốn thế nào?"

Khuôn mặt của người đàn ông hơi thay đổi, giọng anh ta trở nên không tốt.

"Tôi không thích cậu, nó không liên quan gì đến lời xin lỗi của cậu! Buông tôi ra!!! Cậu đang làm tôi đau!!!"

Lạc Anh nhìn vào khuôn mặt cáu kỉnh của anh ta, cánh tay đau đớn, cố gắng hết sức để thoát khỏi hắn.

Tuy nhiên, sức mạnh của nam và nữ rất khác nhau làm cái gì cũng vô dụng. Cổ tay bị hắn nắm đau không nhận được nước mắt ở vành mắt đảo quanh.

Lạc Anh cất cao giọng, hét vào mặt anh ta: "Đoạn Thần Hiên cậu làm cái quái gì vậy? Cơ sở huấn luyện của anh tôi ở gần đây, nếu anh tôi biết..."

"Buông ra!"

Thời gian dường như dừng trong chốc lát.

Lời nói của Lạc Anh vẫn chưa kết thúc. Giây tiếp theo, một giọng nói trầm thấp, quen thuộc phát ra từ đầu kia của con hẻm.

Lạc Anh liếc nhìn lại. Người đàn ông đứng trong bóng tối, cầm một cái bật lửa trong tay, chắc là muốn châmếu thuốc. Anh bỏ nó vào túi, nhìn chăm chăm vào vị trí mà Đoạn Thần Hiên cầm cổ tay Lạc Anh, đôi mắt dường như chứa ánh sáng lạnh.

Anh nín thở, kìm nén cơn giận và đi qua.

"Thẩm Chi Châu, mau cứu em. Tay em đau quá..." Lạc Anh vô thức hét lên, còn mang theo tiếng rất nhỏ nức nở.

"Buông tay cho tôi!"

Thẩm Chi Châu âm lãnh lại cổ chấp, ánh mắt đều là hung ác nham hiểm tối tăm cùng tàn nhẫn, lại ra tiếng cảnh cáo một lần nữa.

Đoạn Thần Hiền vẫn còn nhớ anh, anh là anh họ của Lạc Anh.

Nhận thức này khiến anh ta sợ hãi buông tay ngay lập tức, anh ta đứng sững sờ, nhìn cô gái như một con mèo sợ hãi, chạy đến sau lưng người đàn ông và siết chặt vật áo anh.

"Xảy ra chuyện gì?" Thẩm Chi Châu liếc nhìn cổ tay của Lạc Anh bị bàn tay nắm chặt in lên dấu đỏ. Sắc mặt anh trầm xuống, lạnh lùng nhìn anh ta.

Trước khi Lạc Anh nói, Đoạn Thần Hiền đã nói trước: "Xin lỗi, xin lỗi, anh. Em không cố ý, em không cố ý, em không cố ý làm tổn thương cô ấy."

Hơi thở của người đàn ông sạch sẽ và hờ hững. Anh che chở cô bé hạ mắt không nói nhưng vô cùng ủy khuất, tiến lên vài bước, cười lạnh: "Không cố ý? Tôi không đến. Cậu có phải còn nghĩ muốn làm gì?"

"Em không có!" Đoạn Thần Hiền trả lời nhanh chóng, "Em thực sự không có ý nghĩ này."

"Nghĩ cái gì?" Thẩm Chi Châu hạ âm lượng xuống, cười lạnh.

Lạc Anh vụng trộm nhìn sùnn mặt Thẩm Chi Châu, phát hiện mặc dù người đàn ông này trông rất đẹp trai, nhưng khi anh tức giận mặt anh vô cùng lạnh lùng, đặc biệt là trong đêm im lặng, một người vô danh nhìn anh một cái, lập tức cảm thấy một cổ áp bách hút thở không thông.

"..."

Lung Đoạn Thần Hiền lạnh lẽo, nói không mạch lạc. "Em thực sự không có ý đó, em chỉ..."

Những lời sau,nói không nên lời, đột nhiên nói, "Em thực sự không cố ý, xin lỗi, Lạc Anh, Xin lỗi..."

Khi Lạc Anh nghe anh ta nói xin lỗi, sinh ra một cổ chán ghét, bụng vô cùng khó chịu.

Cô kéo mạnh vật áo của Thẩm Chi Châu, như một con mèo nhỏ nhấn mềm mại,nhẹ nói với anh, "Đi thôi."

Thẩm Chi Châu liếc nhìn Đoạn Thần Hiền một cách lạnh lùng, một chữ từ sâu trong cổ họng anh tràn ra.

"Cút."

Đoạn Thần Hiền không dám ở lại,nhanh chóng trốn thoát.

Trong hẻm, chỉ còn lại Thẩm Chi Châu và Lạc Anh.

Không khí đóng băng trong giây lát.

Thẩm Chi Châu hầu kết lẫn lộn, thu lại âm trầm, khom lưng cầm lấy tay cô, đôi mắt đen như mực nhìn chăm chăm vào cổ tay cô, im lặng một lúc lâu, không biết nghĩ gì, không nói chuyện.

Lạc Anh bị anh nhìn run lên, muốn rút tay ra: "Anh đang làm gì vậy? Chúng ta về thôi."

Giọng nói của người đàn ông dịu dàng, "Ừ", đưa cô ra khỏi con phố này, đi vài bước, mới ghé mắt hỏi: "Còn đau không?"

Lạc Anh ngậy ra một lúc, tránh anh lo lắng, lắc đầu: "Không còn đau nữa."

"Thật sao?"

Lạc Anh cảm giác anh tâm tình có chút dè dặt,không muốn anh như thế. Cô mỉm cười, lắc tay một cách thờ ơ, nói: "Nó thực sự không đau. Thật ra, lúc bị cậu ta nắm, cũng không cảm thấy đau, chẳng qua là sợ hãi thôi. Đúng rồi, sao anh lại ở đây?"

Thẩm Chi Châu nắm tay cô và đi chậm chậm trên phố vào giữa đêm, nói nhẹ nhàng: "Không phải em nói tổ chức sinh nhật cho bạn cùng lớp ở đây sao? Vừa lúc ở gần, sang xem em điên đủ chưa."

"..."

Lạc Anh nhìn chăm chăm vào anh,bầu môi, "Cái gì? Cái gì điên rồ? Em đâu có điên, chỉ là chúc mừng sinh nhật bạn cùng lớp. Sao anh đến không nói với em, em còn định đi tìm anh. Nếu em biết anh đến,chắc chắn sẽ không chạy ra ngoài một mình. "

"Tìm anh?" Thẩm Chi Châu ngạc nhiên.

"Ừ." Lạc Anh coi đó là điều hiển nhiên. "Anh ở gần đây, tất nhiên đi tìm anh, đi nhờ xe."

"Anh xin lỗi." Thẩm Chi Châu nói, "Lần này anh sai."

Lời này đến bất ngờ.

"Hà?" Lạc Anh sững người một lúc, không biết phải nói gì, chập rây "à" một tiếng, thì thầm, "Anh xin lỗi gì? Lại không liên quan đến anh."

"Lần sau." Thẩm Chi Châu mang Lạc Anh bắt taxi, lên xe và báo địa chỉ, rồi từ từ nói, "Lần sau, anh sẽ không không trả lời WeChat."

"..."

Có điều hòa trong xe.

Lạc Anh dựa vào cửa sổ, nhìn vào dòng xe vội vàng bên ngoài. Cô dần trở nên buồn ngủ, nhắm mắt lại và ngủ thiếp đi.

Khi cô tỉnh dậy, chiếc xe đã dừng lại trước tiểu khu.

Trước khi mở mắt, Lạc Anh cảm thấy Thẩm Chi Châu ra khỏi xe. Người cao lớn bước xuống từ phía bên kia của chiếc xe, đi vòng qua, kéo cửa xe và gọi cô: "Heo lười biếng."

"Ai lười biếng?" Lạc Anh vặn lại trong tiềm thức, cổ họng cô hơi khô, giọng nói mềm mại có vài tia khàn khàn.

Thẩm Chi Châu cau mày, đưa tay ra và chạm vào trán cô.

Nóng bỏng ửng đỏ, xem ra là sốt.

Anh quay lưng lại với cô, ngồi xổm và nói nhẹ: "Đi lên, anh cõng em."

Chỗ này không xa tòa nhà chung cư, đi vài bước liền tới.

Trên thực tế, chỉ có 10 phút.

Lạc Anh lúng túng nói: "Em không cần cõng, trẻ con mới cần người cõng."

Nhưng Thẩm Chi Châu lạnh lùng, lại hô lên: "Đi lên."

Lạc Anh nhẩn nhện, quên đi, có một công cụ nhân lực miễn phí, không cần bỏ phí.

Bàn tay mảnh khảnh của cô đặt lên vai anh, thoáng dùng lực, cả người liền ghé trên lưng của Thẩm Chi Châu. Lạc Anh còn đập đến cảm, hít một hơi đau đốn.

"Đau quá."

"Anh không đau à?"

Thẩm Chi Châu nở nụ cười, nắm lấy đùi cô, đứng dậy.

"Ahhhhhhh..."

Lạc Anh vừa quên nắm lấy anh, phần thân trên của cô bị hất ngược ra sau. Khi cô phản ứng lại, đôi tay nhỏ bé của cô đã ôm cổ anh như một con gấu Koala, toàn bộ người quấn lấy anh.

Người lái xe taxi nhìn thấy cảnh tượng ngầy ngậy méo mó này không thể không thở dài, than thở tuổi trẻ thật tốt....

Thẩm Chi Châu nghiêng răng: "Em đang siết chết anh à?"

"Làm sao có thể siết chết?" Lạc Anh cau mày, tăng sức mạnh của đôi tay, siết chặt hơn.

Thẩm Chi Châu: "..."

Sự mềm mại của phần thân trên của cô gái đều dán vào lưng anh, áp lực mềm đê xuống, khiến cơ thể của Thẩm Chi Châu trở nên cứng ngắc, có một chút phản ứng.

Cô gái mười tám tuổi, không phải không biết cô phát triển tốt, nhưng không ngờ nó lại tốt đến thế.

Thẩm Chi Châu hầu kết lẫn lộn, nhắm mắt lại, buộc mình không nghĩ về những điều ngớ ngẩn đó.

Nhưng cô gái rõ ràng là không biết ý hấn, ghé vào cần cổ anh, nhích tới nhích lui, toàn bộ người đang lơ mơ, nhưng dường như đã tỉnh táo, phun ra một hơi thở ấm áp, thì thầm: "Anh..."

"Anh nói, em có phải tính cách thật không tốt, không làm cho người ta thích?"

Thẩm Chi Châu không ngờ rằng cô sẽ hỏi một câu như vậy, cũng nhớ lại những gì đã xảy ra với cô gần đây ở trường. Anh thở dài và nói, "Không có không tốt, không có không làm người thích."

"Vậy thì tại sao..." Lạc Anh càng nghĩ càng khổ sở, giống như một con thỏ buồn bã, nhận vô số ủy khuất, nghẹn ngào. "Họ không cảm thấy thật thích em. Không nhiều người trong trường đại học thực sự thích em."

Sau khi nghe, Thẩm Chi Châu im lặng một lúc: "Tại sao nhất định phải là người trong trường thích em? Lạc Anh, em để ý như vậy? Bên ngoài trường.. không thể sao?"

Não của Lạc Anh trống rỗng. Càng nghĩ về nó, cô càng không vui. Cô khịt khịt mũi, chảy nước mắt, không thể không nói, "Nhưng em thực sự không vui ở trường."

"Vậy thì đừng suy nghĩ nhiều, đừng lãng phí thời gian của em cho những người ghét em, em không có đủ thời gian để thích người khác. Sống cho mình, không thẹn lương tâm, thế là đủ rồi."

Lạc Anh bị sốt hai ngày. Sau khi nghỉ ngơi, trở lại trường học.

Lâm Duyệt nói với cô rằng Phó Y Đồng gần đây hơi kỳ lạ, luôn chạy vào phòng tắm một cách khó hiểu vào giữa đêm, không biết làm gì.

Lạc Anh xoay cây bút và không thể không nghĩ đến ngày hôm trước--

Đêm KTV trở lại, ban đầu cô bị sốt nhẹ, vào giữa đêm, nhiệt độ đột ngột tăng mạnh, nóng đến gần 40 độ.

Vào sáng sớm, Thẩm Chi Châu đi cùng cô đến một bệnh viện, vừa khéo qua một con phố cũ. Ở đó có một quán bar tiếng xấu không tốt, bầu không khí hỗn loạn. Mọi người trong đó không có gì gọi là giới hạn.

Sau đó, họ vô tình nhìn thấy trên đường phố cũ, ba bốn chàng trai vây quanh một cô gái mặc váy, miệng đầy những lời chửi thề, động thủ động cước.

Lúc đầu Thẩm Chi Châu không quan tâm lắm, muốn nhanh chóng đưa Lạc Anh đến bệnh viện.

Ái ngờ, vô tình liếc nhìn, thấy cô gái kia hóa ra là Phó Y Đồng. Cô ấy đang đứng giữa một vài chàng trai, bị quấy rối. Cô ấy bị bắt nạt, đau khổ, khóc nhưng không dám chống cự.

Lạc Anh cũng nhìn thấy, hô lên với Thẩm Chi Châu, lầm bầm: "Làm sao đây?"

Thẩm Chi Châu không nói chuyện, bây giờ tình hình tiến thoái lưỡng nan. Không có ai ở đây cả. Nếu anh đi đuổi mấy tên này, Lạc Anh làm sao bây giờ...

Anh không thể đặt Lạc Anh vào tình huống nguy hiểm, vì vậy anh rẽ vào một góc và đi vào một con phố khác. Không được phản đối nói, "Đến bệnh viện trước."

Đến bệnh viện, không có nhiều người gặp bác sĩ, thủ tục đăng ký và tư vấn cũng rất đơn giản.

Lạc Anh kéo tay áo của Thẩm Chi Châu, suy nghĩ một lúc, nhưng không thể không nói, "Tốt hơn là báo cảnh sát, anh đi xem đi. Nhưng hãy cẩn thận."

"..." Thẩm Chi Châu có chút do dự, không phải sợ không đánh lại vài tên kia, nhưng Lạc Anh thực sự bị sốt nghiêm trọng.

Lạc Anh nói: "Em không sao, ngay cả khi có chuyện, vẫn có bác sĩ và y tá ở đây. Cô ấy là bạn cùng lớp của em, em đã nguyên rửa cô ấy, nhưng kiểu trả thù này quả tàn nhẫn đối với một cô gái. Giờ..."

Thẩm Chi Châu vội vàng quay lại và gọi cảnh sát.

Tuy nhiên, Phó Y Đồng vẫn bị người xé rách quần áo, toàn thân không có chỗ nào che đậy, toàn bộ người cuộn ở góc run rẩy.

Những giọt nước mắt rơi xuống như viên ngọc vỡ, lạch cạch lạch cạch rơi xuống.

Cảnh sát không thể nhìn, lấy một chiếc áo khoác để che cho cô.

Cuối cùng, vì không cấu thành tội hiếp dâm thực sự, một vài tên chỉ phạm tội quấy rối, hai trong số chúng chắc chắn đứng xem, không tham gia và được thả sau vài ngày.

Người được thả lại đúng là chủ mưu.

Vài ngày sau, Phó Y Đồng tự sát trong phòng ngủ, được Chu Hân phát hiện ngay lập tức được đưa đến bệnh viện. Cấp cứu cả ngày lẫn đêm, cuối cùng được kéo về từ quỷ môn quan.

Nhưng thật không may, cô tự sát bị lộ ra ngoài.

Tin đồn của trường học về việc hút thuốc, ma túy và tự sát của Phó Y Đồng đã được lan truyền, tất cả mọi người phi nhủ trong lòng, bất quá luôn xoay quanh người cô.

Không bao lâu, Phó Y Đồng bỏ học. Nghe nói cô vào trung tâm điều trị ma túy, kết thúc việc điều trị ma túy, cha mẹ cô sẽ gửi cô ra nước ngoài.

.....

Trong chớp mắt, rất nhiều điều đã xảy ra trong hai tháng học.

Lâm Duyệt cảm khái, cuối cùng hỏi Lạc Anh: "Phó Y Đồng không có ở đây, cậu sẽ quay lại chứ?"

Lạc Anh suy nghĩ một lúc: "Ban đầu, sẽ như vậy. Nhưng Phó Y Đồng đã được xuất viện vào tuần trước và gửi một WeChat để xin lỗi tôi. Cô ấy cũng cho tôi biết lý do đăng ảnh của tôi và Pluto. Tôi không muốn quay lại. "

"Tại sao?" Lâm Duyệt không hiểu.

"Bởi vì có người yên lặng trả giá cho tôi, sau khi tôi bị bắt nạt, an ủi tôi, bảo vệ tôi và thậm chí giúp tôi dạy những kẻ xấu đó. Cảm giác ôm đùi thật thích, nên tôi... chắc chắn không thể rời xa anh ấy."

Lâm Duyệt chỉ nghe một nửa liền hiểu, thầm mắng: "Trọng sắc khinh bạn".

Tất cả mọi người đều biết, trong lòng có bao nhiêu cay đắng, chỉ cần một tia ngọt ngào cũng có thể lấp đầy.

Bây giờ, Lạc Anh, cảm thấy --

Có lẽ, Thẩm Chi Châu là người muốn cho cô vào một hũ mật, vĩnh viễn không bao giờ ra ngoài.

Đó cũng là người mang đến cho cô ánh sáng duy nhất khi cô rơi vào bóng tối vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

cavien6666

Thêm một tháng, Phó Y Đồng đã thành công ở nước ngoài.

Tin đồn về cô trong lớp vẫn rất nóng. Một số người nói rằng Phó Y Đồng muốn tự tử vì cô bị hãm hiếp. Những người khác nói rằng Phó Y Đồng đã tự tử vì cô không thể dùng ma túy.

Khi mọi người nhắc đến cô, trong lời nói đều tràn ngập khinh miệt cùng hèn mọn.

"Trông như vậy, còn luôn nghĩ mình đẹp. Tôi nghe nói trước đây cô ta bắt hòa trong phòng ngủ. Phó Y Đồng và Lạc Anh luôn đánh nhau. Chắc chắn là vì người ta xinh hơn cô ta. Sau đó, ghen tị, khắp nơi khó dễ."

"Tôi nhớ ai đó đã nói với tôi, quên là khi nào. Cô ta đã tỏ tình với Đoạn Thần Hiên, nhưng đã bị người ta từ chối. Hahahahahah"

"Tỏ tình với Đoạn Thần Hiên? Cô ta mấy cân mấy lượng? Không ngại người cười chết."

"..."

Thậm chí, còn có người lớn mật đến hỏi Lạc Anh: "Cậu có vui không? Phó Y Đồng đi rồi, không có người nào chướng mắt."

Lạc Anh không thể trả lời, không phải vì cô không muốn trả lời, mà vì cô không muốn thảo luận về đúng sai của người khác với họ, ngay cả khi người đó đã làm rất nhiều điều sai trái.

Thi cuối kỳ sắp đến.

Lạc Anh đã bước vào trạng thái chuẩn bị cho kỳ thi, hiếm khi lên Weibo. Cô lắng nghe bài học mỗi ngày một cách cẩn thận, tỉ mỉ ghi lại trọng điểm giáo viên nhắc đến. Buổi tối ngoan ngoãn trong phòng đọc sách, ôn tập.

Cô cũng đã đề ra một loạt các kế hoạch ôn tập cuối kỳ cho bản thân mình, mỗi ngày đều sút đầu mẻ trán.

Lâm Duyệt cũng giảm tần suất chơi điện thoại di động trong lớp và chơi game trong phòng ngủ, bắt đầu vui đầu ôn tập, cố gắng qua kỳ thi cuối kỳ.

Đêm càng tối.

Sau khi kết thúc bữa ăn, Lạc Anh vội vã trở về phòng,ngồi lên bàn để ôn tập.

Thắm Chi Châu cảm thấy nghi ngờ. Đi qua cánh cửa liếc một cái vào trong, phát hiện cô bé không hề ở trạng thái ôn tập. Không còn gì luyến tiếc nằm trên bàn, chớp mắt nhìn anh, cánh môi đỏ bùng khép mở, không nghe thấy âm thanh, giống như mặc niệm cái gì.

Chắc là đang học thuộc...

"..." Khóe miệng của Thắm Chi Châu khẽ giật giật.

Bộ dạng ủy khuất học bài như vậy,anh đúng là lần đầu gặp.

Anh thở dài, đi đến tủ lạnh, lấy một ly sạch, rót một ly sữa vào phòng của Lạc Anh và đặt nó lên bàn của cô.

Một nửa má của cô bị ép vào bàn, cả người không xương nằm úp sấp, miệng thần bí lẩm nhẩm Marx, tư thế không thanh lịch lắm.

Thắm Chi Châu hứng thú đứng sang một bên, cúi xuống xem cô, muốn xem cô có thể kiên trì tới khi nào.

"Kiên trì hết thấy theo thực tiễn xuất phát, kết hợp lý thuyết với thực tiễn, tìm kiếm sự thật từ thực tiễn, kiểm tra sự thật và phát triển sự thật trong thực tiễn là những phẩm chất lý thuyết quan trọng nhất của chủ nghĩa Mác."

"..."

"Đầu tiên, phẩm chất này là bản chất lý luận của chủ nghĩa Mác... bản chất..."

"..."

Mười phút sau, người đàn ông không định rời đi.

Lạc Anh không thể chịu đựng được, thổi thổi tóc mái trên trán, ngẩng đầu lên và nhìn lại với đôi mắt cá chết: "Anh đang làm gì vậy? Ảnh hưởng đến em ôn tập!"

Mí mắt của Thắm Chi Châu nhảy lên: "Có người ôn tập như vậy?"

Lạc Anh không hiểu: "Bình thường mà, em ôn như vậy hiệu suất cao,ngủ ngon và ôn tập đi đôi với nhau, công việc và nghỉ ngơi kết hợp. Anh biết cái gì!"

"..." Thắm Chi Châu hạ mắt xuống,nhìn vào cái đầu đen nhỏ bé thích lý lẽ tranh luận trước mặt anh,ngiêng nghiêng đầu, nhếch mép, nói một cách lười biếng, "Vậy tại sao em không nằm trên giường?"

"..." Lạc Anh không thể trả lời câu hỏi, bởi vì nằm trên giường,ngủ ngon quá nhiều, cô có thể ngủ như một con lợn trong vài phút.

Cô bé dường như không nói lại anh,bắt đầu nghiêng răng. Sau khi suy nghĩ một lúc lâu, chỉ thốt lên: "Ai cần anh lo."

Thắm Chi Châu không tranh cãi với cô, gõ bàn, giọng nói rõ ràng nhắc nhở: "Uống sữa đi."

"Ồ." Lạc Anh cầm lấy sữa, nhấp một ngụm và liếm môi.

Không khí quá yên tĩnh, ngay cả khi không quá gần,anh cũng có thể nghe thấy tiếng nuốt sữa và tiếng nấc nhẹ sau khi uống.

Thời gian dường như dừng lại chỗ hai người.

Lạc Anh có chút không quen, vừa muốn nói chuyện.

Thắm Chi Châu đột nhiên gio tay lên, đưa tay lên trán đầy đặn, những ngón tay dài chạm vào tóc mái mỏng của cô,vuốt vuốt.

Lạc Anh ngược mắt lên, không biết anh muốn làm gì.

Giây tiếp theo, một cái chạm ấm áp phủ lên trán cô, như bị điện giật, mang theo chuỗi điện truyền sang.

Lạc Anh nheo mắt.

Nhìn thấy người đàn ông chạm vào một nốt ruồi rõ ràng trên trán cô, đầu ngón tay ở phía trên vuốt ve, như bị yểm bùa, chọc hai người đầu quả tim run lên.

Anh rút tay lại, hạ mắt xuống, chống lại tầm mắt cực kỳ bối rối của cô, giải thích hành vi quá ái muội: "Tóc mái của em quá dài, không vương hả?"

Cô cúi đầu "à" một tiếng, vô thức liếc lên trên. Quả nhiên, tóc mái chạm vào lông mi và mắt, chọc hơi đau, khiến cô sinh ra phản ứng lập tức nhắm mắt lại.

Không đau lắm, đến khi mở mắt ra, người đàn ông đã rời khỏi phòng và biến mất trong tầm nhìn của cô.

"... không thể giải thích được."

Lạc Anh hoàn thành nhiệm vụ ôn tập ngày hôm nay, cầm bộ đồ ngủ vào phòng tắm tắm rửa, nhân tiện gội đầu.

Sau đó, cô đứng trước gương trong phòng tắm, bật máy sấy tóc, quơ quơ thổi tóc.

Nhìn chăm chăm vào khuôn mặt trắng như ngọc bích trong gương, cùng với tóc đen ướt sũng bay loạn, nhìn chăm chú vài lần.

Tóc mái thực sự là có chút dài..

Sau khi suy nghĩ một lúc, cô quyết định đặt máy sấy tóc xuống, chạy vào phòng, lấy kéo ra, suy nghĩ một lúc lâu trước gương, ước tính nơi cần cắt.

Sau khi cô xác định--

Bấm vào, một số lượng lớn biến mất.

Lạc Anh cảm thấy hơi bối rối. Cô dùng tay lắc nó và lấy máy sấy tóc để tiếp tục sấy tóc. Tóc càng khô thì tóc mái càng ngắn, vênh lên trên, lên xuống cũng không đồng đều.

Tâm Lạc Anh đã lạnh một nửa.

Nhanh chóng khắc phục bằng kéo, thậm chí còn xấu hơn trước!!!!

Cuối cùng!!! Sao lại thế này!!!!

Để tránh bị Thẩm Chi Châu nhìn thấy, trước tiên cô đóng cửa phòng tắm và lặng lẽ mày mò bên trong, suy nghĩ về cách khắc phục nó, ít nhất là không khó coi như bây giờ aaaaaaaa!!!!

Sau hai phút.

Loảng xoảng loảng xoảng

Cánh cửa phòng tắm bị gõ, tiếng gõ cửa giòn giã làm cô sợ hãi.

Lạc Anh mím chặt môi, giả vờ không nghe thấy.

Sau một vài phút, tiếng gõ cửa lại vang lên.

Lạc Anh thận trọng hỏi, "Làm gì?"

"Em tắm xong chưa?" Thẩm Chi Châu một tay đút túi, đứng ngoài cửa. Giọng nói trầm thấp phát ra từ bên ngoài qua tấm cửa, hơi yếu ớt: "Anh muốn đi toilet."

"Anh đợi một lát, em còn chưa xong."

Lạc Anh làm thật lâu, nhưng vẫn cảm thấy tóc mái của mình xấu, rất xấu, siêu cấp vô địch xấu!!!

Cô không biết phải làm gì cả.

Thẩm Chi Châu vẫn đứng ngoài cửa, bây giờ mà ra chắc chắn sẽ bị cười nhạo.

Lạc Anh bĩu môi, đôi mắt sáng lên, nói với bên ngoài cánh cửa: "Đừng đứng ở cửa, em áp lực."

Thẩm Chi Châu: "?"

Lạc Anh suy nghĩ một lúc, rồi đưa ra yêu cầu, thêm một câu: "Anh về phòng đi, được không?"

Người đàn ông dường như cười, thay đổi tư thế và tiếp tục đứng ngoài cửa, tò mò hỏi: "Tại sao?"

Lạc Anh không thể nghĩ ra lý do, nắm lấy tóc cô một cách lo lắng và im lặng trong năm giây, rồi đột nhiên đưa ra một câu: "Em bị chứng vọng tưởng bị hại."

"Cái gì... cái gì?"

"Liên, chính là..." Lạc Anh không biết giải thích thế nào. Nghĩ nghĩ, cô chỉ có thể nói, "Anh đứng ngoài, em luôn cảm thấy anh đang nhìn em tắm."

Thắm Chi Châu:???

Sau khi Lạc Anh nói xong, cô cảm thấy giải thích như vậy rất được, nhưng vẫn khẽ cầu xin, "Vì vậy, anh có thể đừng nhìn..."

Thắm Chi Châu im lặng, đôi vai run rẩy, một tiếng cười nhỏ phát ra từ cổ họng, dường như bị cô chọc cười, thì thào, "nguy hiểm cái gì?"

Nhưng vẫn như cô muốn, chân dài di chuyển, trở về phòng.

Đôi tai của Lạc Anh dán vào cửa phòng tắm, lắng nghe tiếng bước chân di chuyển, từ từ nhẹ nhõm.

Cô cố tình mở một khe cửa và liếc ra ngoài, không có ai ở bên ngoài, Thắm Chi Châu an phận ở trong phòng.

Bây giờ, thời cơ vừa vặn.

Lạc Anh không do dự chút nào, cầm kéo, chạy nhanh.

Phòng tắm chỉ cách phòng của cô ba mét, có thể trở về chưa đầy 5 giây.

Nhưng khi cô mới bắt đầu, Thắm Chi Châu đã đứng dậy, bước ra như có thần giao cách cảm.

Khi cô chạy đến cách phòng ngủ chưa đầy 1 mét, giữa chừng thành công bị chặn, kéo cổ tay, đem cô túm trở lại.

Lạc Anh không ngờ rằng phản ứng của Thắm Chi Châu lại quá nhanh. Chỉ đi được vài bước, cô bước ra, liền bị bắt.

Bị anh tóm, Lạc Anh đang chạy phía trước vì quán tính, bước chân rối loạn.

Chưa đầy hai giây, cô không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, nghiêng rặng, dang hai tay ôm eo anh, cái đầu nhỏ bé vùi vào trong lòng anh, chôn gấu gao.

Cô giống như một con mèo con dính chặt, hai tay ôm eo và úp mặt vào ngực, thế nào cũng không muốn buông tay.

Thắm Chi Châu buộc phải lùi một bước nhỏ, miệng khẽ co giật. Không nghĩ là cảnh này, anh từ từ lùi lại vài bước.

Cô cũng ôm chặt lấy anh, theo bước chân anh, tiến về phía trước một chút, không muốn buông tay.

Thắm Chi Châu im lặng trong vài giây, đơn giản quay lại trong phòng khách. Cô cũng đi theo anh, giữ tốc độ, khuôn mặt cô cứ dán vào ngực anh, như trẻ sinh đôi dính liền, anh đi chỗ nào cô liền đi theo.

Khoảng cách giữa hai người quá gần, bầu không khí xung quanh ngày càng mờ hồ, hơi thở dần nóng lên.

Thắm Chi Châu ho hai lần, không thể không nói, "Buông ra."

"Không buông!"

"Thích ôm anh như vậy?" Thắm Chi Châu liếm môi, thêm mắm thêm muối, nói, "Bé con, hóa ra... em chủ động như vậy?"

Cô gái nhỏ bí mật bĩu môi, đối mặt với những lời không biết xấu hổ của anh, cắn chết không thừa nhận: "Chẳng qua là kẻ tạm thích ứng thôi."

Nói xong, cô véo phần thịt mềm quanh eo để trả thù.

Thắm Chi Châu đau đớn, mím chặt môi, nói một cách bất lực: "Anh muốn đi toilet. Em ôm thế anh đi thế nào, hả?"

Lạc Anh không quan tâm, như thể đang suy nghĩ về cách giải quyết vấn đề này một cách nghiêm túc, vẫn chưa nói.

Anh còn nói: "Hay là, em thay đổi vị trí, ôm anh phía sau, chúng ta đi vào cùng nhau, thế nào?"

Lạc Anh tức giận nói: "Anh có biết xấu hổ không?"

"Giờ ai là người không biết xấu hổ hả?" Thắm Chi Châu nheo mắt, "Đậu phụ của anh đều bị em ăn hết."

"Ai muốn ăn đậu phụ của anh." Mặt Lạc Anh đỏ ửng, thương lượng với anh. "Chúng ta thương lượng một chuyện, chúng ta nói xong rồi, em buông tay, bất kể anh nhìn thấy gì, cũng không được cười em."

"Tại sao?" Thẩm Chi Châu nheo mắt, nhìn chăm chăm vào cái đầu bông xù trong tay, mỉm cười lặng lẽ.

Lạc Anh cau mày: "Anh hỏi nhiều vậy? Dù sao, anh chỉ cần đồng ý, nếu không... nếu không..."

"..."

"Anh đừng nghĩ đi toilet."

"..."

"Nếu muốn đi vệ sinh, anh đồng ý đi? Sau khi đồng ý, ai cười, người đó là con chó con."

Lạc Anh cảm thấy uy hiếp này, dùng được.

Ít nhất Thẩm Chi Châu không còn nói nữa. Nếu anh không nói, điều đó có nghĩa là anh đang suy nghĩ. Giây sau, chắc chắn anh sẽ gật đầu đồng ý.

Suy nghĩ của Lạc Anh đặc biệt hoàn hảo, cô cảm thấy Thẩm Chi Châu không có lý do gì để không đồng ý. Dù sao, người có ba cái gấp, không ai có thể nhìn được.

Chỉ là cô xem nhẹ người đàn ông "Cái gì cũng dám làm".

Khi cô lặng lẽ chờ đợi câu trả lời của người đàn ông, nghĩ rằng mọi thứ sắp thành công.

Đột nhiên, hai bàn tay to chạm vào nách cô. Cô sửng sốt một lúc, trước khi cô có thể phản ứng, cả người được nhấc lên, hai chân cô lơ lửng trong không trung.

Đôi mắt của Lạc Anh mở to, suýt chút nữa kêu lên, thậm chí quên cả vùi tóc mái.

Phát hiện cơ thể đang treo lên một cách an toàn, khuôn mặt tái nhợt vì giận dữ, lỗ tai theo thời gian trôi qua đỏ lên một cách bất thường.

Ngay khi cô bình tĩnh lại, cô nghe thấy giọng từ tính trầm thấp của người đàn ông, dán vào tai cô, thì thầm:

"Lâu như vậy, em có chán không?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

cavien6666

Điều này xảy ra đột ngột.

Lạc Anh vẫn chưa nhận ra, tại sao Thẩm Chi Châu đột nhiên bế cô lên, cô bỗng nhiên tỉnh lại, đột nhiên nhớ ra tóc mái, lấy thẻ sét đánh không kịp bưng tai che lại cái trán, mờ to mắt, kéo ra một khoảng cách nhỏ, nhìn anh chăm chú: "Nhìn cái gì!!! Anh đang làm gì vậy!!! Mau để em xuống!!!"

Tư thế này rất khó xử, cô giống như một đứa trẻ, treo lên cao thất lưng của người đàn ông, thật sự là rất ái muội.

Cố tình là cô nam quả nữ, đêm đã khuya, không khí quanh thân lại cực kỳ ái muội, cô cũng không muốn làm chuyện gì lau súng cướp cò.

Thẩm Chi Châu liếm môi, ôm cô, bước về phía trước.

Lạc Anh đạp hai chân, cố hết sức để xuống, tai đã sớm đỏ, má cô cũng ửng hồng, giống như một chú thỏ bị hun nóng, cả người mất tự nhiên đỏ ửng.

"Mau buông em xuống!!! Em không cần anh ôm, Thẩm Chi Châu anh bị thần kinh a!!! Mau buông em xuống!!!"

Thẩm Chi Châu ôm cô và ngồi xuống ghế sofa.

Lạc Anh nắm lấy cơ hội, hai chân bước lên ghế sofa mềm, thoát khỏi ma chướng còn muốn chạy, nhưng lại bị anh kéo lại, cả người lại rơi vào ghế sofa.

Ném tới mông đều đau, mắt đỏ hoe, có nước mắt đảo quanh.

Thẩm Chi Châu bắt đắc dĩ giúp cô đứng lên "Chạy cái gì? Anh đâu có cười em?"

"Anh chưa từng cười em hả? Áo ngủ lần trước anh cười em thật lâu."

"..."

Lạc Anh không còn vùng vẫy nữa. Dù sao, đã bị anh nhìn thấy. Cô đứng đưa chân ngồi trên sofa đối mặt với anh.

Chưa kể, kiểu tóc này rất buồn cười.

Nhưng nó cũng hơi dễ thương..

Tóc mái ngắn, làm nổi bật khuôn mặt cô trắng và tròn, nhưng không có tóc mái, đôi mắt thông minh hoàn toàn lộ ra. Con ngươi có màu đen thuần khiết, trong sáng sạch sẽ như hạt thủy tinh, đôi mắt hơi kén chọn, Long mi rất dài, khi không nói chuyện trông đẹp như một bức tranh.

Thẩm Chi Châu nhìn thấy trong lòng như nhũn ra, đưa tay ra xoa xoa cái đầu nhỏ của cô, nhưng bị cô hất ra.

Anh cũng không tức giận, cười nói: "Tại sao em lại ngoan ngoãn như vậy? Nói tóc mái em dài, em đúng là cắt thật?"

Phần tóc mái được cắt, nốt ruồi trên trán càng nhìn được rõ ràng, làm cho khuôn mặt trong veo của cô thêm chút quyến rũ, giống như nốt chu sa trong lòng anh, ba điểm gọi cảm bảy điểm thuần khiết.

Lạc Anh bất mãn đá anh một phát, mắng: "Anh còn nói không cười em? Anh hiện tại liền cười em!"

Người đàn ông phớt lờ cô và quay vào nhà vệ sinh.

Lạc Anh nghe rõ ràng trước khi rời đi, anh nhếch môi, hai chữ tràn ra từ cổ họng--

"Gái quê."

! !!!!!!!!!??????????

Lạc Anh tức giận đến mức đứng trên ghế sofa và gầm lên, còn kém quyền đâm cước đá: "Thẩm Chi Châu, anh có ngại thơ không? Mỗi ngày như học sinh tiểu học cười nhạo em!!!"

..... Muốn xé miệng anh ấy.

.....

Không có nhiều môn thi cuối kỳ trong học kỳ thứ nhất, nội dung không khó.

Lạc Anh mỗi ngày đều bày ra vẻ sống không có gì luyến tiếc ôn bài trong phòng, cũng học được một hai. Nhiều điểm kiến thức và điểm chính cũng nắm giữ không ít, hơn nữa còn học thuộc lòng.

Trước khi vào phòng thi, Lạc Anh vừa tự cổ vũ mình vừa cắn miếng bánh nhỏ, kiểm tra xem còn quên gì không.

Lâm Duyệt nhìn thấy cô, bước tới chào hỏi: "Sao giờ mới ăn sáng?"

Lạc Anh dùng đôi mắt thâm quầng, ỉu xiu nói: "Tối qua ôn quá muộn, hai giờ mới ngủ. Sáng nay suốt nửa thì không dậy được."

Lâm Duyệt đưa ngón tay cái lên: "Trâu. Nhanh chóng leo lên phía trước, vượt qua Đoạn Thần Hiền."

Lạc Anh cười hỏi: "Đoạn Thần Hiền rất lợi hại sao?"

"Cậu không biết à?" Lâm Duyệt chớp mắt, kiên nhẫn phổ biến kiến thức cho cô. "Cậu ấy có điểm cao nhất trong kỳ thi tuyển sinh đại học."

Lạc Anh "Ồ" "một tiếng" "Tôi chắc chắn vượt qua."

"Cậu thực sự không khiêm tốn."

Kỳ thi cuối cùng kéo dài trong hai tuần liên tiếp, mỗi khi một môn học thi xong, trường sẽ dành thời gian một ngày giám xóc để mọi người ôn tập và tiếp tục chuẩn bị cho môn học tiếp theo.

Trong thời gian này, Lạc Anh không quan tâm đến Thẩm Chi Châu.

Ví dụ:

Ngày thường thường xuyên tranh đến tranh đi phòng tắm, Lạc Anh sẽ làm nũng, hoặc sẽ tính khí trẻ con hướng anh rằng to: "Em tắm trước!"

Sau đó, không quan tâm sắc mặt anh, cầm quần áo đi vào.

Bây giờ, đúng là phật đến không thể phật hơn. Chỉ cần phát hiện Thẩm Chi Châu có bất kỳ dấu hiệu nào đi tắm trước, Lạc Anh sẽ không tranh với anh.

Cô ngoan ngoãn trở về phòng và tiếp tục ôn tập các tài liệu đánh giá của mình mà không nói một lời nào.

Nước sông không phạm nước giếng, hai người không khác gì người lạ.

Người đàn ông cau mày, nhìn chằm chằm vào hành vi kỳ lạ của cô, không nhận được kéo tay cô, kéo cô vào phòng khách giằng co với cô.

Có ý định ngắt bài: "Nói đi, có gì không hài lòng với anh."

Cô gái chùng xuống mí mắt, sắp ngủ thiếp đi, giống như một quả bóng nhỏ xì hơi, cô thì thầm, "Không hài lòng hơn."

"..."

Người đàn ông bị cô chọc cười, cảm thấy quá mức đáng yêu. Giống như người lớn giáo dục một đứa trẻ, vươn tay khớp xương rõ ràng, xương ngón tay uốn cong và gõ lên bàn: "Bé con! Bé con?"

"Làm gì?" Lạc Anh vẫn ủ rũ, giống như một cái cây nhỏ thiếu nước.

"Làm sao gần đây luôn buồn bã ỉu xiu?"

"Em đâu có buồn bã ỉu xiu?"

Thẩm Chi Châu nói: "Em nghĩ anh mùi?"

"Được rồi, nói thật cho biết." Lạc Anh liếc liếc anh, nuốt nước miếng: "Cho đến khi tóc mái dài lại, em không nghĩ nói chuyện với anh."

"..."

Thẩm Chi Châu không thể tin được, cô mang thù như vậy.

Thật lâu sau, anh thờ dài, nhân lúc cô không chú ý, dùng ngón tay trắng nõn cọ cọ mũi hồng của cô.

Lạc Anh liếc anh, sẵn sàng nổi giận.

Thẩm Chi Châu: "Quý ngài thơ."

"..."

Lạc Anh phớt lờ anh, quay trở lại phòng để tiếp tục đọc, lại bị anh kéo lại, Cơ thể mềm mại không kiên nhẫn ngồi trên ghế sofa: "Làm gì?"

"Nghỉ đông có về không?" Thẩm Chi Châu nghiêm túc hỏi.

Lạc Anh biết anh đang đề cập đến Thành phố B.

Nghiêm túc nghĩ một lúc, gật gật đầu, "Tất nhiên, em muốn cùng ông ngoại mừng năm mới. Nhưng, trước khi quay về, em sẽ đi chơi với Thỏ xám."

"Đi chơi?" Thẩm Chi Châu ngạc nhiên một lúc, theo bản năng hỏi, "Ở đâu?"

"Còn chưa nghĩ ra."

"Anh cũng đi."

Lạc Anh liếc nhìn anh một cách thận trọng: "Anh đi làm gì? Không cho đi, anh nghĩ thật đẹp!"

Thẩm Chi Châu: "..."

....

Chuyến đi chơi của Lạc Anh và Uyển Vưu đã được bàn vào một tháng trước.

Thi cuối kỳ kết thúc, Lạc Anh đã xem xét rất nhiều điểm tham quan và du lịch thú vị trên mạng, thảo luận với Uyển Vưu trong một thời gian dài. Cuối cùng hai người quyết định đến một tỉnh ven biển gần đó để chơi một vòng.

Bởi vì nó không xa lắm, có thể đến đó bằng xe buýt. Vì vậy, theo nguyên tắc gần nhất, chọn thời gian mọi người rảnh, sẵn sàng đi vào cuối tuần.

Vào ngày khởi hành, Lạc Anh vui vẻ mở vali của mình ra, cho vào hai chiếc váy đẹp theo phong cách bãi biển, mang theo rất nhiều mỹ phẩm và đồ ăn nhẹ.

Thu thập hoàn tất.

Cô ngồi vào bàn trang điểm đơn giản, tự sắp xếp một chút, gửi cho Uyên Vưu một tin WeChat chuẩn bị xuất phát, kéo vali vào phòng khách, sẵn sàng ra ngoài.

Ai ngờ, lúc sáu giờ sáng, mặt trời mới mọc lên một chút, còn chưa hoàn toàn lên cao. Mọi người nên chui trong ổ chăn chưa dậy...

Thẩm Chi Châu đôi chân dài bất chéo, ngồi trên chiếc ghế dài như chó nhô đọt cô.

Đôi mắt anh tối đen, biểu cảm không để ý lại nhàn nhả, bên chân có một vật thể hình hộp màu đen. Trong nháy mắt tiếp xúc với ánh mắt cô, lập tức nhểm lên ý cười.

Ý định rất rõ ràng.

Lạc Anh giả vờ không nhìn thấy, bước đi hờ hững đến lối vào để thay giày. Khi cô đổi giày, người đàn ông đã đẩy vali của anh và cô ra ngoài cửa.

Giọng nói khê vang lên: "Đi thôi."

Lạc Anh hỏi: "Anh thật sự muốn đi cùng bọn em?"

"Ừ."

"Cũng được, có con trai, sẽ an toàn hơn. Nhưng..." Lạc Anh xoa đầu khó chịu. "Hai cô gái ôi, anh không thấy xấu hổ hả?"

"Không."

Lạc Anh thở dài: "... tùy anh."

Tại nhà ga.

Lạc Anh cuối cùng cũng hiểu Thẩm Chi Châu có thể da mặt dày nói từ "không" là vì sao.

Cách đó không xa, Uyên Vưu đeo túi đeo chéo nhãn Chanel, đảo mắt, kéo chiếc vali qua. Đằng sau cô là đầu tóc vàng nóng như lá thiếc nhìn qua gọn gàng đã lâu không gặp.

Hoàng mao thấy Lạc Anh, mỉm cười quen thuộc, gơ tay nói xin chào: "Hi, Em gái hoodie!"

"..."

Lạc Anh và Uyên Vưu liếc nhìn nhau, không biết chuyện gì đang xảy ra. Hai người thở dài một hơi, nhẩn nhất thời gió êm sóng lặng, lui một bước trời cao biển rộng.

Bốn người, thì bốn người...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

cavien6666

Hai cô gái sáng sớm khởi hành, xe buýt cũng không còn chỗ ngồi.

Hoàng mao xếp vali của họ thật tốt, lên xe bắn khoả, hỏi Lạc Anh: "Em gái Hoodie, em có say xe không?"

"Không say lắm." Lạc Anh trả lời thành thực.

"Vậy thì ngồi đằng sau đi, không có chỗ nào ở phía trước."

Sau đó, họ tìm thấy bốn chỗ trống gần phía sau xe, hai chỗ gần nhau, cách nhau bởi một lối đi ở giữa.

Lạc Anh và Uyên Vưu ngồi cùng nhau, Thẩm Chi Châu ngồi với Hoàng mao.

Hai người họ không hẹn cùng nhau ngồi gần lối đi, họ chỉ cách nhau một mét, có thể nhìn thấy sườn mặt của đối phương.

Xe buýt bắt đầu chạy.

Uyên Vưu nhìn khung cảnh thay đổi liên tục bên ngoài cửa sổ xe. Sau một lúc, cô buồn ngủ. Cô nghiêng người sang một bên và dựa vào cửa sổ xe.

Lạc Anh thức dậy lúc sáu giờ sáng, bây giờ còn buồn ngủ hơn nữa.

Đến chỗ kia, khoảng ba giờ đi xe.

Cô nghiêng đầu, dựa vào đệm ghế xe, tận dụng cơ hội này, nhắm mắt ngủ. Lông mi dài và mượt, rũ xuống, đặt lên mí mắt, đôi môi khép nhẹ, tư thế ngủ khá đúng mực, nhu thuận.

Chỉ là khi chiếc xe rời khỏi thành phố, con đường núi ngày càng trở nên gập ghềnh.

Hoàn mao ban đầu chuẩn bị đi ngủ, nhưng sau đó anh ta không ngủ chút nào. Xe rung lắc làm cho đầu văng mắt hoa, dứt khoát lấy điện thoại di động ra và chơi game.

Thẩm Chi Châu vẫn đeo tai nghe trên tai. Anh liếc sang bên phải, thấy cô ngủ không thoải mái, tư thế xoay xoay vắn vắn, xe xóc nảy có chút khó chịu. Má cô tái nhợt, khuôn mặt trắng bệch làm nổi bật đôi môi nhỏ hồng, làm cho người ta cảm thấy một loại xinh đẹp ngây thơ nhẹ nhàng.

Sau đó, cô khẽ rụt vai, nhắm mắt lại, chạm vào cánh tay theo bản năng, có vẻ hơi lạnh.

Cô cau mày và chuyển má sang bên kia để nghiêng người. Vì cô ngủ lâu, tư thế hơi cứng và không thoải mái. Khóe môi cô khẽ tràn ra một âm thanh không khí mỏng và nhỏ, như tiếng thút thít.

Giống như một con mèo, cào vào trái tim của một người.

Thẩm Chi Châu hạ mắt xuống, cổ họng anh hơi khô, cả người mê mụ, đột nhiên muốn kéo cô lại và ôm cô trong vòng tay để cô ngủ thoải mái hơn.

Anh bình tĩnh lại, lắc đầu, chặc một tiếng, đôi chân dài bước nhẹ, đứng dậy giữa chừng, vươn tay giảm lượng gió điều hòa trên đầu Lạc Anh.

Lần này đi chơi ở Mạn Thành, nơi có một hòn đảo rất nổi tiếng được bao quanh bởi biển, được gọi là đảo Thiến Sơn.

Nơi đó có núi trùng điệp, con sóng cuộn trào, từng lớp từng lớp, trắng lè và kỳ dị. Người ta kể rằng có một nhà thơ sống ẩn dật ở đó vào thời cổ đại. Mỗi ngày ông ta nhìn mặt trời đỏ mọc, hoàng hôn buông xuống, ngồi dưới chân núi Thiến Sơn, mỉm cười trước sóng biển, cúi đầu uống rượu làm thơ. Ngày trải qua nhàn nhã.

Ông đặt cho ngọn núi cái tên "Thiến Sơn", cũng là người đàn ông trong núi.

Lạc Anh và Uyên Vưu ra khỏi xe và ngay lập tức đi đến bến tàu để mua vé ra đảo Thiến Sơn. Thẩm Chi Châu và Hoàng mao kéo bốn vali, đi chậm phía sau họ.

Hai người đàn ông thân cao chân dài, ngũ quan vượt trội. Ngoại trừ kiểu tóc màu vàng, hơi khác thường, chỗ khác không nhìn ra khuyết điểm, đi trên đường toàn thân đều tỏa ra khí lạnh người lạ chớ tới gần.

Lạc Anh đột nhiên chạy đến và nói: "Chứng minh nhân dân."

"A? Oh oh." Hoàng mao mở túi, đưa cho cô chứng minh thư.

Lạc Anh cầm nó trong tay và liếc nhìn Thẩm Chi Châu: "Còn anh thì sao?"

Thẩm Chi Châu cũng rút ra, cùng với ví tiền, còn lại mấy trăm đồng tiền mặt, giọng khàn khàn: "Có đủ tiền không? Cầm lấy cái này."

Lạc Anh thực sự không chắc mình có đủ tiền, không từ chối, nhận tiền của anh.

Hoàn mao thấy thế, cũng không keo kiệt, rút ví ra.

Lạc Anh thắng lợi trở về, mua vé thuyền thành công và đến đảo Thiến Sơn.

Có một tầng quan sát đặc biệt trên thuyền, có thể đón gió biển, nhìn thấy những ngọn núi và hòn đảo ở phía xa, cùng với từng đợt sóng xanh.

Khung xương Lạc Anh nhỏ, lại thiên gầy, thích hợp nhất để vào đám đông chiếm vị trí. Cô và Uyên vưu tìm thấy vị trí gần đuôi tàu. Cô lập tức đưa tay lên cao, vẫy vẫy, gọi Thẩm Chi Châu cùng Hoàng mao đi lại.

Cứ như vậy, bốn người dựa vào đuôi tàu, đứng cạnh nhau, nhìn con thuyền dần trôi đi.

Uyển Vưu là người phấn khích nhất. Cô rút máy ảnh ra, chụp ảnh tự sướng với Lạc Anh. Trên nền biển, hai cô gái tươi cười xinh đẹp.

Thật bất ngờ, hôm nay sóng hơi lớn, một lát sau, thân tàu trở nên chao đảo.

Lạc Anh chỉ cầm lan can bằng một tay, tay kia vẫn ôm mặt làm mặt quỷ, hoàn toàn không ý thức được nguy hiểm.

Một con sóng đánh úp lại, thân tàu đột nhiên ngã ra sau. Cô hít một ngụm khí lạnh, cả người theo bản năng ngã ra sau.

"A".

May mắn, cổ tay bị người nắm lấy, kéo cô lại, rơi vào lồng ngực ấm áp.

Lạc Anh bị kinh sợ, trái tim đập mạnh, cả người co rúm lại trong vòng tay anh, mắt nhắm nghiền.

Vừa nãy thật quá nguy hiểm, nếu không kịp kéo trở lại, cô chỉ sợ... chỉ sợ rằng...

Lạc Anh không dám nghĩ...

Uyển Vưu cũng sợ hãi trước cảnh đó, lo lắng hỏi Lạc Anh: "Lạc Anh, mày có sao không?"

Lạc Anh chậm lại một lúc trước khi bình tĩnh lại. Lông mi rung động từ từ mở ra, rời khỏi vòng tay của Thẩm Chi Châu, giọng nói khẽ vang lên, "Tao không sao."

Thẩm Chi Châu không nói gì, đưa tay vuốt lại sợi tóc mềm yếu bay loạn của cô, chỉ nói: "Lần sau cẩn thận."

Sẽ không.

Lạc Anh nghe bốn từ đó, không hiểu sao, cảm thấy trái tim như bị nước cuốn vào.

Tim đập nhanh vài nhịp.

Cúi đầu nhỏ, đỏ mặt đến không dám ngẩng đầu.

Đến đảo Thiên Sơn, cùng nhau đi khách sạn gần đó, đặt hai phòng ghép.

Mọi người vất vả một buổi sáng, nghỉ ngơi một chút vào buổi trưa. Khi mặt trời lặn, Uyển Vưu đề nghị mọi người cùng nhau đi biển.

Lạc Anh mở vali và chọn ra một chiếc váy ngắn đi biển, váy hơi ngắn, miễn cưỡng chạm đến bắp đùi, váy màu trắng, hai tầng, bên ngoài là tầng ren lụa trắng, nổi bật lên hai chân xinh đẹp.

Thăng tấp thon dài, trắng như đậu phụ mềm, không có tí vết.

Uyển Vưu cười khúc khích, trêu chọc cô: "Anh đào, mày với P thần đến bước nào rồi?"

"Ah?" Lạc Anh không hiểu ý của cô ấy, "Bước nào?"

Uyển Vưu: "Mày... Hai người ở cùng nhau lâu như vậy? Có gì xảy ra không?"

Lạc Anh nói, "Có thể xảy ra cái gì? Chúng tôi chỉ ở chung bình thường."

Uyển Vưu mỉm cười, nhẹ nhàng gõ đầu cô: " "Ồ chung" từ này vốn đã không bình thường, được chứ? Làm gì có một nam một nữ không có tình cảm có thể sống cùng nhau? "

Lạc Anh lo nghĩ, ngập ngừng, "Dù sao đi nữa, chúng tôi không có mối quan hệ đó. Anh ta có ý nghĩ đó không, làm sao tao biết?"

Uyển Vưu nghe ra gì đó, nâng môi lên, tiếp tục hỏi, "Còn mày thì sao? Mày không có..."

"Này, tao không nói với mày nữa." Lạc Anh nóng nảy, lấy kem chống nắng tự bôi. "Đi ra ngoài, không ra nữa trời sẽ tối."

"..."

Lạc Anh bước ra khỏi phòng gặp hai người đàn ông đứng ở cửa đợi cô. Cô nhìn Thẩm Chi Châu, đôi mắt sáng lên.

Người đàn ông thấy cô thay quần áo, nhìn cô từ trên xuống dưới. Cô mặc chiếc váy quây, xương quai xanh gầy, vòng eo tinh tế, chân cân xứng đẹp mắt, tóc dài mềm yếu xõa sau lưng, ánh mắt linh động.

Thẩm Chi Châu chỉ có thể nghĩ đến một từ - nàng tiên nhỏ.

Tất cả cảnh đẹp trên bờ biển không thể so được với cô, ngay cả những con sóng và hoàng hôn tuyệt đẹp cũng trở thành nền.

Uyển Vưu đặc biệt thích chơi thứ gì kích thích, đi lướt sóng với Hoàng mao ở phía bên kia.

Bên này chỉ còn lại, Thẩm Chi Châu và Lạc Anh.

Lạc Anh ngồi trên một tảng đá chơi với cát, đùa nghịch, chụp ảnh, dự định đăng lên Weibo.

Thẩm Chi Châu lặng lẽ nhìn cô.

Thấy cô dùng đá vẽ ra một nhân vật anime, cảm thấy mê mẩn nhìn vài lần.

Cô ngước mắt lên, hỏi ý kiến của anh: "Có đẹp không? Giống không?"

Người đàn ông thậm chí không biết cô đang vẽ gì, nhìn chăm chăm vào nụ cười rạng rỡ của cô và gật đầu trong im lặng.

Lạc Anh được tán thành, vui mừng trong vài giây. Cô đưa điện thoại cho anh và bật máy ảnh: "Anh giúp em chụp một bức đi?"

Ngay khi Thẩm Chi Châu nhận được điện thoại di động của mình, cô đi chân trần đến sau những nhân vật anime mà cô vẽ, đôi mắt cô chứa tia sáng nhỏ, khóe môi tràn ra ý cười.

"Đợi một chút."

Thẩm Chi Châu tắt điện thoại di động của Lạc Anh và đặt nó sang một bên.

Lạc Anh nghi ngờ hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Di động của em ánh sáng có vấn đề. Chụp ảnh các hình vẽ trên đất bị nhòe." Anh vói tay vào túi quần và rút điện thoại di động ra. "Dùng của anh."

"..." Lạc Anh luôn cảm thấy kỳ lạ, nhưng không thể nói rõ được. Rõ ràng lúc tự mình chụp ảnh cô có thấy nhòe chỗ nào đâu.

Sau vài giây, cô thỏa hiệp, nói, "Được thôi, dù sao cũng vậy."

Lạc Anh lại mỉm cười như thế.

Trời dần tối, xung quanh người càng ngày càng ít.

Lạc Anh khom lưng, đón gió dè dặt cẩn trọng chuẩn bị vấy cho tốt, sau đó ngồi xuống đất, hai tay nâng cằm, mắt cong cong, ánh mắt xinh đẹp nhìn camera.

Thẩm Chi Châu nhìn cô gái xinh đẹp trên điện thoại, giật mình, luôn có một ảo ảnh khi nhìn cô, bầu trời đậm đặc tối đen, rải rác những ngôi sao xinh đẹp, cũng không đẹp bằng cô.

"Tách" một tiếng, hình ảnh đã được chụp.

Thẩm Chi Châu bấm vào album và liếc xuống, không biết đang nghĩ gì.

Lạc Anh hưng phấn chạy đến, hỏi anh: "Nó thế nào? Biểu cảm có kỳ lạ không?"

Cô không dám đặt câu hỏi "Có đẹp không?" Thật quá tự kỷ, có lẽ sẽ bị anh nhân cơ hội cười nhạo một phen....

Đúng như dự đoán, người đàn ông nghe thấy lời cô, nghiêng đầu, liếc nhìn nó lần nữa, rồi hướng mắt về phía cô, như thể hai bên đối lập.

Dùng giọng nói mà chỉ có hai người có thể nghe, nói nhẹ nhàng, "Cũng được."

"..."

"Chính là, người cũng xinh đẹp."

"..."

Lạc Anh không ngờ anh lại nói thẳng như vậy.

Cô hơi bất ngờ.

Để che giấu sự bối rối, Lạc Anh hắng giọng, nháy mắt nói: "Chắc chắn rồi, em là ai?"

Người đàn ông không nói, lặng lẽ nhìn cô và mỉm cười, để cô một mình xấu hổ.

Lạc Anh tức đến dậm chân.

Vào buổi tối, Lạc Anh và Uyên Vưu gặp nhau tại một nhà hàng hải sản ngoài trời gần biển.

Uyên Vưu và Hoàng mao ướt sũng, trở lại khách sạn thay quần áo mới đến ăn bữa tối.

Bốn món mặn và một món canh được đặt trên bàn. Ngoại trừ một đĩa rau xanh, phần còn lại là hải sản. Ngay cả canh cũng là một món canh hải sản. Mùi hải sản mạnh mẽ đi kèm với gió biển trộn với mùi mặn.

Lạc Anh quơ quơ căng chân, cảm thấy thoải mái chưa từng thấy. Có vẻ như cô đã không được thư giãn trong một thời gian dài.

Thẩm Chi Châu ngồi bên cạnh, nhắc nhở cô: "Ăn cơm thì ăn cơm, đừng nhích tới nhích lui."

Lạc Anh không cảm thấy có bất kỳ vấn đề gì, dù sao nó cũng không ảnh hưởng đến ai, lờ mờ anh: "Anh quán em? Em lại không chạm vào anh."

Uyên Vưu nhìn những cử động nhỏ của hai người trước mặt, vụng trộm nghẹn cười, tự lấp đầy mình bằng một bát canh hải sản.

"Đúng rồi, hai người có phải chuẩn bị cho WCG?"

Hoàng mao yêu cầu người phục vụ thêm hai chai bia, Thẩm Chi Châu nói nhẹ nhàng, "Ừ" một tiếng: "Không sai, còn chưa đến lúc. Có một Invitational châu Á khác thi đấu vào tháng tới."

Lạc Anh đang ăn, hỏi không rõ ràng: "WCG là gì?"

WCG, nói đến cũng dài...

Uyên Vưu tổ chức ngôn ngữ, suy nghĩ về cách giải thích với Lạc Anh dễ dàng và dễ hiểu hơn.

Thẩm Chi Châu đặt đũa xuống và giải thích với cô một cách kiên nhẫn: "WCG là cuộc thi thể thao điện tử thế giới. Hiện tại, quy mô và tiền thưởng toàn cầu đều là những trò chơi chuyên nghiệp thể thao điện tử lớn nhất. Nó chứa nhiều dự án thể thao điện tử, như..."

Lạc Anh bóc vỏ tôm để ăn, không chút để ý lắng nghe, thỉnh thoảng gật đầu.

Giọng nói của người đàn ông trầm khàn, mềm mại và cực kỳ dịu dàng, anh đang giải thích rõ ràng một danh từ rất phổ biến. Giọng điệu nhẹ nhàng khiến mọi người nghe ra một loại ý tứ khác.

Nó giống như đồ con mồi mơ ước đã lâu vào vòng vây của mình, từng bước một, kiên nhẫn phá vỡ bức tường ngăn cách giữa cô.

Chờ đến ngày khi bức tường từ từ sụp đổ, anh bước vào trong và nhân cơ hội lấy trái tim cô gái đi.

Uyên Vưu và Hoàng mao từng nghĩ họ bị mù, đại danh鼎鼎, có tiếng không gần nữ sắc P thần vậy mà theo đuổi người.... Là theo đuổi đi?.... Là đi?..... Không sai đi?

Cố tình, Lạc Anh không chịu thua kém, căn bản không nhận thấy sự thay đổi đột ngột trong bầu không khí xung quanh, vẫn đang vật lộn với con tôm trong tay, sau khi ăn tôm, bắt đầu ăn cua.

Uyên Vưu thở dài, "Ai," một tiếng: "Gỗ mục không thể khắc được..."

"À?"

Cô cuối cùng cũng ngược lên ngắt lời của Thẩm Chi Châu, và nhìn Uyên Vưu, "Mày vừa nói gì?"

Uyên Vưu không nói nên lời, quyết định giúp Thẩm Chi Châu: "Lạc Anh, mày có biết Hội trường danh vọng WCG là gì không?"

"Hội trường danh vọng WCG?" Lạc Anh nghĩ về điều đó, "Có lẽ là biết. Đó không phải là một người chơi rất lợi hại trong cuộc thi WCG sao?"

"Không phải rất lợi hại!" Uyên Vưu sửa lại, "Vô cùng lợi hại! Không phải ai cũng có thể vào. Chỉ những người chơi hoặc đội đã giành được hai chức vô địch trở lên trong Chung kết Thế giới WCG mới có thể được chọn kỷ niệm và tuyên dương. Và người bên cạnh mày, bên trong là truyền kỳ nguyên lão!"

Thẩm Chi Châu ban đầu uống một ngụm canh, nghe bốn từ cuối cùng gần như bị nghẹn, nhưng thần sắc không thay đổi, trấn định tự nhiên, mặt không đổi sắc.

Lạc Anh cười to: "Tao biết, tao biết anh ấy rất lợi hại. Nhưng hình dung 'truyền kỳ nguyên lão'..."

Lạc Anh dừng lại vài giây. Khi mọi người nghĩ rằng cô sẽ giúp P thần sửa lại danh hiệu này, cô gái cười và nói: "Là rất lão."

Thẩm Chi Châu: "..."

Uyển Vưu không muốn nói bất cứ điều gì, cô đã từ bỏ điều trị.

Vào giữa bữa ăn, Hoàng mao nâng ly của mình lên khuấy động bầu không khí sôi nổi, để mọi người làm một chén: "Đến đây đi, thật hiếm khi bốn người chúng ta ra ngoài chơi cùng nhau. Tôi không biết có cơ hội để uống cùng nhau không, tục ngữ nói đúng, rượu phùng tri kỉ ngàn chén thiếu, có thể uống bao nhiêu thì uống.... "

Uyển Vưu trong lòng vừa chuyển, hoạt bát nói, "Mao Mao, P thân, tham gia Invitational châu Á thật tốt!!! Và WCG!!! Không thua kém, giành lấy chức vô địch về chơi!!!"

Hoàng Mao: "Chắc chắn! Chắc chắn! Khi thời gian đến, tôi cũng hy vọng cô có thể nhắc đến tôi nhiều hơn khi cô bình luận, và khen ngợi tôi nhiều vào."

"Cái này cũng không dễ," Uyển Vưu chêu ghẹo.

Thẩm Chi Châu cũng không đạo đức giả, đứng dậy một tay rút túi, chạm ly với mọi người. Bia sủi bọt trong ly được anh một hơi uống hết.

Chỉ có Lạc Anh đang cầm ly nước dừa, màu trắng, cảm thấy hơi đột ngột.

Cô kéo tay áo của Thẩm Chi Châu, ngược mắt lên và thì thầm, "Em cũng muốn uống."

Người đàn ông không nghe rõ, hạ thấp người xuống dựa vào tai cô: "Hả?"

Lạc Anh suy nghĩ một lúc, chợt dạ mở miệng, nói lại: " Em nói, em cũng muốn uống bia."

Sợ anh từ chối, cô vô thức đưa ra những lợi thế của riêng mình: "Em là một người trưởng thành, không có gì em không thể uống."

Thẩm Chi Châu cảm thấy buồn cười, nhìn cô yếu ớt: "Em sợ cái gì? Anh không nói không cho em uống."

"..."

Anh ngồi xuống và hỏi lại để xác nhận: "Thực sự uống?"

"Ừ."

Lạc Anh không uống bia, lần trước đến quán bar là lần đầu tiên, vì kính nguyệt không uống.

Vì vậy, cô muốn thử...

Thẩm Chi Châu không từ chối. Anh lấy chai bia duy nhất còn lại trên bàn và mở nó ra bằng một tay. Thấy nước dừa trong ly cô chưa uống hết, anh định tìm một cốc khác. Kết quả là không có cốc nào trên bàn để anh rót bia.

Anh cúi mắt và suy nghĩ một lúc, sau đó, anh tự nhiên rót bia vào ly anh vừa uống, không quá nhiều, khoảng một nửa.

Lạc Anh đang chơi với điện thoại di động của mình và trả lời tin nhắn của người khác. Thực ra, cô đã lạng lẹ nhìn thoáng qua toàn bộ quá trình rót bia của Thẩm Chi Châu bằng khóe mắt, mím môi, giả vờ không biết gì.

Sau khi Thẩm Chi Châu đặt ly bia trước mặt cô, cô ngược mắt lên bối rối, liếc nhìn anh.

Thẩm Chi Châu: "Không phải là muốn uống?"

"Ừ."

Lạc Anh cầm ly mà Thẩm Chi Châu vừa uống, nhìn chăm chăm vào bia với bong bóng sủi bọt trong ly, nuốt nuốt yết hầu, mím môi, nhắm mắt lại, uống một hơi cạn sạch.

Vì uống quá nhanh, Lạc Anh trực tiếp bị sặc, ho vài lần.

Thẩm Chi Châu vỗ nhẹ vào lưng cô.

Cô khóc không ra nước mắt: "... khó uống quá."

"..."

"Tại sao anh không ngăn em lại?"

"..."

Bốn người ăn uống no đủ, trở lại khách sạn liền một mối. Họ dự định tắm và đi ngủ.

Lạc Anh là người đầu tiên tắm.

Sau khi tắm rửa, cô trèo lên giường và ngủ một lúc. Đột nhiên cô cảm thấy hơi ngứa cổ, đưa tay nhẹ nhàng gãi gãi. Càng gãi, càng ngứa, dần dần lan ra lưng và thậm chí toàn thân...

Uyển Vưu chơi một ngày, ngủ ngon lành bên cạnh cô.

Lạc Anh không biết bản thân như nào, nên cô trèo lên một cách khó chịu và nhẹ nhàng rời khỏi phòng, nghỉ lại đi tắm.

Không thể đoán trước, nhìn thấy Thẩm Chi Châu vừa mới ra khỏi phòng tắm, người đàn ông nhìn thấy cô, ngạc nhiên một lúc, xoa tóc và hỏi, "Có chuyện gì vậy? Em không ngủ à? Sao lại ra đây?"

"Em rất ngứa." Giọng cô mềm mại, còn mang theo tia buồn ngủ cùng khó chịu mang theo âm thanh nức nở, "Em không biết sao lại thế này..."

Lông mày của Thẩm Chi Châu nhíu lại, đến bên cạnh cô, lấy tay đang gãi của cô xuống, thấy cổ được phủ những chấm đỏ nhạt. May mắn, màu không đậm nếu không có thể dùng từ "nhìn thấy ghê người" để hình dung.

Anh cau mày, cố gắng nhớ lại những gì cô bé đã ăn tối nay: "Lạc Anh, em có dị ứng với hải sản không?"

"Không, em đã từng ăn hải sản khi còn nhỏ, không có vấn đề gì." Giọng cô có vẻ mờ mịt, cả người có vẻ không biết làm sao.

Anh nắm lấy bàn tay đang gãi của cô, cảnh cáo: "Đừng chạm vào, sẽ để lại sẹo."

Anh không lau tóc nữa, chóp tóc vẫn còn rỉ nước, những giọt nước trong suốt tuột qua quai hàm và nhỏ giọt vào xương quai xanh.

Thẩm Chi Châu cúi xuống, đôi mắt đen nhìn thẳng vào cô, buộc cô phải tỉnh táo: "Lạc Anh, đừng ngủ, đừng gãi. Quay trở lại phòng thay quần áo. Anh sẽ đưa em đến bệnh viện."

Lạc Anh mệt mỏi và buồn ngủ, đôi mắt cô đỏ hoe vì khó chịu.

Khoảng cách giữa hai người gần nhau.

Cô có thể ngửi thấy mùi dầu gội không rõ ràng trên cơ thể anh, gật đầu, cố gắng nghe ra câu "Ừ".

Cô trở về phòng.

Thẩm Chi Châu thay giày, đợi cô ở cửa, tìm bệnh viện gần đó bằng điện thoại di động.

Đưa cô đến bệnh viện, đăng ký tư vấn.

Mới biết hóa ra là dị ứng còn...

Bác sĩ kê toa một số loại thuốc, truyền hai bình nước biển sẽ không sao.

Lạc Anh truyền nước, ngồi trên băng ghế trong phòng bệnh viện, bắp chân run rẩy, rất chán.

Thẩm Chi Châu lấy một cốc nước ấm, cho cô uống thuốc.

Mỗi lần nuốt một viên, Lạc Anh cau mày, nhắm mắt lại, ngứa đầu ra sau, như thể nuốt một thứ gì đó không thoải mái.

Thẩm Chi Châu đã phát hiện ra thói quen nhỏ này lần trước khi Lạc Anh bị sốt.

Lạc Anh bị buồn bực đến chết, lần đầu tiên uống bia, uống vào bệnh viện, còn chưa thấy ai xui xẻo hơn cô.

Cô quay lại liếc nhìn Thẩm Chi Châu, thậm chí còn chán nản hơn: "Anh đang cười cái gì? Anh lại cười em!"

Người đàn ông xoa đầu cô, vì truyền nước và cảm lạnh, Lạc Anh không có tay để hất anh ra, dò xét nhìn anh.

Thẩm Chi Châu rút tay lại, bất đắc dĩ khép mắt, khẽ nói: "Anh không cười em."

"..."

"Dị ứng còn rất tốt."

"..."

"Về sau giảm không ít phiền phức, cũng đỡ phải uống say, làm gì đều không biết."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

cavien6666

Năm nay mừng năm mới rất sớm, còn chưa tới tháng hai đã chuẩn bị giao thừa.

Lạc Anh ngồi trên sofa gọi điện thoại cho ông ngoại, Thẩm Chi Châu rót cho cô cốc nước.

"Vâng, cháu đã biết. Không có vé đường sắt...cháu đã mua xong vé máy bay, ngày mai liền xuất phát, đại khái giữa trưa sẽ đến."

Ông ngoại ho khan hai tiếng, giọng hòa ái hỏi: "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Về nhà muốn ăn cái gì? Ông mua đồ ngon, làm cho cháu."

"Cái gì cũng được." Lạc Anh uống một ngụm nước, tiếp tục nói, "Cháu không kén chọn, ông cũng đừng làm nhiều, bằng không giống như trước kia ăn không hết. Đúng rồi, ông gần đây có đi bệnh viện đo huyết áp không?"

"Đo qua, Đo qua. Cháu so mẹ cháu còn dài dòng..."

Không biết là từ nào động điểm đau của Lạc Anh, cô im lặng vài giây, mới hỏi: "... Bà ấy thường xuyên gọi điện về sao?"

Có tiếng thở dài ở đầu bên kia điện thoại, nói thật: "Đúng vậy, mẹ cháu... Giống như chuẩn bị về nước."

"Về nước?" Lạc Anh cười nhạo, "Tại sao phải về nước? Ở nước ngoài cuộc sống không tốt sao?"

"Nói đến chuyện này, cháu trở về ông lại nói rõ với cháu."

Lạc Anh suy nghĩ một lúc, rồi hỏi lại trước khi cúp máy: "Kia... tết âm lịch, bà ấy sẽ về nhà sao?"

"Sẽ không." Ông nói, "Nó nói phải sắp xếp việc ở đó, bàn giao tốt công tác mới trở về."

Tâm Lạc Anh trống rỗng, cảm xúc có chút sa sút, nhỏ giọng "A" một tiếng, cười hi hi nói: "Không trở lại thì tốt, miễn cho thấy cháu sinh chán ghét!"

"Cháu đứa nhỏ này..." Ông thở dài lác lác đầu, không nói cái gì nữa.

Lạc Anh dặn dò ông ngoại nhớ uống thuốc cao huyết áp, nghỉ ngơi cho tốt, mới cúp máy.

Thẩm Chi Châu ngồi bên cạnh cô, gần như lắng nghe toàn bộ quá trình, anh không biết rõ chuyện nhà Lạc Anh, nhưng là có biết một hai.

Biết mẹ cô ở nước Mỹ có một công ty thị trường rất lớn, đặc biệt giàu có, năm đó ông ngoại Lạc Anh ra nước ngoài, Thẩm Chi Châu ra đón, cũng có gặp qua người phụ nữ thành đạt, kiêu ngạo này.

Nhưng là chỉ gặp mặt một lần, phương diện khác gì đó, anh cũng không biết, cũng không có ý định xem xét chuyện nhà người khác.

"Sắp xếp xong hành lý chưa?" Thẩm Chi Châu hạ mắt, thuận miệng hỏi.

Lạc Anh: "Xong rồi. Anh thật sự muốn cùng em cùng nhau trở về sao?"

"Ừ."

Lạc Anh nghĩ nghĩ, nói: "Em còn tưởng anh sẽ không quay lại thành phố B trong tết nguyên đán, dù sao, em ở kia lâu như vậy, cũng không thấy anh trở về. Giống như mỗi lần đều là ông Thẩm một người ở nhà qua năm mới."

Nghe thế, Thẩm Chi Châu chớp mắt, giống như là có chút áy náy nói: "Anh có về, nhưng cũng là chuyện bốn năm trước."

"Ồ " Lạc Anh nhớ lại, " Bốn năm này, anh không có trở về, là vì ở nước ngoài du học sao?"

"Ừ."

"Vì sao anh và mẹ em đều thích chạy ra nước ngoài?" Lạc Anh bĩu môi, có chút u sầu hỏi, "Không phải chỉ là một cái vé đi trong và ngoài nước sao? Trở về một chuyến, thật sự khó như vậy sao?"

"Có lẽ... Là muốn trốn tránh chuyện gì đó đi."

Trốn tránh chuyện gì đó...

Lạc Anh không nghĩ nhiều như vậy, ngày mai sẽ về, lôi kéo Thẩm Chi Châu buổi tối đi ra ngoài đi dạo quanh hàng quán gần đó, dự định mua một cái gì đó cho ông ngoại.

Nhưng mà, đi dạo thật lâu, thế nào cũng không tìm được đồ ưng ý.

Ông ngoại khẳng định sẽ không thích những thứ quá xa xỉ, nếu quá rẻ, lại không biết chất lượng có tốt không.

Lạc Anh cầm trà sữa, đi bộ với Thẩm Chi Châu.

Từ sau lần câu lạc bộ NG thanh minh, cô cùng Thẩm Chi Châu đi ở trên đường cái, không cần cẩn thận kiêng dè ánh mắt người khác.

Mọi người đều cho rằng, Lạc Anh chỉ là em gái không quan hệ huyết thống của Thẩm Chi Châu.

Trên mạng bình luận đều nói --

[Đây không phù hợp với hình mẫu lý tưởng trước đây của P thần, cho nên khẳng định không phải là bạn gái.]

[P thần cũng không phải người nhất gan sợ phiền, nếu thật sự là bạn gái, làm gì nói là em gái chứ?]

...

Lạc Anh đột nhiên nghĩ đến một sự kiện, kinh ngạc hỏi Thẩm Chi Châu một câu: "Cho nên, anh 18 tuổi năm ấy, thật sự đánh xong trận đấu, lấy được quán quân trên phỏng vấn nói, bản thân thích là đáng người tốt, về ngoài xinh đẹp, chân dài, dịu dàng, đáng yêu, thành thực sao?"

"..."

Người đàn ông đút tay vào túi quần, rử mắt ho khan, gật gật đầu.

Hoàn toàn không nghĩ tới, cô vậy mà xem video phỏng vấn của anh.

Thật ra, tình hình lúc đó là như thế này --

Pluto là nhà vô địch thế giới đầu tiên trong lịch sử thể thao điện tử Trung Quốc, bởi vì về ngoài lười biếng, ngũ quan góc cạnh rõ ràng xuất chúng, đặc biệt là cảm giác sạch sẽ và sáng khoái của tuổi trẻ, trực tiếp đánh vỡ tường tượng trạch nam làn da gồ ghề.

Tức thời hút một nhóm lớn bạn gái, Pluto 18 tuổi tuổi trẻ khí thịnh, một lòng chỉ nghĩ đến lấy quán quân, đối tất cả những thứ này, càng là cảm thấy có chút... Phiền toái.

Vì thế, ở phỏng vấn sau trận đấu, người dẫn chương trình đã hỏi: "Tôi đại diện fan nữ hỏi một câu, xin hỏi Pluto có yêu mến cô gái hoặc là hình mẫu lý tưởng nào không?"

Vào năm 18 tuổi, Thẩm Chi Châu buột miệng nói ra.

"..." Lạc Anh hút trà sữa, nhìn anh không nói nên lời, "Anh không biết tính khí của mình có bao nhiêu tốt sao? Tìm cái bạn gái, còn soi mói như vậy."

Người đàn ông nhú mày, cũng không giải thích, hỏi lại câu: "Em quan tâm như vậy làm gì?"

Lạc Anh bị nghẹn một lúc, đầu nhanh chóng vận chuyển, tức khắc phản bác: "Ông ngoại yêu cầu em gọi anh là anh trai, vậy anh chính là nửa anh trai. Anh gần 30, làm em gái, không thể quan tâm đại sự cả đời của anh sao?"

Thẩm Chi Châu nghe kém chút tức điên, đột nhiên đưa tay túm lỗ tai cô, nhéo nhéo, xúc cảm mềm mại: "Em nói ai mau 30?"

"Không phải sao? Anh đều nhanh 25 tuổi, 25 tuổi bốn bề năm lên một chút chính là 30." Lạc Anh muốn kéo tay anh xuống, lại yếu hơn anh không làm gì được, tức giận đến nhảy lên nhảy xuống, cũng muốn túm lỗ tai anh.

Sau đó, Thẩm Chi Châu hạ tay xuống, khom lưng, đem tầm mắt đặt cùng độ cao với cô, nhìn thẳng cô.

Cũng thuận tiện Lạc Anh đi túm lỗ tai anh, cố tình người ta đưa lên làm cho cô túm, cô lại không dám.

Lui về sau một bước, ấp úng nói: "Anh muốn làm gì!?"

Nhìn khuôn mặt của Thẩm Chi Châu ở khoảng cách gần, thật sự rất xuất sắc, chọn không ra tí xú khuyết điểm, mặc dù có một chút thờ ơ, nhưng giờ phút này mặt mày niềm cười, cho anh thêm vài phần dịu dàng.

Ánh mắt nhìn thẳng, lại không hiểu mang theo ý tứ chêu chọc.

Lạc Anh khăn trương nắm chặt đầu ngón tay, vừa mới chuẩn bị lại lui về phía sau một bước nhỏ, đã bị anh nắm bả vai, kéo lên phía trước, hơi thở nóng rực, kém chút nữa đụng phải mặt anh.

Lạc Anh hô hấp bị kiềm hãm, gần như nhắm mắt lại.

Anh buồn cười nói: "Sợ cái gì? Anh trai cũng sẽ không ăn em."

"..."

"Anh trai chỉ là muốn nhìn một chút, tại anh đào nhà chúng ta có đồ hay không?"

"..."

Bệnh thần kinh! Xem thì xem, làm thành như vậy là làm gì!!!

Lạc Anh đều nhanh bị hù chết.

Người đàn ông nhìn chằm chằm mặt cô, nhìn về mặt khăn trương của cô, cười khẽ một tiếng, đứng thẳng thắt lưng, nhéo nhéo khuôn mặt cô, nói: "Không biết có phải độc thân lâu, ngay cả xem trẻ nhỏ đều cảm thấy đẹp đẽ như vậy..."

"..."

.....

Cuối cùng, Lạc Anh mua cho ông ngoại một đôi giày, về căn hộ.

Sáng sớm hôm sau, hai người sớm rời giường, bắt taxi ra sân bay.

Lạc Anh trên vai đeo một cái túi nhỏ, cầm một chiếc bánh lớn bằng cả hai tay, không ngừng ăn, Thẩm Chi Châu kéo hai cái vali đi trước cô, tiến hành đăng ký.

Đi đến phòng chờ, còn có nửa giờ mới bắt đầu kiểm phiếu.

Lạc Anh ngồi trên băng ghế ợ lên no nê, hạ mí mắt, như là chưa tỉnh ngủ, nói: "Em no rồi."

"..."

Thẩm Chi Châu buồn cười nhìn cô, lại mang theo điểm bất đắc dĩ: "Vậy ngủ một lát, đợi lát nữa kiểm phiếu anh lại đánh thức em."

Lạc Anh liếm liếm môi, lấy khăn giấy xoa xoa khóe miệng, nghiêng đầu ra sau ghế một cách ngoan ngoãn, nhắm mắt lại.

Có thể là thật lâu không về nhà, Lạc Anh tối hôm qua quá mức phấn khích, gần một đêm không ngủ, lúc này thật sự là buồn ngủ.

Ngay khi lên máy bay, cô nằm co ro trên ghế, lấy áo khoác che lại bản thân, rất nhanh liền ngủ.

Máy bay bay hai giờ.

Cô đã có một giấc mơ rất dài rất dài.

Mơ bản thân còn nhỏ, ba ba ôm cô, mẹ đi theo phía sau ba ba, người một nhà vui vẻ đi chơi.

Nhìn thấy cánh gà nướng và mực mà cô thích ăn nhất, mặc kệ thời tiết như thế nào, ba ba đều sẽ thỏa mãn cô.

Sau đó, mẹ sẽ ở một bên lái nhái, nói: Lần sau không được chiều như thế.

Vào năm mới, bọn họ đón ông ngoại đến nhà, cùng nhau ăn bữa cơm đoàn viên, cả nhà đều vui vẻ, hạnh phúc.

Mẹ làm đồ ăn rất ngon, cho tới bây giờ đều sẽ không bởi vì chuyện công ty, mà để cô một người ở nhà cô đơn không ai trông.

Đến giờ sang năm mới, mẹ sẽ cầm bao lì xì lớn, đi vào phòng cô nói với cô: sang năm mới, anh đào nhà chúng ta hay ăn chóng lớn.

Tĩnh mộng.

Lạc Anh chậm rãi mở mắt ra, ngồi im lặng không nói một lời.

Thắm Chi Châu nhận thấy cô tỉnh lại, kéo áo khoác che lại đầu xuống, ngoài ý muốn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt lại vô cùng ủy khuất.

Lạc Anh cảm thấy mắt mặt, quay đầu sang bên cửa sổ, lẳng lặng khóc.

Thắm Chi Châu không lên tiếng, dùng đầu ngón tay trắng nõn, lau khôe mắt cô, chậm rãi chờ đợi cô phát tiết, đem cảm xúc không vui thoát ra ngoài.

Lạc Anh càng khóc càng hăng, đôi mắt phỉếm đỏ hàm chứa nước mắt, lông mi dài đều bị nó làm ướt, mềm yếu hạ xuống.

Cô cắn môi dưới, tận lực không để cho mình phát ra âm thanh.

Dường như sau một thời gian dài, máy bay bắt đầu thông báo: "Máy bay chuẩn bị hạ cánh, mời các hành khách..."

Lạc Anh cuối cùng cũng ngừng khóc, hơi thở dần dần bình tĩnh, cũng không khụt khịt.

Thắm Chi Châu rút tờ khăn giấy cho cô.

Cô xấu hổ cầm lấy, chà xát nước mũi, cuộn lại, ném vào trong túi rác.

Thắm Chi Châu lại rút tờ khăn giấy khác, nhẹ nhàng đưa qua, giúp cô lau mặt.

Lạc Anh đặt nó sang một bên, lấy khăn giấy trong tay, tự lau, một bên lấy lại bình tĩnh, một bên dụi mắt nhỏ giọng nói thầm câu: "Lúc người ta khóc, anh xem làm gì....."

"..."

"Anh xấu như vậy, làm hại em càng muốn khóc."

"..."

Thắm Chi Châu bất đắc dĩ lại sùng nịnh nhìn cô, thu thập đồ đạc, đưa cô ra khỏi máy bay.

Mặc dù vài năm không trở về, Thắm Chi Châu vẫn nhớ đường, đầu tiên rời sân bay, bắt taxi, để tài xế chạy đến cổng thôn Quỳ, sau đó xuống xe, chậm rãi đi với Lạc Anh.

Nhà cách đó xa, đi 10 phút có thể thấy ngôi nhà hai tầng của Lạc Anh.

Cô mỉm cười hạnh phúc, khôe môi vô ý thức nâng lên, nhanh chóng chạy vào trong nhà, tìm ông ngoại.

"Ông ơi, ông ơi?"

"..."

"Ông đâu rồi? Cháu đã về rồi!"

"..."

Lạc Anh kêu mấy lần đều không có người đáp.

Một lúc sau, Lạc Bình Sinh cảm nôi phụng phịu đi ra, oán câu: "Vừa trở về đã kêu kêu kêu, kêu lớn tiếng như vậy, sợ ông không nghe thấy hả?"

"A? Ông, thì ra ông ở chỗ này!" Lạc Anh vội đi qua, ôm Lạc Bình Sinh, trên mặt còn lộ ra tươi cười không cách nào che giấu, làm nũng nói, "Người ta không phải là nhớ ông sao? Kêu một chút cũng không được, nào có ai như vậy?"

"... Được được được. Trở về là tốt rồi, thế nào đều được."

Thắm Chi Châu đặt hành lý của Lạc Anh vào nhà, Lạc Bình Sinh thế này mới nhìn thấy hân, "Ô" một tiếng: "Nhóc con, đã về rồi?"

"Vâng thưa ông." Thắm Chi Châu đem hành lý để xuống, đưa tay lên cổ, gãi gãi, trả lời ông.

Lạc Bình Sinh cảm khái vài giây, vui mừng gật gật đầu: "Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi. Ông cháu mỗi ngày ở trong sân xem chim xem chó, một lát đi dạo nơi này, một lát đi dạo chỗ kia, nhàm chán không được, có người cùng hân a, khẳng định vui vẻ."

Lạc Anh cao hứng néo néo móng vuốt đại cẩu, liếc nhìn Thắm Chi Châu một cái: "Nếu không anh đi về trước đi? Cho ông Thắm bắt ngò, em tới tìm anh sau."

Nhà Thắm Chi Châu ở đằng sau nhà Lạc Anh, Lạc Anh từ cửa sổ lầu hai nhìn xuống, có thể thấy ở cửa nhà Thắm Chi Châu có một con chó săn.

Thẩm Chi Châu không do dự, cùng Lạc Bình Sinh nói tạm biệt, liền hướng cửa nhà mà đi.

.....

Một tuần sau.

Giao thừa đúng hẹn tới.

Thôn Quỷ thuộc loại nhà cũ trong thành phố, nơi này không có cấm đốt pháo.

Chạng vạng sáu bảy giờ, trời đã tối một nửa, vài vệt nắng chiều hạ xuống cũng là lúc bữa cơm đoàn viên bắt đầu, trời dần dần tối xuống.

Bên ngoài vang lên tiếng pháo hoa, trẻ con cầm cây pháo bông cười toe toét.

Dựa theo lệ thường, Lạc Bình Sinh ăn cơm tất niên đều thích cùng Thẩm Kinh Thành kết nhóm, một bàn tròn vây quanh bốn người.

Lạc Anh liếc nhìn Thẩm Chi Châu bên cạnh, thấy tóc anh cắt ngắn, lộ ra mày đẹp mắt sáng cùng trán đầy đặn, hàm dưới rõ ràng, hầu kết bởi vì uống một ngụm bia mà lặn lộn vài cái.

Thẩm Kinh Thành nhìn nhìn Lạc Anh, cười hỏi: "Tiểu Anh, uống được rượu không? Trưởng thành, ở đại học bên kia uống qua rượu không? Đêm nay mừng năm mới, nếu muốn uống, ở nhà uống một chút không sao."

Lạc Anh nhớ tới lần trước uống bia, không mấy tốt đẹp, lắc lắc đầu.

Thẩm Chi Châu buông cái cốc, nói: "Em ấy dị ứng cồn."

"Cái gì... Cái gì?" Lạc Bình Sinh một mặt khiếp sợ, nhìn về phía Lạc Anh, "Dị ứng cồn?"

"Đúng vậy. Cháu ở trường học uống qua một hồi, sau đó..." Lạc Anh bĩu môi, "Uống vào bệnh viện."

"Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha." Thẩm Kinh Thành rộng rãi cười to, trêu ghẹo nói, "Không có việc gì, không có việc gì. Con gái không uống rượu không sao, không uống rượu rất tốt, vậy không uống đi. Dị ứng, về sau đừng uống."

Lạc Bình Sinh dừng một chút, nói: "Ta nói khó trách, Tiểu Anh lúc nhỏ có một lần ăn nửa bánh sôcôla, ăn xong trên cổ tất cả đều là điểm đỏ, không nghiêm trọng, cũng không đi bệnh viện. Kia nhân bánh sôcôla là rượu, thì ra là dị ứng cồn..."

Thẩm Kinh Thành: "Ông về sau nấu com phải cẩn thận, đừng thêm cái gì rượu a này đó, dấm chua cũng ít thêm đi."

"Tôi chưa bao giờ thêm rượu." Lạc Bình Sinh liếc hẩn một cái.

Ăn xong com tất niên, Lạc Bình Sinh cùng Thẩm Kinh Thành ngồi ở trong phòng khách xem chương trình xuân, Lạc Anh đem Thẩm Chi Châu kéo lên tầng cao nhất.

Xung quanh có pháo hoa, "Đùng" một tiếng, ở không trung chọt nổ rộ, tỏa ra đầy trời tia sáng, giống như thiên đường đổ xuống thác nước.

Đèn đuốc rực rỡ, về lên bức tranh phong cảnh xinh đẹp.

Lạc Anh cũng lấy ra pháo bông, châm quơ quơ, ca sát một tiếng, lập tức có vô số ánh lửa toát ra, muôn hồng nghìn tía, nổi bật khuôn mặt trắng nõn của cô.

Thẩm Chi Châu khoe miệng gọi lên nhàn nhạt cười, hầu kết lặn lộn, lấy ra di động, nhắm ngay sườn mặt trắng nõn, chụp một cái.

Lạc Anh như phát hiện, cười nhìn lại.

Vừa vặn bị Thẩm Chi Châu bắt giữ, mi dài cong cong, con ngươi vừa nhấc, lúm đồng tiền nhọt nhọt, rõ ràng không trang điểm, ngũ quan lại tinh xảo giống như phác thảo trên trời.

Tựa như tiểu yêu tuyệt mỹ giáng lạc phạm gian, tươi cười thuần khiết, trong mắt cất giấu tinh quang.

Lạc Anh ngăn người: "Anh chụp em làm gì?"

Thẩm Chi Châu đặt di động xuống, hạ mắt nhìn nhìn, chậm rãi nói: "Đội lắt nữa gửi cho em."

Một câu nói trực tiếp làm Lạc Anh không thể phản bác.

Cô cũng không so đo, chơi không sai biệt lắm, còn có không đến 10 phút sẽ sang năm mới.

Lạc Anh đoán chắc thời gian, bắt đầu đếm ngược --

"Mười... Chín... Tám.. Bảy..."

"Sáu... Năm... Bốn..."

"Ba."

Thẩm Chi Châu đang im lặng, đột nhiên hô một tiếng: "Lạc Anh."

Lạc Anh nhả lại mảy, không chịu anh quấy nhiễu, tiếp tục đếm: "Hai."

Thẩm Chi Châu nhìn cô cười.

"Một."

Trong nháy mắt, xung quanh nổ rộ, tiếng pháo nổ theo tiếng pháo hoa, rộn rã vui sướng.

Lạc Anh bị dọa đến bịt lỗ tai, cuối cùng, vẫn là bị Thẩm Chi Châu gọi lại

Anh đứng trước mặt cô, gần từng tiếng, rõ ràng vô cùng, ôn nhu lại lưu luyến nói:

"Năm mới vui vẻ, Lạc Anh."

Xung quanh nháy mắt yên tĩnh, tiếng pháo dần dần biến mất.

Thời gian phẳng phất như chậm lại.

Lạc Anh mỉm môi, mỉm cười với anh: "Năm mới vui vẻ."

Sau đó.

Cô nhìn thấy anh chớp mắt với hàng mi dài, rất chậm.

Trong mắt có vài phần ý cười.

Nó đặc biệt nhỏ.

Còn mang theo dịu dàng cô chưa thấy bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

cavien6666

Ngày tết thứ hai, thân thích và bà nội đến nhà Lạc Anh chúc tết, còn tặng vài cái bánh gạo nếp cho cô ăn.

Lạc Anh cầm hai cái đi nhà Thẩm Chi Châu chia sẻ, không khéo là, ông Thẩm vậy mà không ở nhà.

Thẩm Chi Châu cầm lấy, ăn một ngụm, nhẹ nhàng giải thích nói: "Đi chợ mua cái gì đi."

"Thì ra là như vậy a." Lạc Anh ngồi ở nhà hần, nhàm chán xem đến xem đi.

Phát hiện gian phòng không có đồ gì nhiều, trừ bỏ đồ dùng thiết yếu hằng ngày, cũng không có đồ trang trí dư thừa, nếu không phải là ông ngoại nói Thẩm Chi Châu là cháu trai của ông Thẩm, Lạc Anh rất khó để tưởng tượng, ông Thẩm vẫn còn có "người thân".

Bởi vì cô là thật chưa thấy qua có ai đến thăm ông..

Lạc Anh uống một ngụm nước, thuận miệng hỏi một câu: "Trong nhà này thế nào không có ảnh của anh? Anh hồi nhỏ chuyển đi khi nào?"

"Không nhớ rõ." Thẩm Chi Châu nghĩ nghĩ, " Chắc khoảng mười tuổi đi, lúc ấy xảy ra vài chuyện."

"... A."

Thẩm Chi Châu cúi đầu nhìn nhìn di động, hỏi Lạc Anh: "Em lúc nào thì trở về?"

"Trở về?" Lạc Anh chớp mắt, "Về thành phố A sao?"

"Ừ."

Lạc Anh: "Em không vội, dù sao cũng chưa có khai giảng, chắc là sau hội nguyên tiêu mới trở về đi, tránh lúc cao điểm. Anh thì sao?"

Thẩm Chi Châu cười sò sò đầu cô: "Anh ngày mai đi, ở nhà chơi vui vẻ. Trở về nói với anh một tiếng, anh đi đón em."

Ngày mai đi...

Lạc Anh trong lòng chậm một chút, không hiểu có chút thất lạc, nhỏ giọng nói thầm câu: "Về sớm vậy?"

"Chuẩn bị trận đấu."

Thẩm Chi Châu như trấn an bạn nhỏ, bắt đầu dĩ giải thích một chút.

.....

Ngày thứ hai.

Trời còn chưa sáng, anh liền chuẩn bị đi về.

Thành viên chiến đội NG cũng sau hai ngày tập trung lại, trải qua mười ngày tả hữu dày đặc huấn luyện, tất cả đều tự tin rạng rỡ, tin tưởng tăng nhiều, xoa tay chờ đợi trận đấu đến.

Lão lí cuối cùng nhắc nhở --

"Mọi người, lần này là chúng ta chân chính trên ý nghĩa lần đầu tiên chiến đội trở lại, lần trước All-star tôi để Pluto cùng Hoàng mao đi đánh solo, phân biệt cảm thứ hai cùng thứ ba. Nói không phải khen, tôi cảm thấy Pluto kỳ thực hoàn toàn có thể đoạt quán quân, mặc kệ là kinh nghiệm không đủ hay là ngón tay bị thương, đều không trọng yếu. Nhìn kết quả huấn luyện mấy ngày nay, tôi đối với nhóm rất tin tưởng... Duy nhất khó trị chính là chiến đội WING mà thôi."

"Pluto cùng Vô Ngạn solo qua, vài ngày nay chúng ta cũng nghiên cứu rất nhiều. Hi vọng trận đấu đầu năm mới, chúng ta đều có thể mặc đồng phục đội NG, đứng ở trung tâm vũ đài, giơ cao cúp, đoạt được quán quân!!! Cảm quán quân, tôi mời các cậu ăn cơm!!!"

Hai ngày sau, chiến đội NG mặc tây trang tham dự một lần hội phóng viên, liền chính thức tiến vào trận đấu.

Lạc Anh ở nhà một bên cắn hạt dưa một bên xem Weibo, trong lúc vô tình xem đến Thẩm Chi Châu mặc tây trang, còn cố ý bị fan chỉnh sửa qua, mặt mày lãnh đạm không biết cùng ai nói chuyện, màn ảnh đảo qua, liền ngược mắt gạt đầu, hướng fan chào hỏi.

Bình luận đều là --

[a a a a a a a a a ca ca đẹp A a!!!!]

[Người này là ai? Nhìn có chút quen mắt?]

[Chắc là người dẫn chương trình trận đấu? Hình như bị nhà bên mắng thảm, bà cô động tay động chân với Vô Ngạn.]

[ta dựa vào!!!! Mau rút đi, cách P thân xa một chút!!!!]

Lạc Anh lưu mấy tấm ảnh chụp, cảm thấy nhàm chán, lên Baidu tìm tòi một chút [cô gái động tay động chân với Vô Ngạn?].

Tự động hiện ra vài cái bình luận của fan Vô Ngạn, bình luận cao nhất, bên trong lời nói cái gì dơ bẩn đều có.

Cũng có không ít người nói bóng nói gió, không sai biệt lắm ý tứ chính là: Một tay vô không ra tiếng, anh nhà mi không muốn, làm sao có thể bị chụp vào phòng phụ nữ? Chẳng lẽ có người ép anh ta vào phòng phụ nữ?

Lạc Anh nhăn lại mày, ngón tay lướt lướt, không ngừng lướt xuống, phát hiện tất cả đều là viết tắt.

"..."

Cô bắt đầu dĩ nghĩ: Bọn mi mắng chửi người cũng quá tưng, rất dè dặt cẩn trọng, mắng chửi người không mang theo đại danh có ý tứ gì?

Lạc Anh đều nhanh lướt một môi, rút cục ở một cái bình luận tìm được danh tính cô gái -- Bối Thư.

Bối Thư...?

Lạc Anh ở trong ổ chăn quay cuồng, che miệng cười nhẹ vài cái.

Tên rất buồn cười.

Lập tức lên Baidu tìm kiếm cô gái Bối Thư, bằng cấp không cần bàn, cao trung tốt nghiệp, nổi từ trên mạng, sau này bị công ty nhìn trúng làm bình luận trò chơi cùng người dẫn chương trình phỏng vấn trận đấu.

Lạc Anh tùy tiện lật qua lật lại ảnh chụp cô gái, ừ.. Dáng người tốt, bộ dạng xinh đẹp, chân dài lại cao... Ôn hay không ôn nhu không biết... Tóc mái thưa, nhìn qua có vài phần hương vị đáng yêu cùng thành thực.

Nhìn thoáng qua, cũng phù hợp với hình mẫu lý tưởng của Thẩm Chi Châu.

Lạc Anh nhìn mấy lần liền không muốn nhìn, dùng một tiếng, đem di động ném xuống cuối giường, lấy chăn che lại bản thân, ở trong ổ chăn điên cuồng đuổi chân hơn mười giây, cắn răng, a a a a a hô lên.

Sau đó, lại bật dậy, ngồi ở trên giường phát ngốc hơn mười giây.

Cầm lấy gương trên mặt bàn, nhìn bản thân một cái, miệng nói nhỏ nói: "... Có phải là quá nhỏ? Không đủ thành thực? Mặt nhìn vẫn trẻ con? Cũng mười tám rồi, nên ăn ít một chút?"

Lạc Anh thừa dịp ông ngoại không ở nhà, ngồi ở trong phòng trang điểm, cố ý đem mắt trang điểm dày chút, son môi chọn màu đỏ thuần, còn đeo một đôi khuyên tai mừng năm mới mới mua.

Mặt Lạc Anh thuộc loại trúng ngỗng mềm mại, mặc dù thay đổi phong cách trang điểm khác, vẫn không làm mất đi vẻ đẹp của cô, ngược lại tạo nên vẻ đẹp chưa từng có xinh đẹp cùng điểm lệ.

Làm fan trên Weibo thấy từ lần trước lên hot search hồi lâu không buồn bán anh đào, đột nhiên phát ra ảnh chụp, hưng phấn mà ngao ngao kêu...

Khu bình luận tất cả đều là nói: "Thật là rất xinh đẹp!!!", "Tân niên vui vẻ nha!!! Tiểu mỹ nữ!!!!", "Ô ô ô phong cách này cũng rất thích!!! giết ta đi!!!!"...

Hơn mười phút sau, Pluto nhấn thích, Lạc Anh thành công xuất hiện trang đầu cùng Pluto, Weibo lại bùng nổ.

Lạc Anh ngạc nhiên vào weibo Pluto, mới phát hiện anh sáng sớm đã theo dõi bản thân, thuận tay nhấn theo dõi, tùy tiện lật qua lật lại, phát hiện Weibo anh thật sự là rất không thú vị, giống con người anh.

Tất cả đều là phát trận đấu cùng tuyên truyền, không có một cái cuộc sống hằng ngày, ngay cả chia sẻ Weibo đều không có.

Thế mà cũng có 1000+ vạn fan?

Lạc Anh khó tin, cũng làm cho cô có chút fan cảm thấy ghen khuất, bởi vì Pluto người này thật sự là rất lạnh lùng, một lần chân chính đăng ảnh cũng không có.

Đúng lúc này.

Thẩm Chi Châu gửi Wechat qua: [đang làm gì?]

Lạc Anh sờ sờ cái mũi, hỏi: [ngủ.]

Thẩm Chi Châu: [hoá trang ngủ?]

Lạc Anh: [...]

Lạc Anh: [Em đang tẩy trang!]

Đối phương có thâm ý khác phát ra cái: [A]

Thẩm Chi Châu: [khi nào thì trở về?]

Lạc Anh: [Anh lúc nào thì vào trận đấu?]

Hai người cơ hồ là đồng thời phát ra.

Thẩm Chi Châu trước đáp: [ngày mai buổi chiều.]

Lạc Anh: [Ồ]

Lạc Anh: [em cũng vậy ngày mai đi máy bay trở về.]

Thắm Chi Châu: [anh cho người tới đón em.]

Hôm sau.

Lạc Anh một người tạm biệt ông ngoại, ngồi máy bay về thành phố A, Thắm Chi Châu quả nhiên không có lừa cô, Lạc Anh vừa đáp xuống, liền nhận được điện thoại.

Là giọng con trai non nớt, có thể là sợ người lạ, lời nói lắp ba lắp bắp: "Xin chào, chị là em gái lão đại Lạc Anh sao?"

Lạc Anh gật gật đầu, "Ừ" một tiếng.

Cậu tiếp tục nói: "Em là Bách Tín, chị gọi em Tiểu Tín là tốt rồi. Lão đại... lão đại để em đến đón chị, anh ấy bây giờ còn ở trận đấu."

Lạc Anh lại "Ừ" một tiếng, đi ra sân bay: "Tôi biết, cậu hiện tại ở đâu? Tôi tìm cậu ở chỗ nào?"

"Chị tới cửa B đi."

Lạc Anh đi tới cửa B, thật đúng thấy một cậu trai hướng cô vẫy tay.

Rồi sau đó bước nhỏ chạy tới, giúp cô lấy hành lý.

Lạc Anh thân thiện hỏi: "Tôi muốn đến chỗ kia được không?"

"Thực tiếp đi tìm lão đại? Vừa nãy lúc chờ chị, nhìn trận đấu phát trực tiếp, lão đại hôm nay cảm giác không sai, em cảm thấy đêm nay sẽ có tiệc chúc mừng."

Lạc Anh nở nụ cười: "Tiệc chúc mừng?"

"Chắc là sẽ thắng." Tiểu Tín gãi gãi đầu, sau đó lại cảm thấy không đúng, liên tục gật gật đầu, nói, "Không phải là chắc là, là nhất định!"

Tiểu Tín lái xe, đưa Lạc Anh đến thịnh tế minh châu, lần này trận đấu vừa khéo tổ chức ở thành phố A, trên sân quen thuộc.

Đối với chiến đội NG mà nói, không cần di chuyển cũng không cần vượt qua cái gì khí hậu không quen, tự nhiên lại nhiều một cái phần thắng.

Sau nửa giờ đi xe.

Lạc Anh đến, trận đấu đã kết thúc, lục tục có fan đứng lên, có trên mặt mang theo tươi cười, có trên mặt mang theo buồn bã.

Tiểu Tín đỗ xe, cúi mắt nhìn nhìn đi động, đột nhiên "A" một tiếng, làm Lạc Anh giật mình.

"Chị Lạc Anh, chị!!! Chúng ta thắng!!! Lão đại thắng!!! Rất trâu bò!!!"

Lạc Anh cũng vui vẻ theo, trong mắt sáng lấp lánh, cười đến xinh đẹp như hoa: "Thật lợi hại!"

Không hổ là Pluto.

"Không đúng sao? Lão đại chúng ta..." Tiểu Tín đột nhiên hưng phấn, ở trong xe cùng Lạc Anh chậm rãi mà nói, tựa như người hâm mộ nhỏ trà trộn vào chiến đội Pluto, "Là người năm đó liên tục ba năm ngồi vững quán quân CF! Anh ấy lấy quán quân là chuyện sớm muộn thôi!"

Lạc Anh nhìn hấn một cái, phút chốc nghiêng đầu, hỏi: "Cậu rất sùng bái anh ta?"

"Vòng thể thao điện tử, ai không sùng bái?" Tiểu Tín quyết quyết miệng, "Em dám cam đoan, ở trong trò chơi tuyệt địa cầu sinh này đã từng đi ngang Vô Ngạn, cũng sùng bái Pluto."

Trên tay Tiểu Tín bỗng nhiên truyền đến một trận ô ô chấn động, là tin nhắn.

Hấn chăm chú nhìn: "Lão đại, bảo em mang chị đi lâu hai chỗ nghe phỏng vấn, anh ấy đang chuẩn bị sau trận đấu phỏng vấn."

"Sau trận đấu phỏng vấn?" Lạc Anh chớp mắt sợ run, đột nhiên nhớ tới ngày hôm qua ở Baidu tìm kiếm cô gái kia, đáy lòng bỗng nhiên còn có một loại dự cảm rất mãnh liệt, nhất định gặp cô gái kia.

Lạc Anh biểu hiện ra một bộ cảm thấy hứng thú, nở nụ cười vừa nói: "Tốt tốt, tôi cũng muốn nhìn một chút nghe phỏng vấn là thế nào."

Nơi phỏng vấn, đặc biệt đơn sơ, chính xác ra, là chỉ có chỗ phỏng vấn nhìn bố trí rất xinh đẹp rất sạch sẽ, chỗ khác giống phòng bình thường mà thôi.

Bên trong có hai ba chiếc ghế, trên mặt bàn có mấy con gấu của các nhà tài trợ.

Chiến đội NG bốn thành viên đều ngồi ở đằng kia, người dẫn chương trình... Quà nhiên là cô gái kia.

Tiểu Tín là thành viên đội NG2, đem cô đưa đến nơi này, đã bị giáo luyện kêu đi rồi, chỉ có Lạc Anh lặng lẽ đi vào.

Thấy Thẩm Chi Châu đột nhiên bị cô gái kia gọi "Đứng lên".

Lạc Anh nghe không rõ lắm bọn họ đối thoại, xem khẩu hình, chắc là nói: "Pluto, cậu là nhân vật chính hôm nay, chúng ta đến nói trước kịch bản, cậu xem mấy vấn đề này."

Nhưng, Thẩm Chi Châu thờ ơ, không có bất kỳ ý tứ bất chuyện.

Nhân viên công tác quay chụp vẫn đang chuẩn bị máy quay cùng ánh sáng, anh ngồi chỗ kia, cúi đầu, dựa lưng ghế dựa càng không ngừng xem di động.

Cũng là, luận tiếng nói cùng địa vị, Bối Thư còn không thể đối với anh hô to gọi nhỏ.

Mặc dù qua bốn năm, Pluto ở trong vòng địa vị vẫn cao như cũ làm cho người ta ngưỡng vọng.

Cô ta tức giận đến cắn cắn môi, khá nhẫn nại đi giày cao gót đi qua, một tay chống thành ghế bên cạnh Pluto, một tay cầm kịch bản, cứ như vậy cúi xuống thất lưng, để cho anh nhìn.

Thẩm Chi Châu không nghĩ tới cô ta sẽ trực tiếp như vậy, vừa mới không nghĩ đi đến, chẳng qua là bởi vì hắn không muốn nhìn kịch bản thôi, nếu không muốn trả lời vấn đề, hắn sẽ trực tiếp cự tuyệt.

Hoàng mao cùng Thú Thú nhìn tình cảnh trước mắt, hít một ngụm khí lạnh, ào ào chó có lên tiếng, không dám nói lời nào.

Lạc Anh tầm mắt ngưng ở đằng kia, trong lòng ngũ vị tạp trần, không thể nói rõ là cảm giác gì, nhưng chính là rất khó chịu, thật chán ghét, chán ghét đến cô căn bản không nghĩ lại nhìn thấy hai người họ.

Uy!! Máy quay còn ở phía trước đâu, hai người.... Cũng quá trắng trợn rồi?

Từ lúc đi vào, đến bây giờ, Thẩm Chi Châu ngay cả một ánh mắt đều không cho cô, Lạc Anh cảm thấy cô ở chỗ này căn bản chính là dư thừa.

Nghĩ đến dư thừa lập tức hành động, hơi nhếch môi, ngay cả nhìn cũng không nhìn hắn cái nào, giống như động vật nhỏ, đột nhiên nhấc chân chạy ra ngoài phòng phòng vẫn.

Thẩm Chi Châu hình như có phát hiện ngẩng đầu, vừa đứng thấy bóng lưng Lạc Anh chạy đi, thế mới chú ý tới cô vậy mà đến đây.

Tiểu Tín không trả lời Wechat anh, anh cho rằng Lạc Anh còn chưa có đi lên.

Pluto đột nhiên đứng dậy, cùng Bối Thư giãn ra một khoảng cách, ánh mắt lạnh như băng quét cô ta một cái.

Cầm lên áo lông, cũng không nói nguyên nhân, trực tiếp cùng tổ đạo diễn nói một tiếng: "Thật có lỗi."

Bước đi.

Chỉ còn lại ba người trong chiến đội hỗn loạn trong gió.

Lão đại cũng quá không có suy nghĩ đi?

Đi cũng không đem theo bọn họ cùng nhau chạy!!!

.....

Lạc Anh ra phòng phỏng vấn, không biết nên đi đâu, cô chậm rãi dựa theo trong trí nhớ đi đến bên ngoài bãi đỗ xe.

Thành phố A nhiệt độ so với thành phố B thấp hơn nhiều, buổi chiều gió lạnh thổi tới, lạnh run người.

Đi ra bên ngoài càng lạnh hơn.

Trời đông giá rét, gió lạnh từng trận.

Lạc Anh mặc một bộ áo lông cao cổ màu trắng gạo, cố gắng đem cổ rịt vào bên trong cổ áo, tay cũng rịt vào trong tay áo, căn bản không nghĩ ra được.

Thực lạnh a!

"Ghê tòm! Thắm Chi Châu! Tên xấu xa cận bà! Thắm Chi Châu! Hồn đàn! Thắm Chi Châu!!!"

Cô đứng ở bên ngoài thỉnh tế mình châu, nhìn cửa dán áp phích lớn, nhắm ngay người đàn ông trung tâm, nói nhỏ thoả mạ một chút.

Cảm giác tâm tình tốt hơn, chính là hơi lạnh.

Lạc Anh rạo rức, tính toán vận động một chút để bản thân ra mồ hôi, như vậy chắc là sẽ không lạnh nữa.

Chỉ là, cô vừa tại chỗ nhảy hai cái, đã bị người đè lại, một chiếc áo lông dài màu đen thỉnh tế trùm lên người cô, bao lấy cô, xung quanh còn ngửi thấy mùi thuốc lá trộn lẫn với mùi bạc hà quen thuộc

Cùng với bên người mãnh liệt hơi thở nam tính.

Thắm Chi Châu cảm lấy mũ áo lông, trùm lên trên đầu cô.

Cô gái được che đầy chặt chẽ, đôi môi đỏ của cô bị nhét vào áo lông cao cổ, chỉ lộ ra chóp mũi cao cùng đôi mắt xinh đẹp.

Cô hình như có phát hiện trường anh một cái: "Anh đi ra làm gì?"

Thắm Chi Châu ánh mắt đảo qua khuôn mặt trắng nõn của cô, tự nhiên ở trước mặt cô ngồi xổm xuống, một chân đầu gối hơi khụy xuống một chút, kém chút liền quì một gối.

Lạc Anh lập tức ngậm miệng, cũng ngừng lại hô hấp, một mặt mờ mịt, không biết anh muốn làm gì.

Thời gian giống như tạm dừng.

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

Cô nhìn thấy bàn tay tay khớp xương rõ ràng lại thon dài của anh vươn ra, xương ngón tay uốn cong, cảm lấy khóa kéo của chiếc áo khoác hướng lên trên kéo... Hướng lên trên kéo...

Xẹt qua toàn thân cô, kể cả nơi trái tim gần nhất.

Giống như một chuỗi dòng điện lưu, thật thông thả, đem cô đánh đến cả người cứng lại tại chỗ.

Thình thịch thình thịch...

Lạc Anh khuôn mặt đột nhiên nóng lên, xấu hổ, giống bị người nhìn thấu tâm sự, lui ra phía sau một bước nhỏ.

Lại bị người đàn ông kéo tốt khóa đứng lên, nắm ở bả vai, kéo trở về.

Anh luôn như vậy!

Lạc Anh tim ngừng đập, trong lòng loạn chuyển, lỗ tai liền dễ dàng hồng, cô sờ sờ thính tai nóng bỏng, ý định dùng mũ áo lông che lại, đồng tử nhìn về hướng anh.

Thắm Chi Châu nghiêng đầu, nở nụ cười nói: "Làm gì luôn sợ anh?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

cavien6666

Lạc Anh muốn nói, sợ anh, còn không phải là bởi vì, trước đây anh làm một số hành động kỳ quái, cho nên mới sợ anh sao!

Nhưng cô không dám nói...

Cẩn môi, đứng ở tại chỗ, không biết nên làm gì.

Thắm Chi Châu nhìn vào đôi mắt đẹp của cô, hỏi: "Còn lạnh không?"

Lạc Anh lắc đầu.

Khăng định không lạnh, áo của anh áo lông lớn như vậy, độ rộng cùng độ dài giống như chăn bông nhỏ.

Hai người trầm mặc vài giây.

Lạc Anh lại nghĩ tới chuyện vừa mới ở phòng phòng vẫn nhìn thấy, phòng lên quai hàm tròng hấn một cái, giống một con mèo xù lông, miết miệng, không nghĩ nói với hấn.

Thắm Chi Châu tựa hồ nhìn ra tiểu tâm tư của cô, lại tựa hồ không nhìn ra, Lạc Anh cân nhắc không ra.

Hoàng mao gọi điện thoại tới, ở trong điện thoại rống to: "Lão đại!!! Tiệc chúc mừng!!! Mau trở lại!!! Mang theo chị...em gái đi!!!"

Hoàng mao thanh âm càng rống càng lớn, giống như sợ đối phương không nghe thấy.

Thắm Chi Châu đem di động lấy ra xa, vừa đứng, Lạc Anh cũng nghe được một chút.

"Tiệc chúc mừng?" Lạc Anh nhỏ giọng hỏi.

"Ừ. Muốn đi sao?" Thắm Chi Châu lời kéo tay áo của cô, đưa cô đến bãi đỗ xe.

Lạc Anh nghĩ nghĩ: "Lại là... Đi quán bar sao?"

"Không phải là quán bar."

"Đó là nơi nào?"

"Liên ăn một bữa cơm."

"Được rồi." Lạc Anh sờ sờ cái mũi, kỳ thực cô cũng có chút đói bụng.

Khánh công yến đặc biệt đơn giản, chính là đánh xong trận đấu, vừa khéo tìm cái cơ ra ngoài thả lỏng một chút mà thôi.

Khánh công yến tổ chức ở gần đây, là nhà ăn bên cạnh thịnh tế minh châu, lão lí cùng quản lý chiến đội hào phóng bao một phòng ăn xa hoa, mời toàn bộ người phân bộ PUBG.

Đồ ăn, tùy tiện gọi, ăn thế nào đều được.

Lúc Lạc Anh cùng Thắm Chi Châu đi đến, đồ ăn đã gọi được một vòng, lục tục có người bưng lên.

Đàn đàn đem thực đơn đưa cho Thắm Chi Châu, nói câu: "Lão đại, anh xem còn có cái gì muốn thêm, cùng người phục vụ nói một tiếng là được."

Thắm Chi Châu tiếp nhận thực đơn, xem cũng chưa xem một cái, liền đem thực đơn đặt tới trước mặt Lạc Anh.

Khàn khàn tiếng hỏi: "Muốn ăn cái gì?"

Lạc Anh cũng không khách khí, cúi xuống, mắt nhìn một vòng, phát hiện cô thích ăn cũng đã gọi qua, cũng liền lắc đầu.

"Hình như đã gọi rồi, em còn muốn sữa chua."

"Sữa chua?"

Tủ lạnh trong phòng có, Thắm Chi Châu chân dài bước tới, mấy bước qua, giúp cô cầm đi lại.

Lại cầm lấy ống hút, giúp cô đâm thùng, mới đưa cho cô.

Lạc Anh nhắc lên uống mấy ngụm, vừa chua vừa ngọt, đặc biệt ngon.

Đồ ăn lên rất nhanh, không nửa giờ liền đã dọn lên đủ rồi.

Đàn ông trong phòng khí thế ngất trời trao đổi trận đấu vừa rồi, Lạc Anh đối một ít danh từ riêng nghe không hiểu lắm, nhưng là đại khái biết là có ý tứ gì.

Nghe được buồn cười, cô cũng cong lên khoe miệng cười cười theo, chỗ nào nghe không hiểu, liền ngoan ngoãn cúi đầu, ngồi ở trên vị trí ăn cơm.

Cô cũng quả thật là đói bụng.

Giữa trưa không ăn cơm, chỉ uống cháo bát bảo ông ngoại làm liền lên máy bay, đi đến nơi này, còn chưa có ăn cái gì.

Hiện tại, cô giống như con chuột nhỏ, nhìn đến ăn ngon, không ngừng nhét vào miệng, nuốt vào bụng, luôn luôn không có ngừng lại.

Thỉnh thoảng người trong câu lạc bộ đến kính rượu Thẩm Chi Châu, Lạc Anh mới có thể ngược mắt nhìn xem, nhìn hán ngưỡng cổ, đem ly rượu đầy, đổ vào miệng. Hàm dưới rõ ràng, hầu kết trắng nõn cao thấp lẫn lộn, sạch sẽ lưu loát...

Giống như thế nào cũng không say.

Sau khi ăn xong, Hoàng mao cầm cốc thét chói tai hoan hô vài tiếng, trực tiếp liền đem trận tụ hội này kéo lên đỉnh điểm.

Có chút bụng bia giáo luyện nhân cơ hội cổ động một phen: "Ta hôm nay vui vẻ, lại cho các cậu ba ngày phép, có đủ hay không?"

Thú thú huyết sáo: "Không có đủ!!! Ít nhất một tuần a!!! Ba ngày tính cái gì? Đánh cái rắm cũng không đủ!!!"

Lão lí: "Cút đi! Liền ba ngày."

Nhất thời, lấy thú thú đi đâu, vang lên một trận ngán ngùi hư thanh, ào ào quát không hay.

Thẩm Chi Châu xem tình cảnh này, khó được cúi đầu nở nụ cười.

Lão lí lau mồ hôi, trừng thú thú một cái: "Xử tiểu tử! Các cậu đừng có mãi chơi, lần này trận đấu tuy rằng ý nghĩa rất cao, nhưng thủy chung không phải mục tiêu cuối cùng của chúng ta, mọi người đều biết mục tiêu rất rõ - Cuộc thi Esports Thế giới WCG sáu tháng sau đó. Mùa thông thường sẽ bắt đầu trong hai tháng, vài tháng tới sẽ rất mệt mỏi. Trong ba ngày, các cậu có thể nằm thì nằm đi. "

Cuối cùng, lão lí còn trêu đùa một phen.

Hoàng mao: "Nằm cái rắm! Tiếp tục! Đi, đi chơi đi!"

"Đi đâu?" Đàn đàn đẩy đẩy mắt kính, nhìn nhìn thời gian, mới 8 giờ rưỡi, còn sớm.

Hoàng mao: "Các ông muốn đi đâu?"

"Đi bắn cung đi?"

"Vậy đến chỗ bắn cung, thật lâu không chơi qua."

Thú thú cầm lấy một khối bánh ngọt trên bàn cơm, cắn hai miếng, nhìn về phía Thẩm Chi Châu: "Lão đại, có đi hay không?"

Nghe thế, Lạc Anh cũng nhìn Thẩm Chi Châu một cái, phát hiện hán đã nhìn cô, ánh mắt hai người phút chốc chạm vào nhau.

Hán nhú mày, tựa hồ đang hỏi ý kiến cô: "Muốn đi sao?"

Lạc Anh nghĩ nghĩ, hỏi: "Hành lý làm sao bây giờ?"

"Anh nhờ người ta đưa trở về."

"Kia đi đi." Cô chớp mắt, cười híp mắt nói, "Hôm nay anh cảm quán quân, đều nghe anh."

Thẩm Chi Châu môi mỏng thông thả gọi lên, phảng phất là bị cô bé lấy lòng, đột nhiên liếm liếm môi, buông xuống nở nụ cười: "Đi."

Thú thú trong lúc vô tình nghe xong bọn họ đối thoại, khó chịu nghiêng một bên mặt, cảm giác vừa bị một trận bạo kích

.....

Nửa giờ sau, mấy người chuyển tới câu lạc bộ giải trí cao cấp gần đó, bên trong có tất cả các loại ăn uống, bi da, bowling, bắn tên.

Thiết bị mới tinh sạch sẽ, sân mở rộng, trang hoàng thể hiện cảm giác cao cấp.

Ra ra vào vào đều là nhân vật mặc tây trang hoặc hàng hiệu có địa vị nhất định.

Nơi này tính theo giờ.

Thẩm Chi Châu bao ba giờ, sau khi chuyển khoản, quen thuộc đưa Lạc Anh đi vào.

Lão lí cùng vài người trong câu lạc bộ đều không có hứng thú này nọ, không phải là về nhà ngủ, chính là tìm cái bảo vệ sức khỏe mà chơi.

Chỉ có chiến đội 1 đội thành viên đi cùng 2 đội thanh niên đi tới nơi này.

Hoàng mao uống một đêm rượu, hiện tại còn chưa có trở lại bình thường, hưng phấn đi vào mượn lấy cung đùa nghịch đến đùa nghịch đi, sau đó, kéo căng chuẩn bị, bắn một mũi tên.

Kém một chút vào giữa hồng tâm.

2 đội thanh niên ào ào vỗ tay, hoan hô một tiếng.

Thú thú uống một lon Coca, cất ngang: "Có cái gì hay mà vỗ tay, với trình độ này?"

Đần đần cười cười không nói chuyện.

Hoàng mao tự nhiên không thích: "Thú thú? Ông trâu bò? Ông tới?"

"Đến thì đến, ai sợ ai à?"

Thú thú đứng lên, vận động gân cốt, kết quả vừa nhúc nhích vài cái, liền ợ lên một hơi coca, bên hông xương cốt "rắc" một tiếng.

Hoàng mao: "U."

Hoàng mao: "Cái thất lưng yếu này, ông nên kiểm chế chút."

Thú thú cầm lấy cung tên, phản kích một câu: "Ông bớt nói đi được không? Ảnh hưởng tôi phát huy."

Hoàng mao khinh thường nói: "Tôi đây không nói, tôi liền nhìn ông có thể bắn tới chỗ nào?"

Vài giây sau.

Thú thú tự tin rạng rỡ bắn ra một tên.

Huu một tiếng.

Hoàng mao: "DM!"

Lạc Anh cũng nhìn chăm chăm thú thú bắn ra mũi tên kia, khoảng cách quá xa, cô có chút cận thị, không thể thấy rõ mũi tên cuối cùng rốt cuộc bắn ở đâu.

Hoàng mao vỗ vỗ tay, tiếp tục nói: "Lợi hại a! Thú ca, hoàn mỹ đi thoáng qua, ngay cả bia cũng không trúng."

"DM!"

Thú thú cảm giác mắt mặt cực kỳ.

Thẩm Chi Châu đi tới đại sảnh trước sân khấu gọi mấy cốc đồ uống, mới vừa đi trở về, chỉ thấy Lạc Anh xem hoàng mao cùng thú thú cười vui vẻ, con người trong suốt như nước, cười đến hiện ra lúm đồng tiền, hẳn là thật sự bị hai người kia chọc cười.

Đem một ly trà sữa nóng đặt ở trước mặt cô, giương mắt, hỏi: "Có muốn thử không?"

Lạc Anh do dự vài giây, cúi đầu nói: "Em sẽ không..."

"Anh dạy cho em."

Vừa vặn, ông chủ biết Thẩm Chi Châu đến đây, đi vào đến nhìn nhìn, thấy cô bé mềm nhũn mạnh mẽ, "DM".

"Thẩm thiếu gia, khó được a, mang phụ nữ đến đây chơi?"

Thẩm Chi Châu nhũn mảy, quét hấn liếc mắt một cái.

Lạc Anh cắn môi, kéo kéo tay áo anh, nhỏ giọng châm chọc câu: "Bạn bè anh thế nào đều thích nói thô tục như vậy? Còn có... Hẳn gọi anh Thẩm thiếu gia?"

Lạc Anh cảm thấy xưng hô rất mới lạ, bình thường chiến đội mọi người đều kêu Thẩm Chi Châu đội trưởng hoặc là lão đại, thiếu gia loại xưng hô này thật đúng là lần đầu tiên nghe thấy.

Thắm Chi Châu cảm cung tiền nhỏ con gái dùng đưa cho cô, để cô luyện một chút, xoay người quét mắt nhìn người đàn ông bắt chéo chân sau lưng. "Không cần miệng, có thể tặng cho người cần."

"..." người đàn ông không nói gì, trợn trừng mắt, "Ông có cần đọc miệng như vậy không? Thật là sợ ông."

Thắm Chi Châu không để ý hấn, gấp cô gái cảm cung lên, kéo thế nào đều kéo không được, liền cúi hạ người, bàn tay khớp xương rõ ràng khoát lên trên tay cô, nói cho cô nên làm thế nào, cùng với tư thế đứng nên thế nào, trên tay thoáng mượn lực cho cô một chút, cung đã bị kéo căng.

Lạc Anh ngừng thở, cả người bị anh vòng ở trong lòng, nhiệt độ cơ thể của anh cách vật liệu may mặc truyền tới phía sau lưng cô, ngay cả tiếng tim đập cũng cảm nhận được.

Thắm Chi Châu cúi xuống, hỏi: "Đã hiểu chưa?"

Lạc Anh mặt đỏ nói không nên lời, cuối cùng vẫn là gật gật đầu, giống con thỏ nhỏ cúi đầu, gật hai cái.

Thắm Chi Châu nhắm ngay hồng tâm, bình tĩnh nói: "Anh đếm ba hai một, sau đó chúng ta cùng nhau buông tay."

"Ba."

"Hai."

"Một."

Lạc Anh cảm giác ba tiếng này giống như tiếng đếm trong tim cô, anh nói mỗi một chữ, tim của cô cũng nhảy lên một lần.

Làm cho cô vô pháp chống đỡ, trái tim chỗ sâu nhất có một chỗ mềm mại, đang bị anh vuốt ve, mềm nhẹ lại thông thả, cùng sờ mèo con giống nhau, nhần nại xoa xoa, làm cho cô chậm rãi sụp đổ, thất thủ.

Tên bắn đi ra ngoài, chính giữa hồng tâm.

Lạc Anh tâm phảng phát cũng bị anh lấy đi rồi, tim đập liên hồi.

Hoàng mao cùng thú thú thấy, hít một ngụm khí lạnh.

Quả nhiên, vẫn là lão đại lợi hại, liên quan đến cô bé đều có thể chuẩn như vậy...

Thắm Chi Châu cười xoa xoa đầu cô, nói: "Không được buông tay, em không được bỏ hai cái tay ra."

A?

Lạc Anh hoảng thần, nhìn thoáng qua, quả nhiên... cô thất thần, nếu không phải là Thắm Chi Châu cảm lấy cung, chỉ sợ ngay cả cung cũng phi ra ngoài.

Trường hợp kia khẳng định rất buồn cười, nghĩ cũng không dám nghĩ.

Lạc Anh lắc lắc tay, xấu lắm nói: "Rất mệt a, không chơi."

"Vậy nghỉ ngơi một lát."

Lạc Anh đi trở về trên vị trí uống trà sữa, chăm chú nhìn bên cạnh còn người nào đó bắt chéo chân.

Đối phương cười híp mắt nhìn cô, một bộ muốn bắt chuyện, không vài giây, quả nhiên mở miệng bắt chuyện: "Cô bé, em mấy tuổi rồi?"

Lạc Anh lại nhìn hấn một cái, nói: "Không nói cho anh."

"..." Đối phương sừng sốt, bị nghẹn hết lời để nói, "Em quen hấn đã bao lâu, thế nào tính cách đều cùng hấn giống nhau như đúc? Điều thích chinh người?"

Thắm Chi Châu đi toilet, còn chưa có trở về.

Mộ Viên thừa dịp này, tiếp tục nói: "Hai người quen biết bao lâu? Nay tôi còn là lần đầu gặp hấn mang phụ nữ đến đây chơi, khó được a khó được. Thảm thiếu gia có ngày để mắt tới cô gái..."

"Thảm thiếu gia?" Lạc Anh nhần lại mày, hỏi ra chuyện mình thắc mắc, "Anh vì sao gọi anh ấy Thảm thiếu gia?"

Mộ Viên đương nhiên nói: "Hấn chính là thiếu gia a, Chủ câu lạc bộ này."

"Cái gì?" Lạc Anh nghe không hiểu, "Anh không phải là ông chủ sao?"

"Tôi tính là ông chủ gì? Tôi chỉ là ông chủ trên danh nghĩa mà thôi, hấn mới là lấy tiền không làm việc kia." Mộ Viên nghĩ nghĩ, lại cảm thấy chỗ nào không

đúng, sửa chữa một chút, "À không, hần không quản. Hần hiện tại không lấy tiền cũng không làm việc."

Lạc Anh vẫn không tin, cảm giác nói với hần, chính là lãng phí vô mồm: "Bệnh thần kinh."

Mộ Viên: "..."

"Không phải, tôi nói đều là nói thật. Hần là thiếu gia tập đoàn Thịnh Kinh."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

cavien6666

Mộ Viên tiếng nói vừa dứt, Thẩm Chi Châu liền từ toilet trở lại.

Hần ngồi xuống bên cạnh Lạc Anh, ngược mắt đảo qua người nào đó, lạnh lùng nói: "Cậu vừa mới nói với cô ấy cái gì?"

Mộ Viên buông tay, mặt vô tội: "Không nói cái gì a? Tôi có thể nói cái gì? Tôi dám đâm sau lưng ông sao?"

"..."

Thẩm Chi Châu mặc kệ hần.

Quay đầu nhìn về phía Lạc Anh, thấy cô đem di động đặt ở trên mặt bàn, đầu ngón tay trắng nõn gõ gõ màn hình, tựa hồ đang chơi trò chơi.

Thuận miệng hỏi: "Còn muốn ăn gì không?"

"...."

Lạc Anh từ trong trò chơi ngẩng đầu, nâng nâng mắt, không còn gì để nói: "Anh làm như em là heo?"

"..."

"Không ăn, em no rồi. Lại ăn, em liền tăng cân."

"Tăng cân?" Người đàn ông kinh ngạc trong chớp mắt, một tay nâng mặt, nhìn chằm chằm mặt cô, chế nhạo câu, "Nặng như mèo vậy."

"Cái gì a?" Lạc Anh nheo mắt, không biết anh là khen ngợi hay là châm chọc, thành thật nói, "Em không gầy đâu, nên có thịt vẫn sẽ có."

Đôi mắt cô bé to tròn, như nước trong vắt, sáng lung linh, không lấy dính nửa điểm tạp chất, nói chuyện nghiêm túc cẩn thận, một chữ một chữ cường điệu.

Thẩm Chi Châu nhìn cô nửa ngày, híp lại đôi mắt, trong mắt toát ra ý tứ trêu chọc, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được, lại lặp lại một lần: "Nên có thịt, vẫn là sẽ có?"

"..."

Lạc Anh nao nao.

Không biết là bản thân suy nghĩ nhiều, hay là như thế nào, luôn cảm thấy anh nói những lời này có thâm ý khác, tàng này thâm ý... Không phải cô không biết.

Thấy thế, Lạc Anh duỗi tay tới, véo cánh tay anh một cái, động tác tiềm thức, ngay cả bản thân cũng chưa phản ứng lại, liền đã làm.

Thẩm Chi Châu cũng không giận.

Cô tức giận nói: "Anh nghĩ cái gì đâu? Trong đầu toàn nghĩ linh tinh."

Thẩm Chi Châu: "Anh không nghĩ cái gì a."

Anh nhanh chóng vòng vo đề tài, lại hỏi, "Mấy ngày tết ở nhà thế nào?"

"Ở nhà?" Lạc Anh chớp mắt, có chủ ý, tận lực cười nói, "Sống rất tốt a. Anh đi rồi, trong thôn ông bà và đi luôn đến nhà chúc tết, mang theo rất nhiều rất nhiều đồ ăn. Đáng tiếc, không có phần của anh!!!"

"Có ngon không?"

"Đương nhiên ăn ngon, họ đều tự tay làm ở nhà." Cô cười cười, hơi hơi nheo lại mắt, ánh mắt cong thành trăng lưỡi liềm, giống như hồ ly giáo hoạt xinh đẹp, "Nhưng mà, anh không có lộc ăn."

Trong ánh sáng căn phòng, Thẩm Chi Châu đưa tay vuốt lại tóc cho Lạc Anh, không nói chuyện, hạ mắt xuống đắm chiêu nhìn cô.

Xung quanh yên lặng một lúc.

Lạc Anh một mặt mờ mịt, xoa xoa chớp mũi.

Cảm thấy có chút kỳ quái...

Thẩm Chi Châu không nói lại cô? Bình thường nói chuyện, anh không phải là đều thật thích nói đùa cô hoặc là nho nhỏ phản kích một chút sao?

Hôm nay đây là như thế nào? Cưng nhiên cũng không nói chuyện...

Anh tựa hồ hơi say, đôi mắt đen ẩn trong bóng tối, Lạc Anh cúi đầu, không dám nhìn anh, cũng không thấy rõ cảm xúc của anh giờ phút này.

Anh giống như đang cười, liếm liếm môi, véo mặt cô, khi anh nói, trong thanh âm còn mang theo ý cười chưa lui.

Gần từng tiếng nói: "Em có có lộc ăn không phải được? Em thay anh ăn..."

Mộ Viên cảm giác bản thân chính là người trong suốt, hoàn toàn bị hai người bỏ rơi, nhưng lại nghe không rõ ràng bọn họ nói nhỏ cái gì.

Trợn mắt, nhanh chóng tránh ra.

Hoàng mao tổ chức một trận đấu nhỏ, vừa khéo thiếu một người, gọi Thẩm Chi Châu tới tham gia.

Anh không cự tuyệt.

Tùy ý chơi mấy ván, cũng đã muộn.

Cùng những người khác nói tạm biệt, nhặt lên áo lông mặc cho Lạc Anh, mang cô rời khỏi câu lạc bộ.

Cuối tháng hai, nhiệt độ thành phố A vẫn lạnh đến dọa người, vào ban đêm gió lạnh từng trận, ngay cả không khí đều đóng băng.

Lạc Anh rút cổ, đem khóa kéo kéo đến đỉnh, thuận miệng hỏi: "Mùa đông thành phố A tuyết có rơi không?"

Thẩm Chi Châu đánh giá bầu trời một cái, rất nhanh thu hồi ánh mắt: "Có rơi, ngày thứ ba thứ tư đầu năm, trên đất tất cả đều là tuyết đọng."

Lạc Anh nhú nhú mày: "Sao giờ lại không có? Em không thấy tuyết ở chỗ nào."

"Sau đó, thời tiết ấm hơn một chút."

"Em vừa tới đến nơi này, tuyết liền tan?"

"Ừ."

Thẩm Chi Châu đưa chìa khóa căn hộ cho Tiểu Tín, cho hắn lái xe đem hành lý kéo về nhà, rồi sau đó thản nhiên nói: "Nói không chừng, em ngủ một giấc, ngày mai có thể thấy được."

"Chỉ mong đi..."

Lạc Anh cúi đầu, chậm rãi đi trên vệ đường, có chút mệt nhọc, cô ngáp một cái, thở ra một hơi trắng, dụi mắt.

Đúng lúc này, Thẩm Chi Châu kéo cô một cái, đem cô kéo đến bên người, bảo vệ vững chắc trong lòng anh.

Một tên ma men say khướt, chỉ mặc áo tay ngắn, tóc rối bù, lạnh phát run, cười híp mắt nhìn về phía Lạc Anh, nói nhỏ câu gì đó.

Lại bị Thẩm Chi Châu một ánh mắt đảo qua không dám lộn xộn, cũng không dám loạn mở miệng.

Run rẩy chạy.

Lạc Anh nhẹ nhàng thở ra, hướng Thẩm Chi Châu nói: "Chúng ta mau trở về đi thôi."

Anh "Ừ" một tiếng.

Đi mấy cái phố, liền đến tiểu khu.

Gió lạnh lạnh thấu xương, Lạc Anh lạnh đến nổi chóp mũi đều đỏ lên, tựa hồ lại hạ nhiệt một chút.

Cô lấy tay che khuất lỗ tai, vừa nhìn thấy khu chung cư, nhanh chân bỏ chạy, nghĩ nhanh chút đi vào tránh tránh rét.

Ai ngờ, bị người đàn ông kéo trở về, thanh lãnh tiếng nói trên đỉnh đầu cô vang lên, nở nụ cười nói: "Chạy cái gì? Cần thận ngã sắp xuống."

"Rất lạnh a." Lạc Anh ừm khuất nói.

"Em xem trên trời."

"Hả? Cái gì a?" Lạc Anh bị đờ một lúc, vì sao muốn nhìn trời, này cùng cô lạnh có liên quan gì sao?

Không kịp suy nghĩ cần thận, đã bị người đàn ông hai tay đỡ ở gò má, hướng lên trên nâng nâng.

Lạc Anh ngẩng đầu lên, vừa thấy.

Tuyết lạng lẽ rơi xuống dưới trời đen mênh mông, từng chút một, rất nhỏ, giống như tơ liễu, từ từ rơi xuống đất. Những cành cây trơ trọi ven đường phủ đầy hoa bạc, ngay cả trên đất cũng bắt đầu xuất hiện một chút trắng xoá tuyết đọng.

Tuyết càng rơi xuống càng lớn, Lạc Anh vươn tay chạm vào nó, vài bông tuyết rơi trên tay cô, lập tức liền hòa tan thành bọt nước.

Cô "Oa" một tiếng: "Tuyết thật sự rơi!!! Thật đẹp!!!"

"Có vui không?" Người đàn ông cho tay vào túi đứng cạnh cô, xua tuyết rơi trên vai cô "Đừng chơi lâu, đứng một lúc rồi về."

Lạc Anh rất hưng phấn, từ nhỏ đến lớn, cô ở thành phố B đều không có xem qua tuyết, lúc này rốt cục làm cho cô thể nghiệm một lần.

Dắt chỉ dắt chỉ, nghịch ngợm dùng giày bản thân dẫm lên tuyết đọng trên đất, thế nào cũng không chịu đi.

Thời gian tuyết vơi.

Đại khái qua mười phút.

Lạc Anh chơi không sai biệt lắm, lắc lắc tay, rút vào trong tay áo ấm áp.

Đột nhiên, bị Thẩm Chi Châu hô một tiếng: "Lạc Anh."

"..."

Cô không nghe rõ, cũng không quản anh.

"Lạc Anh, đến đây."

Người đàn ông lại mở miệng, giọng rất khàn, thanh âm cực nhẹ.

Lạc Anh cau cái mũi, ứng thanh: "Như thế nào?"

Cô cẩn thận liếc anh một cái, phát hiện trên bờ vai anh cũng rơi xuống một chút tuyết, đôi mắt đen trong đêm khuya càng lộ vẻ thâm thúy mê người.

Cùng lúc trước bất đồng là, lần này tựa hồ có một loại hương vị khác, còn mang đến một loại ôn nhu cùng lưu luyến.

Lạc Anh cảm giác có chút kỳ quái, cùng với cảm giác ở trường bắn cung, liền lẩm miệng nhỏ giọng hỏi câu: "Thẩm Chi Châu, anh có phải hơi say không?"

Mắt anh tối sầm lại, cúi đầu, nở nụ cười nói: "Hình như là có chút."

Lạc Anh chớp mắt: "Chúng ta nhanh chút trở về đi, ngủ sớm một chút."

Cô dắt tay áo anh, chuẩn bị đi vào trong.

Lại bị người đàn ông giữ chặt.

"Chờ một chút."

"Như thế nào?"

"Anh có vấn đề muốn hỏi em, em nghe một chút, nhất định phải thành thật trả lời anh. Không thể nói dối..."

Lạc Anh nghiêng đầu, nuốt nuốt yết hầu, cũng không biết anh muốn hỏi cái gì.

Nhưng xem ánh mắt anh, đột nhiên có một loại dự cảm rất mãnh liệt, đoán được anh sắp nói gì.

Thì thâm nhẹ nhàng, chậm rì rì nói: "Được. Anh nói đi."

Im lặng vài giây.

Lạc Anh nhún vai.

Anh cúi người xuống, đối diện với tầm mắt cô, hạ giọng, một chữ một chữ nói: "Anh hỏi?"

Lạc Anh cười cười, không yên: "Hỏi đi."

"Bé con, trưởng thành có muốn yêu đương không?"

"..."

"Hoặc là nói, có ý nghĩ muốn yêu đương không?"

"..."

Lạc Anh ngừng lại hô hấp, hung hăng nuốt nước miếng, hoàn toàn không nghĩ tới, anh cư nhiên hỏi trực tiếp như vậy.

Trực tiếp đến làm cho cô không biết nên trả lời thế nào.

Ánh sáng ám áp từ đèn đường tràn ra từ trên cao, ở trên mặt của anh nhiễm lên sáng tối khác nhau.

Lạc Anh ngẩng người vài giây, nhìn chăm chăm mặt anh, thấy hàng lông mi đen sẫm trải dài trên mí mắt, con ngươi thâm thúy trong tròng, như có ánh sáng, đáy mắt không hiểu lộ ra một cổ tình ý.

Lạc Anh suy nghĩ thật lâu, mới chậm rì rì nói ra: "Cùng ai yêu đương..."

"Anh trai, được không?"

Lạc Anh đầu óc như nổ tung, thoáng chốc trống rỗng một mảnh, thế nào đều xoay không kịp.

Sợ tới mức lui về sau một bước nhỏ, môi mỏng run rẩy, cẩn thận cân nhắc những lời này có bao nhiêu là đùa giỡn.

Chân trời bông tuyết phản dương mà rơi, trên đường không ai, có một vài cơn gió thổi qua, hòa lẫn với mùi rượu nhẹ trên người anh.

Im hơi lặng tiếng xây dựng ra bầu không khí ái muội lại yên tĩnh.

Lạc Anh cúi đầu, cắn cắn môi dưới, lại hỏi một lần: "Anh, có phải anh uống say không?"

Lạc Anh tiếng nói vừa dứt, người đàn ông cũng đã đứng lên, ôn nhu sờ sờ đầu cô, vỗ nhẹ tuyệt mẫn trên tóc cô, nhẹ nói: "Quên đi, chờ thêm vậy."

"..."

"Anh đào nhà chúng ta còn nhỏ, có một số chuyện chưa đến lúc."

Lạc Anh trừng anh một cái, không biết nên trả lời thế nào, nhưng rất nhanh, cô liền đánh cái hất xì.

Trời hơi lạnh.

Thẩm Chi Châu đem cô kéo vào, lên lầu.

Vừa vào cửa, trước tiên bật máy sưởi, sau đó kêu Lạc Anh đi vào tắm rửa.

Lạc Anh cọ cọ, giống như muốn nói với anh cái gì, do dự một chút, cuối cùng vẫn là không nói ra.

Vào phòng cầm ra áo ngủ, đi tắm rửa.

Trong ba ngày, Thẩm Chi Châu đều ở trong nhà trọ nghỉ ngơi, anh điều chỉnh một chút giờ nghỉ ngơi, buổi sáng tám, chín giờ rời giường, đi vận động chạy chậm vài vòng, sau đó mua bữa sáng cho Lạc Anh.

Hai người đều không giỏi nấu ăn, cơm trưa cơm chiều cũng cơ bản là mua bên ngoài.

Ngẫu nhiên, Lạc Anh hứng thú, mới có thể mở tủ lạnh ra, dựa theo trên mạng từng bước, chậm rãi làm cơm cho anh.

Thẩm Chi Châu không có nhắc lại chuyện tối hôm đó, nhưng Lạc Anh nhìn ra được, cùng lúc trước so sánh với, anh đối với cô tốt hơn một chút, cũng càng chiều cô hơn.

Sẽ không lại cùng cô đối nghịch, tuy rằng ngẫu nhiên cũng trêu chọc cô một chút, nhưng rất nhiều lần, đều sẽ theo ý của cô đi làm.

....

Ba ngày sau.

Thẩm Chi Châu chính thức trở về câu lạc bộ bắt đầu huấn luyện, bắt đầu giai đoạn chuẩn bị cuộc thi WCG World Esports trong sáu tháng.

Các trường đại học cao đẳng cũng lục tục mở lớp.

Có một kỳ nghỉ đông.

Lạc Anh cùng Lâm Duyệt cảm tình cũng không có xuất hiện xa lạ, vừa vào phòng học, Lâm Duyệt liền cạo vai cô, hỏi cô: "Thế nào? Mừng năm mới có vui không?"

"Vẫn vậy." Lạc Anh đem túi sách trên vai trượt xuống, lục ra sách giáo khoa, xoay xoay bút nói.

"Không phải cậu nói đi cùng P thần cùng nhau trở về mừng năm mới sao? Nhà hai người rất gần sao?"

"Ừ, là rất gần." Lạc Anh nghĩ nghĩ, "Nhưng mà, anh ấy ngày thứ ba đi trước."

Lâm Duyệt kinh ngạc một chút: "Nhanh như vậy?" Không quá vài giây, lại bùng tỉnh đại ngộ nói, "A đúng, anh ấy mấy ngày hôm trước không phải là tham gia cái kia thi đấu châu Á theo lời mời sao? Còn cảm quán quân, tôi có xem trận đó, chắc là đi chuẩn bị?"

Giáo viên học kỳ mới còn chưa đến.

Lâm Duyệt liếc nhìn chung quanh, phát hiện qua một cái tết âm lịch, tất cả mọi người tựa hồ đều có điểm "Mập ra", chỉ có Lạc Anh cùng Đoạn Thần Hiên không nhìn ra béo phì.

Cô hướng Lạc Anh bát quái nói: "Cậu biết không? Đoạn Thần Hiên đang yêu đương."

"Đang yêu đương?" Lạc Anh gần nhất đối ba chữ này cực kỳ miễn cưỡng, vừa nghe Lâm Duyệt nói đến, liền lại nghĩ tới tối hôm đó, thuận miệng hỏi, "Cậu nói, mới 18 tuổi, yêu đương có phải quá sớm hay không?"

Lâm Duyệt nghi hoặc liếc nhìn cô một cái, trong lúc nhất thời không phản ứng đi lại: "Cậu vì sao lại hỏi như vậy? Cậu sẽ không... Sẽ không..."

Lạc Anh cho rằng Lâm Duyệt đoán được cái gì, tâm bỗng chốc nhắc tới cổ họng, vừa định ngăn cản cô ấy mở miệng.

Lâm Duyệt nhanh chóng nói: "... Sẽ không thích Đoạn Thần Hiên đi?"

Đang sau, một số người ần ần nghe được, tò mò nhìn lại.

Lạc Anh che miệng Lâm Duyệt, không cho cô nói chuyện, làm cho Lâm Duyệt càng nghi hoặc.

"Tôi không có thích Đoạn Thần Hiên, cậu đừng nói lung tung!"

Lâm Duyệt: "Vậy cậu vừa mới hỏi câu nói kia, có ý tứ gì?"

Lâm Duyệt tư duy phát tán rất nhanh, đối với bát quái, quả thực đạt đến vận tốc ánh sáng, lập tức lại nghĩ đến một loại khả năng khác, "Sẽ không là... Pluto đi?"

Lúc này, Lạc Anh không nói chuyện rồi, ghé vào mặt bàn, gật gật đầu.

Lâm Duyệt kinh ngạc nói: "Hai người... Hai người nhanh như vậy liền ở cùng nhau?"

"Cậu cũng cảm thấy nhanh?"

Lâm Duyệt:?

Lâm Duyệt: "Thực ở cùng nhau?"

Lạc Anh làm sáng tỏ câu: "Không có, chúng tôi không có ở cùng nhau."

"Vậy cậu vì sao lại hỏi, mới 18 tuổi yêu đương có phải quá sớm không? Có thể hỏi ra những lời này, liền chứng minh cậu đã nói chuyện."

"Nói cho cậu biết sự thật." Lạc Anh đề thấp thanh âm, cùng Lâm Duyệt tự thuật một chút tội hờn đó chân tướng, "... Liền là như thế này a, sau đó liền không có sau đó."

"18 tuổi yêu đương làm sao lại sớm? Trên xã hội một đồng người yêu sớm đấy thôi? Anh ấy còn nói cậu còn bé?" Lâm Duyệt cảm giác hơi khó nói, "Cậu sắp 19 rồi?"

Lạc Anh: "..."

"Có lẽ là vì, anh ấy so với cậu lớn hơn 6 tuổi, luôn luôn cảm thấy cậu là đứa trẻ, bất khoản gì đó tương đối nhiều đi. Dù sao anh ấy cũng trải qua rất nhiều chuyện người trưởng thành rồi, lo lắng sự tình khăng định so cậu thận trọng nhiều lắm."

..

"Cũng có lẽ là, anh ấy còn không xác định nội tâm bản thân, hối hận khi đó nói?"

Lạc Anh tâm tình thoáng chốc thấp xuống.

Lâm Duyệt lại bổ sung câu: "Tôi cũng không biết, khả năng tôi nói cũng không đúng, dù sao tôi cũng không phải anh ấy. Nhưng là, có thể khẳng định là, anh ấy hiện tại đối với cậu nhất định có cảm tình, nói không chừng đã thích cậu đâu."

● ● ● ● ● ●

Thẩm Chi Châu bắt đầu huấn luyện, mỗi ngày đều đặc biệt vội, buổi tối hai ba giờ mới trở về ngủ, ngày thứ hai giữa trưa lại phải đi câu lạc bộ, cuối tuần không nghỉ.

Lạc Anh ở nhà trọ nhàn nhả tán gẫu, vừa khéo Uyển Vưu phát ra một tin ảnh chụp bánh đậu xanh cho cô, cũng hỏi: [có muốn ăn không? Tao tự làm, ăn siêu ngon.]

Lạc Anh: [Có. Làm sao mày làm được vậy?]

Uyên vươ: [tao trù nghê luân luân tốt lắm, được không?]

Uyên Vưu: [thật sự ăn siêu cấp ngon, muốn học hay không?]

Lạc Anh mắt sáng lên: [Được được. Tao nghĩ làm bánh đậu đỏ.]

Uyển Vưu: [không thành vấn đề.]

Thứ bảy buổi chiều, Thẩm Chi Châu không ở nhà.

Uyên Vưu mang theo rất nhiều công cụ cùng nguyên liệu nấu ăn đi lại, tự mình dạy Lạc Anh xuống bếp, làm điểm tâm.

Không đến một giờ, Lạc Anh liền học xong.

Uyên Vưu ăn một ngụm: "Cũng được, chính là lần sau đừng cho nhiều đường như vậy, càng ngon hơn."

Lạc Anh tự tin rang rỡ hương cô gió gió lên lông mày, chấp tay làm tập: "Cám ơn, Uyên đại trù sư dạy."

Uyên Vưu bị dọa cái chết khiếp: "Tao thế nào cảm giác, mà tìm tao học này đó, có dự tính trước? Muốn làm cho ai ăn? P... PPPPP..."

Vì trêu cô, Uyên Vưu cố tình không nói ra vài chữ đằng sau.

Lac Anh trồng cô ấy một cái.

Uyên Vưu cười: "Bì tao đoán đúng rồi. Mắt dễ đỏ như vậy?"

" "

● ● ● ● ● ●

Ngày thứ hai.

Lạc Anh ở trong nhà lại làm một lần, cô lấy ra ăn một ngụm, so ngày hôm qua càng ăn ngon.

Buổi tối, trước khi ngủ, Lạc Anh đem bánh đậu đỏ ở trong tủ lạnh lấy ra, dùng lò vi sóng hâm nóng một chút, viết giấy nhớ. Lòi ghi chép, nhắc nhở Thẩm Chi Châu ăn.

Bởi vì buồn ngủ, cô xoa xoa mắt, chữ viết cong vẹo, không quá chỉnh tề, nhưng lộ ra một cổ đáng yêu.

Sau đó, cô đóng cửa phòng bếp, phòng khách lại, chỉ chừa đèn ở cửa ra vào, liền vào phòng ngủ.

Ngày thứ hai còn phải lên lớp, Lạc Anh ngủ đặc biệt sớm, cũng đặt đồng hồ báo thức ngày mai.

....

Rạng sáng ba giờ.

Thẩm Chi Châu từ câu lạc bộ trở về, mệt ở trên sofa nằm một lát, đầu đau làm anh nhú mi, cả người đều hiện ra trạng thái mệt mỏi.

Qua nửa ngày, anh gian nan đứng dậy, tùy tiện tiện nhắc lên quần dài vào phòng tắm.

Có thể là vì quá mệt, Thẩm Chi Châu vào phòng tắm, tùy tay đóng cửa phòng tắm, cũng không khóa lại, cởi quần áo, liền như vậy từ từ nhắm hai mắt mở vòi...

Rào rào tiếng nước lục tục truyền đến.

Lạc Anh loáng thoáng nghe được có người đã trở về, trong lúc ngủ mơ, cô nghiêng người, lại thế nào cũng không ngủ được, cảm giác cả người khó chịu.

Bụng đau đớn, dưới thân đột nhiên có một luồng nhiệt đi xuống...

Lạc Anh khó chịu mở mắt, ngồi dậy, mơ mơ màng màng đi xuống giường, lấy băng vệ sinh trong ngăn tủ, sau đó, nửa nhắm mắt, vừa đau vừa buồn ngủ, ôm bụng, dựa vào một tia tiềm thức chạy đi.

Không vài giây, cô đã chạy tới cửa phòng tắm, vặn mở cửa, hơi đẩy ra.

Cả người, trực tiếp sững sờ tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

cavien6666

Lạc Anh phản ứng cực nhanh, phát hiện tình huống không đúng, cửa chỉ mở một nửa, đã bị cô nhanh chóng kéo về, đóng cửa.

Trái tim nhảy kịch liệt, sắp theo cổ họng vọt ra ngoài.

Cô giống như kẻ trộm, nhanh chóng chạy về phòng, đóng cửa lại, cả người dựa vào cửa.

Bất buộc bản thân tỉnh táo lại.

Vừa mới...

Vừa mới...

Đã xảy ra chuyện gì...

.....

Lạc Anh không dám nghĩ lại, nhưng không thể phủ nhận là, tuy rằng chỉ có gần hai giây, nhưng cái gì không nên nhìn thấy cũng đã nhìn thấy. TAT

Bờ vai rộng, vòng eo hẹp, đôi chân dài, đường cong tuyệt đẹp trên bụng...

Cùng với,...

Ai.

Quên đi.

Lần đầu tiên cô gặp sự việc xấu hổ như vậy, thậm chí đều không biết về sau nên đối mặt với anh như nào.

Cô bé trong phòng, đôi tai đỏ như con thỏ bị nhéo lỗ tai.

Cô hối hận che lỗ tai ngồi xổm phía sau cửa, cả người giống như bị nướng chín.

Nghĩ tới nghĩ lui, đều không biết nên làm cái gì bây giờ...

Kết quả, không tới vài phút, Thẩm Chi Châu liền lau khô thân mình, mặc quần vào, một bên vừa chà tóc một bên đi ra phòng tắm.

Hắn nhớ tới chuyện vừa rồi, liếm liếm môi, đi đến trước cửa phòng Lạc Anh, gõ tay lên không trung, do dự vài giây, cuối cùng vẫn gõ nhẹ hai tiếng.

Lạc Anh dựa vào ván cửa, có thể cảm nhận rõ ràng độ mạnh yếu của tiếng gõ.

Cô không để ý.

Người đàn ông lại gõ cửa hai lần, lần này lực tăng thêm không ít, tiếng đập cửa giòn giã như búa đòi mạng sau lưng Lạc Anh, làm cô xấu hổ muốn chết, nghĩ lập tức tìm một cái lỗ chui xuống.

"Lạc Anh, đi ra."

Thẩm Chi Châu kiên nhẫn, bình tĩnh kêu một tiếng.

"..."

Lạc Anh chuẩn bị trong lòng thật lâu, cắn răng, thử vận tay nắm, mở ra một khe cửa nhỏ.

Giọng nói nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy, theo trong khe cửa nhẹ nhàng phát ra.

"Làm gì?"

"..." Thẩm Chi Châu tức đến bật cười, "Em tính toán, về sau đều gặp anh như vậy?"

Lạc Anh nuốt nước bọt: "Ít nhất hiện tại không muốn gặp anh."

Lạc Anh thay đổi cái từ, kỳ thực là, không dám gặp anh...

Thẩm Chi Châu đem khăn lông trên đầu kéo xuống, ném sang bên cạnh, giọng nói lạnh lùng cắt ngang sự yên tĩnh: "Cuối cùng là anh sai à?"

"Không phải là anh sai." Lạc Anh nhỏ giọng nói, "Là em sai, là em không cẩn thận..."

"Em không phải là muốn đi toilet? Muốn nhịn một đêm à?" Thẩm Chi Châu bắt đắc dĩ nói.

Cũng đúng...

Lạc Anh cắn cắn môi, kỳ thực cô cũng thực vội, hơn nữa bụng ản ản đau, hại cô phải hạ thấp eo, nếu lại không đi thay băng vệ sinh, hậu quả khó có thể tưởng tượng.

"Em ra ngoài đây."

"Ừ."

"Không phải chứ." Lạc Anh đột nhiên ý thức được cái gì, "Anh làm gì luôn đứng ngoài cửa, chờ em đi ra vậy?"

Lạc Anh còn chưa nói hết câu, tay đã theo bản năng lại mở ra thêm một chút, kết quả, còn chưa có đến một nửa.

Phanh một tiếng.

Lại đóng lại.

Lạc Anh tức đến nổi không muốn nói chuyện: "Anh anh anh... Làm gì không mặc quần áo? Mau mặc áo vào!"

Thắm Chi Châu để trần thân trên đứng ngoài cửa, căn bản không hề kiêng dè, thân cao chân dài, đĩnh đạc đứng ở đó.

Trên người anh quanh quẩn hương sữa tắm sạch sẽ, không có lúc nào là không nhắc nhở Lạc Anh chuyện gì vừa xảy ra vài phút trước.

"Dù sao đều xem qua, khác nhau ở chỗ nào?"

Thắm Chi Châu cũng không quản cô, đi đến phòng bếp, lấy ra bánh đậu đỏ vừa phát hiện, vừa ăn vừa hỏi, "Bánh đậu đỏ, là em làm sao?"

Bề ngoài không đẹp lắm, nhưng ăn cũng khá ngon.

Cô bé không lên tiếng.

Thắm Chi Châu ăn xong bánh đậu đỏ, mặc áo vào, bắt đầu đi nói: "Anh không đứng ở đây nữa. Em không đi toilet sao?"

Qua vài phút.

Thật sự là ghen đến không được.

Cô bé giống như con chuột, đột nhiên chạy ra khỏi phòng, chạy vào toilet, oành một tiếng, đóng cửa toilet, hơn nữa mơ hồ truyền đến âm thanh khóa cửa.

Lạc Anh mặt đỏ lên, hít sâu một hơi, bắt buộc bản thân trấn định lại, trước đem quần ngủ cùng quần lót cởi, nhìn xem có phải là đến kỳ không.

Quả nhiên, như cô dự đoán, mặt trên nhiễm một đám lớn đỏ tươi, cùng với quần ngủ cũng dính một chút.

Diện tích không lớn, lại rất dễ thấy.

Lạc Anh ảo não cắn môi dưới, trầm mặc một lát.

Cô lúc chạy ra khỏi phòng, không nghĩ nhiều lắm, cũng không có đem quần lót cùng quần ngủ sạch sẽ mang vào.

Lúc này, rơi vào tình huống khó xử, nhìn quần bẩn, căn bản không biết làm thế nào mới tốt.

Ra ngoài một lần nữa?

Nếu như bị anh thấy một mảnh đỏ, không phải rất xấu hổ sao?

Nhưng mà không ra thì sao giờ?

Cô có chút sục sạo.

Vội vàng, dán băng vệ sinh lên, rồi chạy nhanh ra khỏi toilet, trong lúc vô tình chạm phải tầm mắt anh, Lạc Anh không để ý hấn, tư thế kỳ quái lại quái dị nghiêng thân, nhanh chóng chạy vào phòng.

Tìm ra quần lót cùng quần ngủ sạch sẽ, cuộn thành một cục, mắt sáng rực, lại chạy ra ngoài.

Thắm Chi Châu nhìn chăm chăm vào một loạt hành vi kỳ kỳ quái quái của cô, không biết cô đang làm gì.

Lạc Anh trước đem quần thay xong, đem quần bẩn bỏ vào trong chậu, đổ bột giặt, ngâm một lát rồi bắt đầu chà xát.

Thắm Chi Châu thấy cô chậm chạp không đi ra, lo lắng hỏi: "Lạc Anh."

"..."

"Lạc Anh, em đang tắm hả?"

Tắm cái gì mà tắm?

Lạc Anh không nói gì.

"Không tắm."

"Vậy em đang làm gì vậy? Không thoải mái?"

Lạc Anh giặt quần, lại qua một lần nước trong, vắt khô, chậm rì rì đáp: "Có chút không thoải mái, em không sao. Đừng lo, anh không mệt sao? Huấn luyện về thể như vậy, còn không ngủ?"

"Được rồi, em không có việc gì thì tốt." Thẩm Chi Châu cũng có chút mệt mỏi, quả thật không tinh lực lại trêu chọc cô, "Đi ngủ sớm một chút, đừng quá muộn."

Xoay người, trở về phòng.

.....

Mấy ngày kể tiếp.

Lạc Anh thái độ đều đặn khác thường, đều sẽ cố ý vô tình tránh đi anh, tránh tiếp xúc với anh, nhất là nhìn thẳng vào anh.

Chỉ cần không phải chuyện rất trọng yếu, cô đều sẽ không nói chuyện trước với anh.

Cho đến buổi tối một ngày nào đó ——

Lạc Anh ở phòng tắm giặt cái váy mới, đổ bột giặt, thô thô chà xát vài cái, tính dùng nước rửa sạch.

Khi vặn vòi, phát hiện căn bản là không có nước chảy xuống, ngược lại mặt bên của vòi nước, một chút một chút nước nhỏ ra.

... Kỳ quái.

Lạc Anh nghi ngờ đóng vòi, phát hiện không có còn giọt nào nữa.

Lại mở vòi ra, nước nhỏ ra gia tăng chút, dòng nước nhanh hơn.

Lạc Anh yên lặng nói thầm: "... hình như vòi nước hỏng rồi."

Cô vươn ngón tay ra xoa xoa chỗ bị rò rỉ, phịch một tiếng, giống như vòi phun nước, bắn tung tóe.

Nếu không phải là cô trốn kịp, hiện tại đã bị ướt sũng.

Lúc này, Thẩm Chi Châu gõ cửa, hỏi câu: "Em xong chưa?"

Lạc Anh không nói chuyện, cố gắng sửa cái vòi hỏng.

Nhưng mà, càng làm càng hỏng.

Người đàn ông ngoài cửa thúc giục nói: "Anh đi vệ sinh xong lại giặt."

"..."

"Nhanh chút!"

"..."

Vội như vậy, vội đi đâu thai à.

Lạc Anh "A" một tiếng, đem vòi nước tắt đi, nước văng tung tóe cũng vì vậy dừng lại.

Cô nhẹ nhàng thở ra, kéo cửa ra, đi ra ngoài.

Chạm vào tầm mắt anh giữa không trung, lại nhanh chóng di chuyển.

Cọ cọ tay, không biết có nên nói cho anh biết vòi nước bị hỏng không.

Chỉ là, cô mới vừa mới nói hai chữ: "Cái kia..."

Thẩm Chi Châu liếc cô một cái, giống như rất vội, bước thật nhanh vào toilet, còn đóng cửa lại.

Trước khi đóng, anh còn lẩm bẩm: "Thế nào lại cần nhân như vậy?"

Ai cần nhân...?

Lạc Anh tức giận đến nỗi không muốn để ý anh, đại nhân không chấp tiểu nhân, ngồi chờ trên sofa.

Cô vừa mới đi vài bước, còn chưa đi xa, liền nghe thấy bên trong truyền đến tiếng ống nước cùng tiếng nước phun ra, so với cô vừa mới tạo ra còn muốn vang hơn.

Chắc là hỏng càng triệt để...

Cũng không biết, anh thế nào.

Lạc Anh đứng tại chỗ, không hiểu có chút đồng tình, bả vai khẽ giật, khóe miệng nhin không được điên cuồng giờ lên, cười trộm.

Bên trong người đàn ông nén giận, bắt đắ dĩ kêu: "Lạc Anh!!!!"

"..." Lạc Anh nghe ra tức giận, suy đoán bên trong tình thế hẳn là rất không ổn, cô nỗ lực nghẹn cười hỏi, "Làm gì? Anh làm sao vậy?"

"Vòi nước vỡ, đem thùng dụng cụ trong phòng khách lấy lại đây."

Lạc Anh "A" một tiếng, kinh ngạc nói: "Vòi nước vỡ? Thế nào đột nhiên liền vỡ?"

Bên trong "Chặc" một tiếng, hơi có chút không kiên nhẫn: "Đừng cười trộm, anh đều nghe thấy em cười. Vòi nước vỡ, em không biết?"

"... Ai cười đâu?" Lạc Anh quyết quyết miệng, chạy tới trong ngăn tủ tìm thùng dụng cụ, thật sự là quá nặng, lại chạy đến hỏi anh, "Anh muốn dùng cái gì?"

"Trước đem cò-lê, băng dính, mỏ lết lấy đến."

"... A."

Lạc Anh ngoan ngoãn lấy cho anh, đưa qua khe cửa nhỏ, tình mắt thấy tóc Thẩm Chi Châu ẩm ướt, tí tách, tí tách, theo gò má và hàm rơi xuống sàn.

Anh tùy ý lấy tay xoa xoa, động tác sạch sẽ lưu loát, mang theo hơi thở nam tính.

Có vài giọt nước bắn lên người Lạc Anh, cô nhăn lại mày: "Anh làm văng lên người em..."

"Tìm em tính sổ sau!"

"..."

Lạc Anh thè lưỡi, chết cũng không nhận, nhưng xuất phát từ áy náy, vẫn đứng ở cửa toilet, nhìn xem có giúp được gì cho Thẩm Chi Châu không.

Thẩm Chi Châu ở bên trong sửa đại khái hơn mười phút, tiếng nước dần dần ngừng.

Lạc Anh quan tâm hỏi một câu: "Sửa được chưa?"

"Tạm rồi."

"Làm sao anh lợi hại như vậy a? Còn có thể sửa vòi nước."

"Tùy tiện làm, ngày mai lại gọi người đến sửa lần nữa."

"A, em trở về làm bài tập."

Lạc Anh thấy không còn chuyện gì, sờ sờ cái mũi, xoay người trở về phòng.

Bên trong lại truyền đến một tiếng khàn khàn: "Chờ một chút."

Lạc Anh nghi hoặc xoay người, đến gần một chút hỏi: "Như thế nào?"

"Giúp anh lấy quần áo, anh muốn tắm rửa."

"..." Lạc Anh sùng sốt, theo bản năng hỏi, "Sao anh không tự đi lấy? Dù sao đều sửa tốt lắm, anh tự ra lấy đi."

"Anh đi ra ngoài đem mặt đất làm ướt, làm bẩn, Em lau nhà?"

Lạc Anh vẫn là có chút không tình nguyện: "Nhưng là, nhưng là..."

Cô luôn cảm thấy vào phòng người khác, lật tủ quần áo là hành vi rất thân mật rất ái muội, bởi vì trong tủ quần áo cái gì đều có, nếu thấy một ít không nên xem, rất xấu hổ a.

Lần trước cũng đã đủ xấu hổ...

Lạc Anh ở tại chỗ do dự vài cái, vẫn là đi vào.

Phòng Thăm Chi Châu đặc biệt sạch sẽ, trên sàn có thảm lông màu xám, thật ấm áp.

Lạc Anh mở tủ quần áo ra, căn môi, ở bên trong lật qua lật lại, quần áo đều cùng một màu, chủ yếu là màu tối.

Sau đó, không biết nhìn đến cái gì, mặt đỏ lên, thính tai có chút nóng lên.

Cô chọn một bộ vô cùng đơn giản áo ngủ quần dài, nhắm mắt lại, lại duỗi tay ra chọn một chiếc quần boxer tối màu từ tủ bên dưới.

Nắm ở lòng bàn tay.

Chạy ra khỏi phòng, đưa cho anh.

Thăm Chi Châu, người vừa sửa xong vòi nước, mở rộng cửa, người ướt sũng đứng ở trước mặt cô, áo cùng quần dài đều dán vào da, có vẻ vừa cao vừa gầy.

Đột nhiên nhéo nhéo mặt Lạc Anh, cười nói: "Bé con, lấy quần áo, mặt đỏ cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

cavien6666

Lạc Anh theo bản năng phản bác: "Không phải ai cũng giống như anh, không biết xấu hổ!"

"Anh không biết xấu hổ?"

Lạc Anh ánh mắt sáng lấp lánh, gật gật đầu.

Thăm Chi Châu hạ mắt nhìn cô vài lần, ngữ khí sùng nịnh cùng bất đắc dĩ, "Được, anh không biết xấu hổ."

.....

Trong nháy mắt, một tháng đi qua.

Lạc Anh nghe điện thoại của ông ngoại, trong điện thoại ông giọng có chút khàn khàn, hơi khô, cùng với ho khan.

Lạc Anh phát hiện không đúng, lập tức liền hỏi: "Ông, người làm sao vậy? Người không thoải mái sao?"

"Không có, không có." Ông cười nói, "Ông gọi điện thoại đến, chính là muốn cho cháu biết, mẹ cháu về nước."

Lạc Anh có chút không thể tin được: "Về nước? Bà ấy đâu? Bà ở nhà sao?"

Ông nói: "Không ở, vừa mới đến đây một chuyến, lập tức đi rồi. Hiện tại cũng không biết đi đâu..."

"Đến một chuyến, rồi đi?" Lạc Anh chăm chọc câu môi, cười nhạo hạ, "Còn có, cái gì kêu không biết đi đâu a? Bà ấy đi đâu, ông không biết sao? Bà ấy là con gái người, ông ngoại."

"..."

"Hai người chúng ta, tại sao phải nhìn mặt bà ta mà sống? Nói trắng ra, bà ấy nhiều năm như vậy, có quan tâm chúng ta sao? Bà ấy xứng trở về sao?"

"Lạc Anh!"

Ông tức giận đến gầm nhẹ với cô một tiếng, "Mặc kệ thế nào, nó cũng là mẹ cháu, ông ngoại không có khả năng quản cháu cả đời, nó là chỗ dựa duy nhất của cháu."

"Cháu không cần thiết cái gì dựa vào, cháu có thể chiếu cố tốt bản thân."

Lạc Anh treo điện thoại, ngồi ở sofa, cầm vùi vào trong đầu gối, sững sờ, cả người giống như mèo dựng lông, thấy thế nào cũng khó chịu.

Thăm Chi Châu đi qua, vuốt tóc cô: "Như thế nào?"

"Còn thể nào?" Lạc Anh khẽ hừ một tiếng. "Bị bà già chọc giận."

"Làm gì có ai nói mẹ mình như vậy?" Thẩm Chi Châu bắt đầu dĩ nhiên, "Về sau có cơ hội gặp mặt, cùng cô nói chuyện thật tốt."

Lạc Anh ngược mắt lên, hung dữ trừng anh: "Thể nào ngay cả anh cũng thay bà ấy nói chuyện?"

"Không có thay cô nói chuyện, sợ em về sau hối hận." Thẩm Chi Châu rót chén nước, cho cô uống, "Nếu về sau gặp mặt, liền cẩn thận nói chuyện, dù sao như chân với tay, cô có cái gì khổ sở, em khẳng định cũng sẽ thay cô khổ sở, muốn không có khổ sở, lại khác nói..."

Lạc Anh bĩu môi, không nghĩ lại cùng anh thảo luận chuyện này.

Cô thu liễm cảm xúc, phút chốc nghiêng đầu, đột nhiên đặt câu hỏi: "Anh sắp thi đấu hả?"

"Tuần sau." Thẩm Chi Châu thần nhiên nói.

"Đi đâu thi? Đi bao lâu?"

"Rất xa, đề đô. Mất khoảng hai tuần lễ trở về." Thẩm Chi Châu nhìn chăm chăm cô, đáy mắt tràn ra ý cười, "Thể nào? Anh còn chưa có đi, liền luyện tiếc anh hả?"

Người đàn ông nói trắng ra, làm Lạc Anh cả kinh.

Cô gắt giọng: "Ai luyện tiếc anh? Anh giữ chút mặt mũi đi được không?"

"Lạc Anh."

Người đàn ông bỗng nhiên nghiêm túc đứng lên, thoáng nghiêng người, đôi mắt đen nhìn cô hai giây, cúi xuống, nói, "Còn nhớ, anh nói gì với em vào ngày tuyết rơi không?"

Ngày tuyết rơi đó... Nói gì đó

Lạc Anh đơn giản nhớ lại một chút, không vài giây, liền biết anh là chỉ vài câu kia.

Lúc đó, gió đêm phơ phất, tuyết đầu mùa bay tán loạn.

Anh khom lưng đứng ở trước mặt cô, ôn nhu ản tình hỏi:

—— Bé con, trưởng thành có muốn yêu đương không?

—— hoặc là nói, có nghĩ muốn yêu đương không?

—— Anh trai, được không?

Nhưng là, ngày đó Lạc Anh cũng không có cho anh đáp án.

Thẩm Chi Châu hầu kết cao thấp lẫn lộn, ở trong đêm tối, không hiểu được có hơi thở nam tính mạnh mẽ xâm lược.

Anh còn nhìn chăm chăm cô, cũng không mang bất cứ cảm giác áp bách gì, nhếch môi, vô cùng ôn nhu mở miệng: "Thể nào? Thật sự nghĩ anh say?"

"..."

"Tư lượng của anh không kém như vậy."

"..."

"Tất cả mọi thứ, vẫn còn trong trí nhớ."

Lạc Anh sợ run vài giây, lại biến trở về lúc ấy không biết làm sao, nhưng khác với trước, rõ ràng đã không sợ hãi nữa, thậm chí còn dám đón nhận ánh mắt của Thẩm Chi Châu.

Nhìn anh, châm chước vài cái, môi hồng khẽ nhếch, mở miệng: "Em... em..."

Thẩm Chi Châu sợ nghe được đáp án không tốt, ảnh hưởng trận đấu, giành nói: "Không cần trả lời ngay, anh trai còn có thể chờ, chờ trận đấu kết thúc, em lại nói với anh."

Lạc Anh ngâm miệng, cô không biết bản thân có câu trả lời trong lòng không, nhưng vừa mới cô theo bản năng mở miệng, chuẩn bị thốt ra lời nói, ngay cả chính cô cũng bị phát hoảng.

"Trận đấu kết thúc sao?" Cô thử thăm dò hỏi một câu.

"Ừ." Thẩm Chi Châu nở nụ cười, trở về phòng, sờ sờ đầu cô, thông thả nói, "Vốn không nghĩ nhanh như vậy nhắc tới việc kia, nhưng mà cô gái mình thích mỗi ngày ở nhà của mình lác lư, lại không thể hôn hôn ôm ôm, có chút khó chịu."

"..."

Lạc Anh xấu hổ đến không muốn nói, cũng lười phản bác anh, ôm lỗ tai, không thích nghe, nhanh chóng đi trở về phòng.

Oành một tiếng

Lực lớn đóng sầm cửa phòng

Lạc Anh đem dép lê đá rơi xuống, trèo lên giường, nghiêng răng, cắn che qua mặt, liên tục lăn vài vòng, kích động một hồi lâu, mặt đều đỏ.

Chỉ chưa một đôi mắt xinh đẹp, vẫn không thể bình tĩnh.

Vì sao...

Vì sao...

Vì sao!!!!

Cuối cùng rốt cuộc là vì sao!!!!

Anh luôn có thể bình tĩnh nói một số câu không thể giải thích, không cần vài giây, liền đem cô biến thành mặt đỏ tai hồng, xấu hổ, giận dữ muốn chết.

Thật là ma quỷ!!!

Uyển Vưu tan tằm nhảm chán, phát Wechat cùng Lạc Anh nói chuyện phiếm, hai cô gái nói nói lại nói lên người Thẩm Chi Châu.

Uyển Vưu một bộ bát quái, hỏi: [Mày làm bánh đậu đỏ cho anh ấy chưa?]

Lạc Anh: [làm]

Uyển Vưu: [thế nào? Anh ấy có nói gì không? Có phải rất vui vẻ không?]

Uyển Vưu: [Nhiều ngày trôi qua như vậy, hai người liền không có một điểm tiến triển?]

Tiến triển?

Lạc Anh nghĩ lại một chút tình huống ngày đó, thật sự là rất khó hiểu, không muốn nghĩ.

Lạc Anh muốn thoát khỏi chủ đề này, tùy tiện trả lời một câu: [Hình như là không có.]

Uyển Vưu như là bị tức chết: [sao lại thế này? Không phải chứ, hai người cũng quá lằng nhằng đi]

Lạc Anh: [???]

Lạc Anh: [cùng lằng nhằng có quan hệ gì?]

Uyển vưu: [Rõ ràng là thích nhau, làm gì kéo dài như vậy? Ngay cả người ngoài cuộc như tao cũng gấp thay có biết không?]

Uyển Vưu: [Mày đừng nói với tao, mày đối với anh ấy không có hứng thú! Mày cho là tao sẽ tin sao?]

Lạc Anh: [...]

Lạc Anh ô mặt, đều rõ ràng như vậy sao?

Uyển Vưu: [tao mà là mày, tao liền trực tiếp đi tỏ tình, sợ cái gì? Trên mạng không phải là có cái video sao? Tao nghĩ mặc một chiếc váy xinh đẹp, uống chút rượu, lung lay thoảng động bổ nhào vào trong lòng người ta, hỏi người ta có thích tao hay không, người ta nếu trả lời không thích, tao liền cầm chai đập hấn.]

Lạc Anh: [...]

Lạc Anh: [thực xin lỗi, tao dị ứng cồn.]

Uyển vụ: [...]

.....

Mặc dù nói đùa, nhưng ban đêm trước khi đi ngủ, Lạc Anh vẫn là nghiêm túc cẩn thận suy tư một chút, tình cảm của bản thân đối với Thẩm Chi Châu.

Suy nghĩ một đêm, không biết có phải nghĩ thông suốt không..

Giống như không biết khi nào thì bắt đầu, cô cùng anh trong lúc đó rất trong sáng, chỉ coi anh thành bạn bè hoặc là anh trai, còn có một chút thay đổi.

Thích nhìn anh cười, thích anh đi cùng mình, khi không vui, cũng thích cùng anh oán giận, nói cho anh biết, làm cho anh an ủi.

Thậm chí, nhìn thấy anh cùng người phụ nữ khác thân cận, một cổ dấm chua nồng nhiệt đánh úp lại, không thể giải thích tức giận, khó chịu.

Còn luôn là bị anh nói một hai câu liền đỏ mặt...

Cô cũng không biết đây rốt cuộc có tính là thích không.

Nếu là tính, kia chắc là đúng đi.

Thẩm Chi Châu đi ngày đó, vừa khéo là cuối tuần.

Lạc Anh sớm rời giường, ngồi xếp bằng ngồi trên sofa, theo dõi anh chậm rãi sửa sang lại hành lý, một bên cầm ly nước uống, một bên chăm chọc: "Anh buổi tối làm gì không thu dọn a? Trước khi ra cửa mới thu dọn."

Người đàn ông bận rộn rất nhiều, ngược mắt liếc nhìn cô một cái, bình tĩnh giải thích nói: "Lười. Ngày hôm qua huấn luyện đến rất muộn."

"A, đúng." Lạc Anh gật gù đầu, "Anh gần đây giống như đều rất trễ mới trở về, các anh câu lạc bộ không có phòng ngủ sao? Tất cả đội viên đều là huấn luyện xong chạy về nhà ngủ?"

"Có phòng ngủ."

"Anh là Pluto ôi, khẳng định có phòng ngủ riêng đi? Vậy anh vì sao..." Lạc Anh nói một nửa, đột nhiên dừng lại, lời nói sắp sửa thốt ra nuốt trở vào.

Cảm giác có chút lấy đá đập chân mình

Thẩm Chi Châu ngừng động tác trên tay, đứng lên, nhìn chằm chằm cô nửa ngày, trực tiếp hỏi: "Em hi vọng anh ở trong phòng ngủ?"

"Không có..." Lạc Anh cúi đầu, như là đứa nhỏ làm sai chuyện, không dám nhìn anh, lại muốn nói ra suy nghĩ thật của mình, "Em nghĩ anh trở về. Nhưng là, em sợ anh sẽ rất mệt..."

"Không mệt." Người đàn ông theo bản năng mở miệng, không mang theo một chút do dự.

Lạc Anh nhất thời không phản ứng lại: "Hả?"

Anh hướng cô cười, gần từng tiếng, nói được cực kỳ rõ ràng: "Không mệt. Không nhìn thấy em, mới mệt."

Lạc Anh tim đập nhaoáng lên một cái, mặt trắng nõn nhiễm lên một tầng đỏ ửng, lỗ tai nóng hừng hực.

Đôi mắt dưới lông mi dày tràn ra ý cười.

Hôm nay trời không lạnh lắm.

Thẩm Chi Châu mặc áo hoodie, quần đen dài, mang theo khẩu trang, chỉ lộ một đôi mắt đẹp, liếc ra cửa.

Đôi mắt anh hẹp dài, con ngươi tối như mực, ở dưới ánh mặt trời dịu nhẹ, lộ ra một cổ câu nhân.

Lạc Anh đưa anh ra cửa, dắt tay áo của anh, đi chậm rì rì.

Bên ngoài ngừng một chiếc xe bảo mẫu màu trắng tinh.

Trên xe Hoàng mao vươn đầu ra ngoài, chuẩn bị di chuyển, hô lớn: "Lão đại!!! Lên xe!!!"

Thú Thú đá hấn một cước: "Kêu cái rầm! Không nhìn thấy đôi vợ chồng nhỏ có chuyện muốn nói sao?"

Đản Đản ngạc nhiên suýt nữa rơi bánh mì trong tay: "Đôi vợ chồng nhỏ?"

Thú Thú nhú mày, nhìn phía ngoài cửa xe: "Ông xem."

Lạc Anh nghe thấy được trong xe vài thành viên trong đội không đứng đắn chế nhạo, mặt bánh bao nhất thời đỏ lên.

Thẩm Chi Châu đem mũ đen đội lên, chống đầu gối, khom lưng nhìn thẳng cô, che đội viên phía sau, từ từ mở miệng: "Bé con, anh phải đi rồi?"

Lạc Anh chớp mắt, tuy có chút lưỡng lự, nhưng vẫn là đặc biệt ngoan gật đầu, "Ừ" một tiếng: "Chú ý an toàn nha, thi đấu cố lên."

"Anh sẽ đi hai tuần." Anh hạ mắt, dè nằng cổ họng, ngữ khí chậm rì rì.

Lạc Anh không biết là có phải là mình xuất hiện ảo giác không, vậy mà cảm thấy Thẩm Chi Châu đang làm nũng.

"Em biết a."

"Em liền..." Anh trầm mặc vài giây, câu môi, tựa tiểu phi tiểu nói, "... Không tỏ vẻ gì sao?"

"Tỏ vẻ?" Lạc Anh một mặt mờ mịt, "Cái gì a?"

"Bản thân muốn."

"Em không biết..."

Lạc Anh cắn môi dưới, chớp mắt, có chút làm không được, cũng không thể tưởng được có cái gì tỏ vẻ, nhưng lại cảm thấy anh thật đáng thương, như là cậu bé không ai quan tâm không ai yêu, khao khát người mình thích chú ý.

Thẩm Chi Châu tựa hồ có chút tức giận, không tiếng động cười cười, chuẩn bị đứng dậy rời đi: "Không biết liền thôi."

Chỉ là, anh tiếng nói vừa dứt, Lạc Anh liền vươn tay ra, ôm lấy cổ anh, không cho anh đứng lên, cơ thể mềm mại vươn lên, mặt chôn ở đầu vai anh, ôm lấy anh, nhỏ giọng nói: "Anh trước chớ đi... Như vậy có thể chứ?"

Trong nháy mắt không nghĩ tới đã ôm nhau, Hoàng mao nằm trong xe kêu vài tiếng: "Lão đại định ngâm ở đây hả?"

Đản đản: "Ồm!"

Thẩm Chi Châu vươn hai tay quanh eo Lạc Anh, kéo càng chặt hơn, ngửi mùi thơm sữa ngọt nhẹ trên người cô, khóe miệng không nhịn được nâng, cảm thấy ở bờ vai cô, mềm giọng nói: "Anh đào, thực ngoan..."

Không biết ôm bao lâu, giống như qua thế kỷ dài, lại giống như chỉ qua vài giây.

Lạc Anh mặt đỏ tai hồng đem mặt chôn trên người anh, thanh âm ôn nhu hỏi: "Đã được chưa? Anh rất cao, em kiễng chân rất mệt a."

"Còn chưa có ôm đủ, kiên trì một lát, được không?"

Lạc Anh liếm liếm môi, tiếng trầm nói: "Vậy anh nhanh chút."

Thẩm Chi Châu không nghĩ buông cô ra, nhưng lại không thể không buông, anh ngồi xổm xuống, nhéo nhéo mặt cô, thật nghiêm cần nói: "Anh thật sự đi."

Lạc Anh không dám nhìn anh: "Anh mau đi đi, bọn họ đều đang đợi anh."

Thẩm Chi Châu đối người phía sau ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục đem lời chưa nói xong nói hết ra: "Lạc Anh, chờ anh trở lại, khả năng ôm cũng không đủ. Đến lúc đó, làm sao bây giờ a?"

Lạc Anh có chút thất thần, nhất thời không phản ứng lại.

Dừng vài giây, anh sờ sờ khóe miệng cô, nói thẳng ra: "... Muốn hôn em."

Lạc Anh sững sốt, nhanh chóng phản ứng lại, đánh hắt: "Có bệnh a! Anh thật phiền a, làm sao anh phiền như vậy!"

Anh bắt lấy tay cô, nhìn chăm chăm khuôn mặt xinh đẹp đỏ ửng, nghiêm cần hỏi: "Nói với anh, được không?"

Lạc Anh nghĩ gật đầu, nhưng lại có chút làm không được, nội tâm do dự thật lâu, đều không biết nên trả lời thế nào.

Cả người có chút không biết làm sao, suýt nữa bật khóc.

Thẩm Chi Châu kỳ thực cũng không có bao nhiêu phần thắng, anh sờ dĩ hỏi như vậy, là sợ nửa tháng không thấy, tiểu hồ ly nhà anh nói không chừng đã bị tên đẹp trai nào trong trường bắt cóc mất.

Nếu không phải là cô cần phải lên lớp, thật muốn đem cô cất vào trong túi, cùng mang đi trận đấu.

Ngay tại lúc anh chuẩn bị buông tha cho ——

Tiểu hồ ly tinh cắn môi, chậm rì rì mở miệng, ấp úng nói: "Anh thắng, là có thể..."

Chỉ cần anh đứng vị trí đầu, là có thể...

Thẩm Chi Châu bắt lấy tay cô, nắm chặt vài phần, trái tim đập dữ dội, cả người nhiệt huyết trong nháy mắt này đều bị cô kích phát xuất ra.

Hầu kết lẩn lộn, kém chút nữa cười ra tiếng, nhưng vẫn là không chế tốt cảm xúc, cúi đầu khàn khàn hỏi: "Thật sự?"

"Ừ."

"Được. Em nói, đừng đòi ý."

"Sẽ không."

"Ngoan, chờ anh trở lại."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

cavien6666

Thẩm Chi Châu lên xe bảo mẫu, nghênh ngang mà đi.

Lạc Anh nhìn theo phương hướng anh rời đi, thất thần một lúc, trong hốc mắt hơi nước nhanh chóng hội tụ, tràn ra khóe mắt.

Rõ ràng chỉ là rời đi hai tuần lễ, thế nào giống như sinh ly tử biệt.

Lạc Anh bị ý nghĩ của mình chọc cười, nhìn chằm chằm mũi chân, phát giác một lúc, di động trong túi đột nhiên chấn động, có người gửi hai tin nhắn qua.

[Anh nhất định sẽ thắng.]

[muốn xem trận đấu của anh không?]

Lạc Anh nhìn tin nhắn thứ nhất, cười thầm một lát.

Thật sự là đủ cuồng.

Nhưng cô trả lời:

[Cho dù anh thắng, cũng phải chờ hai tuần lễ!]

[Xem thế nào a? Em lại xem không hiểu.]

Lạc Anh đứng thật là xem không hiểu, chỉ nghe Uyên Vưu đại khái nói qua, cũng cảm thấy mơ hồ.

Thẩm Chi Châu: [Xem trò chơi làm gì? Xem anh là được]

Thẩm Chi Châu: [hoặc là chờ anh trở lại, anh dạy cho em.]

Thật tự ái.

Lạc Anh đứng ở tại chỗ chà chà chân, ghen cười, gõ chữ: [ai muốn nhìn anh a?]

Chỉ là, cô còn chưa có ấn gửi đi, chỉ thấy một người phụ nữ xinh đẹp ba bốn mươi tuổi đi giày cao gót, mặc một thân thời thượng cao quý, khuôn mặt đẹp đẽ, làn da trắng nõn, trang điểm tinh xảo đẹp mắt, một bộ nữ cường nhân bình tĩnh thong dong.

Bước đi thật nhanh đi tới trước mặt Lạc Anh.

Người phụ nữ nhìn chằm chằm vào mặt Lạc Anh, trầm tư vài giây, vẻ mặt có chút tức giận, nhưng không biết vì sao giận.

Lạc Anh nhìn lại bà, từ kinh ngạc đến kích động, dần dần bình tĩnh trở lại.

Người phụ nữ thu lại giận dữ, khuôn mặt dịu dàng kêu: "Tiểu Anh, thật lâu không thấy."

Lạc Anh không mở miệng, bởi vì cô thật sự không biết nên xưng hô như thế nào...

Lạc phu nhân? Mẹ? Vẫn là đi?

Cô đều kêu không được.

"Con không nhận ra mẹ sao?" Người phụ nữ cúi xuống, nhìn thẳng vào mắt cô, giọng nhẹ nhàng nói, "Nhiều năm không gặp, một chút cũng không nhớ mẹ sao?"

Lạc Anh không nói chuyện, cắn môi, cười một tiếng, cười đến rất nhẹ, nhưng khóe mắt lại tràn ra một chút lệ, như muốn rơi xuống, lại quật cường thế nào cũng không chịu trượt xuống.

Cuối cùng cắn răng, ngữ khí nhẹ nhàng chậm chạp, không có bất kỳ lực công kích, giống người xa lạ, chậm rì rì nói: "Bà tính là mẹ gì..."

"Lạc phu nhân, mấy năm nay ở nước ngoài cuộc sống tốt như vậy, trở về làm gì?"

Lạc phu nhân?

Đồng Đồng tức giận không nhẹ, vừa mới một chút giận dữ lại nháy mắt bị dắt đi lên, lôi kéo tay Lạc Anh: "Lạc Anh, con nói cái gì? Ta là mẹ con, con gọi ta Lạc phu nhân? Ai dạy con gọi như vậy?"

"Bà là mẹ tôi?" Lạc Anh ngửa đầu, cũng không cam yếu thế phản kích, "Bà đã bao giờ làm mẹ tôi chưa?"

"..." Đồng Đồng nhìn cô, nỗ lực áp chế tức giận, tận lực bình thần nói, "Ta là rất sớm liền rời khỏi con, nhưng con đừng quên, con là ta mang thai chín tháng mười ngày. Ta mặc kệ con đối với ta có cái gì oán niệm, oán trách, dù thế nào ta cũng là mẹ con. Ông ngoại bình thường dạy con thế nào? Con có biết lễ phép không? Nói chuyện với người lớn như vậy?"

"Cùng ông ngoại có quan hệ gì?" Lạc Anh nghĩ bỏ tay bà ra, chán ghét nói, "Vâng, bà thật kiêu ngạo, mang thai chín tháng mười ngày. Tôi năm nay mấy tuổi, bà còn nhớ rõ sao? Sinh tôi năm bao nhiêu, còn nhớ rõ sao? Tôi mười tám tuổi, nay mười tám năm, bà chỉ cần dành thời gian một phần mười trên người tôi, cũng không đến mức như vậy."

Đồng Đồng đề lừa giận, không muốn thảo luận vấn đề này, vòng vo cái đề tài hỏi: "Người đàn ông vừa rồi là ai?"

"..." Lạc Anh không nghĩ tới bà thật sự thấy Thẩm Chi Châu, ngược mắt lên, cười cười, "Không có quan hệ gì với bà."

"Con xác định cùng mẹ nói chuyện như vậy?" Đồng Đồng trở nên cứng rắn, "Vừa mới ta đi trường học tìm con, mọi người đều nói con không ở trong ký túc, sau đó ta hỏi ông ngoại con, ông nói ông cũng không biết con không ở trong ký túc, còn nói con khả năng sẽ ở chỗ này."

"..." Lạc Anh nhún vai, không vui nói, "Bà cùng ông ngoại nói cái gì? Sao bà lại nói với ông?"

"Thế nào?" Đồng Đồng đạt được mục đích, giống như dạy dỗ một đứa trẻ không nghe lời, "Mười tám tuổi, trưởng thành, có năng lực rồi đúng không? Gật người lớn, không ở lại trường, còn vụng trộm làm thủ tục học ngoại trú? Chỉ để sống với một người đàn ông lai lịch không rõ? Lạc Anh, con là con gái, có một chút tự ái hay không?"

Lạc Anh nghe bà càng nói càng quá đáng, không biết nói gì nói: "Căn bản không phải như bà nghĩ! Bà cái gì đều không biết, bà dựa vào cái gì nói tôi như vậy?"

"Không phải là như ta nghĩ?" Đồng Đồng lại nghĩ tới chuyện vừa mới thấy, "Con nghĩ ta mù sao? Vừa mới hai người ôm nhau, là ta xuất hiện ảo giác?"

Lạc Anh cả kinh khi nghe bà ấy nói, muốn lập tức trở về gọi điện thoại cho ông ngoại xin lỗi, lạnh như băng trừng mắt nhìn Đồng Đồng, xoay người bước đi.

Lại bị bà quyết đoán giữ chặt, Lạc Anh cả giận: "Bà làm gì! Buông tôi ra! Bà có bệnh à? Không có chuyện gì, bà đừng có để ý tới tôi, làm rối tung mọi chuyện của tôi!"

"Nếu mẹ không trở lại, không đi trường học hỏi, con chuẩn bị giấu giếm ông ngoại tới khi nào? Ta còn không dạy được con?" Xe của Đồng Đồng đứng ở cách đó không xa, trợ lý thư ký đã xuống xe, bà phân phó nói, "Đưa tiểu thư lên xe, trở về biệt thự của tôi."

Lạc Anh vừa nghe, mạnh mẽ giãy dụa, cố gắng thoát khỏi tay người đàn ông, tức giận phát run, hét lên: "Đồng Đồng, bà điên rồi sao!!! Bà dựa vào cái gì quản tôi? Chuyện của tôi liên quan gì đến bà? Buông tôi ra, tôi không phải tiểu thư của các người!!!"

.....

Lạc Anh bị đưa đến một biệt thự nhỏ mới màu trắng tinh, nhốt tại một gian phòng công chúa hoa lệ lại mỹ quan, ngay cả di động cũng bị thu.

Trong phòng ngủ có nhà vệ sinh riêng, giường lớn màu hồng xa hoa cùng thảm màu trắng ngà sạch sẽ, đồ trang trí cùng nội thất theo phong cách châu Âu, mỗi một thứ đều sang quý không thôi.

Trợ lý thư ký trước khi đi, còn nói: "Tiểu thư, phu nhân kỳ thực rất sớm liền mua biệt thự này, chỉ chờ có một ngày đón cô về, nơi này mỗi một thứ đều là phu nhân tự mình chọn lựa."

Tự mình chọn lựa phải không?

Lạc Anh thấy một cái đập một cái, ai hiếm lạ...

Đồng Đồng không thể không để ý, đi vào cùng cô nói chuyện.

"Mẹ cũng không phản đối con yêu đương, nhưng là theo ta được biết, đối tượng con yêu đương, chỉ là người đàn ông chơi thể thao điện tử, hơn nữa so với con lớn hơn sáu tuổi."

"Chơi thể thao điện tử?" Lạc Anh nằm ở trên thảm, sống không luyến tiếc nhìn bà, "Người ta chơi thể thao điện tử vì nước làm về vang, tốt hơn so với bà vứt bỏ chồng con ra ngoại quốc bán nội. Y."

Tuy rằng không quan tâm...

Nhưng Đồng Đồng, lập nghiệp từ công ty nội. Y, Lạc Anh vẫn là biết đến.

"Lạc Anh!" Đồng Đồng ánh mắt phảng phất có thể phun lửa, mặt đều tức đến trắng bệch, "Mặc dù hấn chơi điện tử, không làm việc đảng hoàng, nhưng là hấn lừa gạt con gái của ta đi nhà hấn ở chung, có thể làm ra chuyện này, ta không thể đồng ý con cùng với hấn."

Lạc Anh nở nụ cười, tự giễu nói: "Làm sao bà không hỏi xem, có phải tôi lừa anh ấy đưa tôi vào?"

"..."

"Dù sao, tôi là được bà truyền cho, không có đầu óc, nhưng có một khuôn mặt trăm phần trăm quay đầu, thích hợp nhất làm hồ, li, tình!"

Đồng Đồng đầy giận dữ, không muốn nói với cô, trực tiếp đi ra ngoài.

Bị nhốt vài ngày, Đồng Đồng tìm vài người đến trông coi biệt thự, cuối cùng Lạc Anh có thể ở trong biệt thự tự do hoạt động.

Lạc Anh vụng trộm chạy vào phòng bà, tìm thật lâu, đều tìm không thấy di động của mình, trong biệt thự không có cái gì dễ liên lạc.

Cũng không biết Thẩm Chi Châu thế nào.

Cô linh quang hiện ra, mở ra TV, tìm kiếm một lát, thật đúng là tìm thấy phát lại trực tiếp của mùa thường quy WCG gần đây.

Lạc Anh thử mở ra nhìn một chút, phát hiện lần này trận đấu quy mô rất lớn, có chiến đội nước ngoài, cũng có chiến đội trong nước, ghé bình luận phân biệt ngồi bốn bình luận viên mang theo tai nghe.

May mắn Thổ xám là một trong số đó.

Màn ảnh chiếu đến NG chiến đội bên kia, Thẩm Chi Châu mặc đồng phục của đội, tựa vào ghế chơi game hai mắt không chớp mắt nhìn chằm chằm màn hình máy tính, tay thon dài chống cằm, nhũ mày, sắc mặt lạnh thấu xương, đang chờ đợi trận đấu bắt đầu.

Thổ xám nhìn Pluto, cố ý nói: "Pluto hôm nay giống như có chút không yên lòng a, xem sắc mặt cùng người khác không quá giống nhau?"

Một bình luận viên khác nói đùa nói: "Ngày hôm qua Pluto kém một chút liền ăn gà, lại chết ở trong tay xiantan hàn quốc, nói không chừng đang nghĩ cách trả lại một ván."

"Cũng đúng." Thổ xám cúi đầu cười, "Chúng ta có thể nhìn xem, hôm nay Pluto cùng xiantan có động tác gì, nói không chừng có thể lại xem thấy bọn họ chính diện giao phong."

Trận đấu bắt đầu rất nhanh.

100 thành viên của 20 chiến đội ngồi chung một chiếc máy bay, dọc theo một tuyến đường đến một hòn đảo đơn độc, trên đường thành viên có thể tự do chọn lựa địa điểm thích hợp tiến hành nhảy dù, nhặt súng, chiến đấu.

Trò chơi mới bắt đầu, tất cả mọi người đều không có trang bị, ai cướp được trang bị tốt trước sẽ có phần thắng.

Trong trận đấu, có người lựa chọn bắn súng, cũng có người lựa chọn đánh đả chiến.

Bởi vì, trò chơi này, tiêu chuẩn thắng là sống sót, người chơi sống sót cuối cùng chính là người thắng.

Người thắng có điểm thưởng rất nhiều, nhưng thông thường tuyển thủ điên cuồng không chỉ dừng lại ở ăn gà, mà là muốn giết người, đầu người sẽ giúp tăng điểm thưởng rất nhiều.

Pluto chính là người điên cuồng kia.

Trận đấu ngay từ đầu, chiến đội NG liền chọn chỗ có nhiều người nhảy dù nhất, Pluto với tư cách là tay súng bắn tỉa, nhanh chóng nhảy dù, tìm kiếm vật tư, quyết đoán chạy lên trên cao phục kích nhắm.

Hoàng mao cùng Thú Thú phụ trách xung phong ở gần đó, Đản Đản chạy tới chạy lui, cấp Pluto tầm nhìn, thuận tiện thu đạn cùng trang bị.

Toàn bộ chiến đội hợp tác ăn ý không hề hờ.

Trực tiếp đem Lạc Anh xem ngây người, có đôi khi không thấy rõ, chỉ thấy hiện ra đầu người Thẩm Chi Châu giết được trên màn hình.

Lạc Anh mơ hồ không hiểu, cuối cùng rõ ràng buông tha cho, chỉ nhìn màn hình ngẫu nhiên xuất hiện thân ảnh Thẩm Chi Châu.

Thấy anh mang theo tai nghe, bộ dạng chuyên chú mà nghiêm túc, trong mắt cất giấu thanh lãnh cùng tự tin, hoàn thành mọi thao tác một cách chính xác.

Lạc Anh cách màn hình đều có thể cảm nhận được không khí sôi sục bên trong, nhin không được nhiệt huyết cũng sôi trào lên.

Một cảm giác không rõ dâng trào trong lòng cô.

Trong trận đấu này, NG đặc biệt may mắn, vòng bo ở gần bọn họ, cuối cùng thành công ăn gà.

Thở xám nhin không được tổng kết tán thưởng câu: "Pluto thật sự là tay bắn tỉa trời sinh."

"Tầm nhìn linh động, ý thức tốt, có thể chỉ huy, phản ứng lại mau, dự đoán tình chuẩn đúng chỗ, bắn đều là trí mạng."

Người như vậy không thắng, quả thực thiên lý khó dung.

.....

Hai tuần sau.

Chiến đội NG từ vị trí thứ ba, trực tiếp đạt đến đỉnh cao.

Lão lí đều cao hứng điên rồi, hét to vừa muốn mời mọi người ăn cơm, ăn khách công yến.

Chỉ là, chờ mọi người phản ứng lại, lại phát hiện đội trưởng không thấy.

Lão lí không vui vỗ đầu Hoàng mao, trách mắng: "Người đâu? Người đâu? Vài phút không thấy, không ai để ý, mọi người có ai nhìn thấy không?"

Đản đản buông tay: "Không có."

Thú thú: "Không có."

Lão lí: "Ngu xuẩn!"

Cậu bé thay thế bỏ sung gãi gãi đầu, nghĩ lại một chút, nói: "Đội trưởng, đội trưởng... Giống như... Đi sân bay."

"... Sân bay!?"

"..."

Lão lí?

Hoàng mao:???

Thú thú, đản đản:???

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

cavien6666

Lạc Anh nhàm chán ở trong biệt thự vượt qua hai tuần lễ, trong lúc đó gọi cho ông ngoại hai lần.

Cô đặc biệt vì chuyện bản thân lừa ông ngoại, cảm thấy áy náy.

Chân thành xin lỗi ông vài lần, cũng giải thích rõ ràng chân tướng.

Ông thờ dài: "Đứa bé ngốc... Ông ngoại thật sự không trách cháu...cháu trưởng thành, có ý nghĩ của riêng mình. Không nói với ông, khẳng định là sợ ông lo lắng, chỉ cần điểm xuất phát là tốt, ông ngoại sẽ không trách cháu."

Sau khi Đồng Đồng biết đại khái sự tình từ chỗ Lạc Bình Sinh, dần dần nói lòng kiểm soát với Lạc Anh, đối mặt con gái cổ tình gây sự, cũng chỉ cho là giống như trẻ con làm nũng cùng tranh cãi âm ỉ, sẽ không lại mắng cô nữa.

Mỗi ngày buổi tối làm đồ ăn đều là Lạc Anh thích ăn, trong tủ quần áo quần áo vậy luôn là sang trọng và cao cấp, cùng với đồ trang điểm không bao giờ dùng hết...

Thái độ duy nhất không đổi là, không cho phép cùng người đàn ông kia tiếp xúc.

Đồng Đồng cũng giải thích lý do của mình: "Mẹ từ nhỏ đến lớn không thể nào quản con, nhưng là hiện tại đã trở lại, có khả năng quản con, muốn cho con mọi thứ tốt nhất. Cho con ở phòng tốt nhất, cho con mặc quần áo đẹp mắt nhất... Con gái của ta, bất kể là ngoại hình hay là học tập đều là đứng đầu, đương nhiên, cũng phải ở cùng với người tốt nhất."

Lạc Anh cũng nhìn ra bà thay đổi, nhưng như trước cảm thấy vô lực.

"Tôi thực không giống trong tưởng tượng của bà ưu tú như vậy, mấy năm nay bà mặc kệ tôi, hiện tại mới đến quản tôi, còn nói cho tôi thứ tốt nhất? Bà có biết tôi muốn gì không?"

"Đó chỉ là những gì con nghĩ bây giờ, chờ con tiếp xúc nhiều trong vòng tròn của mẹ, tầm mắt của con sẽ mở rộng rất nhiều, cùng hiện tại không giống với..." Đồng Đồng nhún vai giác ngộ cho cô.

"Vòng tròn của bà? Tôi không có hứng thú." Lạc Anh giấu không được phiền chán, cau mày, nói, "Tôi hiện tại quan tâm nhất, chính là, bà chừng nào thì đem đi động tra lại cho tôi? Bà ngay cả tự do của tôi đều cướp đoạt, còn nói muốn tốt cho tôi? Bà cho tôi là tên ngốc à? Thật dễ lừa!"

"Muốn đi động?" Đồng Đồng kiềm chế nóng giận, tận lực không cùng cô tranh cãi, "Mẹ có thể cho con. Nhưng là, đêm nay mẹ đi gặp người bạn cũ, con đi cùng mẹ, ăn bữa tối, mẹ tự nhiên sẽ đưa cho con."

"Bữa tối? Bà xác định thật sự sẽ đưa cho tôi?" Lạc Anh có chút hoài nghi, nhưng đây là lần đầu tiên Đồng Đồng nhả ra, lại không nghĩ lỡ mất cơ hội này, do dự hỏi.

"Mẹ lừa gạt con bao giờ chưa?"

"Đúng vậy." Lạc Anh khỏe môi nhếch lên châm chọc, không nặn không nhạt nói, "Có bao giờ bà lừa gạt tôi đâu? Bà nói không quay lại gặp tôi, liền nhất định không bao giờ quay lại."

Đồng Đồng bị Lạc Anh ghen một chút, mặt hơi chua xót: "Tiểu Anh..."

"Không phải chỉ là ăn một bữa sao?" Lạc Anh không nghĩ cái gì, quyết đoán đáp ứng, "Tôi đi."

.....

Buổi tối.

Lạc Anh bị người hầu trang điểm, trên thân mặc áo len trắng lệch vai, mặc váy cashmere mỏng xu hướng mới nhất, lộ ra xương quai xanh tinh xảo khéo léo, tóc đen dài sửa sang lại, xoa trên đầu vai, làm cô dịu dàng thêm vài phần.

Nhưng khuôn mặt trắng nõn tinh xảo, trên mặt còn phỉ như trẻ con, lại thêm vài phần thanh tú, tươi sáng.

Chưa thấy qua Lạc Anh ăn mặc như vậy, người hầu thấp giọng kinh thán vài câu, ào ào cảm khái, có thể thấy được phu nhân lúc trẻ, thậm chí so với phu nhân còn muốn xinh đẹp nhiều lắm.

Đồng Đồng lúi kúi kéo tay Lạc Anh, đề cô lên xe.

Lạc Anh ngồi trong xe có quắp bất an, gặp Đồng Đồng cũng ăn mặc rất trang trọng, trong khoảng thời gian ngắn có điểm mộng, cũng thật nghi hoặc đêm nay rốt cuộc phải đi làm gì.

Liền mím môi, thử thăm dò hỏi câu: "Bà có chắc là đi gặp bạn cũ không?"

Đồng Đồng nheo mắt nhìn cô: "Bằng không con cho là? Đúng thật là bạn cũ."

"Bạn cũ cần long trọng như vậy?" Lạc Anh vẫn là không tin, cao thấp đánh giá bà vài lần, không hề nghĩ ngợi, trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình, "Bà sẽ không kéo tôi đi xem mặt đi?"

"..."

Đến khách sạn.

Lạc Anh bị Đồng Đồng lôi kéo đi thẳng vào phòng riêng, bên trong ngồi một người đàn ông trung niên ước chừng bốn năm mươi tuổi mặc tây trang giày da, có vẻ thông minh nho nhã.

Có một nữ thư ký đứng bên cạnh, tương đương tự phụ, chắc hẳn là loại người thượng lưu ngày thường không thể gặp.

Lạc Anh trước khi vào cửa, nhớ tới Đồng Đồng đáp ứng, kéo kéo tay áo của bà, muốn cầm điện thoại.

Đồng Đồng lo lắng nhìn cô: "Con hứa với ta trước, không thể gây rắc rối, không thể đi."

Lạc Anh nhúu mày, gật gật đầu.

Nội tâm lại âm thầm oán thầm vài câu: Tin tưởng tôi? Bà không phải thần kinh đi?

Đồng Đồng lại nhìn cô vài lần, nghĩ cũng không có khả năng luôn ngăn cô giao tiếp, ngộ nhờ sau khi đi vào, bị phát hiện con gái mình không có di động, đúng là rất xấu hổ.

Đồng Đồng hạ mắt, đưa tay ra, tìm thấy di động trong túi xách đưa cho cô.

Lạc Anh nhanh chóng tiếp nhận.

Rốt cục lấy được di động của mình, nhưng ấn thế nào cũng ấn không lên, hỏi ngược lại: "Hết pin?"

"Ta lại không có sạc của con, chẳng lẽ còn phụ trách nạp điện cho con?" Đồng Đồng mỉm cười, "Theo ta đi vào."

Lạc Anh hừ nhẹ một tiếng.

May mắn, cô đã sớm dự đoán được sẽ thế này, trước khi ra ngoài, đem dây sạc cùng với củ sạc nhét vào trong túi.

Còn chưa có bật được nguồn, Lạc Anh bất ngờ không kịp phòng, thất tha thất thểu bị kéo đi vào, chân đi giày cao gót còn bị vấp, suýt nữa té ngã trên đất.

Bên trong người đàn ông trung niên thấy các cô đến đây, sửa sang lại một chút tây trang, đứng lên, thỏa đáng cười: "Tới rồi?"

Đồng Đồng chào hỏi quen thuộc: "Bạn học cũ, đã lâu không gặp. Cậu tới lâu chưa? Thật sự là ngưng ngừng, trên đường có hơi kẹt xe, tới muộn. Cậu đợi lâu rồi?"

"Không có. Tôi cũng vừa mới tới." Người đàn ông tiếp đón Đồng Đồng vào bàn ăn, cũng nhìn thấy Lạc Anh, hai mắt sáng ngời, tức thì cảm thấy cô bé xinh xắn đáng yêu, đẹp mắt đến không ngờ, "Này....Con gái cậu?"

"Đúng vậy." Đồng Đồng dịu dàng nhìn Lạc Anh, môi đỏ nở một nụ cười, "Đây là Lạc Anh."

Sau đó, hướng Lạc Anh nhắc nhở câu, "Còn không chào hỏi, đây là bạn của mẹ, chú Thâm."

"Chú Thâm?"

Lạc Anh gật gật đầu, lễ phép nở nụ cười, sau đó ngồi ở trên ghế, không coi ai ra gì nhanh chóng lấy trong túi dây sạc cùng củ sạc, sạc điện thoại.

Người đàn ông trung niên lên tiếng, nhìn qua còn rất hiền lành, hoàn toàn không có một chút người giàu lên mặt.

Ngũ quan rất đoan chính, lúc còn trẻ, đoán chừng là soái ca được rất nhiều nữ sinh theo đuổi.

Đồng Đồng nhìn thấy động tác của Lạc Anh, giận tái đi, mắng câu: "Đứa nhỏ này, vừa vào cửa, liền nghĩ đến di động, không có lễ phép."

Thẩm Nhậm nở nụ cười, một bộ hòa giải: "Quên đi. Tiểu Anh nhìn qua cũng không lớn, chúng ta ở tuổi này không phải cũng rất thích chơi sao?"

Di động cần sạc điện đến mức nhất định mới khởi động máy.

Lạc Anh thừa dịp này nhìn Thẩm Nhậm một cái, không hiểu cảm thấy hắn rất thân thiết.

Đồng Đồng theo nói: "Cũng không thể nói như vậy. Chúng ta trước kia không có điều kiện gì, muốn xem thêm sách, cũng không có tiền. Hiện tại không giống với, tất cả người trẻ tuổi đều đang cố gắng tiến bộ, giống như hồ tử nhà cậu, mười tám mười chín tuổi, ở tuổi này không phải ở nước ngoài học tập chăm chỉ sao?"

Thẩm Nhậm kiêu ngạo cười cười, trêu ghẹo nói: "Nỗ lực có ích lợi gì? Học tập, bản thân cũng phải có hứng thú. Tôi mỗi ngày đều bận rộn, cũng không thấy chia sẻ với tôi, về nhà gặp tôi cũng không có."

Đồng Đồng cười: "Đúng rồi, nó hôm nay thế nào không có tới?"

Lạc Anh không có nghe hai người đối thoại, cũng không muốn biết bọn họ luôn luôn nói "Hồ tử" là ai.

Sau khi di động khởi động, đợi vài giây, còn chưa có mở khóa, chỉ thấy liên tiếp tin nhắn cùng cuộc gọi nhờ truyền đến.

Hôm nay là ngày thứ hai Thẩm Chi Châu kết thúc trận đấu.

Gần trăm cuộc gọi nhờ cùng tin nhắn hiển thị trên di động, ngay cả Thỏ xám cũng đang tìm cô, chắc là sắp phát điên rồi.

Lạc Anh nhanh chóng đi vào, trả lời một câu: [tôi không sao, chỉ là xảy ra vài chuyện.]

Thẩm Chi Châu trả lời rất nhanh, gần như là vài giây, đơn giản rõ ràng chính xác, nhưng vội vàng: [ở đâu?]

Hắn nhanh chóng gọi điện thoại đến, Lạc Anh không tiện nghe, liền treo.

Trực tiếp nói cho hắn biết: [Em ở xx khách sạn, phòng riêng xx tầng năm.]

Lạc Anh ủy khuất gõ chữ: [em bị mẹ đưa đến, em đi không được, bên ngoài có người canh. Anh tới mang em rời đi, được không?]

Thẩm Chi Châu biết cô không có việc gì, thở dài nhẹ nhõm một hơi: [Được, chờ anh.]

Sau khi gửi tin nhắn không nói gì thêm.

Lạc Anh để di động xuống, đồ ăn đã lên hơn phân nửa, trên mặt bàn có rất nhiều món ăn tinh xảo.

Cô nhìn Đồng Đồng một cái, một bên lo lắng lấp đầy bụng, một bên chờ Thẩm Chi Châu đến.

Lạc Anh cắn chân gà.

Còn âm thầm tính toán, nếu như Thẩm Chi Châu đến đây, nên rời đi như thế nào....

Muốn đánh nhau sao? Nhưng cô đi giày cao gót, như thế này phải rời ra.

Thẩm Chi Châu đánh thắng được hai trợ lý bên ngoài sao? Nhìn hai người kia cũng không mạnh lắm, chắc là đánh thắng được đi.

Lạc Anh chắc một tiếng.

Mặc kệ, đến đây lại nói.

Chỉ là, cô có chút đồng tình chú Thẩm, một bữa tối ngon lành bị cô phá.

Lạc Anh nhìn Thẩm Nhậm với ánh mắt vô tội lại đồng tình.

Thẩm Nhậm nhìn Lạc Anh cười cười, nói: "Tiểu Anh thật sự là so với tên bất hiếu nhà tôi nhu thuận hơn, ít nhất còn đồng ý cùng cậu lại đây. Hôm nay tôi gọi điện thoại cho nó, hỏi nó có muốn đến ăn một bữa cơm, bị nó trực tiếp treo."

"Không phải chứ?" Đồng Đồng tiếc nuối cực kỳ, trên mặt biểu cảm càng không nhịn được, kế hoạch ngâm nước nóng, chậm rì rì nói, "Khả năng Chi Châu bận chuyện của mình đi, chàng trai thôi, so với cô gái có chủ kiến hơn..."

Nghe thấy hai chữ "Chi Châu", Lạc Anh nuốt chút nữa phun cơm ra, bị nghẹn, ở trên bàn cơm liều mạng ho, ho ánh mắt đều đỏ.

Đồng Đồng vỗ vỗ lưng cô, nói thầm: "Ăn vội như vậy làm gì? Lại không có ai tranh với con."

Lạc Anh cả đầu đều là dấu chấm hỏi, nhìn chằm chằm chú Thẩm nửa ngày, mới khiếp sợ hỏi: "Thẩm Chi Châu... Là con trai của ngài?"

Thẩm Nhậm cũng không có nhìn ra cái gì, hòa ái ứng câu: "Đúng vậy, như thế nào?"

"..."

Cùng lúc đó, cửa phòng "Chi" một tiếng bị người đá văng ra.

Một người đàn ông mặc áo khoác trùm đầu màu đen, cao cao gầy gầy xông vào.

Hắn dáng người dài, ngũ quan tinh xảo, đứng ở cạnh cửa, đỉnh đầu đèn lưu ly chiếu một vòng vòng ánh sáng xuống dưới, phản chiếu rõ ràng hình dáng hấn sắc như dao, đi thong thả theo tầng hào quang, so với tác phẩm nghệ thuật còn xuất sắc hơn.

Nhưng mắt lại hơi trầm xuống, ánh mắt nhìn thẳng vào Lạc Anh.

Tầm mắt mọi người trong phòng đều bị hấp dẫn.

Mọi người sững sờ nhìn hắn.

Cũng bao gồm Lạc Anh.

Bởi vì, đứng ở cửa, đúng là cô vừa mới kêu đến, chuẩn bị đánh nhau - Thẩm Chi Châu..

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

cavien6666

Lạc Anh trong nháy mắt thất thần, cũng có chút kích động.

Cả người sững sờ ở đằng kia, không biết nên nói cái gì, vội vội vàng vàng nháy mắt với Thẩm Chi Châu.

Thẩm Nhậm cũng phản ứng lại, đột nhiên nhớ lại bản thân giống như nói qua với con trai địa điểm ăn cơm, lại giống như chưa nói qua, cuối cùng, hắn cũng đã quên cuối cùng rốt cuộc nói hay chưa nói...

Hiện tại đến đây, phỏng chừng đã nói rồi đi?

Lập tức cười đứng dậy, giống như tên ngốc ngớ ngẩn cười, tự tiếp đón con trai của mình: "Chi Châu đến rồi? Đến đến đến, ngồi bên này."

Thẩm Chi Châu nhìn tình huống này, không vài giây liền phản ứng lại, hắn không nói chuyện, chân dài vượt qua, trực tiếp ngồi xuống đối diện Lạc Anh.

Đồng Đồng nhìn thấy Thẩm Chi Châu, vô cùng cao hứng, rộng rãi cười cười, nói: "Hồ tử đến rồi? Đến đây là tốt rồi. Vừa mới cha cháu còn ở chỗ này oán giận, nói cháu bất hiếu, cùng hắn ăn bữa cơm đều không đồng ý. Không phải là, cậu xem, này không phải rất hiếu thuận sao?"

Lạc Anh xấu hổ cười cười, thoáng cúi đầu, không nói nên lời.

Đồng Đồng lại quen thuộc giới thiệu: "Đây là con gái của cô, Lạc Anh. Hai đứa hắn là không nhận thức đi? Cũng không có gặp nhau qua."

Lạc Anh nghe được Đồng Đồng nói, kinh ngạc một chút, phát hiện bà căn bản không nhận ra.

Thẩm Chi Châu là người đàn ông ôm cô ở bên dưới căn hộ.

Lạc Anh nhăn lại mày, thoáng nhớ lại một phen.

Ngày đó Thẩm Chi Châu mặc một thân đồ đen, vì sợ bị người chụp ảnh, còn mang theo mũ cùng khẩu trang, cho nên, không nhận ra, một chút cũng không kỳ quái.

Đồng Đồng kéo kéo Lạc Anh, một bộ phụ huynh, nói: "Chi Châu so với con lớn hơn sáu tuổi, mau, chào anh."

Lạc Anh nhìn chằm chằm Thẩm Chi Châu, thờ phào nhẹ nhõm, nháy mắt mấy cái, ghen cười: "Em chào anh."

Phảng phất lại nhớ tới ngày mới đến căn hộ ——

Cô gái nhỏ bé, liếm kem, rõ ràng sắp xếp rất tốt nhiều ngôn ngữ để chào hỏi, lại cố tình ở lúc Thẩm Chi Châu kéo ra cửa phòng, đầu óc trống rỗng một mảnh, chỉ theo bản năng hô lên ba chữ: "Em chào anh."

Lạc Anh lớn mật hướng anh nở nụ cười, bỗng nhiên nhớ tới anh trước khi rời đi, giống như đáp ứng anh, trận đấu thắng, tiếp theo gặp mặt, cô có thể cho anh hôn, không ngờ lại là tình huống như này.

Lạc Anh cúi đầu cười, mái tóc mềm mại tinh tế buông xuống bên má cô, nhãn nhụi khéo léo vành tai đeo đôi bông tai mặt trăng dễ nhìn, lấp lánh theo chuyển động của cô.

Ánh sáng trắng từ đèn lưu ly trút xuống trên mặt cô, làm cho làn da cô ngậm nước trong suốt, môi mỏng màu đỏ sẫm, sống mũi cao, phảng phất còn có thể nhìn thấy thật nhỏ lông tơ đang khiêu vũ.

Thẩm Chi Châu hai tay nhét vào túi, ngồi trên ghế, con ngươi đen thâm trầm, kinh ngạc nhìn cô, trong khoảng thời gian ngắn, đã quên đáp lại.

Thẩm Nhậm nhỏ giọng nhắc nhở hần một câu: "Em gái đang chào con, con——"

"Chào em."

Người đàn ông bỗng nhiên đứng lên, thân hình dài, đôi chân dài như người mẫu, so với bàn ăn cao hơn, anh vươn tay phải, tỏ ý bắt tay.

Thoáng chốc, kéo Lạc Anh khỏi mộng.

Lạc Anh nhìn Đồng Đồng cùng Thẩm Nhậm, lại nhìn hướng Thẩm Chi Châu, đứng dậy, do dự đặt tay lên lòng bàn tay anh.

Cảm giác dày rộng ấm áp trong nháy mắt vây quanh cô.

Người đàn ông năm ngón tay khẽ nhúc nhích, không nhẹ không nặng néo néo, xoa lòng bàn tay trắng mềm của cô.

Không thể giải thích được, Lạc Anh nhìn ra ý tứ tán tỉnh.

Nhận thức này khiến cô sợ tới mức cả người tê dại, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tức khắc thu tay, ngồi trở lại ghế, còn trừng anh một cái.

Thẩm Chi Châu rũ mắt nhìn cô, liếm liếm môi dưới.

Lạc Anh thân mình căng thẳng.

Cuối cùng, anh còn cảm thán một câu: "Em gái thật xinh đẹp, không hổ là con gái của cô."

Lạc Anh trong lòng nhẹ nhàng thở ra, nhưng một hơi còn chưa có chìm xuống lại nâng lên, thật muốn đào một cái hố để chôn mình.

Anh lại đang nói mấy lời vô vị gì!

"Nói đùa." Đồng Đồng dịu dàng cười, cũng là không tính khiếm tốn, "Tiểu Anh nhà ta, tuy rằng không tính là đại mỹ nữ, nhưng khuôn mặt quả thật là rất khéo léo tinh xảo, trong trường học rất nhiều chàng trai xuất sắc đều theo đuổi nó."

Thẩm Chi Châu khá có hứng thú nghiêng nghiêng đầu, "A" một tiếng, nhìn chăm chăm Lạc Anh hỏi: "Phải không?"

Lạc Anh nhiu mày, hướng về phía Đồng Đồng không vui nói: "Bà đang nói gì vậy? Tôi có nam sinh theo đuổi hay không, làm sao bà biết."

"Ta là mẹ con! Ta không biết sao?" Đồng Đồng ánh mắt cảnh cáo, rồi sau đó, cười nhìn về phía Thẩm Chi Châu, "Nhưng mà Tiểu Anh nhà ta ai cũng chúm chím, những chàng trai trong lớp đều không thành thực, không làm việc đàng hoàng, thường xuyên thích chơi game."

Này vừa nói, càng ngày càng giống xem mặt.

Lạc Anh tức giận đến sắc mặt đỏ bừng, lười để ý bà, cúi đầu trái lại tự ăn cơm.

Thẩm Chi Châu uống một ngụm nước, tầm mắt luôn luôn dừng trên người Lạc Anh, có thể là cảm thấy cô đêm nay trang điểm có chút đặc biệt, càng xem lại càng không dời mắt nổi.

Thẩm Nhậm vừa khéo có công việc, đi ra ngoài nghe điện thoại.

Đồng Đồng cao hứng nhìn Thẩm Chi Châu, cho rằng hần đối con gái mình có hứng thú, theo nói: "Đúng rồi, nhất là có một người, nghe nói còn là cái gì chức nghiệp tuyển thủ, được thưởng, được cúp. Nói dễ nghe là đoạt giải, nhưng là giải thưởng đó có tác dụng đâu?"

Lạc Anh: "Ai cần bà lo?"

Đồng Đồng liếc cô, tiếp tục nói: "Nó lại không thể chứng minh cái gì, chỉ có thể chứng minh đánh trò chơi rất lợi hại mà thôi, nói trắng ra là, chính là

không có việc gì, tầm thường vô vị."

Thắm Chi Châu ngồi hai chân bắt chéo, tuy rằng lắng nghe nghiêm cẩn, nhưng cả người đều lộ ra một cỗ làm người ta run rẩy lạnh lùng.

Đồng Đồng: "Không giống cháu a. Hồ từ cháu so với Tiểu Anh lớn mấy tuổi, tư tưởng cũng tương đối thành thực, nghe nói cháu trước kia ở nước ngoài lưu học vài năm, còn cầm không ít học bổng? Thật là... tốt hơn so với Tiểu Anh. Tiểu Anh nhà chúng ta hiện tại sinh viên năm nhất đại học A, nói thật ta rất không vừa lòng trường học này, làm cái gì trình tự thủ tục, đều không thông báo với phụ huynh, còn giúp con bé gạt phụ huynh."

Thắm Chi Châu nhủ mày, tựa hồ có chút không hiểu ý tứ kia, ánh mắt nghi vấn nhìn sang.

Đồng Đồng nửa thật nửa giả nói: "Chính là khoảng thời gian trước, ta ở nước ngoài trở về, vốn nghĩ đi trường học tìm Tiểu Anh ăn bữa cơm, kết quả không tìm thấy, hỏi bạn học, đều nói con bé không ở trường học. Thì ra là chạy ra bên ngoài thuê một căn hộ...."

"Bà Đồng." Lạc Anh đề xuống lửa giận, sắc mặt khó nhìn, "Bà có thể nói ít một chút không?"

Đồng Đồng: "Ta có nói sai sao?"

"Chuyện của tôi liên quan gì tới bà? Đừng tưởng rằng bà mười mấy năm không xuất hiện, đột nhiên trở về, liền thực sự cho mình là mẹ tôi."

Người ngoài còn ở chỗ này, Lạc Anh câu nói đầu tiên liền vất hết mặt mũi của bà.

"Con đang nói cái gì? Lạc Anh, con có biết con đang nói cái gì không?" Đồng Đồng nổi trận lôi đình, tức giận đến giờ tay nghĩ muốn đánh cô.

Thắm Chi Châu ho khan hai tiếng, thanh thanh yết hầu, đạm mạc bình tĩnh mở miệng nói: "Cô, cháu cảm thấy..."

Thắm Chi Châu lời còn chưa nói hết ——

Lạc Anh ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, tràn đầy không phục từ từ mắt nhìn Đồng Đồng, cảm thấy giờ này khắc này thật sự là mắt mặt đến cực hạn, không muốn nghe nữa.

"Đùng" một tiếng, đem đũa ném lên mặt bàn, nhấc túi lên, ai cũng mặc kệ, trực tiếp liền đi ra ngoài.

Cửa phòng bị đẩy ra.

Thắm Nhậm vừa khéo nghe xong điện thoại đi trở về, quan tâm hỏi hai câu: "Tiểu Anh, như thế nào? Thế nào khóc?"

Hai thư ký của Đồng Đồng ngoài cửa thấy, nghĩ ngăn lại, có Thắm Nhậm ở chỗ này, cũng không dám hành động.

Lạc Anh cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Mất cháu không thoải mái mà thôi. Chú Thắm, cháu có chút việc, cháu liền đi trước. Lần sau có cơ hội lại hướng ngài bồi tội."

"Không có việc gì không có việc gì." Thắm Nhậm vỗ vỗ vai cô, ôn tồn nói, "Có việc liền mau đi đi."

Lạc Anh đi giày cao gót, chạy như điên ra khách sạn.

Đi trên đường cái thanh lãnh tĩnh lặng, cô cúi đầu, mắt nhìn mũi chân, vốn không nghĩ khóc, nhưng khóc mất lệ thế nào cũng dừng không được.

Bất tri bất giác, rơi vào màn hình di động.

Thắm Chi Châu gọi điện thoại đến.

Lạc Anh nhanh chóng lau khô nước mắt, ngừng tiếng khóc, mới dám nghe.

.....

Thắm Nhậm nhìn Lạc Anh rời đi, mới vừa đi vào phòng, lại thấy con trai của mình cúi đầu vội vàng ẩn đi động chuẩn bị đi.

Nghiêm túc hỏi câu: "Anh lại đi đâu?"

Thắm Chi Châu liếc hần một cái, gọi lên môi, thản nhiên nói: "Có việc."

"Anh cũng có việc?"

Anh cười: "Tôi ngày nào cũng có việc."

"Anh...!" Thắm Nhậm tức giận không nhẹ, nhưng bất lực chỉ nói một câu: "Cuối tuần về nhà một chuyến."

"Cuối tuần rồi nói sau."

Thẩm Chi Châu gọi được Lạc Anh, hướng cửa khách sạn chạy như điên.

Chi nói hai từ: "Ở đâu?"

Lạc Anh không biết bản thân đi tới nơi nào, nhìn nhìn biển báo gần đó, nhỏ giọng nói cho anh biết.

Mười phút sau.

Đường cái ngã tư đường trống trải, một trận âm thanh âm vang từ xe máy phát ra từ xa lại gần truyền đến, quanh quẩn bên tai Lạc Anh.

Tốc độ xe rất nhanh, không bao lâu, liền thấy thân ảnh Thẩm Chi Châu, chậm rãi dừng lại trước mặt Lạc Anh.

Anh mặc áo khoác trùm đầu màu đen, giờ phút này khóa áo khoác kéo kéo đến đỉnh, đôi chân dài bao trong quần dẫm trên đất, chống đỡ sức nặng của xe máy, nhất là khi anh tháo mũ xuống, lộ ra một khuôn mặt tuấn tú không tỳ vết, không hiểu bày ra một cảm giác suýt khi tùy ý.

Lạc Anh chưa thấy qua Thẩm Chi Châu đi xe máy, khó tránh khỏi sẽ có chút kinh ngạc, ngẩn người.

Người đàn ông vuốt lại mái tóc hỗn độn, mũi cao ngất, đôi mắt tối đen, hướng cô cười cười, búng ngón tay trước mặt cô.

Lạc Anh nhanh chóng hoàn hồn.

Thẩm Chi Châu: "Làm gì? Lâu như vậy không gặp, không biết anh? Lên xe."

Lạc Anh vẫn không nhúc nhích, hít một hơi, lẳng lặng nhìn anh.

Ngay tại Thẩm Chi Châu nghi hoặc cô muốn làm gì, nụ cười của cô dần dần âm thầm ——

Cô gái tầm mắt nhìn thẳng xe, trong mắt hiện lên tia sợ hãi, chậm rì rì mở miệng: "Em không dám..."

"..."

"..."

"Không dám?"

"Ừ."

Thẩm Chi Châu chặc một tiếng.

Có chút, phiền toái.

Không nghĩ tới sẽ xuất hiện tình huống như vậy, anh đặt mũ bảo hiểm sang một bên, đưa tay nắm vai cô, kéo về phía anh một chút.

Ôn nhu mở miệng: "Sợ cái gì, có anh ở đây. Em dựa vào anh, ôm anh là được."

"Không được." Lạc Anh giầy dựa nói, "Em vẫn còn rất sợ..."

"Sợ anh quăng ngã em?"

"Ừ."

Thẩm Chi Châu bắt đầu dĩ nhiên nói: "Không tin anh như vậy? Anh chạy chậm một chút, mang em đi một chỗ."

"Đi chỗ nào a?" Lạc Anh do dự hỏi, "Không thể đi bộ à?"

"Quá xa."

Một trận gió thổi qua, Lạc Anh nhìn chăm chăm giày cao gót dưới chân, đôi giày màu hồng nude, váy cashmere màu trắng sữa, lộ đôi chân trắng và trắng, khá nữ tính và quyến rũ.

Lạc Anh không nói chuyện.

Thẩm Chi Châu cúi đầu liếc cô một cái, nhẹ nhàng cọ cọ khóe mắt cô, đụng đến một chỗ ẩm ướt: "Vừa mới khóc?"

"Ừ."

"Khóc cái gì?" Người đàn ông cường ngạnh nói, "Lên xe, em lại không lên, anh liền ở chỗ này hôn em."

Lạc Anh ngạc nhiên ngẩng đầu, gò má đỏ lên, cứng nhắc nhìn anh

Thắm Chi Châu đuôi lông mày hơi nhíu, nhìn cô gái mặt đỏ ửng, nhẹ nhàng nhắc nhở: "Đừng cho là anh không nhớ rõ, em đáp ứng anh cái gì."

Lạc Anh phồng lên quai hàm, hỏi anh: "Anh thắng?"

"Em nói gì?"

"... Ồ."

Lạc Anh lên xe.

Trước khi lên xe, Thắm Chi Châu đội mũ bảo hiểm cho cô, để cô ôm thắt lưng anh, "Ôm chặt vào, bằng không..."

"Em biết." Lạc Anh gắt gao ôm chặt, trong lòng bàn tay toát ra mồ hôi.

Thắm Chi Châu sờ sờ bàn tay trắng nõn mềm mại ở bên hông, nhìn vào màn đêm tối đen tĩnh lặng.

Bóng đêm mông lung, mặt trăng treo trên bầu trời đêm.

Anh liếm liếm môi, hạ mắt xuống, cười hai cái, chậm rãi nói: "Nhớ em muốn chết."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

cavien6666

Tiếng xe máy ầm vang bên tai, Lạc Anh ôm thắt lưng Thắm Chi Châu càng chặt.

Cùng với tiếng gió, giọng nói nhỏ nhẹ ghé vào tai anh thì thầm "Thắm Chi Châu."

"Có chuyện gì?"

"Những gì người phụ nữ kia vừa nói, anh ngàn vạn đừng để ở trong lòng..."

Người phụ nữ kia?

Thắm Chi Châu lập tức hiểu rõ, bên môi nở một nụ cười, nhẹ nhàng băng quơ nói: "Ừ. Anh không để ở trong lòng."

"Kỳ thực..." Lạc Anh bĩu môi nói, "Trong lòng em, chưa bao giờ coi thường anh, anh luôn luôn xuất sắc, mỗi người đều có lĩnh vực chuyên môn và sở thích riêng, chẳng qua lĩnh vực anh thích không được người công nhận. Không đúng, cũng không phải không được công nhận, chẳng qua người lớn có tư tưởng cổ hủ, anh đừng để ý bọn họ."

Thắm Chi Châu sùng nịch cười cười, rất phối hợp lên tiếng trả lời: "Biết."

"..."

"Anh còn chưa đến nỗi tự ti như vậy, chỉ cần có em ở đây, anh vĩnh viễn đều vui vẻ."

"Em?" Lạc Anh giật mình cười, rõ ràng cao hứng không được, lại mạnh miệng nói, "Quên đi."

"..."

.....

Thắm Chi Châu đưa cô ra bờ sông.

Ở đó có chợ đêm náo nhiệt, gió nhẹ, ban đêm mát mẻ.

Lạc Anh chỉ mặc một chiếc áo len mỏng lệch vai, bả vai gầy trắng nõn, bởi vì cúi đầu động tác biên độ quá lớn, cổ áo trễ xuống, lộ ra xương quai xanh,

cùng với đường cong mềm mại của người phụ nữ dưới lớp vải mỏng.

Trên đường cái người còn rất nhiều, thỉnh thoảng có người liếc mắt lại đây.

Thẩm Chi Châu luôn cảm thấy cổ áo len có thể rơi xuống bất cứ lúc nào, anh nhìn nó vài lần, không nhận được đưa tay nâng cổ áo của cô lên cao.

Lạc Anh trừng lớn mắt, chất vấn anh: "Anh làm cái gì vậy?"

Thẩm Chi Châu liếm liếm môi, nhìn chằm chằm cô, hỏi: "Em không lạnh sao?"

"Không lạnh a." Lạc Anh cảm thấy anh hơi khó hiểu, lắc lắc đầu, chân thành nói, "Em cảm thấy rất ổn, bây giờ thời tiết này..."

Thiếu nữ lời nói còn chưa nói xong——

Người đàn ông cứng rắn cởi bỏ áo khoác của mình, khoát lên đầu vai cô, để cô mặc nó, còn thoáng khom lưng, cúi người, ngón tay cầm lấy khóa kéo, hướng lên trên lôi kéo, trực tiếp kéo đến đỉnh.

Lạc Anh: "Không còn gì để nói. Rất khó coi, đây là phôi kiểu gì?"

"Anh cảm thấy đẹp mắt."

"..." Lạc Anh đầu óc cũng không tính là ngốc, một thoáng chốc, liền đại khái đoán được Thẩm Chi Châu làm như vậy có ý gì, lén lút trừng mắt, hoạt bát nói, "Vậy anh đúng là quê mùa."

Thẩm Chi Châu nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn cô: "Quê em cũng phải mặc cho anh."

"Em có nói không mặc đâu..." Lạc Anh nói nhỏ, đi giày cao gót, ngẩng mặt nhìn anh, giống như cao một chút, rốt cục có thể nhìn thẳng vào cằm của anh.

Nhận thức này khiến cô ngốc ngốc cao hứng vài giây.

Cô nheo lại mắt, hơi nghiêng đầu, vừa muốn nói gì ——

Một người bán hàng rong nhỏ đẩy xe đi qua phía sau, những vết dầu nóng gần như văng khắp người Lạc Anh.

Thẩm Chi Châu một tay kéo cô qua, Lạc Anh chân lệch một chút, ngã vào trong lòng anh, gất gao ôm lấy anh.

Người thấy mùi vị quen thuộc, mùi thuốc lá hòa quyện với mùi bạc hà, trong hơi thở tràn ngập mùi ẩm áp.

Trái tim giống như một con nai con, đập loạn nhịp, một chút một chút, bên tai yên lặng đỏ lên.

Người đàn ông nhỏ giọng hỏi: "Có sao không?"

Lạc Anh nhú nhú mày, khuôn mặt như khóc tang, ủy khuất ba ba nói: "Thẩm Chi Châu, em ngại thấy, muốn ăn cánh gà và mực."

"..."

"Thẩm Chi Châu, chân em đau."

"..."

Thẩm Chi Châu thở dài, đỡ cô, bắt lực hỏi: "Có thể đi không?"

"Em thử xem?"

Lạc Anh thử đi, mắt cá chân rất đau, tựa hồ còn sưng đỏ lên.

Vốn mang giày cao gót cũng đã đủ khó chịu, lúc này Lạc Anh cảm thấy như là đã cạn kiệt sức lực, khắp khiễng bước đi.

Thời tiết u ám, chân trời hạ xuống một cơn mưa phùn, những giọt nước tí tách rơi trên mặt đất, có nhiều vệt nước nhỏ trong vạt.

Thẩm Chi Châu để Lạc Anh cởi giày, anh nhấc lên đôi giày cao gót của cô, đưa cô đến chỗ có thể trú mưa gần đó.

Sau đó, để cô ở lại, trở lại màn mưa một mình...

Lạc Anh kéo kéo tay áo anh, lo lắng hỏi: "Anh đi đâu?"

"Mưa vài thứ." Anh cho cô một ánh mắt yên tâm, đôi mắt tối đen liếc lại, nói, "Ngay tại đối diện, rất nhanh. Chờ anh một chút."

"Ồ"

Lạc Anh ngăn người, gật gật đầu, tầm mắt đuổi theo bóng lưng của anh mà đi.

Thấy anh đi đến một quán nướng, mua cánh gà nướng và mực cô muốn ăn, sau đó, lại vội vã chạy vào một tiệm thuốc, trên tay nhiều hơn túi này nọ.

Thẩm Chi Châu trở lại bên người Lạc Anh, ngồi xổm xuống, để cô dựa vào lưng mình.

Lạc Anh đau lòng nhắc nhở: "Tóc anh ướt rồi."

"Đề sau gội là được. Trước tiên tìm khách sạn ở gần đây, đêm nay chỉ sợ không thể về nhà."

Lạc Anh không biết nhớ tới cái gì, miễn cảm hỏi: "Về nhà nào?"

"Nhà chúng ta."

"..."

Lạc Anh nhìn anh, nháy mắt mấy cái, mặt trở nên nóng bỏng.

Mặc kệ anh.

Gần đây có một khách sạn, không còn phòng đôi nữa, Thẩm Chi Châu thuê một phòng đơn, công Lạc Anh vào.

Buổi tối khuya, bóng đêm nồng đậm

Người phụ nữ ở quầy lễ tân thấy một anh đẹp trai cao 1m8, lưng cồng một mỹ nữ phẫn nộ nhu thuận, còn chuẩn bị đi vào phòng đơn, ào ào xấu hổ đỏ mặt, không nhịn xuống thấp giọng thảo luận, nhìn Lạc Anh với ánh mắt ghen tị.

Lạc Anh tiếp nhận những ánh mắt nóng rực, vội vàng vào vai Thẩm Chi Châu, biết rõ còn cố hỏi: "Thẩm Chi Châu, tại sao họ lại cười?"

Người đàn ông nhướn mày, hỏi lại: "Em nói xem?"

"Em làm sao mà biết."

Vào phòng, Thẩm Chi Châu đặt Lạc Anh lên giường, chạm vào tấm nệm mềm mại thoải mái, cô nhất thời mặt đỏ lên.

Luôn có cảm giác gấu đầu lòi đuôi.

Người đàn ông nheo lại mắt, thoáng nghiêng người, thân mình dựa gần vào cô, một tay đặt ở bên eo cô, nhẹ giọng nói: "Có lẽ là, nghĩ rằng anh muốn làm gì đó với em."

Lạc Anh tim dừng lại một nhịp, lui về sau, cảnh giác nói: "Anh muốn làm gì?"

"Em đang nói gì vậy?"

Thẩm Chi Châu đưa cho cô món nướng vừa mới mua, ngồi xổm xuống, bàn tay dày rộng xoa bóp chân cô.

Xúc cảm truyền đến trong lòng bàn tay, làn da bóng loáng nhăn nhui.

Anh nhẹ nhàng chạm vào chỗ sưng đỏ.

Lạc Anh hít một ngụm khí lạnh, "Tê" kêu lên: "Đau..."

"Vậy đừng nhúc nhích, anh xoa xoa cho em."

Lạc Anh nhìn người đàn ông nửa quỳ ở trên thảm, nhìn chăm chăm vào đôi chân sưng đỏ khó coi, xoa một ít dầu thuốc lên tay, mang hơi thở mát mẻ, ấn chân cho cô.

Mà cô, ngồi ở trên giường cắn cánh gà...

Lạc Anh cảm thấy giống như có chút không công bằng, khom lưng, đem cá mực đưa qua, hỏi: "Anh có muốn ăn không?"

Thẩm Chi Châu ngước mắt nhìn nhạt lờm cô một cái: "Không có tay. "

"Cũng đúng." Lạc Anh đồng ý gật gật đầu, để cá mực ở trên bàn bên cạnh, "Em giữ cho anh, đợi lát nữa anh lại ăn."

"Nhưng anh muốn ăn bây giờ."

Lạc Anh cũng đã để phần một nửa xong, anh đột nhiên lại bổ sung một câu.

Cô bé kinh ngạc: "Anh ăn làm sao? Anh đi rửa tay lại ăn đi, không cần xoa bóp, thực ra nó không còn đau nữa."

Anh cười cười: "Em đút cho anh."

"..."

Cô chậm chạp không có đáp lại, thậm chí còn cho anh ánh mắt nghi vấn.

Người đàn ông đương nhiên nói: "Đây không phải là những gì bạn gái nên làm sao?"

Bạn gái? Khi nào thì thành bạn gái?

"..." Lạc Anh trong lòng lộp bộp một tiếng, gò má bỗng chốc đỏ lên, tim đập gia tốc, thỉnh thoảng thỉnh thoảng.

Bị dọa đến nói chuyện đều lắp ba lắp bắp, "Anh đang nói cái gì? Ai là bạn gái anh?"

"Thế nào?" Thẩm Chi Châu háng giọng, phảng phất như nói một chuyện rất bình thường, "Ôm cũng ôm qua, hôn cũng có thể hôn, còn không tính bạn gái là cái gì?"

Lạc Anh tay nắm chặt, không biết nên phản bác thế nào, cuối cùng chỉ có thể nói, "Vậy anh cũng chưa có hôn, cho nên không tính."

"Chưa hôn?" Thẩm Chi Châu nhướn mày, ngược mắt nhìn cô một cái, "Cho nên, em đang ám chỉ anh cái gì?"

Phòng yên tĩnh, không khí bỗng chờ nên ái muội.

Người đàn ông thanh âm khàn khàn, hô hấp rất nặng, cả người nóng lên.

Lạc Anh nhìn ra điểm không thích hợp, lập tức rút chân về, trèo lên giường, cách xa anh, dùng chăn che lại bản thân, xấu hổ nói: "Không thể, không muốn, hiện tại không được. Em còn không chuẩn bị sẵn sàng..."

"..."

Sau đó, sợ anh cho rằng bản thân không thừa nhận, lại bổ sung câu, "Ít nhất cũng phải ngày mai đi?"

"Được rồi." Thẩm Chi Châu nhéo mũi cô, xoay người, đi vào phòng tắm tắm rửa.

....

Sau khi tắm rửa xong, màn đêm thật sâu, tiếng chuông rặng sáng giờ phút này vang lên.

Lạc Anh nằm ở trên giường, yên tĩnh, đã ngủ.

Chăn che lại bụng cô, chiếc áo khoác cô đang mặc cũng bị cô cởi ra, tư thế ngủ quái dị, cổ áo len trượt xuống một chút, hai luồng mềm nhũn như ẩn như hiện.

Thẩm Chi Châu mắt nhắm lại, anh cúi xuống với đôi mắt nặng nề, không vui dùng chăn che cho cô.

Cô bé xoay người, nâng tay xoa xoa khóe mắt, vỗ nhẹ vào anh, buồn ngủ mông lung mở miệng: "Làm gì? Tránh ra."

Thẩm Chi Châu không nói chuyện, nhìn khuôn mặt buồn ngủ của cô, vừa thơm vừa ngọt ngào, trầm mặc vài giây, đôi môi mỏng gọi lên một vòng cung vừa ôn nhu vừa lưu luyến cười, nhỏ giọng nỉ non: "Lạc Anh, hiện tại hình như là ngày thứ hai..."

"..." Lạc Anh không thể nào nghe rõ, chỉ biết là có người luôn luôn quấy nhiễu cô ngủ, phiền chết được, cô ngáp một cái, không để ý.

"Chuẩn bị sẵn sàng chưa?"

Cái gì... Cái quý gì?

Lạc Anh buồn ngủ không chịu được, lắc lắc đầu, lại gật gật đầu, cuối cùng cũng không biết bản thân rốt cuộc đang làm gì.

Cảm thấy rất nóng, đem chăn đá văng ra.

Người đàn ông mắt tối sầm lại, đi qua.

Nhìn chằm chằm đôi môi anh đào phấn nộn của cô, đang muốn hôn lên, đột nhiên vòng vo một phương hướng, đôi môi mềm mại lại ướt át trực tiếp in

lên trán no đủ trắng nõn của cô.

Xúc cảm ầm ập mãnh liệt.

Cô theo bản năng thanh tỉnh, tròng lớn mắt, lông mi mềm mại khẽ run, nhả lại mày, tay để ở ngực anh, nghĩ đẩy anh ra.

"Ừm—— anh làm gì? Anh đánh lên!"

"Đừng nhúc nhích."

Tay Lạc Anh bị anh đè lại, đặt ở đỉnh đầu.

Người đàn ông giọng nói khàn khàn, tựa hồ cảm thấy hôn không đủ, lại lần nữa hôn xuống.

Cô nhẹ nhàng giãy dụa, như thể sắp khóc, giọng cô hầu như không thể nghe thấy: "Thảm Chi Châu, em...anh đừng..."

Lời còn chưa nói hết, môi đã bị ngăn chặn, đầu lưỡi hướng vào trong, xẹt qua hàm răng cô, nhẹ nhàng mút đầu lưỡi cô, hơi thở nam tính ầm ập mềm mại lại mãnh liệt nháy mắt chiếm lấy cảm quan của cô.

Lạc Anh nhắm mắt lại.

≡≡≡≡≡

Cuối cùng cũng hôn rồi)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

cavien6666

Thảm Chi Châu hôn thật sự chậm thật nghiêm túc, mặc dù đây là lần đầu tiên hôn môi, nhưng đàn ông đối thứ này vốn là vô sự tự thông, tự nhiên hiểu rõ.

Anh phủ lên môi cô, đầu kết lẩn một vòng, đầu lưỡi cường thế xâm nhập, nhúng chìm môi của cô, tiến quân thần tốc triển miên ở cùng nhau, hơi thở nóng bỏng lại nóng rực.

Giống như mạng theo dòng điện lưu, chạm nhẹ một cái, liền lủi tiến vào lòng cô, đánh trúng trái tim của cô, một trận tê dại chảy dọc thân thể.

Không biết hôn bao lâu ——

Cô bé bị hôn kém chút không thở nổi, thân mình co lại, muốn trốn thoát.

Cuối cùng phát hiện không có kết quả...

Cô rõ ràng học động tác của anh, tại lúc Thảm Chi Châu sắp không chế không được, dùng hàm răng mềm nhẹ cắn cắn môi dưới của anh, để trả thù.

Người đàn ông ăn đau, nhưng không nói cái gì, tươi cười hoàn toàn là sùng nịch.

Đưa tay xoa xoa mái tóc dài hỗn độn, giống như bị nghiền, đột nhiên nghiêng người, nghiêng đầu sang, môi mỏng hôn lên vành tai mỏng manh trắng nõn, hơi thở như có như không dâng lên ở bên tai cô.

Lạc Anh mềm nhũn vô lực, như lông chim phát qua, không còn giống bản thân nữa.

Rồi sau đó, qua vài giây, mới nghe thấy anh ở bên tai cô, ôn nhu nói nhỏ ——

"Sao em lại ngọt như vậy?"

"Bạn gái nhỏ."

.....

Đêm dài phẳng phất ở giờ khắc này đạt tới cao trào.

Lạc Anh vẫn không quá thích ứng, hơn nữa cô giờ này khắc này vẫn mơ hồ, ngay cả vừa mới tỉnh dậy cũng là bị hôn tỉnh, theo bản năng lấy tay xoa xoa khóe miệng, đẩy anh ra, bất mãn ngẩng đầu lên, cùng anh phân cao thấp: "Nào có người như vậy?"

Anh ngồi dậy, nhìn cô sửa sang lại quần áo, thản nhiên nói: "Anh như thế nào? Làm gì ủy khuất như vậy?"

"Đã nói là, anh thắng trận đấu, có thể hôn em." Lạc Anh nói đầy lý lẽ, "Nhưng anh cũng không thể đánh lên a? Em ngủ, đang ngủ ngon giấc... Đột nhiên liền..."

"Ngượng ngùng, không nhìn được." Thẩm Chi Châu ngả người ra sau, nhìn vào khuôn mặt ửng đỏ của cô, có lẽ xin lỗi, "Này đúng là anh sai, anh nhận."

"..." Lạc Anh liếc anh một cái, tiếp tục nói, "Còn có!"

"Nói."

"Em nói có thể hôn, nhưng là chưa nói chỗ nào cũng có thể hôn, cũng chưa nói có thể... Cái kia... Cái kia..." Lạc Anh đỏ mặt, không thể nói tiếp vài lời phía sau, ấp úng vài giây.

Thẩm Chi Châu rõ ràng thay cô nói: "Hôn đầu lưỡi?"

Lạc Anh: "..."

Cô bên tai nóng lên: "Đúng."

"Không phải nó có nghĩa là mặc định sao, em cũng không nói rõ?" Anh nhằm chán biện luận cùng cô.

"Ai nói?" Lạc Anh nói thầm, "Anh đây là nguy hiểm!"

"Mọi chuyện đã xảy ra rồi, hôn cũng hôn xong rồi, kia hiện tại..." Thẩm Chi Châu nhìn cô, cúi xuống một chút, nói một cách uể oải, "Làm sao bây giờ a?"

"..."

"Em làm sao mà biết?"

"Vậy cho em hôn lại?"

Người đàn ông cười khẽ, giọng nói thanh lãnh gọi cảm xuyên qua bầu trời đêm, hạ xuống quanh quẩn bên tai cô.

Anh vuốt ve vành tai cô, rũ mắt, nhìn vào đôi môi phấn nộn, mắt thấy vừa muốn hôn xuống.

Lạc Anh phản ứng cực nhanh đưa tay, che miệng anh lại, không chút do dự đẩy khuôn mặt tuần tú ra, cả giận: "Anh nghĩ thật đẹp. Trên đời này làm gì có nhiều chuyện tốt như vậy?"

Hôn không đến, Thẩm Chi Châu cũng không thêm để ý.

Ngược lại đưa tay ôm lấy cô, ôm cô thật chặt, như là đứa trẻ không có cảm giác an toàn, cầm để ở đầu vai mượt mà của thiếu nữ, vòng lấy vòng eo thon thả, nhỏ giọng ní non: "Đừng nhúc nhích, để anh ôm một lát."

Lạc Anh cảm nhận được anh cảm xúc biến hóa, thu hồi tay để trước ngực anh.

Đột nhiên nhớ tới hai người bọn họ tựa hồ là thật lâu không gặp, đêm nay đã xảy ra nhiều chuyện, thế cho nên cô đều đã quên hỏi anh, gần đây trải qua thế nào?

"Thẩm Chi Châu, anh phát hiện em mất tích khi nào?"

"Ngày thứ hai đến để đi."

Lạc Anh hít một ngụm khí lạnh, mím môi: "Thực xin lỗi. Em có ảnh hưởng đến tâm trạng thi đấu của anh không?"

Sau khi vô thức nói ra những lời này, Lạc Anh cảm thấy bản thân có chút tự mình đa tình.

Nhưng người đàn ông rất nhanh mở miệng: "Có chút."

"Thực xin lỗi, em thật sự không phải cố ý."

"Anh biết."

"..."

"Lạc Anh."

Người đàn ông im lặng vài giây, khẽ thở dài, mềm giọng, "Về sau đừng rời khỏi anh, được không?"

Lạc Anh không nói chuyện, nhưng cả người mềm nhũn, dựa vào trong lòng anh, giống như con mèo sữa nhỏ bé ngoan ngoãn, duỗi bàn chân mềm mại, ôm lấy anh.

Mặt mày buông xuống, thấy không rõ cảm xúc, chậm rãi gật gật đầu.

Đồng ý.

Thẩm Chi Châu cảm nhận được động tác ôn nhu lại mềm mại của cô, tâm hóa rồi tỉnh rồi ngủ, khỏe môi vô ý thức gọi lên, được một tác lại muốn tiến một thước nói: "Kia..."

"Làm gì?"

"Anh đào, chúng ta ở bên nhau đi, được không?"

Ở bên nhau?

Lạc Anh trong chớp mắt sợ run.

Ngắn ngủn một câu nói, giống như pháo hoa, ở trong đầu Lạc Anh ầm ầm nổ tung, tim đập gia tốc, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, như là ngay sau đó sẽ nhảy ra khỏi thân thể.

Cô trầm mặc vài giây, cảm thấy bản thân nên nói cái gì đó, ít nhất cũng muốn đáp lại một chút, hạ mắt, suy tư thật lâu.

Lòng bàn tay Thẩm Chi Châu nhanh chóng toát ra mồ hôi.

Cô hồi phục lại tinh thần, chậm rãi hỏi: "Anh thật sự thích em sao?"

"Thích."

"Là loại tình yêu nam nữ? Không trộn lẫn những thứ khác sao?"

Thẩm Chi Châu không biết Lạc Anh hỏi những lời này là có ý tứ gì, nhưng anh rất rõ ràng, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Lạc Anh, ánh mắt anh liền dán chặt trên người cô, không thể rời mắt được.

Cho nên, anh không hề nghĩ ngợi, trực tiếp nói: "Là loại tình yêu nam nữ."

Lạc Anh vẫn có chút không xác định, lại hỏi một lần: "Thật sự?"

"Thật sự." Thẩm Chi Châu nói lỏng cô ra, nâng gương mặt cô, làm cho cô nhìn mình.

Ngoài cửa sổ màn đêm buông xuống, bầu trời đầy sao, ánh trăng sáng tỏ chiếu lên người anh, phủ lên một tầng bóng.

Thẩm Chi Châu nhăn lại mày, nhìn gương mặt nhỏ bé ngốc nghếch của cô: "Em đang lo lắng cái gì?"

Lạc Anh do dự nói: "Em sợ... Sợ anh chỉ coi em là em gái... là loại này thích..."

"....."

Thẩm Chi Châu sững lại một lúc, không nghĩ tới lại nghe được đáp án như vậy, đột nhiên cúi đầu cười khẽ một tiếng.

Lạc Anh khăn trương cúi đầu, xiết chặt ngón tay, trong lòng bàn tay toát ra mồ hôi.

Thời gian dường như ngừng lại.

Lạc Anh cho rằng Thẩm Chi Châu không nói chuyện, là đang suy xét, có lẽ chờ anh suy nghĩ cẩn thận, sửa sang lại cảm xúc của mình, sẽ không thích cô nữa.

Nhận thức này khiến cô rất mất cảm, trong vô thức đôi mắt cô đã ướt đẫm, những giọt nước mắt lớn lăn xuống, rơi trên mu bàn tay trắng nõn của cô.

Ủ ỹ ỹ khuất khuất khóc, còn nghẹn ngào một chút.

Phòng ngủ yên tĩnh.

Thắm Chi Châu nghe thấy âm thanh hít mũi rất nhẹ thật nhỏ, mỏng manh.

Anh nâng tay, nắm cầm cô, làm cho cô ngẩng đầu, một tay ôm người vào trong ngực, xoa xoa đầu cô, cúi đầu thở dài một tiếng: "Khóc cái gì? Còn khóc nữa! Đồ mít ướt, thật sự là hết cách với em."

"Ai mít ướt?" Lạc Anh không phục nhìn anh.

"Em" Thắm Chi Châu vô tình vạch trần, đưa tay, thay cô lau nước mắt, đầu ngón tay ướt sũng, "Nghe này, lời nói kế tiếp anh chỉ nói một lần."

Lạc Anh ngừng tiếng khóc, ngẩng đầu, đỏ mắt, cắn răng, nhìn anh vô hồn.

Thắm Chi Châu tiếng nói rất nhẹ, cúi đầu khàn khàn nói: "Anh bước vào vòng tròn thể thao điện tử năm 18 tuổi, đàn độn lẫn lộn ba năm, sau đó chán nản, đi du học ở nước ngoài tiếp tục học đại học, lại một lần nữa về nước. Em còn nhớ rõ chúng ta lần đầu tiên gặp mặt sao?"

Lạc Anh nỗ lực nhớ lại một chút, gật gật đầu: "Nhớ được."

"Ở góc cửa toilet, anh đứng ở chỗ đó hút thuốc, không cẩn thận làm em bỏng." Thắm Chi Châu đầu hồi tưởng lại lúc ấy, đôi mắt sâu thẳm, tiếp tục nói, "Lúc ấy tâm tình có chút không tốt. Nhiều năm như vậy, anh làm cái gì đều mang theo một loại tự tin nhất định, đầu tư rất nhiều thời gian vào nó, thậm chí có rất ít thời gian ngủ và nghỉ ngơi. Anh không có hứng thú với chiếu cố em gái..."

"..."

"Nếu không phải là em, anh ngay cả nhìn cũng không nhìn một cái. Chẳng lẽ em không nhận ra?"

"Hả? Cái gì?" Lạc Anh không hiểu.

Người đàn ông bất đắc dĩ mở miệng: "Ngay từ lần gặp đầu tiên, anh liền muốn theo đuổi em."

"..."

Thắm Chi Châu nói rất chậm, giọng anh trầm và khẽ, chỉ vì chiều cố cảm xúc của cô bé trước mặt.

Lạc Anh cắn môi, nhìn khuôn mặt tuần tú gầy trong gang tấc, cứ nói thẳng ra như thế, làm cho cô có chút không chịu nổi, còn chưa có mở miệng nói chuyện ——

Thắm Chi Châu đột nhiên cúi đầu, lại gần, môi mỏng ấm áp in sâu vào hàng mi dài của cô, từ từ hôn đến những giọt nước mắt còn lại.

Ngón tay khớp xương rõ ràng vén mái tóc rối bù sau tai cô, đuôi tay kẹp nách cô, ôm cô lên đùi.

Giống như đồ trẻ nhỏ, nhất cử nhất động đều lộ ra ôn nhu.

"Thế nào? Nghĩ ra chưa? Nghĩ ra rồi thì nói với anh." Người đàn ông thấp giọng dụ dỗ.

Cô ngượng ngùng ôm lấy anh, chậm chạp gật gật đầu.

Ngắm đồng ý.

Thắm Chi Châu nhìn cô giằng co một ngày, xương cốt đều mệt mỏi rã rời, không biết xấu hổ nắm cầm cô, lại hôn một lần, mới buông tha cô.

.....

Hôm sau.

Lạc Anh một lần nữa trở lại trường, Lâm Duyệt nhìn thấy cô lo lắng không thôi, tiết học vừa hết, vội vàng hỏi: "Cậu mấy ngày nay đi chỗ nào?"

Lạc Anh nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng không có gì cần phải giấu diếm, cứ việc nói thẳng, đem chuyện mấy ngày nay phát sinh, đơn giản thuật lại cho cô ấy nghe.

Lâm Duyệt nghe xong thần thức không thôi, nhin không được cảm thán: "Mặc dù điểm xuất phát của đi là tốt, nhưng đi không hiểu cách hòa hợp với con gái, làm việc quá cực đoan."

"Mặc kệ bà ấy." Lạc Anh thờ ơ vòng vo chuyển bút, mở ra sách giáo khoa, "Dù sao lần này tôi thông minh hơn, tuyệt đối sẽ không bị bà bắt được."

"Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi." Lâm Duyệt cười nói, "Cậu hai tuần không có tới trường học, đi động cũng không gọi được, tôi gần như nghĩ cậu bị bắt cóc, kết quả giáo viên nói cậu nghỉ phép."

Lạc Anh cười nhạo: "Cậu có ngốc không?"

"..."

Hôm nay sẽ học chuyên ngành hoạt hình, giáo sư mang theo sách giáo khoa, đi giày cao gót, bước lên bục giảng.

Lâm Duyệt lập tức không lên tiếng, im lặng cúi đầu chơi điện thoại.

Lạc Anh ngoan ngoãn nghe giảng bài, thuận tiện lật sách giáo khoa của Lâm Duyệt, nhanh chóng ghi chép lại những ghi chú.

Năm giờ chiều.

Lạc Anh tan học, đeo túi sách trên lưng, mượn hai cuốn sách giáo khoa của Lâm Duyệt để về ghi lại, còn thuận tiện hỏi cô ấy một câu: "Uống trà sữa không? Tôi mời cậu."

"Trà sữa?" Lâm Duyệt thu xong đồ đạc, bước lên, gật gật đầu, "Được, cùng đi."

Ai biết, Lạc Anh vừa đến cổng trường, nhìn thấy chàng trai mặc quần áo dài thuần đen, đi xe đạp, đội mũ lưỡi trai, dừng lại trước cổng trường.

Bên dưới mũ lưỡi trai là mái tóc đen sẫm, mày rậm, mũi cao, ngồi trên chiếc xe đạp, chân dài thẳng tắp, chống đỡ mặt đất.

Khóe môi hơi cong, hạ mắt nhìn di động, tùy tiện gõ vài cái, liền ngừng đầu ——

Chậm rãi chống lại đôi mắt nai thuần khiết của cô gái.

Điện thoại trên tay Lạc Anh lúc này vang lên.

Giọng nói trong điện thoại gọi cảm khàn khàn, rõ ràng hàm chứa ý cười, mỗi lần một từ:

"Bé con, lại đây."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

cavien6666

Lạc Anh không nghĩ tới, Thẩm Chi Châu sẽ xuất hiện ở chỗ này.

... Anh không cần huấn luyện sao? Làm gì rảnh rỗi như vậy?

Xem tư thế, giống như là tới đón cô tan học.

Lâm Duyệt cũng chú ý tới, ánh mắt ý bảo Lạc Anh, mắt nheo lại, "Ài" kêu một tiếng: "Tôi có phải nên tránh một chút hay không?"

"..."

Qua vài giây, Lâm Duyệt phản ứng lại, tròng lớn mắt, thanh âm hơi do dự nói: "Ôi, không đúng a. Tôi thế nào cảm giác không khí có chút là lạ, lần trước cậu nói với tôi P thần tò tình, đằng sau có chuyện gì hả?"

"..."

Lạc Anh đầu quả tim run lên, cả người cứng ngắc tại chỗ.

Cô còn chưa có cúp điện thoại đâu, này Lâm Duyệt lại ở đây nói nhảm cái gì!

"Cái gì đằng sau? Cậu nhớ làm rồi? Tôi có nói qua cái này đâu?" Lạc Anh điên cuồng hướng cô ấy nháy mắt.

Lâm Duyệt gãi gãi đầu, "Thế nào không có?"

Sau đó, cô ấy nhanh chóng đọc hiểu ý tứ trong mắt Lạc Anh, "A" một tiếng, như là làm sáng tỏ với người trong điện thoại, cất cao âm lượng nói: "Tôi nhớ lắm, giống như thật sự không có, không phải là cậu nói, là người khác nói."

"Thôi không nói cái này nữa." Lạc Anh ý đồ cho qua, "Chúng ta đi mua trà sữa trước, mới nói muốn mời cậu uống trà sữa."

Tiếp theo, nói Thẩm Chi Châu chờ một chút, liền cúp điện thoại.

Người đàn ông nhìn lại mày, nhìn chăm chăm bóng dáng cô gái đang đi đến quán trà sữa phía bên kia.

Bất đắc dĩ thở dài, mỉm cười bất lực.

.....

Ngày càng có nhiều người đi lại ở cổng trường, Thẩm Chi Châu đội mũ lưỡi trai, lảng lảng ở dưới bóng cây chò.

Đến chạng vạng, mặt trời dần dần lặn xuống, đèn toàn bộ trường học đều nhuộm thành màu hoàng kim.

Phút chốc, có một nhóm nữ sinh đi qua cổng trường, người người trang điểm mỹ lệ, quần áo tinh xảo, ngay cả móng tay cũng đánh những viên đá lấp lánh.

Nhóm người dự định đi ra ngoài cổng trường dạo một vòng, ở giữa có một cô gái xinh đẹp tóc xoăn gọn sóng màu đỏ rượu, phát hiện một chàng trai khi chất xuất chúng đứng cạnh cây đa to ngoài cổng trường.

Chàng trai khuôn mặt rất đẹp mắt, da trắng, đội mũ lưỡi trai, mặc dù không nhìn thấy ánh mắt, nhưng sóng mũi thẳng, môi dưới no đủ, hàm dưới hình dáng rõ ràng và sâu, cả người lộ ra một cỗ không chút để ý câu nhân.

Phía sau có ánh chiều tà chiếu vào đỉnh đầu anh, phủ lên hình bóng anh một tầng hào quang nhẹ nhàng, khiến cả người anh trở nên mềm mại lại yên tĩnh.

Bên cạnh có người lên tiếng: "Chàng trai kia rất đẹp trai! Học lớp nào? Hình như chưa thấy qua?"

"Tôi cũng chưa thấy qua."

"Tôi cũng không..."

"Không phải chứ, đã là học kỳ hai rồi, trong trường học có soái ca đã sớm bị phát hiện. Vậy mà còn để lọt?"

"Này." Cô ta dùng bả vai đẩy đẩy cô gái tóc xoăn gọn sóng bên người Lâu Mộng Đình, cười nói, "Thế nào? Có hứng thú hay không? Thừa dịp mọi người đều còn chưa có phát hiện kho báu này, bắt anh ta trước."

"Đúng vậy, Mộng Đình xinh đẹp như vậy, hẳn là không có người đàn ông nào không thích đi?"

Cô gái bị giựt giây, tự tin tươi cười xinh đẹp, đưa tay vuốt lại tóc trước trán, toàn bộ vuốt đến sau tai, lộ ra một đường quai hàm tinh xảo khéo léo, rộng rãi nói: "Đừng nói vậy, tôi đi lên kết bạn."

Cô ta đi về phía trước đi mấy bước, mục đích rõ ràng đi về hướng chàng trai.

Không biết vì sao, mỗi một bước, có thể tới gần hẳn một chút, càng có thể thấy rõ ngũ quan của hắn, cảm nhận được khí chất của hắn, tìm đập càng mãnh liệt, gần như nhảy ra ngoài.

Cho đến khi đi đến trước mặt hắn, người đàn ông hình như có phát hiện ngẩng đầu, liếc cô ta một cái.

Trong chớp mắt này, cô ta rốt cục có thể nhìn thấy ánh mắt hắn, hốc mắt thâm thúy, đuôi mắt hếch lên, con ngươi đen thuần, giống như lốc xoáy, sẽ hút cô ta vào trong giây tiếp theo.

Cô ta cảm thấy hắn nhìn có chút quen mắt, nhưng nhất thời lại không nhớ ra đã gặp ở đâu, khuôn mặt hoàn hảo như thế làm cô ta nhìn có chút hoảng hốt, thoáng chốc thất thần, lời định nói đều đã quên.

Thẩm Chi Châu không hiểu đột nhiên có cô gái đứng trước mặt làm cái gì, trên tai vẫn còn đeo tai nghe, không chút để ý đưa tay tháo xuống tai nghe chờ đối phương mở miệng.

Đối phương đáp ứng: "Bạn học..."

Thẩm Chi Châu:?

"Có thể kết bạn không? Hoặc là thêm Wechat?"

Thẩm Chi Châu: "..."

Đã hiểu.

"Xin lỗi, tôi có bạn gái."

Thẩm Chi Châu nói chuyện từ trước đến nay đều trực tiếp, giống như anh thích Lạc Anh, anh sẽ nói thẳng với cô, muốn hôn cô, muốn ôm cô, muốn cùng với cô...

Không thích một người, cũng như thế.

Chỉ là hỏi có thể kết bạn không thôi.

Cứ như vậy bị đối phương chọc phá tiêu tâm tư, khuôn mặt Lâu Mộng Đình có chút không nhịn được, toàn thân buộc chặt, hơn phân nửa là thẹn thùng.

Tâm lý thiếu nữ thời thanh xuân càng là mỏng manh, gò má đỏ lên, mang theo điểm thẹn quá thành giận.

Vừa vặn, Lạc Anh cùng Lâm Duyệt từ quán trà sữa đi ra.

Lạc Anh dùng ống chọc xuống, hút một ngụm trà sữa, vui vẻ nói: "Uống rất ngon, tôi đã nói rồi, loại mới này chắc chắn rất ngon."

Lâm Duyệt đồng ý gật đầu: "Đúng, cảm ơn trà sữa bạn tốt. Cậu nhanh đi tìm P thần đi, để nhà vô địch ở cổng trường lâu như vậy, tâm cậu cũng thật lớn."

"Sợ cái gì?" Lạc Anh bĩu môi, lời nói còn chưa nói xong, liền thấy cách đó không xa, một cô gái cao gầy xinh đẹp đứng ở trước mặt Thẩm Chi Châu, ngay lập tức bị vạ mặt, má sưng lên.

Lâm Duyệt cũng nhìn thấy được, neho lại mắt phân biệt một chút: "Kia không phải là Lâu Mộng Đình sao?"

"Tên nghe rất quen, ai vậy?" Lạc Anh ngẩng mặt, không vui nói.

"Chính là bạn gái cũ của Đoàn Thần Hiền." Lâm Duyệt cho cô phổ cập khoa học một chút bát quái gần đây trong trường, "Hai người bọn họ vừa chia tay tuần trước, cậu mau đi thôi, tôi nhìn P thần đều sắp bị cô ta phiền chết."

"..."

Lạc Anh nâng trà sữa, đặc biệt ngoan ngoãn đi qua, hoàn toàn phớt lờ sự tồn tại của Lâu Mộng Đình, trực tiếp đứng ở trước mặt Thẩm Chi Châu, giống như con thú nhỏ, ngẩng đầu lên, nghe cổ.

Mở to đôi mắt đen, không chớp mắt nhìn anh, mang theo một chút mê mang cùng vô tội, cũng ản ản lộ ra chút tức giận.

Trong ánh mắt rõ ràng nói: Nhìn! Mới ở cùng nhau vài ngày? Đã bị em bắt được rồi?

Người đàn ông có chút dở khóc dở cười, lại cảm thấy có chút đáng yêu, hạ mắt, liếm môi, không tiếng động nở nụ cười.

Nheo neho khuôn mặt của cô, phát hiện cô bé thật mềm mại ngọt ngào, thật sự là đáng yêu.

Cũng không xem mình có sai hay không, bạn gái không vui, đương nhiên phải dỗ.

Anh cong lên khoe môi, ý vị thâm trường cúi xuống, dựa sát vào cô, không sợ chết chọc khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, mềm nhẹ nói: "Cục cưng, thực xin lỗi."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Anh phiem hồng?

Vẫn còn có người ở chỗ này đây!? Đây là cái xưng hô gì!!!

Lâu Mộng Đình vừa nghe, chợt ngẩn ra.

Cùng với bộ dạng Thẩm Chi Châu vừa mới cự tuyệt cô ta, hoàn toàn bất đồng, ngay cả khí chất xung quanh đều thu liễm vài phần, chàng trai lạnh lùng cao ngạo thua trên tay cô gái nhỏ trong vài giây.

Cái này cần cứu vớt bao nhiêu hệ ngân hà, mới tu luyện được phúc phận này!!!

Lâu Mộng Đình tức giận đến sắc mặt trắng bệch, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Lạc Anh nhẹ nhàng thở ra, không vừa lòng lại trừng anh một cái: "Làm gì gọi em cục cưng? Rất kỳ quái! Ai là cục cưng của anh?"

"Nơi nào kỳ quái? Không kỳ quái, em chính là cục cưng của anh." Thẩm Chi Châu tự nhiên cúi đầu, môi mỏng đặt lên ống hút cô vừa chạm, uống lên hai ngụm trà sữa, rồi sau đó, liếm liếm môi dưới, đánh giá câu, "Còn rất ngọt. Con gái bọn em thích uống mấy thứ này?"

Lạc Anh phản ứng lại, chu cái miệng nhỏ, trừng lớn mắt: "Anh làm gì? Em vừa uống."

"Anh biết chứ. Bạn trai thử một chút bạn gái đã uống qua cũng không được?" Thẩm Chi Châu vô tội liếc nhìn cô một cái, cọ cọ mũi cao đẹp của cô, lên

án nói, "Em lại thẹn thùng! Hôn đều hôn qua, uống một ngụm cũng không thể?"

"Em chưa nói không thể, chính là... Chính là..."

"Bé con, làm sao em luôn thẹn thùng như vậy? Làm hại anh nhịn không được khi dễ em."

"Anh lại đang nói cái gì?"

Thắm Chi Châu ôm chặt lấy cô, ôm vào trong ngực, xoa đầu nhỏ, vuốt tóc.

Lạc Anh cũng cảm thấy bản thân phản ứng có chút quá lớn, thanh âm nhỏ nhỏ phản bác: "Em không giống anh thích ứng nhanh như vậy, anh dù sao cũng phải cho em thời gian..."

"Được được được." Thắm Chi Châu dung túng nói, "Anh đào nhà chúng ta chính là anh đào màu đỏ, thích đỏ mặt cũng không phải là không có đạo lý."

"Nói linh tinh cái gì!"

"Lên xe." Thắm Chi Châu nhíu mày, đưa tay vỗ vỗ chỗ ngồi phía sau, nghiêng đầu nói với Lạc Anh, "Ngoan một chút, ngồi ổn, anh liền mang em về nhà, đi ăn cơm."

Lạc Anh nhìn anh vài lần, ánh mắt vòng vo chuyển, không do dự ngồi lên, tay nhỏ bé nắm vạt áo anh, còn nhỏ giọng lên án: "Làm sao anh... Luôn coi em là trẻ con? Còn nói cái gì ngoan một chút, ngồi ổn."

"Em không phải là trẻ con sao? Liên tính em lớn bao nhiêu, bao nhiêu tuổi, em luôn luôn là bé con của anh."

Mặc kệ em có tin hay không, anh đều sẽ sủng em cả đời.

Thắm Chi Châu chân dài đạp xe, cúi thấp người, đi về phía trước.

Vườn trường yên tĩnh, gió đối diện thổi tới, ven đường những cây long não reo nhẹ.

Lạc Anh nâng trà sữa, ngồi ở đằng sau Thắm Chi Châu, một chút một chút lắc bập chân.

Cô hút một ngụm trà sữa, chậm rãi mím môi, trầm ngâm "Vậy được rồi, trẻ con liền trẻ con đi."

Sau đó, bản thân không nhịn được vụng trộm nở nụ cười.

Còn chưa có cười được vài giây, đã bị người đàn ông vô tình vạch trần: "Cười trộm liền cười trộm, đừng lộn xộn, ôm chặt thắt lưng anh."

"..."

"Ngã xuống, anh không đau lòng sao?"

"..." Lạc Anh thu lại ý cười, ban mặt nói, "Ai cười? Anh đừng nói lung tung nói."

"Anh nói lung tung?" Thắm Chi Châu chắc một tiếng, hiển nhiên không tin lí do thoái thác của Lạc Anh, "Còn chưa có lên xe, khoe miệng đã giương lên, không phải tới đón em một lần sao? Vui vẻ như vậy? Nếu có rảnh, anh mỗi ngày tới đón em."

"..."

Cô sờ sờ khoe miệng, nỗ lực nghĩ lại một chút vừa rồi thật sự luôn luôn cười sao?

Làm sao có thể, cô nào có rõ ràng như vậy, còn "đã giương lên", lừa trẻ ba tuổi!

Lạc Anh không rồi rắm vấn đề này, điều chỉnh một chút dáng ngồi, vòng vo cái đề tài hỏi: "Anh hôm nay không cần huấn luyện sao?"

"Người của chiến đội đang phát sóng trực tiếp, không huấn luyện."

"Bọn họ đều trực tiếp, anh không trực tiếp sao?" Lạc Anh kinh ngạc hỏi.

"Thời gian yêu đương cũng không đủ, còn trực tiếp cái gì?"

"..."

Thái độ này, phòng chừng sẽ bị fan chinh một trận!!!

.....

Cơm chiều, Thẩm Chi Châu đưa cô đến một nhà hàng Nhật Bản.

Bên trong yên tĩnh, có ít người, thói quen nghề nghiệp, Thẩm Chi Châu vì phòng ngừa bị chụp, đặt một phòng bao nhỏ, nắm tay Lạc Anh đi vào.

Cô bé ngồi trên đệm, rót một chén trà, nhỏ giọng nói thầm một câu: "Như vậy có phải quá lãng phí tiền không?"

Người đàn ông nói một cách tùy ý: "Anh có tiền."

"..."

Lạc Anh bị nghẹn, hắng giọng nói với hắn, "Em biết, chú Thẩm là ông chủ tập đoàn thịnh kinh, em đương nhiên biết anh có tiền. Nhưng chúng ta kỳ thực có thể tiết kiệm một số thứ không cần thiết."

"Thế nào?" Người đàn ông cúi người, ở nơi tư mật không người lớn mặt trực tiếp đứng lên, siết chặt nách, đem cô ôm đến trên đùi mình, vén tóc cô ra sau tai, hôn lên khuôn mặt mềm mại non nớt của cô, "Mới ở cùng nhau chưa đến một ngày, đã nghĩ thế nào tiết kiệm tiền cho anh? Giống như quán gia...?"

Lạc Anh trừng anh một cái, tránh xa anh, "Tiết kiệm tiền là một thói quen tốt được phát triển từ nhỏ, được rồi! Em cảnh cáo anh, không được động tay động chân."

"Lặp lại lần nữa?" Người đàn ông thái độ lạnh lùng, mắt nheo lại, hai tay ôm lấy eo cô, khuôn mặt anh lại gần một chút.

Lạc Anh nhìn khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc, trong lòng phát hoảng, yết hầu có chút phát khô, cô mím môi, đầu lưỡi lướt qua cánh môi, liếm một chút, đôi môi phấn nộn lập tức trở nên sáng bóng ướt át hơn, càng đẹp mắt.

Tóc bên tai vô tình buông xuống, cả người lộ ra một vẻ đẹp nhu nhược vô tội.

Thẩm Chi Châu bị kích thích bởi cảnh này, môi mông nhếch lên, đầy hứng thú nhìn cô.

Lạc Anh cũng không biết là bản thân vừa mới nói sai cái gì rồi, đánh bạo, do do dự dự mở miệng: "Em nói, Em cảnh cáo anh, không được động tay _____"

Lạc Anh còn chưa có phản ứng lại, miệng đột nhiên bị ngăn chặn, ngó một tiếng.

Tay để ở bên trong, gãy dựa, lại bị người đàn ông đè lại.

Lúc này đây, Thẩm Chi Châu hôn môi, cũng không hung hăng như lần trước.

Thật thông thả thật ôn nhu vuốt ve môi anh đào của cô, đồng thời cũng thật nhẫn nại dạy cô hồ hấp như thế nào, dần dần cô bé cũng thích ứng lại, học xong cách thở, nếm được một chút ngon ngọt, đắm chìm trong đó, thân mình dựa gần vào...

Từ từ nhắm hai mắt, tay nhỏ bé ôm lấy cổ anh, chủ động dâng lên.

Thẩm Chi Châu xấu xa lui về phía sau, nghiêng đầu, ung dung nhìn cô.

Lạc Anh cảm giác mắt mặt cực kỳ, ủy khuất nhắm lại mày, đầu nhỏ vùi vào ngực anh, còn đánh anh.

Rất xấu, thật sự rất xấu!!!

Thẩm Chi Châu!!!

"Nào có người như vậy? Quỷ chán ghét!! Anh thật đáng ghét!!! Xấu lắm!!!"

Thậm chí, mắng xong còn cảm thấy chưa hết giận, giống như chó nhỏ, cầm tay anh, không quản cánh tay anh, một ngum liền cắn xuống.

Thẩm Chi Châu nặng nề thở ra, cười nhẹ một tiếng, cũng không ngăn lại.

Thấy cô phát tiết xong, mới chậm rì rì thì thầm, cúi đầu hỏi: "Cắn mạnh như vậy, không đau lòng a?"

"Đáng đòi!!!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

cavien6666

Lạc Anh hôm nay không đói lắm, vừa mới lại uống một cốc trà sữa, tùy tùy tiện tiện ăn vài cái sushi, lại thêm vài miếng ramen của Thẩm Chi Châu, cơ bản liền no rồi.

Ngược lại là anh ăn đặc biệt nhiều, giống như thế nào đều ăn không đủ no, lượng thức ăn không lồ làm Lạc Anh sợ ngây người.

Nâng cằm, ngồi ở bên cạnh, lẳng lặng nhìn anh.

Thẩm Chi Châu nhìn cô ăn ít như vậy, không vui nói: "No rồi?"

"Ừ." Lạc Anh trả lời đương nhiên, "Em không đói lắm."

"Đánh rắm!"

"..."

Thẩm Chi Châu động tác tự nhiên tìm một cái bát nhỏ lấy kimchi và trứng lấp đầy bát, đưa cho cô, mà bản thân chỉ còn lại có một bát lớn canh suong mì sợi, "Ăn đi."

"Không ăn." Lạc Anh đem chén nhỏ đẩy trở về, một mặt cự tuyệt, cúi đầu, bĩu môi nói, "Em không ăn được, em no rồi. Bụng no căng rồi! Huống hồ em ăn thì anh ăn cái gì?"

"Ăn thêm một chút." Thẩm Chi Châu tầm mắt thẳng tắp dừng ở trên người cô bé, sợ cô bị đói, "Chỉ một chút thôi, hả?"

"Được rồi."

Lạc Anh thấy anh chấp nhát như thế, không ăn giống như có chút không nể mặt, ngoan ngoãn cầm lấy chiếc đũa, đầu nhỏ cúi xuống, nhìn như trung thực, kì thực dùng chiếc đũa ở trong bát nhỏ lấy ra thứ ăn ngon nhất lại thể tích ít nhất —— măng chua, ném vào trong miệng.

Trước mặt anh, nhai hai lần, liền nuốt xuống.

"Em ăn xong!" Cô bé nhếch miệng cười, ánh mắt xinh đẹp cong cong nhìn anh, trên mặt còn lộ ra biểu cảm đạt được lại vui vẻ.

Thẩm Chi Châu: "..."

"Anh đây là... nuôi một con mèo?" Người đàn ông phút chốc gọi lên môi, nhìn chằm chằm đôi mắt trong veo như nước, thờ dài, biểu cảm vừa bất đắc dĩ vừa tức giận, "Vẫn là con mèo kén ăn."

"..."

.....

Buổi tối, bóng đêm dần dần dày.

Lạc Anh trở lại căn hộ, thay giày ở cửa vào, lấy áo ngủ, đi vào phòng tắm tắm rửa.

Tắm rửa xong, cô thấy Thẩm Chi Châu ngồi ở sofa phòng khách, trên tay cầm di động, một mặt chuyên chú, ngón tay ở trên màn hình linh hoạt nhảy lên, tựa hồ đang chơi game.

Lạc Anh thuận miệng hỏi: "Anh không tắm rửa sao? Em tắm xong rồi."

"Ừ." Người đàn ông không để ý tới, lực chú ý như trước đặt trên trò chơi, ngay cả đầu cũng không nâng, thản nhiên nói, "Anh chờ lúc nữa."

Lạc Anh bĩu môi, không nghĩ ra trò chơi có cái gì vui, cũng không phải đánh cược nghiệp trò chơi, vậy mà còn chơi chuyên tâm như vậy.

Không phải nói, thời gian yêu đương không đủ sao?

Hiện tại, ngay cả nhìn cũng không liếc nhìn cô một cái...

Bĩu môi, lạnh như băng nói: "Em trở về phòng ôn tập, học kỳ còn muốn thi lên cấp 4."

Lạc Anh đi vào phòng, đem tư liệu cấp 4 đã sớm mua xong lấy ra, nghiêm túc cẩn thận ghi nhớ từ đơn, lại chọn mấy bộ đề đến làm, thế này mới nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân vang lên ——

Người đàn ông vào phòng một lát, giống như trả lời điện thoại, dùng tiếng Anh lulu nói chuyện với đối phương, sau đó, lấy quần áo, đi vào phòng tắm.

Phòng tắm cách phòng Lạc Anh không xa, lúc này, cô cũng không có đóng cửa phòng, tiếng nước thừa thớt liên tục không ngừng truyền đến, hại cô mất tập trung, không có tâm trạng làm bài.

Đầu óc một mớ hỗn độn, luôn miên man suy nghĩ, căn bản không thể tập trung.

Vài phút sau, Lạc Anh bỏ cuộc.

Lấy điện thoại di động ra, mở ra trò chơi luôn luôn chơi, lại thử xem có qua được mức gần đây chơi không qua không, phát hiện vẫn khó như vậy, một chút cũng không nghĩ ra, đều qua nửa tháng, như trước không qua được.

Lạc Anh chịu phục mở ra baidu, ngón tay nhanh chóng đưa vào [Hướng dẫn trò chơi Dancing Line], đang chuẩn bị đi xuống tìm kiếm.

Chỉ chớp lát sau, chỉ một tiếng, cửa phòng tắm mở ra.

Lạc Anh giương mắt.

Vừa khéo, thấy Thẩm Chi Châu chỉ mặc bộ áo trắng cùng quần đen dài, rộng lưng thùng một bên đeo dây lưng một bên đi ra.

Cả người sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, đôi mắt đen lạnh lùng, hàm dưới hợp với cổ, đường cong mượt mà lại hoàn mỹ, bởi vì đeo dây lưng, vạt áo hướng lên trên nâng một chút, có thể mơ hồ nhìn đến cơ bụng đồng nhất bên trong, dần dần xuống dưới là đường nhân ngư.

Người đàn ông không chút để ý, đi qua phòng Lạc Anh, liếc vào bên trong thấy cô tha thiết nhìn chăm chăm bản thân, hai tay nắm di động, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, ngăn người.

Ánh mắt cơ hồ đều không chớp một cái...

Thẩm Chi Châu đi vào, búng tay trước mặt cô, "tách" một tiếng: "Cô bé, tuổi còn nhỏ, ngày qua ngày, thế nào luôn háo sắc a?"

"Ai háo sắc?" Lạc Anh thoáng thần, không phục nhìn anh, "Em bắt quả chính là phát một chút ngốc mà thôi, anh cũng quá không biết xấu hổ."

Thẩm Chi Châu nắm lấy tay cô, nâng cô dậy, sau đó bản thân ngồi xuống chỗ cô vừa ngồi, ôm cô lên đùi.

Thẩm Chi Châu không giống như chàng trai có hình thể cường tráng, tuy rằng nên có cơ bắp vẫn là có, nhưng tổng thể dáng người chỉ dùng từ "gầy" để hình dung.

Lạc Anh vừa ngồi xuống, luôn cảm thấy hoảng loạn, mộng ở trên đùi anh di chuyển, cảm thấy không thoải mái, lại di chuyển, luôn tìm vị trí thích hợp để ngồi, đột nhiên không biết đứng phải chỗ nào.

Người đàn ông hít một ngụm khí lạnh.

Lạc Anh bị dọa đến mở to hai mắt, sắc mặt đỏ lên không dám nhìn anh, cúi mắt, thanh âm mềm yếu, gần như không thể nghe thấy nói lời xin lỗi: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi... em không phải cố ý..."

Thẩm Chi Châu thẳng người, buộc cô phải nhìn anh, xoa đầu cô: "Tốt lắm, đừng nhúc nhích. Không có gì đáng ngại, giữa chúng ta, không cần thiết xin lỗi."

Lạc Anh gật gật đầu: "Em là phản ứng theo bản năng, em từ nhỏ dường thành thói quen, chỉ cần đã làm sai chuyện, sẽ xin lỗi."

"Nhưng là, anh không thích nghe, biết không?" Thẩm Chi Châu gần từng tiếng, chân thành nói, "Ở trước mặt anh, mặc kệ em làm sai cái gì, chỉ cần không phải vấn đề nguyên tắc, đều không quan hệ, anh nói rồi anh sẽ coi em là một đứa trẻ."

"Không thích nghe?" Lạc Anh sợ run, trái tim như được xoa dịu.

Lạc Anh không nghĩ tới, anh vậy mà đem lời buổi chiều làm thành thật.

Trong nháy mắt cảm động, làm cả người cô ấm thêm vài phần.

Anh giống như đang chậm chậm cùng cô thích ứng, cũng đưa cô vào cuộc tình này, nói cho cô dù có chuyện gì xảy ra, cũng nên nhớ không phải sợ, có anh ở bên cạnh.

Em không cô đơn.

Lạc Anh lỗ tai mềm nhũn, chần chờ gật gật đầu, cười nói: "Em cố gắng không nói."

"Em đang chơi cái gì?" Thẩm Chi Châu chú ý tới giao diện điện thoại của Lạc Anh trên bàn học vẫn còn hiện, cầm lấy máy.

[Hướng dẫn trò chơi Dancing Line]

"Còn tra hướng dẫn?" Thẩm Chi Châu cúi mắt, nhếch khóe miệng, một mặt không hiểu hỏi.

Lạc Anh nghe ra một chút giễu cợt bên trong, lập tức đập nát màn cảm động lúc trước, giống như con nhím, cảnh giác muốn cụp lại di động: "Anh trả lại cho em, chuyện không liên quan đến anh!!! Ai nói chơi trò chơi không thể tra hướng dẫn?"

Lạc Anh ngồi trên đùi Thẩm Chi Châu, chân chạm đất.

Người đàn ông nghiêng ngả câu môi, tận lực đem di động giờ cao, lắc qua lắc lại, không cho cô lấy.

Lạc Anh liều mạng thẳng thắt lưng, cố gắng nắm lấy, lại thế nào cũng không chạm đến.

Tức giận đến sắc mặt đỏ lên, nghẹn một hơi: "Thẩm Chi Châu!!! Anh đừng ép em!!!"

"Anh làm sao lại ép em?" Thẩm Chi Châu nhìn chằm chằm ánh mắt xinh đẹp của cô, hơi nghiêng đầu, môi mỏng vô tình sát qua má cô, dừng trên vành tai nắn cảm của cô, ở bên tai nói nhỏ, "Chúng ta đánh cược, em lấy được anh liền trả lại cho em, nếu lấy không được, anh đêm nay liền ngủ tại đây."

"Không cược."

Lạc Anh vừa nghe chỉ biết là cái hồ to, lòng sinh ra kẻ, giống như tiểu hồ ly giáo hoạt, đem dép lê đá rơi xuống, đỡ bả vai Thẩm Chi Châu, bàn chân trắng nõn một cước dẫm lên đùi anh, cả người kém chút đứng lên trên.

Bởi vì đứng không nổi, cô nửa quỳ trên người anh, giống một con mèo nhỏ nhún mềm mại, cố gắng đứng không được, bùng nổ.

Phồng má, kìm nén lửa giận.

Thao tác này của cô làm Thẩm Chi Châu cả kinh đầu óc tư duy đều dừng lại, quên phản ứng, bỗng chốc đã bị cô cầm được, đem di động đoạt lại.

Dưới chân không cẩn thận trượt, nếu không phải bị Thẩm Chi Châu nắm giữ chặt cá chân trắng nõn mảnh khảnh, phỏng chừng sẽ té xuống.

"Em cầm tinh con khí à?" Người đàn ông nhìn cô như thế, vừa bực mình vừa buồn cười giáo dục một câu, nắm giữ chặt cá chân cô, hướng lên trên trượt một chút, chuyển qua đầu gối, giống như ôm một con mèo con, không cần tốn nhiều sức đem cô bế dậy.

"Anh mới là khí!" Lạc Anh tức giận nói, "Nếu không phải là anh không đưa di động cho em, em sẽ như vậy sao?"

Lạc Anh bị anh đặt lên giường, chân vừa chạm vào đến nệm mềm nhũn, liền rời khỏi ma trảo, lúi vào ổ chăn, nhắm mắt lại ý đồ giả bộ ngủ: "Thời gian không còn sớm, em muốn đi ngủ. Không chơi với anh."

Không biết qua bao lâu, người đàn ông một điểm động tĩnh đều không có, cũng không nói chuyện.

Không khí yên tĩnh vài giây.

Lạc Anh cho rằng anh đi rồi, mở to mắt vụng trộm chăm chú nhìn.

Không nghĩ tới là, anh vậy mà không biết xấu hổ xốc lên chăn, nằm bên cạnh người cô, cô chỉ còn kịp thấp giọng kêu một tiếng, thất lưng đã bị ôm, gò má nóng lên, tay chống lên ngực anh, gấp gáp ghềnh ghềnh nói: "Thẩm Chi Châu... anh làm gì vậy? Anh đi xuống! Hiện tại ngủ cùng nhau có phải quá nhanh..."

"Ngaoan, liền ôm một chút." Người đàn ông đòi mắt có chút nóng rực, thâm tình.

Giường vốn nhỏ, hai người giờ phút này gần sát nhau, Lạc Anh bị ôm hô hấp đều cảm thấy gian nan, luôn cảm thấy nơi nào là lạ.

Phản xạ có điều kiện giãy dụa ——

Tiếp theo, một trận trời đất quay cuồng.

Lạc Anh lăn một cái, sống không luyện tiếc nhắm mắt, giống như đoán được kết cục, cùng Thẩm Chi Châu ngã xuống giường.

Phát ra một tiếng vang trầm.

May mắn trên đất có thảm, hơn nữa người đàn ông bảo vệ cô trong lòng, Lạc Anh cũng không có giống lần trước rơi xuống thất lưng đều đau.

Nhưng Thẩm Chi Châu khẳng định là tránh không được, Lạc Anh vừa mới còn nghe được âm thanh phát ra khi lưng đụng tới mặt đất.

Không biết vì sao, lại muốn cười.

Không khí động lại ba giây.

Cô nâng mắt lên, nhìn nhìn anh, quan tâm hỏi: "Không sao chứ? Có va vào chỗ nào không?"

Người đàn ông chắc một tiếng, một cái xoay người, đem cô áp ở trên thảm, siết chặt eo, giống như trừng phạt, hung hăng hôn xuống, càng hôn càng sâu, môi lưỡi dây dưa, triền miên không dứt.

Hôn đến Lạc Anh đều nhanh không thở nổi, gò má ửng hồng, một bộ cô gái nhỏ nũng nịu, anh ngẩng đầu lên, lại cúi xuống, nhẹ nhàng cắn cắn cằm của cô.

Trầm giọng nói: "Muốn mưu sát chồng à?"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

cavien6666

Cái gì mưu sát chồng?

Lạc Anh không còn gì để nói, tay nhỏ bé để trước ngực anh, đẩy ra một chút khoảng cách.

Dừng một chút, giải thích nói: "... Là cái giường này quá nhỏ. Huống hồ, anh cao to như vậy, cả người cứng rắn nhét vào, tùy tiện động đây đều có thể ngã xuống, không ngã mới là lạ đâu."

Lạc Anh chớp mắt, trong lời nói tràn đầy oán trách đối với anh, thanh âm mềm nhũn, còn thờ dãi nói, "Anh nói xem? Thật sự không trách được em..."

Thẩm Chi Châu nghiêng người, lòng bàn tay đỡ quai hàm, nằm trên thảm, bình tĩnh mà chuyên chú nhìn cô, cúi đầu nở nụ cười: "Nghe khẩu khí này, anh thế nào cảm thấy em đã sớm đổi cái giường này thật bất mãn?"

"..."

Lạc Anh muốn cho hắn một lạy.

Ngài thật đúng là thần cơ diệu toán.

Từ ngày đầu tiên đến chỗ này, cô đã ở trên chiếc giường này rơi xuống "Tám trăm hồi", tốt sao!

Cho nên, đâu chỉ là bất mãn!!! Hắn là siêu cấp bất mãn!!!!

Người đàn ông giống như có thuật đọc tâm, ngừng vài giây, lại hỏi: "Trước kia đã bị ngã?"

"Đã ngã." Lạc Anh nói thành thật.

Anh cúi mắt, suy tư một chút, không vài giây, trong đầu lập tức liền nghĩ tới hai loại phương án: "Hiện tại có hai biện pháp, có thể giải quyết vấn đề này."

"Cái gì vậy?" Lạc Anh không hiểu anh kế tiếp muốn nói gì, kéo tay áo anh, mượn chút lực, ngồi dậy, ngoan ngoãn nghe.

"Cái thứ nhất là... Về sau ngủ ở phòng anh..."

Lạc Anh:???

Người đàn ông xoa xoa đầu cô, bên môi câu ra một tia nghiền ngẫm: "Yên tâm. Không tới bước kia, anh sẽ không chạm vào em."

"..."

Lạc Anh hơi nhếch môi, nở nụ cười khổ.

Nhưng ít ra, quá trình sẽ được đẩy nhanh đi? Thực sự coi cô là tên ngốc?

"Không được, biện pháp này không được." Cô quyết đoán cự tuyệt.

"Vậy chỉ có thể đi đổi giường khác."

.....

Sáng sớm hôm sau.

Thắm Chi Châu tận lực rời giường sớm hơn bình thường một giờ, trước xuống lầu thể dục một chút, sau đó, đi qua tiệm ăn sáng, mua món yêu thích của Lạc Anh, cầm về cho cô.

Cô bé tối hôm qua ngủ mơ mơ màng màng, ban đêm gió mát, ngoài cửa sổ có nhẹ nhẹ gió lạnh tiến vào. Cô vô thức duỗi chân, liền đem chăn đá xuống giường, sau đó quá lười phải xuống giường nhặt lên.

Cứ như vậy, cô cuộn mình ở mép giường, nằm một đêm.

Lạc Anh chậm rì rì rời giường, rút khăn giấy, lau lau nước mũi, ho khan hai tiếng, chân trần, như u hồn, đi vào phòng tắm đánh răng rửa mặt.

Cô cầm lấy kem đánh răng, đưa tay bóp một chút, bóp ra một ít, đang chuẩn bị đặt bàn chải lên đánh răng, sau gáy đột nhiên phát lạnh..

Thắm Chi Châu đứng sau lưng cô, bàn tay to đặt ở sau gáy cô, đầu ngón tay lạnh lẽo trên da thịt nhẵn nhụi thông thả vuốt ve.

Lạc Anh rút lui cổ, không chú ý, kem đánh răng màu trắng ngà vừa lấy lập tức theo bàn chải đánh răng rớt xuống, dính vào bồn rửa tay, giống như ốc sên, chậm rãi, chậm rãi chảy xuống.

"..."

Cô quay đầu, vẫn chưa tỉnh ngủ, mê mẩn nhìn anh một cái: "Anh làm gì vậy? Dọa em sợ, kem đánh răng đều rơi rồi."

Nói xong, cô cúi đầu đánh cái hất xì.

Người đàn ông nhăn lại mày, vẫn không nhúc nhích đem dép lê trên đất đá cho cô, đưa tay lau sạch kem trên bồn rửa tay, một bên rửa tay, một bên chậm rãi nói: "Đi dép vào."

"A." Lạc Anh mắt nhìn dưới chân, quả nhiên thấy một đôi dép lê, cô ngoan ngoãn đặt chân lên, xô vào, ý đồ đuổi người, "Anh còn có việc sao?"

"Em không thấy sao? Rửa tay..."

Thắm Chi Châu ngón tay lạnh lạnh, bọt nước trong suốt chạy trên bàn tay khớp xương rõ ràng, mang theo mùi nước rửa tay, phiêu đảng bay vào chóp mũi Lạc Anh.

Sau đó, anh rút khăn giấy, lau sạch vết kem còn trên bồn rửa tay.

Lạc Anh theo dõi toàn bộ quá trình, không chút để ý gật gật đầu: "Thấy được, em là hỏi anh rửa xong tay, còn có việc sao? Em muốn đánh răng, anh đi ra ngoài trước."

Thắm Chi Châu đem khăn giấy ném xuống, vẫn cứ đứng ở tại chỗ bất động, không có ý tứ rời đi.

Lạc Anh "Hả? Hả ——?" Hai tiếng, còn không thấy anh đi, hơi nhú mày, nhắc nhở nói: "Em muốn rửa mặt!"

"Anh biết." Thắm Chi Châu nhìn cô, cũng không biết là có cái gì không ổn, chỉ là đánh răng thôi mà, cũng không phải tắm rửa.

Lạc Anh bôi kem đánh răng, bất đắc dĩ nói: "Em đánh răng thật xấu, em sợ anh xem xong, hình tượng của em trong lòng anh lập tức sụp đổ."

Kỳ thực là cô ngượng ngùng làm ra hình ảnh xấu trước mặt người trong lòng.

Thắm Chi Châu nhẹ nhàng cười: "Anh không trông cậy em làm việc này có bao nhiêu đẹp mắt."

"..." Lạc Anh bả vai suy sụp, thần sắc giống như sư tử con giận dữ, trừng anh một cái, "Anh có đi hay không? Không đi, phải không?"

Thực sự cho là cô không có cách, phải không?

Cô đưa bàn chải đánh răng vào miệng, đi đến bồn cầu ngồi xuống, làm cái động tác chuẩn bị cởi quần, hằm hằm hồ hồ nói: "Em thích một bên đi toilet, một bên đánh răng."

"..."

Thắm Chi Châu ngẩn người, lắc lắc đầu, trong mắt mang theo điểm bất đắc dĩ: "Xảo quyết."

Còn thuận miệng đánh giá một câu: "Người bình thường không làm được chuyện này."

Rồi sau đó, nhẹ nhàng xoay người, rời khỏi phòng tắm, tri kỷ đóng cửa cho cô.

Lạc Anh từ trên bồn cầu đứng lên, đánh răng, gò má trắng nõn đột nhiên trào lên một chút đỏ ửng, dần dần lan tràn đến bên tai, mắt tròn tròn.

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy chiêu vừa rồi không quá thông minh.

Còn không bằng trực tiếp ở trước mặt anh xấu xí đánh răng đâu... TAT

.....

Ăn xong bữa sáng, Thẩm Chi Châu vào phòng lấy một cái áo khoác mỏng cho cô, cầm bằng cả hai tay, duỗi ra, cường ngạnh mở miệng: "Đưa tay, mặc vào."

"Em cảm giác bên ngoài không lạnh lắm?" Lạc Anh cố gắng vùng vẫy, chỉ chỉ mặt trời ấm áp ngoài cửa sổ, cười hì hì nói, "Anh xem, mùa hè sắp tới."

"Vừa rời giường, tay chân của em đều lạnh." Thẩm Chi Châu ngữ khí không cho phép từ chối, "Em đừng cho là anh không biết, em buổi sáng tổng cộng đánh bao nhiêu cái hắt xì."

"... Anh đều biết đến?" Lạc Anh liếc anh một cái, không dám phản kháng, lúng túng cúi người, nâng lên cánh tay, đi theo áo khoác, mặc vào, nghĩ nghĩ, thuận miệng vừa hỏi, "Chúng ta hôm nay thật sự muốn đi mua giường à? Anh không cần đi câu lạc bộ sao?"

Thẩm Chi Châu vô cùng tự nhiên cúi người xuống, giúp cô sửa sang lại cổ áo, tiếp đến đưa tay xuống, nắm khóa kéo, hướng lên trên lôi kéo...

Lạc Anh hạ mắt, nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang chuyên chú, ngón tay thon dài mà rõ ràng, cô nhìn nhiều vài lần, nghiêm túc nghĩ ——

Dường như chỉ cần ở bên cô, anh sẽ tự động chăm sóc cô.

Mặc kệ là cái gì, chỉ cần anh có thể làm, anh sẽ làm tất cả, hơn nữa bắt tay làm đều không có vẻ hèn mọn, ngược lại lộ ra một cổ bình tĩnh ôn nhu gọi cảm

Sửa sang thật tốt, Thẩm Chi Châu ngược mắt lên, nhân nhặt trả lời: "Buổi sáng cùng em đi xem có cái nào thích hợp không, buổi chiều mới đi huấn luyện."

Lạc Anh gật gật đầu, "Ồ" giọng điệu kéo dài.

Kỳ thực cô rất muốn nói, cô ngủ trên giường kia lâu như vậy, cũng đã thành thói quen, không đổi cũng không phải vấn đề gì lớn.

Lạc Anh do dự một hồi lâu, vẫn là nói ra suy nghĩ của mình, thờ phào nhẹ nhõm.

Nhưng Thẩm Chi Châu cố ý kéo cô đi thay giày ở lối vào, giữ cô, ra cửa.

"Không thiếu chút tiền ấy."

"..."

Được rồi.

Lạc Anh vui vẻ kéo cổ tay anh, nhìn chăm chăm vào sườn mặt tuấn mỹ của anh, gãi cằm hỏi: "Hôm nay mặt trời rất chói chang, chúng ta muốn đi thể nào?"

"Đi taxi." Thẩm Chi Châu liếc nhìn đồng hồ, lấy điện thoại di động ra, định vị tốt, kêu xe taxi đến.

Địa điểm lên xe là cổng phía đông của tiểu khu.

Lạc Anh một bên cúi đầu chơi di động, một bên chậm rì rì đi qua, khi cách cổng không đến một trăm mét, người đàn ông chợt dừng bước, cố định tại chỗ.

"Làm gì vậy? Thế nào không đi?" Lạc Anh tò mò ngược mắt nhìn anh, thấy anh bình tĩnh nhìn phía trước, kỳ kỳ quái quái, cũng theo tầm mắt của anh nhìn sang.

Thật trùng hợp, cư nhiên thấy vài ngày không gặp Đồng Đồng.

Bà đi giày cao gót, mặc một thân váy thời thượng mỏng manh, từ bên ngoài tiểu khu nhanh chóng bước ra khỏi đám đông.

Mắt lạnh lùng trong nháy mắt nhìn thấy Lạc Anh, bước chân chậm lại.

Lạc Anh sinh lý tính chán ghét nhìn lại mây, theo bản năng lui về sau một bước nhỏ.

Ai ngờ, một giây sau, thắt lưng bị người đàn ông đưa tay nắm lấy, cả người bị bắt tiến về phía trước, có cảm giác rằng anh đang ôm cô vào trong ngực.

Cúi đầu tiếng nói ôn nhu từ đỉnh đầu rơi xuống, cho Lạc Anh một viên thuốc an thần.

"Đừng sợ."

Cô mím mím môi, tầm mắt thẳng tắp nhìn về phía Đồng Đồng, bấu môi nói: "Em căn bản không sợ bà ta, chính là lười nói với bà ta."

Khi Đồng Đồng đi đến cách bọn họ hai mét, dừng bước, bất khả tự nghị nhìn thoáng qua Thẩm Chi Châu, lại nhìn nhìn Lạc Anh.

Qua nửa ngày, vẫn không thể từ trong khiếp sợ tỉnh lại

Nhìn Lạc Anh nũng nịu, bị Thẩm Chi Châu ôm vào trong ngực, họ ở bên cạnh, hai người giống như là người yêu ở chung thật lâu, căn bản không giống vừa mới nhận thức vài ngày.

Đồng Đồng hòa hoãn thần, đi về phía trước hai bước, háng giọng, do dự mở miệng hỏi: "Chi Châu, cháu cùng Tiểu Anh..."

"Cô, chúng ta trước một bước nói chuyện."

Đồng Đồng trong chớp mắt sợ run, không cự tuyệt: "Được."

Lạc Anh:?

Lạc Anh ngẩng đầu liếc anh một cái, không hiểu: "Hai người muốn nói gì? Em không thể nghe sao?"

"Ngoan." Thẩm Chi Châu cúi người nheo nheo mắt cô, mỉm cười, "Đi đến cổng nhìn xem xe taxi đến chưa, anh rất nhanh sẽ trở lại."

....

Thẩm Chi Châu cùng Đồng Đồng không đi xa, tìm một chỗ yên tĩnh trong tiểu khu, thoáng nghiêng đầu, có thể thấy Lạc Anh nâng má ngồi xổm ngoài tiểu khu chờ xe taxi.

Thẩm Chi Châu đan tay nhét vào túi, cơ thể dựa nhẹ vào vách tường, nheo nheo mắt, môi mông nở nụ cười nói: "Cô, người vừa mới cũng thấy được, cháu cùng với Lạc Anh."

"Các người..." Đồng Đồng trong lòng luôn luôn có ý niệm, luôn cảm thấy ngày đó ở dưới lầu tiểu khu người đàn ông ôm Lạc Anh là hấn, nhưng lại không dám khẳng định, chỉ có thể thử thăm dò hỏi, "Các người đã sớm nhận thức?"

"Đúng." Người đàn ông không phủ nhận, kiêu ngạo nói, "Chúng tôi ở chung nửa năm."

"..." Đồng Đồng trừng to mắt, quả nhiên cùng nội tâm nghĩ tới không mưu mà hợp, "Ồ chung nửa năm? Có nghĩa là, hai tuần trước, ta ở dưới lầu thấy một người đàn ông cùng Tiểu Anh ôm ôm ấp ấp, người đàn ông kia là cháu?"

"Đúng."

Đồng Đồng kích động đứng lên: "Chi Châu, làm sao cháu không sớm nói cho cô? Cháu sớm một chút nói cho cô, liền sẽ không gây ra nhiều chuyện như vậy đâu."

Thẩm Chi Châu dừng một chút, đuôi lông mày hơi hơi nhíu, khoe miệng xả ra độ cong châm chọc, ý tứ hàm xúc thâm trầm hỏi: "Thế nào nói cho...? Trước khi về nước, cô quan tâm đến em ấy sao?"

"..."

Một câu nói, đem Đồng Đồng nói đến xấu hổ vô cùng, bà xiết chặt đầu ngón tay, vô lực thờ dài.

Thẩm Chi Châu tiếp tục nói: "Cô có biết em ấy hiện tại vì sao lại chán ghét cô sao? Bởi vì cô rất vô tình, cô căn bản là không coi em ấy là con gái của mình."

"..."

"Cô một nhọc em ấy hai tuần lễ, em ấy khẳng định từng nói với cô bản thân có người trong lòng đi? Nhưng là, cô đâu, cho tới bây giờ không hỏi rõ ngọn nguồn đến cùng, còn mang em ấy đi xem mắt?"

"..."

Khuôn mặt của người đàn ông thờ ơ lạnh lùng, nhàn nhạt liếc đi qua một cái, ngắm đến cô bé ngoan ngoãn ngồi xõm bên ngoài tiểu khu, cùng chơi đùa với vài con mèo đi lạc không biết ở đâu.

Sắc mặt của anh dịu đi vài phần, nhưng như trước lạnh như băng dọa người.

Đối với vấn đề này, Thẩm Chi Châu để ý thật lâu, hần không nói, không có nghĩa là không quan tâm, càng không có nghĩa là chuyện này liền như vậy cho qua.

Vạn nhất trắng ô long kia nhân vật chính không phải là hần, mà đổi thành người khác.

Nếu mặt sau phát sinh rất nhiều sự tình không thể đoán trước, hại hần đến tận đây bỏ lỡ cô...

Hần cả đời này sẽ hối tiếc.

Có người nói, người ngã đầu tiên thường thường là tự ti.

Tại giây phút gặp được Lạc Anh, đã định sẵn anh vĩnh viễn là kẻ thua cuộc trước mặt cô.

Nhưng Thẩm Chi Châu cảm thấy,

Chỉ cần là cô, hần có thể thất bại thảm hại, hoặc là đem tâm lý ra dâng lên cho cô đều có thể.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

cavien6666

Đồng Đồng bị nói đến á khẩu không trả lời được, căn bản không biết nên phản bác thế nào.

Im lặng vài giây, thoáng cúi đầu, tươi cười vuốt vuốt lại mái tóc được chải chuốt kỹ lưỡng, ôn nhu cười nói: "Chi Châu, làm sao cháu nói như vậy... Mặc kệ thế nào... cô làm như vậy, lúc đó chẳng phải vì tốt cho Tiểu Anh sao?"

Đồng Đồng đồng cứng đem sự kiện kia kéo trở về, đầu óc nhanh chóng vận chuyển, đang chuẩn bị nói tiếp ——

Mới phát hiện cấp bản thân đào cái hố to.

Vừa mới bắt đầu, phản đối hần cùng Lạc Anh yêu đương là bà, sau này, mang Lạc Anh đi xem mắt tác hợp bọn họ, cũng là bà.

Trước sau hai người đàn ông đều là Thẩm Chi Châu, bà nói như thế nào cũng không đúng, đều sẽ sai.

Thẩm Chi Châu nhũn mày, ôm cánh tay, thật nhẫn nại bộ dáng: "Chăm chú lắng nghe."

"..." Đồng Đồng cắn răng, sắc mặt càng khó nhìn.

Cảm thấy con trai Thẩm Nhậm thật sự là kiêu ngạo vô lý, không cấp cho người ta cái bậc thang, "Chi Châu, cô làm như vậy đâu..."

Bà suy nghĩ nửa phút cũng chưa nghĩ ra tiếp theo nên nói cái gì ——

Thẩm Chi Châu dẫn đầu hạ mắt, cúi đầu cười khẩy một tiếng: "Quên đi, cô. Xem ở người là trưởng bối của Lạc Anh và cháu, chuyện lúc trước, liền không so đo. Nhưng cháu xin khuyên người một câu, nếu, người thật sự còn nghĩ muốn Lạc Anh đưa con này, vậy người nên cẩn thận suy nghĩ, cuối cùng rốt cuộc nên dùng phương pháp gì, đến bù lại nười mấy năm qua đối em ấy tạo thành thương tổn, mà không phải là về nước liền nói cho em ấy, tất cả mọi thứ xung quanh em ấy cô đều coi thường, bao gồm trường học của em ấy."

Xe taxi đúng giờ tới địa điểm định vị.

Lạc Anh kéo ra cửa xe chỗ phở lái, cùng lái xe ở ven đường nói nói cười cười, thoát nhìn còn rất vui vẻ, thường thường quay đầu liếc lại một cái.

Thẩm Chi Châu không lại để ý Đồng Đồng, bước đi thẳng hướng cổng tiểu khu.

Lạc Anh thấy anh hướng bên này đi tới, nâng lên cánh tay, cười tủm tỉm hướng anh vẫy tay, đến gần mới hỏi: "Thế nào lâu như vậy? Anh cùng bà ta nói cái gì?"

"Không có gì." Thẩm Chi Châu kéo ra cửa sau, nhường Lạc Anh ngồi vào, sau đó, chân dài bước tới, ngồi xuống bên cạnh cô, một bên ôm eo cô, một bên đem cửa xe đóng lại, hướng lái xe nói, "Bác tài, đi IKEA."

"Được." Người lái xe màu da có chút đen, ước chừng bốn năm mươi tuổi, nhìn qua có chút thành thật hàm hậu, nhìn đôi tiểu tình lữ qua kính chiếu hậu, hướng Lạc Anh trêu ghẹo, "Cô bé, bạn trai cháu thật đúng là giống như lời cháu nói rất đẹp trai, khó trách cháu thích như vậy, ngay cả ta thời trẻ cũng thấy mặc cảm."

"Bác tài, người đang nói cái gì vậy?" Chuyện vừa mới tán gẫu tức thời bị lái xe phía trước tiết lộ, Lạc Anh da mặt mông, xấu hổ không dám nhìn Thẩm Chi Châu.

Lái xe cười cười, thò ơ tiếp tục nói: "Vừa mới ta hỏi cháu thế nào còn không lên xe, cháu nói cháu phải đợi người, ta hỏi cháu còn muốn chờ ai vậy? Cháu nói là bạn trai cháu, còn chỉ cho ta xem... Sợ ta nhìn lầm rồi, liền cố ý nói, là góc bên kia chàng trai rất cao rất gầy, lại đẹp trai."

Lạc Anh nhìn không được, nghĩ đến lời nói kế tiếp sắp nói ra của lái xe, bụm mặt, chà chà chân: "Bác tài, người đừng nói nữa."

Khỏe miệng lái xe cong lên, như là đặc biệt thích cô bé ngồi phía sau, cười nói: "Ta lớn tuổi, cũng xem không rõ lắm, nhưng từ xa nhìn lại, khí chất chàng trai kia rất tốt. Đã nói, các cô gái trẻ, khẳng định là nhìn người ta bộ dạng đẹp trai, ưa nhìn mới thích, cùng con gái của ta hình dung "Nhan không" không sai biệt lắm?"

"..."

"Kết quả, cháu nói, không phải là bởi vì hắn bộ dạng đẹp trai ưa nhìn mới thích, liền tính hắn hiện tại trở nên khó coi, cháu cũng vẫn thích hắn, vẫn như cũ cam tâm tình nguyện ở bên cạnh hắn."

Tất cả lời nói, bị lái xe nguyên vẹn nói ra.

Lạc Anh vui toàn bộ khuôn mặt vào đầu gối, không chịu ra ngoài, lưng cong cong, giống như con tôm bị nướng chín, mặt đỏ như có thể lấy máu trong giây tiếp theo.

Ô ô ô

Không mặt mũi gặp người...

Không khí đóng băng trong vài giây.

Lạc Anh giống như con gopher vui vào trong đất, không ngừng giả chết.

Ngược lại là người đàn ông không chút để ý dựa vào lưng ghế, đầu lưỡi chạm vào má, chau chau mày, tiến đến bên tai cô nói nhỏ, lặng lẽ nói một câu nói.

Lạc Anh sừng sốt, nâng mắt lên nhìn anh, tầm mắt giao nhau, mặt mày mềm nhẹ như có thể vắt ra nước.

Xe ở trên đường thông thả chạy, gió nhẹ thỉnh thoảng từ ngoài cửa sổ thổi vào, phát ra tiếng vang vù vù, che giấu thanh âm trái tim thiếu nữ kịch liệt nhảy lên.

Không ai biết bọn họ vừa nói gì đó, cuối cùng rốt cuộc là thế nào, để trái tim cô bé bình tĩnh lại.

Thẩm Chi Châu mặt mày tối đen, mũi cao ngất, bàn tay to nắm bàn tay nhỏ bé cô, không tiếng động cười cười.

Một trận gió thổi qua.

Lạc Anh lỗ tai có chút ngứa, đưa tay gãi gãi, lại nghĩ tới vừa mới anh nói câu nói kia ——

[anh yêu em, cũng là cam tâm tình nguyện.]

Một câu "Thích anh" đổi lấy một câu "anh yêu em", anh luôn tốt như vậy, tại lúc cô xấu hổ thẹn thùng, nói một câu so với cô càng thẳng thắn hơn.

Đem cô từ cô bé lọ lem tán tỉnh hoàng tử, bỗng chốc, phùng thành công chúa cao cao tại thượng.

.....

IKEA là chuỗi cửa hàng trang trí nội thất lớn nhất và nổi tiếng ở thành phố A, bên trong có nhiều đồ nội thất và phụ kiện rực rỡ nhìn hoa mắt.

Căn hộ của Thẩm Chi Châu thuộc loại tối giản đen trắng xám cách điệu, các loại đồ nội thất đều là đơn giản nhất đẹp mắt nhất, anh cũng không thích làm cho căn hộ trở nên lòe loẹt.

Lạc Anh nhìn trũng một gian hàng có phong cách không sai biệt lắm, đi qua nhìn một vòng, gật gật đầu: "Em cảm thấy chỗ này được."

Người đàn nhũ mỳ: "Nhưng chỗ này không có bán giường?"

"Em đang nhìn bàn ăn a!" Lạc Anh bĩu môi nói, "Chúng ta cũng nên mua một cái bàn ăn, mỗi ngày ăn trên bàn trà trong phòng khách có một không? Tuy rằng chúng ta đều không biết nấu ăn, nhưng cảm giác cuộc sống vẫn phải có."

Người đàn ông suy tư vài giây, cảm thấy có chút đạo lý: "Em thích này?"

"Anh không thích sao?" Lạc Anh lại chỉ mấy cái bàn ăn cho anh xem.

Anh hỏi lại: "Em thích không?"

"Em cảm thấy vẫn được."

"Đó là không thích." Thẩm Chi Châu liếc mắt một cái liền nhìn thấu tâm tư cô bé, "Chúng ta lại đi chỗ khác nhìn xem."

Lạc Anh "Ồi" một tiếng: "Nhưng là, này không phải là phong cách anh thích sao? Hơn nữa, này sắc thái cách điệu phù hợp với phong cách căn hộ bây giờ... mua đồ cho nhà anh, anh thích là tốt rồi."

"Kia cũng là chỗ em sống." Thẩm Chi Châu không vui nói, mỳ hạ xuống nhìn chăm chăm cô, ôm lấy vai cô, đưa cô ra ngoài gian hàng, "Em không thích, mua làm gì? Nếu em nguyện ý, anh có thể cùng em sống ở đó cả đời."

"Ồi." Lạc Anh cảm động, ghé mắt, làm bộ bất đắc dĩ nheo mắt nhìn anh một cái, mím môi, "Anh thật sự là..."

Cuối cùng, hai người cùng đi vào một gian hàng đơn giản theo phong cách Bắc Âu, thảo luận thật lâu, chọn xong giường cùng bàn ăn, vừa đặt hàng, vừa thương lượng tốt thời gian giao hàng tận nơi.

Điện thoại di động trong túi Thẩm Chi Châu đột ngột vang lên, anh lấy ra cầm ở trên tay, trả lời cuộc gọi, người gọi tới là Thẩm Nhậm.

Thẩm Nhậm bình tĩnh nhắc nhở anh: "Chi Châu, đêm nay về nhà một chuyến, ta có việc muốn nói với con."

"Chuyện gì... Tôi ở bên ngoài... Đêm nay còn muốn huấn luyện..." Thẩm Chi Châu đứng tại chỗ, tùy ý ứng vài câu.

Lạc Anh không biết là ai gọi điện thoại, cảm giác có chút nóng, đem áo khoác cởi ra, đang chuẩn bị vắt ở trên tay.

Người đàn ông một bên đáp lời, một bên tự nhiên lấy áo khoác của cô, cầm ở trong tay.

Lạc Anh đối với hành vi quá mức tự nhiên này, chớp mắt, không nói cái gì.

Chờ Thẩm Chi Châu gọi điện thoại, cô đưa tay lấy ra dây chun, ngẩng đầu, một bên nhìn anh, một bên lấy tay nghiêm túc cẩn thận chải lại mái tóc đen dài mềm mại.

Cô bé mắt nai mở to, sáng lấp lánh, cô nhắc cổ tay mảnh khảnh ra sau, tùy tiện buộc một cái đuôi ngựa sau đầu bằng dây chun.

Nhìn tóc đuôi ngựa, người đàn ông câu môi cười cười, nheo lại mắt, đột nhiên nghiêng người, dáng người cao lớn bao phủ lấy cô, bất ngờ không kịp phòng bị ở bên môi cô hôn một cái.

Lại chuyển đến trên môi, khoảnh khắc khi đôi môi chạm vào nhau ——

Đầu lưỡi vươn, lưu luyến ở cánh môi phấn nộn như cánh hoa anh đào, liếm một chút, mang theo chói lọi câu dẫn.

Lạc Anh hơi giật mình, đầu óc dừng vài giây, mới phản ứng đi lại, đầu vội vàng ngửa ra sau, thân mình lui một bước, hoang mang rối loạn, giống như con nai con đang chạy trốn.

Nhấn lại mỳ, trừng anh một cái, hô nhỏ: "Thẩm Chi Châu! Anh làm gì vậy ——!"

Trong điện thoại Thẩm Nhậm cũng nghe thấy được, ngăn người, không e dè hỏi: "Ta thế nào nghe được có cô gái gọi tên con? Mặc kệ, con đêm nay phải trở về cho ta, lão tử còn quản không được con? Đêm nay huấn luyện đầy đi, thiếu huấn luyện một ngày cũng không có chuyện gì xảy ra!"

Thẩm Chi Châu treo điện thoại.

Lạc Anh thế này mới dám lớn mật nói chuyện, nhớ tới chuyện vừa rồi, lại cần nhắc: "Anh bao tuổi rồi? Luôn hôn em mà không hỏi trước!!!"

"Kia ý của em là, anh về sau hôn em, trước tiên hướng em thông báo một tiếng?" Thẩm Chi Châu nheo nheo chớp mũi cô, bất đắc dĩ nhún vai, cúi đầu nói.

"... Cũng không phải ý tứ này." Lạc Anh hít sâu, nghiêm túc sắp xếp ngôn ngữ, "Dù sao vừa rồi là anh là không đúng, nhiều người nhìn như vậy, anh còn..."

"..."

"Về sau không được lại loạn hôn em! Nhất là ở bên ngoài! Có nghe hay không?"

Lạc Anh sợ sự tình vừa rồi lại phát sinh, nhìn thẳng vào anh, một bộ nghiêm trang khiển trách.

Người đàn ông thờ ơ, trên mặt không có biểu cảm gì, cũng không cảm thấy vừa rồi có cái gì sai, trực tiếp ôm vai cô, đưa cô ra ngoài: "Được được được, đi thôi. Hôm nay mang em về nhà ăn cơm."

.....

Bầu trời trong xanh, những đám mây trắng mỏng trải đều, trắng sáng tinh khiết như những con sóng nhảy ra khỏi biển xanh.

Lạc Anh đi theo Thẩm Chi Châu lên taxi, sắp đi đến gần, mới đột nhiên ý thức được, Thẩm Chi Châu nói mang cô về nhà ăn cơm.

Nhà kia, trông giống như là Thẩm gia ở thành phố A.

Thẩm gia ở vùng ngoại ô, chung quanh cây cối vồn quanh, thật an bình yên tĩnh.

Bên này vừa khéo cũng là một trong số khu biệt thự nổi tiếng ở thành phố A, mà biệt thự Bắc Âu trắng tinh khiết cao nhất rộng rãi nhất ở trung tâm là nhà của Thẩm gia.

Người lái xe nhìn con đường rộng mở phía trước, run rẩy chạy vào biệt thự, đến giờ khắc này, mới ý thức được ngồi phía sau bản thân, cư nhiên là thái tử gia tập đoàn Thịnh Kinh.

Thái tử gia ăn mặc cũng quá giản dị đi, thái tử gia cũng quá gần gũi người thường đi, kém chút làm cho hắn phát hoảng.

Thẩm Chi Châu trả tiền cho lái xe, chậm rì rì mở cửa xe, một chân bước xuống ——

Lập tức có người hầu đi lên, hướng anh chào hỏi.

Cũng có mấy người hưng phấn chạy vào bên trong rộng to: "Thiếu gia đã trở lại!! Thiếu gia đã trở lại!!!"

Thẩm Chi Châu cảm thấy nào đều đau, đưa tay xoa xoa sống mũi, vừa kéo tay Lạc Anh xuống xe, còn chưa nói được một câu nào...

Cùng anh một chỗ lớn lên, nhận thức mười mấy năm, Tiểu Nghiêm Kì đột nhiên không biết từ chỗ nào chạy ra, cười híp mắt nói: "Thiếu gia đã trở lại? Thiếu gia cuối cùng cũng không quên đường về... Ai... Đẳng sau vị này là..."

Lạc Anh nhìn anh ta một lát, không nói nên lời, áp ứng không biết mở miệng thế nào.

Thật sự là rất nhiều người xa lạ, choáng váng.

Nghiêm Kì hai mắt sáng ngời, vỗ tay vang dội, thức thời nói: "Khẳng định là chúng ta —— *thiếu nãi nãi!!!"

Lạc Anh:???

≡≡≡≡≡

*Thiếu nãi nãi: người hầu gọi con dâu của ông chủ.

*Con Gopher

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

cavien6666

Nhà Thẩm Chi Châu quá mức xa hoa, giống như cung điện giấu trong một mảnh núi rừng u tĩnh, sau khi đi bộ khoảng mười phút, mới đến một tòa nhà ba tầng nhỏ.

Đứng trước cửa, nhìn vào bên trong sảnh, xem ánh sáng pha lê phức tạp nhưng rực rỡ bên trong, bốn phía vách tường hoa văn đơn giản tinh xảo, được khảm một vài bức chân dung người nổi tiếng, cùng với cầu thang màu trắng tinh khiết trong tòa nhà.

Kiến trúc trang hoàng giản lược lịch sự tao nhã, quả thực xem thế là đủ rồi, cao quý đẹp mắt hơn so với tiểu biệt thự của Đồng Đồng.

Lạc Anh mờ mịt đứng ở trước cửa, cố định bước chân, ngược mắt nhìn Thẩm Chi Châu, cúi đầu nói: "Thẩm Chi Châu, em đây là... Trúng xỏ số, vẫn là leo lên người giàu có? Anh này... nhà không phải rất xa hoa sao?"

"Em thích nơi này?" Người đàn ông lôi kéo tay cô, chân dài đi một cách tự nhiên, đưa cô vào.

Bên trong có người hầu đi ra, nói cho hẳn biết: "Thẩm tiên sinh ở thư phòng trên lầu, tôi nói với ông ấy, người đã trở lại."

"Nói là được."

Thẩm Chi Châu không nghĩ nhiều, bước chân một chút cũng không ngừng, đưa Lạc Anh vào phòng mình, quen thuộc đi vào bên trong.

Người hầu thấy anh luôn cầm áo khoác trên tay, cung kính khom lưng đưa tay, nghĩ cầm đến.

Thẩm Chi Châu thoáng thoáng nhìn: "Không cần. Tôi cảm được."

Người hầu mím mím môi, không nói cái gì, yên tĩnh rời đi.

Lạc Anh thấy cô đi rồi, lo nghĩ, lẩm bẩm nói: "Em còn thích gian phòng trọ nhỏ kia, nơi này thật nhiều người em đều không biết, rất đề nén. Ở chỗ kia, em nghĩ làm gì liền làm..."

"... Cũng bao gồm đem anh đá xuống giường?" Người đàn ông đi đến cầu thang trước mặt, thông thả lên lầu.

Lạc Anh nhanh chóng đi qua, tức giận trừng anh một cái: "Anh cũng quá keo kiệt rồi? Em đã nói không phải cố ý, là cái giường kia quá nhỏ. Ai muốn đá anh xuống giường -- "

Câu nói cuối cùng không biết bị ai nghe thấy được...

Trong góc có người che miệng cười nhẹ, đi ra.

Nghe được động tĩnh, Lạc Anh theo bản năng nhìn lại, phát hiện dĩ nhiên là một phụ nữ tóc xoắn dài trang điểm thanh tú, ăn mặc thanh lịch dịu dàng, mặc dù tuổi hơi lớn, bên dưới khóe mắt có nhân nhật nếp nhăn, lại như trước không ngăn được cả người khí chất xinh đẹp lại ôn nhu.

Lạc Anh tầm mắt tò mò dừng ở trên người bà, kéo kéo tay áo Thẩm Chi Châu, thấp giọng hỏi: "Thẩm Chi Châu, cô ấy là ai?"

Thẩm Chi Châu: "Không biết."

"..."

Lạc Anh nheo mắt nhìn anh một cái.

Làm sao có thể không biết?

Nhìn vào tư thế này trang phục này, thấy thế nào cũng là nữ chủ nhân căn nhà...

Nữ chủ nhân tựa hồ đặc biệt thích Lạc Anh, nhìn chăm chăm vào cô, cô gái vóc người không tính cao, đôi mắt nai to tròn, khuôn mặt mềm mại, lông mi tinh tế nồng đậm, phiếm mềm mại màu lá cọ, thanh âm cũng thật nhỏ, âm cuối mềm mại dễ nghe.

Bộ dạng đặc biệt hài lòng, càng là làm hài lòng các bậc cha mẹ.

Bà tiến lên vài bước, cúi xuống, nhỏ giọng hỏi: "Em gái nhỏ, em tên là gì? Năm nay mấy tuổi?"

Lạc Anh:???

Lạc Anh lảng lảng nhìn bà, khóe miệng cứng đờ, có cảm giác bản thân bị giễu cợt.

Tuy rằng cô bộ dạng so với cô gái bình thường trẻ hơn, nhưng là cũng không đến mức như vậy đi...

Đây là coi cô thành đứa trẻ bao nhiêu tuổi?

Thẩm Chi Châu không nhịn được cúi đầu, đỡ bên cạnh lan can, lông mi dài run rẩy, cười trộm.

Lạc Anh mang theo nho nhỏ bất mãn nói: "Cháu sắp 19, cháu gọi Lạc Anh."

Nữ chủ nhân "Ồ" lên một tiếng kéo dài, ngữ khí thật ôn nhu: "Thì ra là trưởng thành. Ta còn tưởng rằng người nào đó không có đạo đức, đem vị thành niên lừa về nhà, xem ra không phải. Cháu trông thật là xinh đẹp, ta xem như mở rộng tầm mắt có thể nhìn thấy cô gái làm tan chảy một tòa băng sơn lớn lên trông thế nào."

Thẩm Chi Châu khịt mũi.

Lạc Anh nghe được như lọt vào trong sương mù, còn chưa có suy nghĩ cẩn thận câu nói cuối cùng là có ý tứ gì...

Thẩm Nhậm liền từ thư phòng đi ra, ý đồ gia nhập tán gẫu.

Trong nháy mắt nhìn thấy Lạc Anh, cả kinh nói không nên lời, lại nhanh chóng liên tưởng đến mới vừa rồi gọi điện thoại nhắc nhở Thẩm Chi Châu về nhà, từ bên Thẩm Chi Châu truyền đến tiếng cô gái mềm mại.

Cũng không chuyện bé xé to, lê dép ở nhà, đi qua cười nói: "Tiểu Anh cũng tới rồi? Chi Châu mang cháu tới sao?"

Lạc Anh ngọt ngào "Ồ" một tiếng: "Chào chú Thẩm."

"Vừa vặn, chúng ta ăn cơm cùng nhau?" Thẩm Nhậm liếc Thẩm Chi Châu một cái, lại vừa lòng trên dưới đánh giá Lạc Anh, trong mắt hơn cổ ý thâm trường, "Rất nhanh sẽ làm tốt cơm, chờ không kịp, nếu đói, để thằng nhóc này đưa cháu xuống bếp ăn chút gì đó."

Lạc Anh nói cảm ơn, mắt to trong suốt sáng ngời: "Không cần khách sáo, chú Thẩm, cháu đói bụng, cháu sẽ tìm ăn."

"Tốt tốt tốt. Cháu trước cùng Chi Châu đi dạo, chú Thẩm còn có chút việc."

Lạc Anh mỉm cười, còn chưa nói "Vâng", đã bị Thẩm Chi Châu kéo cánh tay, không kiên nhẫn tha đi.

Lạc Anh "Này" một tiếng: "Em còn chưa nói xong đâu."

Thẩm Nhậm thấy tình huống này, ngăn người, lần đầu tiên gặp con trai của mình mang cô gái về nhà, mà cô gái lại là con gái bạn học cũ, bộ dạng xem đặc biệt ngoan ngoãn.

Làm cha, Thẩm Nhậm hắng giọng, sợ hấn không hiểu đúng mực, rống lên một câu: "Xú tiểu tử, con kiềm chế chút! Tha con gái nhà người ta làm gì? Không đáng hoàng nắm tay hả?"

"Là tôi yêu đương, hay là ông yêu đương?" Thẩm Chi Châu quay đầu, hạ mắt nhìn Lạc Anh một cái, nói cũng là nói với Thẩm Nhậm.

Ngoài cửa sổ nhỏ vụn ánh nắng tiến vào bên trong, tạo ra một quang sáng vàng nhạt trên sườn mặt anh.

Lạc Anh thấy anh nửa hạ lông mi, căn cứ rõ ràng, lại dài lại dày.

Đồng tử đen bóng, đôi mắt nhìn qua nghiêm cẩn.

Cát giấu không quá rõ ràng ý cười.

Thẩm Nhậm không tốt hỏi: "Con muốn dẫn con bé đi đâu?"

"Trở về phòng."

"Xú tiểu tử!"

.....

Thẩm Chi Châu thật sự đem Lạc Anh mang trở về phòng, trong nhà người hầu nhiều, mặc dù thật lâu không trở về, trong phòng các loại vật dụng drap giường đều được giữ gìn cẩn thận, không nhiễm một hạt bụi, trên đất còn có thảm ấm.

Lạc Anh đi dạo một buổi sáng quanh IKEA, chân có chút mệt mỏi, vừa vào cửa phòng, liền ghé vào ghế nghỉ ngơi một lát.

Thẩm Chi Châu kéo một chiếc ghế ngồi sang một bên, luôn luôn không nhàn rỗi, một lát giúp cô xoa xoa vai xoa xoa cánh tay, một lát đấm lưng, nhìn cô khép chặt mắt, hàng mi dày trên mí mắt run rẩy, trong tuổi cười cát giấu ôn nhu: "Có mệt hay không?"

"Mệt, mệt chết."

"Mới đi dạo nửa ngày, liền mệt như vậy?"

"Chúng ta ở nơi đó đi thật lâu, được chứ!"

"Được được được." Thẩm Chi Châu nửa đứng lên, lôi kéo cánh tay cô, đem Lạc Anh nằm sấp ở trên ghế ôm lấy, giống như gà con nằm trên đùi anh.

Cô từ từ nhắm hai mắt, hai tay vô thức quán lấy cổ Thẩm Chi Châu, giống như mèo dính ở trên người anh ngủ.

"Buồn ngủ quá..."

Người đàn ông cảm thấy một mảnh mềm mại, liếm liếm môi, chậm rì rì nói: "Thể lực kém như vậy, về sau làm sao bây giờ..."

Cô bé nghe được, "A" một tiếng, dụi mắt, nhỏ giọng: "Cái gì làm sao bây giờ? Em đều sống mười tám năm, luôn luôn đều như vậy a, cũng không gặp vấn đề gì."

"..."

Cô hiểu làm ý tứ đặc biệt khỏe mạnh, từ từ nhắm hai mắt, nghiêm cẩn nói: "Mặc dù thể lực của em không tốt lắm, nhưng là thân thể coi như là khỏe mạnh, so với người thường xuyên sinh bệnh, đã tốt rất nhiều."

Thẩm Chi Châu: "..."

"Anh nói có đúng không? Anh xem em ở chỗ anh nửa năm có thường xuyên đi bệnh viện đâu?" Cô đếm trên đầu ngón tay tính một chút, "Không đúng, giống như có hai lần. Một lần là phát sốt, một lần là dị ứng cồn. Dị ứng cồn không tính, đó là ngoài ý muốn, cho nên liền một lần..."

Cô lú lú nói không ngừng, Thẩm Chi Châu cũng không có không kiên nhẫn, đôi mắt thâm thúy sáng ngời mang theo ý cười, lông mi dài cụp xuống, yên tĩnh nhìn cô.

.....

Dưới lầu.

Người hầu đã làm tốt cơm, trên bàn cơm đồ ăn để ngay ngắn chỉnh tề, đến lúc cầm bát đĩa, cố ý hỏi Thẩm tiên sinh, muốn chuẩn bị bao nhiêu chiếc đĩa.

Thẩm Nhậm nghĩ nghĩ, quay đầu hỏi Hứa Nguyên bên người: "Mộng Đình sẽ đến sao?"

Hứa Nguyên gật gù đầu: "Đến, lúc này chắc là đang trên đường tới."

Thẩm Nhậm: "Lấy năm đôi đi."

Người hầu: "Vâng."

Tất cả bát đĩa chỉnh tề đặt trên bàn, Thẩm Nhậm phân phó người lên lầu gọi Thẩm Chi Châu xuống dưới.

Không có ai trước mặt, ông ôm eo Hứa Nguyên, cúi xuống, hôn một cái.

Hứa Nguyên cau môi cười, vẫn rút điện thoại ra một cách duyên dáng đoan trang, tính toán gọi cho con gái cuộc điện thoại.

Ai biết, điện thoại còn chưa được gọi, nghe thấy cửa nhẹ nhàng truyền đến tiếng bước chân đát đát --

Lâu Mộng Đình mang giày cao gót cùng váy, một đầu tóc gọn sóng màu đỏ rượu rồi tung trên đầu vai như rong biển, không để ý hình tượng chạy vào, hô to: "Mẹ!!! Mẹ!!! Con đến đây!!!"

Lâu Mộng Đình thấy Thẩm Nhậm ngồi giữa bàn ăn, thu liễm chút bất cần, hướng Thẩm Nhậm gật gật đầu, nói: "Chào chú Thẩm."

"Mộng Đình đã trở lại, gần đây ở trường học trải qua thế nào?" Thẩm Nhậm người này, tuy rằng ở bên ngoài xem ra gia tài bạc triệu, địa vị thương giới cực cao, nhưng tính khí thật sự không lớn, có thể nói là không có.

Những người chân chính tiếp xúc với ông mới biết, ông là người dễ gần, cũng không chủ động đi khó xử người khác, cũng không coi thường bất cứ người hầu nào trong nhà.

Ngồi khi nói chuyện, vĩnh viễn là hiền lành ôn hòa, trừ bỏ thời điểm nói với Thẩm Chi Châu..

Lâu Mộng Đình tự giác tìm một vị trí ngồi xuống, khoe miệng cong lên: "Rất tốt ạ. Chính là học kỳ này bận rộn hơn học kỳ trước, thời gian cho bản thân đều không có."

Cô ta bĩu môi, chợt thay đổi chủ đề, "Cháu vừa mới nghe bên ngoài người hầu nói, con trai chú Thẩm đã trở lại? Thế nào không thấy người? Người cũng đem cháu gọi trở về, khụ khụ... Là có chuyện gì muốn nói cho chúng ta biết sao?"

Cô gái ánh mắt sáng lấp lánh, tầm mắt ở trên người Hứa Nguyên cùng Thẩm Nhậm vòng vo chuyển, hoàn toàn không có một chút co quắp, phảng phất sớm đem nơi này trở thành nhà của mình.

Thẩm Nhậm cười nói: "Chờ Chi Châu xuống dưới lại nói."

.....

Lạc Anh vừa mới ở trong phòng bị Thẩm Chi Châu ôm ngủ một lát, lúc này còn có điểm không thanh tỉnh, bị anh nắm, chậm rì rì đi đến sảnh trước.

"Coi chừng đường đi." Người đàn ông nhỏ giọng.

"Em biết." Lạc Anh ngược mắt, "Em có xem đường, anh đừng có xem em là đứa trẻ bị thiếu năng."

"... Em cũng biết mạch nào của em không được bình thường?" Thẩm Chi Châu bắt đầu dĩ nhiên nói.

Lạc Anh: "Anh đang biến tướng nói em ngu ngốc?"

"Anh trực tiếp mắng cũng xong." Thẩm Chi Châu tiến đến bên tai cô, nói nhỏ câu, "Cô gái ngốc."

Nói xong, còn cắn cắn vành tai của cô.

Chọc Lạc Anh "Tê" một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn một trận đỏ lên, vươn đầu ngón tay trắng nõn đầu, nhẹ nhàng túm túm vành tai bị cắn, không để ý anh.

Hai người đi đến sảnh trước.

Lạc Anh càng nhìn càng cảm thấy cô gái ngồi ở bàn ăn quen mắt, giống như thời gian trước ở đâu gặp qua, nhất là một đầu tóc gọn sóng màu đỏ rượu, muốn cho người quên cũng khó.

"... Lâu Mộng Đình?" Cô nhỏ giọng than thở một câu, "Cô ấy thế nào ở chỗ này?"

Thẩm Chi Châu nhú mày, buông tay.

Đến gần bàn ăn, Thẩm Nhậm tiếp đón Lạc Anh ngồi xuống ăn cơm, nhiệt tình giới thiệu cho cô vài thành viên khác trên bàn cơm.

"Bên cạnh ta vị này đây, cháu gọi dì Hứa là được, đó là con gái dì Hứa, Mộng Đình."

"Lạc Anh?" Lâu Mộng Đình nhìn nhìn Thẩm Chi Châu, lại nhìn Lạc Anh, theo bản năng gọi ra miệng.

Thẩm Nhậm dừng một chút, hỏi: "Các con nhận thức?"

Lâu Mộng Đình rộng rãi nói: "Đúng như vậy, chú Thẩm, cháu cùng Lạc Anh là bạn học cùng trường, hơn nữa chúng ta thời gian trước còn gặp qua."

"Như vậy a." Thẩm Nhậm nháy mắt sáng tỏ, "Kia thật đúng là khéo. Đúng rồi, đây là con ta, Thẩm Chi Châu. Thường xuyên không ở nhà, cháu cũng luôn không thấy được, có thể nhận thức một chút." (? 'ω"*)? (""? ε?"") Tâm(????? ω????)????? Tới (*⁻⁻⁻3⁻⁻⁻) ı? Ngọt? (??? ε????)? Vũ (? - _ - ?)ε? "*) Luyện (*≥3)(ε≤*) Chính (*⁻⁻⁻3)(ε⁻⁻⁻*) lý (? `*)?

"Thì ra anh gọi..." Lâu Mộng Đình ánh mắt hơi nhú, nhìn chằm chằm Thẩm Chi Châu, giống như nhìn con mồi mơ ước đã lâu, "Thẩm, Chi, Châu a. Tên thật là dễ nghe."

Người đàn ông không để ý đến cô ta, cầm lấy chiếc đĩa, từ bỏ Lạc Anh không nhìn ai trên bàn, gấp cá mực cô thích ăn nhất, bỏ vào trong bát cô.

Lông mi buông xuống, khẽ nói: "Ăn nhiều vào."

Trên bàn tất cả mọi người thấy động tác gấp thức ăn của Thẩm Chi Châu, Thẩm Nhậm hơi ngạc nhiên.

Lạc Anh không có thói quen bị người vây xem, nhỏ giọng cùng anh thương lượng nói: "Em có thể tự gấp. Anh đừng như vậy, này không phải là chỉ có hai người chúng ta ăn cơm, không cần gấp cho em như vậy."

Thẩm Nhậm thấy, cũng chen một câu: "Tiểu Anh a."

"A?" Lạc Anh giương mắt nhìn sang, "Chuyện gì vậy, chú Thẩm."

"Không cần khẩn trương như vậy, coi như nơi này là nhà mình, muốn làm gì cũng được. Chú Thẩm sẽ không nói cái gì, dù sao xú tiểu tử này nhiều năm như vậy, cũng không mang một cô gái nào về ăn cơm, cháu là đầu tiên. Chú Thẩm cao hứng còn không kịp."

"Đầu tiên?" Đôi mắt Lạc Anh sáng ngời, khoe miệng không che được mừng thầm, nờ nụ cười trên môi, kinh ngạc nhìn anh, "Thật sao?"

Thẩm Chi Châu không nói chuyện, khí chất kiệt ngạo cao ngạo bị anh bày ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Thẩm Nhậm: "Chú Thẩm cũng đã nói hết lời, tin hay không tùy cháu. Dù sao, ta rất thích cháu, xú tiểu tử ánh mắt cũng không tệ, nếu nó khi dễ cháu, nhớ được trước tiên nói với ta. Ta là cha nó, ta còn thu thập không được nó?"

"Vâng, cháu đã biết. Cảm ơn chú Thẩm." Lạc Anh cắn môi cười trộm, tay nhỏ bé đi qua, véo nhẹ vào đùi Thẩm Chi Châu, giống như tiểu hồ ly giáo hoạt, vội vàng nói, "Có nghe hay không, có nghe hay không, không được khi dễ em."

Thẩm Chi Châu nhìn động tác nhỏ đáng yêu của cô, neho mắt, lại đem đồ ăn gấp vào trong bát cho cô, lạnh giọng: "Nhanh lên ăn cơm."

Lạc Anh: "Hừ."

Mọi người trên bàn đều nở nụ cười, hòa thuận vui vẻ.

Chỉ có Lâu Mộng Đình cầm chiếc đĩa, hung hăng chọc trong chén cơm, luôn cảm thấy khó chịu trong lòng.

Cơm ăn không sai biệt lắm, Thẩm Nhậm nhân cơ hội tuyên bố một việc, nói cho mọi người, hắn cùng Hứa Nguyên chuẩn bị kết hôn, nhưng không làm hôn lễ, trong nhà tùy tiện ăn bữa cơm là tốt rồi.

Hắn cùng Hứa Nguyên đều xem như nửa đường hôn nhân, chuẩn bị đi vào tuổi già, tìm bạn đời, cũng không phải không thể.

Đối với vấn đề này, Thẩm Chi Châu cùng Lâu Mộng Đình cũng không có ý kiến.

....

Cơm nước xong.

Thẩm Chi Châu bị Thẩm Nhậm gọi vào thư phòng bàn việc, vẫn chưa ra ngoài

Lạc Anh ngồi ở trên sofa phòng khách chơi di động, lẳng lặng chờ hắn.

Lâu Mộng Đình thấy, đi tới, ngồi xuống bên người Lạc Anh, chân thành mời: " Có muốn đi chỗ khác chơi không?"

"Cái gì?" Lạc Anh không tiếp xúc qua Lâu Mộng Đình, nhưng trải qua chuyện Phó Y Đồng, đối với người không biết đều có tâm phòng bị.

"Hả...?" Cô ta nghĩ nghĩ, "Boi lợi đi."

"Boi lội?" Lạc Anh do dự nhìn cô ta, "Thời tiết này bơi lội, không lạnh sao?"

"Không lạnh a." Lâu Mộng Đình nhìn sắc trời bên ngoài, nói, "Hiện tại là hơn hai giờ chiều, vừa khéo là thời điểm nóng nhất trong ngày. Tôi còn chưa đến bể bơi ở đây, luôn luôn muốn thử một chút, nhưng là không ai đi cùng. Tự mình đi, cũng không dám, chúng ta cùng nhau đi?"

Lạc Anh có chút không tình nguyện, do dự thật lâu, cuối cùng vẫn là bị Lâu Mộng Đình thuyết phục, thở dài.

"Boi lội, cũng phải có áo tắm đi? Lấy áo tắm ở đâu?"

Lâu Mộng Đình câu môi, cười cười nói: "Cô thật sự là xem nhẹ Thẩm gia, nơi này cái gì không có? Tùy tiện kêu người hầu đi ra ngoài mua là được." Cô ta vẫy vẫy tay, gọi một người hầu đi lại, "Giúp chúng tôi mua hai bộ áo tắm trở về, tốc độ phải nhanh."

Người hầu cung kính gật gù đầu, hỏi: "Xin hỏi, hai vị tiểu thư số đo đại khái là bao nhiêu? Tốt nhất báo một chút vòng eo ngực, miễn cho mua trở về không thích hợp."

Lâu Mộng Đình không hề nghĩ ngợi, trực tiếp liên báo số đo bản thân, dù sao mọi người đều là con gái, không có gì hay thẹn thùng, huống hồ, cô ta cảm thấy bản thân đáng người liên tính không phải là tốt nhất, ít nhất cũng sẽ không kém.

"36B."

Lạc Anh ngược mắt nhìn cô ta một cái, mím môi, sờ sờ mũi, không hiểu có chút hối hận đáp ứng cô ta đi bơi.

Chớp mắt, nhỏ giọng nói: "34C."

"..."

Lâu Mộng Đình bất khả tư nghị trừng lớn mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

cavien6666

Cũng là kỳ quái.

Lạc Anh người này, tuy rằng thân cao khuôn mặt đều đặc biệt dịu dàng, trông giống như đứa nhỏ chưa trưởng thành, hơn nữa cô bình thường cũng thích mặc một ít áo rộng rãi thoải mái, cho nên, tất cả mọi người đều không biết dáng người của Lạc Anh trông như thế nào.

Dựa theo người bình thường tư duy, phỏng chừng đều cho rằng, loli nên ngực phẳng.

Nhưng cô, thật đúng là không phải.

Không biết từ mấy tuổi, cô bắt đầu phát dục tốt hơn so với người khác, cô vóc người nhỏ nhỏ, vòng eo cũng đặc biệt gầy, nhưng chỗ nên có một cái cũng không thiếu, trang phục rộng rãi căn bản ngăn không được đường cong lung linh của cô.

Trước kia, có người vụng trộm trêu chọc nói với cô, nói về sau nếu ai lấy được cô, kia thật sự là nhặt cái đại tiện nghi.

Câu nói là như thế này: Nhìn vào mặt, cảm giác giống tiểu loli, nhìn dáng người, chính là cái yêu tinh...

Lạc Anh nghe đến nổi đầy da gà.

Người hầu Thẩm gia mua đồ rất nhanh đã trở về, không đến 15 phút, hai bộ áo tắm đã được cầm về, đây là mẫu mới được phát hành gần đây của Pháp RELLEIGA, một bộ màu xanh tím, một bộ màu trắng ngà có viền ren.

Người hầu cầm túi mua sắm tinh xảo duy mỹ, đưa cho hai vị tiểu thư, thấp giọng nói: "Dựa theo phong cách cùng số đo của hai vị tiểu thư, mua hai bộ."

Lâu Mộng Đình mở ra túi mua sắm, lấy ra hai bộ áo tắm, ngay lúc nhìn thấy bộ bikini màu trắng sữa, trước mắt sáng ngời, liền không dòi mắt nổi.

Bộ kia quả thật rất đẹp mắt, chất liệu mềm mại, sờ lên xúc cảm vô cùng tốt, mặt trên bao phủ tầng tầng lớp lớp hoa văn ren, với những hạt nhỏ không quá rõ ràng nhưng mặc lên người như ánh sáng vỡ tan.

Đặc biệt là thiết kế dây đeo, một dây thắt nơ màu trắng thanh mảnh vòng qua cần cổ, phác thảo đường cong hoàn mỹ phía sau lưng.

Lạc Anh thấy, cũng cảm thấy rất đẹp mắt.

Người hầu nhìn Lâu Mộng Đình yêu thích không buông tay, xấu hổ há miệng thở dốc, không biết mở miệng thế nào, nhưng vì tránh cho gặp phải rắc rối không cần thiết, kiên trì nói: "Lâu tiểu thư, cái áo tắm này, là mua cho lạc tiểu thư."

"Cái gì?" Lâu Mộng Đình cả người trì trệ, nhưng rất nhanh thu thập cảm xúc, khẽ cười một tiếng, "Ai mặc không giống nhau? Dù sao cũng chỉ là một mảnh vải mà thôi, chúng tôi sẽ không bơi lâu. Lạc Anh, cô nói đúng không?"

"..."

Lạc Anh nội tâm ha ha hai tiếng, không nói chuyện.

Người hầu vụng trộm tròn trừng mắt, quét mắt nhìn Lạc Anh bên cạnh chỉ lo chơi di động, thờ ơ với tất cả, thờ dài.

Rất muốn phản bác một câu: Tất nhiên là không giống, cô ngực đủ lớn như người ta sao? Vòng eo có mỏng như người ta sao? Cái gì kêu một mảnh vải, nếu thực chỉ là khác biệt một mảnh vải, làm sao cô chỉ coi trọng bộ này?

Nhưng người hầu dù sao cũng là người hầu, không có can đảm, uyển chuyển mở miệng: "Nhưng là, là có số đo phân biệt?"

Lâu Mộng Đình sắc mặt càng thay đổi, nghiêng đầu, khó coi khiển trách: "Tại sao không mua hai bộ giống nhau như đúc? Cảm thấy tôi dễ khi dễ đi? Mua một cái có lệ cho tôi."

Người hầu cúi thấp đầu: "Thực xin lỗi, Lâu tiểu thư. Chúng tôi cũng nghĩ mua hai cái giống nhau, nhưng bộ của Lạc tiểu thư là phong cách nóng nhất của mùa, thân thể của cô ấy tương đối đặc thù, có rất ít người sẽ có số đo như vậy, cho nên, may mắn mới mua được. Hơn nữa, kiểu dáng này trong cửa hàng tất nhiên không nhiều, chúng tôi đã dựa theo số đo của cô, lựa chọn bộ đẹp nhất."

Hoàn chỉnh một đoạn nói, người hầu nói một giọt nước cũng không lọt, nhưng những câu đâm thẳng vào trái tim.

Lạc Anh ngược mắt lên nhìn người hầu một cái, thật sự cảm thấy người hầu Thẩm gia cũng không dễ chọc.

Lâu Mộng Đình không có cách, bản thân đề nghị bơi lội, cũng không thể bởi vì áo tắm khó coi sẽ không bơi đi.

Tức giận cầm lấy quần áo, chuẩn bị đi vào phòng đi đổi, lại cảm thấy bản thân thái độ tựa hồ có chút không tốt lắm, khéo cười tìm tìm hướng Lạc Anh nói: "Tôi vừa mới cũng không có ý nhắm vào cô, cô đừng để ý."

Lạc Anh nhún vai, tỏ vẻ không để ý.

Nhưng trong lòng thực ra đang nghĩ cái gì, ai lại biết đâu.

Lạc Anh đổi áo tắm trong phòng Thẩm Chi Châu, mặc dù ở phòng anh thay quần áo cảm giác là lạ, nhưng cô đối với nơi này không quen thuộc, cũng không biết đi chỗ nào, dứt khoát đi tới nơi này.

Cô mặc áo tắm thật lâu, dây thắt nơ rất mỏng, như là kéo một cái sẽ đứt, da dưới cổ bại lộ ra ngoài, nửa người dưới chỉ mặc một quần bơi tam giác được điểm tuyết bằng ren, lộ ra đôi chân tinh tế trắng tấp.

Nhìn bản thân trong gương, Lạc Anh càng nhìn càng hối hận...

Ai.

Thẩm Chi Châu đi ra phát hiện cô mặc thành như vậy, có đánh cô hay không?

Đến lúc đó nên làm cái gì bây giờ?

Anh nhỏ mọn như vậy, khẳng định sẽ nổi giận.

Lạc Anh càng nghĩ càng sợ hãi, nhưng nội tâm cũng có chút tò mò, muốn xem xem phản ứng của anh như thế nào.

Lâu Mộng Đình đã gọi người đến thúc giục, Lạc Anh tùy tiện lấy khăn tắm bao lấy bản thân, tản ra tóc dài, liền như vậy đi ra ngoài.

Bể bơi Thẩm gia rất lớn, bán lộ thiên, tia sáng vàng nhạt chiếu nghiêng lại, đem mặt nước lấp lánh phản ra ánh sáng trong xanh.

Nơi này mỗi ngày đều sẽ có người đến quét dọn sạch sẽ, nhiệt độ nước vừa phải, không lạnh cũng không nóng, ấm.

Lạc Anh đem chân duỗi đến trong nước thử thử, phát hiện có thể nhận, chung quanh yên tĩnh, không người, Lạc Anh tâm cảnh giác cũng buông xuống rất nhiều, thoải mái đem khăn tắm hất ra, cẩn thận tiến vào trong bể bơi chơi một chút.

Ở trong nước, vóc dáng cô gái hiện ra không sót thứ gì, làn da trắng nõn trong suốt dưới nước hồ xanh lam, vòng eo tinh tế, chân cân xứng thẳng tắp.

Đặc biệt là sau khi bơi một vòng, cô nổi lên mặt nước, lông mi dài chớp chớp, bên môi nở một nụ cười.

Quả thực cực kì đẹp mắt.

Lâu Mộ Dung Đình bị kích thích một chút, nhỏ giọng hừ cười, hỏi: "Thì ra cô biết bơi?"

"Biết một chút." Lạc Anh nhớ lại, nói, "Trường trung học có khóa bơi lội, học một chút, nhưng là thật lâu không có bơi, hiện tại có chút mới lạ."

"Tôi xem cô vừa mới bơi rất tốt." Lâu Mộ Dung Đình hướng cô nhướn miệng cười, khách khí khích lệ một câu.

Lạc Anh cũng kéo kéo môi, đoán không được cô ta nói những lời này cuối cùng rốt cuộc có phải thật tâm không, cho nên cũng chỉ là gật gật đầu, khiêm tốn nói: "Cô cũng tốt lắm a."

Kế tiếp vài phút, Lâu Mộ Dung Đình đều không có làm cái gì với cô, dù sao đây là Thẩm gia, có tà tâm gì cũng không thể ra tay, giả vờ chân thành mà tỏ vẻ muốn cùng Lạc Anh kết bạn, còn luôn luôn khen cô xinh đẹp.

Lạc Anh đối với sự khách lệ dối trá của cô ta, đều là vào tai trái ra tai phải, không để ở trong lòng.

Cô đã diễn kịch, tôi cũng diễn.

Thực cho cô là trẻ ba tuổi?

Bên kia.

Thẩm Chi Châu bị Thẩm Nhậm nói đến phiền, tùy tiện rót một chén trà uống: "Công ty của ông liên quan gì đến tôi? Đừng tìm tôi, tôi sẽ không quản lý doanh nghiệp."

"Xú tiểu tử." Thẩm Nhậm bị tức không nhẹ, "Ta chỉ có mình con, ta không cho con, cho ai a? Con nếu thực không nghĩ quản, hiện tại liền sinh cháu trai cho ta, chờ ta già đi, ta đem Thẩm gia đưa cho nó, con một phen tiền đừng nghĩ muốn."

"Cháu trai?" Thẩm Chi Châu không biết nghĩ đến cái gì, câu môi cười khê, ý vị thâm trường, "Tôi ngược lại nghĩ muốn, nhưng quá nhỏ, hiện tại không thích hợp."

"Cái gì quá nhỏ? Con tuổi không nhỏ."

"Con dâu ông quá nhỏ." Thẩm Chi Châu lạnh lạnh nói, động tác vô thức, đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, đem rèm cửa sổ kéo ra.

Vậy mà thấy ở dưới lầu cô bé mặc bộ đồ bơi ren trắng tinh khiết quyến rũ, chỉ che được vài chỗ, chơi ở trong bể bơi.

Da thịt trên người nhìn một cái không sót gì, trắng như sữa, đường cong cổ tinh tế mềm dẻo, xương quai xanh gầy tinh xảo, eo nhỏ một tay có thể nắm giữ, cùng với lúm đồng tiền quá mức tươi đẹp.

Giống như độc dược, im hơi lặng tiếng, vô thức tiến vào trái tim, thâm thấu lục phủ ngũ tạng, tê liệt thần kinh.

Cô tựa hồ chơi rất vui vẻ, không chú ý tới tầm mắt nóng rực trên lầu, đưa tay ra sau lưng đem tóc dính ở phía sau để ở trước ngực, nắm lấy, cúi đầu có vẻ ngớ ngẩn.

Toàn bộ lưng lộ ra trước mắt người trên lầu, mảng lớn da thịt xinh đẹp cùng với đường cong xương hồ điệp nhô ra, giống như yêu nữ hạ phàm, đẹp kinh tâm động phách, liêu nhân mà không tự biết.

Thẩm Chi Châu tầm mắt buông xuống, yên lặng nhìn cô, bất tri bất giác, ngay cả hô hấp đều biến nặng.

Thẩm Nhậm thấy hần không nói chuyện, kêu một tiếng.

Thẩm Chi Châu nhắm chặt mắt, cái gì cũng chưa nói, đem rèm cửa sổ kéo lên, quay đầu liền ra khỏi thư phòng.

Lạc Anh còn mím cười dịu dàng, chơi một môi, ngồi một bên ở bể bơi, dùng khăn tắm xoa xoa tóc, bọc thân thể, chuẩn bị nghỉ một lát.

Kỳ quái, bơi lội vậy mà cũng sẽ buồn ngủ, cô miễn cưỡng ngáp một cái, khóe mắt ứa ra nước, nhắm nghiền mắt.

Đang muốn gửi tin nhắn hỏi một chút Thẩm Chi Châu đi ra chưa...

Lâu Mộ Dung Đình đi tới, cười nói: "Thế nào? Một môi sao?"

"Có chút." Lạc Anh rầu rĩ đáp.

"Không biết Thẩm Chi Châu đã ra chưa, cô đang đợi anh ấy?"

Lạc Anh ngược mắt nhìn cô ta một cái, bỗng nhiên cảm thấy ở trong miệng cô ta nói ra tên Thẩm Chi Châu có chút là lạ, gật gật đầu: "Đúng vậy."

"Cô cùng anh ấy quen nhau thế nào?"

"Quen thế nào?" Lạc Anh nháy mắt mấy cái, muốn nói sao?

Cô suy nghĩ, nói hàm hồ: "Ông ngoại giới thiệu."

"A?" Lâu Mộng Đình hiển nhiên không hiểu ý câu này, "Ông ngoại giới thiệu?"

"Đúng rồi." Lạc Anh xoa xoa khóe mắt, lộ ra nụ cười vui vẻ, "Thanh mai trúc mã."

Giống như nói như vậy cũng không sai, dù sao ông ngoại nói qua, Thẩm Chi Châu đúng là hồi nhỏ cùng cô chơi đùa.

"..." Lâu Mộng Đình cười nhạo một tiếng, cảm thấy cô nói vớ vẩn, đường đường đại thiếu gia tập đoàn Thịnh Kinh, lại cùng một cô gái hoang dã chưa từng nghe qua trong vòng thượng lưu thanh mai trúc mã, "Cô đùa à?"

Cô nhìn cô ta, cười tủm tỉm nói: "Ngượng ngùng, tôi nói đùa, kia đều là tôi ảo tưởng, tôi cũng nghĩ, cùng anh ấy thanh mai trúc mã, hoặc cho chúng tôi có thể sớm hơn ở cùng nhau đâu. Kỳ thực chính là tiết mục đơn giản nhất kiến chung tình, lâu ngày sinh tình mà thôi."

"..."

Lâu Mộng Đình nghe được sừng sốt, gật mình cảm thấy cô gái trước mắt thoát nhìn cũng không đơn thuần như vẻ bề ngoài, nói tới nói lui một bộ một bộ, đột nhiên lại đảo ngược, hoàn toàn làm cô mơ hồ.

Căn bản không biết cô nói, câu nào là thật, câu nào lại là giả.

Cô ta còn nghĩ hỏi kỹ một chút: "Cái gì nhất kiến chung tình, lâu ngày sinh tình à?"

"Chính là ——"

Lạc Anh vừa mới ngẩng đầu lên, trong tầm mắt mông mông lung lung xuất hiện một bóng người, hần sải bước rất nhanh, đi rất vội, đi thẳng về hướng cô.

Đến gần một chút, Lạc Anh rốt cục thấy rõ khuôn mặt hắn.

Kính hi nở nụ cười, nháy mắt mấy cái, lại nháy mắt mấy cái, phát phát tay, cười nói: "Thẩm Chi Châu!! Thẩm Chi Châu!!! Anh làm sao biết em ở đây ——"

Người đàn ông không để ý, vừa đi đến gần cô, liền nắm lấy bàn tay mảnh khảnh của cô dưới khăn tắm, kéo cô đi, Lạc Anh gật mình, suýt nữa kêu lên.

Giống như thay đổi thành người khác, sức tay rất lớn, cánh tay đường cong rõ ràng, ngón tay thon dài nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay cô, đi thẳng về một phương hướng.

Lâu Mộng Đình cũng nhìn thấy anh, hô một tiếng: "Thẩm Chi Châu..."

Người đàn ông ngay cả cái con mắt cũng chưa cấp, bỏ qua hoàn toàn triệt để.

Lạc Anh lo lắng bước đi, mím mím môi, nhỏ giọng nói: "Anh đi chậm một chút, em theo không kịp."

Bước chân anh quả thực chậm chút, nhưng như trước thực vội, giống như có nhu cầu cấp bách phát tiết, hô hấp dồn dập, còn kèm theo một chút khô nóng.

Lạc Anh không hiểu, anh đây là làm sao.....

Cho đến khi trở về phòng, oánh một tiếng cửa phòng đóng lại.

Lạc Anh bị đè phía sau cửa, mỗi anh đào phấn nộn trước tiên bị ngăn chặn, bả vai bị giữ, nhiệt khí quanh quẩn, dục hóa đốt người.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

cavien6666

Phòng ngủ yên tĩnh không tiếng động, rèm cửa sổ màu xám kéo rất chặt chẽ.

Người đàn ông phảng phất như bị câu mắt hồn phách, thần trí mê loạn, khăn tắm theo vòng eo chảy xuống, một ngum cắn trên xương quai xanh cô.

Trong phòng mờ điều hòa, nhiệt độ so với bên ngoài thấp hơn.

Lạc Anh từ từ nhắm hai mắt, bị hôn có chút không thoải mái, nhẹ nhàng kêu một tiếng, như một con thú nhỏ.

"Thẩm Chi Châu, lạnh quá, em rất lạnh."

Lưng tròn bóng dính nước dán vào ván cửa lạnh lẽo, cô bị lạnh đến phát run, nhưng lại cảm thấy đặc biệt nóng, nóng lạnh đan xen.

Lông mi cong vút run rẩy, còn chưa phản ứng lại, người đàn ông đã cúi xuống giữa chừng, cánh tay xuyên qua đầu gối của cô, ôm cả người lên.

Lạc Anh kinh hô một tiếng, nhanh chóng ôm lấy cổ anh, đi chưa được mấy bước, đã bị đặt trên giường mềm mại.

Động tác của anh càng không kiêng nể gì --

Như là thấy hoa anh đào nở rộ vào mùa xuân trong vườn, sương mù vườn quanh, đôi mắt quyến rũ, khi thì ngưng ngưng, khi thì kiều mi, bạch trung thấu hồng, óng ánh trong suốt, thoáng như ngọc lục hoa, cô độc bước phương trực...

Lâu Mộng Đình mới vừa ở bể bơi đang cùng Lạc Anh tán gẫu, đột nhiên thấy cô bị Thẩm Chi Châu kéo đi, kỳ thực không phải là không có nghĩ tới, bọn họ vội vàng rời đi, sau khi trở về làm chút gì đó.

Dù sao, thiếu niên huyết khí sôi trào, trong khung đa phần đều có cổ bốc đồng, càng là thấy cô gái mình thích mặc thành như vậy đứng ở trước mặt..

Nhưng Lâu Mộng Đình không dám tin tưởng, cũng không thể tin được, trong đầu luôn luôn tồn tại tâm lý may mắn, có lẽ bọn họ cũng không có ân ái như vậy, có lẽ cũng chỉ là một mối quan hệ ngắn hạn.

Cho đến khi cô ta đi đến trước cửa phòng Thẩm Chi Châu, tay trắng bệch khẽ run, nắm tay nắm cửa, vịn nhẹ, vậy mà mở được.

Trái tim Lâu Mộng Đình vừa nhắc lên bỗng chốc trầm tĩnh lại, đôi môi căng mọng nhếch lên một chút.

Chỉ là, một giây sau, mở ra một khe cửa, dè dặt cẩn trọng hướng bên trong dò xét, khi nhìn rõ người trên giường, thoáng chốc sắc mặt trắng bệch, tim đập loạn nhịp--

Bên trong truyền đến âm thanh nức nở nhỏ nhỏ, gần như không thể nghe thấy, như con non phát ra thanh âm.

Từng trận cảm giác tê dại truyền đến, cô bé nức nở một tiếng, hai mắt mê ly, mái tóc trên trán ướt đầm mồ hôi.

Mỗi một tiếng "Anh đào..." tràn ra từ cổ họng người đàn ông, âm cuối hơi hơi giơ lên, câu nhân đôi mạng, mang theo cổ nam tính trầm thấp gọi cảm.

Nhất là câu cuối cùng kia "Anh yêu em, anh đào thực ngọt, thật xinh đẹp...", tự tự lưu luyến rõ ràng, nghe đến Lâu Mộng Đình sắc mặt đỏ lên, dường như mất hồn.

Oành một tiếng, đóng cửa phòng lại, nhanh chóng chạy đi như muốn trốn thoát.

Một trận tiếng đóng cửa đánh gãy cuộc vui trong phòng. Lạc Anh chớp mắt, nhanh chóng dùng chăn che lại bản thân, tức giận đến nổi ném cái gối lên người anh, khuôn mặt nhỏ nhắn như khóc tang chửi ầm lên: "Hỗn đản! Vì sao không đóng cửa?"

Người đàn ông tâm tình không vui liếm liếm môi, đứng lên, sửa sang lại vạt áo, kỳ thực cũng không có gì phải sửa sang lại, quần áo anh vẫn hoàn chỉnh, trừ bỏ một vài nếp nhăn, cùng vừa mới bắt đầu không có gì khác nhau, Lạc Anh mới bắt nắn như vậy.

Anh vừa nghĩ muốn xin lỗi, mới vừa rồi vào cửa quá mau, đã quên khóa trái, ai có thể nghĩ đến cư nhiên có người ăn gan hùm mật gấu, dám rình coi phòng ngủ của anh, nếu để anh tìm ra, nhất định làm cho hắn nếm thử tư vị không giữ quy củ ở Thẩm gia.

Anh một câu nói đều chưa kịp nói ra.

Cô nhìn mặt anh dục vọng chưa lui, cùng với liên tưởng đến chuyện vừa rồi, nuốt nước bọt, lặng yên không một tiếng động khóc, khẽ cắn cánh môi, ánh mắt hồng hồng, một bộ bị khi dễ.

Thanh âm khàn khàn, úy khuất lại khổ sở, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp vùi vào trong chăn, nắm lấy cơ hội: "Khẳng định đều bị xem hết, em về sau thế nào gặp người a? Em không muốn gặp người! Đều tại anh, em đẹp kéo em làm cái này cái kia, còn không khóa cửa!! Phẫn chết người!!!"

Sự cố lần này thật sự chính là nỗi của Thẩm Chi Châu.

Anh không đùa lại, đi đến bên giường ngồi xuống, đem cô bé bọc chần lui thành một đoàn như bánh chưng, hợp với chần cùng nhau ôm lấy, ôm thật chặt.

Cầm đề ở đầu vai cô, tựa vào nhau, ngữ khí mang theo thâm tình cùng áy náy nói: "Thực xin lỗi, lần này là anh sai. Lạc Anh, đừng khóc, được không?"

"Đều là anh sai, là anh không đúng..."

"..."

"Anh thật sự biết sai lầm rồi, bảo bối..."

"..."

"Đừng khóc, cục cưng, hả? Ngoan một chút..."

Cô càng khóc càng hăng, nước mắt giống như vòng ngọc đứt dây, lạch cạch lạch cạch rơi xuống, nện trên drap mềm mại, mở ra một vòng vòng bọt nước.

Người đàn ông có chút sốt ruột dùng ngón tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên khóe mắt của cô, có thể là thật sự rất khổ sở, cũng có thể là vừa mới đi bơi, cô quá thật hơi mệt, khóc được một lát, liền nhắm mắt lại, nằm ở giường lớn mềm mại, hô hấp đều đều chậm rãi.

Đơn thuần không có tâm tư, đang ngủ.

Thẩm Chi Châu bất đắc dĩ nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đang ngủ ngon lành của cô, thở dài.

Khuôn mặt của cô trắng nõn, mềm mại, mắt hơi sưng bởi vì chuyện vừa mới kia bị gián đoạn, lông mi thon dài và dày, như lông quạ cúi đầu bao trùm ở mí mắt.

Cô gái của anh thật xinh đẹp!

Thẩm Chi Châu khẽ cười, cúi xuống, đẩy ra mái tóc đen mềm mại trước trán, hôn lên trên trán no đủ tròn bóng.

Lạc Anh bĩu môi, trở nên cảnh giác, tay nhỏ bé thu nhanh góc chăn, xoay người, trực tiếp lui thành một đoàn.

Giống như sợ người khác chạm vào cô.

Mười phút sau --

Trong phòng bình yên tĩnh lặng, chỉ có nhọt nhọt tiếng hít thở của thiếu nữ, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, toàn bộ người hầu Thẩm gia đột nhiên dừng tất cả việc trong tay, bị thiếu gia nổi trận lôi đình giận dữ phân phó mệnh lệnh, toàn bộ tập trung đến sảnh trước.

Người người hai mặt nhìn nhau, nghị luận ào ào, cũng không biết đã xảy ra cái gì.

Chỉ có thể nhìn ban công phía bên kia, luôn luôn đậm đặc không tiếng động, cũng không khó xử người hầu Thẩm thiếu gia, dựa vào lan can mà đứng, tâm tình cực kém hút thuốc.

Thẩm Chi Châu không thường hút thuốc, trước đây không thích hút thuốc, sau khi cùng với Lạc Anh, càng khác chế hơn.

Trừ phi là vô cùng phẫn chán, hoặc là có cái gì chọc tới anh, tâm tình cực độ khó chịu, mới hút thuốc..

Nghiêm Kì nghe nói chuyện ở sảnh trước, vội vàng chạy vào, tìm được Thẩm Chi Châu vội hỏi: "Như thế nào? Như thế nào? Đã xảy ra chuyện gì? Thiếu gia, cậu đem... Nhiều người hầu như vậy gọi tới làm gì? Có chuyện gì nói với tôi, tôi làm cho cậu."

Thẩm Chi Châu dụi tắt điếu thuốc, xoay người liếc anh ta, trên mặt không có biểu cảm gì hỏi: "Đều đến đông đủ sao?"

Nghiêm Kì không hỏi được cái gì, thở dài, vì người gặp rắc rối kia bị ai, thuận tiện thấp một ngọn nến, xoay người hướng đám người hầu rống to: "Đều đến đông đủ sao? Dò xét lẫn nhau kiểm tra một chút, nhìn xem còn có ai không tới."

"Đến đông đủ, Nghiêm quản gia."

"Đến đông đủ, đến đông đủ, tất cả đều ở đây."

"Tiểu Diên hôm kia tạm rời vị trí, cho nên thiếu một cái."

"Gọi chúng ta đi lại là chuyện gì?"

"..."

Một đám người, rù rì rù rì nói không ngừng, mọi người đều rất hiếu kỳ, cuối cùng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, để thiếu gia làm như vậy.

"Đừng âm ỉ đừng âm ỉ!" Nghiêm Kỳ bị làm cho não đều đau, "Đến đông đủ là được rồi, đợi chút đi."

Vài giây sau.

Thẩm Chi Châu chân dài bước ra, đi vào trong phòng.

Anh chậm rãi đi tới sofa ngồi xuống, ngã người ra sau, chân dài vắt chéo, đầu ngón tay khẽ hất, đùa bỡn di động trên tay, cười nhạo.

Nụ cười kia, cảm giác áp bách quá nặng, quá mức lạnh bạc.

Ý cười không đạt đáy mắt, làm cho người ta không rét mà run.

Mọi người đều ào ào không lên tiếng, lẳng lặng cùng đợi, ai cũng không dám nói chuyện.

Anh bỗng nhiên mở miệng, khước miệng khẽ nhếch, giọng mỉa mai: "Có phải hay không, thời gian tôi ở cái nhà này quá ít, thế cho nên tất cả mọi người quên thân phận của tôi, không để tôi vào mắt?"

Khí thế của anh quá mức sắc bén, lời nói rõ ràng, truyền đến trong tai mỗi người.

Ngay từ đầu, ai cũng không dám nói chuyện, dù sao tâm tư chủ tử ai đoán được.

Nói không chừng là bản thân trong lúc vô tình một động tác, chọc giận thiếu gia, cũng không chừng.

Người hầu người người cúi đầu xuống, đều suy xét, bản thân cuối cùng rốt cuộc nơi nào làm không đúng, chọc thiếu gia tức giận.

Giống như cũng không có a...

Bọn họ mặc kệ là đối Thẩm tiên sinh hay là Thẩm thiếu gia, hoặc là khách nhân trong nhà, đều là hết mực cung kính.

"Tôi hỏi các người nói đâu!" Ngữ khí lạnh thấu xương truyền đến, tiếng nói khàn khàn, "Trả lời."

Ta đi!

Nghiêm Kỳ hít một ngụm khí lạnh, hần vẫn là lần đầu tiên gặp Thẩm Chi Châu giáo huấn người hầu.

Cuối cùng rốt cuộc là cái nào không hay ho chạm vào nghịch lân của thái tử Thẩm gia?

Có người lớn mật, nhấc tay, trả lời anh: "Chúng ta nào dám, thiếu gia. Người cùng Thẩm tiên sinh đối chúng ta luôn luôn rất tốt, chúng ta nghiêm cẩn làm việc, người chưa bao giờ làm khó chúng ta, chúng ta cần gì phải đi trước đả tội người đâu? Đây không phải là tổn sức lại chẳng có kết quả tốt sao? Mọi người nói có đúng không?"

"Đúng vậy, đúng vậy."

"Chính là..."

Nghiêm Kỳ nhíu mày, không chế được trường hợp: "Yên tĩnh, yên tĩnh!"

Thẩm Chi Châu đạm cười nói: "Tôi hỏi một chút, vừa mới là ai chưa có sự đồng ý của tôi, tự tiện mở cửa phòng của tôi?"

"Mở cửa phòng của cậu?" Nghiêm Kỳ kinh ngạc một phen, không cần suy nghĩ nhiều, nháy mắt liền đã hiểu.

Lần này thiếu gia trở về, mang theo một cô bé nũng nịu, người trong phòng thiếu gia không phải là bản thân thiếu gia, thì chính là cô bé kia...

Nghiêm Kỳ không biết.

Người mở cửa cuối cùng rốt cuộc là nhìn thấy gì, mới làm cho người nào đó giận tím mặt.

Sợ là cái loại thiếu nhi không nên nhìn đi...

Hần phốc một tiếng, bật cười, lại bị người nào đó lạnh buốt nhìn chằm chằm, lập tức che miệng lại, không dám nói lời nào.

Có người hầu nói: "Tôi hôm nay đi thư phòng Thắm tiên sinh, đưa trà chiều cho Thắm tiên sinh, ở lầu hai thấy tiểu thư Lâu Mộng Đình đột nhiên chạy tới, như là rất nôn nóng, thật kích động chạy xuống lầu. Đại khái là buổi chiều lúc ba giờ, nếu thời gian đúng, hẳn là... Hẳn là..."

Cô không dám nói tiếp.

Lâu Mộng Đình?

Thắm Chi Châu nhẹ nhàng thờ ra, may mắn không phải là nam, nếu là bị nam thấy, anh không dám khẳng định bản thân sẽ làm ra chuyện gì.

Nhưng nữ, cũng không có nghĩa là việc này liền như vậy kết thúc...

....

Lạc Anh ngủ hơn hai giờ, sau khi tỉnh lại, hoàng hôn rực sáng phía chân trời, ánh lửa đỏ đốt thành một mảnh, gọn sóng sáng mờ xuyên thấu qua cửa sổ tiến vào.

Thắm Chi Châu vừa từ bên ngoài trở về, hàm dưới thoáng buột chặt, khoe miệng gọi lên lệ khí khinh bạc, ngay khi nhìn thấy cô, trên người khí chất thanh lãnh lại xa cách tức khắc thu liễm, mặt mày nhiễm lên vài sợi ôn nhu.

Đi đến bên giường, xoa xoa đầu cô: "Tỉnh?"

Lạc Anh mê man, quay đầu nhìn nhìn sắc trời bên ngoài, chạng vạng sắp buông xuống, không cần đoán cũng biết đến trời sắp tối: "Em ngủ thật lâu sao? Hiện tại mấy giờ?"

"Không lâu, cũng liền 5 giờ rưỡi mà thôi. Có mệt hay không?"

"5 giờ rưỡi? Em ngủ lâu như vậy? Đương nhiên không mệt, anh cho là em là heo a, ngủ cũng sẽ mệt?" Lạc Anh trừng to mắt, nhớ tới giường của mình, lại nghĩ tới trên người mặc ít, ngoan ngoãn giấu ở ổ chăn, "Chúng ta khi nào thì đi?"

Thắm Chi Châu cúi người xuống, nâng hàm cô lên, che đi đôi môi anh đào, nhẹ nhàng mút lấy cánh môi mềm mại.

Thấp giọng nói: "Đêm nay, không quay về, được không? Tới tới lui lui ép buộc, sợ em quá mệt."

Lạc Anh không cự tuyệt anh hôn, gật gật đầu, tay nhỏ bé mềm mại không xương đẩy anh ra một chút: "Nhưng là em không có quần áo đổi? Đêm nay còn tắm rửa."

Người đàn ông gắt gao ôm lấy cô, nghe cô bập bẹ mềm mại nói chuyện, cười khẽ, cúi đầu, không đáp hồi lại: "Cục cưng, tha thứ anh sao?"

"Em nào có thật sự trách anh." Lạc Anh bấu môi, tay nhỏ bé vòng đến phía sau lưng anh, vùi vào trong lòng anh, mặt xấu hổ thành một mảnh, "Chính là lúc đó, có chút đột nhiên, lại có điểm ngưng ngừng mà thôi, cho nên lo lắng một chút, liền khóc."

"Ngưng ngừng?" Thắm Chi Châu cười xấu xa, cúi đầu lệch qua bên tai cô nói nhỏ, "Là vì cái kia... hả?"

"..." Lạc Anh tức chết rồi, mặt đỏ bừng, "Anh thật sự là...cho chút màu liền mở phùng nhuộm, em vừa nói không giận anh, liền lại bắt đầu."

Thắm Chi Châu cắn môi dưới của cô, ám chỉ thoáng khó chịu: "Vậy em lúc đó chẳng phải thật thích?"

"Em nào có..." Lạc Anh liếc chết không nhận, mặt có thể nhỏ ra máu.

Một giây sau, lại nói không ra lời --

Ngón tay lạnh lẽo của người đàn ông nắm bắt vành tai cô, dần dần đụng đến sau gáy cô, cọ cọ ở đó, đụng tới đường cong xương hổ điệp đẹp mắt, vòng qua phía sau lưng cô, ôm cô vào trong tay.

Lạc Anh do dự một cái chớp mắt, rất sợ "Bi kịch" lại phát sinh.

Thắm Chi Châu đã sớm dự đoán được cô đang lo lắng cái gì: "Yên tâm, khóa cửa."

Hàm ý là không ai có thể quấy rầy đến chúng ta...

Cô bé mặt càng đỏ hơn, môi anh đào ngậm nước, mắt như nước mùa thu, còn kèm theo mê man vừa tỉnh ngủ, phản ứng chậm rì rì, cái gì đều chậm rì rì.

Còn không phải Thắm Chi Châu muốn làm gì thì làm thôi...

Giăng co một lúc, người đàn ông ôm cô nằm trên tấm nệm rộng lớn, mép giường quần đen dài có một cái ống quần trượt đến mặt đất, giống như bị tùy tiện ném loạn, tội nghiệp nằm ở cuối giường một cách đáng thương.

Cô ngước mắt, nhìn sùnn mặt tuần nễ, tay nhỏ bé nhàm chán đùa bỡn cái cảm kiên nghị, ngây thơ hỏi: "Tại sao anh không tiếp tục?"

Hắn cào chớp mũi cô, "Thế nào? Còn nghĩ muốn?"

"..."

Này nói nói cái gì?

Rất dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm được chứ?

"Cái gì?" Lạc Anh nhú mày, đánh đánh anh, "Em chỉ tùy tiện hỏi."

"Ừ." Thẩm Chi Châu ngón tay nâng lên cằm cô, ở giữa hai chân mày rơi xuống một nụ hôn, "Chúng ta có nhiều thời gian."

"Ngoan, không cần gấp. Sớm muộn gì em cũng là người của anh."

"... Đói bụng sao?"

≡≡≡≡

Xương hồ điệp

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

cavien6666

Lạc Anh lắc đầu, bụng cô lõ cô lõ kêu, phảng phất đang kháng nghị, lại gật gật đầu: "Em lười, không nghĩ động, nhưng nó... Giống như đói bụng."

Cô hoạt bát chỉ chỉ bụng bản thân, bĩu môi...

Thẩm Chi Châu chân dài bước xuống giường, nhặt quần áo loạn phóng khắp nơi trên thảm, trước mặt cô, liền như vậy bắt đầu mặc.

Lạc Anh bị dọa đến che mắt, hô hấp cứng lại, lại liên tưởng đến vừa mới anh nắm lấy tay cô, cả người giống bị nung chín, trên người bùng lên ý nóng, đuôi mắt câu ra nhàn nhạt hồng.

Thẩm Chi Châu mặc xong, đi đến một chỗ, lấy ra quần áo tắm rửa của Lạc Anh sáng sớm đã chuẩn bị xong, đặt nó lên giường.

Đầy đủ có năm bộ, hai bộ ngắn tay quần dài, một bộ ngắn tay quần đùi, còn có hai bộ váy.

"Thích cái nào?" Thẩm Chi Châu không quá xác định về sở thích ăn mặc của các cô gái cũng lười rồi rắm, trực tiếp liền đem mấy bộ đẹp mắt nhất mua trở về.

Kiện kiện giá xa xỉ, chất liệu thượng thừa, thợ khéo tinh tế.

Lạc Anh chống cằm, tới tới lui lui bắn khoả một vòng, nhìn trúng bộ váy ngắn ở phía xa, ngón tay trắng nõn chỉ qua: "Cái kia."

Thẩm Chi Châu nhăn lại mày: "Không được."

Lạc Anh:???

"Không phải là... Không phải là anh cho em chọn sao?" Lạc Anh kinh ngạc nhìn anh, hỏi lại.

Thẩm Chi Châu quét mắt nhìn lớp vải mỏng manh của váy, phía sau lưng là thiết kế dây đan, không có vải dệt chống đỡ, mặc ở trên người, hoàn toàn đem đường cong lưng lộ ra.

Anh cũng là vừa mới phát hiện, này váy cứ nhiên có loại thiết kế này...?

Là cho người mặc sao...?

Sẽ không cảm lạnh sao?

Anh nhàn nhạt mở miệng: "Cái này loại ra."

Lạc Anh than thở, lần này học thông minh chút, rõ ràng làm rõ hỏi: "Nói đi, anh nhìn trúng bộ nào?"

Thẩm Chi Châu chỉ chỉ cho cô ——

Quả thực như Lạc Anh sở liệu, chính là hai bộ quần dài kia.

"Được rồi." Cô gật gật đầu, ngón tay nhẹ nhàng khảy một chút tóc mái, quyết định rất nhanh, "Liền bộ quần đùi kia đi, không chọn chúng. Anh chọn hai bộ kia thật sự là rất! Quê!! Chính anh giữ đi!! Không nói gì!! Anh cố ý đi?"

Thẩm Chi Châu đều nghĩ tốt cô sẽ chọn hai bộ mà anh chuẩn bị.

Ai biết, đáp án của cô khiến anh có chút bất ngờ, nhưng là không nói cái gì, thập phần tôn trọng quyết định của cô.

Đi qua, động tác tự nhiên giống như vợ chồng già đã ở cùng nhau thật lâu, xóc lên chần, cúi người, bàn tay to siết nách cô, thoáng dùng sức, đã đem cô bế ra.

An an ổn ổn đặt ở trên đùi bản thân, nhất cử nhất động đều làm ra chậm nhất ôn nhu nhất, cho cô mặc quần áo.

Đến lúc mặc áo, bởi vì phía sau lưng buộc luôn luôn buộc không tốt, loay hoay thật lâu

Lạc Anh khuôn mặt càng ngày càng hồng, bởi vì động tác của Thẩm Chi Châu, chỗ kia một lát bị buộc thật sự chặt, một lát lại quá lỏng, cuối cùng thật sự là nhìn không được, tặc mao, phát hỏa: "Thẩm Chi Châu!!!"

"..."

"Anh buông tay, em tự mình đến. Còn tiếp tục như vậy, em không bị đói chết à?"

Thẩm Chi Châu: "Em dù sao cũng phải cho anh học?"

Cô bé da thịt trắng đến chói mắt, bởi vì thẹn thùng, còn không quá tự nhiên phỉếm hồng.

Cô quả thực đợi anh một lát, nhưng mà, qua vài phút, vẫn là không được...

Ngủ ngốc!

Ngốc chết đi được!

Nó khó như thế hả?

Lạc Anh nghiêng đầu, nhìn chằm chằm quai hàm tinh xảo ưu việt của Thẩm Chi Châu, cùng với đôi mắt đen sâu thẳm và bình tĩnh, mà xui quẻ khiến, tim cô nhảy một cái, chủ động ngước mặt lên đem dấu son môi in trên cằm anh.

Theo quai hàm hôn xuống dưới, ở xương quai xanh dừng lại...

Người đàn ông dừng lại động tác trên tay, neho mắt, cười khê: "Lạc Anh, em đang làm gì..."

Cư nhiên cũng có ngày hấn lên tiếng ngăn lại cô, Thẩm Chi Châu cảm thấy cô bé của hấn thật là càng lúc càng lớn mật.

Sẽ không sợ ——

Ai biết, một giây sau, tay mảnh khảnh của cô vòng đến sau lưng, không đến hai giây liền buộc tốt nút thắt, hai tay một lần nữa vòng trên cổ anh, ở bên môi anh ngậy ngò hôn một chút.

Chuồn chuồn lướt nước, tiếng nói nhẹ nhàng ôn nhu: " Em thật sự đói bụng, này... Về sau từ từ dạy anh."

Người đàn ông giật mình tại chỗ, không nghĩ tới, cô bé của hấn, còn rất nóng.

.....

Hai người ở trong phòng ma cộ xát cộ thật lâu, xuống dưới trê, người Thẩm gia sớm dùng qua cơm chiều.

Ngoài cửa sổ hoàng hôn mờ ảo, màn đêm buông xuống, cả tòa thành thị chìm trong màn đêm yên tĩnh đầu hè.

Thẩm Chi Châu lòi kéo tay Lạc Anh, hướng phòng bếp mà đi.

Phòng bếp Thẩm gia đặc biệt lớn, tủ lạnh lớn hơn nhiều so với nhà bình thường, bởi vì không chỉ có làm đồ ăn cho chủ nhân, còn có đồ ăn của người hầu.

Lúc này, người hầu mới bắt đầu ăn cơm, trong phòng bếp còn có mấy người ở lại quét dọn, thấy thiếu gia đến đây, chớp mắt kinh ngạc, cung kính kêu: "Thiếu gia."

"Bây giờ còn có cái gì ăn?" Thẩm Chi Châu đi vào, đi thẳng vào vấn đề hỏi.

"Ăn?" Người hầu suy nghĩ lại, về mặt khó xử nói, "Chúng tôi ngay từ đầu là chuẩn bị đồ ăn cho thiếu gia cùng lạc tiểu thư, nhưng là luôn luôn không thấy hai người xuống dưới, Thẩm tiên sinh còn nói không cần để cho hai người, hai người tự có biện pháp, chúng tôi liền thật sự không để lại."

Cô càng nói càng nhỏ giọng, đột nhiên bổ sung thêm "Không bằng người nói cho chúng tôi biết muốn ăn cái gì, chúng tôi đi ra ngoài mua cho người, hoặc là làm cho người?"

"Không cần." Thẩm Chi Châu sai bước đi đến trước tủ lạnh, mở ra nhìn nhìn, "Các cô đi làm chuyện của mình đi, không cần phải lo cho tôi, tôi đến làm"

"A?" Người hầu cho rằng bản thân nghe lầm, trừng to mắt, lại hỏi một lần, "Không cần chúng tôi, chính người làm sao?"

"Có vấn đề?"

"Không... Không có." Người hầu lặng lẽ lui xuống, lúc gần đi quét mắt nhìn khuôn mặt mơ hồ của Lạc Anh, không có biểu hiện gì.

Người hầu đi rồi, Lạc Anh tùy ý không ít, miễn cưỡng gấp một cái, đầu nhỏ đi qua, muốn nhìn một chút trong tủ lạnh cuối cùng rốt cuộc bên trong có cái gì...

Trong nháy mắt nhìn đến bên trong, cả người cô đều cứng lại rồi, vừa mới tươi cười hơi có chút xấu hổ.

Cô chỉ biết, cô không nên xem nhẹ nơi này.

Đây mẹ không phải tủ lạnh a, nó là cái siêu thị nhỏ, được chứ!!!!?

Kích cỡ so nhà cô lớn vài lần, bên trong có các loại gia vị cùng nguyên liệu nấu ăn hằng ngày, đồ uống, sôcôla cũng đặc biệt nhiều.

Lạc Anh muốn ăn, đưa tay đi vào, ngón tay chạm vào mép sôcôla, mắt trong veo nhìn Thẩm Chi Châu, phảng phất đang trưng cầu ý kiến anh.

Thẩm Chi Châu bất đắc dĩ cười, giúp cô lấy ra, bên môi gợi lên hình cung nhọt nhọt, một bên xé mở đóng gói, một bên hỏi: "Không sợ béo?"

"Em không cần nhiều như vậy." Lạc Anh chỉ lấy bên trong một viên, lại đóng gói một lần nữa, thả lại tủ lạnh, "Em thử xem hương vị, em chưa ăn qua cũng chưa thấy qua nhãn hiệu này đâu?"

Âm cuối của cô như đang làm nũng, mềm mại quyến rũ, mang theo nhẹ nhàng tự nhiên, Thẩm Chi Châu cũng hưởng thụ, xoa xoa đầu cô: "Cơm chiều muốn ăn cái gì?"

"Không biết, đều có thể chứ." Lạc Anh theo bản năng nói ra, mím mím môi nói, "Không đúng, em không thể nói mấy từ "Tùy tiện", "Đều có thể", làm cái gì anh biết làm đi, dù sao anh cũng không biết nhiều."

Cô bé cười khanh khách, không chịu để tâm.

Phòng bếp chung quanh không người.

Thẩm Chi Châu nhìn cô một cái, đầu lưỡi liếm môi dưới, ngón tay thon dài như ngọc đột nhiên chạm vào ngực cô, ngón tay di chuyển, thần sắc vô cùng tự nhiên.

Lạc Anh vẫn là lần đầu tiên đối mặt với hành vi không biết xấu hổ trong "trường hợp không riêng tư", vừa nhét socola vào trong miệng còn chưa có nuốt xuống, trực tiếp nâng lên chân, không lưu tình chút nào đá vào đầu gối anh.

"Thẩm Chi Châu! Buông tay cho em!"

"Tại sao?" Anh thu hồi bàn tay to, ngón tay bẻ một miếng, vì hành vi vừa rồi của bản thân tìm một lý do đường đường chính chính, "Em xem em, liền có cười, socola đều từ miệng em rơi xuống."

Lạc Anh cách anh xa một chút, thấy ngón tay anh đang nhéo từng miếng socola vuông nhỏ, không ghét bỏ bỏ vào trong miệng, còn liếm một chút, nuốt xuống, nói thầm: "Kìa... Đây cũng không phải lý do anh chiếm tiện nghi của em."

"Chiếm tiện nghi?" Người đàn ông nở nụ cười, "Được được được."

Anh lấy ra hai gói mì ống từ tủ lạnh, một bên xắn cổ tay áo, một bên sùng nịch vừa buồn cười nói: "Ồ chỗ anh, em chính là công chúa, nói cái gì đều đúng. Đứa bé không hiểu chuyện, còn không phải được sùng ái?"

"Đánh rắm." Lạc Anh đi qua, giúp anh sửa sang lại nguyên liệu nấu ăn, bịt mũi, "Em nào có không hiểu chuyện? Anh đừng chuyện gì cũng hướng trên người em."

"Em hiểu chuyện?" Thẩm Chi Châu cúi người, đậm cười, "Em có biết ý anh là gì không?"

"..." Lạc Anh cảnh giác nhíu nhíu mày, không cùng anh nói mò, cúi đầu yên lặng cắt hành tây.

Mì được làm rất nhanh, cũng là sở trường duy nhất của Thẩm Chi Châu, cho nên hương vị coi như không sai.

Lạc Anh gấp mì, vừa ăn một nửa, thần nhiên thấy một thân ảnh quen thuộc từ sảnh trước đã đi tới.

Đối phương mặc một cái váy ngủ mỏng manh màu đen, miễn cưỡng che được bắp đùi, trên chân lê dép lê, trong nháy mắt đối diện ánh mắt Lạc Anh cũng là hơi hơi sùng sốt.

Lại hướng tầm mắt xa hơn một chút, quét qua người đàn ông thờ ơ bên cạnh, nhớ tới chuyện phát sinh buổi chiều hôm nay, trái tim bị kiềm hãm.

Đã chạy tới nơi này, người đàn ông cũng phát hiện cô ta, không thể quay đầu.

Lâu Mộng Đình chậm rì rì đi qua, đầu ngón tay gắt gao nắm lấy mép váy ngủ, miễn cưỡng nở nụ cười, đứng ở trước mặt Lạc Anh.

Lạc Anh nuốt xuống một ngụm mì, xuất phát từ lễ phép, ngẩng đầu trước hướng đối phương chào hỏi: "Hi, sao cô lại tới đây? Là muốn uống nước, hay là tìm này nọ ăn à?"

"Tôi... Tôi..." cô ấp úng, không biết đang khản trương cái gì, nhìn Lạc Anh, lại vô ý thức chăm chú nhìn người đàn ông, kiên trì mở miệng, "Tôi vốn là muốn... Tìm chút gì ăn, buổi tối vẫn chưa ăn no, hiện tại hơi đói."

"À." Lạc Anh nháy mắt mấy cái, nói, "Nhưng là, hiện tại đã không có gì ăn, trừ bỏ tủ lạnh có chút sữa chua cùng socola. Cô ăn mì không? Thẩm Chi Châu làm thật nhiều, tôi đều ăn không hết, có thể chia cho cô."

"A?" Lâu Mộng Đình bị cả kinh đồng tử khẽ run, vội vàng xua tay.

Thẩm Chi Châu làm, cô ta nào dám..

"Không cần, thật sự không cần. Tôi vốn là hơi đói, nhưng là đi tới, phát hiện cũng ổn. Ở trong này thấy cô, tôi nghĩ đến một chuyện, muốn nói với cô."

"Nói cái gì? Nói đi." Lạc Anh cúi đầu, tiếp tục ăn mì, tính toán vừa ăn vừa nghe Lâu Mộng Đình nói chuyện.

Ai biết, cô ta mở miệng câu đầu tiên chính là ——

"Thực xin lỗi."

Lạc Anh:???

Lạc Anh hoàn toàn không hiểu tình huống, tầm mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, thấy anh ánh mắt đậm đặc, không rên một tiếng, đối diện Lâu Mộng Đình cũng không có dấu hiệu dừng lại chút nào.

Nói liên tục gần mười cái thực xin lỗi.

Cô ta có một cổ họng lớn, mang theo một tia khóc nức nở, run rẩy nói: "Thực xin lỗi, Lạc Anh, thực xin lỗi, thực xin lỗi. Hôm nay giữa trưa... sau khi cô cùng Thẩm Chi Châu trở về phòng, là tôi lên lầu hai mở cửa phòng hai người."

Chiếc đĩa "Đùng" một tiếng rơi xuống.

Lạc Anh cả kinh mi sọi đều ăn không vô: "..."

Dung lượng não tựa hồ có chút không đủ.

Đầu tiên, cô nghi hoặc là, Lâu Mộng Đình mở cửa làm gì, cô ta muốn nhìn cái gì, mặt khác, cô ta vì sao chủ động đi lại xin lỗi...?

Đầu bị nước vào sao?

"Thực xin lỗi, là tôi làm sai. Tôi không nên tự tiện mở cửa phòng hai người, còn nhìn đến một ít sự tình không nên xem... Thật sự thực xin lỗi, tôi sẽ không bao giờ như vậy nữa."

Vừa nói xong, cô ta ngay cả nhìn cũng chưa nhìn Lạc Anh một cái, nước mắt lạch cạch rơi xuống, bùm mặt chạy.

Lạc Anh thật lâu mới khiếp sợ hồi phục lại tinh thần, cả người định ở tại chỗ kia.

Định gần một phút đồng hồ.

Đôi mắt đen của Thẩm Chi Châu nhiễm lên một chút lạnh lùng, rõ ràng cảm lấy chiếc đĩa, gấp sọi mi, để bên môi mềm mại, dứt cô ăn.

Lạc Anh hồi thần, hé miệng, cắn một ngụm, thậm chí cắn cả đầu đĩa, ý thức được không ổn, nhanh chóng thả ra.

Hàm chứa đầy một ngụm, ngữ điệu không rõ hỏi: "Thẩm Chi Châu, làm sao anh bình tĩnh như vậy a?"

"..."

"Anh có phải đã sớm biết?" Cô hoài nghi phượng hướng đặc biệt chính xác, giống như nhìn thấu anh, "Là anh yêu cầu cô ấy xin lỗi em?"

Người đàn ông ánh mắt lãnh đạm, nhưng trong tay động tác cho ăn lại ôn nhu đến cực hạn: "Ừ."

Lạc Anh không nghĩ ra: "Cô ấy cũng không giống như là người dễ dàng thỏa hiệp như vậy? Anh đã làm gì? Cứ nhiên làm cho cô ấy chủ động đến xin lỗi..."

Người đàn ông còn chưa có mở miệng.

Lạc Anh lại hỏi: "Lúc em ngủ, cả buổi trưa anh đều đang làm chuyện này sao?"

"Ừ." Lại là chỉ có một âm tiết, anh phảng phất không muốn nói.

Lạc Anh nóng nảy, lòng hiếu kỳ không ngừng tra tấn cô, bức thiết muốn biết chân tướng sự tình, lại ăn mì, phồng má, cả người đi lên, làm nũng nói: "Anh nói với em, mau nói cho em biết!! Em có quyền biết, em là nạn nhân trong chuyện này."

"..." Thẩm Chi Châu bất đắc dĩ xoa mặt cô, so trước kia phồng không ít, bên trong nhồi vào đầy mì sợi, người đàn ông nhả lại mày, "Thật muốn biết? Trước đem đồ trong miệng nuốt xuống đi."

"Ồ." Cô bé nghe lời nhai hai lần, nỗ lực nuốt xuống, "Nói đi."

Thẩm Chi Châu một bên rửa chén, một bên nói cho cô.

Sự tình, kỳ thực đặc biệt đơn giản, nhưng là một chiêu trí mạng.

Bất quá chính là làm người lạnh lùng vô tình thôi, đột nhiên trở mặt đòi ý, không đồng ý hôn sự của Hứa Nguyên cùng Thẩm Nhậm, Thẩm Nhậm đặc biệt để ý gia đình hòa thuận, Thẩm Chi Châu không đồng ý, hần khẳng định tốn thời gian đi thuyết phục, Hứa Nguyên biết kích động hôn đều đã đánh mất, không nghĩ ra ngăn ngừa mấy mấy giờ bản thân cuối cùng rốt cuộc làm sai cái gì, khiến Thẩm Chi Châu đột nhiên đòi ý.

Trong nhà rối loạn lung tung.

Lạc Anh đoán nói: "Cho nên, Lâu Mộng Đình mới ý thức đến anh có khả năng biết đến sự kiện kia, chủ động tìm anh nhận sai?"

"Ừ."

"Nhưng cô ấy cũng không đến mức tới tìm em xin lỗi, còn khóc thành như vậy." Lạc Anh ngược lên, trừng anh, "Nói, anh đã làm gì?"

"Mấy thứ kia em không biết cũng không sao."

"Em muốn biết!" Lạc Anh nhú mày, không vừa ý, "Cuối cùng rốt cuộc đã làm gì?"

"Nói hay không?"

"Không nói em tức giận."

"Hừ."

Người đàn ông lôi kéo cô trở về phòng, sắc trời đã tối muộn, tắm rửa một cái liền chuẩn bị đi ngủ.

Cô bé còn rối rắm sự kiện kia, rầu rĩ không vui sinh khí, ăn no bụng, mềm yếu ghé vào đệm giường bên trong, ai thán một tiếng, buồn bã nói: "Ai... Hiện tại đàn ông... Thật sự... Cùng trên mạng nói giống nhau như đúc, chiếm được sẽ không quý trọng."

"...?"

Thẩm Chi Châu nhú mày: "Tự biên tự diễn cái gì?"

"Cư nhiên còn có việc tận lực gạt em. Cánh cứng rắn rồi?" Lạc Anh giống như không nghe thấy anh nói, nhẹ nhàng lắc đầu, lại thờ dài, dụi mắt, ý đồ dụi ra vài giọt nước mắt đến, "Em chỉ biết, em chỉ biết sẽ như vậy. Sớm biết em nên cứng rắn hơn vào buổi chiều, không cho anh chạm vào em, hiện tại... Hiện tại xem hết, sẽ không quản em.."

Lạc Anh một bên "Khóc", một bên nhìn quanh, muốn xem xem anh phản ứng thế nào.

"..." Thẩm Chi Châu đi đến sofa ngồi xuống, chân dài vắt chéo, không rên một tiếng, lẳng lặng xem cô diễn.

"Anh không để ý em? Anh thật sự một câu nói đều không để ý em một chút sao?"

Người đàn ông không nói chuyện.

Thẩm Chi Châu ngồi vị trí cách giường rất gần, Lạc Anh vươn cằm chân trắng nõn, đá đá anh, "Anh thật sự không tính nói với em?"

"Ừ."

"... Rất vô tình."

Lạc Anh chán nản, không nói gì ngưng nghen một lát, cảm tình cô vừa mới diễn khóc tang một đường, diễn vô ích.

"Đi đi." Lạc Anh mím mím môi, đôi mắt sáng ngời, rõ ràng thay đổi cái chiến thuật, "A!!! Thẩm Chi Châu, em nhớ ra rồi, em còn có một việc chưa tìm anh tính sổ đâu?"

Thẩm Chi Châu thay đổi cái tư thế ngồi, chăm chú lắng nghe: "Nói."

"..."

Ta đi!

Trở về một chữ, rất không nể mặt.

Cư nhiên một điểm cảm xúc dao động đều không có!!!

Lạc Anh nhẫn nhịn, đem lời chưa nói xong tiếp tục nói ra.

"Vừa mới ở phòng bếp, chúng ta ăn mì, Lâu Mộ Dung Đình đi lại xin lỗi, mặc một bộ váy ngủ cổ chữ V sâu, anh làm gì nhìn chăm chăm vào người ta!? Liền bởi vì người ta đáng người đây đấy, anh nhìn chăm chăm, ánh mắt đều nhìn thẳng."

"..."

Thẩm Chi Châu khịt mũi.

Lạc Anh nằm ở trên giường, đầu ghé bên giường, mặt ngược lên ngắm Thẩm Chi Châu, mang theo ba phần chân thành bảy phần không yên nói.

"Anh có phải cảm thấy, em không đẹp mắt hơn cô ấy?"

≡≡≡≡≡

Tác giả có chuyện muốn nói: mạng đề chết đến đây!!!

Thảm Chi Châu: Không tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

cavien6666

Lạc Anh chớp mắt, đôi mắt sáng ngời, lẳng lặng chờ đợi Thảm Chi Châu trả lời, háo hức muốn biết đáp án.

Nói đến cũng kỳ quái, phụ nữ mặc kệ bao nhiêu tuổi, mặc kệ có thành thực hay không, tính cách tâm tính như thế nào, đều thích so sánh.

Mặc kệ sự so sánh này có vô lý đến đâu.

Thảm Chi Châu nhìn chăm chăm cô vài lần, ánh mắt dừng ở làn da dưới cổ cô, giờ phút này cô chính là nằm ngửa ở trên giường, vải áo dán trên người cô, nhất là gần tới mùa hè, quần áo mỏng, nhẹ nhàng mà dùng mắt thường nhìn, cũng có thể cảm nhận được đường cong mềm mại của người phụ nữ.

Anh nheo lại mắt: "Anh vừa mới không nhìn cô ta, em xác định muốn anh đi xem, mới nói cho em đáp án?"

"..."

Nào có người trả lời như vậy?

Lạc Anh không nói gì, bất quá, cũng giải thích được Thảm Chi Châu không có đem Lâu Mộng Đình để vào mắt.

"Anh nghĩ thật đẹp, không cho xem!" Má cô phồng lên, bắt đầu xấu tính, "Mặc kệ, liên tính vừa mới anh không lưu ý xem, chỉ cần xem qua, có thể tương đối nói ra. Em liền muốn nghe đáp án."

Mắt cô mở to, đặc biệt cố chấp ở vấn đề này.

"Được, nói cho em."

Thảm Chi Châu thờ dài, đi qua, cánh tay dài duỗi ra, đem cô ôm vào trong lòng, giọng trầm ấm, ở bên tai cô nhẹ nhàng nói: "Tuy rằng anh không xem qua người khác, nhưng là của em..."

Anh dừng một chút, giọng hơi cao lên, sự mềm mại và gọi cảm rơi xuống nhẹ nhàng: "... rõ ràng một bàn tay căn bản là cảm không được."

"..."

Lạc Anh ngừng thở, hít sâu một hơi, che mặt mình.

Anh còn tiếp tục nói, giọng trong trẻo lạnh lùng, nghe được cực hạn: "Làm sao bây giờ, muốn đem em giấu đi, miễn cho bị người khác thấy."

"..."

Lạc Anh lỗ tai triệt để đỏ, nghẹn lời, một bên thẹn thùng, một bên cùng anh tranh luận chủ đề nhảm chán này, "Làm sao có thể bị người khác nhìn, em lại không có không mặc quần áo đi ở trên đường."

"Hả?"

"A, anh là nói... Mặc quần áo cũng không được? Thật phiền phức, nào có người như vậy, lại nói, mặc quần áo có thể nhìn đến cái gì?"

Anh đưa tay gạt gạt tóc dính trên má cô, gần từng tiếng, đem ý nghĩ chân thực nhất nói với cô: "Anh đào, em rất xem nhẹ đàn ông."

"Có ý gì?" Lạc Anh không hiểu.

Anh tiến đến bên tai cô, mang theo hơi thở nam tính đặc hữu lạnh lạnh, âm lượng áp đến thấp nhất, âm cuối lưu luyến nói: "Em chỉ cần đứng trước mặt anh, không cần làm cái gì, anh đã tưởng tượng ra em ở dưới thân anh."

Không khí giống như bị đông cứng trong ba giây.

Thẩm Chi Châu lông mày hơi nâng, muốn xem xem phản ứng của cô.

Không biết xấu hổ nói ra những lời này hậu quả là --

Lạc Anh không cho anh bế, mang theo quần áo tiến phòng tắm rửa, ngay cả buổi tối ngủ thật vất vả có một lần đồng giường cộng chăn, cũng bị cô bé vẽ tuyến ba tá, chia giường.

"Anh không phải tưởng tượng ra được hả?"

Thẩm Chi Châu: "....."

.....

Hôm sau, sáng sớm.

Lạc Anh sớm rời giường rửa mặt, vừa ăn xong bánh bao, liền được báo cho biết phải đi về.

Cô gật gật đầu, lôi kéo tay Thẩm Chi Châu, đi theo bước chân anh, đi tới gara ngầm ở Thẩm gia.

"Anh sẽ lái xe sao?" Cô thấy người đàn ông mang chìa khóa xe, đi thẳng đến một chiếc xe.

"Em nghĩ sao?"

Lạc Anh: "Em nghĩ, anh sắp 25 tuổi, chắc là đi?"

Quả nhiên, Thẩm Chi Châu đi đến cửa xe của ghế phó lái, mở cửa để cô ngồi vào, lại vòng tới bên kia lên xe.

Vốn nghĩ giúp Lạc Anh thắt dây an toàn, nhưng cô bé ý thức an toàn đặc biệt tốt, lên xe trước tiên, đã đưa tay kéo ra dây an toàn, ngoan ngoãn tự thắt.

Người đàn ông xoa xoa đầu nhỏ của cô, bắt đầu cười, thắt dây an toàn, nổ máy, rời đi.

Hôm nay là chủ nhật, Lạc Anh không phải lên lớp, nhưng buổi chiều anh còn muốn đi câu lạc bộ huấn luyện.

Trên đường có chút tắc đường, từ biệt thự Thẩm gia đi đến nội thành, đã sắp mười giờ rồi.

Thẩm Chi Châu tùy tiện tìm một quán trà, mang cô ăn cơm trưa.

Bánh cuốn trong quán trà này ăn đặc biệt ngon, Lạc Anh trực tiếp gọi hai phần, cuối cùng chỉ nuốt trôi nửa phần, phần còn lại dứt cho Thẩm Chi Châu.

"Anh là thùng rác của em có phải không?" Người đàn ông ăn hết bánh cuốn cô dứt, cười khẽ, mang theo mấy phần ôn nhu.

"Đúng vậy." Lạc Anh gật gật đầu, "Anh thôi đi, dứt cho anh ăn là tốt lắm rồi, còn nói nữa. Nếu không, em không dứt?"

Người đàn ông thức thời không nói chuyện.

Sau đó, anh thoáng nghiêng đầu, nhìn nhìn thời gian: "Anh chuẩn bị đi huấn luyện."

Lạc Anh: "Ồ."

"Hiện tại cho em hai lựa chọn, bản thân ngoan ngoãn ở nhà đợi, hoặc là cùng anh đi câu lạc bộ, đợi anh ở đây?"

"Câu lạc bộ?" Lạc Anh trước mắt sáng ngời, trong ấn tượng của cô giống như chỉ đi qua câu lạc bộ NG một lần, là ngày đầu tiên đến thành phố A, lấy chìa khóa ở quầy lễ tân.

Cô không tiếp xúc nhiều với thể thao điện tử, rất tò mò về nó, nhỏ giọng hỏi, "Anh huấn luyện đến rất muộn sao?"

"Hôm nay sẽ không." Thẩm Chi Châu thần nhiên nói, "Hôm nay là chủ nhật, dựa theo lệ thường, chủ nhật đều sẽ không huấn luyện đến rạng sáng, đội viên sẽ được nghỉ vài giờ để chơi."

"Ồ." Lạc Anh làm bộ suy tư một chút, gật gật đầu, "Vậy được rồi. Dù sao em về nhà trọ cũng không có chuyện gì, vậy qua bên kia đợi anh?"

"Ngaoan."

.....

Thẩm Chi Châu trả tiền, lái xe mang Lạc Anh đi tới chỗ bình thường huấn luyện -- cơ sở đào tạo chi nhánh PUBG của câu lạc bộ NG.

Tòa nhà ba phần toàn bằng kính, đồ sộ đứng sừng sững ở trước mắt, mặc dù không phải là lần đầu tiên thấy, Lạc Anh vẫn là bị rung động một chút.

"Oa!!!" Một tiếng.

"Oa cái gì?" Thẩm Chi Châu vội kéo tay cô đi vào.

Đi qua quầy lễ tân, vẫn là cô gái lần trước ở quầy lễ tân.

Cô gái trước quầy lễ tân nguyên bản đang lễ phép hướng Pluto chào hỏi, trong nháy mắt thấy cô, trên mặt cả kính, ngón tay không chế không được chỉ chỉ: "Cô... cô... Không phải là cái kia..."

Cô ấy cư nhiên còn nhớ rõ, Lạc Anh cảm giác thật thần kỳ, hướng cô ấy gật đầu, liền đuổi theo bước chân Thẩm Chi Châu, tiến vào.

Thẩm Chi Châu đưa cô đến phòng nghỉ tầng hai, đi qua hành lang gấp khúc trên vách tường dán đầy ảnh chụp, có ảnh tuyên truyền của mỗi người trong đội, cũng có ảnh chụp đoàn thể trận đấu, còn có ảnh cũ của Thẩm Chi Châu dành được ba danh hiệu vô địch CF liên tiếp.

Lạc Anh liếc mắt liền phát hiện, dừng bước lại, chỉ chỉ: "Đó là anh sao?"

"Ừ."

Cô nhìn chăm chăm vào thiếu niên tuấn tú sạch sẽ trong ảnh chụp, hít một ngụm khí lạnh.

Hắn mặc đồng phục đội chính tề sạch sẽ, áo khoác khóa kéo kéo đến đỉnh, che lại hầu hết khuôn mặt, lại không ngăn được đường cong hàm dưới lưu luyến hoàn mỹ, giờ cúp, đôi mắt lạnh lẽo nhẹ nhàng, có vui vẻ, nhưng càng nhiều hơn chính là một loại khí chất lười nhác cô độc.

Này nếu đặt trong vườn trường ngày nay, chính là nam thần chiêu bài của trường, cái loại này khí chất thanh lãnh, người mang tuyệt kỹ, kiệt ngạo cao ngạo, nam thần băng sơn vườn trường.

Đáng tiếc...

Cô vô duyên gặp.

Lạc Anh nhìn một hồi lâu, ánh mắt cũng chưa chớp một cái, Thẩm Chi Châu đưa tay trước mặt cô quơ quơ: "Xem đủ chưa?"

"Đẹp trai quá." Lạc Anh bĩu môi, tiếc nuối nói, "Tại sao lại đẹp như vậy?"

Người đàn ông bất đắc dĩ cười cười: "Anh liền đứng ở trước mặt em, em giọng điệu này là chuyện gì xảy ra?"

Cô đột nhiên bước lên, ôm lấy thắt lưng anh, ngược mặt lên, giọng cô mềm mại gần như làm nũng: "Em nghỉ cùng Pluto 18 tuổi, quán quân thể giới yêu đương."

"Hiện tại ghét bỏ?"

"Trước kia rất ngây ngô thật tốt a, hiện tại chính là tên giảo hoạt."

Thẩm Chi Châu ngón tay duỗi thẳng đến vành tai cô, tượng trưng cọ xát, kéo kéo, không bao lâu liền nổi lên một chút hồng: "Lặp lại lần nữa?"

"Em đùa." Lạc Anh tước vũ khí đầu hàng, "Hiện tại cũng tốt, rất thành thực, rất mị lực."

"Khụ khụ."

Trên lầu chợt truyền đến âm thanh ho khan của cô gái.

Lạc Anh theo âm thanh nhìn lại, vừa đứng thấy một cô gái mặc tây trang màu trắng, chân đi giày cao gót đứng ở đằng kia, mông mọng: "Cô ấy là ai?"

Thẩm Chi Châu chăm chú nhìn lại, mang Lạc Anh đi lên, còn chưa có mở miệng.

Cô gái đối diện đã thật thân cận vươn tay hướng Lạc Anh chào hỏi: "Xin chào, tôi là quản lý chiến đội NG. Chúng ta gặp qua."

"Gặp qua?" Lạc Anh nỗ lực nghĩ lại một chút, thủy chung nghĩ không ra, cuối cùng rút cuộc ở đâu gặp qua cô ấy.

"Đúng vậy." Cô gái tiếc nuối nghiêng nghiêng đầu, "Bất quá, cô có vẻ không nhớ rõ, chính là vài ngày sau tết, chiến đội thi đấu ở châu Á theo lời mời giành vị trí đầu, trên khán công yến, tôi còn nói chuyện với cô, không nhớ rõ sao?"

"A." Lạc Anh có ấn tượng, "Thì ra là cô a, cô trang điểm thành như vậy tôi thật sự nhận không ra."

"Tôi một lần nữa giới thiệu một chút đi. Tôi gọi Thư Bội, là quản lý chiến đội NG, cô gọi tôi Tiểu Bội là được."

"Được. Tôi gọi Lạc Anh."

Thư Bội đặc biệt nhiệt tình, nhìn Thẩm Chi Châu một cái: "Cậu không đi huấn luyện đi? Lạc Anh giao cho tôi, tôi có thể mang cô ấy đi dạo xung quanh."

Thư Bội một chút cũng không sợ Thẩm Chi Châu, cùng anh giống như bạn bè.

Thẩm Chi Châu ánh mắt nhìn về phía Lạc Anh, hỏi ý kiến của cô, cô gật gật đầu, cuối cùng dặn dò câu: "Được, cẩn thận một chút, đừng đi quá xa."

"Có tôi ở đây, cậu lo lắng cái gì?" Thư Bội liếc trắng mắt.

Thẩm Chi Châu cũng không nói cái gì, xoay người hướng phòng huấn luyện mà đi.

Lạc Anh tò mò nhìn cô ấy: "Cô cùng Pluto rất quen thuộc sao?"

Đối phương nở nụ cười, là ghen cười: "Thế nào? Ghen tị?"

"Cái gì?" Lạc Anh nhú nhú mày, "Tôi nào có, tôi liền hỏi một chút."

"Yên tâm đi." Thư Bội cao hơn cô một chút, nắm bờ vai cô, giống như chị gái, mang cô đi, "Tôi có người trong lòng, không phải là Pluto."

"Ồ."

"Cô muốn đi dạo chỗ nào? Tôi đều có thể mang cô đi."

"Được."

"Chúng ta đi chi nhánh lol đi?"

Lạc Anh:???

Nơi này là cơ sở của câu lạc bộ NG, các trò chơi chính của NG phân biệt là LOL, tuyệt địa cầu sinh cùng CF, rõ ràng dùng ba tòa tách ra, mỗi một tòa đều nối liền với nhau, có thể đi qua lại.

Thư Bội mang Lạc Anh đi tham quan một chút chi nhánh liên minh huyền thoại, nơi này đều là những người chơi chuyên nghiệp kỳ cựu, trừ bỏ đội ngũ huấn luyện người mới, người người đều giao hoạt, nhảy đến không được, còn luôn thích bắt quai.

Xem, Thư Bội mới mang Lạc Anh đến đây không đến nửa giờ, đã bị người vài lần bắt chuyện.

Bắt quai đối tượng bắt chuyện, đều không phải Lạc Anh, là Thư Bội, đáng người cao gầy diện mạo thành thực.

Một người đàn ông bụng lớn phệ nộ hướng Thư Bội huyt sáo: "Thư quản lý, thế nào rảnh đến chỗ chúng tôi?"

"Cậu quản tôi? Huấn luyện của cậu đi." Thư Bội quăng cái xem thường qua.

"Tôi như thế nào?" Người đàn ông mập mập không nói gì nở nụ cười, "Tôi liền hỏi một chút, ới, em gái bên cạnh là ai a?"

"Cô ấy không phải là người cậu có thể nhúng chàm." Thư Bội một câu nói từ chối.

"Được được được, phụ nữ các cô, thật là cao ngạo vô lý."

Lạc Anh sờ sờ mũi, nhìn chăm chú xung quanh, vừa vặn thấy một chàng trai mặc áo trắng quần đen từ thang máy đi ra, khí chất sạch sẽ lạnh lạnh, chân gầy và dài, rất có hương vị như Thẩm Chi Châu lúc còn trẻ.

Anh bước đi rất nhanh, đi tới, vừa khéo nghe thấy được mập mập đùa giỡn Thư Bội, mắt trong veo quét cô một cái, lại nhanh chóng dời đi.

Thư Bội nhìn chăm chăm hắn, thấp giọng hỏi Lạc Anh: "Đẹp mắt sao?"

"Cô chỉ ai?" Lạc Anh cầm chỉ chỉ chàng trai vừa rồi, "Cô chỉ là hắn sao?"

"Đúng vậy." Thư Bội cười nói, "Bằng không cô cho là tôi hỏi ai?"

"Đẹp mắt a. Đặc biệt sạch sẽ, làn da rất trắng, giá trị nhan sắc được tám chín điểm." Lạc Anh đứng trọng tâm đánh giá.

"Mới tám chín điểm, tôi cảm thấy mười điểm."

Lạc Anh:???

"Ngày đừng nói là, cô sẽ coi trọng hắn đi?"

"Cô nói sai rồi." Thư Bội nhỏ giọng mở miệng, "Tôi đã sớm coi trọng."

Ồ...

Kìa cô rốt cục minh bạch Thư Bội vì sao phải kéo cô đến tham quan liên minh huyền thoại.

Lạc Anh dần dần cùng Thư Bội quen thuộc, khẽ cười một tiếng: "Cô thích tình chị em? Hấn trong đội đào tạo người mới?"

"Hấn cũng chỉ so với tôi nhỏ hơn hai tuổi mà thôi." Thư Bội phảng phất đặc biệt so đo vấn đề tuổi tác, "Không phải trong đội đào tạo người mới, là gần đây chính thức nhận vào đội."

"Oa!!!" Lạc Anh đặc biệt cổ động nói, "Rất lợi hại."

Thư Bội: "Nhóc con, cô biết cái gì?"

Lạc Anh: "Đi đi."

Hai người trở lại chi nhánh PUBG, Thư Bội lúc này là thật nghiêm túc cẩn thận mang cô đi tham quan.

Lạc Anh thấy được rất nhiều thứ ngày thường không thấy được, cũng được sờ sờ cúp vàng của Thảm Chi Châu, trên thân lạnh lẽo không có độ ẩm, phản xạ ra vàng sáng vàng nhạt, nhưng bên trong chứa nhiệt huyết cùng vinh quang của mọi người.

Trên đường đi qua phòng huấn luyện của đội PUBG1, bên trong ngồi sáu người, còn có hai cái huấn luyện viên.

Thảm Chi Châu ở trung tâm, lưng thẳng, trên tai đeo tai nghe, ngón tay đặt trên bàn phím và chuột, linh hoạt di chuyển, mặc dù thấy không rõ mặt, cũng có thể cảm nhận được sự tập trung và nghiêm túc của anh.

Cách một cánh cửa, Lạc Anh cũng có thể rõ ràng nhìn thấy phần nhiệt huyết rộng lớn kia.

Lạc Anh lẳng lặng nhìn vài lần, hỏi ra một vấn đề ngu ngốc: "Bọn họ đánh một trận rất lâu, luôn luôn phải tập trung, một trận lại một trận, có phải rất mệt không?"

"Đương nhiên mệt." Thư Bội giải thích cho cô nói, "Trong mắt người ngoài nghề, cảm thấy này chức nghiệp thực nhẹ nhàng, chính là càng không ngừng huấn luyện, đánh trò chơi mà thôi. Kỳ thực bên trong có rất nhiều kỹ xảo gì đó cần miệt mài nghiên cứu, cho nên, bọn họ thường xuyên cần phục bản, lại phục bản, ghi lại sai lầm của bản thân, không ngừng mà sửa sai lại sửa sai, có đôi khi nhảy dù nhìn như đơn giản cũng phải buồn tẻ luyện tập một ngày."

"Rất nhiều người ngay từ đầu tham gia vào nghề này, đều là vì hứng thú ham thích, nhưng là huấn luyện mỗi ngày hết ngày này đến ngày khác, càng không ngừng huấn luyện, hứng thú đã sớm bị mài mòn, cuối cùng có thể kiên trì, đều không chỉ có dựa vào hứng thú, càng nhiều là trách nhiệm cùng ước mơ."

"Thể thao điện tử, đồ ăn là tội lỗi nguyên thủy. Những người giống như P thần được tôn sùng là thần đàn, cũng là nhờ không ngừng luyện tập liên tục để đảm bảo mức độ chơi bình thường của họ."

Có người sống cả đời dựa vào ước mơ và niềm tin.

Trong hành trình của cuộc đời, giấc mộng không ngừng dệt, không ngừng tan vỡ, không ngừng ní non, không ngừng hoan hô.

Bọn họ thét chói tai, phản nân, oán giận, hò hét, do dự.

Cuối cùng đạt đến đỉnh vinh quang.

Lộ ra tươi cười.

Hi vọng anh cũng có thể thực hiện được giấc mộng của bản thân, cầm cúp quán quân tuyệt địa cầu sinh WCG, nhận lễ rửa tội hoan hô của mọi người.

Lạc Anh nhìn chăm chăm bóng lưng Thảm Chi Châu, trầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Huấn luyện đến gần sáu giờ tối, thành viên chiến đội liên tục tập trung vài giờ, đều có chút mệt mỏi, lão Lí cho bọn họ nghỉ một tiếng, để bọn họ đi ăn cơm, tỉnh tỉnh não.

Các thành viên nhát nhát tán thành, tất cả đều đuổi thất lưng, rời khỏi phòng huấn luyện.

Cách phòng nghỉ, còn có thể nghe được bọn họ trò chuyện: Đội lát nữa đi chỗ nào ăn ngon, một giờ có thể nghỉ ngơi tốt... Linh tinh.

Lạc Anh ngồi ở phòng nghỉ cùng Thư Bội tán gẫu, không phát hiện Thẩm Chi Châu đi ra, tò mò nháy mắt mấy cái.

Thư Bội cười nhẹ nói: "Bọn họ nghỉ ngơi, Pluto chắc là còn trong phòng huấn luyện, cô có thể đi vào tìm hân."

"Vào phòng huấn luyện sao?" Lạc Anh đôi mắt sáng ngời, thử thăm dò hỏi lại một lần, "Thật sự có thể đi vào sao?"

"Vì sao không thể?" Thư Bội không hiểu mạch não của cô, "Hiện tại bọn họ đã không huấn luyện, đi vào cũng sẽ không quấy rầy đến bọn họ, đương nhiên có thể đi vào."

Lạc Anh hi hi nở nụ cười: "Tôi cho rằng... phòng huấn luyện chiến đội, đều đặc biệt bí mật, giống như hội thảo bí mật của các ngành nghề khác."

"Cô xem quá nhiều phim rồi? Nào có bí ẩn như vậy?" Thư Bội nhẹ nhàng gõ gõ đầu cô, cúi đầu nở nụ cười thanh, "Lại nói, cô là người một nhà."

"A?"

"Tự đi vào." Thư Bội không nói nhiều, đứng lên, "Tôi đi đây."

Lạc Anh nhúc nhủ, bên môi tràn ra một chút cười, gặp Thẩm Chi Châu còn không có đi ra, liền bước chân chậm rãi chuyển đến cửa phòng huấn luyện, đầu nhỏ ngó vào, hướng bên trong nhìn nhìn.

Bên trong chỉ có một người, bóng lưng thẳng tắp ẩn nấp trong bóng đêm, vai rộng chân dài, không gian nhỏ dưới bàn chơi game hơi chật chội không thể chứa đôi chân dài, có vẻ hơi co quắp.

Không biết anh đang nhìn cái gì, màn hình máy tính thường thường phát ra ánh sáng trắng, ánh sáng nhoáng lên một cái, phản chiếu đường quai hàm mượt mà rõ ràng, môi mỏng mỏng thành một đường thẳng.

Rất nghiêm túc a...

Lạc Anh không dám quấy rầy anh, bước chân nhẹ nhàng, đi vào một chút, từ từ ngồi xuống ghế đằng sau lưng anh.

Bên trong ánh sáng quá mờ, Lạc Anh không thấy được sợi dây kết nối với thiết bị máy tính dưới chân, bị vấp một cái, đầu gối đập vào ghế, gây đau đớn.

Cô hít vào một hơi, "Ui da" một tiếng.

Người đàn ông mang tai nghe, không hề phát hiện.

Cô hướng bóng lưng anh quyết quyết miệng, hư không giờ mấy quyền, nhưng là không nói cái gì, lẳng lặng nhìn anh.

Ước chừng qua khoảng mười phút, anh phảng phất ý thức được thời gian trôi qua, đóng video phục bàn, tháo xuống tai nghe đang muốn đi ra tìm Lạc Anh.

Ai ngờ, người liền ở sau lưng anh, ngoan ngoãn ngồi, giống học sinh ôn nhu mềm mại, mở to mắt, nhìn anh không chớp mắt.

Người đàn ông khước môi gọi lên, lôi kéo tay cô, đem cô ôm đến trên đùi: "Vào khi nào?"

"Chắc khoảng mười phút." Lạc Anh ôm cổ anh, cẳng chân quơ quơ, đem toàn bộ sức nặng thân thể đặt trên người anh.

Cô giật mình, tò mò hỏi: "Thẩm Chi Châu, anh vừa mới đang làm cái gì?"

"Hả?"

"Chính là..." Cô miêu tả một chút hình ảnh vừa mới thấy, "Anh không đánh trò chơi, cũng không có luyện tập a, anh nhìn chăm chăm vào một hình ảnh trong trò chơi, lặp đi lặp lại, là đang làm gì?"

"Phục bàn, hiểu không?"

"Không hiểu." Cô bé lắc đầu, "Em luôn luôn nghe Thư Bội nói ra thuật ngữ này, nhưng em không biết là có ý gì."

"Anh nói cho em biết, nghe này." Anh cực kì nhẫn nại mở ra hình ảnh vừa rồi, đó là bản ghi màn hình của trận đấu, chậm rãi nói, "Huấn luyện đội ngũ chuyên nghiệp, cơ bản không phải dựa vào không ngừng đánh trò chơi, phần quan trọng để không ngừng nâng cao bản thân, là phục bàn, đem trên trận

đầu hoặc tự luyện tập, phát lại video, phóng to ống kính, càng không ngừng quan sát một điểm nhất định, hoặc là đi tìm sai lầm của bản thân, suy nghĩ cẩn thận nguyên nhân sai lầm là cái gì, như thế nào tránh cho sai lầm..."

"Em đã hiểu." Lạc Anh gãi cằm anh, phát hiện anh vừa tiếp xúc với lĩnh vực bản thân am hiểu, sẽ đi thường xuyên chú ý nghiêm cẩn, rất có mị lực.

"Giống như bình thường làm bài tập, luyện tập đề, quay đầu lại đi kiểm tra, sửa lỗi."

"Ừ, đúng. Em nói cũng không sai." Thẩm Chi Châu néo néo gò má đáng yêu của cô, thấp giọng hỏi, "Đói bụng sao?"

"Có chút." Lạc Anh tiếng nói mềm nhẹ, cúi đầu.

"Phải chờ một lúc, anh mới nhờ họ ra ngoài mua đồ." Anh cúi đầu liếc mắt đồng hồ, "Chắc cũng sắp về."

Lạc Anh nằm chán xoay người, sờ sờ bàn phím chuột và tai nghe trang bị trên máy tính để bàn, tùy tay đề, bàn phím rất mềm mại, chuột cũng vậy, vô cùng sung sướng.

Cô tùy tiện nhấn chuột, mở ra một cái phần mềm, mở ra mới phát hiện, cư nhiên là khởi động steam ăn gà.

Thẩm Chi Châu nhưn mảy, bàn tay to phủ lên bàn tay nhỏ đang nắm chuột của cô, di chuyển, ần nhẹ, tiến đến bên tai cô hỏi: "Em có muốn thử không?"

"Trò chơi sao?"

"Ừ."

"Có." Lạc Anh lòng có điểm hư, dù sao cô chơi không quen trò này, trước kia Thỏ xám từng cố gắng mang cô theo, cuối cùng bỏ cuộc, sau đó, Lạc Anh không bao giờ chạm qua trò chơi này.

"Nhưng mà em không biết."

"Anh dạy cho em"

Thẩm Chi Châu tiếng nói trầm thấp, ở trên đỉnh đầu cô vang lên, tay to nắm giữ tay nhỏ bé của cô càng không ngừng di chuyển chuột, cũng không biết nhấn cái gì, liền như vậy tiến vào trò chơi.

Lạc Anh nhìn giao diện trò chơi, trái tim kịch liệt nhảy lên.

Sau khi vào trò chơi, thông thường cần chờ một phút ở quảng trường tổ chức mới chính thức bắt đầu.

Trong một phút đồng hồ ——

Thẩm Chi Châu không nhanh không chậm nói cho Lạc Anh, các thao tác ấn phím: "Di chuyển qua lại, trái phải là WSAD, nổ súng chuột trái, nhắm bắn chuột phải, chuyển vũ khí G,nạp đạn R, đi bộ Shift, nhảy phím cách..."

Như thế linh tinh, nói gần 20 cái thao tác ấn phím, Lạc Anh cảm giác đầu óc bỗng chốc bị nhồi vào, không biết gì, chỉ nhớ thao tác di chuyển xung quanh cùng chuột trái phải.

Thẩm Chi Châu sùng nịnh xoa xoa tóc dài mềm mại của cô: "Nhớ kỹ sao?"

"..." Lạc Anh không nói chuyện, nhưng biểu cảm sớm thuyết minh tất cả.

Thẩm Chi Châu cũng biết cô khẳng định nhớ không được đầy đủ, vừa mới chẳng qua là trêu cô mà thôi, "Không có việc gì, em biết đi như nào là được, đợi lát nữa anh nói cho em"

"Nhưng mà..." Máy bay đã khởi động, bản đồ xuất hiện trước mặt, Thẩm Chi Châu phóng đại bản đồ cho cô xem, cô nhỏ giọng nói, "Như vậy thật sự sẽ không hạ cánh vào hộp chứ?"

Người đàn ông không nói chuyện, tay phải duỗi đến mặt bàn, cầm cốc nước đến uống.

"Hơn nữa vừa mới tiến trò chơi, em nhìn đến." Lạc Anh oán giận nói, "Cấp của anh rất cao, bậc thầy a. Anh xác định em như thế này vừa đi ra, sẽ không bị bắn chết hả?"

Người đàn ông uống nước, không nhìn được cười, véo mặt cô: "Sợ chết như vậy? Chết thì quay lại lần nữa."

Anh chỉ chỉ bản đồ, giống như cho cô xem bản đồ du lịch, "Muốn đi chỗ nào? Tùy tiện chỉ một chỗ."

"Tùy tiện như vậy sao?" Lạc Anh nghiêm túc nhìn vài lần, "Đi bờ biển thế nào?"

"Có thể." Anh do dự một lát, "Chính là có chút xa, như thế này khả năng phải ngồi xe hoặc là chạy như điên."

"Ngồi xe?" Mắt cô bé sáng ngời, cười nói, "Ngồi xe rất tốt, ngồi xe chơi rất tốt, ngồi trong xe bọn họ có phải không đánh đến chúng ta không?"

"..."

Thẩm Chi Châu không đành lòng đánh vỡ mộng đẹp của cô, bàn tay to trên bàn tay nhỏ bé giật giật, ở trên bàn đồ điểm vị trí, thỏa mãn nguyện vọng của cô, đi bờ biển.

Thẩm Chi Châu chọn vị trí đặc biệt thiên vị, cơ bản không có người nào, cho dù có, cũng chỉ là hai ba tân binh không dám đi súng mà thôi.

Anh nói cho cô bé ấn phím nào để nhặt trang bị, nhưng không nói cho cô khẩu súng nào là tốt nhất, khẩu súng nào là kém cỏi nhất, tùy tiện cô nhặt thế nào thì nhặt.

Cô cúi đầu, ngốc dùng một ngón tay ấn bàn phím, dẫn người trên màn hình di chuyển xung quanh, căn môi dưới, ngơ ngác, lại có vài phản nghiêm túc.

Cô chỉ chỉ con đường làm bằng gỗ ở trên biển, hỏi: "Bên kia có thể đi sao?"

"Có thể." Thẩm Chi Châu còn thân thiện nhắc nhở một câu, "Cẩn thận một chút, đừng ngã xuống."

"Yên tâm, em ——"

Lạc Anh lời còn chưa nói hết, người trong trò chơi không chịu khống chế rơi vào trong biển, bên này nước tương đối nông, nhân vật ngã xuống đang đi trong nước, Lạc Anh muốn cho nhân vật lên bờ, kết quả, ấn phương hướng ngược lại, thẳng tắp hướng xa xa mà đi.

Nước càng ngày càng sâu, nhân vật bơi dưới đáy nước.

Thẩm Chi Châu nhìn nhìn, nhắc nhở cô, "Thở đi."

"Cái gì?" Lạc Anh nóng nảy, "Cái gì thở? Em vẫn luôn thở."

"Không phải nói em, là người trong trò chơi." Thẩm Chi Châu tiếp tục nói, "Em nổi lên, thở đi."

Lạc Anh không biết nên bấm chỗ nào, cuối cùng vẫn là Thẩm Chi Châu giúp cô, mới cứu nhân vật khỏi chết đuối.

Đằng sau, càng gần khu vực an toàn, nguy hiểm lại càng nhiều.

Vài lần đều là Thẩm Chi Châu nói cho cô, nơi nào có người, trốn ở nơi nào, thế nào nổ súng, có người đi lại, một phát bắn chết.

Lạc Anh vừa nghe đến tiếng súng liền sợ hãi, vừa thấy người đến liền hoảng hốt, hơn nữa phản ứng khẩn cấp lộn xộn.

Thẩm Chi Châu càng nhìn càng thấy đáng yêu, tuy rằng vẫn là khó thoát khỏi cái chết, nhưng anh cảm thấy xem cô chơi trò chơi thật sự rất thú vị.

Một ván kết thúc.

Bên ngoài phòng huấn luyện truyền đến tiếng bước chân hỗn độn.

Hoàng mao, Thú Thú cùng Đan Đan ba người vừa từ bên ngoài ăn uống no đủ trở về, ba cái đại què mùa nói chuyện đều là chết người không đền mạng.

"U a, ông mùa xuân không tới liền bắt đầu phát bệnh?"

"Nói ai phát bệnh? Ông bị mù sao?"

"Nào, tiếp tục thôi?"

"Nói linh tinh, miệng sạch sẽ cho tôi."

"..."

Thẩm Chi Châu nhăn lại mày.

Mấy người cãi nhau, trong nháy mắt bước vào phòng huấn luyện, sau khi nhìn rõ người ở bên trong, thoáng chốc ngậm miệng, hai mặt nhìn nhau.

Hoàng mao bình tĩnh nhất, cầm hai phần thức ăn đi qua: "Lão đại, của anh. Em nói anh vì sao để em lấy hai phần, thì ra chị dâu ở chỗ này."

Mấy người đối với cục diện trước mặt thích ứng rất nhanh, Thú Thú miệng ngậm cây tăm, đi tới, hỏi câu: "Tới lúc nào?"

"Giữa trưa đã tới rồi." Lạc Anh sắc mặt hơi hơi đỏ lên, đặc biệt ngoan đáp.

"A, thế nào không gặp?"

"Ở phòng nghỉ."

"Thì ra là thế."

Tán gẫu càng ngày càng xấu hổ, Hoàng mao đứng lên, hoạt động gân cốt, chủ động mở ra thức ăn đóng gói: "Thế nào? Những món này được không? Chị dâu có muốn ăn không?"

Bên trong có cá mực Lạc Anh thích, cô gật gật đầu, khẳng định thích.

Cơm chiều qua đi, chiến đội lại một lần nữa bắt đầu huấn luyện.

Lạc Anh không có chuyện gì, liền ôm gối ôm ngồi ở trên sofa phòng nghỉ, xem tivi.

Mười giờ đêm, Thẩm Chi Châu huấn luyện kết thúc đi ra, cô đã buồn ngủ.

Nửa lếch trên sofa, đầu cúi xuống, mắt hơi hơi mờ, như thể sắp ngủ.

Thẩm Chi Châu chân dài uốn cong, cúi người, ngồi xổm trước mặt cô.

"Anh đào..."

Anh nhỏ giọng nói.

"Hả?" Mắt Lạc Anh mở ra một chút, mu bàn tay duỗi ra, xoa xoa khóe mắt đỏ vì mệt mỏi, "Phải đi sao?"

"Có mệt không?" Thẩm Chi Châu nặng nề nhìn chăm chăm cô, không đáp hồi lại, trong mắt đau lòng cùng quan tâm căn bản giấu không được.

Rõ ràng anh nên là người mệt mỏi.

Lạc Anh thấp giọng nói: "Không mệt, chỉ là hơi buồn ngủ."

Cô gian nan thẳng đứng dậy, đứng lên, "Chúng ta trở về đi."

"Ừ."

Người đàn ông nắm tay cô, ra khỏi câu lạc bộ, đường về nhà không tính là xa.

Nhưng ban đêm trời tối đen, đường phố đầy xe cộ, dòng xe liên tục không ngừng, đèn neon không ngừng nhấp nháy, kéo ra từng tia sáng.

Thẩm Chi Châu thấy Lạc Anh buồn ngủ đến mức không đi được, cõng cô trên lưng trở về nhà.

≡≡≡≡≡

Tác giả có chuyện muốn nói: Cảm giác như vợ chồng già.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

cavien6666

Thời gian thong thả trôi qua, vòng chung kết WCG ngày càng gần hơn.

Học kỳ trước Lạc Anh đã vượt qua tiếng Anh cấp 4, quyết định học kỳ này thử cấp 6, mỗi ngày buổi tối đều sẽ ở trong phòng nửa giờ học từ đơn, sau đó làm bài tập hoặc là nghe các bài kiểm tra để cải thiện bản thân.

Ngày bình bình đạm đạm qua.

Bởi vì thói quen sống cùng quy luật không đồng nhất, mặc dù họ sống chung dưới mái nhà, số lần nói chuyện gặp mặt ít đến thảm thương.

Vì không đánh thức anh, Lạc Anh dường như đã hình thành thói quen, mỗi ngày buổi sáng sáu giờ, phía đông mặt trời vừa nhô lên một chút, cô đều sẽ vô ý thức rời giường, chân trần, mở to đôi mắt mê man, giống như u hồn chuyển đến phòng đối diện, động tác nhẹ nhàng, chậm chạp trèo lên giường, tiến vào vòng tay người đàn ông.

Biết cô đến đây, Thẩm Chi Châu vươn cánh tay dài, một cái nghiêng người liền quấn cô, ôm vào trong ngực tiếp tục ngủ.

Cô bé giống như thú nhỏ vô danh, ở trong lòng anh cọ cọ, cong người, tìm kiếm vị trí thích hợp nhất, tiếp tục ngủ.

Bây giờ, bầu trời cuối cùng cũng sáng rõ.

Lạc Anh nên rời giường đến trường học, cô bữu môi, xoa mắt, chậm rãi bò ra khỏi vòng tay người đàn ông, muốn xuống giường.

Ai ngờ, người đàn ông tăng thêm sức, không cho cô đi.

Lạc Anh bất đắc dĩ cười, nheo nheo mũi cao thẳng của anh: "Em muốn đi lên lớp."

"Ừ."

Cô giống như bình thường, ngẩng mặt, vuốt cằm anh, in môi lên má, đi theo đường quai hàm, hôn đến khóe miệng, hoạt bát ở trên môi anh nhấp một ngụm, giống như chuồn chuồn lướt nước.

Trong ánh mặt trời ấm áp, anh dường như nở nụ cười.

Bàn tay to đè lại đầu của cô, ngón tay nâng cằm cô lên, đầu lưỡi thâm nhập, hôn càng sâu.

Cuối cùng, môi dừng ở xương tai mỏng của cô, tiếng nói khàn khàn: "Chào buổi sáng, chú ý an toàn."

"Vâng, chào buổi sáng."

Lạc Anh được anh nói ra, linh hoạt xuống giường, liếc nhìn thời gian, nhanh chóng rửa mặt, thu thập túi sách, liền như vậy ra cửa.

Buổi tối tan học trở về.

Thẩm Chi Châu không ở nhà như mọi khi.

Lạc Anh gọi thức ăn bên ngoài, vừa xem tivi vừa ăn, ăn xong đi vứt rác, tắm rửa trở về phòng, đọc sách một lát, thật sự rất buồn ngủ, liền tắt đèn trèo lên giường đi ngủ.

Rạng sáng, 2 giờ rưỡi.

Cô nghiêng người ngủ, bởi vì giấc ngủ rất cạn, trong phòng khách truyền đến tiếng chìa khóa chuyển động, cô nghe thấy rõ, bên môi không tự chủ nở một nụ cười.

Sau đó, là tiếng bước chân tận lực nhẹ nhất, chậm nhất vang lên bên ngoài phòng, không nghe kỹ, cơ bản là không nghe thấy.

Đèn phòng tắt bật sáng, tiếng nước rào rào truyền đến ——

Ước chừng mười phút sau, có người đi vào phòng của cô, cái bóng cao lớn bao trùm, anh nhìn vào mắt của cô, mũi của cô, vành tai mỏng manh, cuối cùng, tầm mắt dừng ở môi anh đào phấn nộn.

Không chút nghĩ ngợi, liền như vậy cúi người hôn xuống.

Một khi hôn lên, liền thế nào cũng không tách ra được.

Cô có chút thanh tỉnh, tay mảnh khảnh vô thức đặt lên vai anh, chậm rãi thuận theo anh.

Ngoài cửa sổ trắng lạnh như nước, trong cửa sổ cảnh xuân chột nóng.

Trong phòng ngủ người đàn ông cúi đầu thở hắt hắt, cùng với cô bé nhẹ nhàng nức nở kêu gọi, cô giống như con mèo làm nũng lại đỏ mặt, hai gò má nhiễm lên một chút đỏ ửng.

Cuối cùng, Lạc Anh mệt mỏi, "Thẩm Chi Châu, anh tha em đi..."

Cô nhỏ giọng nói, còn mang theo nhọt nhạt run rẩy.

Người đàn ông quả thực tha cô, ở bước cuối cùng dừng lại, xoa xoa tóc dài mềm mại của cô, xuống giường, một lần nữa đi sửa sang lại một chút, mới trở về phòng ngủ.

....

Thi cấp 6 ngày đó, vừa khéo là cuối tuần.

Từ mùa giải thông thường đến chuẩn bị tiến đến vòng Playoff sắp tới, chiến đội NG huấn luyện mấy tháng, quyết định trước trận đấu an bài các thành viên đội 1, toàn bộ đi San Francisco tiến hành tập huấn, chuẩn bị tốt nghênh đón vòng chung kết kế tiếp.

Lạc Anh buổi chiều thi xong, phải đi sân bay tiễn Thẩm Chi Châu.

Người đàn ông gặp cô cảm xúc sa sút, từ trong ba lô lấy ra một lọ sữa chua, rút ống hút, xuyên qua lớp bạc trên mặt, đưa cho cô uống.

Cô bé nắm giữ, đưa đến bên môi, hút mấy ngụm.

Thẩm Chi Châu hạ mắt nhìn thẳng cô, hỏi: "Thi thế nào?"

"Vẫn được. Nghe rất khó, đọc cũng rất khó." Lạc Anh nhú nhú mày, "Nhưng là em tập trung ở viết văn cùng phiên dịch, chắc là không thành vấn đề đi."

Lạc Anh khó có thể tưởng tượng, trong một tháng này, đây là lần bọn họ nói với nhau nhiều nhất.

"Khi nào thì nghỉ phép?" Thẩm Chi Châu nâng tay sờ sờ đầu cô, tiếng nói khàn khàn vô thức nhiễm lên một chút sùng nịnh.

"Khoảng nửa tháng nữa, bọn em sẽ chính thức bước vào tuần thi vào tuần tới." Lạc Anh mím mím môi, nhỏ giọng hỏi anh, "Các anh thật sự không được nghỉ?"

"Không có." Thẩm Chi Châu ngữ khí lộ ra một cổ bất đắc dĩ, không nói dối nói, "Sắp đến trận đấu, phòng chừng kết thúc trận đấu mới được thoải mái, trận đấu kết thúc được nghỉ dài. Vừa khéo mang em đi nghỉ hè. Mang em đi chơi, hả?"

"Được được." Cô bé trong mắt cất giấu kích động, nhưng lại nghĩ đến kế tiếp gần một tháng không gặp, thần sắc lại trở nên trống rỗng vô thần.

Hoàng mao đến nhắc nhở một câu: Chuẩn bị đăng ký.

Thẩm Chi Châu gật gật đầu, trước khi đi cúi người ôm cô, xoa lưng cô, khẽ nói: "Anh đào, anh phải đi."

"Ừ." Lạc Anh cảm thấy ở đầu vai anh, cọ cọ, nặng nề mà gật đầu, "Chú ý an toàn, cơm chiều nhất định phải ăn, chăm sóc tốt bản thân."

"Ừ." Thẩm Chi Châu buông cô ra, đứng lên, xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn bóng loáng của cô, hạ mắt nhìn thẳng ánh mắt cô, còn nói lại, "Anh đi. Về sớm một chút, buổi tối tận lực không đi ra ngoài."

Lạc Anh lại đặc biệt ngoan gật gật đầu, nắm giữ bàn tay to của anh, mắt thấy anh chậm rãi xoay người, đầu ngón tay bị cô nắm, nơi lòng từng cái một, rút lui...

Cuối cùng, người đàn ông quay lưng lại, kéo hành lý, quyết đoán hướng cửa đăng kí mà đi.

Hoàng mao đi tới, đồng tình vỗ vỗ vai Thẩm Chi Châu, bước chân nhất quán rời đi.

Lạc Anh nhìn bóng lưng anh càng lúc càng xa, đi mấy bước, Thẩm Chi Châu dường như quay đầu.

Lạc Anh nhần lại mày, bước chân không chịu khổng chế, cũng đi mấy bước về phía trước, đuổi theo, tầm mắt luôn luôn dính ở trên người anh.

Cho đến khi, đuổi tới chỗ không thể đi qua.

Lạc Anh dừng bước, hồ hững đứng một lát, một người cô linh linh, đứng ở quầy bán vé.

Người đàn ông hình như có phát hiện nhìn qua, trầm mặc không nói.

Điện thoại vang lên trong túi, Lạc Anh lấy ra, dán tai bên tai, nhận điện ——

"Anh đào, trở về." Anh trong lời nói mang theo cứng rắn, lạnh lùng mệnh lệnh.

Lạc Anh bướng bỉnh không nói chuyện, cô bắt đầu hoài nghi bản thân có phải có chút làm kiêu, rõ ràng chỉ là tách ra hơn một tháng mà thôi, cũng không phải sinh lý tử biệt, vốn không phải khó khăn như vậy.

Nhưng cô chính là khổng chế không được, lắc lắc đầu, nước mắt là tả theo khóe mắt tràn ra, chảy xuống mặt trắng nõn của cô.

"Anh đào, về nhà." Người đàn ông bắt đắc dĩ mở miệng, ngữ khí không cứng rắn như trước.

"Thẩm Chi Châu."

Cô hô hân một tiếng, trong giọng nói xen lẫn tiếng khóc nức nở, hô hấp có chút dồn dập.

Có thể là không muốn để cho anh thấy bản thân đang khóc, lông mi run lên, quay lưng lại.

Hành khách xung quanh đi lại vội vàng, rất ít người chú ý đến cô.

Thẩm Chi Châu không gác điện thoại, luôn luôn lẳng lặng chờ đợi.

Cho đến khi cô điều chỉnh tốt cảm xúc, chậm lại hô hấp, mới cắn môi, gần từng tiếng chậm rãi mở miệng, "Thẩm Chi Châu, chờ em kết thúc kỳ thi, em đi San Francisco tìm anh được không?"

Thẩm Chi Châu nhìn bóng lưng cô, một lát sau mới trả lời: "Được, chờ em."

Anh đáy mắt tràn ra chút đau lòng, "Ngoan, đừng khóc."

Cô bé chớp mắt, rốt cục nở nụ cười.

.....

Trong tuần thi.

Lạc Anh như trước nghiêm túc, không phải lên lớp, cô liền ngồi trong phòng không ngừng đọc sách ôn tập, giống như học kỳ trước, cô đã lên kế hoạch ôn tập kỹ càng.

Hệ thống học bổng đại học A là hệ thống năm học, học kỳ trước Lạc Anh cảm hạnh nhất, lần này nếu có thể xếp top3, học bổng sẽ chảy vào túi của cô.

Nếu là lại cảm hạnh nhất, trường học sẽ chủ động đem tư liệu cùng thành tích của cô trình lên, giúp cô xin cấp học bổng quốc gia, đến lúc đó liền lại có một khoản rất lớn.

Lâm Duyệt gặp Lạc Anh nghiêm túc như thế, cong vai, cười hi hi hỏi: "Thế nào? Có tin tưởng sao? Học bổng Quốc gia đang hướng cậu vẫy tay."

"Tùy tiện đi." Lạc Anh một bên đọc sách một bên nhàn nhạt trả lời, "Tôi hiện tại thậm chí thi ngay lập tức."

"Tôi dựa vào!" Lâm Duyệt trừng mắt to, kinh ngạc một cái chớp mắt, quả thực cảm thấy bất khả tư nghị, "Tùy tiện? Đây cũng không giống cậu, học kỳ trước cậu không phải là còn rất tự tin, rất có lòng hiếu thắng sao? Còn nói nhất định phải áp đảo Đoàn Thân Hiền đứng thứ nhất, học kỳ này như thế nào?"

"Học kỳ này rất mệt, mong kết thúc nhanh." Lạc Anh ngoéo môi, duỗi lưng một cái, đánh cái ngáp.

Lâm Duyệt khinh bi liếc cô một cái, không khách khí vạch trần: "Cậu mệt cái rắm, học kỳ này thắng hoa trong tình yêu, ok? Mỗi ngày ngâm mình ở bên trong mật đường, ngọt chết cậu đi. Đứng rồi, chúng ta thi mấy môn..."

Cô ấy vươn ngón tay nghiêm túc đếm đếm, "Năm môn, còn có bảy ngày liền nghỉ phép, rất nhanh sẽ giải phóng, còn có thể xem trận đấu WCG."

Lâm Duyệt này mê trò chơi, suốt ngày, chỉ nghĩ đến chơi.

"Bảy ngày?" Lạc Anh bả vai hạ xuống, giống như quả bóng xì hơi, khóc không ra nước mắt, "Bảy ngày, còn lâu mới đến."

.....

Thẩm Chi Châu sau khi đi San Francisco tập huấn, cuối cùng ngừng thức đêm.

Cường độ huấn luyện cực cao, chiến đội sợ phá vỡ cơ thể nhóm đội viên, long trọng mở cuộc họp, điều chỉnh lớn thời gian huấn luyện, còn lập ra kế hoạch huấn luyện nghiêm ngặt.

Lạc Anh đều trước 10 giờ tối, đem nhiệm vụ ôn tập hôm nay hoàn thành, tắm sạch sẽ, ngoan ngoãn ngồi ở trên giường chờ Thẩm Chi Châu gọi video.

Lúc này, San Francisco vừa khéo là giữa trưa, buổi sáng huấn luyện một vòng.

Huấn luyện hình như có chút trễ, Lạc Anh đợi gần nửa giờ, đối phương còn không có gọi tới.

Ngay tại lúc cô buồn ngủ, ghé vào trên giường chuẩn bị ngủ, thanh âm Wechat bị cô tận lực nâng cao, tích táp cao thấp nối tiếp vang lên ở trong phòng.

Cô lập tức trợn to mắt, bên cạnh rung rung, nhấc lên đi động, luống cuống tay chân vội vàng nhấn nghe.

Bởi vì quá mức vội vàng, Lạc Anh không thể cầm chắc đi động, thân máy theo lòng bàn tay cô trượt xuống một chút, video clip trò chuyện vừa khéo chiếu vào làn da trắng trắng non mềm dưới cổ.

Trong video Thẩm Chi Châu không biết nhìn thấy gì, mắt anh tối sầm, uống nước sặc khụ hai tiếng.

"Lạc Anh, Lạc Anh?"

Lạc Anh đem di động một lần nữa cầm chắc, nhắm vào khuôn mặt xinh đẹp dễ nhìn, đối với việc vừa rồi không chút nào phát hiện, nháy mắt mấy cái, hỏi: "Em đây, anh hôm nay thế nào lâu như vậy mới gọi cho em? Em nhanh buồn ngủ..."

Người đàn ông đối với việc vừa rồi làm như không thấy: "Hôm nay huấn luyện có chút vấn đề, kết thúc chậm một chút."

"Có vấn đề." Lạc Anh khẩn trương hỏi, phảng phất một tuần sau lên thi đấu chính là cô, "Có ảnh hưởng trận đấu không, anh tuần sau liền lên thi đấu."

"Yên tâm, ảnh hưởng không lớn."

"Vậy là tốt rồi." Lạc Anh nhẹ nhàng thở ra, ở trên giường mềm nhũn lật người, nghiêng đầu, di động để ở đầu giường, ngoan ngoãn hỏi anh, "Có ăn cơm trưa không? Buổi sáng có ăn bữa sáng không?"

"Ăn." Người đàn ông nghiêm túc đáp, cuối cùng còn bổ sung một câu, "Không dám không ăn."

"Phải không?" Lạc Anh nheo lại mắt, khẩu khí giống thầy giáo kiểm tra bài tập học sinh, "Không được gạt em. Chờ em sang bên đây, hỏi Thư Bội, nếu Thư Bội nói với em, anh có một ngày không đúng hạn ăn cơm, anh nhất định phải chết, Thẩm Chi Châu."

Thẩm Chi Châu nghiêng đầu, nhìn cô nở nụ cười, thân nhiên nói: "Tùy thời xin đợi."

"Rất nhanh." Lạc Anh quyết quyết môi, "Em còn có hai môn liền thi xong rồi, hơn nữa hai môn là thi liên tiếp, ngày mai thi một môn, ngày kia thi một môn, em liền đi tìm anh."

"Ừ, nhớ em." Người đàn ông tựa hồ hơi mệt, xoa xoa mũi, còn không quên dặn dò, "Trước khi lên nhớ gửi tin nhắn cho anh, đến cũng gửi tin nhắn cho anh, anh đi đón em."

Lạc Anh: "Được."

Nói xong câu đó, Thẩm Chi Châu đem di động tùy tiện đặt trên tủ đầu giường, không tắt video, đứng lên, cởi áo, lộ ra thắt lưng tinh trắng đẹp mắt, khom lưng muốn cởi quần, nhớ tới cô bé còn mở to đôi mắt nhìn anh, bước đến tủ quần áo, tìm quần áo thay đổi.

Khẽ nói: "Hôm nay điều hòa ở phòng huấn luyện hỏng rồi, ra rất nhiều mồ hôi. Anh đi tắm một cái."

"Ừ, anh mau đi đi, em cũng chuẩn bị ngủ." Giọng cô rất khẽ truyền qua điện thoại.

Người đàn ông câu môi cười, chân dài rào bước tiến đến phòng tắm.

Chờ anh tắm xong, đi ra, cầm lấy di động, phát hiện Lạc Anh đã nhắm mắt lại lẳng lặng ngủ.

Thiếu nữ gò má bị áp ở bên gối đầu, lông mi mềm yếu hạ xuống, môi mềm mại hé mở, hô hấp đều đều.

Thẩm Chi Châu lẳng lặng ngồi ở trước giường, đối diện với ánh nắng vàng ảm áp ngoài cửa sổ, anh một tay nắm di động, tầm mắt dừng ở khuôn mặt đang ngủ của cô, nhìn mười phút.

Muốn tắt video, nhưng lại sợ tiếng chuông bên kia không tắt, tắt đi video sẽ phát ra âm thanh đánh thức cô.

Anh đem di động đặt ở đầu giường, nằm xuống nghỉ ngơi một lát.

Thẳng đến xế chiều huấn luyện bắt đầu, anh vẫn như cũ không có tắt video, đặt điện thoại trong khách sạn, luôn luôn bật.

Buổi tối huấn luyện trở về.

Thẩm Chi Châu về khách sạn, lấy điện thoại để trên mặt bàn, video mấy giờ trước đã bị đối phương tắt đi, còn phát đến đây một chuỗi lớn gần 50 cái a a a a a a!

[Em tối hôm qua không đóng video?]

[làm sao anh cũng không tắt đi, ô ô ô ô em ngủ khăng định đặc biệt xấu, ở trong clip phóng to sống động, không biết có chảy nước miếng hay không.]

Thẩm Chi Châu: [.....]

Thẩm Chi Châu nhìn chăm chăm kia một chuỗi lớn "A a a a a" cùng "Ô ô ô ô ô", tưởng tượng một chút vẻ mặt đáng yêu của cô bé khi đánh mấy cái văn tự này.

Cô nhất định là ngậm miệng, mặt trùng xuống.

Vì an ủi bạn gái, Thẩm Chi Châu trả lời: [rất xinh đẹp.]

Lạc Anh thi xong đi ra, nhìn chăm chăm ba chữ này, di động đều cảm không ổn định, đồng tử khẽ run, ngay người một hồi lâu, vẫn là không nghĩ ra, Thẩm Chi Châu này ba chữ cuối cùng rốt cuộc là có ý tứ gì?

Thế nào có chút chế giễu?

Đúng vậy đi? Thế nào giống như vậy đâu? Càng xem càng giống..

Nhưng anh dám sao?

Nếu trước đây, Lạc Anh khẳng định không chút do dự nói anh không dám, nhưng hiện tại anh không ở bên cạnh cô, không dám khẳng định.

Lạc Anh càng xem càng cảm thấy ba chữ kia rất có lệ, trước kia anh không gửi Wechat như thế này, vì sao vừa đi San Francisco liền biến thành như vậy.

Vào buổi tối gọi video, Lạc Anh trong lòng sinh hờn dỗi, nghiêm túc thảo luận vấn đề này với anh.

Từ nông đến sâu hỏi: "Thẩm Chi Châu, các cô gái ở San Francisco nhìn có được không?"

Người đàn ông nhìn chăm chăm mặt cô, thuận miệng đáp: "So trung quốc còi mỡ hơn."

Này...

Ngửi khí rất có lệ.

Lạc Anh yên lặng ai thán một tiếng, xoa xoa mũi, lại hỏi: "Anh ở bên kia nhiều ngày như vậy, có quen bạn mới không?"

"Có mấy cái."

Thật sự có!

Lạc Anh nghiêm túc nhú nhú mày, thẳng người, ngồi ở trên giường, rõ ràng hỏi: "Bên kia quán bar có vui không?"

"Anh không đi quán bar."

"Em không tin." Lạc Anh nheo lại mắt, chém đinh chặt sắt.

Người đàn ông liếm liếm môi, ở giờ phút này, rốt cục ý thức được cô đang ghen, nhưng cũng không biết cô lại ghen cái gì: "Em làm sao vậy, bảo bối?"

"Hiện tại biết gọi em bảo bối, sáng hôm nay có lệ với em, sao không thêm hai chữ "bảo bối " vào?"

Thẩm Chi Châu:???

"Anh khi nào thì có lệ với em?"

"Anh không sao?"

"Em nói thẳng."

Lạc Anh thấy anh đã hỏi như vậy, trực tiếp làm rõ nói: "Em buổi sáng gửi Wechat cho anh, nói một đồng lớn lời nói, anh trả về sáu cái im lặng tuyệt đối, thêm ba chữ?"

Thẩm Chi Châu không hiểu: "Anh không phải khen em sao? Rất xinh đẹp."

"Anh đừng nói ba chữ này!" Cô bé không lý do xù lông, trùng to mắt, mặt ngẩng lên tranh luận với anh, "Nào có người nói như vậy. Chiều theo lẽ thường, có người sẽ trả lời như vậy sao? Không nên an ủi một chút, nói không có chảy nước miếng, làm sao có thể không đẹp, vẫn là đẹp như vậy, mà anh chỉ ba chữ."

Thẩm Chi Châu bật cười, thấy vẻ mặt tức giận của cô đáng yêu như thế, thật muốn duỗi tay tới xoa bóp.

"Anh còn cười?"

"..." Thẩm Chi Châu gờ tay đầu hàng, "Được được được, là anh không giỏi nói chuyện, trả lời thật sự hơi ngắn. Nhưng anh thực không nghĩ có lệ với em, cũng không đi quán bar."

Lạc Anh nói chuyện nói một mõi, ghé vào trên giường, tiếp tục "Giáo huấn" anh: "Anh xem bình rượu sau lưng kìa, không phải là từ quán bar mang về sao?"

Thắm Chi Châu nghiêng đầu quét mắt, cảm giác có chút đau đầu.

Bình rượu kia quả thật là từ quán bar gần đây mang về, nhưng không phải là anh mang về.

"Anh thực không đi."

"Ừ."

"Anh mỗi ngày gọi video với em, buổi tối còn muốn huấn luyện, anh làm sao có thời gian đi quán bar?"

"Em biết, em chỉ tùy tiện hỏi thôi."

Lạc Anh có chút mệt nhọc, kỳ thực cô cũng không có không tin anh, chính là lâu như vậy không gặp, tâm có chút trống rỗng, không có cảm giác an toàn.

Cô nhắc lên môi, dụi mắt, thanh âm ôn nhu nhẩn nhụi theo hàm răng đều đặn phát ra, khẽ nài nỉ: "Thắm Chi Châu, anh dễ dàng em."

"Anh dễ dàng em, em liền không tức giận."

Đôi phương im lặng vài giây.

Ngay tại lúc Lạc Anh cho rằng Thắm Chi Châu không biết nên nói cái gì ——

Tiếng nói lạnh lạnh dễ nghe, xuyên thấu qua điện thoại chậm rãi đi đến bên tai cô, gây ra một chút gợn sóng:

"Lạc Anh, anh yêu em."

≡≡≡≡≡

Tác giả có chuyện muốn nói: Haiz! Lời yêu thương đẹp nhất thế giới không phải là "Anh yêu em" sao!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

cavien6666

Lạc Anh bị sững sờ trước lời dễ dàng của Thắm Chi Châu, rõ ràng quá thẹn thùng, khuôn mặt đã hồng một mảnh, còn dám phụng phịu, nói với anh: "Đây là đồ hả? Anh phạm quy!"

"Bằng không?" Người đàn ông bàn tay khớp xương rõ ràng cầm di động, hạ mắt, đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng cô, "Muốn đồ thế nào?"

"Ồi, này còn muốn em dạy cho anh sao?" Lạc Anh âm lượng cất cao chút, giọng nói mang theo quyền rũ đặc biệt của cô gái, "Chúng ta đã ở bên nhau lâu như vậy, cũng vài tháng, phải không? Mặc kệ này có phải anh lần đầu tiên yêu đương đâu, cũng đã nói chuyện mấy tháng, còn không biết đồ người sao?"

Thắm Chi Châu tiếng nói khàn, nghe cô bá bá nói một đồng, chỉ trở về một chữ: "Là."

Lạc Anh:???

"Anh là cái gì vậy? Em thế nào không hiểu anh nói cái gì, anh lại có lệ với em?"

Người đàn ông mím mím môi, nhẩn nại giải thích nói: "Anh là lần đầu tiên yêu đương."

Lạc Anh nháy mắt mấy cái, đôi mắt tròn xoe, có vẻ bất ngờ, thực sự là không nghĩ tới.

Người đàn ông vĩ đại như vậy, đầu tiên là giành ba năm liên tiếp quán quân CF trong vòng tròn thể thao điện tử, tiếp đến xuất ngoại du học, thuận lợi tốt nghiệp, trong quá trình này vậy mà không có nữ sinh theo đuổi?

Vẫn là nói, ánh mắt anh rất cao, ai cũng chường mắt?

Lạc Anh hoàn toàn chấn kinh rồi, một mặt bất khả tư nghị.

"Không tin?"

Người đàn ông thấy cô một mặt nghi hoặc, thờ dài, cũng không cảm thấy bản thân mất mặt khi lớn tuổi như vậy không nói chuyện yêu đương, chi tiết nói cho cô.

"Em cũng không cần dùng ánh mắt đó nhìn anh, anh tuy rằng không nói qua yêu đương, nhưng có thích một cô gái."

"Hả?" Lạc Anh nâng cằm lên, nhướn mày, thích thú lắng nghe.

"Cũng không tính là thích, chính là có cảm tình, rất ngưỡng mộ cô ấy."

Vậy mà cũng có cô gái được Thẩm Chi Châu ngưỡng mộ.

Lạc Anh chưa chưa, bữu môi, nghiêm túc chăm chú lắng nghe.

"Cô ấy là người ngoại quốc, lúc đó anh đi du học một mình, thường xuyên đọc lai độc vãng, luôn gặp được cô ấy, cô ấy rất giỏi, đặc biệt thích âm nhạc, biết rất nhiều nhạc cụ khác nhau, cũng biết tự kỷ luật, cô ấy có mái tóc vàng, thường xuyên thấy cô ấy, cô ấy luôn ngồi ở trước bàn học đọc sách hoặc là viết chữ."

Lạc Anh cẩn thận nghe, càng nghe mặt càng đen, khóe miệng cũng không gợn lên: "Sau này đâu?"

"Sau này, bọn anh quen nhau, ở chung thật sự hòa hợp, cũng thật thoải mái, cô ấy rất thích cười, nhưng là cũng không có ở cùng nhau."

Lạc Anh âm thầm nghĩ, may mắn anh nói câu cuối cùng, ngữ khí không có biểu lộ ra tiếc nuối.

Bằng không... Cô không dám khẳng định bản thân sẽ làm ra cái gì.

"Là cô ấy từ chối anh?"

"..." Thẩm Chi Châu liếc cô một cái, "Không thông báo."

"Ồ." Lạc Anh sắc mặt dịu chút, nhưng vẫn là rất hiếu kỳ, "Vì sao không thông báo?"

"Bọn anh không thích hợp, hơn nữa cũng biết, kia không phải là yêu."

"Anh làm sao mà biết không phải là yêu đâu? Vậy anh..." Lạc Anh càng nói thanh âm càng nhỏ, cuối cùng không nhận được, hỏi ra câu muốn hỏi nhất, "Lại vì sao khẳng định, đối với em là yêu?"

"Dùng tâm đi cảm thụ." Thẩm Chi Châu chỉ nói năm chữ, cười mà không nói.

Lạc Anh nghe không hiểu những lời này, nhưng cũng không so đo, tiếp tục hỏi: "Hai người còn liên hệ sao?"

"Không có."

"Thật sự?"

Anh nheo lại mắt, tựa tiểu phi tiểu, phảng phất thật hưởng thụ cô mặc danh kỳ diệu quán thúc: "Muốn xem di động của anh không?"

"Kia không cần." Lạc Anh ho nhẹ hai tiếng, "Em mới sẽ không vì chuyện nhỏ này đi nhìn riêng tư của người khác. Con người của em, vẫn là rất có nguyên tắc."

"Ừ đúng, rất có nguyên tắc." Thẩm Chi Châu lặp lại một lần lời của cô, liếm môi cười.

Lạc Anh xoa xoa chóp mũi, không nhận được lại hỏi: "Kia cô ấy hiện tại thế nào?"

"Anh làm sao mà biết?" Thẩm Chi Châu đuôi lông mày khẽ nâng, "Bất quá, nghe bạn học khác nói, chắc là kết hôn."

"Oa!!!!"

Lạc Anh hai mắt tỏa ánh sáng, như là nghe được một kinh hi lớn, cao hứng vỗ tay, tựa như tân khách đi đến hôn lễ người khác.

"Kết hôn rất tốt, kết hôn có thể tạo một gia đình khác, trải nghiệm cuộc sống hoàn toàn mới."

Thẩm Chi Châu: "Người khác kết hôn, em vui vẻ như vậy?"

"Kia đương nhiên, kết hôn a, kết hôn vốn chính là sự kiện đáng giá cao hứng."

"Ừ đúng." Thẩm Chi Châu đặc phối hợp cô, cũng đi theo cười rộ lên, "Kia em chừng nào thì cũng cho anh vui vẻ một chút?"

"..."

Lạc Anh thoáng chốc dừng lại, sợ run vài giây, mới phản ứng đi lại anh vừa mới nói câu kia hàm nghĩa gì, không quá xác định hỏi: "Anh là hướng em cầu hôn sao?"

"Em cảm thấy sao?"

"Anh nghĩ thật đẹp!"

Người đàn ông cười khẽ.

Bởi vì thời gian sai lệch, sau lưng hai người cảnh sắc khác nhau.

Thẩm Chi Châu vừa rời giường liền gọi video cho cô, phía sau là cửa sổ thủy tinh trong suốt sát đất, ánh sáng vàng nhạt tiến vào, cô hoàn toàn có thể nhìn thấy khung cảnh tuyệt đẹp của trung tâm thành phố San Francisco.

Hai người lần này hàn huyên thật lâu thật lâu...

Lạc Anh cũng biết rất nhiều về sự tình trước kia của anh, một lát đau lòng, một lát cười nhạt, một lát nghiêm túc, siêu cấp thống hận bản thân vì sao không lớn hơn một chút, lại giỏi giang hơn, nghĩ trở thành cô gái luôn luôn bên cạnh anh.

Khi anh cô độc, nắm tay anh, cùng anh đi mỗi một con đường.

Khi anh bị xem nhẹ, khích lệ anh, nói cho anh biết anh thật sự rất giỏi.

Khi anh bảo vệ được quán quân, gánh vác vinh quang, ngồi ở dưới sân khấu, cổ vũ cho anh, cười với anh.

Thẩm Chi Châu nói: Không sợ, chúng ta có nhiều thời gian, còn nhiều thời gian.

Đúng vậy, ngày mai có thể lên máy bay, ngày sau có thể thấy anh.

Lạc Anh cuối cùng cường ngạnh cầu xin anh tự chụp mấy bức, lý do là: "Em ngồi trên máy bay lâu như vậy, cả một ngày, một ngày đều ở trên máy bay, không có internet cũng không thể gọi video, em nhớ anh thì sao?"

"..."

Sau khi như nguyện được mấy bức ảnh tự sướng mặt không biểu cảm của Thẩm Chi Châu, Lạc Anh vui rạo rức đóng cuộc gọi video, xuống giường thu thập một chút hành lý, liền ngoan ngoãn lên giường ngủ.

.....

Ngày thứ hai kiểm tra vừa khéo là buổi sáng.

Lạc Anh thi xong liền hướng công trường đi, Lâm Duyệt giữ chặt cô: "Này này, đi quán nước uống hai ly? Thi xong, thả lỏng thả lỏng tâm tình thôi."

"Không được." Lạc Anh nhàn liếc cô ấy một cái, tựa hồ thực vội, "Không thấy tôi đang vội?"

"Mới mấy giờ mà vội như vậy? P thần lại không ở trung quốc, anh ấy không phải đi San Francisco sao? Còn có bốn ngày là đến vòng chung kết."

"Đúng vậy." Lạc Anh mắt mở to, sáng lấp lánh, "Tôi là đuôi máy bay, tiến đến San Francisco, "

"DM!" Lâm Duyệt kinh ngạc trong giây lát, "Cậu muốn đi xem trực tiếp trận đấu? Ghế người nhà khách VIP, chưa."

Lạc Anh xoa xoa mặt cô ấy: "Ngaoan ~ sau khi trở về, cậu muốn bao nhiêu chữ ký P thần cũng không có vấn đề gì."

"Có thể chụp ảnh chung sao? Cảm quán quân thế giới..." Lâm Duyệt nhấc tay, trong mắt tràn ngập chờ mong.

Lạc Anh: "Không bằng tôi dẫn anh ấy ra ngoài, cậu hỏi một chút?"

"Kia vẫn là quên đi." Lâm Duyệt cười cười, nghiêm túc nói, "Không nói đùa với cậu, đi San Francisco đường sá rất xa, hơn nữa còn là bay sang nước khác, cậu đi một mình à?"

"Ừ."

"Chú ý an toàn." Lâm Duyệt quơ quơ cánh tay Lạc Anh, giống như chị em ôm ôm cô, ghé bên tai cô nói nhỏ, "Có một số việc cậu không trong vòng tròn khả năng không biết, ở nước ngoài thi đấu cùng quốc nội thi đấu căn bản không phải một cái khái niệm, quốc nội so sánh với nước ngoài, cũng không có nhiều tranh đoạt cùng âm mưu quỷ kế, đại đa số đều chỉ là fan gây chiến với nhau mà thôi."

Lạc Anh gật gù đầu, ý thức được Lâm Duyệt phổ cập khoa học cho mình, chuyên chú mà nghiêm cẩn nghe.

"Quốc nội lại nói như thế nào, mọi người đều là người Trung Quốc, nhìn người khó chịu, cùng lắm thì không để ý tới là được, cũng không gây chiến. Nhưng là nước ngoài không giống với, lúc đó tôi làm fan là tận mắt thấy chiến đội P thân ở nước ngoài nhận thưởng, lúc đó đã xảy ra rất nhiều chuyện, sau ba lần vô địch liên tiếp, WCG CF lý do đình chỉ đặc biệt vì điều, còn có chiến đội giải tán, P thân rời đội, chiến đội bốn người đột nhiên ở trong vòng tròn bốc hơi, cuối cùng chỉ có P thân bốn năm sau trở về vòng tròn thể thao điện tử."

Lạc Anh càng nghe, tâm siết càng chặt, cô nuốt nước bọt, "Ừ" một tiếng: "Còn có cái gì, tôi muốn biết."

"Việc này, hiện tại rất nhiều fan P thân đều sẽ không nhắc tới, bởi vì lúc đó thật sự đặc biệt mờ ám, hơn nữa hiện tại nhiều fan mới, sợ fan mới biết chịu không nổi, càng là không nhắc lại. Trận đấu lần này, cùng năm đó giống nhau, đồng dạng là WCG, tôi hi vọng anh ấy có thể chịu đựng, có lấy được quán quân hay không không trọng yếu, quá trình mới là quan trọng nhất. Lần đầu tiên WCG, anh ấy có thể lọt vào vòng chung kết đã rất lợi hại, fan chân chính để ý căn bản không phải quán quân, mà là anh ấy."

"Nếu cậu không phiền, có thể đem lời nói của fan chúng tôi, nói cho anh ấy biết, làm cho anh ấy không cần có áp lực quá lớn."

"Có thể giành giải thưởng hay không, anh ấy đều là thân trong lòng chúng tôi."

Lạc Anh khòe mắt hơi hơi ướt át: "Được. Yên tâm, tôi sẽ nói. Tôi đi đây?"

"Tạm biệt."

Lạc Anh hướng cô ấy cười cười, ôm túi sách rồi đi.

.....

Lạc Anh lên máy bay, vừa khéo là buổi chiều 3 giờ.

Thảm Chi Châu còn đang huấn luyện, vì không quấy rầy anh, Lạc Anh chỉ gửi cho anh một tin nhắn, lên máy bay.

Linh động hoạt bát sáu chữ.

[Em đang trên máy bay, hô!!!]

Chọc cho Thảm Chi Châu, người đang nghỉ ngơi ngắn trong phòng huấn luyện, đột nhiên nở nụ cười.

Từ Trung Quốc bay đến San Francisco, phải mất gần ba mươi giờ.

Nói cách khác, còn có một ngày có thể thấy cô.

Thảm Chi Châu hoạt động gân cốt, đứng lên.

Bình thường tiếc chữ như vàng đội trưởng NG đột nhiên cùng huấn luyện viên ngoại quốc hàn huyên: "We will play the game the day after tomorrow. (Chúng ta sẽ ra trận vào ngày kia) "

"Yes yes yes." Trải qua một tháng ở chung, huấn luyện viên đặc biệt thích hơn nữa kính nể Thảm Chi Châu, lộ ra răng trắng, cười hỏi, "Are you ready(Cậu đã sẵn sàng chưa?) "

Thảm Chi Châu giơ tay, chưa nói tốt, cũng chưa nói không tốt, trên mặt lộ vẻ ý vị thâm trường cười, đặt tay lên vai hắn, dùng tiếng Anh lưu loát thông thả mở miệng: "Let's talk about it, you have a half-day holiday before the game you said. (chúng ta đến thảo luận một chút, trước anh nói qua, trước trận đấu có nửa ngày nghỉ.) "

"Hả?" Huấn luyện viên đối với anh bỗng nhiên nói đến ngày nghỉ, có chút trở tay không kịp, tiếng Trung cũng nói ra, âm coi như tiêu chuẩn, "Cậu muốn làm gì?"

"Đón máy bay."

Người nước ngoài cái hiểu cái không, chỉ chỉ cái phương hướng: "Go to the airport?"

"Ừ." Mặt anh sâu thẳm, nhưng không khó nhìn ra, trên mặt còn có chút chờ mong.

"Ai đang đến?"

"My girlfriend."

Thẩm Chi Châu lời này vừa nói ra.

Phòng huấn luyện loạn thành một đồng, không khí nhiệt liệt đi lên.

Từ Hoàng mao đi đầu ——

"Oa!!!! Oa!!!! Chị dâu muốn tới!!!!"

"Chị dâu???? Chị dâu muốn tới????"

"Oa!!!!!! Lão đại cũng quá không phúc hậu, trận đấu còn mang theo bạn gái!!!"

Thanh âm hâm mộ đổ kị cao thấp nối tiếp xuất hiện.

Chiến đội một đám đàn ông độc thân, bên người đừng nói bạn gái, ngay cả bạn là con gái đều hiếm thấy.

Ngược lại là lão đại, huấn luyện yêu đương đều có, không hâm mộ mới là lạ! Hiện tại bạn gái còn từ xa chạy tới, ngoan ngoãn ngồi ở dưới đài xem trận đấu của lão đại, thật sự là chưa đến nỗi không nói được cái gì.

Cuối cùng, vẫn là lão Lí đi lại lên tiếng ngăn lại bọn họ cãi nhau, một lần nữa tiến vào huấn luyện.

.....

Lạc Anh ở trên máy bay đợi đầy đủ một ngày, một lát tỉnh, một lát ngủ, cả người hoàn toàn bị vây ở trạng thái choáng váng.

Thời gian không biết qua bao lâu, rốt cục nghe được tiếp viên hàng không ở trên radio dùng tiếng Anh nói, chuẩn bị hạ xuống rồi.

Cô liếc mắt nhìn đồng hồ, là năm giờ rưỡi chiều, tới sân bay chắc là khoảng sáu giờ đi, Thẩm Chi Châu khẳng định còn đang huấn luyện.

Hoàn cảnh xa lạ, cô tiếng Anh cũng không tính đặc biệt tốt, Lạc Anh có chút sợ.

Sau khi xuống máy bay, cô đi một mình, đi đến chỗ lấy hành lý, gửi tin nhắn cho Thẩm Chi Châu: [Em đến rồi.]

Sau đó, trong lúc chờ đợi hành lý chuyển đến, đi vào toilet.

Vừa vào trong ngăn, ngồi xuống, trong túi di động đột nhiên chấn động.

Cuộc gọi biểu hiện: Thẩm Chi Châu.

"....."

Lạc Anh giống như cầm phải khoai lang bỏng, tiếp cũng không phải, không tiếp cũng không phải, lấy điện thoại di động ra, "Này" một tiếng: "Em đang trong toilet, làm gì vậy?"

"Nơi nào toilet?"

"Khẳng định là sân bay, bằng không là chỗ nào?"

"Anh nói..." Người đàn ông bật cười, không hề phiền hồi lại, "Toilet nào ở sân bay?"

"Liên... Liên... chỗ lấy hành lý."

"Được."

Đồ đồ đồ ——

Lạc Anh còn chưa có hỏi anh, liền như vậy bị treo.

Cô đi vệ sinh xong, nhanh chóng đứng dậy, đi ra ngoài, thấy người phụ nữ ngoại quốc chờ ở bên ngoài muốn đi toilet dùng ánh mắt kỳ kỳ quái quái nhìn cô.

Lạc Anh đỏ mặt, rửa tay rồi đi.

Cô đi một vòng quanh băng chuyền hành lý, hành lý còn chưa tới, thời gian sai lệch điên đảo, làm cho thân thể cô có chút ăn không tiêu, mệt mỏi thật sự.

Lạc Anh ngáp một cái, buồn ngủ, cô dựa vào vách tường lạnh lẽo, chuẩn bị nhắm mắt một lát.

Đúng lúc này, một bàn tay to vuốt đến bờ vai cô, động tác chuẩn xác muốn kéo dây đeo túi của cô xuống.

Lạc Anh cảnh giác, nắm lấy dây đeo túi, ngược mắt lên trừng mắt nhìn người tới, hóa ra là Thẩm Chi Châu.

Đôi mắt cô sáng ngời, kích động nói không nên lời.

Nhanh chóng buông tay, túi sách tự nhiên treo lên vai anh.

Vóc người nho nhỏ, tiến lên hai bước, tiến đến trước mặt anh, ôm anh.

Khuôn mặt cọ ngực anh, môi mọng khê nhếch, nức nở vài tiếng, sắp khóc: "Thẩm Chi Châu... Thẩm Chi Châu..."

"Có mệt hay không?" Người đàn ông sờ sờ khuôn mặt cô bé, mềm mại, xúc cảm không được tốt, gầy rất nhiều.

Anh nhăn lại mày, đem mặt cô nâng lên, khiến cho cô nhìn thẳng vào anh.

"Em rất nhớ anh a ~" giọng nói nhẹ nhàng vang lên từ miệng cô, cô bé bĩu môi.

Người đàn ông mỉm cười yếu ớt, "Anh cũng vậy."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

cavien6666

Hành lý của Lạc Anh thoáng chốc liền theo băng chuyền đi ra, chiếc vali 24 inch màu trắng, Thẩm Chi Châu liếc mắt một cái đã nhìn thấy, đi lên, một tay nhắc lên, lôi kéo tay Lạc Anh đi.

Cô bé thật lâu chưa từng xuất ngoại, thời gian sai lệch điên đảo có chút khó chịu, lúc này là ba giờ sáng ở Bắc Kinh.

Cô dụi mắt, mệt đến cả người vô hồn, vành mắt đều đỏ, tơ máu dị thường rõ ràng.

Chỉ im lặng nắm tay Thẩm Chi Châu, chậm rãi đi.

Người đàn ông nhận thấy cô không thích hợp, liếc xuống: "Anh đào, rất mệt?"

"Ừ." Lạc Anh mím môi, nức nở một tiếng, "Muốn đi ngủ."

Thẩm Chi Châu mua bánh mì cho cô ăn, lại thuận tay lấy một chai nước, để cô lấp đầy bụng trước: "Nhịn thêm chút nữa, đi trở về, là có thể ngủ."

Lạc Anh cố nén cơn buồn ngủ, mở to hai mắt nhìn anh.

Thẩm Chi Châu duỗi tay tới giúp cô giãn ra một chút mày: "Thế nào? Không phải là rất mệt sao? Nhìn anh như vậy..."

"Nhìn anh." Lạc Anh nói đến đương nhiên, quyết quyết miệng, "Lâu như vậy không gặp, muốn nhìn anh một chút ở San Francisco trải qua thế nào, là gầy hay là béo."

"Em nghĩ sao?"

"So trước kia béo một chút, không như trước kia gầy, dễ nhìn rất nhiều."

Đường nét tinh xảo mềm mại của quai hàm vẫn còn đó, hầu kết rõ ràng, đôi mắt tối đen thâm thúy, tóc đen mượt cắt ngắn, đôi môi lưỡi trai, cả người đều có tinh thần.

Lạc Anh chớp mắt, còn nói: "Thẩm Chi Châu, em thế nào cảm giác, anh đến nơi này cuộc sống rất dễ chịu?"

"Còn không phải là kết quả bị người nào đó ép ăn ba bữa một ngày."

"A, cũng đúng."

Thẩm Chi Châu tìm xe taxi, mở cốp, thoáng khom lưng đem vali của Lạc Anh bỏ vào.

Lúc cúi người, cô bé nghịch ngợm đứng nhón chân, đưa tay xoa xoa tóc sau đầu anh: "Ngoan nha ~ "

Lạc Anh: "Đúng giờ ăn cơm chính là đứa trẻ ngoan."

Thẩm Chi Châu: "..."

.....

Chiến đội NG ở khách sạn cách nhà thi đấu đặc biệt gần, ở trung tâm thành phố, mà sân bay ở vùng ngoại thành, cho nên lộ trình hơi xa.

Lạc Anh lên xe, liền nghiêng đầu tựa vào vai người đàn ông buồn ngủ, nguyên bản chỉ là nghỉ ngơi một lát, kết quả thật sự ngủ mất.

Bỏ lỡ vẻ đẹp thịnh vượng, rực rỡ của chợ đêm dọc đường.

Năm phút trước khi đến, Lạc Anh giống như có ý thức tỉnh lại, xoa tóc, mở to đôi mắt mông lung hỏi: "Em ngủ đã bao lâu? Đến sao?"

"Không lâu, nhanh đến."

Tới khách sạn.

Thẩm Chi Châu đưa Lạc Anh vào, trực tiếp lên tầng 24.

Chiến đội NG bao một tầng khách sạn, ở xung quanh đều là thành viên chiến đội, hoặc là người chơi chuyên nghiệp trong trò chơi khác.

Cửa thang máy rộng mở, Lạc Anh đi theo bước chân Thẩm Chi Châu, ngay khi bước ra gặp được chàng trai sạch sẽ Thư Bội thích.

Bởi vì từng gặp mặt một lần, chàng trai kia cũng nhìn cô một cái, Lạc Anh hướng hắc lễ phép cười cười, hắc cũng gật gật đầu.

Sau khi chào hỏi xong, hắc không rên một tiếng, đan tay nhét vào túi lạnh lưng đi vào thang máy, xuống lầu.

Thẩm Chi Châu rõ ràng thấy cảnh vừa nãy, thái dương nhảy dựng, hỏi: "Em biết hắc ta?"

"Đúng, đã gặp qua." Lạc Anh nhớ lại một chút, "Chính là ngày đó em đi câu lạc bộ, chờ anh huấn luyện thôi, liền nhìn thấy cậu ta."

"Em đã đi đến tòa nhà liên minh huyền thoại?" Thẩm Chi Châu ngữ khí không thể tin được.

Đi đến phòng, anh lấy ra chìa khóa, mở cửa.

Kiến trúc câu lạc bộ NG là ba tòa kết nối với nhau, trung gian là CF, hai bên phân biệt là PUBG cùng LOL, muốn từ PUBG đi đến LOL, phải đi qua một đoạn đường dài.

Lạc Anh không cảm thấy có cái gì không ổn, hơn nữa là Thư Bội mang cô đi: "Đúng vậy, như thế nào?"

"Ồ."

Lạc Anh:???

Cô nhú nhú mày, cái gì, giọng điệu này là sao!

Cửa phòng khách sạn mở ra, người đàn ông kéo vali đi vào, thay đổi giày, rót ly nước trên bàn, một ngụm uống hết, về mặt lạnh lùng.

Lạc Anh vừa mới ở trên xe ngủ một giấc, lúc này tinh thần rất tốt, lặng lẽ liếc nhìn anh, càng nhìn càng phát hiện không thích hợp.

Rất kỳ quái a!!!

Là từ khi nào thì bắt đầu trở nên kỳ quái đâu?

Ở trong thang máy, anh còn véo mặt cô, nói muốn hôn một cái, bị cô cự tuyệt, nhất định phải trở về phòng hôn lại.

Vừa ra thang máy liền biến thành như vậy, hiện tại cũng không hôn cô, đối với cô lạnh lùng..

Lạc Anh bĩu môi, buồn bực thổi thổi tóc mái mỏng trên trán, ngoan ngoãn ngồi dưới đất cởi giày ra, thay dép khách sạn.

Người đàn ông mát lạnh đảo qua: "Không thể ngồi trên ghế đôi?"

"Hả?" Lạc Anh không nghe rõ, cho rằng anh cuối cùng cũng nói với cô, quay đầu mặt mày cong cong đối với anh cười, "Anh nói cái gì?"

Thắm Chi Châu đối diện với đôi mắt sạch sẽ trong suốt của cô, đôi đồng tử vô tội đơn thuần đến cực hạn, hại anh trong lúc nhất thời không tức giận được, ngữ khí hơi dịu chút: "Không có gì."

Lạc Anh:?

Cô đứng lên, nhúu mày: "Thắm Chi Châu?"

"..."

"Anh làm gì không để ý đến em?"

Người đàn ông liếc cô, tầm mắt dừng ở trên người cô, không rời đi.

"Rất thờ ơ." Lạc Anh bĩu môi, giống một con mèo sẵn sàng hành động, từ một nơi bí mật gần đó ẩn nấp hồi lâu, đột nhiên như một mũi tên lao lên, ôm lấy anh, ngược mặt, cầm tựa vào ngực anh, cười tủm tỉm, "Nói! Anh có phải đang ghen không? Có phải không? Chắc chắn là đúng rồi, nhìn sắc mặt anh, anh còn không cười lấy một cái."

"..." Người đàn ông ôm eo cô, mạnh mẽ mở miệng, "Nói bậy cái gì?"

"Em nào có nói bừa." Lạc Anh theo dõi anh, thích thú nhìn vẻ không được tự nhiên của anh, "Không phải là bởi vì vừa mới ở cửa thang máy gặp cậu bé kia thôi, có cái gì mà ăn dấm?"

Cô dừng một chút, như là làm ra quyết định rất lớn, ho khan hai tiếng, thì thầm: "Em nói cho anh một bí mật, nhưng là anh không thể nói cho người khác biết."

"Bí mật?" Thắm Chi Châu thoáng nhúu mày, đặc biệt miễn cưỡng, "Về thằng nhóc kia?"

"Ừ, đúng rồi."

"Anh không muốn biết."

"Anh muốn biết."

"Lạc Anh."

"Anh chỉ cần nghe thôi." Cô bé như là cố tình trêu chọc anh, "Nhưng là không được nói cho người khác biết, nhất là thành viên trong đội anh... cậu bé vừa rồi, kỳ thực là đối tượng Thư Bội thích hơn nữa đang theo đuổi."

"Cái gì... Cái gì?"

Lạc Anh lại bổ sung câu: "Đúng vậy, chính là ngày đó Thư Bội mang em đến chỗ liên minh huyền thoại, nói với em."

Thắm Chi Châu qua vài giây, mới phản ứng lại, kéo gần khoảng cách với cô.

Lạc Anh xì cười ra tiếng.

"Anh còn nói không có ghen? Vừa mới anh đều không để ý đến em, không để em vào mắt." Cô làm bộ thương tâm ai oán câu, dang tay ra, "Làm sao có thể để ý như vậy... em chẳng qua là cùng cậu ta chào hỏi mà thôi."

"..."

Thắm Chi Châu bất đắc dĩ nhìn cô, ôm lấy hai tay kia ấn cô vào trong ngực, ánh mắt buông xuống, mùi bạc hà mát lạnh tràn ngập xung quanh cô, lạnh lạnh, dễ ngửi.

Cô hoàn toàn không ý thức được nguy hiểm, vẫn còn nói tiếp, tiếng nói mềm mại theo hàm răng trắng ngà xuất ra, phát ra mãnh liệt lên án: "Chỉ gạt đầu một cái, cũng không nói chuyện, một chữ cũng chưa nói. Tại sao có thể như vậy... Em rất vô tội... tự nhiên bị lạnh nhạt... Không được, em muốn đòi bạn trai -- um."

Lạc Anh vừa nói xong câu cuối cùng, còn chưa có thời lấy một hơi, môi mòng đã bị ngăn chặn.

Người đàn ông cúi người, chủ động tấn công, ngón tay nắm vành tai vành tai mềm yếu của cô, nâng lên gương mặt cô, hôn xuống, chặn lại đôi môi mềm mại, mang theo một tia vội vàng xao động, hôn cho đến khi cô khó thở, mới chậm rãi buông cô ra.

Cô dựa vào anh, cúi xuống, thở dốc, đôi mắt ướt sũng, vẫn vòn dư vị thân mật vừa rồi.

Người đàn ông còn nắm vành tai cô, vô thức xoa xoa, cô sợ run một cái, trừng anh.

"Anh đào, em vừa mới nói cái gì? Đồi bạn trai...?"

Lạc Anh sững sốt, không hiểu có chút sợ hãi: "Em nói đùa."

Anh nâng cằm cô lên, cắn một ngụm để trả thù.

Lạc Anh đẩy anh ra, nhúu mày: "Đau..."

"Lần sau không cho nói."

.....

Lạc Anh dám nói, hiện tại cô nam quả nữ sống chung một phòng, cô khí lực lại không có lớn như Thẩm Chi Châu, nên lúc nào cũng bị "Khi dễ".

Kê thức thời mới là trang tuần kiệt, Lạc Anh luôn luôn nhìn sắc mặt người khác.

Cô chạy chậm đến vali, mở ra vali, đem quần áo bản thân, đồ trang điểm, còn có một chút đồ dùng hằng ngày lấy ra, quần áo tùy tay ném ở trên giường.

Thẩm Chi Châu đi qua, mở túi nhỏ cô đựng quần áo, tùy ý nhìn nhìn, bên trong một bộ một bộ, hồng cánh sen xanh nhạt còn có màu cam..

Lạc Anh thấy, chống nạnh rống lên câu: "Thẩm Chi Châu, anh làm cái gì!? Cầm cái kia... Cái kia làm gì?"

"..." Người đàn ông chắc một tiếng, "Không mang bộ anh thích?"

Lạc Anh: "....."

Anh thích là hai bộ đồ ren đen của Lạc Anh hiếm khi có, nhưng Lạc Anh đối với quần áo tối màu không dám hứng thú, là Thẩm Chi Châu mua cho cô, bình thường rất ít mặc, lần này tự nhiên cũng không mang.

Cô "Hừ" một tiếng, đỏ mặt, thành thật nói: "Cái kia em mấy ngày hôm trước nghĩ mặc tới, phát hiện nhỏ, bó sát, không mặc được."

"Nhỏ?" Người đàn ông híu híp mắt, đôi mắt nâu nhạt sáng lên, lộ ra vài tia nghiền ngẫm, rõ ràng không thể tin được.

"Đúng vậy." Lạc Anh không dám nhìn anh, tiếp tục sửa sang lại này nọ, "Này rất bình thường. Em cũng mới 18 tuổi, còn chưa có qua sinh nhật 19 tuổi đâu."

Lạc Anh nói chưa dứt lời, đã bị Thẩm Chi Châu tự tay nghiệm nghiệm xem có phải như vậy không.

Sau, anh ở bên tai cô, thấp giọng nói: "Hình như là lớn hơn một chút."

"..."

Lạc Anh lông mi vừa động, mặt đỏ đến không dám trợn mắt.

....

WCG là sự kiện thể thao điện tử quy mô lớn hàng năm, hàng năm đều sẽ có rất nhiều nhà đầu tư tham gia, được truyền thông trong và ngoài nước chú ý.

Trận đấu lần này định tại San Francisco, nhà thi đấu lớn nhất ở trung tâm thành phố.

Thỏ xám từ nhỏ sống ở Canada, nói tiếng nước ngoài rất tốt, cô cũng từng được công ty đưa đi tranh cử bình luận viên PUBG, nhưng không may bị loại, bị giao cho vị trí khác, chính là dẫn chương trình trước sau trận đấu.

Lạc Anh cảm thấy, vị trí này càng nổi bật, không có gì không tốt.

Vui vẻ gọi cô ấy hẹn ra ăn một bữa cơm, an ủi cô ấy: "Không có việc gì, mày không phải nói WCG hàng năm đều sẽ có sao? Năm nay không được chọn, nói không chừng sang năm được chọn? Tao cảm thấy, dẫn chương trình càng nổi bật nha, đứng ở trung tâm sân khấu cầm microphone, sau trận đấu còn có thể tiếp xúc gần gũi quán quân ôi, mày không thấy thật thích sao?"

Thỏ xám liếc cô một cái, nhăn mặt, uống nước chanh, nói: "Cũng chỉ có mày cảm thấy dẫn chương trình tốt hơn bình luận, mọi người đều chen nhau để đi bình luận. Nhưng mà chuyện cũng đã định rồi, cũng không có gì hay oán giận, chỉ có thể thuyết minh bản thân năng lực không đủ, vẫn cần nỗ lực."

"Đúng đấy." Lạc Anh cười nói, "Như vậy mới đúng. Đến lúc đó, tao sẽ chụp cho mày một bức độ phân giải cao."

"Thôi đi, mày vừa nhìn thấy P thần, liền nhanh chóng quên tao, nói một chút, mày bao lâu không tìm tao chơi?"

"Vậy hôm nay liền đền cho mày."

"Không được, tao buổi chiều đi diễn tập."

"Vậy sáng mai đèn cho mày."

"Thành giao."

Lạc Anh được Thỏ xám đưa đi tham quan một lát, còn ngồi đu quay, ăn xong cơm trưa, hai người trực tiếp đi thẳng đến nơi tổ chức trận đấu.

"Đi lại đi, P thần chắc là đang thử máy, tao đưa mày qua."

"Được rồi, được rồi."

Lạc Anh theo sát Thỏ xám, đi qua đám đông khác nhau, đi qua lại, nhưng không có thấy Thẩm Chi Châu trên sân khấu, ngược lại là thấy người nước ngoài mặc đồng phục khác nhau, có người châu Âu, châu Á, các loại màu da đều có...

Cô băn khoăn nhìn một vòng, xác định Thẩm Chi Châu thật sự không ở chỗ này, quay người lại, vừa định rời đi --

Bỗng đâm phải một bức tường thịt, người nọ trên người có nhàn nhạt mùi thuốc, lẫn với mùi bạc hà quen thuộc.

Lạc Anh quay đầu, thấy sườn mặt tuấn mỹ của Thẩm Chi Châu, nở nụ cười, cả người đi lên.

Không quá vài giây, bên cạnh có người da đen nhìn từ trên xuống dưới Lạc Anh, đặc biệt là ở chỗ nào đó, ánh mắt nhìn chằm chằm phảng phất có thể nhìn thấu cái gì, dùng tiếng Anh nói một câu nói, có ý đùa giỡn...

Nhưng Lạc Anh nghe không hiểu, chỉ thấy Thẩm Chi Châu mặt lầy mắt thường có thể thấy được trầm xuống, cả người nhiễm lên một cỗ lạnh thấu xương, lạnh lùng liếc người da đen một cái.

Tiến lên vài bước, đem Lạc Anh hộ ở sau người, một tay nắm lấy cổ áo người da đen, tới gần hất, môi mòng học ra một câu: "What are you talking about?"

≡≡≡≡

Tác giả có chuyện muốn nói: có chút khí phách ô ô ô ô ô...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

cavien6666

Thẩm Chi Châu tuy là người châu Á, nhưng thân cao gần 1m9, cộng thêm khuôn mặt lạnh như băng không coi ai ra gì, đứng trước mặt người da đen khí thế một chút cũng không thua, mắt thấy liền muốn đánh lên.

Thỏ xám chú ý tới tình huống, đi tới hỏi Lạc Anh một câu: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Lạc Anh chưa gặp qua trường hợp như vậy, môi phát run, không biết nên nói như thế nào, cả người đều hoảng hốt: "Hình như là cái người ngoại quốc kia nói tao một câu, bị Thẩm Chi Châu nghe thấy được, sau đó... Cứ như vậy."

"Nói cái gì?" Thỏ xám cảm thấy bản thân hỏi vấn đề này, thật sự ngu đến mức tận cùng.

Có chuyện gì khiến P thần giận đến mức độ này, biết rõ trong dịp lớn thế này không nên gây sự, vẫn xông lên giáo huấn người da đen kia?

Không cần nghĩ, cũng đã đoán được.

Thỏ xám cau mày "Ài" một tiếng, P thần không phải trong công ty cô, xảy ra chuyện cũng không liên quan đến cô, nhưng tốt xấu cũng là bạn bè.

Cô dẫn dò Lạc Anh: "Cẩn thận một chút, đừng làm tổn thương đến bản thân, đồng thời cũng nhìn anh ấy, đừng làm cho anh ấy nháo quá mức! Ở trong này gây rối, bất kể là đối trận đấu này hay là trận đấu WCG về sau, vĩnh viễn là một vết nhơ. Tao đi tìm người đến."

"Ừ ừ." Lạc Anh gật gật đầu.

Mười phút sau, Thỏ xám vội vã trở về, phía sau còn có lão Lí, Hoàng mao, vài thành viên chiến đội NG cùng huấn luyện viên ngoại quốc.

Thẩm Chi Châu cùng người da đen kia đã đánh lên, xung quanh còn tụ tập rất nhiều người xem diễn, trực tiếp đem Lạc Anh chen ra ngoài vòng.

Bởi vì vóc người thấp, căn bản nhìn không thấy, chỉ có thể đứng ở bên ngoài lo lắng xuống.

Người da đen kia nhìn rất khỏe mạnh, đầy người cơ bắp, như là chất béo chứa đầy bơ, không có nhịp đập, cư nhiên đánh không lại người gầy tinh tráng người Trung Quốc, bị đánh cho cả người ngã xuống đất.

Nhưng Thẩm Chi Châu cũng không phải lông tóc không tổn hao gì, trên mặt bị bầm tím, khóe miệng bị đánh nhiễm lên vết máu. Ánh sáng dưới sân khấu mờ mờ, phác thảo lên hình dáng anh mơ hồ, sườn mặt đường cong lưu luyến đẹp mắt, mũi cao ngất, chóp mũi có tầng mỏng manh mờ mờ.

Cánh tay gân xanh hiện lên, phiểm một cổ ngoạn lệ, vô cùng tức giận.

Bên cạnh còn có những người Hàn Quốc say sưa theo dõi vì người da đen kia bị đánh bại, vượt cảm, thảo luận với nhau về nguyên nhân người da đen đánh không lại người Trung Quốc.

Cuối cùng có kết luận là, không bắt được điểm yếu đối phương, xuống tay không đủ ngoạn.

Lạc Anh nghe bọn họ đánh giá bình luận, quả thực muốn ngất xỉu...

May mắn, "Người nhà " chiến đội NG nhanh chóng tới rồi, tách bọn họ ra.

Lão Lí mang qua vô số chiến đội tham gia trận đấu, am hiểu xã giao quốc tế trên sân, hẳn nói chuyện với đội trưởng chiến đội người da đen đối diện, vừa không mất mặt mũi bản thân, lại không làm mất thể diện đối phương, đồng thời còn nho nhỏ uy hiếp đến đối phương, xử lý tốt sự cố lần này.

Cuối cùng, cũng không có trách cứ Thẩm Chi Châu.

Ngày đầu tiên hẳn dẫn dắt chiến đội NG, hẳn đã nói qua, hẳn tín nhiệm Pluto, cũng tuyệt đối tin tưởng năng lực Pluto, hẳn hi vọng sự tồn tại của hẳn có thể cho Pluto thậm chí toàn bộ chiến đội nâng cao một bước.

Trải qua mấy tháng huấn luyện, hẳn cũng tinh tường biết Pluto làm người cùng tính cách, đối với trận đấu rất nghiêm túc, đối với cảm tình biết đúng mực, đồng thời còn rất có tâm huyết...

Lão Lí biết, nếu hôm nay chuyện này đổi thành là hẳn, bạn gái bị người xa lạ trêu chọc, hẳn cũng sẽ đánh, hơn nữa còn ngoạn hơn.

Kẻ gây sự, đáng đánh.

.....

Có hai đội trung quốc đi cùng NG đến San Francisco lần này, phân biệt là chiến đội WING cùng ZONE, họ nằm trong top 3 mùa giải thường xuyên của Trung Quốc thành công lấy vé.

WING cùng NG có tích phân gần bằng nhau, là đội nhìn cúp quán quân vòng chung kết như hồ rình mồi, cũng là đối thủ mạnh của NG.

"WING năm trước gần như cầm quán quân, lúc đó tôi cũng xem vòng chung kết, thật sự còn kém như vậy một chút, nếu Vô Ngạn mạnh thêm, Trung Quốc chúng ta liền đoạt giải quán quân a." Hoàng mao một bên vừa ăn cơm vừa tán gẫu.

"Không nghĩ tới, năm nay trở thành đối thủ." Thú Thú cười, buông tiếng thở dài, vậy mà còn hát một bài "thể sự vô thường".

Đêm hôm trước trận đấu, Thư Bội nhiệt tình mời toàn bộ chi nhánh PUBG cùng nhau ăn bữa cơm, đồng thời cũng bao gồm Lạc Anh.

Cậu bé Đan dẫn rất đơn thuần, lột vỏ tôm, ném vào miệng, mơ hồ không rõ nói: "Không phải đều là chiến đội trung quốc sao? Ai cầm quán quân đều là trung quốc đoạt giải quán quân a? Không cần thiết luôn luôn ghét nhau như vậy đi?"

"Cậu biết cái b***!" Thú thú ném vỏ tôm qua, đột nhiên táo bạo đứng lên.

Đem Lạc Anh cũng sợ ngây người, mờ mịt liếc nhìn Thẩm Chi Châu, tầm mắt rơi xuống trên người bọn họ.

Thẩm Chi Châu bóc một bát tôm, để trước mặt Lạc Anh, dùng đầu ngón tay lau khóe miệng vừa không cần thận đính sửa của cô, không có ý gia nhập tranh luận chút nào.

Đan dẫn thật sự không hiểu, cả đầu nghi hoặc: "Làm gì kích động như vậy?"

Hoàng mao dò xét Thú Thú liếc mắt một cái, làm cho hẳn thu liễm một chút, bình tâm tĩnh khí nói: "Cậu vào vòng trẻ, không hiểu cũng bình thường. Nhưng cậu phải biết, ngày mai cùng đi trận đấu có ba chiến đội trung quốc, nếu cậu cứ nghĩ như vậy, mặc kệ chiến đội nào, chỉ cần trong đó một cái đoạt giải quán quân, chính là trung quốc thắng, kia trung quốc liền vĩnh viễn không có khả năng đoạt giải quán quân."

"Thi đấu thể thao điện tử, trừ bỏ đội hữu, chính là địch nhân, không tồn tại minh hữu. Huống hồ, cậu đem đối phương làm minh hữu, đối phương không

biết chừng đang thảo luận cách giết cậu đầu."

Đần đần cúi đầu, khả năng cảm thấy ý nghĩ của chính mình quá mức ngây thơ, không dám phản bác cái gì.

"Còn nhớ rõ năm đó lão đại rời đội không?" Hoàng mao sợ nhất chính là tính do dự của Đần Đần, anh từ trong túi lấy ra một điều thuốc, phiên chán theo bản năng đánh lửa, lại nghĩ tới trên bàn cơm có con gái, lại buông xuống, nhần nại nói xong, "Cậu nhập vòng trẻ, còn trẻ, không biết cũng không quan hệ, tôi cứ việc nói thẳng đi. Lão đại năm đó trâu bò, ai chẳng biết Triple Crown, ai chẳng biết chiến đội HD? Một cái chiến đội cầm ba năm quán quân, vào lúc nổi bật nhất, vinh quang nhất một phút kia đột nhiên tuyên bố giải tán, rời đội, WCG CF đến nay ngừng làm việc, sự tình liên hệ trong đó, có phải cảm thấy thật đáng sợ? Không sai, chính là cậu trong miệng nói "minh hữu" ma quỷ!"

Thẩm Chi Châu đầu ngón tay run lên, cảm căng thẳng, bề ngoài giống như nhớ tới chuyện cũ, cả người lộ ra một cổ âm lãnh, trầm mặc không nói.

Lạc Anh nghe Lâm Duyệt nói qua chuyện năm đó, nhưng luôn luôn không biết nguyên nhân, cho dù là lên mạng tra, cũng tra được rất ít.

Lúc này đây, lại từ miệng Hoàng mao nghe được, cô như trước khiếp sợ, lòng hiếu kỳ càng dày đặc.

Tất cả mọi người biết, năm 2013 chiến đội HD giành quán quân CF trong cuộc thi Esports thế giới WCG lần thứ ba, tay súng bắn tỉa Pluto lần đầu hoàn thành đỉnh giết 46 thành tích cao nhất, thành công trùng cử vào hội trường danh vọng WCG.

Năm đó, chắc chắn là năm cao điểm của HD, bọn họ đứng ở đỉnh vòng tròn thể thao điện tử, sừng sững ở vị trí cao nhất.

Nhưng đoạt giải quán quân không đến một tháng, sự cố liên tiếp phát sinh, chiến đội HD tuyên bố giải tán, mọi người rời đội, đồng thời cũng bao gồm Pluto.

Ban tổ chức cuộc thi WCG thông báo "chi nhánh trận đấu WCG hạng mục CF đóng cửa không lý do, thời gian khôi phục chờ xác định".

Hoàng mao giống như uống say, thao thao bất tuyệt nói xong chuyện năm đó, Thẩm Chi Châu cũng không ngăn cản.

Tùy ý hất vạch trần bê bối năm đó ——

Nam Phong đội trưởng HD ngày thứ hai đoạt giải quán quân, quán bar say rượu, cưỡng đoạt mỹ nữ trưởng bình luận viên WCG Ngưng Quất, Ngưng Quất dung mạo rất xinh đẹp, khả năng nghiệp vụ giỏi đến mức làm cho người ta chọn không ra một chút khuyết điểm, mà cô ta là hôn thê của Táp Vũ, thành viên chiến đội Silver Trung Quốc.

Táp Vũ là phú nhị đại ở Bắc Kinh, hậu trường bối cảnh cường ngạnh, nghe nói câu lạc bộ Silver là nhà đầu tư thành lập, nói là thái tử gia cũng không đủ.

Nam Phong cùng Ngưng Quất bị Táp Vũ bắt gian tại giường, Ngưng Quất ôm đầu gối khóc khóc không thành tiếng, càng không ngừng chỉ trích là Nam Phong cưỡng bức cô ta.

Sau, Nam Phong trở lại chiến đội, hướng mọi người nhận sai, nhưng duy nhất không chịu nhận tội cưỡng bức này.

Thiếu niên Thẩm Chi Châu cũng không biết khúc mắc tình cảm giữa nam nữ, một bộ không liên quan đến bản thân, tay dứt túi, đeo tai nghe, liền như vậy mở cửa rời đi.

Không ai tin tưởng Nam Phong, thay vì không tin, tốt hơn là nói: Hai người đều cởi quần áo nằm trên một chiếc giường, toàn bộ vòng thể thao điện tử, ai chẳng biết Ngưng Quất là vị hôn thê của Táp Vũ, chuyện như vậy xảy ra, muốn thế nào tin tưởng?

Táp Vũ thập phần coi trọng mặt mũi, không có đem chuyện này làm lớn, lên đánh Ngưng Quất, đem người phụ nữ không sạch sẽ này quăng, lại tìm đến một đám người đánh Nam Phong, hơn nữa muốn Nam Phong cùng Ngưng Quất cùng nhau biến mất khỏi vòng thể thao điện tử.

Nam Phong đương nhiên không muốn, hắn cũng không thừa nhận vì bản thân không sai, tiếp tục mặc tây trang nhận phỏng vấn, tiếp tục làm đội trưởng chiến đội quán quân, đem chuyện phía trước như gió thoảng.

Nhưng rõ ràng, Táp Vũ không nghĩ nhẹ nhàng bỏ qua cho bọn hắn, lợi dụng bối cảnh bản thân cùng quyền thế, đầu tiên là phát ra # Nam Phong thi đấu gian lận #, # Nam Phong sinh hoạt cá nhân không biết kiểm chế # gây xôn xao dư luận.

Rồi sau đó, bìa đặt nửa tháng hắc, chỉ hướng người chơi thể điện tử có sức nóng nhất có giá trị thương mại nhất Pluto, đem #Pluto thi đấu gian lận # đưa lên hot search, trên mạng sôi trào một mảnh.

Thẩm Chi Châu rốt cục ý thức được sự tình cũng không đơn giản như vậy, anh hẹn Nam Phong đi ra, muốn nói chuyện chút.

Ai ngờ, này một tháng tới nay, không rên một tiếng chịu đủ Táp Vũ tra tấn Nam Phong sớm mất trầm cảm, cho rằng Pluto hẹn hắn ra, là muốn giáo dục hắn, trách cứ hắn, nói hắn gây rắc rối cho người khác.

Nam Phong áy náy vì gián tiếp đem Pluto đẩy lên nơi đầu sóng ngọn gió.

Trong cái lạnh khắc nghiệt của mùa đông, Nam Phong mặc áo khoác dày, không đến chỗ hẹn Pluto, đi đến cửa quán bar Táp Vũ buổi tối thường xuyên

đến ngồi xổm xuống, hút thuốc lá từng cái một.

Đợi gần bốn giờ, rốt cục nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, không nói hai lời, trực tiếp bước đi lên, rút tay luôn luôn cầm ở trong túi, ánh sáng phản xạ từ lưỡi dao cùng ánh trắng sáng tỏ giao thoa, lại chia lìa.

Trong nháy mắt, người đi bộ trên đường còn chưa có ý thức được đã xảy ra cái gì, lưỡi dao bén nhọn cũng đã đâm sâu vào bụng người, bắn tung tóe ra máu đặc lại đỏ tươi.

Nam Phong đồng tử phát run, đôi mắt dữ tợn, nổi điên đâm hơn mười dao.

Đối mặt mọi người chỉ trích, Nam Phong cũng giống như đồ điên, ôm lỗ tai, ở trên đường cái hét chói tai rống giận: "Không có quan hệ gì với tôi!! Không phải là tôi làm!!! Thật sự không có quan hệ gì với tôi!!!! Ngay từ đầu không phải lỗi của tôi, vì sao... Vì sao... Sẽ biến thành như vậy..."

.....

Lạc Anh thật lâu không thể hồi phục từ chân tướng năm đó, cho đến khi cơn nước xong, trở lại phòng khách sạn, còn lôi kéo tay Thẩm Chi Châu hỏi: "Vì sao? Vì sao anh không tin hẳn? Có lẽ hẳn ngay từ đầu thật sự không có làm đâu?"

"Em cũng cho rằng hẳn không sai sao?"

"Em không biết." Lạc Anh cảm giác bản thân đầu óc sắp nổ tung

Ai đúng ai sai... cô căn bản phân biệt không được... Có lẽ phương diện này mỗi một cá nhân đều là sai!!! Mỗi một cá nhân đều trốn không thoát!!!

Cho nên, chiến đội HD đều giải tán, biến mất...

Trên bàn ăn, Hoàng mao uống say ngồi phịch ở ghế tựa, thần chí không rõ, cũng không có nói hết Nam Phong sau khi giết người phát sinh cái gì...

Thẩm Chi Châu thấy cô cảm thấy hứng thú, vừa đứng lại có người nhắc tới, liền nói: "Sau này, Táp Vũ đã chết, Nam Phong vào ngục giam, bị phán tù treo, năm ngoài cũng đã chết..."

Lạc Anh lưng chợt lạnh, đồng tử sợ hãi phát run.

Thẩm Chi Châu nắm tay nhỏ bé của cô, an ủi cô: " Sau khi Nam Phong dùng dao đi giết Táp Vũ, một cậu bé chiến đội Táp Vũ đặc biệt sợ hãi, đến gặp bọn anh, nói với bọn anh một việc."

"Nói gì?" Lạc Anh tò mò hỏi.

"Ngưng Quát cùng Nam Phong ngủ cùng nhau, là Táp Vũ an bày, tất cả đều là Táp Vũ an bày."

"Cái gì... Cái gì?" Lạc Anh không nghĩ là xoay ngược lại như vậy, tròn mắt vòng vo kích động, trước sau liên tưởng một chút, càng nghĩ càng không nghĩ ra, "Hắn như vậy là có ý gì? Hắn có thù hận với Nam Phong sao? Hận bao nhiêu, mới thiết kế ra chuyện như vậy? Còn có cái kia Ngưng Quát, cũng là vô tội sao?"

Thẩm Chi Châu lắc đầu, rồi sau đó nghĩ nghĩ, lại gật gật đầu, nói: "Hắn không phải là đối Nam Phong có thù hận, là đối toàn bộ chiến đội HD đều có thù."

"Kia hẳn vì sao... Liền đem mũi nhọn chỉ hướng Nam Phong đội trưởng chiến đội HD? Chỉ vì anh ta là đội trưởng sao?"

Lạc Anh không nghĩ ra, suy nghĩ kỹ càng, vào sâu nghiên cứu, càng cảm thấy sợ hãi, "Nếu nói hẳn đối toàn bộ chiến đội HD đều có hận ý, kia chắc là chỉ có một nguyên nhân, chính là chiến đội HD quá nổi tiếng, liên tục ba năm cầm quán quân, làm cho hắn khó chịu."

"Nhưng là dựa theo tư duy người bình thường, tên bắn chim đầu đàn, không phải là nhằm vào năng lực cao nhất mạnh nhất, nhân khí tối thịnh kia một cái sao?" Lạc Anh ngắm Thẩm Chi Châu liếc mắt một cái, hỏi, "Anh trước kia thích đi quán bar sao?"

Thẩm Chi Châu lắc đầu.

"Chưa bao giờ đi?"

"Chưa bao giờ đi."

"Kia Nam Phong đâu?"

"Hắn thích quán bar."

Lạc Anh mặt cúi xuống dưới, cảm thấy bản thân suy đoán đã được nghiệm chứng.

Dựa theo tư duy người bình thường, mục tiêu đầu tiên của Táp Vũ thực sự là Pluto, nhưng Pluto 18 tuổi cao ngạo kiêu hãnh, ai cũng không muốn quan

tâm, hơn nữa hậu trường bối cảnh cũng không kém.

Tập Vũ không tìm thấy cơ hội chinh Thảm Chi Châu, liền bắt đầu đem mũi nhọn chỉ hướng về phía thường xuyên đi quán bar Nam Phong đội trưởng HD, mới dẫn đến phát sinh chuyện sau này...

Nếu, thời kỳ niên thiếu Thảm Chi Châu cũng thích đi quán bar, không phải là cái kia cao ngạo thiếu niên, kết cục của Nam Phong, có phải chính là kết cục của Thảm Chi Châu?

Lạc Anh không dám nghĩ, đầu cúi xuống, vươn tay nhỏ bé, đột nhiên liền ôm chặt anh.

Hai hàng nước mắt trong veo theo khóe mắt cô chảy xuống, cuộn cuộn không ngừng, lạch cạch lạch cạch nện xuống dưới.

Lạc Anh thân mình nhỏ nhỏ phát run, không tiếng động khóc thút thít, cảm giác đặc biệt khổ sở, rõ ràng sự tình đã qua đi, không có khả năng sẽ xảy ra, cô vẫn là không thể không được muốn khóc.

Thảm Chi Châu không biết cô như thế nào, cúi đầu muốn hôn cô, nâng lên mặt cô, còn chưa có đụng tới môi cô, đã thấy được hốc mắt hơi hơi đỏ của cô.

Lạc Anh cúi đầu gọi: "Thảm Chi Châu..."

"May mắn... May mắn..."

Anh không có chuyện gì, còn ở bên người em.

.....

Ngày thứ hai.

Vòng chung kết WCG đúng hẹn tiến đến, lần này trận đấu tụ tập 16 đội đứng đầu thế giới tuyệt địa cầu sinh.

Trận đấu sinh tồn cao cấp nhất thế giới, tổ sự kiện dùng quy chế tiêu chuẩn PUBG chính thức. Quy chế rất đơn giản, 3 ngày, 12 hiệp, 16 đội đến từ khắp nơi trên thế giới, cuối cùng dựa theo tổng tích phân tiến hành sắp xếp, chiến đội xếp thứ nhất tức là quán quân, đi xuống là á quân, huy chương đồng..

Lạc Anh ngồi ở thính phòng, lần đầu tiên ở khoảng cách gần như vậy xem hoàn chỉnh trận đấu PUBG, tuy rằng nhìn xem một mặt mệt, nhưng nghe bình luận viên hài hước lại chuyên nghiệp giải thích, như trước cảm thấy rất thú vị.

Cuối cùng, chỉ còn ba người, Lạc Anh hô hấp ngừng lại rồi, hoàn toàn không nghĩ tới Thảm Chi Châu ở trong trò chơi cư nhiên mạnh như vậy, hoàn đều không vướng chân vướng tay, ổn định ăn gà, chiến thắng hiệp thứ nhất

Kế tiếp ba hiệp, Thảm Chi Châu lại ăn một mâm gà, hai hiệp kế tiếp giết người số lượng cực cao, tích phân không chút nào rơi xuống.

Trận đấu hôm nay diễn ra suôn sẻ, sau khi tan cuộc, Lạc Anh đi vào hậu trường tìm Thảm Chi Châu, còn chưa đi đến phòng nghỉ chiến đội NG, chợt thấy có người vội vàng vàng hướng một phương hướng đi qua, vừa đi vừa bát quái nói ——

"Ôi, nghe nói sao? Chiến đội NG cùng chiến đội WING đánh nhau, hai đội trung quốc không biết làm cái gì, ngày hôm qua vừa cùng người Mỹ đánh xong, hôm nay lại đánh người một nhà."

Lạc Anh:???

"Không phải, làm thôi. Là một thành viên chiến đội NG, bởi vì mỹ nữ dẫn chương trình trận đấu, cùng một thành viên chiến đội WING đánh nhau."

Người dẫn chương trình trận đấu?

Không phải là Thỏ xám sao?

Lạc Anh lông mày chợt chau lại, theo phương hướng bọn họ cùng nhau hướng bên kia đi, đi chưa được mấy bước, liền thấy Thảm Chi Châu cũng đang đi đến.

Lạc Anh thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, đi qua nhìn một cái, vậy mà thấy Thỏ xám trên người đắp đồng phục đội NG của Hoàng mao, tóc tai hỗn độn, vô hồn ngồi ở đó.

Lạc Anh vừa chìm xuống một hơi lại nhấc lên, Thảm Chi Châu đi khuyên can, kéo ra Hoàng mao, Lạc Anh chạy vào bên trong tìm Thỏ xám.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

cavien6666

Hoàng mao đánh nhau chân tướng rất đơn giản ——

Chiến đội WING có một thành viên kêu Đào Đụng, cái tên đã làm người khó chịu, bản thân cũng là cái tên du thủ du thực, không học vấn, hành vi thô lỗ, lên tiểu học liền bỏ học luôn luôn xen lẫn ở tiệm net, sau này may mắn được quản lý câu lạc bộ WING coi trọng, mới ký hợp đồng vào chiến đội, được huấn luyện chính quy thể thao điện tử.

Chiến đội WING rất nổi danh trong vòng thể thao điện tử PUBG, trước khi đội NG thành lập, bọn họ chính là người dẫn đầu, trận đấu lớn nhỏ nhỏ trong nước đều là bọn hắn lấy thứ nhất.

Thậm chí ngay cả hai người Hoàng mao Thú Thú cũng khát vọng gia nhập, dù sao tâm lý "Theo kẻ mạnh", ai không có?

Năm đó Thỏ xám lên làm bình luận viên thể thao điện tử, Đào Đụng liền nhiều phương diện tỏ vẻ yêu thích cô, ở Wechat thường xuyên bày tỏ tình yêu, nhiều lần xuất hiện ở khu bình luận tại Weibo Thỏ xám, thậm chí trong các cuộc phỏng vấn sau khi giành quán quân, thường xuyên nhân lúc đưa micro, thừa dịp sờ loạn tay cô.

Cho nên, nửa năm trước nghe tin Pluto trở lại, Thỏ xám trong lòng không biết cao hứng bao nhiêu lần, hiện tại phỏng vấn sau trận đấu cũng chỉ cần phỏng vấn chiến đội NG, lại không cần đề ý tới tên du thủ du thực kia.

Ai biết, hôm nay kết thúc phỏng vấn Thỏ xám đang chuẩn bị rời đi.

Nhà tổ chức đột nhiên vùng cho cô một cái nhiệm vụ, nói là muốn phỏng vấn người chơi trong phòng nghỉ, đến lúc đó đăng lên trên mạng, để mọi người xem xem nhóm tuyển thủ khải trương chuẩn bị trận trung kết WCG như thế nào.

Thỏ xám đổi chuyện này thật hoài nghi, cũng chất vấn qua: "Trận đấu thể thao điện tử, vì sao muốn tạo ra tin tức giống như minh tinh, quay chụp ngoài lề?"

Nhưng kim chủ ba ba ra nhiệm vụ, Thỏ xám không dám không theo.

Cô mang theo một gã nhiếp ảnh gia, cầm microphone đi đến trước cửa phòng nghỉ chiến đội WING, gõ cửa đi vào, phát hiện chỉ có Đào Đụng ở bên trong.

Ngay từ đầu phỏng vấn coi như thuận lợi, trừ bỏ ngẫu nhiên Đào Đụng nhìn cô một cách ghê tởm, trên cơ bản đều không làm khó cô.

Đại khái sắp kết thúc, nhiếp ảnh gia bỗng nhiên nói bản thân tiêu chảy, muốn tạm dừng một chút, ôm bụng chạy.

Thỏ xám liếc Đào Đụng một cái, chuẩn bị đi ra ngoài chờ đợi.

Ai ngờ, bị Đào Đụng một phen giữ chặt, đóng lại cửa phòng nghỉ, các loại động thủ động cước, nói ra lời làm người ta buồn nôn ——

"Cô một cái nổi tiếng bình luận nho nhỏ tuyển mười tám, không bằng liền theo tôi đi? Tôi cảm quán quân nuôi cô, hả?"

Thỏ xám đương nhiên không theo, trước không nói bản thân cô có tiền, cũng không nhìn xem lớn lên trông thế nào, liền xem mặt Đào Đụng, sừng mặt một cái dấu vết rõ ràng bị chém, ai dám cùng với hắn?

Vì thế, quấy rầy lâu, Đào Đụng phát hiện mềm không được, liền bắt đầu mạnh bạo.

Vừa khéo, Thỏ xám mặc một bộ váy nhỏ được kim chủ ba ba tài trợ trên danh nghĩa, váy ngắn theo hình thức bao mông, làn váy khó khăn lắm mới chạm được bắp đùi.

Đào Đụng không nhịn được, nhìn chăm chăm vào đùi người ta, trắng trắng, mềm mềm, có thể là thị giác đánh vào quá lớn, không chút nghĩ ngợi, liền như vậy sờ soạng đi lên.

Thỏ xám kinh hãi, nâng lên gót chân, đá hắn một cước, hô to: "Cứu mạng, cứu mạng!!!!"

Muốn người bên ngoài đi qua nghe thấy, mở cửa, cứu cô.

Đào Đụng che miệng cô lại, đem Thỏ xám áp ở trên sofa, áo khoác ngoài váy bị xé rách, dây đeo vai váy bên trong cũng bị hắn kéo xuống..

Đúng tại lúc này, vừa đi toilet giải quyết xong Hoàng mao nghe được tiếng hét quen thuộc, cau mày, nhanh chóng xác nhận từ phòng nào phát ra.

Một cước đá văng cửa phòng nghỉ chiến đội WING, hướng người trên sofa đập một cước, đem hấn đá trên mặt đất, kéo da đầu hấn, hung hăng đánh một trận.

Đao Đụng cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, trước kia trộn lẫn trong tiệm quen biết xã hội đen, học được một hai.

Hai người xông vào đánh nhau, Thẩm Chi Châu xông lên khuyên can cũng bị cho vài quyền.

Ngoài cửa tụ tập không ít người xem, có người căn bản không muốn hỗ trợ, ngược lại là cầm điện thoại quay video, tính toán phát lên trên mạng.

Không đến nửa giờ, hot search bùng nổ.

Tiêu đề là:

#NG hoàng mao chiến bại không phục, phòng nghỉ đánh Đao Đụng #

Đao Đụng hôn mê nhập viện

Hoàng mao ở vòng thể thao điện tử nhân khí không tính cao, Đao Đụng nói như thế nào cũng ở WING sờ soạng lần mò bốn năm năm.

Phía dưới bình luận cơ hồ nghiêng về một phía, đều là mắng Hoàng mao ——

[không phải chứ, tẩy trắng, không hiểu được, Hoàng mao khi nào thì chiến bại? NG không phải là luôn luôn dẫn đầu sao?]

[NG hôm nay thành tích rất tốt, nhưng ở hiệp thứ 3, Hoàng mao cùng Đao Đụng solo ở bụi cỏ, bị Đao Đụng bắn chết, kỹ thuật ngu ngốc này, nếu không có Pluto mang theo, phỏng chừng ngay cả mùa thường xuyên cũng không có tên.]

[Khu D thật sự!! Trên trận đấu không phục, đã đi xuống dưới đánh người, không nghĩ tới người NG có tố chất như vậy.]

[Mấy người trước kia trào phúng Đao Đụng không nhận chín năm giáo dục bắt buộc, vào xem xem!!! Nhìn xem chiến đội khác chín năm giáo dục bắt buộc dạy dỗ ra cái giống gì!!!]

Trong lúc nhất thời, NG ở trên mạng bình luận cực kém.

Hiện tại vòng trung kết WCG còn chưa có kết thúc, đã có người ở trên mạng hô hào không nên xem trận đấu, xem NG đoạt giải quán quân có ý gì, nhân phẩm không được, năng lực cường đại có ích lợi gì?

Hai giờ sau, # Đao Đụng nhập ICU# lên hot search, hô hào thăng cấp, trực tiếp biến thành [Yêu cầu nhà tổ chức hủy bỏ tư cách dự thi của Hoàng mao chiến đội NG].

.....

Hoàng mao dùng đồng phục đội che cho Thỏ xám, đưa Thỏ xám đến phòng nghỉ NG.

Thẩm Chi Châu, lão Lí biết rõ ngọn ngành một mặt ưu sầu xem hai người bọn họ, không biết nên nói cái gì..

Hoàng mao có sai sao? Cũng không có.

Không sai sao? Nhưng hiện tại chuyện này nháo lớn như vậy, quả thật là trách nhiệm của hấn.

Lạc Anh ngồi bên cạnh Thẩm Chi Châu, dè dặt cẩn trọng nhắc tay hỏi câu: "Vì sao... Cái kia Đao Đụng nhìn qua khỏe như vậy, đột nhiên liền té xỉu? Còn vào ICU? Sẽ không thật sự xảy ra chuyện gì đi?"

Cô bé mắt nai to tròn, trong mắt tràn ngập không tin được cùng khiếp sợ, nghĩ như thế nào đều nghĩ không ra, ICU làm sao có thể dễ dàng vào như vậy đâu?

Một câu nói này, đem không khí nghiêm túc bên trong dịu đi không ít.

Hoàng mao cắn răng nói: "Không cần nghĩ cũng biết là giả, người này ám chiêu nhiều thật."

Thẩm Chi Châu xoa xoa đầu Lạc Anh, đối với quả dưa nhỏ đơn thuần tỏ vẻ bất đắc dĩ, cười cười, quay đầu, chỉ hỏi bọn hấn một câu: "Mọi người tính giải quyết chuyện này thế nào?"

Lão Lí ai than một tiếng, chống đầu gối đứng lên, phảng phất trong nháy mắt trông già đi rất nhiều, tiến lên vỗ vỗ vai Hoàng mao, nhìn xuống giọt lệ nơi khóe mắt, nghẹn giọng: "Đừng sợ. Tôi trước thay các cậu đi bệnh viện nhìn xem Đao Đụng, chuyện này vốn không phải lỗi chúng ta, không cần thiết áy náy như vậy. Cậu trở về nghỉ ngơi thật tốt, giấu lại ngày mai trận đấu nên đánh thế nào, hôm nay sai thế nào đi điều chỉnh, đừng bị việc này hấp dẫn lực chú ý."

"Được." Hoàng mao mắt hơi hơi phấp phồng, gật gật đầu.

Lão Lí đi lên, còn than dài một tiếng, thấp giọng nói mấy câu: "Không dễ dàng a... Đều không dễ dàng... Làm sao lại khó như vậy đâu..."

Hoàng mao tiến vòng luẩn quẩn này sớm, ngay từ đầu ngay cả dạ dày cũng không lấp đầy, vì giấc mộng kiên trì đến hiện tại.

Tình huống của mỗi người chiến đội NG, lão Lí trước khi tiếp quản bọn họ, đều tự mình đi tìm hiểu qua, cũng đặc biệt cảm động lắm.

Hiện tại, chỉ cách một bước là đến giấc mộng, còn kém hai ngày trận đấu liền xong rồi.

Trên mạng rất nhiều rất nhiều người chửi rủa, tạo áp lực cho đội thi đấu, Hoàng mao phải rời khỏi đội, đổi thành ai, trong lòng đều không dễ chịu.

Giống như chuyện năm đó, dư luận qua đi, ai sẽ để ý chân tướng, râu ria nhân tài không để ý sự tình chân tướng là cái gì, bọn họ muốn chẳng qua là một cái mảnh lời thôi, một cái để cười nhạo sau các cuộc trả dư thừa hậu mà thôi, bị nhà tư bản lung tung không chế mảnh lời mà thôi.

Kết quả là, chỉ khổ những đứa trẻ chân thành nỗ lực, ích lợi phân tranh, ai lại quan tâm cảm thụ của bọn họ đâu.

Lão Lí đi rồi, Thỏ xám nhắc tay nói: "Tôi sẽ phát Weibo, làm sáng tỏ tất cả. Nói ra tình hình thực tế tiền căn hậu quả, truyền thông chẳng qua là cắt câu lấy nghĩa mà thôi."

Thẩm Chi Châu không ý kiến gì, gật đầu: "Thử xem xem"

Buổi tối, Thỏ xám phát ra một tin Weibo dài, đích thân kể lại lúc ấy ở phòng nghỉ chuyện đã xảy ra, ngay cả quá trình Đào Dung muốn xâm phạm cô đều nói ra, đăng lên hai bức ảnh, phân biệt là áo khoác bị Đào Dung xé rách, cùng với miệng vết thương sưng đỏ trên cổ tay.

Nhưng là, nửa giờ đi qua.

Dư luận trong dự kiến xoay ngược không xảy ra, khu bình luận của Thỏ xám đã bị hắc tử thành công công hãm——

[Giống như cô xấu xí. Cái dạng này, anh nhà tôi có thể để ý đến cô? Nằm mơ đi?]

[đại tỷ, nói Đào Dung muốn xâm phạm cô, chứng cứ đâu? Chỉ có một mảnh áo rách cùng vết thương trên tay, chính là chứng cứ? Xem chúng ta là tên ngốc?]

Một số người trên mạng nhìn như lý tính, trên thực tế vẫn là thiên vị cho nhà trai: [liên tính Đào Dung muốn quấy rối cô, xâm phạm cô, kia cũng không phải lý do Hoàng mao đem hấn đánh thành trọng thương, đánh vào ICU. Hiếp dâm nhận án tử sao? Huống chi, còn chưa có hiếp dâm thành công đâu.]

Còn có người âm mưu nghị luận: [Thỏ xám thích Hoàng mao, Hoàng mao đã xảy ra chuyện đương nhiên sẽ nghĩ hết biện pháp bảo vệ Hoàng mao, Đào Dung cuối cùng có ý quấy rối hay không, ai mà biết được?]

Không bao lâu, phía dưới có một số cư dân mạng đào ra ảnh Hoàng mao Thỏ xám ở quán bar uống say ôm ấp, càng là đánh vào ý tưởng trên lầu.

Thẩm Chi Châu mang theo Lạc Anh, đi tìm video giám sát phòng nghỉ, kết quả phát hiện video sớm bị người lấy đi.

Sự tình càng ngày càng nghiêm trọng, dần dần có người tụ tập xuất hiện bên ngoài địa điểm thi đấu, muốn vì Đào Dung lấy lại công đạo, lôi kéo biểu ngữ dài màu đỏ kháng nghị——

[dựa vào cái gì Đào Dung nằm ở ICU, mà người đánh hấn vẫn còn có thể so tài!!!]

Nhà tổ chức tạo áp lực cho chiến đội NG, phát ra thông báo: Nếu ngày mai có người gây rối ngoài địa điểm thi đấu, liền hủy bỏ tư cách thi đấu của Hoàng mao.

Hoàng mao phiền chán giật tóc, không cam lòng đạp chân ghế dựa, nói: "Tôi nhận!!! Tôi mẹ nó nhận!!!" Rồi sau đó, giọng nói rất thấp, giống như đứa nhỏ ủy khuất đến cực hạn, hướng Thẩm Chi Châu mở miệng, "Em quả thật đánh người, lão đại, em rời khỏi, ngày mai để dự bị lên đi."

Hiện trường yên tĩnh vài giây, ai cũng không dám nói chuyện.

Đàn đàn đã bịt mắt không nhìn được khóc lên: "Dễ dàng sao? Anh Hoàng mao bình thường ngoại trừ lão đại, chính là người chăm chỉ nhất, mấy tháng thật vất vả chờ đến một ngày này, liền chỉ còn lại có hai ngày a, hai ngày mà thôi, liền như vậy không dung được anh ấy sao!!!"

"ICU căn bản vào không được, Đào Dung phỏng chừng ở bên trong tiêu dao khoái hoạt lắm. Hấn là thật sự thích, ở bên trong làm rùa đen rút đầu, đạp nát giấc mộng của người khác."

...

Thẩm Chi Châu không rên một tiếng.

Lão Lí đi liên lạc quan hệ xã hội, vận dụng nhân mạch, đã đến nông nổi mời nhà tổ chức ăn cơm cầu bọn họ.

Trong đội lộn xộn.

Lạc Anh cảm giác có chút sợ hãi, tắm rửa xong, đi ra, gặp Thẩm Chi Châu ngồi ở trước bàn không ngừng gọi điện thoại, dùng giọng Luân Đôn chuẩn nói chuyện với người trong điện thoại, ngữ khí mang theo một chút vội vàng xao động.

Cô đi qua, ôm anh từ phía sau, gò má dán tại tấm lưng rắn chắc của anh, chờ anh gọi xong điện thoại, mới chậm rì rì mở miệng: "Sẽ có biện pháp, còn chưa tới cuối cùng, nhất định sẽ có biện pháp. Anh đừng quá mệt, ngày mai còn có trận đấu."

"Anh biết."

Người đàn ông xoay người, đưa tay đến đầu gối cô, đem cô bế ngang, đặt lên giường, dịch tốt góc chăn, "Thời gian không còn sớm, ngủ sớm một chút, anh đi xử lý mọi việc, em phụ trách ngoan ngoãn ở chỗ này chờ anh?"

Lạc Anh chớp mắt, nghi hoặc hỏi: "Anh muốn đi ra ngoài sao?"

"Ừ."

Người đàn ông đứng thẳng thắt lưng, đi đến vali bên cạnh lục ra một bộ tây trang cao cấp thuần đen, không e dè ở trước mặt cô thay.

Lạc Anh đỏ mặt, nhìn hết quá trình, không nhịn được hỏi: "Đi đâu vậy?"

Người đàn ông đi đến trước gương, một bên mang đồng hồ, chỉnh lại dung nhan, một bên nhàn nhạt đem tầm mắt chuyển đến trên mặt cô bé, đi qua, hôn một cái: "Đi gặp một người, em ngoan ngoãn ngủ, anh rất nhanh sẽ trở về."

"Ừ."

Lạc Anh nghe lời nhắm lại mắt, sau đó, nghe được tiếng tắt đèn, mở cửa lại đóng cửa.

Thẩm Chi Châu mặc một thân quý báu tây trang, là phẳng phiu, đan tay nhét vào túi đi ra khách sạn.

Bên ngoài khách sạn có một chiếc Rolls-Royce Gus thuần đen đang chờ anh, có người kéo mở cửa xe, anh đầu tiên là bước vào một chân, sau đó cả người ngồi vào.

Ngồi ở ghế phó thư ký Thẩm gia quay đầu, muốn xác định chắc chắn, lại hỏi một lần: "Thiếu gia, cậu thật sự muốn... Muốn muốn muốn bán chi nhánh của Thẩm tiên sinh ở Mỹ sao?"

"Ừm." Sau ghế người đàn ông thủy chung yên tĩnh, khăn khăn phát ra một cái âm tiết.

Thư ký Thẩm gia vẫn như cũ cảm thấy rất khó tin, càng không ngừng khuyên bảo: "Nhưng là, nhưng là... chi nhánh là Thẩm tiên sinh tặng cho cậu khi cậu du học ở Hoa Kỳ, không phải là cho cậu tùy tiện đi tiêu xài chấp tay bán người, huống hồ, xét đến cùng, công ty quyền chủ yếu ở Thẩm tiên sinh chỗ kia..."

Thẩm Chi Châu lạnh lùng liếc hẳn một cái, âm thanh trầm thấp: "Cậu quản quá nhiều."

"..." Thư ký vỗ vỗ miệng nhiều chuyện, lập tức cầm miệng.

.....

Ước chừng buổi sáng bảy giờ, Thẩm Chi Châu mới từ bên ngoài trở về, anh một bên kéo caravat, bước vào cửa phòng khách sạn, sợ đánh thức Lạc Anh, không dám lên giường, chỉ có thể nằm trên sofa, chớp mắt một lát.

Lạc Anh dựa theo đồng hồ sinh học mơ mơ màng màng tỉnh ngủ, mờ to mắt theo bản năng hướng cửa sổ bên giường nhìn vậy mà thấy Thẩm Chi Châu ngủ trên sofa.

Chân người đàn ông hơi dài, rất chặt chẽ thả gập khúc trên ghế sofa, ống quần tây trang tinh tế thuần màu đen kéo lên trên một chút, lộ ra mắt cá chân gầy mỏng, lưu loát. Tây trang bao bọc đáng người, mỗi một tác đều kín kẽ, như là được may cho anh.

Ngay cả gày cũng chưa thoát liền đi ngủ.

Có thể nghĩ, tối hôm qua trở về, có bao nhiêu mệt mỏi?

Lạc Anh dụi mắt, đi qua, ngồi xổm bên chân anh, động tác nhẹ nhàng chậm chạp giúp anh cởi giày, tất cũng cởi, sau đó, lấy chăn trên giường, đắp cho anh.

Vốn, caravat cũng muốn cởi, nhưng Lạc Anh sợ đánh thức anh, nên không làm.

Cô lê dép, tận lực đem bước chân phóng tới nhẹ nhất, chậm rãi đi vào phòng tắm, một bên đánh răng một bên xoát Weibo.

Cô kinh hi phát hiện, sự việc giống như đã xoay ngược lại, hơn nữa bắt ngờ bạo hai cái hot search ở đỉnh cao nhất ——

Đào Dung danh sách kiểm tra ICU

Đào Dung dâm loạn video clip

Không cần bấm vào xem, Lạc Anh nhìn thấy cái hot search thứ hai, cũng đã đoán được, sự tình khẳng định được Thẩm Chi Châu giải quyết.

Phía trước thị phi trắng đen không phân biệt được, loạn mắng Hoàng mao hắc tử trong nháy mắt bị vạ mặt, đối với danh sách kiểm tra ICU chỉ có vài vết bầm nhẹ, khiếp sợ không thể tin được hai mắt của mình.

Chỉ vài vết bầm nhẹ...

Này cũng có thể tiến vào ICU???

Còn có video clip trong phòng nghỉ dâm loạn là cái quỷ gì???

Người đăng video clip đã che mặt Thổ xám, nhưng video ngắn ngủn một phút đồng hồ làm cho người ta thật lo lắng, nếu không phải là Hoàng mao vọt vào ngăn lại Đào Dung, Thổ xám thật sự cũng bị Đào Dung dâm loạn thôi?

Cho nên, kết quả là, bọn họ luôn luôn mắng, luôn luôn hô hào làm cho hấn rời khỏi trận đấu, chẳng qua là một người thấy việc nghĩa hăng hái làm người tốt mà thôi.

Lạc Anh biết sự tình được giải quyết, an lòng rất nhiều.

Cô đi đến trước sofa, lẳng lặng ngồi xổm ở đằng kia, nhìn chăm chăm người đàn ông mỗi một ngủ, nghĩ đưa tay giúp anh đem mảy gần ra một chút, nhưng lại sợ đánh thức anh.

Chỉ có thể nâng cằm, ngăn người nhìn khuôn mặt tuấn tú tiêu tụy của anh.

Bắt ngờ, người đàn ông hình như có phát hiện mở mắt ra, chống lại tầm mắt cô.

Lạc Anh phát hoảng, nguyên bản ngồi xổm trên mặt đất nghiêng về phía sau, trực tiếp ngồi xuống, buồn cười vô cùng.

Thẩm Chi Châu nở nụ cười, không tiếng động hỏi: "Ngốc không cơ chứ?"

"Anh mới ngốc!" Cô liếc anh một cái, "Anh có mệt không? Muốn lên giường lại ngủ một lát không?"

Người đàn ông nhanh chóng ngồi dậy, đề huyết thái dương phát đau, nhắm mắt, trông rất đau đớn.

"Anh làm sao vậy?" Lạc Anh thấy sắc mặt anh không tốt, lo lắng hỏi, "Có phải đau đầu không? Ngày hôm qua áp lực quá lớn?"

Người đàn ông rất nhanh điều chỉnh tốt trạng thái, đứng lên, chạm mặt cô: "Không có việc gì, anh không ngủ, anh đi cùng bọn họ phục bàn trận đấu ngày hôm qua, thuận tiện luyện tập cảm giác."

"A?" Lạc Anh liếc mắt là đã nhìn ra anh không thoải mái, không nghĩ anh mệt như vậy, "Cái gì không có việc gì, anh rõ ràng rất mệt, anh ngày hôm qua mấy giờ trở về? Ngủ bao lâu? Không thể nghỉ ngơi một chút sao?"

"Ba giờ." Thẩm Chi Châu mặt không biểu cảm, cời tây trang, tìm được quần áo vào phòng tắm tắm rửa.

Lạc Anh biết có bữa sáng tự chọn ở tầng dưới khách sạn, xuống dưới mang một bát cháo ấm trở về, sau ba chuyến đi, đầy một bàn.

Thẩm Chi Châu tắm rửa xong đi ra, liền thấy những món ăn nhẹ rực rỡ muôn màu trên bàn.

"Lấy từ chỗ nào?"

"Em đi xuống lấy." Đôi mắt cô sáng lấp lánh.

Thẩm Chi Châu không quá tin: "Bữa sáng tự chọn không phải không được mang lên sao?"

"Đúng vậy, em đi cửa sau." Lạc Anh một bộ em có cửa sau em kiêu ngạo, bĩu môi, "Em gặp chị quản lý xinh đẹp, nói là cho anh ăn, chị ấy liền... cho em đi cửa sau."

Thẩm Chi Châu thấy cô mặt vui vẻ đơn thuần, đi qua, ngồi xuống ghế: "Em còn rất cao hứng?"

"Vì sao không...?" Lạc Anh cùng anh tranh luận, "Đồ ăn đến tận miệng, anh còn ghét bỏ đến ghét bỏ đi. Nhanh ăn đi, không muốn làm nóng người trước trận đấu sao?"

Thẩm Chi Châu ăn rất nhanh, kỳ thực là không có khẩu vị gì, uống lên một chén cháo, ăn hai cái bánh bao mang giày đi rồi.

Lưu lại Lạc Anh một người, đối diện với một bàn đồ ăn, sầu mi khổ kiếm, cảm thấy tội lỗi điên cuồng ăn.

Mĩ kỳ danh viết: Không thể lãng phí.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

cavien6666

Giải quyết chuyện hôm qua, mỗi người trong chiến đội đều vô cùng mệt mỏi, quần áo xanh đen dị thường rõ ràng, dường như chưa tỉnh ngủ.

Lão Lí vì cô vũ sĩ khí, dùng sỗ gỗ nhẹ đầu bọn họ, đến lượt Thẩm Chi Châu, vỗ vỗ bả vai anh.

"Tốt lắm tốt lắm, việc ngày hôm qua đã được giải quyết, mọi người liền xem nó là nhạc đệm, không cần nghĩ nhiều. Đạo Đụng đã bị nhà tổ chức xóa tên, không xuất hiện trong các trận đấu tiếp theo."

"Mặc kệ bọn họ nháo ra chuyện này mục đích là cái gì, tất cả đều không trọng yếu, trước mắt trọng yếu nhất là, chúng ta đã chuẩn bị chung kết WCG trong vài tháng, còn có hai ngày là kết thúc, chúng ta trước mắt quan tâm đến xếp hạng, thật vất vả mới đoạt được lợi thế."

Lão lí nói đạo lý rõ ràng, tìm suýt vỡ vì đám trẻ này, "Không thể bởi vì chuyện ngày hôm qua phân tâm, mà để mất quán quân. Sau khi trận đấu kết thúc, Hoàng mao mời Pluto ăn một bữa cơm, làm cái cảm tạ, theo tôi được biết, Pluto tối hôm qua cơ hồ một đêm không ngủ, liền vì cho cậu xú tiểu tử này tẩy trắng."

Hoàng mao không nghĩ tới sự việc cuối cùng là lão đại ra tay giải quyết, ánh mắt khẽ biến, muốn nói điều gì, há miệng thờ dốt.

Lão Lí xoa đầu hắn: "Mau phục bàn! Không có thời gian, còn có hai giờ liền thi đấu!"

.....

Có sự cố ngày hôm qua, lối chơi chiến đội NG bề ngoài giống như càng khốc liệt, bên ngoài trận đấu bị khi dễ, tức giận, liền nhất định phải ở trên trận đấu đoạt lại.

Khi tập luyện trong mùa giải chính quy trong nước trước đó, NG đối WING lối chơi nghiên cứu rất nhiều, càng là quen thuộc thói quen bọn họ.

Ngay từ khi bắt đầu lên máy bay, Pluto đánh dấu một điểm trên bản đồ, đó là điểm mà WING thường nhảy đây chính là điểm yếu của đối phương.

Lạc Anh tha thiết mong chờ nhìn màn hình lớn, nhìn rất nghiêm túc, cũng không biết Thẩm Chi Châu thao tác như vậy là có dụng ý gì.

Bắt đầu hai phút, màn ảnh chuyển tới góc nhìn của chiến đội WING.

Bình luận viên thở dài nói: "WING dường như bị phân tâm, nhảy dù sai lầm, có một chiến đội đã hạ cánh trước bọn họ lấy đồ tiếp tế."

Màn ảnh lại thay đổi, muốn nhìn một chút cuối cùng rốt cuộc là chiến đội nào trùng hợp như vậy, cùng WING nhảy cùng một vị trí.

Bình luận viên trừng lớn mắt: "Hóa ra là NG!!! Không phải đâu, khéo như vậy?"

Người xem dưới sân khấu nháy mắt yên tĩnh, nội tâm thôn thức không thôi.

Bởi vì ngày hôm qua hai chiến đội phong ba dư luận, hôm nay bình luận viên cơ bản đều quay xung quanh hai đội.

Bình luận viên đối với thao tác vừa rồi của NG đưa ra nhận xét chuyên nghiệp: "Nói chung, 16 đội chiến đấu trên một bản đồ lớn như vậy, nhảy cùng một vị trí, nhất là khu vực ngoài trời tỷ lệ là rất nhỏ."

"Bọn họ cũng sẽ tận lực tránh cho tranh giành tài nguyên với chiến đội khác khi vừa đáp xuống đất, bởi vì cái dạng này mặc dù giết được đối phương, đối với bọn họ cũng tổn hại quân số, tiếp theo khó khăn trực tiếp thăng cấp đến hình thức địa ngục."

"Ngày hôm qua, bốn hiệp của NG đã đưa họ đến gần với vòng chung kết, lúc này đây chúng ta liền dự đoán xem trận chung kết có tên của đội NG không."

.*****

Bình luận viên nói chuyện tốc độ nói rất nhanh, Lạc Anh nghe được một đầu mòng, chỉ hiểu được vài từ—— "tổn hại quân số".

Cô hơi nhếch môi, khăn trang xem màn hình lớn, phát hiện vòng bo cũng không có ở gần Thẩm Chi Châu, khoảng cách xa đến đòi mạng, cần phải đi qua một cây cầu mới có thể đến được.

Đáng sợ là, chiến đội NG sức chiến đấu cùng sức quan sát quả thực kinh người, Pluto nằm ở chỗ cao, trực tiếp loại bỏ ba thành viên đội WING, một thành viên khác là Vô Ngạn may mắn lái xe trốn thoát.

Nhưng Vô Ngạn không có trang bị gì, còn lái một chiếc oto nhỏ xung quanh rêu rao, không đến 30 giây, chết trong tay chiến đội nước Mỹ.

Bình luận viên: "Kỳ thực, các đội có thể đi vào đến vòng chung kết, chúng ta đều biết bọn họ năng lực không kém, chung kết năm ngoái WING còn cầm á quân. Nay một ván, WING bị NG nghiền nát gao, tôi cảm thấy là vấn đề về trang bị vật tư."

"Đáng sợ, NG!! WING thời điểm nhảy dù xuất hiện nho nhỏ sai lầm, vốn tưởng rằng lần này là đánh đã, cũng không quan trọng, kết quả gặp gỡ NG, có thành viên còn chưa đựng tới súng đã bị thần của chúng ta đóng băng."

Lúc này đây bắt đầu toàn quân bị diệt, tích phân của WING giảm nghiêm trọng, sau một ván, gần như cuối cùng.

Kế tiếp ba hiệp, NG đồng dạng nghiền nát WING, Pluto trên tay vĩnh viễn có 3 hoặc 4 đầu người của bọn họ.

Bình luận viên cũng thật vô lực: "WING là đưa tích phân cho Pluto sao???"

Sau một ngày thi đấu, Lạc Anh nhìn xem rất thích, cùng với một ít fan Pluto, đã mau sôi trào hưng hực.

Nhìn xem!! Nhìn xem!!!

Hậu quả bất nạt đồng đội của thần chúng tôi là gì, chính là nó!! Tuyệt đối sẽ không cho các người sống quá 5 phút trong trận đấu!!!

Nhưng đánh như vậy, kỳ thực cũng có hạn chế, Pluto vì báo thù riêng, một mình chỉ huy, bị lão Lí mắng một trận, hợp với Hoàng mao, Thú Thú, Đản Đản cũng cùng nhau bị mắng!!!

Pluto mặt không biểu cảm, thành thành thật thật nhận sai, Hoàng mao, Thú Thú cùng Đản Đản ghen cười không được, khoe miệng điên cuồng giờ lên.

Vẫn là Thú Thú lớn mật, đi lên phía trước, nắm lấy vai của lão Lí, làm cho hắn ngồi xuống, xin bớt giận: "Không có việc gì không có việc gì, lão Lí. Lão đại đều nhận sai, anh ấy nói ngày mai sẽ không như vậy."

Lão Lí tức giận đến nói đều nói không rõ: "Ngày mai cậu... Các cậu còn dám như vậy? Nay tích phân đứng thứ hai, khoảng cách chênh lệch không phải là các cậu muốn kéo trở về liền kéo trở về, trận đấu sau, người xem nhớ kỹ vĩnh viễn sẽ chỉ là quán quân, các cậu nhìn mà làm."

Lão Lí ra khỏi cửa, châm điếu thuốc.

Trận đấu ngày thứ hai.

Thẩm Chi Châu quả nhiên không loạn chỉ huy, trong trận đấu mang theo tràn đầy tính xâm lược cùng mục đích, các loại chặn giết đầu người, điểm nhảy cũng được phán đoán từ trước, mỗi một bước thao tác đều làm người ta cả kinh chưa hoàn hồn lại, xem thế là đủ rồi, nhìn không được hô to 666.

Hận không thể tràn ra màn hình rống một câu: Thấy được sao? Thấy được sao? Chiến lược thay đổi, cùng ngày hôm qua hoàn toàn không giống, chúng ta muốn lấy quán quân!!!

Trận đấu cuối cùng kết thúc, lần này quán quân cũng đã sinh ra.

Không hề nghi ngờ, chiến đội NG giành quán quân PUBG của cuộc thi WCG Word Esports năm nay.

Sân khấu âm âm một mảnh, cúp ở trung tâm sân khấu chậm rãi dâng lên, chiếc cúp bạch kim màu trắng bạc cuối cùng cũng lộ diện, kiểu dáng hoa văn kỳ lạ, hai bên có đầu long nhỏ lên, mang vinh quang cùng ước mơ của mọi người.

Đản Đản không nghĩ tới thật sự cầm quán quân, vừa tháo xuống tai nghe, còn chưa có lên sân khấu đã rơi lệ đầy mặt, khóc không thành tiếng.

Thú Thú không tốt đá hấn một cước, tức giận mắng: "Khóc cái gì?"

Lần này người dẫn chương trình, Thỏ xám, mặc váy dài màu xanh nước biển, đi đến trung tâm sân khấu, đọc tên người tổ chức cuộc thi và tóm tắt hoạt động cả năm, cuối cùng khi cô tuyên bố quán quân, cô thoáng nghiêng đầu, hướng Hoàng mao chuẩn bị lên sân khấu cười cười.

Hắn cắt tóc ngắn, sạch sẽ gọn gàng hơn rất nhiều, cũng không có một đầu tóc xù, màu tóc biến trở về thành màu đen thông thường, ánh đèn sân khấu mờ

nhặt trên khuôn mặt hần, không hiểu có vẻ nam tính cùng vững vàng, sáng sủa.

Sau khi tuyên bố quán quân, Thỏ xám thức thối tránh ra, đứng ở một bên, nhường bốn vị quán quân lên sân khấu, các hạt sequin và ruy băng lá tả mà rơi, bọn họ cầm cúp, người mặc cờ đỏ năm sao, đứng ở trung tâm sân khấu nhận mọi người hoan hô cùng vỗ tay.

Nhiều khán giả ở hiện trường hoặc trước màn hình đều kích động đến rơi lệ.

Thỏ xám phỏng vấn một chút nhân khí cao nhất Pluto có cảm tưởng gì.

Thảm Chi Châu nắm microphone, nhìn chăm chăm bên dưới sân khấu, cô bé đáng yêu liên tục chụp ảnh, đột nhiên ở trên màn hình lộ ra tươi cười sùng nich, khẽ nói: "Không có gì để nói, mỗi một giấc mơ đều đáng giá được che chở."

Một câu nói này, đằng sau thâm ý rất nhiều, nhìn bề ngoài, chỉ là một câu nói thật truyền cảm, trên thực tế là đáp lại sự việc hôm kia của Hoàng mao.

Đồng đội bị khi dễ, anh không rên một tiếng, không vội không nóng nảy, ở trên sân ngược WING chết đi sống lại, để những người ghét họ ở phía dưới, tro mắt xem bọn họ đoạt giải quán quân.

Cuối cùng trên sân khấu nhận giải thưởng lòng dạ rộng lớn, chỉ nói một câu nói, liền đem đối thủ không góc đầu lên được.

Trên mạng ai có thể không rống một câu "Pluto EQ cao" đâu!!!!

.....

Sau khi rời sân khấu, Lạc Anh kích động chạy tới phòng nghỉ tìm Thảm Chi Châu, còn cầm đi động, tính cho anh xem món quà chuẩn bị trước khi đoạt quán quân.

Thảm Chi Châu đề huyết thái dương, thấy cô đi tới, bước chân nhanh chóng đi qua.

Lạc Anh ôm chăm lấy anh, gò má nộn nộn dán tại ngực anh, giọng nói nhẹ nhàng lại nhu thuận tràn ra từ miệng cô, cô là thật mừng cho anh: "Chúc mừng nhà vô địch của chúng ta, năm nay lại cầm một cái cúp!!! Bạn trai em thế nào lợi hại như vậy, quá tuyệt vời."

Thảm Chi Châu thân mình đặc biệt nóng, Lạc Anh cho rằng là thời tiết quá nóng cùng trận đấu tinh thần cao độ làm cho, không để ý chút nào, tiếp tục ôm anh hỏi: "Làm sao anh không để ý đến em? Em nói nhiều lời như vậy, anh cũng không quan tâm em một chút, như vậy em rất xấu hổ. Em còn chuẩn bị cho anh một món quà nhỏ, em hiện tại liền mở ra cho anh xem ~ "

Lạc Anh nói tay, rút khỏi vòng tay Thảm Chi Châu, tính đi mở đi động.

Ai ngờ, người đàn ông đột nhiên giống như vô lực ngã về một hướng, vòng tay qua đôi vai gầy nhỏ của cô, cầm đề ở đầu vai cô, sức nặng cả người đều đè ép xuống.

"Thảm Chi Châu? Thảm Chi Châu, anh làm gì vậy?"

Thảm Chi Châu nặng chết đi, Lạc Anh lay anh, không phản ứng, sờ sờ khuôn mặt nóng bỏng, rốt cục phát hiện không đúng, "Thảm Chi Châu? Thảm Chi Châu anh làm sao vậy? Anh mở mắt ra? Có chuyện gì với anh vậy?"

Lạc Anh không chịu nổi sức nặng của người đàn ông cao gần 1m9, liều mạng nâng anh, gọi Hoàng mao, Thú Thú đến hỗ trợ.

"Lão đại làm sao té xỉu?"

"DM, trên người thế nào nóng như vậy, phát sốt, mau đưa đi bệnh viện!!!"

≡≡≡≡≡

Tác giả có chuyện muốn nói: tiếp theo sẽ phát tiểu phúc lợi, không sai, chính là điều mọi người nghĩ.

Chuẩn bị ăn anh đào _(3" ∠)_

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Bởi vì từ nhà thi đấu đến bệnh viện khá xa, hơn nữa Thẩm Chi Châu đã té xỉu, Hoàng mao cùng Thú Thú đưa anh về khách sạn, lại gọi lão Lí đi mời một vị bác sĩ đến xem.

Lạc Anh nóng vội cởi giày cho Thẩm Chi Châu, đắp chăn cho anh xong, chỉnh nhiệt độ thích hợp, dùng tay sờ lên trán anh.

Nhiệt độ vẫn nóng đến dọa người, phía sau lưng chảy rất nhiều mồ hôi, phía trước trán đã ướt nhẹp mồ hôi.

Lạc Anh thấm ướt khăn lông, cho anh lau mồ hôi, lui ra khỏi vị trí, nhường bác sĩ kiểm tra.

Năm phút sau.

Bác sĩ ngược mắt, từ hộp thuốc mang theo lấy ra hai chai thuốc cùng kim tiêm, truyền dịch cho Thẩm Chi Châu.

Vừa lấy thuốc vừa nói: "Không có gì đáng ngại, chỉ là phát sốt mà thôi, hơn nữa vài ngày mất ngủ, vốn cũng đã đủ mệt mỏi. Còn đánh vài ngày trận đấu, đối mặt với máy tính có bức xạ cao nhiệt độ cao, không choáng váng mới là lạ..."

Lạc Anh há miệng thờ đốc, còn chưa có mở miệng nói chuyện.

Bác sĩ liếc nhìn cô một cái, an ủi nói: "Người chơi thể thao điện tử chuyên nghiệp chính là cần tiêu tốn cả đời, mỗi ngày thức khuya với máy tính, thời gian quá dài, thân thể cơ năng khó tránh khỏi suy giảm. Hần đã tính tốt, hẳn là kiên trì vận động hiệu quả, thân thể còn chịu đựng được. Chỉ cần chú ý nghỉ ngơi, tôi đưa hai liều thuốc hạ sốt, chờ hẳn tỉnh lại uống một viên, hạ sốt thì không cần uống."

Lạc Anh cầm thuốc ở trên tay, gật đầu.

"Còn có một số loại thuốc giúp phục hồi, tôi không mang theo nhiều như vậy, tôi đưa danh sách, cô tự đi mua, uống trong ba ngày."

Tiến bước bác sĩ, Lạc Anh để Hoàng mao lại nhìn chăm chăm Thẩm Chi Châu, tính đi xuống mua thuốc.

Kết quả, Hoàng mao thức thoi cầm đơn thuốc, nhìn thoáng qua: "Tôi đi mua, tốt xấu tôi cũng ở đây một tháng, đối với chỗ này khá quen thuộc, chị dâu xem lão đại là được rồi."

Lạc Anh ngẩn người, không ý kiến gì gật đầu.

.....

Hoàng mao mua thuốc trở về, cũng đưa cơm cho thành viên chiến đội, thuận tiện mua cháo cho lão đại.

Bởi vì Pluto sau trận đấu đột nhiên té xỉu, NG nguyên bản định ở tối nay mở tiệc mừng tạm thời hủy bỏ, mọi người đều ghen một ngụm cao hứng, tính toán chờ Pluto hết bệnh rồi mới ăn mừng lần nữa.

Đến buổi tối, đêm đã rất sâu.

Lạc Anh đi đến cửa sổ sát đất, nhìn chăm chăm vào màn đêm nặng nề ngoài cửa sổ hồi lâu, ngắm tòa nhà cao tầng cùng dòng xe màu vàng, thường thường liếc mắt nhìn đồng hồ treo trên vách tường, mím môi.

Nói không lo âu là giả.

Trời đã sắp sáng, Thẩm Chi Châu hôn mê gần 6 giờ, bây giờ còn chưa có tỉnh lại...

Lạc Anh buồn bực trở lại trước giường, ngồi ở trên thăm đối với người đàn ông ngẩn người, lẳng lẳng, suy nghĩ thật nhiều vấn đề ——

Trước kia, cô luôn luôn cảm thấy, Thẩm Chi Châu thích thể thao điện tử, chỉ quan tâm đến thể thao điện tử, vậy để anh tiếp tục chơi thể thao điện tử.

Dù sao mỗi một cái ngành nghề đều cần nhân tài, cần anh loại này có năng lực lại nguyện ý trả giá đại giới.

Nhưng là, trong nửa năm chuẩn bị WCG, Lạc Anh đồng hành cùng với anh.

Nhất là sau mùa giải thông thường chuẩn bị cho trận chung kết, Thẩm Chi Châu thường xuyên giữa trưa đi ra ngoài huấn luyện, rạng sáng hoặc là hùng đông mới trở về, hoàn toàn lệch thời gian với cô.

Trong một tháng kia, cô cùng anh sống chung dưới mái nhà, nói chuyện gặp mặt số lần thiếu lại càng thiếu.

Hiện tại, thức đêm cùng trận đấu thành công phá đổ thân thể anh.

Lạc Anh có ý niệm đặc biệt ích kỷ, rất muốn kéo anh ra khỏi lĩnh vực chuyên nghiệp này, làm cho anh trở thành người bình thường vô ưu vô lo, hoặc là chỉ là một thiếu gia thừa kế gia sản Thẩm gia.

Chỉ cần không chơi thể thao điện tử, sinh hoạt của bọn họ sẽ trở về bình thường, thân thể anh cũng sẽ không thể càng ngày càng kém.

Nhưng này rất ích kỷ, cô làm không được.

Lạc Anh chống cằm, phát ra một lát ngốc, không nghĩ tới vậy mà ngủ luôn.

Chờ cô mơ mơ màng màng tỉnh lại, dụi mắt nhìn xung quanh, mới đột nhiên phát hiện bản thân căn bản không phải ngồi ở trên thảm, mà là nằm ở trên giường, bên cạnh người đàn ông còn đang ngủ say, hô hấp đều đều.

WHAT???

Lạc Anh vắt hết óc, suy nghĩ thật lâu, nhớ rõ ràng bản thân không có lên giường, hiện tại làm sao có thể nằm ở trên giường?

Kia chỉ có một khả năng, Thẩm Chi Châu tỉnh, đem cô ôm lên giường.

Bàn tay nhỏ bé non mềm vươn ra, cô dè dặt cẩn trọng đưa bàn tay qua, nghĩ sờ sờ trán của anh, xem còn nóng không.

Không ngờ, lại bị người đàn ông linh hoạt bắt lấy, nắm chặt ở trong lòng bàn tay.

Lạc Anh kinh hi ra tiếng: "Thẩm Chi Châu, anh tỉnh?"

Người đàn ông cúi đầu nhận nhặt "Ừ" một tiếng, đột nhiên giống như phát điên, không đánh một tiếng tiếp đón, một cái xoay người lại, ôm cô, tìm chính xác môi anh đào, hôn xuống.

Đầu lưỡi nóng bỏng thâm nhập, anh cuốn đầu lưỡi cô, trần trọc, hút, hôn càng ngày càng sâu.

Lạc Anh còn chưa có phản ứng lại cuối cùng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, người đã không mảnh vải che thân nằm ở trên giường, cô khẽ rên rỉ, hô hấp dần dần dồn dập, chống lại ánh mắt nóng bỏng và gọi tình của người đàn ông, đầu óc loạn thành một đoàn, tâm hoảng loạn.

Có thể là còn không chuẩn bị sẵn sàng, cũng đã muốn...

Cô siết chặt drap dưới thân, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống.

Thật sự là rất đau!

Cô bé cắn môi, lông mi thật dài run rẩy, cẩn thận nhìn, còn có thể thấy những giọt nước mắt trong suốt trên đó.

Rõ ràng là rất ủy khuất, lại giống như anh dừng hy sinh, cắn răng, phá bình phá suất nghĩ ——

Dù sao một ngày này sớm hay muộn cũng tới, đến sớm đến muộn, cô đều sẽ là của anh.

Chỉ cần là anh, là có thể.

Thẩm Chi Châu nheo lại mắt, đầu ngón tay đặt lên cần cổ cô, dùng một chút lực, giống mãnh thú mở ra răng nhọn sắc bén, rốt cục đợi đến một ngày này, lộ ra răng nanh hung hăng, muốn một ngụm nuốt con mồi mơ ước đã lâu.

Hắn một chút một chút cọ xát, chậm rãi nuốt vào bụng.

Thân thể Lạc Anh cuộn tròn trong đau đớn, ngón tay nắm lấy drap, không nhận được phát ra vài đạo tình té tiếng khóc.

"Đau... Đau quá..."

Cô bé cắn môi, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, môi dưới phảng phất bị cô cắn nát, tỏa ra nồng đậm mùi máu tươi, nước mắt theo khóe mắt là tả rơi xuống.

Thẩm Chi Châu cứng đờ, cả người cứng lại tại chỗ, vẫn không nhúc nhích.

Anh sừng sốt một hồi lâu, nhăn lại mày, tầm mắt dừng ở khuôn mặt đầm nước mắt của cô, thần trí mới thoáng trở lại một ít.

Hắn làm gì?

Hắn đang làm cái gì?

Cô bé của hắn, vì sao khóc thảm như vậy?

Tóc lộn xộn, mắt đỏ hoe, môi mềm mại có một nửa là bị hắn hôn xé rách, có một nửa là vì rất đau không cẩn thận cắn nát, giống như bị khi dễ, khổ sở, đáng thương.

Mà hắn đang để ở chỗ kia của cô bé, thậm chí còn đi vào một chút.

Thẩm Chi Châu nhanh chóng rút lui khỏi, nháy mắt thanh tỉnh lại, kéo Lạc Anh với đôi mắt sung vù vào trong lòng, không ngừng an ủi, hận chết bản thân.

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi, cực cung..."

"Làm sao em không gọi tình anh? Em đánh anh một cái cũng được. Anh thật sự không phải là cố ý... Đừng khóc, được không?"

Lạc Anh ngay từ đầu quả thật là có chút ủy khuất, vừa mới Thẩm Chi Châu rất đáng sợ, không rên một tiếng, ánh mắt tàn nhẫn.

Hiện tại ôn ôn nhu nhu nháy mắt trở lại, có người che chở, Lạc Anh ủy khuất càng sâu, nước mắt không ngừng được, càng nghĩ càng khó chịu, càng khó chịu lại càng muốn khóc...

Làm sao có thể không đánh một tiếng tiếp đón cứ như vậy đâu?

Lạc Anh không nói chuyện, yên lặng khóc, như đứa trẻ đáng thương hề hề, lui ở mép giường, nâng tay lấy mu bàn tay gạt nước mắt.

Thẩm Chi Châu thấy cô như thế, lập tức liền hoảng thần, rút mấy tờ khăn giấy, nhẫn nại lau cho cô, còn hôn hôn khóe mắt ẩm ướt, hôn đi một chút nước mắt, ôm cô, nhẹ giọng an ủi: "Không có việc gì, thật sự không có việc gì."

"Nín khóc, được hay không? mắt em đều khóc sưng lên..."

"Đều là anh sai..."

"Về sau, không có sự cho phép của em, anh không bao giờ chạm vào em nữa."

"Anh thực chẳng ra gì, em muốn đánh anh không?"

Lạc Anh ghen ngào, tâm tình hòa dịu chút, phiết miệng nói: "Không cần, em sợ đau tay."

"Sợ đau như vậy?" Thẩm Chi Châu cười khẽ, "Làm sao em ngốc như vậy?"

"Sao em lại ngốc?" Lạc Anh ngánh cổ, không phục phản bác.

"Nếu không đồng ý, có thể trực tiếp cự tuyệt anh, đánh anh cũng được, không cần luôn ủy khuất bản thân."

Lạc Anh mím mím môi, không biết nên trả lời thế nào...

Kỳ thực, cô vừa mới là nguyện ý, chỉ là mới vừa rồi Thẩm Chi Châu đối cô một chút cũng không dịu dàng, nhìn không thấy bộ dạng yêu cô, cho nên mới sẽ ủy khuất như vậy.

Lạc Anh hạ mắt, yên tĩnh vài giây, vẫn là không nhận được, thì thầm: "Em nguyện ý..."

Người đàn ông nghe thấy được.

Thờ dãi một tiếng, không nói cái gì, đáp lại chần cho cô.

"Ngủ đi."

Thẩm Chi Châu tìm được quần dài mặc vào, muốn đi phòng tắm tắm rửa, đột nhiên bị cô kéo tay một cái, cô cúi đầu hỏi: "Anh có uống thuốc không?"

"Hả?" Người đàn ông không hiểu rõ, lại hỏi một lần.

"Em nói, anh vẫn còn ốm. Anh uống thuốc chưa?"

"Uống."

"Có ăn cái gì trước khi uống thuốc không?"

"Có."

Người đàn ông không hề thấy phiền, lần lượt trả lời vấn đề của cô.

Lạc Anh rốt cục nở nụ cười, chớp mắt, nói: "Anh đi tắm rửa đi, em ngủ."

Thẩm Chi Châu trong phòng tắm 30 phút, mới chậm rì rì đi ra.

Cô đã ngủ, anh nhẹ chân nhẹ tay đi đến giường, nằm bên cạnh cô, nhắm mắt lại, đi ngủ.

.....

Ngày thứ hai, Lạc Anh dậy tương đối muộn.

Thắm Chi Châu đã mặc chỉnh tề, xuống dưới mưa xong bữa sáng trở về, cô mới tỉnh dậy.

Tối hôm qua náo loạn một trận, Lạc Anh trên người nơi nơi là dấu hôn, chân trắng nõn đá chần, hắt ra một góc.

Cô vừa thấy Thắm Chi Châu liền thẹn thùng, dùng chăn che bản thân chặt chẽ, đôi chân nhỏ cũng rút lại, chỉ lộ ra đôi mắt xinh đẹp, hỏi: "Mấy giờ?"

"Mười giờ sáng."

"Mười giờ?" Lạc Anh ngẩn người, "Hôm nay có làm cái gì không?"

"Hôm nay?"

"Ừ."

Người đàn ông mở ra bữa sáng vừa mới mua, đặt từng cái trên mặt bàn.

"Rời giường, mặc quần áo, rửa mặt đánh răng, ăn bữa sáng..."

Lạc Anh: "..."

"Em hỏi là chuyện lớn. Chính là cái loại chuyện lớn như đi ra ngoài..." Lạc Anh nói xong, đều không biết bản thân đang nói cái gì, rõ ràng rống lên một câu, "Anh có biết, nghiêm túc trả lời!"

"Buổi chiều có tiệc chúc mừng."

.....

Tiệc chúc mừng của chiến đội NG tổ chức tại một nhà hàng Trung Quốc cao cấp gần đó.

Nghe nói, liên minh huyền thoại cũng cảm quán quân, Thư Bội khơi thông một chút quan hệ, vừa khéo, liên minh huyền thoại và tuyệt địa cầu sinh tổ chức cùng nhau.

Hôm nay, cô ấy mặc chiếc váy hoa thủy tiên mùa hè mới của Dior, xương quai xanh nhỏ mà tinh tế, nhìn qua trẻ hơn rất nhiều, giống như là một nàng tiên chân dài đột nhiên từ trên trời giáng xuống.

Nhưng Lạc Anh, chỉ tùy tùy tiện tiện mặc một chiếc áo somi trắng dài tay và váy xếp li, vạt áo somi nhét vào trong váy, khoe ra vòng eo thon thả, liền như vậy ra cửa.

Bên ngoài mặt trời nóng rát, đi chưa được mấy bước, cảm giác như sắp tan chảy.

Thắm Chi Châu che ô cho cô, cúi đầu nói: "Đã nói em không cần mặc áo dài tay, thế nào còn mặc?"

Lạc Anh trừng anh một cái, cá giận nói: "Đều do ai vậy? Là ai tối hôm qua giống như tên điên, đem cánh tay em thành như vậy? Nói nghe một chút?"

Thắm Chi Châu: "..."

"Đừng nói chuyện, nghĩ đến tối hôm qua em liền tức giận."

Cô bé tức giận, không hiểu có chút đáng yêu.

Thắm Chi Châu đánh bạo, đưa tay chọc chọc má cô.

"Làm gì?" Cô ngay lập tức giống như sư tử nhỏ giận dữ, cảnh giác nhìn anh.

Người đàn ông một tay ôm cô vào lòng, xoa xoa đầu: "Làm sao em dễ thương như vậy, hả?"

"Buông em ra! Anh không mang kính râm, sẽ bị người chụp được."

"Nơi này là nước ngoài."

"Nước ngoài lại thế nào? Anh đã quên anh chiều hôm qua liền ở 100m trước sân cảm quán quân sao? Có rất nhiều fan của anh ở gần đây."

"..."

Người đàn ông buông cô ra, thờ ơ dặt tay cô, "Chụp đến lại thế nào? Cùng lắm thì công khai, anh cũng không phải cái gì minh tinh?"

Lạc Anh: "Có đạo lý, nhưng em sợ fan của anh không thích em."

"Anh thích em là đủ rồi."

.....

Dựa theo truyền thống người Trung Quốc, tiệc mừng tràn đầy một tầng tiệc rượu, nhiều giám đốc điều hành của câu lạc bộ NG đều tự mình tới tham gia, hiện trường rất náo nhiệt.

Lạc Anh ngồi ở giữa Thư Bội và Thẩm Chi Châu, lắc chân, cầm đũa, vừa ăn cơm, vừa giương mắt nhìn Thẩm Chi Châu bị các loại đại nhân vật kính rượu, nói ra một đồng lời khen tặng chúc mừng.

Thư Bội một bên trộm ngắm tình huống liên minh huyền thoại bên kia, một bên lôi kéo Lạc Anh tán gẫu: "Cô hôm nay thế nào mặc áo dài tay?"

Thư Bội không thể hiểu được, "San Francisco rất nóng, cô mặc như vậy, không nóng sao?"

"..." Lạc Anh nhất thời nghẹn lời, không biết nên thế nào trả lời, cô xấu hổ chạm vào vài sợi tóc trên má, sắp xếp từ ngữ.

Thư Bội nhìn vào cổ cô, ý vị thâm trường "A" một tiếng: "Đã hiểu."

Lạc Anh:?

"Nhưng mà, ngày hôm qua Pluto không phải là té xỉu sao?" Thư Bội tiến đến bên tai cô, nhỏ giọng hỏi, "Thế nào có tinh lực như vậy? Là vì cảm quán quân, dĩ thường hưng phấn?"

"Này... Này... Tôi..." Lạc Anh ấp úng, thính tai nóng bỏng đỏ lên.

"Haiz!" Thư Bội thấy cô một mặt nũng nịu thẹn thùng, hỏi cũng không hỏi được gì, thu miệng đúng lúc, chỉ hăm mộ nói một câu, "Nếu tôi cũng quan hệ..."

Cô vừa nói ra kia một chữ, lập tức ý thức được trường hợp không đúng, vòng vo ngữ điệu, chậm rì rì nói, "Sống về đêm thì tốt rồi."

Lạc Anh nhẹ nhàng thở ra.

Thẩm Chi Châu rốt cục có vài phút rảnh rỗi, yên lặng ăn cơm.

Anh gấp một miếng sườn xào chua ngọt cho Lạc Anh, vô tình thấy cô thính tai đỏ thắm, hai gò má cũng phồng một chút hồng.

Anh trừng Thư Bội một cái.

Thư Bội cảm thấy vô tội, nhấc tay nói: "Tôi không làm gì cả? Tôi cũng không trêu cô ấy, tôi chỉ tùy tiện hỏi mấy câu, nhưng mà P thần, còn bệnh nặng, kiểm chế một chút."

Thư Bội cùng Thẩm Chi Châu giống hai người bạn không gặp nhau, nói chuyện thẳng thắn, không ngại ngùng.

Lạc Anh càng nghe, mặt lại càng hồng, cuối cùng thật sự nhịn không được, nhỏ giọng rống lên câu: "Hai người đừng nói nữa! Tôi còn ở chỗ này đâu!"

Thư Bội liếc nhìn Pluto, tiếp tục ăn cơm.

Tiệc mừng được tổ chức rất muộn, đến buổi tối bảy tám giờ mới tan.

Thẩm Chi Châu dựa vào ghế hạ mắt nhìn di động, không biết lướt đến chỗ nào, hứng thú nhìn nó, hỏi Lạc Anh: "Muốn đi xem pháo hoa không?"

"Xem pháo hoa?" Lạc Anh con ngươi sáng ngời, lại gần hỏi, "Chỗ nào có pháo hoa?"

"Rất gần." Thẩm Chi Châu thần nhiên nói, "Ngư dân bên tàu bên kia sẽ thả pháo hoa, anh mang em đến vị trí tốt để ngắm pháo hoa."

"Được được."

Thư Bội cơm nước xong, rất sớm liền rời khỏi bàn ăn.

Lạc Anh một người cô đơn ngồi ở vị trí, lại không một người nói chuyện, chán chết, ước gì rời đi, "Chúng ta hiện tại đi đi?"

Thẩm Chi Châu nhướn mày: "Đi."

Bóng đêm thâm nùng, đèn đường mờ nhạt ảm đạm.

Lạc Anh đi xuống nhà ăn, tình cờ thấy Thư Bội mặc váy tiên nữ đứng ở dưới đèn đường hút thuốc, tàn thuốc lóe lên màu đỏ tươi, rất hợp với đôi môi đỏ của cô ấy.

Chưa kể, từ ánh mắt đầu tiên nhìn Thư Bội, thực sự bị kinh diễm một phen, cực hạn tương phản, làm cho cô ấy ở trong màn đêm phá lệ mê người.

Lạc Anh đi qua, bất quá hỏi: "Làm sao cô còn chưa đi?"

"Đợi người."

"Ai vậy?"

Kỳ thực, Lạc Anh cảm thấy bản thân biết rõ còn cô hỏi.

Nhưng mà nếu Thư Bội thật sự đứng ở chỗ này chờ chàng trai cô ấy thích, kia cũng quá lớn mật.

"Bạn tình của tôi."

Lạc Anh: "..."

"Khi tôi chưa nói điều đó."

Lạc Anh hướng cô xấu hổ cười cười, khoát tay, "Tôi đi đây, chúc cô thành công."

Thư Bội ghét bỏ liếc mắt một cái: "Đi nhanh đi, đây người chưa thói vị."

"Ha ha ha ha ha ha ha ha."

.....

Thẩm Chi Châu tựa hồ rất quen thuộc đường ở chỗ này, cong cong vòng vòng, đi đại khái 20 phút, liền đưa Lạc Anh tới vị trí tốt xem pháo hoa.

Lạc Anh nhìn ánh trăng sáng, lắc tay anh: "Đây là đâu? Anh có vẻ rất quen thuộc?"

Người đàn ông bán cái nút, tận lực không nói, đưa cô đi vào.

Bên trong rất thoáng, có các tòa nhà, có sân thể dục, tác phẩm điêu khắc nổi tiếng, cùng với quốc kỳ...

"Nơi này là trường học sao?"

"Viện nghệ thuật Francisco."

"Anh làm sao biết trường này là nơi tốt nhất xem pháo hoa?"

Lạc Anh đi theo bước chân Thẩm Chi Châu, quen thuộc đi đến cửa tòa nhà bên cạnh, nhìn lại từ cửa sổ thấp, người đàn ông nhìn thấy hình bóng cô.

Nhân nhật giải thích: "Trước kia còn đang học, người trong trường thường xuyên nói ngư dân bến tàu bắn pháo hoa, nhưng là trên bến tàu người rất nhiều, đi theo chen đi qua cũng không nhìn thấy gì. Sau đó bọn họ liền nghe được học viện này gần bờ sông, vào ngày bắn pháo hoa, bọn họ đều sẽ đi xe đạp tới nơi này, đi lên đỉnh của tòa nhà giảng dạy liền kề nhất, xem pháo hoa."

"Nhưng mà..." Lạc Anh hiếm khi nghe anh nói chuyện du học trước đây, nhạy bén hỏi, "Học viện nghệ thuật thông thường đều có rất nhiều nữ sinh rất xinh đẹp đi? Các anh thích tới nơi này xem pháo hoa, nhìn xem không chỉ có pháo hoa đi?"

"..."

Nói xong, hai người đã lên đến sân thượng, nhưng lễ hội pháo hoa còn chưa có bắt đầu.

Lạc Anh nhân cơ hội ôm lấy thắt lưng Thẩm Chi Châu, chấp nhất ép hỏi: "Nói, anh có phải cùng cô gái anh thích đến đây xem pháo không?"

"Không có."

"Thật sự không có?"

"Anh chỉ đi qua một lần, cùng đi với người bạn nam, sau này cũng không tới nữa." Anh ôm eo Lạc Anh, đem cô ôm đến lan can sân thượng, có thể rõ ràng nhìn thấy ánh đèn neon phủ kín con sông, "Lúc này cùng em tới, là lần thứ hai."

Lạc Anh miễn cưỡng tin tưởng anh, còn cười trộm một phen.

"Khi nào hội pháo hoa bắt đầu?"

"Khoảng 15 phút nữa."

"Kia còn phải đợi một thời gian..."

Lạc Anh rõ ràng ngồi ở trên lan can, mặt đối mặt nhìn Thẩm Chi Châu, níu chặt vạt áo anh, kéo gần lại một ít, giống như con chó nhỏ ngửi mùi trên người anh, hương thơm nồng nàn của rượu vang đỏ tràn ngập xung quanh hai người.

Trên sân thượng không người, mặt trăng làm nền, những ngôi sao đi theo tòa sáng, một cặp tình nhân nhìn nhau, hơn vài phần ái muội mơ hồ.

"Em là chó sao?" Người đàn ông không nói nên lời, "Ngủ cái gì?"

"Xem xem anh đã uống bao nhiêu rượu?"

"Yên tâm, không say được."

"Tư lượng thật tốt." Lạc Anh liếc anh một cái, kéo ra một chút khoảng cách, nói, "Nhưng anh đừng chạm vào em, em dị ứng cồn."

"Phải không? Thế này cũng có thể dị ứng?"

Người đàn ông ánh mắt tràn đầy nguy hiểm, càng dựa càng gần, môi mỏng dán lên tai cô, hơi thở phả vào cổ cô, giọng trầm thấp, "... Thử xem?"

"Hả?" Lạc Anh không hiểu, "Thử cái gì?"

Cô vừa dứt lời, môi đỏ mềm mại đã bị người đàn ông ngăn chặn, rất nhẹ thật dịu dàng chậm rãi ở phía trên ma sát, chậm chạp miêu tả đường viền môi xinh đẹp, hôn đại khái một phút đồng hồ.

Cuối cùng vẫn là bỏ thâm nhập, sợ cô bị thương.

Dần dần, trần trọc đến má, nắm bắt cảm cô, nụ hôn rải rác rơi xuống đó, sau đó, cổ, bả vai, xương quai xanh...

Lạc Anh bị hôn có chút mê muội, bởi vì anh rất ôn nhu, một chút một chút, tất cả đều bận tâm đến cảm thụ của cô.

Tất cả nụ hôn đều mang theo một hương vị mê luyến, tắc tắc nhấm nháp.

Có lẽ, đàn ông đều tham lam, một khi nếm được một chút ngon ngọt, đều sẽ không ngừng nghỉ, càng không ngừng muốn càng nhiều...

Tối hôm qua, nếm được một chút ngon ngọt Thẩm Chi Châu đã phát điên suy nghĩ một ngày, lý trí nói cho hắn biết, Lạc Anh còn nhỏ, bây giờ còn chưa được, còn không phải lúc, tuyệt đối không thể tổn thương cô.

Tất cả phòng tuyến giờ phút này sụp đổ, anh ghé vào bên tai cô giọng khàn khàn.

Mỗi một chữ đều mang theo câu dẫn, phun ra hơi thở ái muội, một chữ một chữ: "Anh đào, cho anh một cơ hội, có thể chứ?"

Một câu này rơi xuống, pháo hoa bên bờ sông nở rộ, đầy màu sắc, giống như tiên cảnh nhân gian.

"Hả?" Lạc Anh nhất thời không hiểu, "Cái gì cơ hội?"

"..."

Nhưng bất quá nửa ngày, cô suy nghĩ cẩn thận, gò má ửng hồng.

Thẩm Chi Châu xoa xoa mái tóc mềm mại của cô: "Không quan hệ, em nói không được, thì là không được."

Cô bé nhìn pháo hoa, yên tĩnh suy tư vài giây, do do dự dự nói ra vài lời: "Có thể hay không..."

"Có thể hay không..."

"Chỉ làm một lần?"

"..." Thẩm Chi Châu cười nhẹ, nhất thời không biết mạch nào của cô, "Vì sao?"

"Bởi vì em sợ đau."

"Được."

.....

Màn bắn pháo hoa kết thúc sau nửa giờ, nghe nói đây là buổi lễ long trọng một tháng một lần chỉ được thấy khi trăng tròn.

Còn nghe nói, trong nửa tháng không hài lòng hoặc là muốn đạt được phước lành, sẽ ước nguyện trong hội pháo hoa, phù hộ nguyện vọng của chính mình trong nửa tháng tới.

Lạc Anh nghe theo, nhắm lại hai mắt, cúi đầu ước nguyện.

Nguyện vọng đơn giản lại giản dị ——

"Hi vọng người yêu tôi cùng người tôi yêu thân thể khỏe mạnh, hạnh phúc suốt đời."

"Cuối cùng, tôi thật lòng tham muốn lại hứa một cái."

Thẩm Chi Châu nhẫn nại chờ đợi, nhũ mày chuẩn bị nghe nguyện vọng thứ hai, nghe một chút có phải liên quan đến bản thân không.

Kết quả, cô cười cười, mặt mày cong cong mở miệng: "Tôi hi vọng tôi có thể lấy được học bổng quốc gia năm thứ nhất, van cầu, van cầu, làm ơn."

Thẩm Chi Châu?

Anh còn không bằng một cái học bổng mấy ngàn đồng...

Từ học viện nghệ thuật về khách sạn, Lạc Anh sôi nổi lôi kéo Thẩm Chi Châu trên đường phố nước ngoài, cười toe toét: "Anh trước kia học ở trường nào?"

"California."

Lạc Anh hít một ngụm khí lạnh, hỏi: "Có đẹp không? Trường học kia, chắc là rất đẹp mắt đi, nổi danh như vậy, thực muốn đi xem."

"Ngày mai mang em đi?"

"Được." Lạc Anh tốt đẹp tư tưởng, "Kia đến lúc đó anh nói cho em nghe một chút học đại xảy ra chuyện gì, như vậy em liền có thể tưởng tượng đến anh ở trường học là bộ dáng gì."

Thẩm Chi Châu "Ừ" một tiếng, không cự tuyệt.

Chuyện của anh, đối với cô mà nói, cũng không xem như bí mật. Nếu cô nguyện ý nghe, anh có thể chậm rãi nói với cô...

....

Trở lại khách sạn, hai người không hẹn mà đều có chút khẩn trương, tim đập thành thịch.

Nhưng Thẩm Chi Châu khẩn trương nhìn không ra, Lạc Anh vẫn mím môi, tầm mắt vừa tiếp xúc với giường lớn trong khách sạn liền không chế không được nhớ tới chuyện phát sinh đêm qua.

Cô hít một hơi, lại đi đến bên cạnh bàn rót cốc nước đến uống, nỗ lực khôi phục cảm xúc.

Thẩm Chi Châu hỏi: "Tắm rửa không?"

Lạc Anh?

"Tắm."

"Em tắm trước đi."

"Ồ ồ."

Lạc Anh liếm liếm môi khô ráo, ngồi xôm bên cạnh vali tìm quần áo, cuối cùng tỉ mỉ tìm bộ nội y đẹp mắt, tùy tiện lấy một cái váy ngủ màu trắng gạo liền đi vào.

Lần này, Lạc Anh tắm phá lệ lâu, nửa giờ còn không có đi ra, may mắn Thẩm Chi Châu không có thúc giục cô, đặc biệt nhẫn nại chờ đợi, tư thế lười nhác ngồi trên sofa chơi đi động.

Lạch cạch một tiếng vang nhỏ.

Cửa phòng tắm phút chốc mở ra, cùng với sương khói lượn lờ, cô bé mặc váy ngủ màu trắng gạo xoa tóc đi ra.

Tóc dài thấm nước rơi xuống cần cổ cô, trượt đến nơi không thể nói ra

Đôi chân chân tình tế, trắng sáng.

Thắm Chi Châu còn chưa có nhìn xong, liền nghe thấy cô phớt miệng, oán giận nói: "Bên trong máy sấy hồng rồi, em không sấy được tóc."

Người đàn ông ngẩn người, đứng lên: "Anh sang bên cạnh mượn cho em."

Nói xong, anh mở cửa liền đi ra ngoài.

Sau khi trở về, cô bé đang ngồi ở mép giường, đối mặt với cảnh đẹp ngoài cửa sổ sát đất, ngây ngốc ngẩn người, chờ anh.

Anh thở dài, chân dài đi qua, cắm phích máy sấy vào ổ điện bên cạnh, bật máy, gió ấm thổi qua.

Lạc Anh phát hoảng, muốn đứng lên, lấy máy sấy tự thổi.

Giọng người đàn ông ôn nhu đến không ngờ, còn mang theo một chút sùng nịch: "Đừng nhúc nhích, anh giúp em."

Lạc Anh ngoan ngoãn ngồi xuống, tùy ý ngón tay thon dài của anh xen kẽ ở tóc cô, mềm nhẹ mon tron da đầu cô.

Thanh âm máy sấy vang lên bên tai cô, một trận một trận, giống như thổi miên, càng thổi, lại càng muốn ngủ...

Tối hôm qua ngủ không ngon, con buồn ngủ bất ngờ ập tới, Lạc Anh mí mắt đánh nhau, sự căng thẳng duy nhất nháy mắt biến mất.

Thắm Chi Châu đi vào tắm rửa, cô nằm trên giường một lát.

Tóc dài tán loạn phía sau lưng, vấy ngủ thiết kế hai dây, xương hổ điệp xinh đẹp dưới tóc đen như ẩn như hiện, ánh trắng sáng tỏ lạnh lẽo ngoài cửa sổ chiếu vào, quả thực đẹp như một bức tranh.

Người đàn ông tắm sạch sẽ, chỉ mặc một cái quần dài liền đi ra, anh như ôm mèo nhỏ đem cô bé ôm vào trong ngực, vốn định đặt cô ở giữa giường lớn, để cô ngủ.

Ai biết, Lạc Anh thì thầm một câu, ý thức mơ hồ ôm cổ anh.

Môi ẩm ướt mềm yếu đột nhiên đi lên, chạm vào môi lạnh lẽo của người đàn ông, ngây ngô lại mới lạ ở trên môi anh thăm dò, phản nộn lưỡi vươn ra.

Cả người giống như không xương, dựa vào anh.

Thắm Chi Châu nhìn đầu lưỡi phấn hồng, ở bên môi anh vô thức khiêu khích, lông mày nhướn lên, mắt tối sầm lại.

Vốn, anh thấy cô buồn ngủ thành như vậy, muốn đem cô ôm đến trên giường, để cô ngủ.

Ai biết, cô bé này, vậy mà chủ động câu dẫn anh.

Thắm Chi Châu không lui, một bên thuận theo cô, một bên ôm eo cô...

Mặt bên vách tường phản chiếu hình bóng lưu luyến của bọn họ.

Thắm Chi Châu đầu ngón tay thật mềm mại, khắp nơi mang theo ôn nhu, trừ bỏ một chỗ không ôn nhu, Lạc Anh tuy rằng rất đau, cũng dần dần nhận xuống.

Hai người giằng co đến hơn nửa đêm, người đàn ông ăn no buông tha cô, hôn cô từ sau lưng, đắp chăn cho cô.

Cúi đầu nói: "Ngủ đi."

"Kẻ lừa đảo."

Thắm Chi Châu cười nhẹ, đối với xưng hô này thực thú nhận.

"Xin lỗi, cục cưng. Em thật đẹp, bỗng chốc không nhận được."

Dù sao chuyện cũng đã làm, Lạc Anh so đo thế nào cũng vô dụng, cô mệt mỏi nhắm lại hai mắt, nằm bên vai người đàn ông, thanh âm rất nhẹ rất nhạt hỏi một câu: "Thắm Chi Châu, anh sẽ thích em cả đời sao..."

Người đàn ông giống như "Ừ" một tiếng, môi mỏng lạnh lẽo đi qua, nhẹ nhàng xẹt qua hàng mi cong vút của cô, ở bên tai nói một câu tâm tình.

Sau đó, khoe miệng cô bé cong lên, rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Cẩn thận nghe, còn có thể rõ ràng nghe thấy tiếng hít thở nhọt nhọt của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

cavien6666

Hôm sau.

Lạc Anh từ trên giường tỉnh lại, vòng eo bủn rủn, khắp nơi đều đau.

Thẩm Chi Châu tuy rằng một lòng nghĩ đối với cô ôn nhu chút, nhưng sau này, bản thân cũng thiếu chút nữa khổng chế không được. Dù sao cũng là lần đầu tiên, động tác ngây ngô lại lỗ mãng, ép buộc Lạc Anh khó chịu đến nửa đêm.

Kỳ thực, cô là bị chuông điện thoại đánh thức.

Cô vươn tay từ trong chăn, ở bên gối sờ sờ, đụng đến di động lạnh lẽo, cầm lấy vừa thấy, thì ra là của Thẩm Chi Châu.

"Điện thoại của anh."

Người đàn ông ôm vai cô, một tay cầm lấy di động, nguyên bản nghĩ thuận tay cúp máy, nhưng người gọi điện thoại thật sự là rất kỳ quái, là cuộc gọi đường dài từ thành phố B Trung Quốc.

Nếu không đoán sai, chắc là ông anh -- Thẩm Kinh Thành.

Thẩm Kinh Thành chưa bao giờ chủ động gọi điện thoại cho anh, này mười mấy năm qua, vẫn là lần đầu tiên.

Thẩm Chi Châu nhận điện thoại, nhẹ giọng hỏi: "Chuyện gì vậy ạ?"

Thẩm Kinh Thành tốc độ nói rất nhanh, phảng phất gặp chuyện khó giải quyết, ngữ khí hơi có chút kích động: "Tiểu Anh, Tiểu Anh có ở gần cháu không? Hoặc là cháu có số của Tiểu Anh không?"

"Chuyện gì ạ?" Người đàn ông ngữ khí trước sau như một trầm thấp, anh đương nhiên sẽ không nói Lạc Anh ở trong lòng anh, do dự hỏi.

"Con bé có bên cạnh cháu không? Nếu cháu nhìn thấy con bé, nhất định phải nói cho con bé, nhanh chút trở về, ông ngoại con bé giống như... Giống như sắp không được."

Thẩm Chi Châu nhăn lại mày, nhìn Lạc Anh mặt mày khép chặt mắt, nỗ lực dùng ngữ khí bình tĩnh đáp: "Vâng, cháu đã biết."

Nói xong, anh trực tiếp treo điện thoại.

Nhanh chóng xuống giường, mặc quần vào, trước gọi điện thoại cho người Thẩm gia, dùng bất cứ thủ đoạn gì có được hai vé máy bay về nước, hơn nữa là đi thẳng đến thành phố B, sau đó cúi lưng, đơn giản thu thập một chút hành lý.

Chống lại ánh mắt mơ hồ của cô gái, giọng nói rõ ràng: "Rời giường đi, chúng ta đi trở về."

"Trở về?" Lạc Anh nhất thời không rõ chuyện gì, cả đầu đều là dấu chấm hỏi, ánh mắt sưng sò, "Không phải nói hôm nay đi California sao? Thế nào đột nhiên liền đi trở về?"

"Có chút việc, cần phải trở về. California chúng ta về sau có rảnh lại đến, được không?"

"Vì sao?" Lạc Anh vẫn không hiểu, ngồi ở trên giường vẫn không nhúc nhích, "Cuối cùng rốt cuộc là chuyện gì, cần phải trở về? Anh đã đồng ý, nói muốn mang em đi."

"Anh sẽ dẫn em đi, nhưng hiện tại không phải lúc, chúng ta có chuyện trọng yếu, cần phải đi về xử lý một chút." Thẩm Chi Châu không thỏa hiệp, tìm bộ quần áo đi lại, ôm cô, giúp cô mặc vào, "Em ngoan một chút, về sau anh nhất định sẽ mang em đi. Đi trước rửa mặt đánh răng, mười phút sau chúng ta xuất phát."

Lạc Anh không nói nên lời, nội tâm không quá tình nguyện, nhưng vẫn là ngoan ngoãn nghe lời, vào phòng tắm một lúc, ngay cả thời gian trang điểm cũng không có, đã bị Thẩm Chi Châu mang ra cửa.

Bên ngoài khách sạn có một chiếc Rolls-Royce Gus giá trị đang chờ cô, bên trong xe ngồi một vị tây trang giày da lái xe.

Lạc Anh nhìn đến xe, càng không hiểu nổi, Thẩm Chi Châu ở San Francisco không dùng qua xe của Thẩm gia, ngay cả trong nước cũng không.

Cuối cùng rốt cuộc là chuyện gì làm cho anh gấp gáp như vậy?

Gấp đến mức độ này.

Lên xe.

Lạc Anh tầm mắt thẳng tắp nhìn thẳng anh, càng không ngừng hỏi: "Anh có thể nói với em, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Người đàn ông nắm giữ tay cô, anh biết rõ ông ngoại có ý nghĩa thế nào đối với cô.

Lạc Anh từng nói qua, ông ngoại giống như cha mẹ, khi cha mẹ không muốn cô, là ông ngoại luôn luôn chăm sóc cô, cùng cô lớn lên.

Thẩm Chi Châu cũng biết giấu giếm không được, đến sân bay, cô nhìn đến vé máy bay đi thành phố B, sớm hay muộn cũng đoán được, vừa mới chuẩn bị mở miệng, đem tình hình thực tế nói cho cô.

Lạc Anh túi chân động, di động vang.

Cuộc gọi biểu hiện: Mẹ.

Lạc Anh không có lưu số Đồng Đồng, này điện thoại phỏng chừng là lúc đó bị Đồng Đồng giam lỏng, bà vụng trộm thêm vào.

Lạc Anh sợ run vài giây, không kiên nhẫn tiếp: "Này..."

"Tiểu Anh, Tiểu Anh con đang ở đâu?" Đồng Đồng tựa hồ thực vội, khi nói chuyện, thở hổn hển, "Mẹ đến căn hộ tìm con, phát hiện thang máy hỏng rồi, đi lên đi ấn chuông cửa, không có ai nghe, con đang ở đâu? Con có phải cùng Chi Châu đi San Francisco?"

Lạc Anh không nói bản thân hiện tại ở chỗ nào, không đáp hồi lại: "Bà tìm tôi có chuyện gì?"

"Tiểu Anh, con đừng nói chuyện như vậy với mẹ, mẹ đã suy nghĩ hơn một tháng, mẹ biết sai lầm rồi, cũng không can thiệp vào cuộc sống của con, con không thể tha thứ cho mẹ sao?" Đồng Đồng ngữ khí thấp vài phần, chậm rãi nói.

Lạc Anh không có hứng thú nghe bà nói: "Bà đối với tôi tốt hay không tốt, tôi có mắt nhìn, không phải là một hai câu có thể tha thứ. Bà không có chuyện gì, tôi cúp."

"Ai ai ai..." Đồng Đồng lập tức nghiêm túc lên, dừng vài giây, nói với cô, "Ông Ngoại gần đây thân thể luôn luôn không tốt, ngày hôm qua đột nhiên té xỉu, vào bệnh viện, ông ngoại nói muốn gặp con."

"Té xỉu? Vào bệnh viện?" Lạc Anh tay cầm di động dần dần bắt đầu run run lên, ánh mắt dần dần hoảng, nỗ lực bình phục cảm xúc, hỏi, "Tôi thế nào không biết? Bệnh gì a?"

"Đột quy não."

"..."

Đột quy não là một loại bệnh mạch máu não do nhiều nguyên nhân khác nhau, cơ bản phát sinh ở người trung niên và cao tuổi bị tăng huyết áp.

Lạc Bình Sinh luôn luôn có vấn đề cao huyết áp, này Lạc Anh là biết đến, nhưng mà nhiều người bị cao huyết áp, thế nào có tình ông lại bị đột quy.

Lạc Anh nước mắt dừng không được chảy ra ngoài, một giây trước còn phụng phịu, một giây sau nước mắt liền theo hốc mắt phiếm hồng là tả rơi xuống, nện xuống màn hình di động đã treo máy.

Thẩm Chi Châu ôm lấy cô, không rên một tiếng, cái gì cũng chưa nói, liền yên lặng dùng ngón tay lau nước mắt trên má cô...

Đến sân bay, người đàn ông ngựa quen đường cũ dẫn cô đến lối vip, nhanh chóng qua kiểm tra an ninh, chờ đăng ký.

Lạc Anh im lặng ngồi chờ trên ghế ở sân bay, đầu nhỏ cúi xuống, giống mèo nhỏ uể oải, đột nhiên vô hồn, nhìn chăm chăm sàn, một bên khịt khịt một bên lấy khăn giấy lau sạch sẽ nước mắt nơi khóe mắt.

Người đàn ông mua bữa sáng trở lại, làm cho cô ăn chút, lót dạ.

Lạc Anh không có khẩu vị gì, một cái bánh mì chỉ ăn mấy miếng liền ăn không vô.

Thanh âm dinh dính ngấy, kéo lấy ống tay áo người đàn ông, bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, hỏi anh: "Thẩm Chi Châu, em hỏi anh một vấn đề. Anh nghiêm túc cân nhắc trả lời em, không thể lừa em."

"Ừ." Nam nhân duỗi tay tới, cọ đi vụn bánh mì nơi khóe miệng cô, thanh âm nhàn nhạt, "Vấn đề gì?"

"Đột quy..." Cô bé nhăn lại mày, như thể hỏi câu cô đã bối rối trong thời gian dài, "Có thể trị khỏi sao?"

Người đàn ông nhất thời ngẩn ra, không biết nên trả lời thế nào.

Đôi mắt vành mắt đỏ bừng của cô, khuôn mặt nhỏ nhắn tội nghiệp, có chút dờ khóc dờ cười, hai tay kẹp nách cô, đem cô ôm đến trên đùi, rũ mắt nói: "Có thể."

Người đàn ông ngừ khí kiên định, không hiểu hơn vài phần an lòng.

Mắt cô bé trong nháy mắt liền sáng, nước mắt vào lúc này ngừng, tay vòng lên cổ anh, chống lại ánh mắt anh, không thể tin được hỏi: "Thật sao?"

"Ừ." Người đàn ông né tránh tầm mắt cô, quay đầu đi, cầm trực tiếp tựa vào cửa gỗ cô, thở ra một hơi, khóe miệng cong cong tự giễu nở nụ cười, không biết cười cái gì.

Nhưng anh biết, bản thân nói dối.

.....

Đột quy phụ thuộc vào mức độ nghiêm trọng của bệnh, bệnh nhẹ đúng thật là chữa khỏi, nhưng thông thường người cao tuổi, đã xuất hiện triệu chứng nghiêm trọng, cơ bản là không thể chữa khỏi.

Nếu chữa được, cũng sẽ xuất hiện các triệu chứng khuyết tật, cuộc sống không thể tự gánh vác.

Ở trên máy bay vượt qua một ngày, rốt cục hạ cánh an toàn xuống thành phố B.

Thẩm Chi Châu dẫn Lạc Anh đến taxi sân bay, thẳng đến bệnh viện Thẩm Kinh Thành nói.

....

Lạc Bình Sinh ba ngày trước được đưa đến bệnh viện. Lúc đó hần ngôn ngữ nói chuyện không rõ, tứ chi vô lực, đột nhiên không có thần trí té trên mặt đất, bị đi lại quyết com Thẩm Kinh Thành phát hiện, lập tức kêu xe cứu thương.

May mắn phát hiện kịp, não thiếu oxy trong một thời gian, làm sáu bảy giờ phẫu thuật, kéo về từ quỷ môn quan.

Nhưng từ đó về sau, chi dưới liên tê liệt, không cử động được nữa, còn được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt của ICU.

Chỉ trong vài ngày, Lạc Bình Sinh lại không hiểu già đi vài tuổi, tóc trắng rụng từng cái một, bị buộc ở trên giường bệnh, trên người cắm đầy các loại ống truyền dịch.

Dựa theo quy định, bệnh viện không cho phép người nhà tùy ý thăm hỏi, nhưng lo lắng đến bệnh nhân thời gian không nhiều lắm, cháu gái có lẽ là tâm nguyện duy nhất của ông, liền để Lạc Anh mặc áo cách ly, đưa cô vào trong.

Lạc Anh cắn môi, nỗ lực không chế nước mắt mình, trải qua hai ngày bốn ba, rốt cục ở giờ khắc này, gặp được Lạc Bình Sinh.

Lạc Bình Sinh nhắm chặt hai mắt, căn bản không biết Lạc Anh đến đây, khuôn mặt phủ kín nếp nhăn như thể đau đớn, nhưng nhìn qua lại ngủ thật sự an tường yên tĩnh.

Lạc Anh không đành lòng đánh thức ông, ở đằng kia im lặng đợi một lát.

Ông chậm rãi mở mắt ra, muốn cười nhưng không cười nổi, cả người không thể động đậy.

Lạc Anh sờ sờ tay ông, hỏi:

"Ông ơi, ông thấy được cháu sao?"

Ông già gật gật đầu, hốc mắt đã âm, mơ hồ không rõ mở miệng, học ra hai chữ: "Con... Gái..."

Lạc Anh gật gật đầu, ngoan ngoãn trả lời: "Làm sao ông... Sinh bệnh cũng không nói một tiếng với cháu? Ông nói với cháu, cháu nhất định sẽ trở về cùng ông. Không đúng, mặc kệ thế nào, cháu nên trở về cùng ông, thực xin lỗi... Thực xin lỗi ông ngoại, cháu sai rồi, cháu không nên chạy loạn khắp nơi, nghỉ phép cũng không về nhà, cháu không chạy loạn khắp nơi nữa, về sau nghỉ phép, cháu nhất định về nhà."

"Ông nhanh khỏi, được không?"

"Không bị bệnh nữa, chúng ta cùng nhau về nhà, cùng nhau xem tivi, cháu ở nhà với ông trong suốt kỳ nghỉ hè."

Lạc Bình Sinh gật gật đầu, rất muốn nói không sao, nhưng một cỗ cảm giác vô lực đột nhiên dâng lên, hần biết bản thân khẳng định không tốt lên được, nhìn cô bé, muốn nắm lại tay cô, há miệng thờ dốc, nói ra lời nói tựa như nói ra khí, không để sát vào căn bản nghe không rõ ràng.

" Ông muốn nói gì?"

Lạc Anh đi qua, nghiêm túc cẩn thận nghe ông nói.

Ông nói thật thong thả, gần từng tiếng: "Con gái, ông ngoại vất vả nửa đời người, hạnh phúc nhất chính là lúc mẹ con còn trẻ, cùng cùng với người kia."

Lạc Anh cắn môi, đầu lưỡi run lên, đã không biết cảm giác đau là gì.

Ông già nói chuyện tựa hồ thật khó khăn, nhưng như trước kiên trì nói xong, " Ông ngoại không ở, đường về sau, phải tự con đi rồi. Lúc trước, bởi vì chuyện mẹ con, con cùng ông ngoại âm ỉ một trận, ông ngoại cũng nghĩ thông suốt, con trưởng thành, có ý nghĩ của chính mình, con không tha thứ chuyện này, người khác không thể ngăn cản. Nhưng là, ông ngoại muốn nói cho con, gia đình thủy chung là gia đình, con thật tốt nói chuyện với nó, nó sẽ hiểu con..."

"Nghe nói, con cùng đứa nhỏ Chi Châu ở cùng nhau."

Lạc Anh gật đầu, roi nước mắt, nhìn ông với khuôn mặt buồn bã.

"Rất tốt, đều rất tốt, hẳn sẽ đối xử tốt với con."

"Con gái, đừng sợ..."

Từ ICU đi ra, Lạc Anh thất hồn lạc phách ngồi ở ghế bên ngoài phòng bệnh, mặt vùi vào đầu gối, cả người lui thành một đoàn, hai mắt đăm lẹ rung rung nhìn mặt đất gần người.

Thắm Chi Châu mua cơm cho cô, nhìn cô ăn xong, lại ở bệnh viện cùng với cô một lát, mới đưa cô trở về nhà.

Đồng Đồng cũng ở nhà làm cơm chờ cô trở về, bản thân luôn luôn chưa ăn.

Thấy con gái đi vào nhà, đứng dậy, tiếp đón câu: "Chưa ăn cơm đi? Mẹ làm cơm, mau tới ăn một chút, đói bụng không tốt."

Lạc Anh hai mắt vô thần quét mắt nhìn một bàn đồ ăn phong phú, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói cái gì.

Đồng Đồng xấu hổ cười cười: "Hôm nay mẹ đặc biệt trở về sớm một chút chuẩn bị, ông ngoại sinh bệnh, con cũng phải ăn cơm, thân thể cũng phải nạp. Sợ con không thích, cho nên làm nhiều một chút."

Lạc Anh chằm chọc nở nụ cười, xoay người đi về phòng: "Tôi ăn rồi."

Giọng nói rơi xuống, cũng không nhìn lại Đồng Đồng, trực tiếp bước đi vào phòng.

Buổi tối, màn đêm tối đen, chân trời tô điểm vài ngôi sao sáng lấp lánh, ánh trăng mỏng manh đè nặng, có vẻ hơi trống rỗng.

Thắm Chi Châu lo cho cô, gọi video, nói chuyện rất nhiều.

Vì bù lại lúc trước nói muốn mang cô đi California, Thắm Chi Châu nhẫn nại nói rất nhiều chuyện thú vị trước kia ở trường cho cô nghe.

Nghe được cô gái nhỏ bị mê hoặc, thường thường đánh gãy anh, hỏi ra vài câu linh tinh kỳ quái.

Ngẫu nhiên nghe được buồn cười, còn có thể khanh khách bật cười.

Đến đêm khuya, Lạc Anh nghiêng đầu, một thoáng chốc liền ngủ say.

Cô có một giấc mơ.

Ở trong mơ, cô quên hết chuyện không vui, như thể mọi thứ trở về cùng một chỗ.

Ông ngoại công không có chuyện gì, như trước khỏe mạnh cường tráng, xương cốt vững vàng, sáng sủa thật sự.

Lúc ấy cô còn nhỏ, ông ngoại đều nấu ăn cho cô sau khi tan học.

Lạc Anh đang ăn uống vui vẻ, còn lo lắng bài kiểm tra hôm nay làm không được tốt, đột nhiên xuất hiện một người đàn ông xưng tử thần, nói muốn mang ông ngoại đi.

Lạc Anh tức thời hoảng hốt, lôi kéo tay ông ngoại, cầu khẩn không cần đi, không cần rời khỏi cô.

Tử thần thiết diện vô tư.

Ông ngoại kéo tay Lạc Anh nói: "Con gái, nhìn theo cách khác, không cần khổ sở, có lẽ là ông ngoại đến tuổi, không thể đi cùng con..."

Lạc Anh một thân mồ hôi từ trong mộng tỉnh lại.

Mỗi ngày đều đi bệnh viện thăm ông, bác sĩ vì trị liệu tốt, cũng không cho phép người nhà tiến vào phòng bệnh, nhưng có thể nhìn qua cửa sổ cách ly.

Nhưng bình thường, Lạc Anh cũng không dám xem, bởi vì ông ngoại trị liệu bên trong rất thống khổ, cuộn cuộn không ngừng được thủy cùng kim tiêm đâm vào làn da ông, mặt ông càng tiêu tụy, cả người không thể động đậy.

Ngẫu nhiên mở hai mắt, có thể thấy cũng bất quá là trần nhà màu trắng mà thôi.

Vài ngày sau.

Lạc Anh chạy tới chỗ bác sĩ chủ trì muốn hỏi một chút ông ngoại gần nhất thế nào, có chuyển biến tốt, đột nhiên bệnh tình ông chuyển biến xấu, tức khắc từ phòng bệnh ICU chuyển đến phòng phẫu thuật.

Phẫu thuật liên tục tiến hành một buổi tối, bác sĩ đẩy người mệt mỏi đi ra, tháo xuống khẩu trang, thật dài thở hắt ra, ai thán một tiếng, an ủi nói: "Đừng quá khổ sở, ông lão bị bệnh, còn sống kỳ thực cũng rất khó chịu, xem như đến tuổi, chuẩn bị hậu sự đi..."

Lại là đến tuổi!

Ngày đó Lạc Anh đi gặp Lạc Bình Sinh lần cuối, ngơ ngác ngồi xồm ở góc bệnh viện không chịu đi, giống như đứa trẻ cô đơn bị bỏ rơi, đột nhiên không báo trước, khóc khóc không thành tiếng.

Gạt người.

Lễ hội pháo hoa tại bến tàu của ngư dân, cô rõ ràng ước nguyện, mong thiên thần phù hộ người yêu cô hoặc người cô yêu thân thể khỏe mạnh.

Thế này mới qua bao lâu, ông ngoại liền mất.

Lạc Anh đột nhiên nhớ tới, bản thân còn tham lam ước một nguyện vọng, nếu là không có nguyện vọng kia, mọi chuyện sẽ khác chứ?

Đều do cô tham lam.

Tuy rằng ý tưởng rất ngây thơ, nhưng cô khóc càng ngày càng hăng...

Thẩm Chi Châu đứng cách năm mươi mét, dựa bên cửa sổ lặng lẽ nhìn cô.

Anh chân dài đứng đó, quanh thân tràn ngập nồng đậm áp suất thấp, ngón tay thon dài kẹp điều thuốc, ánh sáng đỏ đang cháy, biểu hiện ra anh giờ phút này rất khó chịu.

Hậu sự Lạc Bình Sinh, Đồng Đồng an bày hơn nửa xử lý thỏa đáng.

Thẩm Chi Châu ở bên Lạc Anh gần nửa tháng ở thành phố B, gặp cô tâm tình chuyển biến tốt, mới hỏi cô có muốn rời đi không.

Anh đau lòng sờ sờ gò má gầy của cô, nhẹ giọng hỏi: "Chúng ta đi du lịch đi?"

Cô gái nhỏ dường như có hứng thú ngược mắt: "Đi đâu vậy?"

Anh nhướn mày: "Em thích."

"Chúng ta đi Thái Lan đi, nghe nói mùa hè đi Thái Lan rất tuyệt, có rất nhiều trái cây ăn."

"Được."

Hai ngày sau.

Hai người ngồi trên máy bay đi Thái Lan, Lạc Anh tận lực để cho mình quên đi chuyện không vui, lên máy bay liền lôi kéo Thẩm Chi Châu nói này nói kia.

"Chúng ta cũng không có kế hoạch gì, nhìn xem muốn đi đâu chơi?"

Cô lôi ra tấm áp phích du lịch không biết từ nơi nào lấy ra, cắn ngón tay, chăm chú nhìn, phát hiện Thái Lan có rất nhiều cung điện tráng lệ đẹp đẽ, có chợ nước cùng quầy hàng trái cây, còn có người. Yêu...

Chỉ nhìn vài lần, Lạc Anh liền mệt nhọc, tựa vào bả vai Thẩm Chi Châu, chậm rãi ngủ.

Ai biết, Thẩm Chi Châu sớm an bài xong hết thảy, vừa xuống máy bay liền mang cô đi một số nơi cô gái nhỏ thích, không hề phiền chụp ảnh cho cô.

Một bên cầm ô, một bên nắm tay cô, đi dưới ánh mặt trời.

Đến buổi tối, cô mệt mỏi, cõng cô trên lưng, bước trên ánh trăng lạnh lẽo trên mặt đất, một cái đầu chân một cái đầu chân đi trở về.

Chuẩn bị đến khách sạn, cô ghé trên vai anh, lông mi rũ xuống, mệt mỏi khiến cô hơi buồn ngủ.

Khi gần như ngủ, giọng nói trong trẻo tao nhã của người đàn ông vang lên, theo gió đêm nhẹ nhàng truyền tới.

Anh gọi cô một tiếng: "Anh đào..."

"Hả?" Lạc Anh ngược mắt lên, dùng khí âm nhẹ nhàng mà hỏi, "Có chuyện gì?"

"Không có việc gì." Người đàn ông cúi đầu nở nụ cười, nhếch môi, lầm bầm nói, "Chỉ là muốn nói cho em biết, mặc kệ thế nào, mặc kệ tương lai xảy ra chuyện gì, anh đều sẽ ở bên em, cùng em."

Em sẽ không cô đơn.

Cũng không phải là đứa nhỏ không có chỗ dựa, ít nhất, em còn có anh.

Cô bé khoe miệng thông thả cong lên, trên mặt lộ ra một tia cười, cảm đặt đầu vai anh nặng nề mà điểm điểm, sợ anh không cảm nhận được, nói nhỏ: "Em biết."

"Thảm Chi Châu, thực xin lỗi. Ông ngoại sinh bệnh qua đời, em quá khổ sở, không thể quan tâm tới cảm xúc của anh."

Cô nhớ lại một khoảng thời gian khó chịu kia, Thảm Chi Châu luôn luôn ở bên người cô, thường xuyên ở bên cô cả một ngày, chẳng sợ một câu nói cũng không nói, đều cam tâm tình nguyện, càng nghĩ càng cảm thấy bất khoan, cảm xúc bỗng chốc thấp xuống, cắn môi, kiên định nói, "Về sau mặc kệ phát sinh cái gì, em cũng sẽ đi cùng anh."

Hai người đi vào một con hẻm không người, đèn đường mờ nhạt, hạ xuống một vầng sáng vàng nhạt ảm áp, xung quanh vô cùng yên tĩnh, như là đi vào một thế giới khác.

Lạc Anh ôm cổ anh, như là hạ một cái quyết tâm, lần đầu tiên nghiêm túc thông báo cho anh.

"Thảm Chi Châu, làm sao anh tốt như vậy."

"Tốt đến mức em không biết trả lại thế nào."

"Nhưng mà, anh đào thích anh."

Thật thích thật thích, đến mức nảy sinh tình yêu, muốn vĩnh viễn ở cùng nhau.)

≡≡≡≡≡

Tác giả có chuyện muốn nói: bệnh nhân ICU đúng thật là cột vào trên giường bệnh, giáo viên đã nói _(:3" ∠)_

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

cavien6666

Trở về từ Thái Lan, vừa khéo là đầu tháng tám, nghỉ hè cũng còn một nửa.

Lạc Anh mỗi ngày ở trong căn hộ, nhàn đến phát ngốc, một lát quét dọn, một lát lại ngồi trên sofa nghiêm túc cẩn thận xem phim.

Hoàn toàn tự coi mình thành một cái trạch nữ, cửa lớn không ra, cửa sau không bước.

Nhưng là Thảm Chi Châu, mấy ngày nay không biết đang làm gì, thường xuyên đi sớm về trễ, thần thần bí bí.

Lạc Anh tò mò, hỏi anh: "Anh không phải là vừa kết thúc trận đấu sao? Nhanh như vậy liền muốn bắt đầu vòng huấn luyện mới?"

Anh lác lác đầu, bộ dáng nhìn qua so lúc mới gặp thành thực không ít, thế nào cũng không chịu nói bản thân đang làm gì, còn nói muốn cho cô một kinh

hỉ.

Lạc Anh bĩu môi, chặc một tiếng.

Nói không chờ mong, là giả.

Nhưng này kinh hỉ qua một tuần cũng không có đến, cô dần dần cũng đã quên.

Vừa khéo, một ngày này Thẩm Chi Châu so với bình thường về sớm hơn mấy tiếng, trên tay còn cầm túi dâu tây, chiếc túi trong suốt chứa đầy quả màu đỏ anh đào, theo bước đi chao đảo theo, cùng anh một thân thuần đen âm lãnh không hợp nhau.

Cô bé thấy, lê dép, đi qua, tiếp nhận dâu tây, cười híp mắt hỏi: "Mua ở đâu?"

"Trên đường về thấy, liền mua một ít." Anh đứng ở cửa vào khom lưng đổi giày, xoa đầu cô, cùng đi đi vào.

"Vừa vặn, em đang xem phim, thiếu đồ ăn vặt. Cảm ơn."

Lạc Anh không chút khách khí đi vào phòng bếp, lấy đĩa đựng, rửa sạch ăn, thuận tay cũng cho Thẩm Chi Châu một cái.

Thẩm Chi Châu ngồi trên sofa ấn di động, nghiêng người, một ngụm cắn dâu tây, răng nanh không cẩn thận đụng tới ngón tay trắng nõn mảnh khảnh của cô bé, liếm dọc theo ngón tay, cắn xuống dâu tây, ăn hết.

Cô sững người trước hành vi không thể giải thích của anh, nhìn ngón tay bị anh liếm, trừng anh một cái.

Thẩm Chi Châu chống lại tầm mắt cô, không thể không cười: "Chán ghét anh?"

"Đúng vậy."

Cô bé ngược lên khuôn mặt nhỏ nhắn không phục, trên mặt biểu cảm sinh động hoạt bát, cùng cô bé đáng thương chỉ biết rơi nước mắt nửa tháng trước, hoàn toàn bất đồng.

Rõ ràng, tâm tình đã tốt hơn rất nhiều, trạng thái cả người cũng khôi phục không ít.

Người đàn ông tiến lại gần, môi gần sát, thần sắc tàn mạn hàm chứa câu dẫn, nguy hiểm hỏi: "Lúc anh hôn em, làm sao em không nói chán ghét?"

"..." Lạc Anh lui về sau một chút, nói ra lời nói logic không thông, áp ứng, "Hôn là một chuyện, vừa mới kia lại là một chuyện, làm sao có thể giống nhau đâu?"

Giống như lại là giống nhau.

Thẩm Chi Châu đột nhiên bật cười, cúi đầu, ghé vào bên tai cô, hôn vành tai mềm mại, mơ hồ không rõ nói: "Bé con, em có phải đã quên, em sớm đã là người của anh? Hay là nói, hơn một tháng không chạm vào em, thực sự quên những gì xảy ra tối hôm đó?"

Lạc Anh trừng to mắt, nganh cổ, mặt đỏ bừng, đã nói không ra lời.

Quả thật, từ sau lần đó, hai người không còn làm qua lại sự tình này.

Thẩm Chi Châu đối với cô rất tốt, biết cô tâm tình không tốt, chưa từng yêu cầu cô cái gì, luôn luôn đều là bản thân tự chịu đựng.

Anh năm nay cũng mới 25 tuổi.

Lạc Anh nghe người ta nói, thiếu niên huyết khí sôi trào, nhất là lần đầu tiên vừa chiêm nghiệm, tinh lực tràn đầy.

Không nghĩ tới anh thật sự nhện hơn nửa tháng, Lạc Anh có chút đồng tình nhìn anh.

Này liếc mắt một cái, hoàn toàn bị người đàn ông bắt lấy, ý tứ nháy mắt bị xuyên tạc, nắm cằm của cô, hỏi kỹ: "Bé con, em ánh mắt này, có ý tứ gì?"

Lạc Anh không ngại ngừng nói, ngược mặt lên, "Anh nghĩ là ý gì."

"Thật đúng là chán ghét?"

Thẩm Chi Châu cường nganh nâng cằm cô lên, cắn cắn môi dưới mềm mại, giống như trà thù, ôm lấy cô, thuận thế ngã xuống sofa.

Cô hoàn toàn bị anh ôm lấy, hai cơ thể gắn chặt với nhau...

Chờ Lạc Anh phản ứng lại, toàn thân cơ hồ đều bị anh hôn qua, da thịt non mềm nhũn nhụi cọ vào sofa, vô thức da bị cọ một mảnh hồng.

Lạc Anh khó chịu hô ra tiếng: "Không cần ở trong này..."

Thẩm Chi Châu nhìn nhìn, bé cô lên, bước về phòng.

Lúc đi, còn võ võ mộng cô, khẽ thì thầm "Thật sự là công chúa nhỏ quyền rũ."

Trong phòng ngập mờ ái muội.

Lần thứ hai trải qua, Lạc Anh như trước rất đau, thậm chí cũng không thoải mái hơn so với lần đầu tiên bao nhiêu, trán đổ mồ hôi dày đặc, tóc dính bên má đều ướt đầm.

Liên tiếp giăng co vài lần, Thẩm Chi Châu thấy cô mệt như vậy, cũng không nhẫn tâm lại làm nữa...

Tùy tiện nhìn nhìn thời gian, gần 6 giờ chiều, nhớ tới hôm nay có cái trực tiếp, Thẩm Chi Châu nhanh chóng xuống giường, đi đến tủ quần áo bên cạnh mặc xong quần áo, sửa sang lại tóc đen rối bù, cúi người, hôn hôn cô bé mệt ngồi phịch ở trên giường, vừa mới chuẩn bị rời đi...

Ngón tay thon dài của cô kéo lấy anh, đôi mắt xinh đẹp mở ra, bĩu môi, nũng nịu nghi hoặc hỏi: "Vì sao anh mặc quần áo, em không có mặc...? Em cũng muốn mặc quần áo!"

Thẩm Chi Châu:

"Anh có việc." Thẩm Chi Châu nhẫn nại giải thích với cô, "Phòng mở điều hòa, có chăn, em mệt rồi liền ngủ một lát, ừm?"

"Em muốn mặc quần áo!" Cô bé thấy anh tránh được đề tài, bướng bỉnh nói lại một lần.

Thẩm Chi Châu thật sự không hiểu vì sao cô chấp nhất với việc mặc quần áo, nhưng cô thích, anh liền theo cô, đang muốn xoay người đi tìm bộ áo ngủ đến ——

Cô bé mơ mơ màng màng từ từ nhắm hai mắt, không kiên nhẫn đá anh một cước, thúc giục nói: "Nhanh chút, nhanh chút! Em nhất định phải mặc quần áo, anh mặc em không có mặc, này không công bằng!"

"..."

"Anh động tác thế nào chậm như vậy? Lẽ mà lẽ mề!"

Người đàn ông bị cô nói sọ não đều đau, nhanh chóng đi tù quần áo, chọn lấy váy ngủ hai dây, quay lại mân mê cánh tay nhỏ của cô, giúp cô mặc nó.

Thấy cô cảm thấy nỡ nể nỡ nộ cười, tiếp tục ghé vào trên giường ngoan ngoãn ngủ.

Anh mới thật dài thờ dài, yên tâm mà đi cách vách mở trực tiếp.

.....

Pluto ở WCG giành được danh hiệu, danh tiếng cao hơn rất nhiều, đêm đoạt giải quán quân, fan Weibo tăng hơn 50 vạn.

Cho đến nay, hơn nửa tháng qua, đã tăng gần 500 vạn.

Weibo chứng thực cũng bắt tri bắt giác bị sửa thành: [người chơi chuyên nghiệp esports tích cực, điện cạnh tứ quan vương]

Trên mạng đối với anh đánh giá rất cao, thậm chí còn có một số người đưa ra lời bình chuyên nghiệp, khó có người trong giới thể thao điện tử vượt qua thành tích hiện tại của anh, huống hồ anh còn trẻ tuổi như thế, về sau còn có thể lấy càng nhiều cúp hơn.

Anh như được các vị thần chiếu cố, từ lúc anh bước vào vòng tròn thể thao điện tử, liền định sẵn con đường về sau nhất định không tầm thường, một người đàn ông đứng ở trên đỉnh vinh quang.

Cách đây một thời gian, nhà Lạc Anh xảy ra chuyện, NG nguyên bản an bài rất nhiều công việc cho Thẩm Chi Châu, tiếp đại ngôn, cũng tính toán tổ chức một lễ kỷ niệm cho fan, thậm chí còn ký trang web mới, tính toán để anh phát trực tiếp.

Giá trị con người bỗng chốc tăng lên vài lần, có thể kiếm được bao nhiêu thì kiếm..

Nhưng Thẩm Chi Châu đều đẩy.

NG biết anh không thiếu tiền, lúc trước ký hợp đồng, Pluto khác với các thành viên khác, chỉ ký hợp đồng trận đấu, không bao gồm những thứ bên ngoài trận đấu.

Cho nên, người không đồng ý, câu lạc bộ cũng không có biện pháp.

Nhưng Thẩm Chi Châu cũng không tuyệt tình đến mức này, tốt xấu phát trực tiếp là đáp ứng rồi, ngay cả yêu cầu lộ mặt trực tiếp! Cũng! Đáp! Ứng!!!

6 giờ chiều.

Đến thời điểm chương trình phát sóng mở ra, cuộc tấn công lập tức bùng nổ ——

[a a a a a a a a a a a a a a x100]

[a a a a a a a a a a đến đây!!!!]

[a a a a a a a tiếp tục!!!!]

[P thần P thần P thần P thần P thần P thần P thần P thần P thần P thần P thần P thần P thần]

[ô ô ô ô ô...]

.....

Nhưng mà, không đến một phút đồng hồ, phòng trực tiếp đen lại, tất cả đều không nhìn thấy, trực tiếp chột gián đoạn.

Ngay cả trang web cũng không mở được.

Thẩm Chi Châu nhũn mày, tưởng thiết bị bản thân xảy ra vấn đề, cẩn thận kiểm tra một chút, hoàn toàn không có vấn đề.

Anh nhắc điện thoại lên, mở ra Weibo, trang web một phút trước, phát ra Weibo mới nói ——

"Thực xin lỗi thực xin lỗi mọi người, bởi vì trang web bị quá tải, trang web tê liệt, vừa mới có sai sót, trình tự viên đang tăng ca!!!"

Phía dưới bình luận một mảnh "Ha ha ha ha ha ha ha" "Đều nói trước tiên gia tăng vài lần dung lượng, còn không nghe, bị tê liệt rồi?" "Tôi còn là lần đầu tiên thấy trang web trực tiếp tê liệt, trâu bò vẫn là P thần trâu bò!" "Mọi người ngôn ngữ chú ý một chút, đừng mắng kim chủ ba ba, có thể làm P thần lộ mặt trực tiếp, liền là cha mẹ tái sinh, mọi người nhẫn nại đợi chút đi"...

Thẩm Chi Châu khó được đối với mấy cái bình luận cười nhẹ, ngả người ra sau ghế, nheo mắt nhìn di động, ngón tay không chịu khống chế, tò mò vào trang chủ Weibo Lạc Anh, anh rất sớm đã chú ý, lật qua lật lại.

Cô bé phát Weibo rất ít, hoàn toàn dùng như blog hằng ngày, thường thường chia sẻ một bài hát, hoặc là bộ phim cô thích, ngẫu nhiên đăng ảnh selfie, trực tiếp lộ mặt mà thôi.

Lạc Anh tự chụp phần lớn đều trang điểm, hàng mi dài trông đẹp mắt hơn dưới cọ mascara, như chiếc cọ nhỏ, uốn cong, lớp phấn vàng nhẹ ở đuôi mắt, làm nền cho môi anh đào màu đỏ, biểu cảm linh động, mỗi một bức đều thật kinh điển.

Thẩm Chi Châu kéo đến cuối cùng rút cuộc, nhất nhất lưu trữ.

Cuối cùng còn chọn bức ảnh blog đầu tiên của cô khi cô 16 tuổi mặc đồng phục xanh trắng làm hình nền.

Câu lạc bộ gọi điện thoại đến, nhắc nhở câu: "Trang web sửa tốt lắm, có thể trực tiếp."

Thẩm Chi Châu thu hồi tươi cười, một lần nữa mở trực tiếp.

Trong trực tiếp Pluto trước sau như một cao lãnh, fan phần lớn đang hỏi: Kết thúc trận đấu nửa tháng chạy chạy đi đâu rồi? Thế nào lâu như vậy mới xuất hiện.

Pluto dị thường trực nam, trực tiếp nhũn mày nói câu "Đang ngủ" liền cho qua.

Tấn công ào ào viết chữ: Không tin được!

Nhưng là không có lựa chọn nào khác, thần tượng của mình, chỉ có thể sùng, hấn nói cái gì liền là cái đó.

Thẩm Chi Châu thắng thần dứt khoát mở mấy ván trò chơi, lâu như vậy không chơi, thủ pháp có chút mới lạ, nhưng đối với trò chơi thông thường, anh vẫn là dễ dàng có thể ngược đồ ăn, đi ăn kê.

Toàn màn hình đều là 666.

.....

Lạc Anh ngủ một giờ liền không muốn ngủ, bụng cô lổ lổ vang, xuống giường hô Thẩm Chi Châu một tiếng, không ai ứng.

Lại hô một lần, vẫn là không ai quan tâm.

Cô mê man đi chân trần ra khỏi phòng, đi phòng bếp lật qua lật lại có cái gì ăn không, cuối cùng thấy vài quả dâu tây còn sót lại.

Ném một quả vào miệng, ngậm đầu tây, nhai hai lần nuốt vào bụng, tiếp tục ở trong căn hộ tìm kiếm thân ảnh Thẩm Chi Châu.

Không nghĩ tới, anh vậy mà ở phòng máy đánh trò chơi, đeo tai nghe, một mặt nghiêm túc, khó trách không quan tâm cô.

Lạc Anh bĩu môi, thấy nhân vật trong trò chơi ngồi xổm chỗ cao phức kích, không nghĩ nhiều, trực tiếp đi qua ngồi trên đùi anh hôn một cái, đôi môi đỏ thắm cọ vào môi anh, còn nghịch ngợm liếm một cái, hương đầu tây nồng đậm tràn ngập ở môi với răng.

Thẩm Chi Châu bị bất ngờ, biết váy ngủ hở một khoảng, lập tức quay lại, làm cho cô đưa lưng về phía màn ảnh, sau đó, ôm eo cô, đem trực tiếp đóng lại.

Nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tỉnh tỉnh mê mê của cô bé, bất đắc dĩ mở miệng: "Cục cưng, anh đang phát sóng trực tiếp."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

cavien6666

"... Trực tiếp?"

Vô cùng đơn giản một câu nói, đem Lạc Anh sợ tới mức toàn bộ thân mình đều cứng lại rồi, đôi mắt mở thật to, nhất thời không nói được ra lời, liền như vậy thẳng lăng lăng nhìn anh...

Người đàn ông cảm thấy biểu hiện của cô thật buồn cười, nhún mày không để tâm, một chút cũng không đem sự cố trực tiếp vừa rồi để vào mắt.

Nhưng là Lạc Anh tức giận đến nỗi anh một cái, đứng lên nghĩ phải rời khỏi, cắn răng, sợ giọng mình bị người bên ngoài phòng phát sóng trực tiếp nghe thấy, nhỏ giọng nói: "Làm sao anh không nói sớm?"

Kết quả, cô vừa đứng lên không đến hai giây, đã bị người đàn ông chặn ngang bề trở về, trò chơi cũng không đánh, nhìn chăm chăm xem cô, không e dè đưa tay vào trong làn váy, giọng khàn khàn ở bên tai cô nói nhỏ: "Sợ cái gì? Trực tiếp đóng."

Lạc Anh có chút hoài nghi hỏi: "Anh gạt người đi? Nếu em thật sự lộ hình, anh liền... Như vậy bình tĩnh sao? Bên ngoài phòng chừng cũng đã bùng nổ rồi!?" Em không tin!"

"Cảm thấy anh lừa em?" Người đàn ông chạm nhẹ vào tóc trên trán cô, ngón tay đùa bỡn, đôi mắt cực sáng, bình tĩnh nói, "Em lên Weibo nhìn xem."

Lạc Anh do dự nhìn anh.

Quả nhiên nhìn, Weibo của cô gió êm sóng lặng, tin nhắn cùng thông báo so với bình thường không sai biệt lắm.

Vừa mới trực tiếp, Lạc Anh cũng không có chụp đến chính mặt, liền tính sau này ngồi xuống hôn Thẩm Chi Châu một cái, cũng chỉ chụp đến cái ót.

Thiếu nữ mặc váy ngủ màu sáng, dáng người nhỏ nhắn, vòng eo tinh tế, nhất là khi người đàn ông đóng trực tiếp, còn ôm một cái, cùng với ngón tay thon dài của anh tạo thành tương phản sắc nét, vừa thấy chính là mỹ nữ tóc dài đáng người nóng bỏng.

Lạc Anh đi đến danh sách tìm kiếm hot nhất dạo một vòng, phát hiện #Pluto tình cảm lưu luyến # #Pluto trực tiếp sự cố # quả nhiên lên hot search, đang lấy thế sét đánh không kịp bưng tai nhanh chóng đi lên.

Tiếp qua vài giây nhìn, vậy mà đã bùng nổ.

Trang chủ Hot search, marketing lấy ra vài đoạn ảnh chụp Lạc Anh lộ hình, còn phát ra vài bức ảnh chụp người nổi tiếng, đầu đề ——

[Pluto, người vừa giành chức vô địch WCG cách đây không lâu, lần đầu tiên công khai lộ mặt trực tiếp, phát sinh trực tiếp ngoài ý muốn, 1 phút cuối cùng lại có một mỹ nữ tóc dài mặc váy ngủ xuất hiện, hôn Pluto một cái, Pluto ôm eo cô, lập tức đóng trực tiếp. Quả nhiên soái ca đều thích nữ chứng diện /doge, bạn cảm thấy người nổi tiếng nào giống cô gái trong trực tiếp?]

Phía dưới bình luận có bình tĩnh, cũng có "Nổi điên", người người quan điểm không đồng nhất.

[ại, tôi còn tưởng rằng Pluto độc thân đầu, đáng sợ.]

[mặc áo ngủ lộ hình, không phải cố ý đi? Chết tiệt, ám chỉ cô ta trên giường lãn lộn với pluto? Nôn ~]

[Đoàn ngắm cảnh WING đánh tap, cười chết, một giây trước các người còn cảm động trời đất Pluto sùng fan rớt cục lệ mặt phát trực tiếp, sau một giây mới biết được nguyên lai Pluto là vừa lăn giường với bạn gái hoặc bạn giường mới không để ý các người.]

[ô ô ô không thể tin, tại sao có thể như vậy?]

[không phải chứ, đám người trên lầu sao lại thế này? Pluto 25 tuổi, có bạn gái không phải là thật bình thường sao? Đó là sinh hoạt cá nhân của anh tôi. Thế nào? Người chơi esports không thể yêu đương sao? Chúng ta chúc phúc còn không kịp, vừa vặn nhường một ít fan không hiểu thể thao điện tử mau rút ngay, Pluto là người chơi thể thao điện tử chuyên nghiệp, không phải là thần tượng, đừng mẹ nó làm! Giống như vòng tròn com, Pluto không dựa vào nhóm các người kiếm tiền, dựa vào là thực lực!]

....

Có thể là Lạc Anh hình tượng bình thường ở trên mạng quá mức yên tĩnh, ngốc mạnh nhu thuận, cùng gọi cảm một chút cũng không liên quan, vậy nên không ai đoán được là cô.

Cô rầu rĩ không vui đem đi động buồng, trừng anh một cái, chất vấn nói: "Vì sao không ai nói là em? đáng người em giống như là người mẫu trên ảnh và người mua ngoài đời sao? Weibo em cũng đăng rất nhiều ảnh toàn thân, OK?"

Nhưng không giống những bức ảnh gọi cảm mà những người nổi tiếng trên mạng đăng lên, Lạc Anh đăng ảnh toàn thân, đơn giản đều là cô gái nhỏ đi chơi du lịch bình thường mà thôi.

Người đàn ông xoa nhẹ cô một phen, một bàn tay căn bản nắm không xong, anh nghiêm túc cẩn thận nhớ lại một chút, so với bức ảnh anh vừa mới xem trên weibo, còn đối lập một phen.

Tiến đến bên tai cô, không sợ chết nhỏ giọng nói: "Quả thật là giống người mua ngoài đời, không chạm vào phía trước, anh còn tưởng rằng em chính là cái em gái ngực phẳng đâu!"

"Thảm Chi Châu! Anh lặp lại lần nữa!?" Tức giận đến đứng lên liền muốn đánh anh, "Nào có khuếch đại như vậy!!!"

.....

Buổi tối, Thảm Chi Châu bị Lạc Anh giám sát nấu cơm, hai người cùng nhau hợp tác, đem phòng bếp biến thành chướng khí mù mịt, nhưng tốt xấu là đem cơm làm tốt rồi.

Vô cùng đơn giản làm hai món ăn, ăn uống vui vẻ, hoàn toàn đem chuyện trên Internet quên không còn một mảnh.

Lạc Anh nhớ tới lúc trước Thảm Chi Châu không biết gọt khoai tây làm tay bị thương, bắt đắc dĩ cười, chống cằm: "Chúng ta hai người đều không biết nấu cơm, về sau... Làm sao bây giờ?"

"Cái gì làm sao bây giờ?" Thảm Chi Châu nhìn chằm chằm mặt cô, không nhìn được cười nhẹ, không chút để ý nói, " Có chuyện gì vậy bé con? Còn chưa đến 19 tuổi, đã nghĩ kết hôn."

Lạc Anh đối năng lực lý giải của anh tỏ vẻ không nói nên lời: "Em nào có nghĩ kết hôn, em khi nào thì nói muốn cùng anh kết hôn? Anh nghĩ thật đẹp!"

"Đúng đúng đúng." Anh không e dè tiếp tục nói, "Anh nghĩ đẹp, anh đã sớm muốn cùng em đi lĩnh chứng. Đây không phải là tuổi không cho phép? Còn phải chờ hơn một năm nữa."

"Anh chờ xem." Cô gái nhỏ cắn chiếc đũa, tức giận, ngữ khí gian trá, "Anh nếu đối em không tốt, nói không chừng một năm sau em liền bị tiểu thịt tươi khác bắt mất, không kết hôn với anh."

"Kia không được." Anh ngữ khí kiên định, ánh mắt hơn vài phần thâm tình cùng bá đạo, "Anh xem ai dám bắt."

Cơm nước xong, Thảm Chi Châu để cô đi tắm rửa, bản thân yên lặng đem phòng bếp thu thập sạch sẽ.

Trước khi ngủ, anh tiến vào phòng cô, cường ngạnh ôm cô đang nằm trên giường chơi đi động đến trên giường bản thân, tịch thu đi động, liên tục muốn hai lần.

Đang chuẩn bị lần thứ ba, Lạc Anh ném cái gối đầu qua, rống giận: "Anh có phiền hay không a!? Mệt chết rồi!!!"

Người đàn ông nắm lấy tay cô, không để cô lộn xộn, "Còn có thể đánh người, chứng minh còn có khí lực."

"..."

Lần thứ ba như trước vô pháp may mắn thoát khỏi.

Cuối cùng, Thảm Chi Châu nằm ở đầu vai cô, cúi đầu thờ dõc, rốt cục làm người, để cho cô ngủ.

Trong đêm tối bất tận, gió đêm thổi vang.

Lạc Anh bị người đàn ông ôm vào khuỷu tay, nhìn trần nhà, lẳng lặng ngắm người, bất tri bất giác nhớ tới một năm trước, cô bước vào căn hộ này.

Thời gian qua thật nhanh, có người rời đi, có người trở về, tất cả mọi người trưởng thành.

Cô cọ cọ ngực người đàn ông, tiến lại gần hơn, nhỏ giọng hỏi: "Thẩm Chi Châu, anh còn nhớ rõ lần đầu tiên em tới nơi này không?"

"Nhớ được."

Làm sao có thể không nhớ rõ, cô gái nhất kiến chung tình lòng vòng dạo quanh, đi vào nhà giam của anh, bước vào nơi anh bày ra thiên la địa võng.

So với cảm quán quân, còn khó quên hơn.

"Em còn nhớ rõ, lúc em vừa tới, căn bản là không dám đến gần phòng này, có chút sợ hãi."

"Vì sao?"

"Anh rất dữ."

"Dữ?"

"Không đúng, là anh rất lạnh, em nào dám a, lúc ấy em coi anh như là chủ nhà, kim chủ ba ba của em, cha mẹ tái sinh. Em sợ em một bước tiến vào lãnh địa riêng tư của anh, anh bỗng chốc liền đem em đuổi ra ngoài."

Thẩm Chi Châu sững sốt, thật sự là không nhớ rõ bản thân khi nào thì hung dữ với cô: "Đuổi em đi? Làm sao có thể?"

"Tại sao không. Anh trước kia một chút cũng không thích em, còn luôn cười nhạo em." Lạc Anh quyết quyết miệng, "Ai có thể nghĩ đến, một năm sau, em ngủ ở nơi này."

Thẩm Chi Châu xoa xoa đầu nhỏ ngu ngốc, cười mắng: "Đồ ngốc."

Anh đã sớm thích em

.....

Ngày thứ hai.

Hoàng mao, Thú Thú cùng Đần Đần cùng nhau đến nhà Pluto uống rượu, mỗi người đều cầm trong tay túi quà lớn nhỏ, có đồ ăn nhẹ, có hoa quả, cũng có đồ gia dụng trong nhà, mang theo tràn đầy thành ý.

Lạc Anh cảm giác có chút kỳ quái, vô duyên vô cớ cũng không phải ngày nghỉ gì, vì sao muốn đưa nhiều thứ như vậy, về sau cũng không phải không thấy mặt, làm gì phí tiền như vậy?

Vì bất việc, Hoàng mao trực tiếp ở trên mạng đặt một bàn lẩu, đợi nửa giờ mới đưa lại, còn thuận tay đặt một tá bia.

Vài cậu trai mới lớn ngồi dưới sàn trong phòng khách, một bên tán gẫu, một bên uống rượu, cùng hòa thuận vui vẻ, nói nói cười cười.

Lạc Anh không thể uống rượu, vì vậy ăn một ít thịt cùng rau xanh, mở TV, một mình ngồi bên cạnh Thẩm Chi Châu ngoan ngoãn xem tivi.

Đột nhiên, Hoàng mao say rượu đến hưng, hỏi câu: "Lão đại, sau khi rời đội tính toán làm gì?"

Lạc Anh sợ run vài giây, nghiêng đầu nhìn hấn, kém chút hoài nghi bản thân nghe lầm.

Hoàng mao vừa mới nói là rời đội sao?

... Ai rời đội?

Giọng trầm thấp của người đàn ông, kèm theo lời thoại trên TV, anh câu môi cười yếu ớt, chỉ nói hai chữ: "Trả nợ."

"Mẹ —— "

Hoàng mao không nhịn được nói, "Trả nợ? Anh lừa em đi, trả nợ, ai trả nợ? Anh nhiều tiền như vậy còn có nợ, em thật không tin! Nói thật, sau khi rời đội làm gì!?"

Cái này, Lạc Anh là thật rõ ràng nghe được hai chữ kia, đồng tử chấn động, khó tin nhìn về phía Thẩm Chi Châu, môi mông run rẩy, ngữ khí chậm chạp hàm chứa không thể tin: "Rời đội...?"

"Ừ."

Được người đàn ông trả lời, Lạc Anh cũng không có quá nhiều cảm xúc biến hóa, chỉ là thật không hiểu thôi.

"Vì sao muốn rời đội? Thể thao điện tử không phải là điều anh thích sao? Làm sao anh không nói với em?"

Thẩm Chi Châu cười nhẹ, anh tựa hồ đã sớm làm tốt quyết định, vốn cũng là muốn nói với cô, nhưng là chuyện này hôm qua mới định xuống, còn chưa kịp mở miệng, đã bị Hoàng mao nói trước.

Anh vuốt lông cô: "Buổi tối anh nói cho em biết tại sao."

"Chị dâu không biết sao???" Đàn đàn này đưa trẻ đơn thuần nghĩ đến cái gì liền nói cái đó, đột nhiên phát ra một cái nghi vấn.

Lạc Anh xấu hổ lắc đầu, cô còn thật không biết.

Nhưng là không trách Thẩm Chi Châu, dù sao chuyện anh rời đội, là việc riêng của anh, chỉ là có một chút bất mãn anh không có nói cho cô trước tiên mà thôi.

Lầu ăn gần xong, Lạc Anh cũng không tham dự đến đề tài của bọn họ, mang theo một bụng oán khí, trở về phòng nhặt cuốn sách lên đọc.

Trong phòng khách người người kích thích.

Thú thú giỡn chen rượu, khóc so với bạn gái cũ còn thâm hơn, Dân Dân cũng nhịn không được, ăn ăn thịt, không hiểu có chút buồn bã.

Hơn một năm nay ở chung, mọi người huấn luyện chung cùng nhau nỗ lực, đều có cảm tình. Bọn họ mỗi một tiếng kêu lão đại, không chỉ vì Thẩm Chi Châu trình độ cùng năng lực, càng là biết lão đại đối bọn họ rất tốt. Tuy rằng rất độc miệng, trời lạnh mượn chỗ ngủ còn bị đuổi ra cửa, nhưng khi anh em chân chính chịu khổ, anh nhất định sẽ đứng ra, giải quyết cho mọi người.

Thẩm Chi Châu ngày đó ở câu lạc bộ nói muốn rời đội, Hoàng mao quả thực không thể tin vào tai của mình, hỏi anh nguyên nhân, anh luôn luôn không chịu nói, chỉ nói cho bọn họ biết, đó là anh rất sớm trước kia liền làm tốt quyết định.

Hiện tại rời đội, chẳng qua là trong kế hoạch thôi.

Hoàng mao khuyên nửa ngày, như trước khuyên không được, sau này Thẩm Chi Châu cùng hần nói chuyện thật lâu, hần mới chậm rãi hiểu rõ và buông tha.

Chiến đội bốn người cuối cùng chạm cốc một lần, ngửa đầu uống cạn, mắt gần như nghẹn ngào.

Chẳng mấy chốc, mỗi người đều nghẹn trong cổ họng, muốn nói lại thôi.

Cuối cùng, Thẩm Chi Châu tặng bọn họ tám chữ "Trương lai tốt đẹp, tất cả như nguyện" liền thật sự phân biệt.

Tiến bước bọn họ, phòng khách lập tức quay về yên tĩnh, như là người đi nhà trống, phòng trở nên trống rỗng, nói đều có tiếng vang, làm cho người ta đặc biệt không thích ứng.

Thẩm Chi Châu ở trên ban công rút hai điếu thuốc, hạ mắt nhìn người dưới lầu rời đi, mới yên lặng xoay người về phòng khách thu thập xong tất cả, đi vào phòng tìm Lạc Anh.

....

Lạc Anh dựa vào đầu giường, nghiêm túc cẩn thận lật một quyển sách, tên sách là (Ba chúng ta), cô thật thích Dương Giáng, Dương Giáng cách viết rất đơn giản nhẹ nhàng. Cuộc sống đều không phải thuận buồm xuôi gió, đau đớn, chế giễu và chia li cuộc đời này nhất định sẽ gặp phải, nhưng sự ảm áp và tình yêu sẽ luôn chảy trong mỗi ngày của cuộc sống.

Lạc Anh không còn tức giận, từ đầu đến cuối chỉ quan tâm một vấn đề: "Anh vì sao muốn rời đội?"

Thẩm Chi Châu phá lệ hiểu rõ cô, Lạc Anh là cô gái đầu óc tinh tế, thường xuyên nghĩ rất nhiều thứ, tuy rằng anh rời đội có một phần nguyên nhân ở cô, nhưng nhất định không thể nói: "Còn nhớ rõ ngày đó Hoàng mao cùng Đào Dung không?"

Lạc Anh nhìn anh một cái: "Nhớ được. Đây có quan hệ gì sao?"

"Tối hôm đó anh ra ngoài, tìm người nói chuyện một chút, cuối cùng đưa 20% cổ phần công ty Thẩm gia nước Mỹ cho hần làm nhân tình, thuận lợi giải quyết chuyện kia, nhưng này 20% chân chính cổ đông là cha anh."

"20%?" Lạc Anh cả kinh kém chút chưa hoàn hồn lại.

20% là khái niệm gì? Đối với công ty đưa ra thị trường mà nói, nắm giữ 5% cũng đã là đại cổ đông.

Lạc Anh hít một ngụm khí lạnh, hoàn toàn không nghĩ tới, thì ra anh vì bảo vệ Hoàng mao, trả giá nhiều như vậy.

"Đứng." Thẩm Chi Châu nhìn ngoài cửa sổ, không có chút rung động nào nói, "Cho nên, muốn đem nợ trả lại."

Anh nói rất thoải mái, không hiểu có chút đáng yêu.

"Trả nợ?" Lạc Anh ôm lấy anh, đem mặt cọ ở đầu vai anh, cười hai tiếng, "Hoàng mao không biết đi?"

Thẩm Chi Châu chưa lên tiếng.

Lạc Anh đã nói: "Khẳng định không biết. Nếu mà biết, anh còn rời đi được sao? Hấn khẳng định liều mạng kiếm tiền, giúp anh trả lại."

"Thì ra, ngày đó anh cầm cốc ở trên sân khấu nói, mỗi một giấc mơ đều đáng giá được che chở, không phải nói suông mà thôi."

≡≡≡≡≡

Tác giả có chuyện muốn nói: câu cuối cùng, đại khái ý tứ chính là, Pluto vì bảo vệ giấc mơ của Hoàng mao, làm ra chuyện gì đó, nhưng không nói cho hấn biết. Anh chính là kiểu người làm mọi thứ âm thầm không cho người khác biết.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

cavien6666

Pluto rời đội là sự kiện lớn trong ngành, người bên ngoài còn không biết.

Sau khi NG đoạt giải quán quân nhân khí cất cao, được chương trình tạp kỹ truyền hình mời đi tham gia một chương trình kêu (phỏng vấn ngành nghề). Đây là một chương trình phỏng vấn, người dẫn chương trình là một ông chú tri thức uyên bác khí tràng thật ổn cũng thật thú vị hài hước.

Ông chú họ Trần, vừa khéo là người quen lúc nhỏ của Thẩm Chi Châu, cũng là trưởng bối nhìn anh lớn lên.

Vì cho hấn mặt mũi, Thẩm Chi Châu không thể không đi.

Như ông Trần nói, mục đích chương trình lần này, kỳ thực chính là muốn cho mọi người hiểu biết một chút chuyện trong vòng thể thao điện tử, để những người lớn hoặc người không hiểu biết về thể thao điện tử, giảm bớt thành kiến của họ đối với thể thao điện tử.

Mặc dù thể thao điện tử là một trò chơi, nhưng kỳ thực cũng không hoàn toàn giống nhau, chúng không cùng một chỗ với nhau. Khi một thứ được đưa vào lĩnh vực trò chơi, trở thành một loại thi đấu thể thao, nó trở thành một nghề, bản chất liền bắt đầu thay đổi. Không phải ai chơi cũng có thể trở thành người chơi thể thao điện tử chuyên nghiệp, không phải người chơi thể thao điện tử chuyên nghiệp nào cũng có thể lên thi đấu.

Thời gian ghi hình được ấn định vào ngày 14 tháng 8, vừa khéo là một ngày trước lễ Thất Tịch.

Bởi vì đã hẹn ghi hình từ sớm, thời gian đã định xuống, quả thật có chút xấu hổ, nhưng cũng không tốt lật lọng.

Một ngày trước khi ghi hình.

Như thường lệ, Lạc Anh tiễn anh ra ngoài, lê dép lê, cầm ô đưa Thẩm Chi Châu xuống tầng dưới, kéo tay áo anh, ngẩng đầu dặn dò: "Anh nhớ về sớm."

Cô chưa có nói ra nửa câu sau, nhưng Thẩm Chi Châu cũng có thể biết trong vài giây.

"Anh biết." Người đàn ông xoa xoa đầu cô, nhưn mây nói, "Máy bay buổi tối cất cánh, anh nhất định trở về vào rạng sáng."

"Nếu không trở lại thì sao?" Cô gái nhỏ ánh mắt sáng lấp lánh, lộ ra giao hoạt, trong lòng không biết đang tính toán cái gì.

Người đàn ông sùng nịnh véo mặt cô, rõ ràng đáp: "Bất cứ điều gì em muốn."

"Sau khi khai giảng không thể động vào em?" Cô thử thăm dò cẩn thận hỏi.

"Hả?" Giọng nói mang theo nguy hiểm lại trầm thấp, Thẩm Chi Châu neho lại mắt.

"Kia thông cảm anh một chút, một tháng một lần?"

"Ngoại trừ cái này, khác tùy em."

Lạc Anh mặc kệ: "... Dựa vào cái gì? Vừa mới anh nói bất cứ điều gì, hiện tại thế mà còn có điều kiện! Mặc kệ, em nói thế nào liền là thế đó, anh xem mà làm."

Nói xong, cô gái nhỏ phát phát tay, làm cho anh nhanh chóng rời đi, bằng không đuổi không kịp máy bay.

Thẩm Chi Châu bắt đầu dĩ nhiên cô, cúi người, lấy ô ngăn trở phần thân trên của hai người, nâng cằm cô lên, hôn lên cánh môi mềm mại, hôn nửa ngày, mới xoay người rời đi.

Trước khi đi, còn cắn lỗ tai cô, thổi một hơi, hơi thở mỏng manh lộ ra một cổ uy hiếp: "Em cho là, lên giường anh, còn có thể chạy thoát?"

Lạc Anh tức giận đến chà chà chân, cắn răng ở trong lòng mắng anh tám trăm lần.

.....

Chương trình ghi hình Thẩm Chi Châu sẽ được phát sóng trực tiếp, thành viên chiến đội NG đều xuất cảnh, mảnh lời quảng cáo bỗng chốc mở rộng, hấp dẫn không ít fan điện ảnh.

(Phỏng vấn ngành nghề) nguyên bản chỉ là tiết mục thăm hỏi ngành nghề nhỏ, xếp hạng ở mức thấp nhất, một giờ trước khi chương trình bắt đầu, số lượng hẹn trước trên trang web TV cơ hồ cùng vương bài tổng nghệ ngang hàng.

Ngay khi chương trình phát sóng bắt đầu, Pluto liền lên hot search.

Lạc Anh ngồi trên sofa cắn khoai tây chiên, có vẻ ngon, Thẩm Chi Châu tuy rằng không phải là minh tinh, nhưng trông một chút cũng không kém minh tinh, không cần hoá trang nhiều, làn da vốn đã tốt, trong khoảng thời gian này không cần huấn luyện không thức đêm, ngay cả quảng thâm mắt cũng không có, giá trị nhan sắc chà xát cạ cao vài độ.

Tiếng nói của anh vốn đã đậm đặc trầm thấp, thông qua microphone truyền tới, giống hệt như khi anh nói bên tai cô.

Lạc Anh nổi da gà, lấy điện thoại di động ra, nhàm chán mở ra phần mềm, xoát xoát Weibo.

Trên mạng xuất hiện rất nhiều biểu tượng cảm xúc của Hoàng mao, Thú Thú cùng Đản Đản, Hoàng mao thích đảo mắt, mọi người trong nhóm cũng không làm gì chú ý hình tượng.

Kết thúc ghi hình, ngay cả chính hắn cũng phát Weibo chế nhạo, kèm theo ảnh biểu tượng cảm xúc mới, tiêu đề ——

[bêu xấu /doge]

Sau khi kết thúc, Thẩm Chi Châu bị ông Trần gọi đi phòng nghỉ uống chén trà, hàn huyên thật lâu.

Ông Trần một bó tuổi, mang theo cái kính đen, hình như có mục đích ho khan hai tiếng, trước hỏi một chút tình hình gần đây: "Gần đây cha cháu thân thể thế nào?"

Thẩm Nhậm thân thể tình huống luôn luôn tốt, ngay cả luyện ái đều nhắc đến, có thể thế nào?

Thẩm Chi Châu lạnh như băng đáp: "Vẫn được."

"Cái gì vẫn được!" Ông đổi sắc mặt, một quyển sách đi qua, Thẩm Chi Châu tiếp được, "Còn có lệ với ta? Ngay cả ta cũng có lệ phải không?"

"Thật sự vẫn được, chú không phải luôn trò chuyện với ông ấy sao? Còn hỏi cháu?" Người đàn ông ở trước mặt hắn không hiểu nổi lên tính trẻ con, đặc biệt giống Lạc Anh lúc không phục, bắt đầu dĩ nhiên.

Ông Trần thờ dãi: "Ta thường xuyên cùng ông ấy tán gẫu, cháu là con của ông ấy, ta hỏi cháu một chút không được sao? Cháu nói đi, cháu bao lâu không về gặp cha cháu? Suốt ngày không thấy mặt, khó trách bây giờ còn là cái quang côn! Xứng đáng!!!"

Quang côn...?

Thẩm Chi Châu chống cái trán, nở nụ cười, đôi mắt sâu thăm thú vị nhìn ông, lười phản bác.

Ông Trần không tốt dò xét anh liếc mắt một cái, rốt cục nói ra mục đích cuối cùng của lần nói chuyện này: "Chúng ta có người dẫn chương trình mới ở đài truyền hình, là một cô gái nghiêm túc, trong nhà hoàn cảnh không sai, cũng ở thành phố A, một mình đến Bắc Kinh thi được nhận vào học viện phát thanh viên, sau đó đến Taidi dẫn chương trình, mọi việc cũng không tranh không thương, ta đều thay con bé sắp xếp."

Đột nhiên vòng vo đề tài, Thẩm Chi Châu càng nghe càng lơ đãng, bắt đầu lấy điện thoại di động ra cùng Lạc Anh tán gẫu, đùa giỡn vị kia nhà mình.

Ông Trần tiếp tục nói: "Ta xem con bé rất ngoan, nhận con bé đến học việc, vừa vặn hôm nay con bé cũng ở chỗ này."

Vị kia "Nữ học việc " liền đứng ở ngoài cửa, ông lão hô một tiếng: "Tiểu Quân, vào đi."

Cô gái tên Tiểu Quân chậm rì rì đi đến, trên mặt không cách nào che giấu ửng hồng, đặc biệt ngoan ngoãn rót một chén trà cho ông.

Ông Trần "Ồ!" một tiếng, đá Thẩm Chi Châu một cước: "Ta nói chuyện với cháu, chơi cái gì đi động?"

Thẩm Chi Châu ngạc nhiên ngẩng đầu, vừa vặn chạm phải ánh mắt cô gái, ánh mắt rất thuần khiết, gò má đầy nho nhỏ, là tiêu chuẩn mặt trái xoan, ngoại hình đặc biệt đẹp mắt, bộ dáng còn rất thanh thuần, rất có linh khí, nhưng tổng cảm giác thiếu chút gì.

Đúng, chính là kinh diễm!

Thẩm Chi Châu lần đầu tiên nhìn thấy Lạc Anh, đã bị thu hút bởi mặt của cô, tính cả khí chất trên người cô đều làm cho anh mê muội luân hãm. Lạc Anh ngũ quan tinh xảo, uyển chuyển, cơ hồ chọn không ra khuyết điểm nào, thuộc loại xinh đẹp làm cho người ta liếc mắt một cái liền coi trọng.

Nhưng cô gái trước mắt này, hiển nhiên còn không tính là xinh đẹp.

Thẩm Quân cũng rót chén trà cho Thẩm Chi Châu, đặt trước mặt anh, há miệng thở dốc, muốn nói nói, nhưng cuối cùng bởi vì không biết nói cái gì mà tuyên bố thất bại, quay lại bên cạnh ông chú im lặng đứng.

Thẩm Chi Châu hồ hững dờn mắt, không bình luận gì.

Ông Trần xem hai người bọn họ, nở nụ cười: "Tiểu Quân, cháu thẹn thùng cái gì? Cháu bình thường ở trên sân khấu không phải là rất thoải mái sao? Thằng nhóc này liền như vậy cho cháu..."

"Thầy!" Thẩm Quân sợ ông nói ra cái gì làm cho người ta hiểu lầm, nhanh chóng đánh gãy.

Ông Trần uống ngụm trà: "Tốt lắm tốt lắm, không nói. Các người tâm sự đi."

Thẩm Chi Châu xem như minh bạch, tìm hấn đến ôn chuyện, mục đích là xem mắt. Anh câu môi cười nhạo, giữ một tia lễ phép, không có vạch trần, ngược lại là nghĩ nên uyển chuyển từ chối như nào.

Thẩm Quân gặp người đàn ông không mở miệng, chỉ có thể kiên trì đi lên, tùy tiện tìm một đề tài: "Thẩm Chi Châu, em có thể gọi anh như vậy không? Em năm nay vừa tốt nghiệp đại học, nhỏ hơn anh 3 tuổi đi. Nghe nói anh đang chơi thể thao điện tử, gần đây anh có đánh trận nào không?"

"Không đánh, rồi đội."

"A? A?" Thẩm Quân nhất thời không phản ứng, cả người ngớ ra.

"Cô Thẩm, phải không?" Thẩm Chi Châu đem di động bỏ vào trong túi, đứng lên, nhẹ nhàng lại nho nhã nói, "Cô gần đây không lên mạng sao?"

Thẩm Quân dè dặt cản trở ngẩng đầu, "Lên mạng?"

Trên mặt cô hiện lên một chút xấu hổ, phảng phất đã đoán được anh kế tiếp muốn nói gì.

Ông Trần một tuần trước từng nói với cô, con trai bạn cũ đến đây ghi hình chương trình, là quán quân thể thao điện tử Pluto Thẩm Chi Châu, còn nói muốn giới thiệu cho cô nhận thức.

Cô đương nhiên nghe nói qua Pluto, cũng đã nhìn thấy mặt anh trên mạng, đêm đó không ngủ được, xoát Weibo cả đêm, luôn luôn đọc tin về anh, tự nhiên cũng bao gồm sự cố trực tiếp.

Cô xấu hổ đỏ mặt, để ý khẳng định là để ý, nhưng cô cũng biết rõ, có nhiều người đàn ông trong vòng giải trí cũng không sạch hơn anh.

Thẩm Chi Châu thấy cô không phản ứng, cũng lười lãng phí thời gian, trực tiếp mở miệng: "Tôi có bạn gái, thật có lỗi."

Nói xong, hướng ông Trần gật đầu, cũng không quản ánh mắt hấn, trực tiếp đi ra ngoài, nhanh chóng rời đi.

....

Ghi hình chỉ mất một buổi sáng, giữa trưa cùng thành viên chiến đội cơm nước xong, buổi chiều là họp báo cá nhân của Pluto.

Theo yêu cầu của Pluto, họp báo quy mô thật nhỏ, không có thông báo với fan, chỉ có mấy nhà tạp chí lớn đến.

Người đàn ông mặc một thân tây trang caravat thuần đen, đi lên sân khấu, đợi thật lâu, cũng không mở miệng.

Bên dưới phóng viên một mặt mộng, hoàn toàn không biết kế tiếp muốn phát sinh cái gì.

Pluto gần ngay trước mắt, quần nó phát sinh cái gì, dùng sức chụp là được rồi, giống Pluto cực chán ghét các hoạt động của nhà báo, cơ hội tốt như vậy,

còn có thể có bao nhiêu.

Ai biết, một giây sau ——

Người đàn ông thanh thanh yết hầu, giật nhẹ caravat, ở trên sân khấu nhìn như thoải mái mà thông báo tin tức bản thân rời đội, hơn nữa cường điệu, lần này rời đi sẽ không quay trở lại lần nữa.

Tiếng click của máy ảnh đột ngột dừng lại.

Người bên dưới như bị nhấn nút tạm dừng, bỗng chốc sững sốt, thật lâu không hồi thần.

Đội đến lúc Thẩm Chi Châu chuẩn bị bước xuống, rốt cục có người phản ứng lại, chọc người bên cạnh, hỏi: "Hắn vừa mới nói gì? Rời đội? Là rời đội sao? Tôi không có nghe sai đi?"

"Là rời đội? Móa? Rời đội? Vì sao muốn rời đội? Từ quan vương còn rời đội?"

Mỗi người đầu đều là tràn đầy dấu chấm hỏi.

Pluto muốn rời đội? Vì sao muốn rời đội? Hiện tại giá trị thương mại cực cao, bao nhiêu nền tảng trò chơi muốn tìm hắn đại ngôn tuyên truyền, trở về sau bốn năm, từ CF đến PUBG cầm quán quân, chuyện này có thể thổi cả đời???

Cho nên, tiền đồ tươi sáng, vì sao muốn rời đội?

Có người lớn tiếng hỏi: "Vì sao muốn rời đội? Có thể nói nói nguyên nhân sao?"

Thẩm Chi Châu nghe thấy được, cúi xuống, khoe miệng khê năng, liếm liếm môi dưới, có vẻ hứng thú, nhắc lên microphone, lần đầu tiên khó được mỉm cười trước ống kính, chậm rãi nói: "Kết hôn."

Dưới sân phóng viên:????

Cư nhiên còn có người không sợ chết hỏi: "Là cô gái ngày đó xuất hiện ở phòng trực tiếp sao?"

Pluto gật gật đầu, cam chịu.

"Cô ấy là bạn gái tôi, là người tôi theo đuổi."

Dưới sân phóng viên:???? Không ai hỏi ai theo đuổi ai????

....

Tin tức này một khi tuyên bố đến trên mạng, khoảng thời gian trước fan luôn luôn đuổi theo "Lạc Anh" mắng, thoáng chốc bị vạ mặt.

Ào ào "Phù phù ——" quỳ xuống, ở Weibo Pluto xin lỗi, nói thẳng: Anh trai đáng yêu, là chúng tôi sai lầm rồi, mắt chó nhìn người thấp, không nghĩ tới cư nhiên là chị dâu ô ô ô.

Thở xám chụp màn hình gửi cho Lạc Anh, cười đến ngã ngửa ra sau.

"Những fan này, một cái về nói mầy chỉ là nhìn trúng Pluto tiền cùng danh vọng, căn bản không hiểu Pluto, không xứng cùng Pluto ở cùng nhau. Còn nói mầy mau mau cách anh của họ xa một chút, không cần lại gấp gấp quần quít lấy Pluto. Bọn họ hiểu rõ Pluto sao?"

Lạc Anh thờ ơ với mắng chửi trên mạng, lạnh lùng nhàn nhạt: "Dù sao bọn họ cũng không biết là tao, tùy tiện mắng cũng đoán không được là người nào."

"Yên tâm, Pluto lần này làm sáng tỏ phỏng chừng sẽ không có người mắng, hơn nữa Pluto rời đội, cũng sẽ chậm rãi biến mất trước công chúng. Nhưng mà, hai người thật sự muốn kết hôn sớm như vậy sao?"

Lạc Anh bữu môi, lột vỏ đậu phộng ném vào miệng, hàm hồ nói: "Chưa đến tuổi hợp pháp, mầy cứ nghe anh ấy thổi đi. Hơn nữa, tao còn chưa đồng ý đâu."

≡≡≡≡≡≡≡≡

Tác giả có chuyện muốn nói: "Mầy cứ nghe anh ấy thổi đi."

P thần cũng bị vạ mặt (.

Thẩm Chi Châu: Tôi không cần mặt sao????

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 55

cavien6666

Hộp báo không đến nửa giờ liền đã xong.

Dù sao cũng không có gì hay để nói, Thẩm Chi Châu rời khỏi, ngồi lên xe, được giới thiệu đến một cửa hàng nhỏ cũ kỹ.

Bên trong ngồi một đôi vợ chồng ân ái.

Người phụ nữ nhìn thấy người đàn ông mặc tây trang quần dài khí chất rõ ràng đi đến, thoáng chốc sáng mắt, đi lên phía trước lễ phép mỉm cười, hỏi: "Tiên sinh, tôi có thể giúp được gì cho ngài?"

Người phụ nữ lấy ra một cuốn sách ảnh, mở ra cho anh xem: "Ngài là vì cha mẹ, vì bạn gái? Hay là chỉ đơn giản muốn làm cho mình một cái?"

Thẩm Chi Châu cười, rút ra một mảnh giấy trắng từ túi quần tây, trên tờ giấy trắng có một mẫu thiết kế tí mỉ.

Người phụ nữ nhìn, ngay lập tức bị kinh diễm.

Nhất là mặt trên một chuỗi tiếng Anh: Em là bé con của đời anh.

"Quà tặng đêm Thất Tịch sao?" Người phụ nữ chuẩn bị một chút công cụ, thuận miệng hỏi.

Người đàn ông cũng không phủ nhận.

.....

Đêm đó thành phố A đột nhiên mưa to, sương mù dày đặc, buổi tối máy bay đến thành phố A hoặc khởi hành từ thành phố A đều không hiểu trì hoãn trong vài giờ.

Thẩm Chi Châu ngồi ở phòng chờ, nhắm chán dựa lưng vào ghế, hạ mắt cùng Lạc Anh tán gẫu.

Cô bé ở nhà gần hai ngày, cúi khuôn mặt nhỏ nhắn, rầu rĩ không vui, tính khí nóng nảy như một đứa trẻ chưa lớn.

Ngay cả gửi Wechat tới, đều mang theo tràn đầy tức giận: [Em mặc kệ!!!! Anh đã nói trước rạng sáng sẽ về đến, bên ngoài có sấm sét, em rất sợ. Thẩm Chi Châu, sắp đến Thất Tịch, anh còn không ở cạnh em.]

[không thích anh.]

Thẩm Chi Châu nhìn câu cuối cùng kia mỉm cười.

Tuy là như thế, cô bé nghĩ nghĩ, vẫn là không nhịn xuống quan tâm: [Anh có mang ô không?]

Thẩm Chi Châu: [mang theo.]

[vậy đi. Miễn cho em buổi tối khuya buồn ngủ, còn phải quan tâm anh có gặp mưa hay không. Anh chú ý một chút, đừng bị cảm?]

Thẩm Chi Châu: [biết.]

[QvQ lãnh đạm như vậy...]

[không muốn để ý anh, em đi ngủ. Chính anh cẩn thận suy nghĩ sau khi trở về đỡ em thế nào đi.]

Lạc Anh giận dữ gõ xong, tắt màn hình, đặt ở trong ngăn tủ, mặc kệ bên trong vang thế nào, cô cũng không để ý, liền như vậy ôm chăn đi ngủ.

Thẩm Chi Châu theo lịch trình đã trễ 7 giờ, rốt cục ở rạng sáng 4 giờ cất cánh, thuận lợi về tới thành phố A.

Lúc này, Lạc Anh còn đang ngủ. Ngày hôm qua cô bé nổi giận dùng dùng nói [không thích anh] [không muốn để ý anh], bây giờ còn không phải khâu thị tâm phi ngữ ở trên giường Thẩm Chi Châu, ôm gối đầu anh, đều đều hô hấp.

Bầu trời sáng sủa, một tia sáng theo cửa sổ chiếu vào.

Người đàn ông mang theo đầy người mệt mỏi vặn mở cửa căn hộ.

Anh biết Lạc Anh không dậy sớm như vậy, nhẹ chân nhẹ tay đi vào, kéo cà vạt, lộ ra xương quai xanh tinh xảo lại rõ ràng.

Hai ngày không thấy, anh đi tới trước giường, nhìn cô một lúc, chạm vào ánh mắt cô.

Lạc Anh dụi mắt, mở mắt ra nhìn anh, tưởng ảo giác, nhả lại mảy chào hỏi bằng một cái tát, lật người tiếp tục ngủ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn úy khuất che ở trong chăn, rầu rĩ không vui nức nở: "Thế nào còn không trở lại? Đàn ông thôi, lại không trở lại, cũng đừng nghĩ đến việc trở lại!!!"

Người đàn ông nhéo nhéo mặt cô, không so đo.

Xoay người vào phòng tắm tắm rửa, trở lại giường, ôm cô vào trong ngực thật chặt, tiếp tục ngủ.

....

Hai người lần đầu tiên trải qua ngày Thất Tịch dị thường bình thường.

Thẩm Chi Châu ngủ một lát, liền đứng lên làm bữa sáng, mỗi ngày ở nhà nuôi một con heo lười, trù nghệ của anh không ngừng tiến bộ. Hiện tại, món ăn đơn giản đã không làm khó được anh.

Lạc Anh bị đánh thức bởi cuộc gọi của Thỏ xám, cô đưa tay lấy điện thoại trong ngăn tủ ra, tưởng Thẩm Chi Châu đã trở lại, nhấn phím call, vừa nghe --

"Lạc Anh, mảy lên hot search!!!"

Lạc Anh:???

"Tao lại làm gì?"

"Không phải là mảy làm gì, là vị kia nhà mảy làm gì. Mảy không biết sao? P thần nhà mảy ngày hôm qua một hồi phát liên tiếp 5 tin Weibo gắn thẻ mảy, mảy vậy mà không biết sao?"

Lạc Anh muốn nói cô là thật không biết, sau đó, treo điện thoại, lập tức mở ra Weibo vừa nhìn, phát hiện cô thật sự lên hot search.

Gửi một phiếu chúc mừng là cái quỷ gì???

Có gọi cô chị dâu, cũng có gọi cô là em gái, còn có người gọi cô là người chiến thắng trong cuộc sống.

Quả thực không thể giải thích được.

Lạc Anh mở ra trang chủ Weibo của Thẩm Chi Châu, hai mắt tối sầm, kém chút đầu văng mắt hoa, nhưng cũng có cảm động.

Pluto người này, từ bốn năm trước bắt đầu không thích phát Weibo, chứ đừng nói là chia sẻ hàng ngày với fan. Mỗi lần đều là câu lạc bộ buộc anh phát một ít nội dung trọng yếu, anh mới có thể login một lần.

Nhưng mà, vào đêm Thất Tịch, Pluto lúc 0 giờ phát một tin Weibo về việc bản thân rời đội, cứ cách 15 phút, lại phát một tin Weibo gắn thẻ Lạc Anh.

0 giờ 15 phút.

Pluto: tiểu anh đào

Phía dưới viết hai mươi vạn chữ, là một thông báo Weibo rất bình thường ngắn gọn về tình yêu.

Buổi chiều biết Pluto muốn kết hôn fan cũng không có quá nhiều kinh ngạc, thuận lợi sờ soạn Weibo Lạc Anh phát biểu một đồng "Chúc mừng chúc mừng!!!", "Nhất định phải chiếu cố tốt anh chúng ta!!!" Cảm nghĩ linh tinh.

0 giờ 30 phút.

Pluto lại login: Cục cưng, còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không? @ tiểu anh đào

Phía dưới bình luận một mặt mòng --

"Sao lại thế này???? Pluto lại phát tin???"

"Là một cái câu nghi vấn? Là chờ chị dâu trả lời à?"

"Đừng, như vậy làm chúng ta! Cầu lương này ăn rất ngon!!!"

"Một tiếng cục cung này, tôi rất muốn nói qvq... không tưởng tượng được Pluto trông thế nào khi dùng giọng trầm thấp bên tai chị dâu gọi cục cung."

"Lầu trên, ta giết người!!!"

0 giờ 45 phút.

Pluto phát tin Weibo thứ ba vào tối nay về Lạc Anh: Là em làm cho anh biết cái gì gọi là nhất kiến chung tình. @ tiểu anh đào

Bình luận lập tức giết chết một loạt người --

"Trò khôn kiếp này là một bộ phim tình cảm nhiều tập??? Tôi thật sự đã xem se-ri [Shock. jyp] trên Weibo Pluto. "

Hoàng mao nhìn không được, login nhắc nhở: "Lão đại!!!! Anh phải thật tinh táo!!!"

Có người trả lời Hoàng mao: "Không cứu được, không cứu được!!! Vậy mà là nhất kiến chung tình, người này mẹ nó là đòi trước cứu hệ ngân hà, có thể được Pluto nhất kiến chung tình đi?"

"[chanh][chanh][chanh][chanh][chanh][chanh] "

"[chanh][chanh][chanh][chanh][chanh][chanh][chanh][chanh][chanh][chanh][chanh][chanh] "

Không bao lâu, cư dân mạng phát hiện một cái quy luật, Pluto cách 15 phút sẽ login một lần đúng giờ phát tin. Kết quả là, đại thần thể thao điện tử Pluto Weibo trở thành một cái "Toilet", tất cả mọi người đều ngồi xổm ở dưới.

Càng không ngừng ngồi xổm ngồi xổm ngồi xổm, muốn nhìn một chút kế tiếp Pluto sẽ phát tin gì tiếp theo.

Lạc Anh che mặt, tiếp tục xem.

Một giờ.

Pluto login như mong đợi: Cảm ơn em đã đến bên anh. @ tiểu anh đào

Bình luận --

"Ô ô ô ô ô đến đây đến đây thật sự đến đây!! Anh ấy mang theo cầu lương đến đây!!! Nam thần của tôi mang theo cầu lương đến đút cho tôi!!!"

"Vừa lật lại Weibo của chị dâu, hâm mộ, chua TAT... Làm sao có thể có một cô gái đáng yêu xinh đẹp như vậy được Pluto chiều chuộng."

"Chua +1 "

"Chua+10086 "

"Chua + số chứng minh thư. "

Lạc Anh trốn ở trong phòng cười trộm, tiếp tục nhìn.

Ngày Thất Tịch, rạng sáng 1 giờ 15 phút.

Pluto phát tin Weibo cuối cùng: Anh đào, Thất Tịch vui vẻ. @ tiểu anh đào

Fan Pluto hơn nửa đêm tự nhiên có hình đại diện là chanh, kêu gọi mọi người cùng nhau thay, mỗi người ảnh đại diện đều là một quả chanh to vàng óng

Lạc Anh xem Weibo tin nhắn riêng tư, vô số chanh đến chúc mừng cô, cộ của cô không khí vui mừng, dờ khóc dờ cười.

Cô trả lời vài tin đầu tiên, đặt điện thoại xuống, đến phòng bếp tìm Thẩm Chi Châu.

.....

Người đàn ông đang nấu một bữa ăn tự phục vụ trong phòng bếp, từng cái trình tự cùng chi tiết đều cẩn thận tỉ mỉ, lực chú ý ở cà chua trên thớt, không để ý đến Lạc Anh chậm rãi đi ra khỏi phòng.

Khi cô gái nhỏ hai tay vòng lấy thắt lưng gầy, gò má mềm mại áp vào lưng anh, nói một tiếng cảm ơn.

Anh mới giật mình thất thần, nắm giữ tay cô: "Dậy lúc nào?"

"Vừa mới." Lạc Anh nỗ lực môi, ôm anh thật chặt, "Anh tối hôm qua làm cái gì?"

"Tối hôm qua?" Thẩm Chi Châu nhớ những gì làm tối hôm qua, biết rõ còn có hỏi, "Em biết rồi?"

"Có thể không biết sao? Anh kêu căng như vậy."

"Kêu căng sao?"

Người đàn ông tựa hồ đối nhiệt độ lưu lượng thứ này không có khái niệm gì, xoay người, nhéo chóp mũi cô, trong mắt có ý cười.

"Đương nhiên kêu căng, anh lên hot search một đêm."

Lạc Anh thấy anh làm mỉa ông, giúp anh cắt cà chua, còn nói cho anh biết, fan của anh có bao nhiêu đáng yêu có bao nhiêu hài hước, toàn bộ đối ảnh đại diện thành chanh.

Bình luận bên dưới Weibo của Pluto vàng óng một mảnh.

Người đàn ông phối hợp nở nụ cười, ngón tay chạm vào mắt cô, thờ ơ thấp giọng nói:

"Dù sao người cả đời phải kêu căng một lần, nếu là em, không vấn đề gì."

.....

Hai người ăn xong bữa sáng, đều không có gì để làm, đi ra ngoài tản bộ.

Lần đầu tiên đi trên phố thoải mái như vậy, vô tư nắm tay đối phương, Lạc Anh cảm khái vạn phần, bước một bước lớn, nhảy lên nhảy xuống.

Người đàn ông nhìn chằm chằm cô bật cười, phòng ngừa cô chạy loạn, nắm lấy tay cô: "Đi nhanh như vậy làm gì?"

"Để anh đuổi theo em." Giọng cô rất vui vẻ.

Người đàn ông chột ngẩn ra.

"Muốn anh đuổi theo em lần nữa?"

"Cũng không phải," Lạc Anh hướng anh cười cười, đôi mắt sáng lên, mặt mày cong cong, cười lộ lên đặc biệt xinh đẹp, giống tiểu hồ ly giáo hoạt, "Thật ra, là rất vui vẻ, đặc biệt vui vẻ. Nghĩ đến chúng ta quen nhau gần một năm, muốn đi đến nơi chúng ta lần đầu tiên gặp nhau, kết quả là, nhớ ra chúng ta lần đầu tiên gặp nhau là ở toilet."

Cô buông tay.

"..."

"Thôi." Cô gái nhỏ ngượng ngùng nở nụ cười, lắc lắc cánh tay anh, "Chúng ta đi chơi đi, đêm Thất Tịch phải kiểm chỗ nào chơi."

"Em muốn đi chỗ nào?"

"À..." Lạc Anh nghiêm túc nghĩ nghĩ, bỗng nhiên phát hiện những việc đôi yêu nhau làm bọn họ chưa có làm.

Cuối cùng, rồi rầm xong, đi rạp chiếu phim, xem bộ phim mới chiếu hôm nay.

Xem xong phim, hai người lại tìm nhà hàng Nhật Bản ăn cơm trưa, sau đó đến phố trò chơi điện tử ở quảng trường dạo một vòng.

Trở lại căn hộ, đã là đêm khuya.

Không may, căn hộ vậy mà mất điện.

Lạc Anh một bên lấy ra chìa khóa mở cửa, một bên ảo não quên nay mất điện, ngay cả ngọn nến cũng không có mua về.

Mở cửa ra, cô đi vào, vừa mới đóng cửa.

Đã bị người ép sau cánh cửa, vội vàng nâng cằm cô lên, cúi xuống hôn.

Lạc Anh không hiểu tại sao anh bất thành linh hưng trí, nhưng vẫn chậm chạp lại ngây thơ đáp lại.

Người đàn ông mắt tối sầm.

Cô ngượng cổ, hai tay ôm lấy cổ anh, hôn trả.

Hai người hôn hồi lâu, Lạc Anh đều nhanh không thờ nổi, anh như trước không có buông tha cô, ngược lại càng hôn càng sâu, cuốn lấy lưỡi cô, mút vào.

Lạc Anh khẽ đẩy anh một cái, không biết đụng phải chỗ nào, người đàn ông hít một ngụm khí lạnh, dừng động tác hôn môi.

Cô nhìn anh, cúi đầu thở dốc, lại nhẹ nhàng huých một cái, thấy anh nhúm mày, cuối cùng phát hiện không ổn.

Nghĩ muốn vén ống tay áo của anh, lại bị người đàn ông ngăn lại tay.

Lạc Anh do dự nói: "Anh làm sao vậy?"

"..."

"Thẩm Chi Châu, anh có việc giấu em? Anh nơi đó như thế nào? Em muốn nhìn một chút."

"Có cái gì đẹp mắt."

Người đàn ông cúi xuống, cường ngạnh ôm lấy cô, trong bóng tối đi hướng phòng ngủ, sau đó đặt lên giường, cả người xoay chuyển đè lại.

Tiếng nói khàn khàn lưu luyến, âm cuối hàm chứa mấy phần thâm tình, "Sớm muộn gì em cũng sẽ thấy."

Giọng nói rơi xuống, lập tức cúi người, muốn hôn cô.

Lạc Anh không thuận theo, chỉ muốn nhìn, để thỏa mãn tò mò.

Cô giả hoạt đưa ra một bàn tay, vén lên ống tay áo, ánh trắng lạnh lẽo bên ngoài cửa sổ chiếu lên hình xăm bên trong cánh tay, dung nhập vào tầm mắt cô.

Một chuỗi chữ tiếng Anh đẹp, cộng thêm hai chữ cái tiếng Anh "ly" đẹp mắt, cô liếc mắt một cái liền xem hiểu là có ý gì.

Ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng chạm vào, "Đau không?"

Khăng định rất đau đi.

Làm gì đau...

Người đàn ông thuận thế đem áo cởi, lộ ra thắt lưng tinh trắng cùng đường cong lưu sướng nhân ngư tuyến, anh cúi người, gần sát bên tai cô, đặc biệt không biết xấu hổ nói câu: "Không đau bằng em tự trao thân cho anh."

"..."

Lạc Anh cảm động sắp rơi nước mắt thoáng chốc bị tức trở về, muốn đánh anh, lại bị túm lấy cổ tay, bị bắt ngồi trên đùi anh.

Làn sóng vui sướng đánh úp lại.

Lạc Anh mê mê trầm trầm như khúc gỗ trôi nổi trên mặt nước, như không xương xụi lơ trên người anh, cắn môi, mỗi một tiếng ngân nga tràn ra khỏi miệng.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, khi cô làm loại chuyện này, sẽ không đau nữa, dần dần bắt đầu hưởng thụ, cũng thoải mái, tựa như thú nhỏ đói khát nhu cầu cấp bách cần anh an ủi.

Vừa ngoan ngoãn vừa quyến rũ, khiến Thẩm Chi Châu muốn ngừng mà không được.

Sau nhiều lần, Lạc Anh đã mệt mỏi, đẩy anh ra, nói không muốn lại đến.

Người đàn ông tinh lực tràn đầy, đè lại vai cô, nắm cầm cô, một cái hôn sâu lại đi vào, động tác dần dần từ ôn nhu biến thành thô lỗ.

Cô gái nhỏ không muốn, bắt lấy ngón tay anh, hung hăng cắn một cái, đốt ngón tay hiện ra một loạt dấu răng khéo léo đáng yêu.

Người đàn ông giữ eo cô, có vẻ thích thú nhìn cô, thờ dài bất lực: "Hối hận."

Lạc Anh nhất thời không hiểu, "Cái gì hối hận?"

"Hối hận xăm hình." Người đàn ông giả bộ thật buồn rầu, "Sớm biết sẽ không xăm nó."

Lạc Anh kỳ thực cũng không muốn anh bị đau, lòng hiếu kỳ trỗi dậy, hỏi một cách yếu ớt: "Tại sao vậy?"

"Cho em cắn một ngụm là tốt rồi, còn xăm cái gì?"

"..."

Cô gái dưới thân bất đắc dĩ cười, xấu hổ đến che mắt.

.....

Sau đó, cô tặng anh món quà đêm Thất Tịch đã chuẩn bị, quần quít lấy anh hỏi, quà đêm Thất Tịch của cô đâu?

Người đàn ông đưa tay ra, từ trong túi lấy ra một quyển sổ đỏ đã chuẩn bị trước.

Lạc Anh nhìn đến mặt bìa sợ run một cái chớp mắt, dè dặt cẩn trọng mở ra chăm chú nhìn --

(Giấy chứng nhận quyền sở hữu nhà ở của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa)

Chủ sở hữu:

Lạc Anh

Thẩm Chi Châu

Căn hộ này anh tặng cho em, bên trong chứa nhiều kỷ niệm từ khi chúng ta quen biết, hiểu nhau, yêu nhau, chỉ cần em nguyện ý, từ hôm nay trở đi, em sẽ có một gia đình, nhiều hơn một người thân.

Lạc Anh khóc mắt không tự chủ được rơi nước mắt.

Anh hôn tai cô, hạ giọng, xen lẫn ôn nhu cùng thâm tình, ở bên tai cô nói câu: "Em là bé con của đời anh, cũng sẽ trở thành bạn đời, người thân cùng người yêu trong đời anh."

.....

Còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?

Là em làm cho anh biết cái gì gọi là nhất kiến chung tình.

Cảm ơn em đã đến bên anh.

Anh đào, Thất Tịch vui vẻ.

Nguyện chúng ta luôn luôn ở cùng nhau, từ nụ hôn đầu đến cõi vĩnh hằng.

≡≡≡≡≡≡

Câu FA từ chối hiểu.

- - --chính văn hoàn ----

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Thẩm Chi Châu × Lạc Anh

cavien6666

Sinh nhật năm ngoái, là ngày đầu tiên Thẩm Chi Châu gặp Lạc Anh.

Anh thắng tiền cho cô, mua bánh ngọt, cũng nói với cô sinh nhật vui vẻ.

Lạc Anh trong lòng luôn luôn nhớ kỹ, chờ đến ngày Thẩm Chi Châu sinh nhật, nhất định phải bồi thường anh, chuẩn bị cho anh một bất ngờ lớn.

Buổi sáng hôm đó, Lạc Anh ở trên mạng chọn một cái bánh ngọt, xác định thời gian giao hàng, vui rạo rức xuống giường, lê dép lê, ngân nga câu hát đi phòng tắm tìm Thẩm Chi Châu.

Người đàn ông vừa rời giường, đang ở phòng tắm đánh răng, đột nhiên bị hai cánh tay nhỏ ôm lấy, không tiếng động cười thầm.

Lạc Anh ở sau lưng cô, giọng cô hơi khề: "Thắm Chi Châu, sinh nhật vui về."

"... Lại thêm một tuổi."

Thắm Chi Châu giật mình, nhanh chóng đánh xong răng, đem mặt rửa, xoay người, bóp cằm cô, ngửi khí không tốt: "Lại ám chỉ anh cái gì?"

"Ai ám chỉ anh?" Lạc Anh ngẩng đầu, trừng anh một cái, "Em chúc anh sinh nhật vui về mà thôi. Em cũng không nói cái gì, anh không cần miễn cảm như vậy được không?"

"..." Thắm Chi Châu dừng vài giây, nghiêng đầu liếc cô vài lần, quả thật cảm thấy bản thân đối với vấn đề tuổi tác quá mức miễn cảm, anh nói tiếng cảm ơn, thuận thế nheo nheo mặt cô, đem cô đẩy ra ngoài, "Hôm nay là sinh nhật anh, em không nói anh cũng quên mất."

Lạc Anh bắt lấy lòng bàn tay anh, ở bàn tay anh gãi gãi, nín chặt vấn đề kia không tha, "Thắm Chi Châu."

"..."

"Thắm Chi Châu?"

"..."

"Thắm Chi Châu, anh làm gì luôn đề ý vấn đề tuổi tác như vậy? Thật ra có đôi khi em nói anh già, chính là tùy tiện đùa một chút mà thôi, cũng không có thật sự chê anh. Anh mới 25 tuổi, một chút cũng không già, nói như thế nào cũng coi như là chàng trai trẻ trong xã hội, hi hi."

Cô gái nhỏ cách nói đặc biệt đáng yêu.

Ai cũng được xoa dịu.

Người đàn ông đem cô ôm vào trong ngực, giữ thắt lưng cô, mang theo tiếng cười trầm thấp nói ở bên tai cô, "Anh chỉ đùa một chút, nào có tâm thủy tinh như em nói?"

"Phải không?" Lạc Anh hiển nhiên không quá tin, kéo ra khoảng cách nhìn kỹ anh, nhìn anh biểu cảm bề ngoài giống như là chuyện nhỏ, liền yên lòng, còn giống như người lớn ai than một tiếng, "Vậy đi, miễn cho em lại quan tâm anh, lo lắng anh tâm tình không tốt."

Cô hướng anh thề lười, "Em cũng rất mệt."

Người đàn ông nở nụ cười.

Lạc Anh trông mắt giao hoạt vòng vo chuyển, nhớ tới kế hoạch hôm nay, lập tức đề nghị: "Chúng ta đi khu vui chơi đi. Từ nhỏ đến lớn em chưa đi khu vui chơi bao giờ."

Cô nghiêng nghiêng đầu, một bộ thật đáng tiếc, "Ông ngoại không dám chơi, lại không đi cùng em. Vừa vặn anh gần đây cũng không có việc gì, chúng ta hôm nay đi đi?"

Khu vui chơi?

Này không phải là chỗ trẻ con chơi sao?

Thắm Chi Châu rõ ràng dừng một chút.

Thật ra anh không cảm thấy hứng thú, nhưng thấy cô hào hứng như vậy, bắt buộc đi gật đầu, chỉ có thể đáp ứng.

....

Trung tâm thành phố A vừa khéo có khu vui chơi tương đối nổi danh.

Giữa tháng 8, bắt kịp lễ hội ma nước ngoài, khu vui chơi chủ đề vốn là phong cách thật đáng yêu tươi mát, bắt tri bắt giác vậy mà biến thành cảnh tượng vạn quỷ quần tụ.

Một poster lớn được dán ở cửa đề quảng bá ——

Quái thú lang thang, cương thi, ác quỷ, phòng học tối tăm đáng sợ, thư viện, bệnh viện, tuyệt đối dọa người, không dọa người không lấy tiền, hoàn lại tiền!!!

Lạc Anh cúi đầu nhìn nhìn bức ảnh tuyên truyền mộng ảo tươi mát trên giao diện bán vé của Meituan, ngần người, nhất thời không phản ứng lại.

Cái quỷ gì???

Không phải nói thánh địa yêu đương, thiên đường trong mơ sao???

Thế nào biến thành bộ dạng quỷ này???

Lạc Anh có chút súp đổ, đứng tại chỗ, đi cũng không được, không đi cũng không được, căn bản không biết nên làm cái gì bây giờ.

Thẩm Chi Châu có lợi thế chiều cao, thoáng cúi đầu liền nhìn thấy rõ màn hình di động của cô, "thánh địa yêu đương, thiên đường trong mơ" tám chữ to ánh vào mắt, hững hờ cười cười, tiếng nói có chút khàn khàn ở đỉnh đầu cô vang lên, biết rõ còn cố hỏi: "Như thế nào? Không đi vào sao?"

Hôm nay là ngày làm việc, hơn nửa thời gian còn sớm, lúc này người đến khu vui chơi không nhiều lắm, cửa trừ bỏ hai người bọn họ một người cũng không có.

Người chủ đang đứng ở quầy bán vé và chờ kiểm tra vé thấy một đôi tình nhân đứng ở ngoài cửa, chậm chạp không tiến thêm một bước, nhiệt tình gọi: "Em gái, không đi vào chơi sao? Lúc này ít người, hiện tại đi vào không cần xếp hàng, muốn chơi cái gì thì chơi, đừng đợi đến lúc nhiều người, chơi không vui. Em gái cùng bạn trai cùng vào?"

Lạc Anh tỉnh tỉnh ngẩng đầu, do dự.

"Sợ cái gì?" Ông chủ nhìn ra cô sợ hãi, nháy mắt với Thẩm Chi Châu, "Không phải là có bạn trai ở đây? Đi vào thử xem?"

Lạc Anh có chút dao động, nhưng cô quả thật là rất sợ hãi, dù sao từ nhỏ đến lớn, ngay cả phim kinh dị đều không dám xem.

Thẩm Chi Châu không giống, Thẩm Chi Châu là kiểu xem phim kinh dị, đối với các loại tang thi, máu rơi ra cũng không nháy một cái, sau khi xem xong còn có thể khách quan đánh giá này lừa đảo, cảm thấy không sai liên đề cử cho người khác xem.

Cô liếc nhìn Thẩm Chi Châu.

Người đàn ông cười nửa chừng, khóe miệng hơi hơi gợn lên.

Rõ ràng, khu vui chơi chủ đề ma ám này khiến anh hứng thú hơn chủ đề trong mơ.

"Đi, tại sao không đi?" Cô gái nhỏ quật cường mở miệng.

Dù sao là sinh nhật anh, vậy liệu mình bồi quân tử, đi nhìn một cái.

.....

Hai người kiểm tra vé đi vào, bên trong quả nhiên trống rỗng một mảnh, không du khách, muốn chơi cái gì thì chơi.

Lạc Anh gắt gao nắm tay Thẩm Chi Châu, đi đến mục thứ nhất—— tàu lượn siêu tốc bị ma ám.

Tàu lượn siêu tốc so với bình thường không có gì khác nhau, ngoại trừ có một chút âm trầm, tốc độ tàu lượn không tính là nhanh, chạy qua nhà thờ, phòng học, bệnh viện cùng rừng rậm, thường thường sẽ có âm hồn bắt tấn quỷ hồn chạy ra túm người một phen, hoặc là có một cái đầu đầy tóc đen từ trên trời giáng xuống, ma troi linh tinh, chương khí lượn lờ, tuyệt đối sẽ làm bạn ở một cái cảnh tượng trải nghiệm đầy đủ mới tiến vào cảnh tượng tiếp theo, hơn nữa từng bước một thăng cấp, chơi chết bạn.

Bởi vì không có du khách, nhân viên chịu trách nhiệm bật máy đề nghị bọn họ ngồi hàng thứ nhất, nhưng Lạc Anh không muốn, hai người hướng hàng thứ hai mà đi.

Thẩm Chi Châu ngồi xuống trước, để Lạc Anh ngồi xuống, cẩn thận giúp cô thắt dây an toàn, biết cô đang khản trương, khẳng định có sợ hãi.

Dùng âm lượng chỉ hai người có thể nghe thấy, ở bên tai cô hỏi: "Có sợ không?"

Lạc Anh nắm chặt tay áo anh, thành thật gật gật đầu: "Có chút."

"Chúng ta đi lên?" Anh không hề giống nói đùa, nhìn ánh mắt cô, gần từng tiếng nói.

Lạc Anh có chút mộng: "Hiện tại sao?"

"Ừ."

"Nhưng là..." Cô một chốc nói không ra lời, không biết là cảm giác gì, ấp úng nói, "Nhưng là, chúng ta đã vào rồi, còn chưa chơi được gì."

"Em sợ như vậy, còn chơi cái gì?"

"Không được." Lạc Anh kiên định nói, "Dù sao cũng không phải ma thật, đều là giả, em nhin một chút liền trôi qua, không phải là còn có anh sao?"

Cô nghịch ngợm cười cười, biểu cảm "Tôi không sợ hãi, thật sự không sợ hãi".

Thẩm Chi Châu xoa xoa đầu cô, cùng nhân viên công tác nói một tiếng, tàu lượn siêu tốc bắt đầu.

Cảnh tượng thứ nhất là nhà thờ.

Cửa nhà thờ dán một mảnh giấy đầm máu, máu đỏ tươi dường như chưa khô, theo chữ viết bên cạnh nhỏ giọt xuống.

[Nhà thay đổi liên tục, nhát gan chớ vào!!!]

Lạc Anh nhún vai, mắt thấy cánh cửa chạm khắc ở thế kỷ mười tám mở ra trước mặt, bên trong phát ra tiếng vang yêu ma quỷ quái âm trầm khủng bố.

Một nữ thi không đầu mặc phong cách dân quốc khiêng một khối thi thể hư thối chạy vội mà đến.

Cùng với tiếng thét chói tai làm cho người ta chịu không nổi.

Lạc Anh phút chốc trợn lớn mắt, đôi má ửng hồng ngay lập tức giống như quả cà tím bị đóng băng, không có huyết sắc, ngón tay gắt gao nắm lấy ống tay áo của Thẩm Chi Châu.

Tàu lượn càng đi vào trong, cô lại càng dựa sát vào anh.

Thẩm Chi Châu toàn bộ tinh thần đều tập trung ở cô gái nhỏ bên người, phát hiện cô tuy rằng ngoài miệng nói sợ hãi, nhưng nhìn cảnh tượng còn rất nghiêm túc?

Vừa nhìn thấy thứ gì khủng bố ghê tởm, ngay lập tức nhắm mắt lại, đóng thật sự nhanh, lông mi run rẩy ở mí mắt.

Sau đó, nghe thanh âm phán đoán cái kia khủng bố gì đó đã biến mất chưa, chịu không nổi lòng hiếu kỳ, vụng trộm mở một mắt quan sát.

Lông mi cong giống như một chiếc quạt nhỏ, quạt xòe lên xuống, vô cùng đáng yêu.

Ngôi nhà ma ám đã đi qua nhà thờ, phòng học cùng rừng rậm, cảnh tượng cuối cùng là bệnh viện, bên trong không hề thiếu bệnh nhân đi lang thang trên hành lang, không phải là thiếu tay thiếu chân, chính là không có mắt.

Thật ra cũng không tính là đáng sợ, chính là âm thanh bass bên trong đặc biệt dọa người, phảng phất tự mang hiệu ứng làm cho người ta đổ mồ hôi lạnh, Lạc Anh sau lưng toát mồ hôi hột.

Cô thật sự chịu không nổi, đưa tay che lỗ tai, nhưng cho dù bịt thế nào, hiệu ứng âm thanh bên ngoài như nước thấm vào, xuyên thấu màng nhĩ, đâm vào trái tim cô, làm cho cô sinh ra một loại cảm giác hồi hộp.

"Thẩm Chi Châu..."

Lạc Anh lần đầu tiên vào nhà ma hô Thẩm Chi Châu, là thật vô lực, lỗ tai bị cô giấu đồ bùng.

Cô mở mắt ra, nhìn về phía anh, muốn tìm kiếm trợ giúp, còn chưa có mở miệng..

Một bàn tay to duỗi ra, phủ lên mu bàn tay cô, chạm vào da cô, sượt ầm trái tim cô, tuy rằng hiệu quả không lớn, nhưng không hiểu an tâm hơn.

Trong khoảng thời gian ngắn, cũng đã quên phản ứng, chỉ nhìn chăm chăm anh, trong hành lang tối đen, nóc nhà chiếu xuống ánh sáng lạnh, đem hình bóng anh phản chiếu ba chiều, còn tản ra viền vàng.

Đột nhiên, có một bác sĩ nam mặc áo dài trắng, hai tay nhét vào túi đi ra, hẩn từ sau lưng Thẩm Chi Châu, thông thả tới gần.

Bởi vì ánh sáng quá mờ, Lạc Anh thấy không rõ mặt hẩn, đợi hẩn gần chút, cô mới phân biệt rõ ngũ quan của hẩn.

"A ——" một tiếng

Đem Thẩm Chi Châu kéo đến, sợ anh bị bác sĩ nam đâm vào, khẩn trương làm cho anh dựa vào mình, trong nháy mắt, tàu lượn siêu tốc chạy qua.

Hạng mục kết thúc.

.....

Nữ nhân viên công tác trợn mắt há hốc mồm mà nhìn người đàn ông cao lãnh dựa vào cô gái nhỏ, như thể vai trò bị đảo ngược, sự tình làm sao có thể phát triển thành như vậy...?

Thẩm Chi Châu cũng thấy được nữ nhân viên công tác kia ánh mắt không bình thường, nhẫn nhịn, không nói cái gì, dẫn Lạc Anh đi ra ngoài.

Hơi hơi nghiêng người, cẩn thận hỏi vừa thấy cái gì mà kích động như vậy?

Đã qua nhà ma kích thích, cô hít thở không khí mới mẻ bên ngoài, cảm giác cả người đều sống lại.

Nhưng đối mặt câu hỏi của Thẩm Chi Châu, hiển nhiên không muốn trả lời, bởi vì thật sự là đáng sợ.

"Liên... Thấy được một bác sĩ chân dài mặc áo trắng, là một người đàn ông."

"Cứ như vậy? Liên 'A'?" Anh không thể tin hỏi, trong lời nói mang theo dấm chua không quá rõ ràng.

"Không phải, còn có, chính là... Ngay từ đầu hán cách hơi xa, em nhìn không thấy mặt hán, khi tới gần... em nhìn nhìn... Phát hiện còn rất đẹp mắt." Ngừ khí cất giấu giảo hoạt, cổ tình trêu chọc anh.

Thẩm Chi Châu:???

Lạc Anh không dám nói lời nào: "Cho nên..."

"Liên hét lên?"

"Đúng."

Thẩm Chi Châu:.....???

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Thẩm Chi Châu × Lạc Anh

cavien6666

"Cũng không phải!"

Lạc Anh không đùa anh, sợ thật sự chọc anh mất hứng, liền mất nhiều hơn được, huống chi hôm nay là sinh nhật anh đâu.

Cô cắn môi, tiến đến bên tai anh, nói với anh chuyện vừa mới phát sinh, còn nhân tiện hoạt bát bổ sung thêm: "Hán đẹp mắt như nào, cũng không so được với anh. Anh ở trong mắt em, là đẹp mắt nhất, không phải sao?"

Người đàn ông sắc mặt cuối cùng cũng dịu đi.

Cô xoa bóp mặt anh: "Quý hẹp hòi!"

Thẩm Chi Châu từ chối cho ý kiến.

....

Chơi tàu lượn siêu tốc xong, Lạc Anh đã thử đi một thất đào thoát cùng mê cung, không muốn chơi.

Thật ra, một khi vượt qua khó khăn cùng sợ hãi bên trong, sau khi chơi một hạng mục, liền sẽ phát hiện nhà ma cũng không phải kinh khủng như vậy.

Sau hạng mục, mặc kệ chơi cái gì, Lạc Anh đều bình tĩnh.

Trừ bỏ thường thường đột nhiên xuất hiện thứ gì đó dọa cô nhảy dựng, cô đối với khung cảnh bên trong âm trầm lượn lờ, đã không có cảm giác gì, trên cơ bản đều là cùng một cảnh tượng.

Nhìn nhiều, liền ngấy, không muốn chơi.

Thẩm Chi Châu không có hứng thú với những chuyến đi này, hai người đạt được thỏa thuận, ra khu vui chơi.

Hôm nay là sinh nhật Thẩm Chi Châu.

Lạc Anh lú lú thét to muốn đưa anh đi xem phim.

Người đàn ông không ý kiến gì.

Vì thế, bọn họ ngăn lại một chiếc xe taxi, để lái xe đi đến quảng trường khu kinh doanh gần nhất.

Hai người ngồi ở ghế sau, đều cúi đầu xem đi động chọn phim.

Gần đây có rất nhiều bộ phim vào kỳ nghỉ hè, có phim nước ngoài, cũng có phim trong nước, phim tình cảm, phim văn học, phim hành động, chiếu rất nhiều...

Lạc Anh cắn ngón tay, trông mắt trên màn hình đi động đôi tới đôi lui, căn bản không quyết định được, thử thăm dò hỏi: "Thẩm Chi Châu, anh thích xem phim văn học, hay phim hành động? Con trai đều thích xem phim hành động đi? Liên bộ kìa đi."

Chậm rì rì, người nào đó một bên ôm cô, một bên dựa vào lưng ghế không biết đang làm gì, đột nhiên mở miệng: "Bộ nào?"

"(tốc độ cùng kích tình)."

"Ừ."

Một cái đơn âm tràn ngập từ tính rơi xuống đất, cùng với điện thoại rung hai lần.

Lạc Anh tò mò nhìn màn hình anh, kinh ngạc!

Cô ngồi thẳng người, tất cả kế hoạch bị phá vỡ, nói năng lộn xộn: "Ồi! Không phải nói tốt lắm.. Em... em mời anh xem phim sao? Anh trả tiền làm gì?"

"Anh trả cùng em trả, có cái gì khác nhau?"

"Đương nhiên khác."

Cô gái nhỏ tức giận đến nỗi nói không rõ, tính tình đặc biệt bướng bỉnh, cố ý muốn chuyển khoản cho anh, mới bằng lòng vào rạp chiếu phim.

Trước khi lên lớp, Lạc Anh đã bị Lâm Duyệt phổ cập khoa học qua ——

Cô ấy nói chuyện như tên trộm, trong đầu đều có những hình ảnh nhỏ, hai mắt lóe sáng: "Lạc Anh a, cậu cùng P thần... Có hay không... Có hay không..."

"Làm gì?"

"Xem phim cùng nhau?"

Lạc Anh nhớ lại một chút, nở nụ cười: "Xem qua, ở trên sofa phòng khách xem."

"Không phải là kiểu xem phim này." Lâm Duyệt ngẩng mặt lên, "Cái loại này làm sao có thể gọi là xem phim?"

"... Cái loại này làm sao lại không thể gọi xem phim?"

"Tôi nói xem phim là một đôi tình nhân cùng nhau dắt tay đi rạp chiếu phim xem phim, cảnh tối lửa tắt đèn thật ái muội cái loại này..."

Lạc Anh hết chỗ nói rồi: "Chúng tôi cũng là cảnh tối lửa tắt đèn."

"Cậu thấy không rõ người khác, lại có thể cảm nhận được của tim anh ấy đập, điều hòa rạp chiếu phim bình thường đều sẽ đặc biệt lạnh, lúc cậu lạnh, anh ấy sẽ theo bản năng bắt lấy bờ vai cậu,kéo cậu vào trong lòng."

Lạc Anh nghiêng nghiêng đầu: "Điều hòa trong nhà có đôi khi cũng rất lạnh, lúc tôi lạnh, anh ấy sẽ lấy áo khoác ra đắp trên người tôi, sau đó ôm tôi."

"... kìa bầu không khí không giống với. Cậu nghe tôi nói hết." Lâm Duyệt tiếp tục nói, "Sau đó, nếu không có nhiều người ngồi, xung quanh không có ai, cảm xúc dâng trào, anh ấy sẽ cúi đầu đến hôn cậu, rất ái muội a."

Lạc Anh khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, không không biết xấu hổ nói.

Cảm xúc dâng trào... khi cảm xúc dâng trào, Thẩm Chi Châu đâu chỉ là hôn cô, phim đều không cần nhìn, trực tiếp đem cô ôm vào phòng, cắn tai cô.

Lạc Anh hướng Lâm Duyệt ghét bỏ tròn mắt: "Cậu xem phim tình cảm xem đến hư đầu óc?"

"..."

Bộ (tốc độ cùng kích tình) có rất nhiều người xem,xung quanh đều có người ngồi.

Lạc Anh ngồi xuống ghế, liền cúi đầu cười, thế nào cũng không dừng được.

Thẩm Chi Châu không hiểu liếc cô một cái, ra tiếng hỏi: "Như thế nào?"

"Không có gì." Lạc Anh nhìn ánh mắt anh, cười cười nói, "Em nhớ đến lúc lên lớp, bạn học nói với em một chuyện."

"Rất buồn cười?"

"Thật rất buồn cười, chính là có chút ngốc."

Thắm Chi Châu hiếm thấy cô như vậy, quay đầu, nhẩn nại mười phần tung ra đề tài: "Nói tới nghe một chút?"

"..."

"..."

Câu nói này của Thắm Chi Châu ngăn cười hiệu quả, Lạc Anh lập tức ngừng cười, che miệng, đánh chết cũng không nói.

Bởi vì thật sự là quá ngu ngốc!!!

Xem xong phim, liền đến lượt bữa ăn tình nhân.

Lạc Anh còn nhớ kỹ cô buổi sáng ở trong phòng vọng trộm đặt bánh sinh nhật, Thắm Chi Châu không thích ăn đồ ngọt, cô đặt kích cỡ không tính lớn, kiểu dáng cũng phù hợp tính cách anh, vô cùng đơn giản.

Hai người vào một nhà hàng mì, ăn mì trường thọ.

Ăn xong, Thắm Chi Châu nói không no, còn muốn lại ăn thứ gì khác.

Lạc Anh nhìn anh vài lần, do dự hỏi: "Anh đói như vậy sao? Nhưng mà anh vừa mới ăn rất nhiều."

"Không đủ."

"Cẩn thận trung niên mập ra, Thắm Chi Châu." Cô hảo tâm nhắc nhở một câu.

Người đàn ông nở nụ cười, nhéo nhéo mặt cô: "Yên tâm, chỉ là chế độ ăn uống bình thường."

Lạc Anh ánh mắt hoảng hoảng, không biết có phải là cô suy nghĩ nhiều, luôn cảm thấy anh hiện tại tươi cười cùng tôi hôm qua cô nhắc nhở anh: "Kiểm chế chút đi, Thắm Chi Châu. Anh hiện tại nhu cầu tràn đầy như vậy, làm nhiều, về sau sẽ bị thận hư. Vạn nhất sau khi kết hôn... Kìa gì... Làm sao bây giờ?"

Anh cười khẽ một tiếng, véo eo cô, còn hững hờ xoa bóp mặt cô: "Yên tâm, chỉ là tính thú bình thường."

"..."

Được rồi, Lạc Anh cúi đầu, khắc sâu suy nghĩ, cảm thấy bản thân gần đây thật sự... bị người nào đó làm bản.

....

Buổi tối, gió đêm mang theo một cổ mát mẻ, cửa sổ không đóng, một chút gió lùa vào, nhấc lên một trận gọn sóng.

Trong phòng khách ngọn đèn vàng nhạt làm nổi bật khuôn mặt nhu hòa trắng nõn của cô gái, cô nhẩn nại cầm từng ngọn nến một cái một cái cắm vào bên trong bánh ngọt, đáy lòng còn có điểm sâu, nói nhỏ: "Hai mươi lăm tuổi... Cuối cùng rồi cuộc muốn cầm bao nhiêu cái? Hai mươi lăm cái cần bản cầm không được, này bánh ngọt quá nhỏ... Sớm biết liền mua cái lớn một chút thì tốt, nhưng là quá lớn ăn cũng không hết, chỉ có thể lãng phí."

Cuối cùng, Lạc Anh cắm bảy ngọn nến vào đó.

Thắm Chi Châu không hiểu, hỏi cô vì sao.

Cô cười cười, mặt mày cong cong phảng phất cất giấu tình mang.

Người đàn ông nheo lại mắt, nghe cô nói: "Bởi vì 2 cộng 5 bằng 7, em thông minh không? Nghĩ ra biện pháp tốt như vậy."

Anh lười nhác nghiêng nghiêng đầu, mắt đen nhìn chăm chăm vào cô, cúi xuống, khoe miệng nâng lên cười nghịch ngợm, ở bên tai cô nói nhỏ: "Thông minh, cục cưng của anh là thông minh nhất."

"..."

Thắm Chi Châu thông thường sẽ không dễ dàng gọi cô cục cưng, trừ khi là chọc cô khóc, hoặc là làm gì đó, mới có thể ngẫu nhiên gọi ra.

Một tiếng gọi này, gọi lên một chút tình thú.

Lạc Anh liếc anh một cái, thấp nển, thúc giục nói: "Mau ước nguyện, ước nguyện xong thôi nển."

Người đàn ông như cô mong muốn.

Ước nguyện đặc biệt nhanh, không vài giây, Thẩm Chi Châu liền ước xong rồi, mở mắt ra, thổi tắt nến.

Anh một bên cắt bánh, một bên bị cô gái nhỏ đề ra nghi vấn: "Anh vừa mới ước cái gì vậy? Thế nào nhanh như vậy? Có thể nói sao?"

"Không thể."

"..." Lạc Anh tiếc nuối chớp mắt, "Tuyệt tình như vậy?"

"Nói sẽ không linh, chờ thực hiện được, anh lại nói cho em."

"Được rồi."

Chiếc bánh kem được cắt như một viên gạch nhỏ, cong vẹo đặt ở khay giấy nhỏ, người đàn ông dùng nĩa xúc lên một khối bơ, để ở bên môi phản nộ của cô.

"A."

Cô quả nhiên mở miệng ra, một ngụm ăn vào, còn đem đầu lưỡi vươn ra, chậm rì rì liếm kem ở khóe miệng, không đầu không đuôi nói: "Anh đang nuôi một đứa trẻ."

"Em vốn là trẻ con."

....

Đối với chuyện Thẩm Chi Châu luôn luôn coi Lạc Anh là trẻ con, Lạc Anh nội tâm rất vui vẻ, nhưng mặt ngoài giả bộ không đồng ý, hơn nữa vào sinh nhật 19 tuổi, đứng trên giường lớn kháng nghị: "Em 19 tuổi! Em 19 tuổi! Thẩm Chi Châu, em 19 tuổi, còn có một năm nữa em 20!! Không được lại nói em là trẻ con!!!"

"..."

Người đàn ông phớt lờ hành vi ngậy thơ của cô, chậm rì rì đi đến phòng tắm đánh răng chuẩn bị ngủ.

Kết quả, cô gái nhỏ thật sự giống như một đứa trẻ, ngay cả ngủ cũng không an phận, cánh tay và cẳng chân nhỏ bé quăn đến, gắt gao ôm chặt, đôi mắt trong đêm tối sáng lấp lánh, răng hổ nhỏ như ẩn như hiện bởi vì cười rộ lên, lại lặp lại một lần: "Em 19 tuổi!!!"

"... Ừ. Sinh nhật vui vẻ."

"Cứ như vậy? Không được."

"Không phải là chúc mừng em rồi sao? Buổi tối khuya, hưng phấn như vậy, muốn làm gì?" Thẩm Chi Châu thờ dãi.

Vừa dứt lời, anh đã lưu loát xoay người đem cô áp ở dưới thân, nâng lên cảm nhận hôn một nụ hôn sâu, nhiệt độ trên người nóng bỏng, Lạc Anh nhắm mắt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Cứ như vậy, hai người giăng co gần hết đêm.

Mới hô hấp đều đều đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Thẩm Chi Châu × Lạc Anh

cavien6666

Cùng Lạc Anh chơi đùa trong căn hộ hơn một tháng, đến lúc muốn gây dựng sự nghiệp, Lạc Anh cũng chuẩn bị khai giảng.

Chương trình học năm hai đặc biệt nhiều, lúc thời khóa biểu được đăng lên, Lạc Anh oán giận với Thẩm Chi Châu, thứ hai đến thứ sáu kín lịch, thứ tư buổi tối còn có tiết học.

Cô học ngoại trú, ngay cả buổi tối đều phải lên lớp, học kỳ này nhiều khổ sở a.

Thẩm Chi Châu cũng nhăn mày lại, học buổi tối quả thật rất khó làm, từ trường học về căn hộ là cả một đoạn đường, trong đó có con đường nhỏ chạng vạng người đi rất thưa thớt, đèn đường cũng chỉ có vài cái, mờ mờ ám ám, đặc biệt dễ dàng xảy ra chuyện.

Anh cân nhắc một lúc, nói: "Về sau, anh đưa đón em đi học."

"..." Lạc Anh không thể tin được, cũng sợ gây phiền toái cho anh, nhưng vẫn là kinh hi hoi, "Thật sao? Như vậy anh có phải rất mệt không?"

"Sẽ không." Thẩm Chi Châu nói không thành vấn đề, giống như chỉ là một cái nhấc tay, "Thời gian đi làm của anh cùng với em không khác nhau lắm. Còn thứ tư, anh có thể buổi tối lại đi đón em."

"Cùng đi làm?" Lạc Anh đến nay không biết Thẩm Chi Châu sau khi rời đội cuối cùng muốn làm gì, "Anh làm công việc gì? Anh còn chưa có nói với em đâu, nói một chút."

"Công việc?" Thẩm Chi Châu nở nụ cười, "Bàn hợp đồng, ký văn kiện, nghĩ phương án, xã giao, quản lý..."

"Không phải là... Không phải là, v.v..." Lạc Anh càng nghe càng kỳ quái, tuy rằng cô có nghĩ tới Thẩm Chi Châu sau khi rời đội, có phải về Thẩm gia kế thừa gia sản làm đại thiếu gia không, nhưng cô biết Thẩm Chi Châu không có hứng thú với chuyện đó, hiện tại ngay cả cô cũng bối rối, "Anh muốn vào Tập Đoàn Thịnh Kinh sao?"

"Ừ." Người đàn ông đáp rất kiên quyết, "Đã chuẩn bị thật lâu."

"Tại sao vậy?" Lạc Anh sợ anh làm việc này ủy khuất bản thân, ngoan ngoãn ngồi trước mặt anh, nghiêm cẩn hỏi, "Là vì lúc trước bán đi cổ phần công ty sao?"

Anh không phủ nhận.

Thì phải là.

"Đừng nhìn anh như vậy." Thẩm Chi Châu nắm lấy lỗi tai cô, "Làm gì đều được, dù sao sớm hay muộn đều phải vào Thịnh Kinh, còn không bằng sớm một chút đi vào. Huống hồ, anh ở Thịnh Kinh muốn nghỉ thì nghỉ, muốn làm thì làm..."

Nói trắng ra là, chính là công ty nhà mình, tất cả mọi người phải kính hán ba phần.

"Được rồi." Lạc Anh hướng anh cười cười, ôm anh hoạt bát hỏi, "Vậy anh làm chức vị gì?"

"Đi vào học làm những thứ linh tinh, chờ học xong, sau khi kết hôn, lại về nhà làm những thứ linh tinh cho vợ." Người đàn ông nghiêng nghiêng đầu, cười xấu xa.

Vợ? Làm linh tinh?

Lạc Anh kinh ngạc, gò má hồng hồng lên siết chặt mặt anh, thở phì phò, nói: "Sao lại thế này? Anh đang nói gì thế? Còn học cái gì, với ai?"

"..."

Cô không để ý hình tượng nằm sấp ở trên người anh, đánh anh như một đứa trẻ, cho đến lăn xuống sofa, may mắn Thẩm Chi Châu tay mắt lanh lẹ nhanh chóng ôm lấy cô, để lưng cô chạm đất trước, mới tránh cho bị thương.

"Em không sao chứ?"

Lạc Anh thất kinh, muốn đứng dậy, lại bị người đàn ông một phen giữ chặt, rải rác nho nhỏ hôn dừng ở má cô, tiếng nói khàn khàn đến gọi cảm mê hoặc, "Anh Đào, ở chỗ này..... (Không thể kim nén)?"

Không thể tin được!

"..." Lạc Anh trừng anh một cái, "Không."

Con mèo to béo vẫn còn ghé vào sofa mở to đôi mắt xem bọn họ, liếm móng vuốt, một mặt mê mang kêu meo meo.

"Anh Đào, anh ôm em." Người đàn ông khăng khăng.

Cuối cùng, Lạc Anh cũng không biết là thế nào bị anh dụ dỗ, thành công bị anh thuyết phục đi vào khuôn khổ.

Lúc này đã là đêm khuya, trong phòng có ánh sáng mờ nhạt, trên tường trắng phác thảo ra hình bóng lười nhác.

Ngoài phòng cảnh sắc rải rác nho nhỏ, che giấu ánh sao, vàng sáng trắng ngà giống như là viên kẹo đường ngọt ngào.

.....

Ngày thứ hai, Lạc Anh sớm rời giường, nhanh chóng chạy vào phòng tắm đánh răng rửa mặt, sau đó, thu thập túi sách, đi giày.

Chờ cô làm xong tất cả, Thẩm Chi Châu cũng mặc xong quần áo.

Anh hôm nay mặc một thân tây trang thuần màu đen, không có mặc áo khoác, vạt áo somi trắng sạch sẽ bị anh nhét vào cặp quần tây, nhìn chân có vẻ dài ra, cả người có vẻ đẹp trai hơn.

Anh một bên hững hờ cài nút trên tay áo somi, một bên đã đi tới, đứng ở cửa vào hỏi: "Rất vội?"

Lạc Anh gật gật đầu: "Có chút." Tâm mắt luôn luôn ngưng ở trên người anh, tổng cảm giác anh hôm nay đẹp trai hơn, lạnh lùng và buông thả, thiếu sự dịu dàng lúc ở nhà, hơn vài phần kiêu ngạo, giống như Pluto đứng trên bục thể thao điện tử lĩnh thưởng đã trở lại.

Quả nhiên, đàn ông phải làm một số chuyện, có sự nghiệp mới có mặt lực.

Thẩm Chi Châu chống lại đôi mắt háo sắc của cô, như là nhìn thấu cô, nâng nâng chân, trêu đùa nói: "Kia giúp anh đi giày."

Chi cần đi giày có thể ra cửa.

Lạc Anh "A... A?" Hai tiếng, "Ừ" một tiếng, ma xui quỷ khiến, đặc biệt ngoan ngoãn xỏ vào, thật sự từ từ giày tìm ra đôi giày da nam, muốn giúp anh đi vào.

Thẩm Chi Châu nhăn lại mày, đem chân thả về, ngữ khí mang theo điểm giận giữ mở miệng: "Anh Đào."

Cô gái nhỏ không để ý, còn tại nghi hoặc, không phải là muốn đi giày sao? Thế nào đem chân lui trở về, như vậy cô giúp anh đi thế nào?

"Anh Đào?" Người đàn ông lại hô cô lần nữa.

Cô rốt cục có phản ứng, ngẩng đầu, bàng hoàng hỏi: "Anh nâng chân lên."

"Nâng cái gì chân." Thẩm Chi Châu cúi xuống thắt lưng, bản thân lấy giày xỏ vào, một bên dẫn cô ra ngoài, một bên giáo dục nói, "Anh bảo em làm cái gì em liền làm cái đó?"

"Không phải đi giày sao? Anh cũng thường xuyên xỏ cho em, em giúp anh xỏ một cái như thế nào?"

"Anh nói không được là không được." Thẩm Chi Châu ngữ khí lãnh đạm, lộ ra cứng rắn, "Nghe lời."

Lạc Anh ngoan ngoãn bĩu môi: "Ồ."

Thẩm Chi Châu lấy túi sách của Lạc Anh cầm trên tay, ấn thang máy, xuống lầu.

Dưới lầu ngừng một chiếc Rolls-Royce Gus xám trắng, Thẩm Chi Châu đi qua, mở cửa ghế sau, để Lạc Anh ngồi vào, bản thân cũng đi vào theo.

Hướng lái xe trước mặt nói: "Đi đại học A trước."

"Đại học A?" Lái xe giật mình, thấy cô gái nhỏ đằng sau nháy mắt sáng tỏ, nhìn không được nhắc nhở, "Thiếu gia, Thịnh Kinh bên kia tất cả cô đồng biết chuyện đã ở phòng họp chờ, tôi sợ ngài không kịp."

Thẩm Chi Châu cười nhạo, chạm vào đồng hồ bạc trên tay, giọng điệu hờ hững đến cực hạn: "Vậy để bọn họ chờ."

"..." Lái xe cung kính hướng đại học A đi, thuận tiện lại nhắc nhở câu, "Đằng sau có tư liệu, là chú Trương đem qua sửa sang lại, thiếu gia có thể nhìn xem"

Thẩm Chi Châu hững hờ lật xem, xoay ngón tay qua lại trên góc cửa tờ giấy...

Lạc Anh tất cả lực chú ý đặt trên ngón tay anh, khớp xương sạch sẽ, thon dài, còn rất lưu loát, bất kể là ở trên bàn phím hay là lật trang sách, đều rất hấp dẫn.

Nhìn đến Lạc Anh nuốt nước miếng.

Thẩm Chi Châu sâu sắc phát hiện không thích hợp, còn tưởng rằng cô đói bụng, phân phó lái xe trước mặt dừng ở cửa hàng bánh ngọt, anh xuống xe chọn vài cái bánh mì Lạc Anh thích ăn, lại quay trở lại.

"Ăn chút gì, thế này làm sao lên lớp?"

"Ồ."

Lạc Anh cầm lấy từ tay anh, xé vỏ của bánh sừng bò, thấy anh như trước nghiêm túc xem văn kiện, liền một bên xé bánh mì, một bên cho anh ăn.

Đưa tới bên môi anh, giống như đút cho vật nhỏ, vẫn là vật nhỏ cao lãnh.

Hình ảnh này, nhìn xem Lạc Anh rất muốn cười, cuối cùng vẫn là nhin xuống.

Đến trường học, xuống xe, chạy vội đến phòng học.

.....

Khai giảng tiết 1, trong phòng học kín hết chỗ ngồi, rộn ràng nhốn nháo ngồi đầy bốn năm mươi người, tất cả mọi người đều đến, cơ bản không có vắng mặt.

Đã xong gần hai tháng nghỉ hè, mọi người đều có thay đổi mức độ khác nhau, có đen, có gầy, có mập ra, bụng như phật đi lạc, chọc người xung quanh ôm bụng cười to.

Lâm Duyệt giống như chưa tỉnh ngủ, tóc dài tùy ý buông xõa, hai mắt thâm quầng, cứ vậy bước vào.

Dựa theo lệ học kỳ trước, ai đến trước sẽ chiếm vị trí.

Lạc Anh sớm liền chiếm vị trí tốt, khoảnh khắc tầm mắt chạm vào Lâm Duyệt, lập tức phát phát tay, làm cho cô đi lại.

"Cậu làm gì? Tối hôm qua lại thức đêm đánh trò chơi?"

Lâm Duyệt vô hồn ngồi xuống, lục ra sách giáo khoa, kinh ngạc nói: "Cậu làm sao mà biết tôi thức đêm?"

Lạc Anh dang hai tay: "Này rất khó đoán sao?"

"..." Lâm Duyệt ai than một tiếng, "Được rồi, thật dễ đoán, tôi không thức đêm đánh trò chơi, chính là trong lúc vô tình nhìn thấy một cái tiểu thuyết, liền đọc một đêm. Nhưng mà, cậu hôm nay đến sớm như vậy? Không phải nói, xe buýt cậu đi chuyển rất muộn, cho nên cũng muộn theo nó sao?"

"Tôi hôm nay cũng là muộn theo nó." Lạc Anh nở nụ cười, "Hiện tại lên lớp được 5 phút, là cậu đến muộn thôi."

Lâm Duyệt nhún vai, "Giáo viên chưa tới, tính trễ gì?"

Lạc Anh kỳ thực xem như là cô gái nửa văn chương, cô thường xem rất nhiều truyện, cũng đặc biệt tạp, các loại hình xếp bảng hàng đầu cô đều lướt qua.

Gần nhất vừa vặn thiếu truyện, dù sao khai giảng, thời gian nhàn hạ không thể luôn cùng Thẩm Chi Châu, cũng là lúc xem thêm nhiều truyện.

Vì thế, Lạc Anh chống cằm, một bộ thật cảm thấy hứng, hỏi Lâm Duyệt: "Cậu xem là loại truyện gì? Cứ nhiên có thể xem một đêm, nói tới nghe một chút."

Lâm Duyệt có chút ngượng ngùng, mặt đỏ hồng ôm đi động của mình, không nghĩ nói cho cô.

Lạc Anh thấy cô như thế, thờ dài một tiếng, giả bộ cá giận nói: "Không phải là một quyển truyện thôi, nói một chút đều không được?"

"Cậu thật muốn biết?"

"Ừ, tôi cũng muốn xem." Ngữ khí đơn thuần đến Lâm Duyệt có chút không đành lòng.

Cô hướng Lạc Anh ngoắc ngoắc ngón tay, làm cho cô lại gần một chút, ấn mở màn hình di động cho cô xem.

Phốc ——

Lạc Anh uống một ngụm nước, suýt nữa không nhịn được phun ra.

"(nụ hôn của tổng tài)...?"

Lạc Anh cũng không có bởi vì tên sách có chút gọi tình cùng khoa trương mà ghét bỏ nó, nhấp vào trang giới thiệu, nhìn nhìn đại khái nội dung.

Đại khái nói là một cô gái kiếp trước bị chị gái bạch liên hoa hại thảm, dung mạo bị hủy, ung thư, vô cùng thảm, lại không nghĩ ngủ một giấc, trong nháy mắt trùng sinh đến 18 tuổi, như trước là cô bé lọ lem, nhưng dung nhan vẫn đẹp đẽ, đẹp không gì sánh nổi, cô dựa vào trí nhớ kiếp trước, từng bước một ngược cặn bã thượng vị, còn chiếm được niềm vui của tổng tài.

Lạc Anh một lời khó nói hết nhìn cô ấy: "Thật sự... có hay như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 59: Thẩm Chi Châu × Lạc Anh

cavien6666

Lạc Anh cũng không có bởi vì tên sách có chút gọi tình cùng khoa trương mà ghét bỏ nó, nhấp vào trang giới thiệu, nhìn nhìn đại khái nội dung.

Đại khái nói là một cô gái kiếp trước bị chị gái bạch liên hoa hại thảm, dung mạo bị hủy, ung thư, vô cùng thảm, lại không nghĩ ngủ một giấc, trong nháy mắt trùng sinh đến 18 tuổi, như trước là cô bé lọ lem, nhưng dung nhan vẫn đẹp đẽ, đẹp không gì sánh nổi, cô dựa vào trí nhớ kiếp trước, từng bước một ngược cặn bã thượng vị, còn chiếm được niềm vui của tổng tài.

Lạc Anh một lời khó nói hết nhìn cô ấy: "Thật sự... có hay như vậy?"

"Rất hay." Dù sao Lạc Anh cũng đã biết cô đọc cái gì rồi, Lâm Duyệt không để ý lại nỗ lực giới thiệu, "Tôi nói cho cậu, bên trong nam chính đặc biệt mê người, gần 1m9, thân cao chân dài, sinh ra đã ngậm thìa vàng, lại một chút cũng không quấy phá, tình thông bảy ngôn ngữ, 16 tuổi thi được bằng thạc sĩ quản trị kinh doanh ở nước ngoài, sau đó về nước kế thừa gia sản, trở thành nhân vật lớn trong thương giới một tay che trời. Hần bình thường đối ai cũng lạnh như băng, chỉ có đối nữ chính đặc biệt tốt, còn sủng đến tận xương."

"..."

Giới thiệu xong, Lâm Duyệt còn thật hưng phấn mà kéo cánh tay nhỏ của Lạc Anh, quờ quơ, "Thế nào? Có chân thực không, có mê người không, có đẹp trai không?"

Lạc Anh ho khan hai tiếng, đảo mắt: "Cậu nói như vậy, tôi làm sao cảm nhận được? Tôi đi tìm, xem xong lại nói cho cậu biết."

"Được." Dụ dỗ thành công, Lâm Duyệt còn không quên dặn cậu, "Cậu nhớ xem."

"Đã biết, nhưng mà... cốt truyện có phải rất khoa trương."

"Khoa trương mới hay."

"... Như vậy sao?" Lạc Anh thế giới quan sụp đổ.

Nhưng cô vẫn quyết định đi nghiên cứu về (nụ hôn của tổng tài) thứ khiến Lâm Duyệt thức suốt đêm.

.....

Chạng vạng, Lạc Anh ngồi ở quán trà sữa bên ngoài cổng trường chờ Thẩm Chi Châu, xung quanh ngồi rất nhiều nam sinh đang nói chuyện phiếm chơi trò chơi.

Cô bé im lặng, hút một ly trà sữa khoai môn ngồi ở trong góc, mắt cô nhìn thẳng vào di động, ngón tay sạch sẽ xinh đẹp thỉnh thoảng lướt xuống hai lần để lật trang.

Nhìn đến buồn cười, răng hổ cùng lúm đồng tiền sẽ lộ ra, tất cả đều có vẻ điềm tĩnh nhu thuận.

Thẩm Chi Châu chân dài bước đến, sai bước đi qua, ngồi xuống đối diện cô, khớp xương sạch sẽ uốn cong, ở mặt bàn gõ gõ.

Bang.

Hai tiếng vang nhỏ.

Cô bé lập tức giống như con thú nhỏ kinh hoàng, tròn to mắt, nhìn anh, thoát giao diện, hơn nữa còn tắt màn hình.

"..."

Người đàn ông nhứ mày, không nói một câu, qua vài giây, mới chậm rãi từ từ hỏi, "Anh Đào, em vừa mới hoảng cái gì?"

"A?" Cô gái nhỏ sắc mặt không giải thích được đỏ lên, cô sẽ không nói dối, vừa nói dối sẽ khản trương đỏ mặt, màu đỏ không tự nhiên, chậm rãi, theo hai lúm đồng tiền lan tràn đến lỗ tai, cả người đều phản nộn nộn.

Lạc Anh há miệng thờ đốc, vô lực mở miệng, "Không hoảng cái gì."

"Em có chuyện giấu anh?"

"Em không có."

"Vậy em nói đi, vừa mới đang làm gì, cùng người trò chuyện, hay là đang nhìn này nọ, có thể nhìn thành như vậy."

"Em thế nào?"

Lạc Anh theo bản năng sờ sờ mặt, phát hiện gò má thật nóng, cô đưa tay nhéo lỗ tai, lỗ tai cũng thật nóng.

Đáng chết.

Tại sao có thể như vậy?

Lạc Anh dường như cũng cảm thấy bản thân phản ứng quá lớn, nhưng không biết nên giải thích thế nào, cô nói không nên lời, cúi đầu, cúi đầu, thoát nhìn vô cùng ủy khuất.

Thẩm Chi Châu hạ xuống chân dài đang vắt chéo, thở dài, đứng lên, cầm lên trà sữa cô đang uống dở, nắm tay cô, đưa cô ra ngoài.

Chờ lên xe, ở trong hoàn cảnh chật hẹp, không khí mới mẻ ít đến đáng thương, Lạc Anh càng lộ vẻ không được tự nhiên.

Hôm nay Thẩm Chi Châu không để tài xế lái xe, mà là bản thân lái xe.

Anh ngồi ở ghế lái, níu chặt lấy vấn đề vừa rồi không tha, cố chấp hỏi: "Anh Đào, nói với anh."

Không khí yên tĩnh một giây.

Cô gái nhỏ ngẩng đầu, ánh mắt trong suốt nhìn thẳng vào mắt anh, không nhiễm một hạt bụi, sạch sẽ đến không đành lòng làm bẩn.

Anh vẫn luôn biết điều đó, Lạc Anh ở trước mặt anh chính là một trang giấy trắng, cô không nói qua yêu đương, là anh tự mình dạy cô tất cả mọi thứ, bao gồm "Lấy lòng" đàn ông trong chuyện tình như thế nào.

Dù vậy, cô gái nhỏ vẫn sạch sẽ đến làm cho anh bội phục, luôn duy trì sự hồn nhiên cùng ý định ban đầu, vĩnh viễn vui vẻ trong sáng, cuộc sống đều là tích cực hướng về phía trước.

Điều này cũng là nguyên nhân khiến anh càng ngày càng thích cô, không thể sống thiếu cô.

Không biết có phải anh suy nghĩ nhiều không, phản ứng vừa rồi của Lạc Anh, anh theo bản năng hoài nghi cô có phải thích người khác rồi không...

"Anh làm gì vậy?" Lạc Anh bỗng chốc không hiểu tại sao anh phản ứng như vậy, "Em không cùng người trò chuyện, em chỉ là xem này nọ."

"Có thật không?"

"Thật." Lạc Anh gật gật đầu, nói đúng sự thật, "Thật sự thật sự, em không cùng người trò chuyện, em có thể nói chuyện với ai? Anh đang lo lắng cái gì?"

Áp suất không khí trên người người đàn ông rất thấp, vẻ mặt âm hàn.

Lạc Anh biết anh ở không vui, giống như đang ghen, cô ôm lấy cổ anh, dè dặt cẩn trọng nghiêng mình sang, giống như mèo nhỏ bám người, nhìn sườn mặt lạnh lùng của anh một lúc, đột nhiên, bất ngờ không kịp phòng ngừa đầu lên, mở miệng cắn cắn anh.

"Em làm gì?" Người đàn ông ăn đau, nhử mày nhìn cô, lại không lay cô xuống dưới, ngoài miệng ngữ khí lạnh lùng đến cực hạn, nhưng động tác trên tay lại rõ ràng là dung túng.

"Cắn anh." Cô gái nhỏ nghiêng nghiêng đầu, chớp đôi mắt xinh đẹp, thành thật mở miệng.

Thẩm Chi Châu bị tức nở nụ cười, để cô ôm lấy cổ, bất đắc dĩ hỏi: "Anh hỏi là, em cắn anh làm gì?"

Cô bĩu môi: "Rõ ràng, anh không biết sao? Trừng phạt anh."

"Hả?" Thẩm Chi Châu gật mình, nửa ngày không phản ứng được Lạc Anh nói "Trừng phạt" là có ý tứ gì.

Anh còn chưa có hỏi ra nghi vấn, cô gái nhỏ lại cắn cắn môi dưới của anh, đôi mắt trong suốt nhiễm một cỗ ủy khuất, tức giận nói:

"Ai bảo anh luôn ăn dấm bậy, làm mặt lạnh với em, anh xem anh hiện giờ, em đã làm gì? Anh ghen cái gì, tức cái gì? Cứ như vậy không tin em sao?"

Người đàn ông không nói gì.

Lần này đến phiên cô bé lên mặt, giáo huấn đứa trẻ không nghe lời: "Thẩm Chi Châu, em thật sự không nói chuyện với người khác, cũng không có nói chuyện với con trai, cho dù là có, cũng chỉ là giữa bạn bè nói chuyện mà thôi. Bạn trai của em chỉ có anh..." Cô nhéo nhéo mặt anh, "Đại quán quân, đại

thiếu gia, anh có thể tự tin một chút hay không? Với điều kiện của anh, em đi chỗ nào tìm một người đàn ông ưu tú hơn anh, so với anh càng yêu em hơn. Hơn nữa...em sớm đã là người của anh... em còn có thể đi chỗ nào?"

Có thể là bên trong xe không người, không gian hạn chế.

Lạc Anh không hiểu lớn mật lên, ôm lấy cổ anh trong vài phút không buông tay.

Thẩm Chi Châu nhũ mày, chân thành nhận sai, ở trước mặt cô ôn nhu thuận kỳ quái.

Vì thương cho anh, cô gái nhỏ hôn hôn môi mỏng của anh, ôm lấy cổ anh hôn, ít khi chủ động, ấm áp mềm mại, vẫn còn có chút run rẩy.

Thẩm Chi Châu thân mình cứng đờ, rất nhanh liền thích ứng, đỡ thắt lưng cô, phòng ngừa cô đụng tới vị trí điều khiển cùng với cần gạt, dè dặt cẩn trọng che chở, nhưng không chủ động, cũng không hòa theo.

Giảo hoạt không nhúc nhích, ung dung xem cô, đợi đến lúc cô tức giận, chuẩn bị rút lui, duỗi tay ấn lại ót cô, để cô dựa lại gần, hôn sâu, nụ hôn này kéo dài lại nhiệt tình.

Thẩm Chi Châu đỗ xe cách cổng trường không xa, cách khoảng 100m, gần đó không hề ít học sinh ngáy ăn trong trường ra ngoài kiếm ăn, loáng thoáng thấy bên trong xe đôi tình nhân quấn quýt si mê nhau.

Ngay từ đầu không quá để ý, tùy tiện nhìn một cái tính tránh ra, ai biết, cô gái bên trong đột nhiên xoay người lại, gương mặt rõ ràng xuất hiện trong tầm nhìn, càng nhìn càng thấy quen.

Cuối cùng, ánh sáng lóe lên, vồ vồ đầu.

Là hoa hậu giảng đường đại học A!

F*CK.

Chết tiệt...

Chiếc xe này là Rolls-Royce đi? Là đi? Dòng nào không biết, chỉ biết rất nhiều tiền.

Người đàn ông tây trang giày da, trên tay đồng hồ giá trị vài ngàn đô la, khẳng định không phải quý, nhìn qua cũng không kém, ngũ quan đoan chính tinh xảo, lộ ra cảm giác thành thực.

Quả nhiên, mỹ nữ đều bị trai đẹp có tiền ôm đi.

Tin tức Lạc Anh cùng kẻ có tiền ở cùng nhau lan truyền trong trường ngay ngày hôm sau, đây không tính là tai tiếng gì, dù sao người ta cũng chỉ là yêu đương bình thường mà thôi, không thể nói bạn trai người ta tương đối không bình thường nên ghen tị mà miệt thị đi.

Sau đó, lại có người nói, Lạc Anh không phải là ở kỳ nghỉ hè, cùng Pluto đại thần thể thao điện tử công khai yêu đương hơn nữa tuyên bố là đối tượng kết hôn sao?

Thế nào? Nhanh như vậy liền có niềm vui mới?

Lạc Anh đối với tin đồn không có gì để nói.

Sau một thời gian, lại có phiên bản mới xuất hiện.

Bởi vì trên mạng đã tìm đến bối cảnh Pluto, Pluto tên thật là Thẩm Chi Châu, là trưởng tử Tập Đoàn Thịnh Kinh, người thừa kế gia tộc, danh xứng với thực phú nhị đại.

Pluto sau khi rời đội, vào tổng bộ Thịnh Kinh, lên làm phó tổng tài Tập Đoàn Thịnh Kinh.

Cho nên, Lạc Anh chẳng phải tìm niềm vui mới, mà là ngày đó người đàn ông ở trong xe cùng cô anh em em chính là Pluto.

Vài ngày sau, Lạc Anh lên lớp cùng Lâm Duyệt châm chọc một câu: "Cái tiểu thuyết (nụ hôn của tổng tài), cũng không có giống cậu nói hay như vậy, coi như tạm được."

Lâm Duyệt ném bút lên mặt bàn, trực tiếp phản bác: "Cậu đương nhiên cảm thấy khó coi! Cậu lại không có đồng cảm, bạn trai cậu là tổng tài Thịnh Kinh so với người đàn ông trong truyện còn vừa hơn người vừa có tiền!! Móa nó!!!"

"... Cho nên, cái này khó coi, trách tôi?"

"Thì trách cậu."

"..."

Lạc Anh thờ dài, nhìn cô ấy không hiểu sao tức giận như vậy, không cùng cô ấy so đo.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Thẩm Chi Châu × Lạc Anh

cavien6666

Sinh nhật hai mươi tuổi của Lạc Anh, vừa khéo cũng là hai năm hai người quen biết nhau, nhân sinh có thể có bao nhiêu cái hai năm, Lạc Anh cảm thấy bản thân hai năm qua làm rất nhiều chuyện, quen biết rất nhiều người, đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Người nào đó như hồ rình mồi từ khi cô trưởng thành, rốt cục ở một ngày này lộ ra bộ mặt thật.

Thay vì nói là lộ ra bộ mặt thật, nên nói là mục đích của anh rõ ràng từ đầu đến cuối, vào ban đêm mây mưa thất thường, ghé vào bên tai cô, một lần lại một lần không mệt mỏi gọi cô là vợ.

Ngay từ đầu, Lạc Anh rất kháng cự, kháng cự nguyên nhân hơn phân nửa là thẹn thùng.

Nhưng thói hư tật xấu trong xương của người đàn ông, khiến anh càng ngày càng thích ở phương diện này trêu chọc cô, thích nhìn cô đỏ mặt, xụi lơ dưới thân anh, kiểu diễm ướt át, thủy quang liễm liễm.

Gọi nhiều lần, Lạc Anh cũng lười sửa lại.

Liên như vậy hô hai năm, dần dần cũng thành thói quen.

Nhưng đêm nay, Thẩm Chi Châu rõ ràng cùng dĩ vãng không quá giống nhau, đại tổng tài thời gian làm việc chuyện gì cũng không làm, cứ thế bỏ việc, ở bên ngoài lôi kéo cô đi xem phim, dạo phố, ăn cơm... Cơm nước xong, Lạc Anh liền mệt nhọc.

Về nhà trọ, thoáng chốc không có khí lực, ngồi phịch ở sofa thế nào cũng không muốn đứng lên.

Thẩm Chi Châu ôm lấy thắt lưng cô, đỡ bả vai, muốn đem cô ôm lên, lại bị cô gái nhỏ đẩy đẩy ồ ồ ào, thế nào đều không tình nguyện, rầm rì lắc lắc đầu, nói: "Đừng làm phiền em, em muốn đi ngủ, em buồn ngủ quá, đã đi bộ cả ngày."

"Heo lười." Người đàn ông đẩy mắt toàn là sùng nịch, ngữ khí hung dữ, lại che dấu sự dịu dàng vô tận, "Em không tắm rửa? Ngày đầu tiên 20 tuổi không tắm rửa?"

"Nhưng em thật sự buồn ngủ, em không muốn dậy..." cô cực lực phản kháng, nhắm mắt lại, dùng chân nhỏ trên sofa che lại bản thân, bịt mắt, "Anh tắm trước đi?"

"Được."

Thẩm Chi Châu kéo lại chăn cho cô, che lại bụng cô để tránh cảm lạnh, vào phòng ngủ tùy tiện tìm bộ quần áo, đi tắm rửa.

Phòng tắm tiếng nước rào rào truyền đến ——

Thẩm Chi Châu tắm xong đi ra, Lạc Anh còn chưa dậy, khuôn mặt hồng hồng, gương cái miệng nhỏ nhắn, không ngừng thở ra, đôi môi mềm mại, dịu dàng và đỏ ửng, vô cùng dễ thương.

Người đàn ông ngồi xồm bên người cô, nhìn cô nửa ngày, cánh tay dài vòng qua sau gáy cùng thắt lưng, đem cô ôm ngang lên, tính ôm đến giường trong phòng ngủ, để cho cô tiếp tục ngủ.

Lạc Anh giấc ngủ vốn nông, lần này, trực tiếp đã bị anh đánh thức, dụi mắt nhin không được rầm rì một tiếng, giống mèo nhỏ, ôm lấy cổ anh, thân mình mềm mại ở trên người anh thoải mái mà cọ a cọ.

Chọc Thẩm Chi Châu thân mình cương lên, lửa nóng khắp toàn thân từ trên xuống dưới đột nhiên đổ vào một nơi, mắt tối sầm lại, nơi nào đó nhiệt liệt đứng lên.

Hôm nay là một ngày lành cho sinh nhật 20 tuổi, anh vốn không muốn buông tha cô, nhưng xem cô chơi cả một ngày thật sự rất mệt mỏi, lo lắng cô mệt chết, bồng chốc mềm lòng buông tha cô.

Nhưng ở giờ khắc này, tất cả mềm lòng lập tức sụp đổ, anh thật sự là nhìn không được...

Thắm Chi Châu cúi người, néo chóp mũi cô, khẽ hỏi: "Tắm rửa sao?"

"Muốn tắm..." Tiếng nói mềm yếu, lộ ra một tia lười nhác, "Nhưng không muốn động."

"Muốn anh giúp em?"

"..."

Lạc Anh nháy mắt đỏ mắt, muốn nói, nhưng không dám nói, thỉnh tai nhiễm lên vài tia đỏ ửng, còn chưa có mở miệng nói chuyện, đã bị người đàn ông ôm vào phòng tắm.

Anh cúi đầu, hôn lên cánh môi cô, chậm rãi đi xuống, nâng lên cằm cô, chạy quanh xương quai xanh...

Lần đầu tiên làm chuyện như vậy, Lạc Anh có chút xấu hổ, tim đập gia tốc, cũng có chút sợ hãi, cô không biết phản ứng thế nào với anh.

Chỉ là cứng ngắc ôm lấy cổ anh, ngừng thờ, thuận theo nhận nụ hôn cùng sự an ủi của anh.

Từng trận tê dại.

Ngay cả đầu ngón tay cũng run rẩy.

Bóng đêm sâu thẳm, mặt trăng treo cao, chiếu sáng mặt đất.

Sau, Thắm Chi Châu lau sạch thân mình của Lạc Anh, ôm lên giường, khẽ hỏi: "Có mệt hay không?"

"Mệt."

"Mệt còn quán quýt lấy anh?"

"Ai quán quýt lấy anh." Người đàn ông nằm bên cạnh cô, cô gái nhỏ không kiêng nể gì duỗi chân đá anh, "Anh đừng nói lung tung, rõ ràng là anh quán quýt lấy em."

"Ồ, ai vừa mới nói không đủ?"

"Anh." Cô gái nhỏ ù rử phản bác.

Ánh trăng sáng tràn vào, làm nổi bật khuôn mặt như tuyết trắng của cô, người đàn ông giống như tròng phật nắm chóp mũi cô, Lạc Anh thở hổn hển, tức giận, hất tay anh ra.

Bầu môi, ác nhân cáo trạng trước: "Xem đi, bắt đầu chơi xấu, còn bịt mũi không cho em hô hấp, anh là muốn nghẹn chết em a!! Nghẹn đi nghẹn đi, sau đó anh sẽ không có bạn gái."

"Nói chuyện có lực như vậy, xem ra em vẫn còn khí lực?" Người đàn ông trở mình, bắt lấy tay lộn xộn của cô, chân dài trong chăn ngăn chặn bấp dùi cô gái nhỏ, không để cô nhúc nhích.

Lạc Anh mất thấy tình thế không ổn, lập tức nhận sai, tước vũ khí đầu hàng: "Không cần! Em mệt mỏi, em thật sự mệt mỏi, em không nghĩ lại đến."

Giọng điệu khóc lóc, vô cùng ủy khuất, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn không có dấu vết nhận sai.

Thắm Chi Châu không quan tâm, cúi người, hôn hôn vành tai mềm mại, cúi đầu khăn khăn, nghiêm túc nói: "Anh Đào, chúng ta kết hôn đi."

Kết hôn?

Thắm Chi Châu đối với chuyện kết hôn đặc biệt chấp nhất, Lạc Anh luôn luôn biết rõ, nhưng lúc trước cô không đến hai mươi tuổi, không đến tuổi pháp định kết hôn.

Mỗi lần anh nhắc tới, liền cười cười cho qua.

Nhưng lần này không giống, cô đã hai mươi tuổi, có thể thật sự kết hôn, lĩnh chứng.

Lạc Anh ngẩn người, chậm chạp không có mở miệng, dường như đang lo lắng và do dự, miệng mở ra nhiều lần, nhưng không nói gì.

Không khí như bị rắc chất keo tụ, yên tĩnh đến khó chịu.

Mỗi một phút đồng hồ chờ đợi, đều như lãng trôi cùng dầy vò đối với Thắm Chi Châu, nhưng anh một chút cũng không gấp, ánh mắt ôn nhu, hàm chứa tình cảm.

Cô gái nhỏ sờ sờ cằm anh, ấp úng, thương lượng nói: "Em còn chưa tốt nghiệp, Thẩm Chi Châu."

"Tốt nghiệp cùng kết hôn có xung đột sao?"

"Nhưng em còn là sinh viên, hiện tại kết hôn, có phải hay không... Có phải hay không có chút... bất ngờ? Dù sao, trong đại học không có nhiều người chưa tốt nghiệp đã kết hôn." Lạc Anh bình tĩnh trình bày nguyên nhân cùng quan điểm của bản thân đối với vấn đề không muốn kết hôn, tận lực dùng giọng điệu nhẹ nhàng nhất có thể đi trấn an anh, nhưng càng nói lại càng không đành lòng, bổ sung câu, "Anh đừng hiểu lầm, em không phải không muốn cùng anh kết hôn, em chỉ là cảm thấy, hiện tại kết hôn quá sớm, em còn chưa chuẩn bị sẵn sàng."

"Em không cần chuẩn bị cái gì." Người đàn ông mắt nhìn chăm chăm, xoa mái tóc dài mềm mại của cô, "Chỉ là hơn một tầng quan hệ, hơn cái thân phận mà thôi. Sau khi kết hôn, em như nào vẫn như thế."

"Anh sẽ không ép em muốn đưa nhỏ?" Lạc Anh bĩu môi, nói.

Người đàn ông nhếch mép: "Anh khi nào thì ép em đi làm chuyện không muốn?"

"Quả thật là không có." Lạc Anh càng nói càng nhỏ, càng ngày càng không lo lắng.

Thẩm Chi Châu là ngay cả ép cô làm chuyện gì cũng không có, làm sao có thể ép cô muốn đưa nhỏ đâu.

"Đưa nhỏ đối với anh mà nói, có cũng được mà không có cũng không sao. Ở trong mắt anh, em vẫn là một đứa trẻ, anh làm sao nhẫn tâm để em sớm như vậy liên làm mẹ, chăm sóc người khác, hả?"

"Ừm, có đạo lý."

Nghĩ đến đứa nhỏ, Lạc Anh mặt đỏ lên, nếu không phải là tuổi còn nhỏ, cô thật đúng rất chờ mong đứa nhỏ của cô cùng Thẩm Chi Châu lớn lên trông thế nào.

Nếu con trai, khẳng định sẽ đẹp trai cao lớn giống ba, mũi cao thẳng, cằm kiên nghị, hoàn hảo không tỳ vết.

Lạc Anh nghĩ nghĩ, càng cảm thấy cô cùng Thẩm Chi Châu đối thoại như là đang nói về hàng hóa, cò kè mặc cả.

Cô phớt một tiếng nở nụ cười.

Người đàn ông không hiểu, nghiêng đầu nhìn cô: "Cười cái gì?"

"Anh đoán?"

"Không đoán."

"Thật keo kiệt."

"?"

"Em không đáp ứng anh cầu hôn, anh liền đối với em như vậy. Trước kia em nói cái gì, anh đều sẽ phụ họa theo em"

"Bị từ chối, anh tức giận một lát còn không cho?"

Lạc Anh: "..."

Lạc Anh vừa cười, lúm đồng tiền trên mặt hiện ra vừa hoạt bát vừa đáng yêu, vươn chân trắng nõn đá đá anh.

"Ai! Em không đồng ý rất bình thường được chứ? Anh xem anh, nào có người như vậy? Cầu hôn ở trên giường? Bị từ chối liền hung em"

"Anh nào có hung em?" Người đàn ông không sức lực từ trên người cô rút xuống, nằm ở một bên, cánh tay dài duỗi ra, đem cô ôm vào lòng, "Không đồng ý thì thôi, ngủ."

Lạc Anh ngoan ngoãn ghé vào ngực anh, nheo một hơi, tận lực để cho mình không cười ra tiếng, cuối cùng vẫn là không nhịn được, tiếng cười như chuông bạc nổ rộ trong đêm đen.

"Thẩm Chi Châu, anh đáng yêu quá."

Người đàn ông không để ý cô, rõ ràng không đồng ý với cô.

"Ừ, thật đáng yêu, cũng rất hư." Cô tức giận liền cắn cằm anh bỏ đi oán khí, giọng nhỏ nhẹ, dịu dàng nói, "Em lại chưa nói không kết hôn."

"..." Ôm lấy cô rõ ràng cứng đờ một lúc, người đàn ông mở mắt.

Lạc Anh cười tiếp tục nói: "Em có từ chối anh sao? Em chỉ hỏi có thể muợn một chút hay không, thương lượng với anh mà thôi, anh khen ngược, trực tiếp cấp sắc mặt cho em xem."

"Lặp lại lần nữa." Người đàn ông nắm cằm cô, hô hấp nóng rực mở miệng.

"Nói cái gì?" Cô gái nhỏ cười toe toét, không nói.

"Nói muốn kết hôn với anh."

"Kết hôn?" Lạc Anh hôn môi anh, cắn môi dưới lạnh lẽo, gần từng tiếng nói, "Ngày mai liền kết."

Sau hai mươi tuổi, em chỉ thuộc về anh.

.....

Chuyện Thẩm Chi Châu và Lạc Anh muốn kết hôn, vô tình lan truyền trong vòng bạn bè.

Hoàng mao kéo một cái nhóm, bên trong có Đản Đản, Thú Thú, Thỏ xám, lão Lí cùng Thư Bội.

Tất cả mọi người phát hồng bao tỏ vẻ chúc mừng ——

Hoàng mao: [lão đại không dễ dàng a!!! Đợi lâu như vậy, rốt cục có thể lĩnh chứng, anh em chúc mừng trước.]

Đản đản: [Chị dâu vẫn là chị dâu ha ha ha ha ha ha ha ha ha, nhưng mà chúng ta vẫn là độc thân???]

Thú thú: [Nhưng mà lão đại cũng quá không phúc hậu, con gái người ta vừa mới đến hai mươi tuổi, liền muốn thu vào hộ khẩu, một ngày đều chờ không được???]

Bụi thỏ: [đồng ý 1, rất cảm thú, thế mà một ngày đều nhẫn không được. Nếu P thần khi dễ Anh Đào, tôi nhất định là người thứ nhất không tha.]

Thư Bội: [thêm tôi nữa, tôi cũng cảm thấy cảm thú.]

Lạc Anh quét trò chuyện trong nhóm, khanh khách cười, dù sao Thẩm Chi Châu cũng không thường chơi di động, cô đánh bạo, ở bên trong thêm một câu: [cảm thấy cảm thú 1]

Thú thú: [Chị dâu 666666, chính chủ nói chuyện, chứng tỏ lão đại thật sự... emmmm...]

Ngày thứ hai sau sinh nhật, Lạc Anh còn chưa có khai giảng, nhưng Thẩm Chi Châu phải đi làm, anh rửa mặt sửa sang lại, bước vào ôm cô gái nhỏ, ôm thắt lưng cô, cảm để ở đầu vai cô, giọng khàn khàn nói: "Công ty có chút việc muốn xử lí, đừng chơi di động, tối hôm qua ngủ trễ, em lại ngủ thêm một lát. Khoảng mười giờ, sẽ có lái xe đến dưới lầu đón em, trực tiếp đi công ty tìm anh, chúng ta kết hôn."

Lạc Anh tắt màn hình di động, giấu nó, tỉnh tỉnh ngẩng đầu nhìn anh: "Trực tiếp đi công ty tìm anh?"

"Đúng."

"Tập Đoàn Thịnh Kinh... em còn chưa có đến... em sợ..."

"Sợ cái gì? Em đã quên? Cha anh đã sớm về hưu, qua hôm nay, em chính là nữ chủ nhân Thịnh Kinh."

Lạc Anh hít một ngụm khí lạnh, cô không thể mang một danh hiệu lớn như vậy trên người, cô sẽ không chịu nổi.

"Em không muốn làm nữ chủ nhân Thịnh Kinh, em chỉ muốn cùng với anh."

"Anh biết." Thẩm Chi Châu gần từng tiếng, nói cực kỳ nghiêm túc, "Nhưng đây là thứ anh có thể đưa cho em, em muốn hay không là chuyện của em, anh cho hay không cũng là chuyện của anh. Hiện tại em còn nhỏ, về sau chúng ta bàn lại."

Lạc Anh bị anh xoay chóng mặt, đẩy anh: "Anh mau đi làm đi, em đi tìm anh sau."

"Ngoan."

Anh đặt một nụ hôn lên môi cô, xoay người rời đi.

Mười phút sau.

Thẩm Chi Châu ở trên nhóm.

Pluto: [...]

Pluto: [Vợ yêu, cất nhắc.]

Rồi sau đó trực tiếp nhắn riêng cho cô: [buổi tối, còn có càng cảm thú.]

Lạc Anh mở ra khung đối thoại, tức giận đánh chữ: [Sau khi kết hôn, nghe em. Tối hôm qua anh đã đồng ý với em]

Thắm Chi Châu: [có sao?]

Lạc Anh: [thế nào không có? Trước khi ngủ, anh đã nói.]

Thắm Chi Châu: [anh thế nào không nhớ rõ?]

Lạc Anh: [...]

Lạc Anh không muốn nói chuyện với anh, tức giận nằm xuống giường, lại ngủ thiếp đi.

Tỉnh dậy lần nữa, là bị điện thoại của Thắm Chi Châu đánh thức, cô mơ mơ màng màng lấy di động bên gối, nghe tiếng trầm thấp của người đàn ông, ừ ừ a a vài câu.

"Em biết."

"Lái xe ngay dưới lầu, em cứ từ từ, sửa sang lại tốt rồi đi xuống, không vội."

Nói xong, Lạc Anh liền treo điện thoại.

Cô nhanh chóng rời giường, rửa mặt, tìm ra đồ trang điểm tám trăm năm không dùng qua, chuẩn bị trang điểm nhẹ.

Lạc Anh trong ngày thường yêu nhất dùng là son môi màu hồng, màu nhạt mà tự nhiên, nhưng lần này, vì để ăn ảnh hơn, son môi dùng màu đỏ tươi, môi hồng răng trắng, lộ ra vài phần quyến rũ.

Giày cao gót màu trắng sữa, váy màu đen cùng áo somi trắng, cả người được tân trang vô cùng tốt, tóc đen dài xõa sau đầu, tùy tiện mang theo một cái túi liền ra cửa.

Tối đón Lạc Anh là tài xế của Thắm Chi Châu, lái xe thấy Lạc Anh đi xuống, thức thời đi xuống mở cửa sau, còn cung kính hô câu: "Phu nhân."

Lạc Anh:???

Lạc Anh rất muốn từ chối danh hiệu hơi cổ hủ này, nhưng cô nghĩ đến ở Thắm gia vốn là quy củ rõ ràng, dù sao sớm hay muộn đều phải thích ứng, còn không bằng trước tiên thích ứng một chút đầu.

Vì không để không khí xấu hổ, Lạc Anh cười mở miệng hỏi: "Tập Đoàn Thịnh Kinh cách nơi này có xa không?"

Lái xe dừng một chút, không biết có nên trả lời hay không: "Tập Đoàn Thịnh Kinh ở phía đông, từ nơi này đi qua thường mất gần một giờ."

"Một giờ?" Lạc Anh nhăn mày lại.

Phía đông, không phải là hướng ngược lại với trường học của cô sao?

Một năm trước, Thắm Chi Châu nói muốn đưa đón cô đi học, cô không không biết xấu hổ, hỏi anh tiện đường không, anh không hề nghĩ ngợi, đã nói tiện đường.

Lạc Anh thế này mới yên tâm thoải mái tiếp nhận anh giúp đỡ, không nghĩ đến, đúng là hoàn toàn không tiện đường.

Lạc Anh hỏi: "Thiếu gia của anh, bình thường ở công ty thế nào?"

"Thiếu gia? Trôi sinh quản lý, làm việc hiệu suất cao, làm việc đều nghiêm túc hơn bất kỳ ai, mọi người đều thật phục anh ấy."

"Kia... anh ấy ở trong công ty chắc là rất được hoan nghênh đi?" Lạc Anh cười hỏi.

"Phu nhân đang lo lắng cái gì?" Lái xe từ kính chiếu hậu liếc nhìn cô một cái, rồi sau đó cũng đi theo nờ nự cười, "Thiếu gia không vào công ty, cũng được một ngàn vạn người thích, ngài đã lựa chọn cô, tự nhiên sẽ sắp xếp tất cả."

Lạc Anh ai than một tiếng: " Anh thực hiểu rõ anh ấy."

"Không phải là hiểu rõ." Lái xe nói khẽ, "Là nhìn ra được, thiếu gia là thật sự muốn đem cô nâng niu trong lòng bàn tay."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 61: Thẩm Chi Châu × Lạc Anh

cavien6666

Buổi sáng mười một giờ, Lạc Anh đứng giờ tới tổng bộ Thịnh Kinh, cô đi giày cao gót theo dẫn dắt của lái xe kiêm trợ lý của Thẩm Chi Châu, bước vào tòa nhà văn phòng cao tầng của Thịnh Kinh.

Bên trong thiết kế thủy tinh khinh xa xám trắng, giữa trưa ánh mặt trời xuyên thấu qua các cửa sổ lớn sát đất tiến vào, bên trong rộng rãi sáng sủa, mỗi nhân viên vào công ty đều mặc trang phục chuyên nghiệp trang trọng và sạch sẽ, trên cổ mỗi người đều đeo thẻ công tác.

Có người đi qua đại sảnh thấy Lạc Anh, tò mò nhìn một cái, cảm thấy lạ mắt, lại liếc mắt một cái, nhìn cô dưới sự dẫn dắt của trợ lý tổng tài hướng thang máy của tổng tài đi, cảm thấy kinh ngạc.

Trợ lý ấn thang máy, chờ đợi vài giây.

"Đình ——" một tiếng

Hai cánh cửa thang máy tron tru từ từ mở ra.

Lạc Anh vừa đi vào, phía sau liền bắt đầu khe khẽ nói nhỏ.

"Ôi ôi ôi, đó là ai vậy?"

"Không biết, không biết a. Nhưng là có thể được tổng tài đón lại đi thang máy của tổng tài, nhất định có lai lịch lớn đi? Không nói những cái khác, nhìn rất xinh đẹp, còn trẻ tuổi?" Nhân viên nhỏ bé sững sờ, hết sức tò mò vị có thể lên thang máy tổng tài là thần thánh phương nào.

Trong khi đó, lão bán quầy công tác vài năm ở Thịnh Kinh ôm văn kiện đi tới, trộn vào câu: "Nghị luận cái gì? Các người không biết sao? Kia là bạn gái của Thẩm tổng. Tôi nói với các cậu, trước kia Thẩm tổng còn chưa có vào Thịnh Kinh, là làm tuyên thủ điện cạnh..."

"Ừ, đúng đúng đúng." Các cô gái vẻ mặt tò mò, hai mắt lóe sáng nghe tình sử của ông chủ.

"Tôi nhớ được, lúc đó Thẩm tổng rời đội, còn công khai nói qua bản thân muốn kết hôn."

Có người chen vào nói: "Tôi cũng nhớ được, video tuyên bố tôi có xem, Thẩm tổng rất đẹp trai, khi anh ấy nói câu nói kia, cười lên khiến tôi có thể nhớ cả đời, hâm mộ cô gái kia chết đi được, cũng không biết đối tượng kết hôn của anh ấy là ai. Sau này, qua một năm cũng không thấy kết hôn, sẽ không phải chia tay đi?"

"Không chia tay. Sau khi Thẩm tổng vào Thịnh Kinh, sợ ảnh hưởng Thịnh Kinh, tổng tài ra giá cao không đến mấy tháng, liền đem tin tức sinh hoạt cá nhân của anh ấy phong tỏa, cho nên các người mới tìm không được tin tức về bạn gái anh ấy. Thật ra, người ta ngọt ngào lắm, ở cùng nhau sắp hai năm, Thẩm tổng mỗi ngày đi đón bạn gái tan học, ngày kỷ niệm nên chúc mừng nhất định chúc mừng, nghe nói cô gái kia hai mươi tuổi, sẽ kết hôn."

"Hai mươi tuổi???"

"Ừ..."

Như vậy tính ra, không phải là mười tám tuổi liền ở cùng nhau sao?

Hắn đây mẹ phải là cứu vớt hệ ngân hà đi?

Chưa không được chưa không được....

Người ta mười tám tuổi thắng nhân sinh ngũ tổng tài, tôi mười tám tuổi mặc áo ngủ ở phòng ngủ thức đêm xem tiểu thuyết.

Càng đối lập, càng khó chịu.

.....

Thẩm Chi Châu đang ở văn phòng xem văn kiện, gần đây công việc không phải là rất nhiều, nhưng vì không dễ có sai sót, mọi việc đều phải tự thân tự lực, tự mình duyệt qua một lần mới yên tâm.

Cũng không muốn ở tiền nhiệm ngăn ngừa một hai năm còn chưa có đứng vững gót chân, khiến bản thân nhảy vào hố lửa.

Lạc Anh đi tới tầng cao nhất, trợ lý cung kính khom lưng duỗi tay, ý bảo cô: "Thiếu gia ở trong văn phòng, cô cứ đi thẳng là có thể thấy."

Lạc Anh tâm tình rất tốt gật gật đầu, "Ừ" một tiếng, vẫy vẫy tay: "Tốt, tôi đã biết. Anh có việc thì cứ đi đi."

Trợ lý đi rồi.

Lạc Anh chậm rãi đi qua, ngoài ý muốn phát hiện tầng này căn bản không có người làm việc, trên đường có rất nhiều phòng trống, xuyên thấu qua cửa thủy tinh trong suốt trộm nhìn vào, một đồng, đơn giản chính là phòng họp, phòng nghỉ, phòng trà nước, phòng giải trí...

So với khách sạn còn đầy đủ hơn, bài trí trong phòng đều lộ ra một cổ cao quý xa hoa, lại đối lập với phòng trọ nhỏ của bọn họ, liền có vẻ hơi keo kiệt.

Thậm chí, cô còn cảm thấy luôn chen chúc tại phòng trọ nhỏ kia, có phải ủy khuất Thẩm Chi Châu hay không.

Nghĩ nghĩ, cô bị bẻ cá trong phòng hội nghị hấp dẫn tầm mắt, nhìn chăm chăm vào cá vàng đặc sắc bên trong, yên lặng đi vào, lòng hiếu kỳ nổi lên, tính chụp tấm hình gửi cho Lâm Duyệt nhìn xem, hỏi cô ấy xem có biết là giống gì hay không.

Thẩm Chi Châu ngồi sau bàn làm việc, một tay xoay xoay bút, tay kia thì đầu ngón tay gõ nhẹ ở trên mặt bàn, không vội không nóng nảy xem văn kiện, ở mặt ngoài "Gió êm sóng lặng tôi thật nghiêm túc", thật ra trang web văn kiện qua mười phút vẫn chưa lật.

Anh hơi hơi nhíu mày, hạ mắt liếc nhìn đồng hồ, lúc này đã mười một giờ mười lăm phút, lái xe mười giờ đi đón cô, cho dù có tắc đường cũng phải đến nơi rồi.

Sau đó, anh trực tiếp cầm lên di động trên bàn, gọi cho trợ lý.

Đối phương run rẩy mở miệng, vô cùng hoảng sợ: "Phu nhân không tới sao??? Không phải đâu??? Tôi rõ ràng mười phút trước đã đưa người đến tầng ba mươi. Thiếu gia đừng nóng vội, tôi tôi tôi... Tôi hiện tại đi tìm."

"Đưa đến tầng ba mươi?" Thẩm Chi Châu tức khắc từ ghế làm việc đứng dậy, sai bước đi ra bên ngoài, nhìn qua tất cả các phòng, thoáng chốc liền thấy người nào đó đi giày cao gót ở trong phòng hội nghị cho cá ăn.

Mày giãn ra vài phần, hướng điện thoại bàn giao vài câu, liền treo điện thoại, cũng không đi vào, liền như vậy dựa ở cửa, ôm cánh tay, lẳng lặng nhìn cô.

Cô gái nhỏ miệng khép mở, một bên ghé vào bẻ cá lớn, một bên nghe di động không ngừng nói chuyện.

Hình như còn rất vui vẻ?

Thẩm Chi Châu không tiếng động cười cười, nhéo nhéo mũi, nghĩ đến bản thân cuối cùng thích một cô gái bất cần lại vô tâm, đến công ty kéo gần khoảng cách, thế mà còn có thể bị một con cá hút đi lực chú ý, gọi điện thoại cùng người khác bàn luận.

Đại khái lại qua hai phút, cô vẫn không phát hiện ra hắn.

Thẩm Chi Châu không thể nhịn được nữa, trực tiếp đi qua, ôm lấy cô từ phía sau, một tay ôm thắt lưng cô kéo vào trong lòng, tay kia mạnh mẽ kéo di động của cô, giúp cô ấn nút tắt máy.

Lạc Anh kinh hi quay đầu: "Làm sao anh lại đến đây ——"

Còn chưa nói hết câu, đã bị người đàn ông kéo cô, cúi người, ngăn chặn môi mềm mại.

Trước khi ra cửa, Lạc Anh đã đi tắm qua, giờ phút này hai người dựa vào thật sự gần, người đàn ông rõ ràng có thể ngửi được mùi sữa tắm quen thuộc trên cơ thể cô, sự sạch sẽ thanh thuần cùng mê hoặc của cô, làm cho người ta tức thời trầm mê.

Lạc Anh đi giày cao gót, chênh lệch chiều cao thu hẹp vài cm, khiến nụ hôn càng thuận tiện, trực tiếp bị khóa trong ngực anh, cường thế nhúng chìm lời lẽ của cô.

Cho đến khi bị cô dùng răng khê cắn lười, cảnh cáo nhỏ một phen, người đàn ông mới thích thú rút lui.

Lạc Anh trừng anh một cái, lấy gương kiểm tra lớp trang điểm chuẩn bị kỹ càng trước khi ra cửa để ăn ảnh hơn, son môi đã phai nhạt, cô lấy ra son môi tô lại.

Người đàn ông vuốt ve cằm cô, bị bắt làm cái giá hình người cầm gương cho cô.

"Vừa mới đi lên, thế nào không tìm anh trước?"

"Em đã đi tìm anh." Lạc Anh một bên trang điểm lại một bên mơ hồ không rõ nói.

"Hả?" Thẩm Chi Châu hiển nhiên không quá tin, "Anh thế nào không biết."

"Anh ở bên trong xem văn kiện rất nghiêm túc, anh đang làm việc, em đi vào cũng không có việc gì, chỉ biết quấy rầy anh, cho nên đến chỗ này chơi." Cô

còn một bộ "Em có phải thật hiền lành thật sẵn sàng không", trang điểm xong, một đôi mắt sáng lấp lánh cong cong nhìn anh, chờ đợi khen ngợi.

Người đàn ông gõ đầu cô, Lạc Anh bấu môi che đầu, nghe anh bình thản nói: "Lần sau trực tiếp tiến vào, không được như vậy."

"Vâng."

.....

Hai người chưa ăn cơm trưa, trực tiếp hướng cục dân chính mà đi.

Vừa khéo là giữa trưa, cục dân chính không ai, tòa nhà nghiêm túc bình dị đứng sừng sững biến thành bước ngoặt trong cuộc sống của mỗi người, có kết hôn, cũng có ly hôn, có vui vẻ, cũng có tiếc hận khổ sở.

Thẩm Chi Châu đưa Lạc Anh vào, gắt gao nắm lấy lòng bàn tay cô, ướt đầm mồ hôi, mỗi bước chân đều rất nặng nề, trùng trùng ý thức trách nhiệm đè nặng trên vai anh, không lùi bước còn có chút chờ mong.

Đột nhiên, anh dừng bước chân, cả người đứng ở đó, bất động.

Lạc Anh không hiểu quay đầu nhìn anh: "Như thế nào?"

Anh như là đang làm ra quyết định trọng đại, đi về phía trước, cầm lấy tay cô, lại hỏi một lần: "Anh Đào, em đã suy nghĩ kỹ chưa? Em mới hai mươi tuổi..."

Lạc Anh ngược mắt nhìn anh, lông mi dày và dài như là một hàng cây quạt nhỏ càng không ngừng quạt quạt, cô cười cười đánh gãy nói: "Anh cũng biết em hai mươi tuổi. Em hai mươi tuổi, em biết bản thân đang làm cái gì, ai đối em tốt, em thích ai, em đều biết rõ."

"Thẩm Chi Châu." Cô nâng tay lên, vuốt lại mái tóc hỗn độn trước trán anh, lộ ra đôi mắt đen thâm thúy.

Thẩm Chi Châu: "Anh đây."

"Không cần cảm thấy hiện tại kết hôn là anh lợi dụng em, kết hôn luôn luôn là chuyện hai người, không tồn tại nói em bây giờ còn nhỏ, chính là lợi dụng em, hoặc là bởi vì nguyên nhân khác, anh cảm thấy có lỗi với em."

"..."

"Em nhớ được anh nói với em..." cô gái nhỏ thông thả đem ngón tay mở ra, đan xen giữa ngón tay anh, "Không cần ủy khuất cùng miễn cưỡng bản thân. Em luôn luôn đều nhớ được, cho nên, hiện tại hoặc là về sau, tất cả quyết định, em đều là cam tâm tình nguyện, không ủy khuất không miễn cưỡng."

Quá trình lĩnh chứng kết hôn rất nhanh, hoàn thành mẫu đơn, chụp ảnh trên cơ bản đều được hoàn thành.

Khí chất của Thẩm Chi Châu lạnh lùng, mặt anh rất ăn ảnh, Lạc Anh hoạt bát đáng yêu, cười tươi như hoa, đẹp trai xinh gái, chọc ánh mắt toàn bộ nhân viên công tác đều bị bọn họ hấp dẫn.

Phía dưới nghị luận ào ào, mấu chốt là cô gái nhìn cũng không lớn, cùng người đàn ông so sánh nhỏ một cái, cục hạn tương phản càng khiến người ta hâm mộ.

Lĩnh chứng xong, Lạc Anh đi ra đại sảnh, thở phào nhẹ nhõm, như là một giấc mơ.

Cô vậy mà thật sự cùng Thẩm Chi Châu kết hôn.

Thân phận hợp pháp được công nhận.

Hai người trầm mặc không nói, trên đường trở về đều mang tâm sự, ăn ý mười phần, ai cũng không có đánh vỡ trầm mặc.

Lạc Anh lấy giấy chứng nhận kết hôn trong túi ra tỉ mỉ xem xét, ngữ điệu mềm nhẹ, nhỏ giọng nói: "Thì ra giấy chứng nhận kết hôn trông như thế này, em chưa từng thấy giấy chứng nhận kết hôn trông như thế nào."

Người đàn ông duỗi tay tới, xoa xoa đầu cô, khoe môi khẽ giạt giạt.

Lạc Anh sợ anh không tin, lại thuật lại một lần: "Thật sự, thật sự. Ba mẹ em rất sớm liền ly hôn, em căn bản là chưa thấy qua giấy kết hôn của họ, nhưng mà, chúng ta kết hôn, chú Thẩm biết không?"

"Không biết."

"A?" Lạc Anh cảm giác có chút băn khoăn, khẩn trương hỏi, "Anh chưa nói cho chú biết sao? Có phải không tốt lắm không?"

"Ông ấy đã đoán được rồi, huống hồ ông ấy hiện tại cũng không có tâm tư quản chúng ta. Chờ mấy ngày nữa, chúng ta lại trở về ăn một bữa cơm"

"Được cứ vậy đi." Lạc Anh nhếch miệng cười, dùng sách đồ che lại đôi môi xinh đẹp, cong mắt, vụng trộm nở nụ cười, không chút nào che giấu nói, "Hạnh phúc."

"Hả?" Người đàn ông nhú mày, đến dưới lầu, anh đỗ xe không nói một tiếng ôm cô từ ghế phụ lên đùi, nâng kính xe, gọi, "Anh Đào."

"Hả? Làm gì?" Lạc Anh ngồi ở trên đùi anh, giật giật, tìm tìm vị trí thoải mái để ngồi.

"Em có vẻ đã quên một việc."

"Cái gì vậy?" Lạc Anh ngờ ngạc nhìn anh, một chốc không phản ứng lại, đợi anh cúi người, ở bên tai cô hô hai chữ kia, Lạc Anh mới hiểu, thính tai cũng dần dần đỏ lên.

Người đàn ông nâng hàm cô lên, cũng không ép buộc cô, chỉ là chậm rãi chờ đợi, ở bên môi cô hôn, hôn, thấy cô còn không nói, cắn cắn môi dưới của cô, từ từ nghiêng lại.

Cô cuộn tròn trong lòng anh.

Cuối cùng, Lạc Anh chịu không nổi, cắn môi dưới, ngữ điệu nhẹ nhàng chậm chạp lại thanh nhã theo hàm răng cô, chậm rãi phát ra.

Thanh âm thật nhỏ, giống như mèo con.

"Ông xã."

"Ngoan."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Thẩm Chi Châu × Lạc Anh

cavien6666

Hai người kết hôn không bao lâu, đại học A liền khai giảng.

Bước vào đại học năm thứ ba, chương trình học nhiệm vụ nặng hơn rất nhiều, gần đây các khóa học cô tham gia đều được liên kết chặt chẽ với chuyên ngành.

Lạc Anh nghe rất nghiêm túc, nhưng yêu đương khó tránh khỏi sẽ ảnh hưởng đến học tập, giải thưởng quốc gia năm hai chỉ thiếu vài điểm liền bỏ lỡ.

Lạc Anh không nóng nảy, tính toán năm ba tái chiến.

Đối với việc này, Thẩm Chi Châu thật không hiểu, nhếch khóe miệng, nhìn thẳng vào vào bóng lưng nghiêm túc và tập trung của cô, hết nói nói: "Mấy thứ này, học xong thì tốt rồi, không cần thiết vì cái gì học bổng liều mạng như thế."

Lạc Anh không để ý anh, trái lại tự ôn tập, phảng phất anh không tồn tại.

Anh giống như đứa trẻ không có ai chơi cùng, nhàm chán mở miệng: "Học bổng mấy thứ này, đối với sinh viên không có gì bối cảnh cùng hậu trường mà nói, chính là vốn làm việc, nhưng là em không giống với, chờ em tốt nghiệp, Thịnh Kinh có thể trực tiếp tuyển dụng em, hoặc là em muốn làm gì cũng được, nói với anh một tiếng là được rồi."

"Thẩm Chi Châu." Lạc Anh một bên sửa sang lại ghi chú, một bên nói với hắn, "Thịnh Kinh là công tác của anh, cũng là sự nghiệp của anh, nhưng nó không phải của em. Em có nghề nghiệp em muốn, trở thành người em muốn, cũng không nghĩ về sau chỉ làm chim hoàng yến trong lồng của anh."

Người đàn ông dựa vào cạnh cửa, hai tay đút túi quần chậm rãi đi qua, xoa mái tóc mềm mại của cô: "Anh không có ý kia, chỉ là sợ em chịu khổ, dù sao có việc đặt tại trước mặt, nhìn em có thích hay không, có muốn đi hay không mà thôi."

"Em biết ý tốt của anh." Lạc Anh thì thầm nói nhỏ, "Em chịu khổ rồi nói sau, cũng phải đi thử thử, phải không?"

Thẩm Chi Châu không lắc đầu, thì là đáp ứng rồi.

.....

Lạc Anh năm ba đã hiểu biết thêm về việc làm trong tương lai khi tham gia các lớp học, trong học kỳ hai tham gia phỏng vấn của một số công ty, chuẩn

bị thực tập.

Lâm Duyệt phát wechat hỏi cô: [Cậu tìm được công ty thực tập chưa?]

Lạc Anh chính là đang phát sầu đâu: [tìm thì tìm được, nhưng là tôi không biết nên đi nhà nào]

Lâm Duyệt gõ mạnh chữ: [Cậu đây là đang kéo thù hận? Cái gì kêu không biết đi nhà nào, cậu cuối cùng rốt cuộc trúng mấy nhà?]

Lạc Anh: [3 nhà.]

Lâm Duyệt: [...]

Lâm Duyệt: [nói một chút điều kiện cùng đãi ngộ, tôi đến giúp cậu xem.]

Lười đánh chữ, Lạc Anh chỉ đơn giản nói với cô ấy: "Có một công ty là công ty phát triển và sản xuất một số trò chơi độc lập hiện nay, độ phổ biến khá cao, đãi ngộ cũng chấp nhận được, thường cuối năm bình thường 6 bảo hiểm còn gấp đôi tiền, nhưng là trụ sở công ty cách khá xa, đi làm khả năng gặp rắc rối, tôi có chút do dự."

"Ừ."

"Còn có một nhà là công ty sản xuất trò chơi điện tử, công ty này không cần nói cũng biết. Cái gì ăn gà, vương giả đều là đại lý trung quốc được công ty nhận, nghe nói khá khó khăn để vào, nhân viên trong lúc đó cho nhau cạnh tranh tiến bộ, nếu năng lực tốt, thăng chức tăng lương là chuyện bình thường."

"Không sai. Cậu do dự, sẽ không phải vì nó là đối thủ của Thịnh Kinh đi? Cậu là phụ nhân tổng tài Thịnh Kinh, không lý do gì đi công ty người ta làm công, khiến người ta hoài nghi, thân phận này không dễ giấu diếm, vạn nhất bị phát hiện, cậu chính là gián điệp."

Lạc Anh bật cười: "Cậu làm gì nói nghiêm túc như vậy? Còn gián điệp."

"Tôi nghiêm túc, trong công ty nhân thoại còn hơn trên Internet."

"Tôi biết." Lạc Anh chớp mắt, tiếp tục nói, "Cho nên tôi cũng lo lắng. Công ty khác chính là công ty con của Thịnh Kinh, nơi trò chơi và phim cùng tồn tại, Thẩm Chi Châu từng nói với tôi, phim hoạt hình ở Thịnh Kinh phát triển khá tốt, trò chơi bình thường, hơn nữa hiện tại môi trường phim hoạt hình trong nước phi thường ác liệt, người xem đối với phim trong nước luôn luôn rất soi mói, cho nên cũng rất khó."

"Này có gì cần phải nghĩ." Lâm Duyệt nói, "Cậu liên tục tiếp tiến Thịnh Kinh. Cái thứ hai tôi sẽ giúp cậu, cậu lo lắng cái thứ nhất cùng Thịnh Kinh thôi."

.....

Lạc Anh còn chưa có quyết định tốt, Thẩm Chi Châu bỗng nhiên nói: "Gần đây đã giải quyết một dự án lớn, chờ em sinh nhật, chúng ta đi tuần trăng mật kết hôn."

"..." Lạc Anh đột nhiên sững sờ, một chốc không phản ứng đi lại, "Tuần trăng mật kết hôn? Chúng ta không phải là đã kết hôn sao?"

Thẩm Chi Châu cuộn mình trên sofa, néo néo mái tóc hồng của cô, chậm rãi nói: "Còn thiếu một cái hôn lễ."

Thật ra, Lạc Anh cảm thấy hôn lễ không cần thiết, ít nhất đối với cô thật không cần thiết.

Ông ngoại qua đời, cô cũng không muốn mời Đồng Đồng làm chủ hôn, chú Thẩm cùng dì Hứa đã di cư sang nước ngoài dưỡng lão, một năm rưỡi đều không có trở lại.

Cuộc sống bình bình đạm đạm, cô thích vô cùng.

Nhưng Thẩm Chi Châu kiên trì nói muốn cho cô một cái hôn lễ, còn không lộ ra chi tiết, Lạc Anh cũng không tốt hỏi nhiều.

Kỳ thi cuối cùng của học kỳ hai năm ba đã kết thúc, tất cả mọi người bắt đầu đi đường riêng, thực tập đi thực tập, về nhà về nhà, du lịch cũng đã vội vã tiến đến sân bay.

Lạc Anh ngồi trên Rolls-Royce Gus xám trắng, ngoan ngoãn cài xong dây an toàn, người đàn ông ngồi ở ghế lái lại gần thường cô một cái hôn, thấp giọng hỏi: "Khi nào thì chụp ảnh tốt nghiệp?"

"Nào có nhanh như vậy?" Lạc Anh nghẹn lời, "Bọn em còn có đề cương luận văn phải làm, ảnh tốt nghiệp đại khái là sang năm tháng Năm đi."

Thẩm Chi Châu khẽ nhếch miệng, không nói cái gì.

Lạc Anh ngửi thấy mùi không ổn, nhủ mày: "Thẩm Chi Châu, anh đánh cái chủ ý gì?"

"... Hà?" Anh nhướn mày, không nói chuyện.

Không thừa nhận?

Lạc Anh tâm tư nhẩn nhai đoán được, giọng kích động nói: "Giả vờ cái gì? Anh không nói em cũng có thể đoán được. Không được, em còn chưa chuẩn bị tâm lý, anh sớm đánh mất ý tưởng này đi."

Bị đoán được tâm tư, Thẩm Chi Châu cũng không giả vờ, nâng cằm cô, hỏi một cách lạnh lùng: "Không cho anh cơ hội?"

"Không được, em nói không được là không được. Trước khi kết hôn, anh đã đồng ý với em."

"Chúng ta đã kết hôn một năm."

"Một năm lại thế nào? Em mới 21 tuổi."

Thẩm Chi Châu xoa xoa mũi, dường như bị thuyết phục thành công, không khó chịu cũng không tức giận, nâng cằm cô lên, hôn một nụ hôn sâu, liền lái xe rời đi.

Một tháng sau, máy bay hạ cánh ở Bồ Đào Nha.

Lạc Anh đội mũ che nắng, mặc váy hai dây màu trắng, cùng Thẩm Chi Châu đi dạo trên đường phố đầy màu sắc của thị trấn.

Cuối tháng tám, mặt trời như lửa.

Ánh mặt trời xuyên qua tầng mây mỏng như kẹo đường, chiếu ánh sáng vàng nhạt vào khe hở giữa hai người. Đàn ve hòa tấu bản nhạc trên cây, ánh mặt trời thiêu đốt, nắng hè chói chang, không khí nóng có thể hòa tan khối băng.

May mắn có vài con gió nhẹ lướt qua, đưa đến hương hoa cỏ cách đó không xa, nhẹ nhàng lay động mái tóc đen của cô gái nhỏ.

Bọn họ đến quảng trường Rossio, cung điện Pena, trang viên Regarela, nhà thờ sứ thanh hoa...

Trước mắt là đại tây dương cùng làng chài nhỏ, sau lưng là cánh đồng cỏ đầy bò sữa, đứng sừng sững trên đỉnh một ngọn đồi.

Lạc Anh ra một thân mồ hôi, tiến phòng tắm rửa, chờ cô đi ra, phát hiện ở giữa giường lớn xa hoa, lại để một chiếc váy cưới xa tanh nhỏ, mặt trên rải rác nhỏ nhỏ những viên đá quý tỏa sáng rực rỡ và tinh khiết.

Thẩm Chi Châu mặc một thân áo somi trắng quần tây, khẽ tựa vào cạnh cửa chờ, hai tay cắm vào túi quần, tư thái tùy ý, xa xa nhìn cô.

Lạc Anh đã đoán ra bảy tám phần, nhưng vẫn là làm bộ như không xác định hỏi một lần: "Đây là...?"

"Đưa cho em."

"Áo cưới sao?" Lạc Anh đi qua, sờ sờ vải dệt, đặc biệt bóng loáng mềm mại, kiểu dáng mới mẻ độc đáo, không phải áo cưới truyền thống nặng nề, nhìn qua như là một chiếc váy ngắn lóa mắt.

Anh sờ sờ mũi, nói: "Anh nói rồi, cho em một hôn lễ. Mặc dù, chỉ có hai người chúng ta..."

Lạc Anh cúi đầu "Ừ" một tiếng, nói không nên lời là cảm giác gì, khóe mắt chua xót. Cô vươn ngón tay ra xoa xoa...

Thẩm Chi Châu thờ dài, đi qua, kéo tay mảnh khảnh xinh đẹp xuống, ôm cả người đến trên giường.

Rèm cửa phòng khách sạn rơi xuống, chỉ chừa lại một chiếc đèn ngủ nhỏ, ánh sáng mờ nhạt, có quầng sáng màu vàng.

Váy ngủ trơn trượt trên đầu giường...

Ngón tay thon dài của người đàn ông lướt qua da thịt của cô, nhẩn nại mùi phần giúp cô mặc váy.

Lạc Anh chân rất đẹp, bắp đùi dài nhỏ, đôi chân cân xứng, cộng thêm xương đầu gối đẹp mắt, đi ở trên đường phá lệ hấp dẫn, tỉ lệ quay đầu siêu cao.

Cố tình người ngoại quốc trong khung tự mạng nhiệt tình hiếu khách, thấy một đôi bích nhân đẹp như tranh vẽ, dùng phương ngữ độc đáo của bản thân bày tỏ lời khen ngợi chân thành.

Lạc Anh không hiểu, hướng các cô gật đầu, chào hỏi, tỏ vẻ cảm tạ.

Vui mừng và xấu hổ, đẩy vai anh, thúc giục anh đi nhanh chút.

May mà, nhà thờ cách khách sạn không xa, không tới vài phút liền đến.

Cửa nhà thờ từ từ mở ra ——

Một vị linh mục đứng ở trung tâm, cầm trên tay một quyển sách, tươi cười hòa ái chờ đợi người mới đến.

Bên trong trừ bỏ mục sư, thật sự người nào cũng không có.

Lạc Anh cảm giác thật mới lạ, cô vẫn là lần đầu tiên trải qua hôn lễ như vậy, thật ra cũng không có gì không tốt, người yêu cô và người cô yêu đang ở đây, không phải là đủ rồi sao...

Về phần người xem, cũng không nhất định phải có.

Mục sư thanh thanh cô hòng, tiếng nói nặng nề mở miệng: "Hôn nhân là sự thăng hoa của tình yêu và niềm tin, hôn nhân là cả đời một đời hứa hẹn. Hôm nay, chúng ta đứng trước mặt thượng đế, chứng kiến hôn ước thiêng liêng, làm chúng ta cúi đầu cầu nguyện..."

Lạc Anh chống lại đôi mắt đen của Thẩm Chi Châu, đôi phương đưa tay vuốt ve mái tóc mượt mà bên tai cô.

Mục sư còn đang tiến hành cầu nguyện, Lạc Anh cũng thành kính nghe...

Chợt nghe hắn hỏi: "Anh Thẩm Chi Châu, anh có nguyện ý cưới Lạc Anh làm vợ bất kể là thịnh vượng hay nghịch cảnh, giàu có hay bản cùng, khỏe mạnh hay bệnh tật, hạnh phúc hay đau khổ, anh đều yêu cô ấy, trung thành vĩnh viễn với cô ấy. "

Lạc Anh hướng anh ngoắc ngoắc môi, cười toe toét.

Người đàn ông néo néo lúm đồng tiền, giọng trầm thấp gọi cảm: "Tôi nguyện ý."

"Chị Lạc Anh, chị có nguyện ý gả cho Thẩm Chi Châu làm vợ? Bất kể là thịnh vượng hay nghịch cảnh, giàu có hay bản cùng, khỏe mạnh hay bệnh tật, hạnh phúc hay đau khổ, chị đều yêu anh ấy, trung thành vĩnh viễn với anh ấy. "

Lạc Anh không do dự gật gật đầu, tiếng nói linh hoạt: "Nguyện ý..."

Thời gian hai năm, đã từng vui vẻ, khóc, oán giận, phàn nàn, có người rời đi, có người trở về.

Nhưng duy nhất không đổi, là anh luôn luôn ở đó...

Lời thề kết thúc, mục sư thức thời rời đi.

Thẩm Chi Châu từ trong túi quần lấy ra một vật, giữ tay cô trong lòng bàn tay, néo néo, thương thức một chút.

"Anh Đào."

Cô gái nhỏ thấy rõ nhẫn kim cương trong tay người đàn ông, lỗ tai dần dần đỏ.

Vốn tưởng rằng Thẩm Chi Châu sẽ tiến hành một phen thao thao bất tuyệt, nhưng lời nói kích thích, anh một câu cũng chưa nói, chỉ khẽ gật đầu một cái: "Ừ, nợ đã trả hết rồi."

"..."

"Có thương cái gì không?"

"Thương?" Lạc Anh bị sốc, "Ví dụ như?"

"Bản thân muốn."

Phốc...

Không biết vì sao, cô đột nhiên nhớ tới năm nhất, anh xa nhà đi thi đấu yêu cầu với cô, chính xác cùng một câu: Bản thân muốn.

Lạc Anh tiến lên hai bước, ôm chầm lấy anh, ôn nhu hỏi: "Như vậy, đủ chưa?"

Anh phảng phất lắc lắc đầu.

Chà... Khẩu vị lớn không ít.

Lạc Anh kiễng mũi chân, ôm cổ anh, hôn lên mặt anh, như chuồn chuồn lướt nước, hôn nhẹ nhàng, cuối cùng, dừng ở má anh...

"Như vậy?"

Anh lại lắc lắc đầu.

Vẫn là không đủ?

Lạc Anh bấu môi, cố tình không hôn nơi đó, mang theo kiêu căng bị làm hư, vẫy vẫy tay nói, "Kia quên đi."

Vừa dứt lời, đã bị người đàn ông bắt lấy tay, cường ngạnh kéo đến, còn ôm thắt lưng cô, cúi đầu hôn lên, đôi môi mềm mại, tự mang một cỗ lạnh băng, cùng nhàn nhạt thơm ngát, nụ hôn dịu dàng lại khác chế.

Hôn đến mặt đỏ, hô hấp khó khăn, mới chậm rãi buông cô ra.

Ban đêm trên đường trở về, bầu trời tối đen, mặt trăng treo cao, ánh sáng trắng dịu dàng.

Lạc Anh không còn vui đùa, thu lại tươi cười, nghiêm túc nắm tay anh, một bước một bước, lạnh lẽo về khách sạn nói: "Thẩm Chi Châu, em quyết định rồi."

"... Quyết định cái gì?" Người đàn ông nhất thời không phản ứng được.

"Em chuẩn bị vào Thịnh Kinh thực tập, về sau, anh chính là boss của em. Anh tuyệt đối không được áp bức thực tập sinh, bằng không buổi tối sẽ chết rất thảm."

"Áp bức thực tập sinh?" Anh câu môi cười khế, kỳ thực rất muốn nói áp không áp bức việc này không đến lượt anh quản, anh còn không thêm quản. Nhưng nếu Lạc Anh đi vào, anh tự nhiên là muốn giao đãi một câu.

"Đúng vậy, hiện tại mọi người nói thực tập sinh là sức lao động giá rẻ, tiền lương không cao, sẵn sàng làm việc, cho nên để lại rất nhiều công việc cho thực tập sinh."

Đến phòng khách sạn, Thẩm Chi Châu cởi áo somi, nói nhẹ: "Được. Nhưng mà, nếu muốn dùng đặc quyền bà chủ đi cửa sau, có phải nên lấy lòng ông chủ không?"

"Lấy lòng?" Lạc Anh bật cười, không nói nên lời, "Em lại không muốn đi cửa sau, em chỉ là nói anh không cần áp bức bọn em."

"Kia cũng là đi cửa sau."

"..."

"Anh đi nói vài câu, lão bán quầy bọn họ mới đối với các em tốt, phải không?"

"Không phải chứ." Lạc Anh nghi hoặc nhìn anh, thấy anh tiến lại càng gần, ngón tay để ở ngực anh, "Nói mấy câu mà thôi, anh còn so đo với em—— ưm"

Thật so đo người nào đó thành công đem cô bé đẩy ngã, ngón tay thon dài đặt lên da thịt trơn mềm, yêu thương hơn phân nửa thời gian.

Cho đến đêm khuya, mới cảm thấy mỹ mãn nhắm mắt ngủ.

.....

Anh muốn dành thời gian cho em,

Tỷ như cúi đầu xem cá,

Tỷ như đặt tách trà trên bàn, rồi đi.

Lãng phí hương khói đẹp mắt.

Tỷ như tản bộ,

Giết thì giờ cho đến khi bầu trời đầy sao.

Chẳng sợ năm tháng qua đi, cho dù có bao nhiêu sóng gió, anh cũng trầm nghĩ cùng em cùng nhau bình bình đạm đạm sống hết một đời.

Anh Đào, kỷ niệm ngày cưới vui vẻ.

By Thẩm Chi Châu

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Bạn nhỏ Thẩm Bất Kỳ

cavien6666

Nói thật, Lạc Anh cũng không nhớ rõ là ngày nào.

Chỉ biết là một đêm kia, hai người đều có điểm sắc | dục | luân tâm..

Thẩm Chi Châu kéo Lạc Anh vào cửa, khăn cấp đưa bàn tay hướng về nút trên cùng của chính trang, xương quai xanh tinh xảo khéo léo như ẩn như hiện bên trong, phảng phất phát sáng, trong trắng lộ ra da thịt màu hồng, mặc kệ qua bao nhiêu năm, như trước nhìn không chán.

Cô gái nhỏ của anh, thế nào luôn luôn đều đáng yêu như thế, kiểu điểm ướt át.

"Anh Đào, vài ngày nay nhớ anh không?"

Đi công tác nửa tháng, nói không nhớ, Lạc Anh đều cảm thấy bản thân rõ ràng là nói dối.

Cô bị bắt giữa đầu, cổ tuyết trắng kéo thành một đường thẳng mượt mà, chống lại đôi mắt đen sâu thẳm của anh, tay đặt lên bờ vai anh, không không biết xấu hổ biểu hiện ra nhớ thương, vòng vo hỏi: "Công tác thế nào?"

"Vẫn được, dự án vốn đã định từ trước." Người đàn ông ngoài miệng nói chuyện, tay không ngừng chút nào, nâng cằm cô lên, hôn lên má cô, cuối cùng còn cảm thấy không đã ghiền, dứt khoát ôm lấy cô, hướng phòng ngủ đi.

Kết hôn ba năm, cùng anh ở chung bốn năm có thừa, Lạc Anh đối với người đàn ông rõ như lòng bàn tay, mỗi một động tác của anh vừa mới bắt đầu, cô cũng đã đoán ra anh muốn làm gì..

Nhỏ giọng nhắc nhở: "Ai... Thẩm Chi Châu... (không thể vượt qua)..."

"... Cái nào?"

Người đàn ông nhăn lại mày, đem áo thoát, bụng dưới săn chắc, thắt lưng gầy một chút một chút lộ ra...

Lạc Anh có chút xấu hổ, trong hơi thở ẩm ướt ấm áp, có tiếng tim đập không thể tả, thậm chí ngay cả trả lời vấn đề đều đã quên.

Cho đến khi hai người ôn tồn đã lâu, chuẩn bị càng tiến thêm một bước, Lạc Anh nghĩ đến cái gì, tay mềm mại vỗ vỗ anh, xấu hổ nói: "Thẩm Chi Châu, cái kia không có."

"Không có?" Thẩm Chi Châu kéo ngăn tủ ra, nhìn một chút, quả nhiên không có, hơi trầm ngâm một lát, vô lực đè cái trán, đang muốn rút lui khỏi.

Tay Lạc Anh đã nhẹ nhàng giữ cổ tay anh, vùi vào cổ anh, mơ hồ nói: "Cứ như vậy đi."

Người đàn ông không nghe rõ, nâng mặt cô lên, véo cô, lại hỏi: "Cái gì?"

"Em nói, cứ như vậy đi." Lạc Anh sợ anh lại nghe không rõ, hại cô lại thuật lại một lần, tiến đến bên tai anh nói, "Em gần đây đang trong giai đoạn an toàn, chắc là không thành vấn đề. Cho nên, chỉ tối nay thôi."

Đối phương mâu quang lóe lên, bắt đầu tính đến chuyện tệ nhất, "Vạn nhất mang thai làm sao bây giờ?"

Cô gái nhỏ bật cười: "Mang thai liền sinh hạ, em hiện tại cũng không phải trẻ con, sớm muộn gì đều phải sinh, nếu thật sự mang thai, kia cũng là ý trời đi."

Người đàn ông nhẹ ôm cô, đem cô kéo vào vòng tay... vuốt nhẹ mái tóc cô.

Giọng nói phá lệ từ tính dễ nghe, âm thanh vang lên quanh quẩn bên tai cô: "Phải không? Anh là một tay bắn tỉa."

Lạc Anh:???

Lạc Anh nhất thời không hiểu, nhưng hai tháng sau, cô đã hiểu.

Không hổ là tay bắn tỉa, thật sự... một kích tất trúng.

Sau khi mang thai Lạc Anh bị tổng tài đặc biệt cho phép gần một năm nghỉ sinh, mỗi ngày ở nhà nhàn chán vẽ tranh, xem tivi, xem tiểu thuyết...

Ngẫu nhiên, Thẩm Chi Châu có rảnh, sẽ lái xe mang cô đi thành phố gần đó hít thở không khí trong lành.

Trước khi sinh, Lạc Anh ngồi ở trung tâm chăm sóc, một bên lật sách một bên hỏi: "Tên đứa nhỏ, anh đã nghĩ ra chưa?"

Thẩm Chi Châu nói vài cái, Lạc Anh đều không vừa lòng.

Cô đơn giản nói: "Không bằng kêu tiểu Anh Đào đi?"

"Lỡ là con trai thì sao?"

Lạc Anh cũng nói ra vài biệt danh.

Thẩm Chi Châu đồng dạng không vừa lòng.

Vốn phụ nữ có thai hay cáu gắt, bỗng chốc bị chọc nóng nảy, Lạc Anh thả sách xuống, chém đinh chặt sắt nói: "Cái gì cũng không vừa lòng. Con trai kêu tiểu ngoại ý muốn đi, ban đầu vốn là cha nó ngoại ý muốn."

Lần này, Thẩm Chi Châu không lên tiếng.

Không phải là bởi vì tên này dễ nghe, là không dám làm trái ý vợ, yên lặng ở một bên gọt hoa quả, hầu hạ cô.

.....

Đến ngày Lạc Anh sinh vừa đúng là rạng sáng, ngày tám tháng mười, hàn lộ, thứ mười bảy trong hai tư tiết khí.

Lạc Anh sinh con trai, Thẩm Chi Châu lấy tên Thẩm Bất Kỳ——không hên mà gặp kinh hi.

Thẩm Kinh Thành cùng Thẩm Nhậm thường gọi hán bằng biệt danh, tiểu mười bảy.

Nhưng Lạc Anh cùng Thẩm Chi Châu thích gọi hán là tiểu ngoại ý muốn.

Tiểu ngoại ý muốn từ nhỏ liền nghịch ngợm, vừa biết đi, mỗi ngày lăn qua lăn lại, đi "Ngược đải" đại hoàng.

Lớn hơn một chút, có thể đi nhà trẻ, cả người vui vẻ vô cùng, người khác đều là cứng rắn kéo mang tùm đi nhà trẻ, bạn nhỏ Thẩm Bất Kỳ lưng đeo túi sách, đến cổng liền hướng phòng học chạy.

Tiếng nói êm tai quanh quẩn ở cổng trường: "Mẹ buổi tối gặp."

Vì muốn chăm sóc con trai tốt hơn, Thẩm Chi Châu từ lúc Lạc Anh mang thai, liền chuyển nhà, cũng mang theo Thẩm Kinh Thành từ thành phố B, tứ đại đồng đường.

Một ngày này, Thẩm Kinh Thành đột phát ý tưởng, nói bản thân đi đón tiểu mười bảy về nhà.

Thẩm Chi Châu đồng ý, vừa vặn ban ngày không có việc gì, lái xe cùng Lạc Anh về căn hộ năm đó.

Mọi thứ đều khác biệt, nhưng lại giống như chuyện cũ gần ngay trước mắt.

Hoa nở hoa tàn, vân cuốn vân thư.

Cả đời này, gặp người, vô cùng may mắn.

Tôi đã trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Thư Bội × Trần Ngạn

Wattpad cavien6666

Chiến đội LOL Vương Bàn Tử đột nhiên rời đội vì lý do cá nhân, lúc Thư Bội đuổi tới, quản lý chiến đội LOL đang ngồi ở trong văn phòng cùng Vương Bàn Tử tận tình khuyên nhủ nói chuyện với nhau.

"Cậu ở NG vài năm nay, thành tích danh tiếng luôn luôn rất tốt, chiến đội cũng kiếm được không ít tiền, chúng tôi biết cậu có thể trả bồi thường vi phạm hợp đồng, nhưng là này gần mười năm, chúng tôi đem cậu từ tiệm net một nghèo hai trắng kéo vào đến vòng luẩn quẩn này, cậu liền không có một chút tình cảm sao? Thi đấu Châu Á theo lời mời sắp đến, cậu ngay cả báo trước đều không có hiện tại nói cho chúng tôi biết ngày mai liền muốn rời khỏi đội, rồi đi để sống những ngày lành, đi kết hôn, đi yêu đương. Sau đó đem cục diện rồi rắm giao cho chúng tôi, đội đào tạo LOL còn chưa thành thực, chúng tôi huấn luyện một hai năm, thủy chung tìm không thấy một cái có thể trực tiếp chiến đấu trong đội 1..."

Oành ——

Cửa phòng họp phút chốc bị mở ra.

Thư Bội khi định thần nhàn đứng ở ngoài cửa, ôm cánh tay đi qua, nhắc lên hai phần văn kiện trên mặt bàn nhìn nhìn, một phần là văn kiện vi phạm hợp đồng, một phần là văn kiện gia hạn hợp đồng.

Quản lý chiến đội LOL hướng Thư Bội lắc lắc đầu, hiển nhiên đã là tận lực, liên tính ở chiến đội được hưởng ưu đãi cho phép và gia hạn hợp đồng, Vương Bàn Tử vẫn là không chịu trở về.

Thư Bội câu môi cười, hai ngón tay nắm lấy góc văn kiện gia hạn, hai bên lôi kéo, tê một tiếng, văn kiện bị xé làm hai nửa.

Quản lý chiến đội LOL cùng Vương Bàn Tử đều há hốc mồm, người sau rõ ràng có chút không vui.

"Thư Bội..." Vương Bàn Tử trầm giọng nói.

Quản lý chiến đội run rẩy đánh gãy lời nói của Vương Bàn Tử, cho hắn giải thích một chút tình huống trước mắt: "Cậu có điều không biết, chị Thư Bội là quản lý chiến đội PUBG, chị... chị cũng là thiên kim của ông chủ câu lạc bộ, hơn nữa năm trước ông chủ cũng đã không quản câu lạc bộ, đem câu lạc bộ cho chị Thư Bội, cho nên... chị ấy hiện tại là ông chủ của chúng ta."

Vương Bàn Tử kinh ngạc một cái chớp mắt, còn chưa có tiêu hóa tin tức ngoài dự đoán này, liền bị cho hay ——

"Gia hạn ở đây là không tồn tại, không muốn ở lại đội NG, chúng ta lưu cũng vô dụng. Năm đó hợp đồng viết rành mạch, tiền vi phạm tổng cộng là bốn ngàn hai trăm vạn, xem ở cậu vì NG phí sức lao động trả giá vài năm, giảm đi hai trăm vạn, sau khi trả bốn trăm ngàn, cậu liền tự do."

"Không phải... Bốn trăm ngàn?"

"Ừ." Thư Bội đem vụn hợp đồng ném trong thùng rác, "Theo tôi được biết, cậu chẳng phải thật sự vì yêu đương kết hôn, mà là chuyển nhượng, tôi mặc kệ cậu sau khi chuyển nhượng làm tuyển thủ vẫn là giáo luyện. Hợp đồng viết rõ ràng, NG phí chuyển nhượng là bốn ngàn hai trăm vạn."

"!"

.....

Ở bên trong lãng phí thời gian lâu như vậy, Thư Bội lúc đi ra một thân lệ khí, quản lý chiến đội đuổi theo hỏi: "Thật sự buông tha cho hắn sao?"

"Bằng không thì sao? Ngày mai làm cho tôi cái chiêu mộ, mặc kệ là ai, chỉ cần có năng lực, lời mời thi đấu châu Á tôi liền có thể làm cho hắn vào, thừa lại vài cái đội viên để cho bọn họ đi qua nhìn chăm chăm."

Quản lý chiến đội lau mồ hôi, gật đầu.

Ngày thứ hai, chiêu mộ quả nhiên bắt đầu, NG thanh danh lớn, tung ra điều kiện mê người, hấp dẫn không ít người đến.

Thẩm Chi Châu ghét bỏ nói: "Cứ như vậy cô có thể chiêu được người?"

"Chiêu không được thì thôi." Thư Bội thờ ơ nhún nhún vai, "Chủ yếu là không thể để cho Vương Bàn Tử cảm thấy chúng ta không phải hắn không thể."

"Vì chút mặt mũi, cô còn tiêu rất nhiều tiền?"

"Cậu..." Thư Bội trợn trừng mắt, không nghĩ nói với hắn.

Chiêu mộ tiến hành nửa tháng, thật sự một chút hiệu quả đều không có, những người đó trình độ ngay cả đội đào tạo NG cũng không bằng.

Hai ngày sau, quản lý chiến đội LOL gửi Wechat lại: [chị Thư Bội, tìm được người.]

Thế mà tìm được?

Cô gật gật khoe miệng, hiển nhiên là không ôm hi vọng: [trình độ thế nào?]

[có thể đánh như D. O. adc.]

[thật hay giả?]

D. O. Là người đội C trong chiến đội NG cho tới nay, cũng là hiện nay liên minh huyền thoại tuyển thủ có giá trị nhất.

Thư Bội không quá tin tưởng, ngày thứ hai trực tiếp tới hiện trường.

Trong ngày thường phùng lên trời D. O. Hôm nay vậy mà an an ổn ổn ngồi ở trên sân khấu cuộc thi tuyển, một bên uống nước một bên chuyện phiếm.

Hắn bên người ngồi thiếu niên gầy sạch sẽ. Thiếu niên ngũ quan rất đẹp, khóe mắt hẹp dài, hốc mắt thâm thúy, như là đá cuội trong nước, thanh thanh đậm đậm lại phẳng phát phát ra ánh sáng.

Hắn mũi thẳng, vụn tóc nhỏ bị mũi lưỡi trai đè nặng, một bên nghe D. O. Nói chuyện, một bên cổ động cười cười.

Hắn ngang nhiên ngồi ở ghế chuyên dụng của đội NG, vậy mà không có cảm giác bất tuân, mẩu chột là đám lão bánh quẩy làm sao có thể nhường một người mới cùng bọn họ cùng ngồi cùng ăn a?

Thư Bội bối rối lại khiếp sợ, đi qua hàn huyên hai câu.

Thiếu niên hững hờ rút tay trong túi ra, đứng lên đánh cái tiếp đón.

Thư Bội nhìn vào đôi mắt nâu nhạt của hắn, kìm nén nội tâm rung động: "Cậu tên là gì?"

"Trần Ngan."

Trần Ngan...

Thật là dễ nghe.

Thư Bội mỉm cười, xem nhẹ D. O. Thái độ khác thường ở bên tai cô thổi khí hồng phấn, chớp mắt, thật sáng khoái nói: "Nếu mọi người đã công nhận, vậy cậu đi. Nhưng mà, cậu đánh vị trí là adc, D. O. Đánh vị trí cũng là adc, các cậu muốn phối hợp thế nào?"

Có người chen câu: "Chúng ta thương lượng qua, D. O. Nói có thể đánh phụ trợ, hắn hiểu biết vị trí tốt nhất của adc, đi theo adc không thành vấn đề, nếu quả có người thật sự so với hắn lợi hại, hắn có thể nhường vị trí."

"Được."

Thư Bội không nói cái gì, lại đi hỏi một chút ý kiến của đội trưởng đội LOL.

Đội trưởng cùng Thư Bội tuổi gần nhau, trông cũng không kém.

Thư Bội cúi xuống thắt lưng cùng đội trưởng đang ngồi ở ghế thảo luận, sau lưng vài cái thẳng nhai con thỏ thức ồn ào, chỉ có Trần Ngan xoa mũi thẳng, đầu lưỡi liếm môi dưới, không hiểu có vài phần thanh lãnh.

.....

Không vài ngày, chiều mộ liền đóng, đối ngoại tuyên bố là tìm được người, nhưng còn chưa có thông báo chính thức.

Tuyệt địa cầu sinh bên kia cũng có lời mời thi đấu châu Á, Thư Bội đem sự tình LOL ném cho người khác, trở về tuyệt địa cầu sinh chỗ kia quản Pluto tay súng bắn tỉa.

Chỉ là, sau ngày đó, cô đều sẽ cố ý vô tình nhớ tới đôi mắt trong suốt lãnh đạm dưới mũi lưỡi trai, luôn muốn lại nhìn một cái.

Công tác kết thúc, Thư Bội nghĩ thời gian còn sớm, kim đồng hồ vừa đúng nhắm ngay 12 giờ, rạng sáng đối với người chơi thể thao điện tử chuyên nghiệp mà nói, mới là bắt đầu đêm khuya.

Cô miên man đi, đi rồi nửa ngày mới phát hiện, bản thân vậy mà đi tới toà nhà liên minh huyền thoại bên kia, xì khê một tiếng, mũi chân vòng vo cái phương hướng, muốn quay lại.

Đột nhiên phát hiện cuối hành lang đứng một người.

Thư Bội đi giày cao gót đi qua nhìn, thấy thiếu niên tựa vào cửa sổ hút thuốc, di động dán tại bên tai, như là nói chuyện với ai đó.

Giọng điệu bót lạnh lùng, đó là sự dịu dàng chưa từng thấy trước đây.

"Tôi hôm qua có nghe lời hay không, không thức đêm, ngoan ngoãn lên giường ngủ?"

Đối phương không biết trả lời câu gì.

Thiếu niên chậm rãi hút điếu thuốc, trong sương khói lượn lờ nhìn Thư Bội một cái, tiếp tục nói: "Em tốt nhất không nên lừa anh, nếu như bị anh phát hiện, cẩn thận..." Hắn ngừng nói tiếp, ngại có người ở, không nói.

Thư Bội mím mím môi, yết hầu có chút ngứa, không biết là cảm giác gì.

"Tốt lắm tốt lắm, anh không ở, chính em chú ý một chút... Bên ngoài loạn, không được một mình chạy loạn, trở về anh lại cùng em... Tất..."

Không khí yên lặng một lúc.

Thiếu niên phảng phất cười khẽ một tiếng.

Thư Bội đi không phải, không đi cũng không được, đánh bạo tiến lên hỏi hắn: "Bạn gái a?"

"Ừ."

Thư Bội cảm giác thế giới đều âm đạm rồi, rõ ràng cười, giả bộ trấn định nói: "Thật tốt."

"Tốt cái gì?" Người đàn ông phảng phất thật nhân, đẩy ra một cái đề tài.

"Chính là..." cô cũng không biết tốt cái gì, "Yêu đương không tốt sao?"

"Không nói qua."

"A?" Thư Bội mộng, "Cậu vừa mới không phải là... Kia... Cái kia là..."

Thiếu niên bất đắc dĩ lắc đầu, gõ đầu cô: "Đó là em gái."

Ồ... em gái...

Thư Bội trợn trừng mắt, "Ai biết được? Cậu vừa mới nói chuyện dịu dàng như vậy, tôi còn tưởng rằng là cô gái cậu thích."

Hắn dập tắt điều thuốc, tựa hồ không biết giải thích từ đâu, chỉ nói một câu: "Em ấy chỉ có tôi là người thân, tôi có thể không dịu dàng?"

"Vậy cậu đối bạn gái cũng sẽ dịu dàng đi?"

"Không nói qua, không biết."

"..." Thư Bội nói chuyện luôn luôn lớn mật, trực lai trực khứ, cô cũng không phải cô gái mềm yếu, trực tiếp liền thốt ra, "Cậu có muốn thử không?"

Thiếu niên ngó ra, hình tượng xa cách lãnh đạm duy trì cho tới nay, bởi vì một câu của cô xuất hiện vết nứt, đôi mắt sâu thẳm lại sáng sủa quét cô một lần, lắc lắc đầu, cười nói: "Tôi lẩn lộn nhiều nơi, không giống như cô nghĩ tốt như vậy, không cần thiết."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Thư Bội × Trần Ngạn

Wattpad cavien6666

Thư Bội lớn như vậy, thật đúng là lần đầu tiên cùng người thông báo, tuy rằng này thông báo quá mức tùy tiện cùng trực tiếp, nhưng vẫn như cũ không thay đổi sự thật bị vạ mặt.

Mặt đau quá...

Kể tiếp mấy tháng, cô vô có sinh hờn dỗi, đánh chết cũng không chủ động nói với hắn, nhưng bởi vì cùng một câu lạc bộ, khó tránh khỏi chạm mặt.

Thi đấu Châu Á đang đến.

Trần Ngạn đi đăng sau chiến đội chuẩn bị đi đến địa điểm thi đấu nghiên cứu địa hình, trên đường gặp Thư Bội, cô một mặt sốt ruột, di động dán bên tai, gọi điện thoại.

Điện thoại tựa hồ không thông, cô càng không ngừng gọi không ngừng gọi, miệng còn mắng chửi người...

Trần Ngạn đi qua, ma xui quỷ khiến ở trước mặt cô búng ngón tay, người phụ nữ ngược mắt, hàng lông mi dài run rẩy, sững sờ một lúc, lại cúi đầu, tiếp tục xem di động, hoàn toàn không nhìn hắn.

Trần Ngạn:?

Đi.

Nam nhân xoay người bước đi, không quan tâm.

Lần thứ hai gặp là ở khách công yến sau khi thi đấu Châu Á, NG tuyệt địa cầu sinh cùng liên minh huyền thoại đều cảm quán quân, đây cũng là lần đầu tiên hấn lên thi đấu lần đầu tiên đoạt giải quán quân.

Thư Bội làm tiểu lão tổng đi lại kính rượu, đi thẳng đi đi tới, nơi tốt nhất để đứng là giữa D. O. và Trần Ngan, nhưng Thư Bội tha nửa vòng, tránh đi hấn, đi về phía giáo luyện.

Hôm nay cô mặc áo khoác tây trang cộc tay màu trắng, áo somi bên trong tháo hai nút, hơi cúi người, nhợt nhạt khe rãnh liềm lộ ra, đôi mắt đăm đăm ánh sáng.

Trần Ngan chắc tiếng, thời điểm một lần nữa chạm ly kính rượu mọi người, hấn nhẹ nhàng chạm vào ly của người phụ nữ, thấp giọng nói: "Uống ít thôi."

Người xung quanh nghe thấy, nháy mắt tròn tròn mắt, hai mặt nhìn nhau.

Trần Ngan im lặng.

Thư Bội không biết đang nghĩ cái gì, môi mím khẽ hất.

Rồi sau đó, ban đêm, đèn hoa vừa lên.

Thư Bội trở lại câu lạc bộ để xử lý vài chuyện, tựa vào bên cửa sổ hút thuốc, Trần Ngan đi tới, lấy điều thuốc của cô đi.

"Làm gì?"

"Con gái hút cái gì?"

Thư Bội nở nụ cười, "Con gái vì sao không thể hút thuốc? Ở đâu ra khái niệm này?"

"Tóm lại." Người đàn ông nhìn cô một cái, "Hút thuốc đối thân thể không tốt."

"Vậy cậu còn hút?"

"Tôi không thường hút."

"Tôi đã gặp vài lần! Lừa trẻ ba tuổi?"

"Đó là bởi vì, thời gian kia xảy ra vài chuyện."

"Tôi đây cũng là xảy ra vài chuyện."

Thư Bội không ngồi yên, từ trong túi tiếp tục lấy ra điều thuốc, bị người đàn ông chớp đoạt đi, cô rống giận, "Trần Ngan, cậu quản quá nhiều."

"Nói một chút, cô có chuyện gì?"

Thư Bội hướng hấn nháy mắt mấy cái, giống như nói nhăng nói cuội, há mồm nói, "em gái tôi chuẩn bị về nước, chúng tôi cùng cha quan hệ không phải là tốt lắm."

"Ừ." Hấn phảng phất nghe thật nghiêm túc, nhưng vẫn là có chút bán tín bán nghi, "Em gái cô tên là gì?"

"Thư Yếu." Thư Bội cười nói, "Em ấy là đứa điều ngoa tùy hứng, ngôi sao gây rối, đây người bệnh công chúa, lần này về nước là vì thể bị cha đóng băng, không biết trở về lại làm cái gì."

"Cô ấy mấy tuổi?"

Thư Bội dừng một chút, đáp thật sự nhanh chóng: "23."

Đối phương xuy một tiếng: "Cũng không phải nào tàn, đều trưởng thành, quan hệ gì tới cô?"

"..." Thư Bội không nghĩ tới hấn nói trực tiếp như vậy, cô thần nhiên nói, "Uy, kia tốt xấu cũng là em gái tôi, cậu đối với em gái dịu dàng như vậy, tôi không thể đối với em gái tốt chút?"

"Tôi chỉ là không cho cô hút thuốc."

Cô nhỏ giọng, mang theo một chút oán niệm: "Cậu không tư cách quản tôi..."

Không biết hấn có nghe hay không, sau đó liền đem bao thuốc trực tiếp cầm đi, tịch thu hoàn toàn triệt để.

....

Sau, Thư Bội phát hiện, Trần Ngạn càng ngày càng thích quán cô, từ hút thuốc uống rượu, quần đến ăn mặc...

Cô tự hỏi chuyện gì đã xảy ra?

Không phải là không cẩn thận cùng hắn tổ khổ sao? Giống như thêm một người cha khó chịu.

Rốt cục, ở hai tháng sau triệt để bùng nổ, cô cất cao âm lượng, chất vấn hắn: "Làm sao cậu luôn quản tôi? Tôi cũng không phải em gái cậu!"

Người đàn ông bình thản nói: "Làm sao nói đến em gái tôi? Chuyện hai chúng ta cùng em ấy có quan hệ?"

"Không phải." Thư Bội chống lại đôi mắt đen thâm thúy của hắn, cẩn thận suy nghĩ một chút, nháy mắt sáng tỏ, cô không khỏi nở nụ cười, chuẩn bị bắt đầu thử, "Trần Ngạn..."

"?"

"Cậu nói cậu một thằng nhóc..."

Người đàn ông nhăn mày lại, hơi chút không vui.

"Làm gì quản tôi nhiều như vậy? Tôi hút thuốc uống rượu cậu quản, tôi mặc cái gì cậu đều quản, giống như tôi nhỏ hơn cậu vậy."

"..."

"... thích quản tôi như vậy, thích tôi?" Người phụ nữ hoạt bát mở miệng.

"Cô suy nghĩ nhiều."

Người đàn ông lạnh lùng, khinh thường liếc cô một cái, chỉ ném một câu nói, xoay người bước đi.

Thư Bội khẳng định sẽ không dễ dàng buông tha cơ hội lần này, tuy rằng cô không thấy người đàn ông thiện bụng, nhưng vừa mới lỡ tai hắn rõ ràng là đó.

Không phải là thích, tám phần cũng là có hảo cảm.

Cô đuổi kịp, bắt lấy cổ tay hắn, không cho hắn đi.

Lòng bàn tay mềm mại chạm vào da thịt hắn.

Người đàn ông trầm giọng, "Thư Bội."

"Cậu túm cái gì? Tôi là con gái còn chưa túm, tôi còn bị cậu cự tuyệt qua, cậu còn không thừa nhận?"

"Đừng náo loạn."

"Tôi không nháo. Tôi nghiêm túc, cậu từng yêu đương chưa? Chưa từng thì cùng chị đây nói một chút, để cậu biết cái gì gọi là yêu đương."

Người đàn ông xoay người, tầm mắt chạm vào cô, ánh mắt thâm trầm đậm đặc, nhìn không ra cảm xúc.

Giọng trầm thấp mang theo một chút nghiền ngẫm, "Chị?"

Thư Bội lập tức bị một tiếng chị này đánh trúng, oanh một tiếng, một cảm giác thân mật tràn vào trái tim, sắp bùng nổ.

Cô nghiêng nghiêng đầu, "Ừ?" Một tiếng, thật sự trả lời.

Người đàn ông lạnh mặt, một cái cốc thưởng cho cô: "Ngu ngốc."

Trần Ngạn xoay người bước đi.

Thư Bội đi đến trước mặt hắn, ôm lấy cổ hắn, hôn mật đi lên, hai môi chạm vào nhau, chạm rãi liếm.

Cánh môi của hắn có chút lạnh lạnh, lại ẩm ướt, mang theo nội tiết tố đặc trưng của đàn ông.

Trần Ngạn vẫn không nhúc nhích, không cự tuyệt không chấp nhận, một bộ mặc quân khi dễ...

Thư Bội khẽ cắn môi dưới của hắn.

Trần Ngạn: "Muốn chết?"

"Ở cùng nhau đi."

"Hà?"

"Về sau ở cùng chị đây, muốn làm gì cũng được."

"Làm gì đều được?"

"Đúng."

"Đi, cô đã nói."

Vì thế, người nào đó đã bị "Khiêng" trở về nhà.

- -----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Anh Đào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.